

Prof. Badiny Jós Ferenc:

Igaz történelmünk a Honfoglalásig

1. rész

BARÁTI LEVÉL A MAGYAR TÖRTÉNÉSZEKHEZ
MAGYAR MITOLÓGIA MAGYAR TÖRTÉNELEM ALAPELVEK A MAGYAR
ŐSTÖRTÉNET KUTATÁSÁBAN
A FINNUGORIZMUS VÉGLEGES FELSZÁMOLÁSA.
EGY ÚTON AZ IGAZ MAGYAR ŐSTÖRTÉNELEM FELÉ.
I. A KÁRPÁT-MEDENCEI ÉLETTÉR ŐSISÉGE
II. A KÖZELKELETI ÉS KAUKÁZUSI ÉLETTÉR ŐSISÉGE
A "GRAVETTIEK"
III. KISZÉLESÍTETT ÉLETTÉR NYELVE
BIBLIAI NEVEK A LEGRÉGIBB NYELVEMLÉKEKEN.
IV. A Kárpát-MEDENCEI ŐSHAZA
AZ ÁLMOS-ÁRPÁDI HONFOGLALÓK KIALAKULÁSÁNAK ELŐZMÉNYEI.
A SZKÍTÁKRÓL ÉS HITVILÁGUKRÓL
A SZKÍTA EMBER ÉS A LOVA
A SZARVAS SZIMBÓLUMA.
PÁRDUC SZIMBÓLUMA.
MIT TUDUNK NIMRUDRÓL?
PÁRDUC A KERESZTÉNYSÉGBEN
EMLÉKEZÉS FETTICH NÁNDORRÓL...
A HÉTEZER ÉVES NAPBA ÖLTÖZÖTT BOLDOGASSZONYUNK
A TARTAR-TÁBLÁK REJTÉLYE
BABBA-MÁRIA HAGYOMÁNYUNK EREDETE
A MAGYAR ŐSISÉGRŐL, ANNAK HÍVEIRŐL ELLENSÉGEIRŐL
TURUL MADÁR, TURUL-TÚR NEMZETSÉG
EMESE ÁLMA.
A HUNOK ÉVEZREDEI
KIK A HUNOK?
HOVA VEZET MINKET A TURULMADÁR?
AZ EHHEZ KAPCSOLÓDÓ EGYÉB TÖRTÉNELMI BIZONYLATOK
I. A "HUN-AVAROKRÓL":
II. A "HUN-UJGUROKRÓL":
III. A "HUN"-UNUGURIAKRÓL:
AZ "ŐSÖK" VISSZATÉRNEK...
ATILLA KÜLDETÉSE ÉS HALÁLA A CSILLAGMÍTOSZ SZERINT
ATILLA HALÁLA UTÁNI HALÁLA
TÖRTÉNELMÜNK EDDIG ELTITKOLT SZAKASZAI
NEMZETI ÖNGYILKOSSÁGUNK HIVATALOSAN FELÚJÍTOTT MÓDSZEREI
HOGYAN CÁFOLJUNK?
A PARTOS BIRODALOM- RÓMA NEM BÍR KELETTEL
MI TÖRTÉNIK PERZSIÁBAN?
KAZÁRIA ÉS DANTUMAGYARIA SZÜLETÉSE CHOREZM
MAGYAROK A KAUKÁZUSI TÉRBEN
A KAZÁR REJTÉLY
UIGUR ROKONSÁGUNKRÓL
A KEMBŐS ÉKSZER
A KÁRPÁTMEDENCE VISSZAFoglalása - HONFOGLALÁS
SZVATOPLUK
ÁLMOS- AZ "ÁLDOZAT"
VERECKE HÍRES ÚTJÁN TÉRTEK HAZA ŐSEINK...?

ŐSVALLÁSUNK NYOMÁBAN GUDEÁTÓL- JÉZUSON ÁT- A "RIDEG VALÓSÁGIG"
BÚCSÚ E KÖNYV OLVASÓITÓL

A külső borítón A szkíta "Napmadár", Közép Ázsiai szkíta királysírból, Kr. e. 4-3. szd. (Ermitage. Nagy Péter gyűjteményéből.)

A szövegben lévő ősi nevek közlése (Inana, Zaratustra, Strabon, Plutarchos, Izlam, Steppe, Herodotos, Fönícia stb.) nem egyöntetű. A különbség onnan van, hogy a felhasznált forrásmunkák is különbözőképpen írják - a tényeket és az értelmet ez nem zavarja!

ISBN: 963 7985 28X

Kiadta az ORIENT PRESS Kft. Felelős kiadó: Horváth József ügyvezető

A nyomdai munkák a kiadó nyomdájában készültek. 1116 Bp., XL Építész u. 8-12.

ELŐSZÓ

BARÁTI LEVÉL A MAGYAR TÖRTÉNÉSZEKHEZ

Mondjuk ki végre az igazságot: 1000 éve idegenek írják a magyar nemzet történetét és az egyetlen Mátyás király volt, aki igaz történetünket méltó módon írásba foglaltatta. De hol vannak a "Corvinái"...? Ezeket is eltüntette vagy elpusztította a népünket mindig leigázó idegen érdek, éppen úgy, mint a hajdani rovásfákat. Nem akarom okolni sem I. István királyunkat, sem országunk birtoktestének 80%-át birtokoló római egyházat. Ezek csak végrehajtói voltak annak a sok ezer éves küzdelem - korukra eső - szakaszának, mely népünk ellen folyik.

Pedig mi igazán nem tehetünk arról, hogy ős-Európának egy "őshonos" (autoktón) népe létezett és élt a Kárpát-medencében már abban a régi időben is, amikor a képzelet szülte, újkori "indo-európaiságot" nem lehetett ide beilleszteni.

A saját "indo-európai" őstörténetét kereső szakmabeli készítette az itt bemutatott térképet, és Kr. e. 70000- 3500 időpontokat jelöl hozzá. Így a címe: "Ős-EURÓPA az indo- európaiak előtt."

Annak ellenére, hogy ennek az "ős-Európának" népességét "őslakosnak" ismert el, ezen "őslakosság" által kitermelt kultúra már "indo-európai" termék, szerinte.

Pedig Vértesszöllős ősemberének (350 000 éves) a jóakarató és nem magyar tudós - Andrey(2) - "Early Hungarian" (ősmagyar) nevet ad, és a másik jószándékú angol történész Baldwin (3) - így ír:

Azok, akik ezt a témakört gondosan tanulmányozták, általában megegyeznek abban, hogy az a fajta, amelyet ma Európában a MAGYAROK és a FINNEK képviselnek, az őskorban majdnem az egész európai kontinenset benépesítette."

Azt is kiderítették hamarosan, hogy ez az európai őshonos emberfajta azonos Közel-Keleten, a Tigris és Eufrátesz folyamközben és a Kaukázus feletti térségben élőkkel. (4)

Ezen a hatalmas területen terjeszkedő azonos és őshonos nép műveltsége aztán "neolitikus kultúra" nevet kapott a szakkörökben, és Torma Zsófia nevéhez fűződik egy ilyen "neolitikus településnek" hazánkban való feltárása 1875-ben. Ásatásai során Tordoson, a felszínre került leletek piktográfikus (ma így mondjuk: "sumer jellegű"), agyagból készült tárgyakat, ember és állat formájú és az ős sumer vallásos hiedelem fogalmait kifejező, e hiedelem szimbolizmusa szerint ábrázolt, és képiratos feliratokkal díszített, kultikus szobrocskákat, edénycserepeket talált, és így írt róluk.(5)

A bálványokon és agyag olvasógyöngyökön ékírással számjelek találhatók, melyek a planetárium >isteneit< ábrázolják." Sajnos ő még akkor nem tudhatta, hogy az általa feltárt pecséthengerek pontosan egyeznek a mezopotámiai kultúrkörök anyagával. Azóta VLASSA megtalálta Tatárlakán az írásos amulettet, amiről aztán éppen Gimbutas és dr. Renfrew (6) számolnak be részletesen, hivatkozva dr. Hans E. Suess professzorra, aki a C 14-es vizsgálatok alapján Kr. e. 5200. évben rögzíti az amulettet viselő hajdani ember elégetett testének szerves maradványát.

Az "indo-európai" felsőbbrendűséget és kronológiai elsőséget szolgáló "szakmabeliek" azután ezeket a Körös-Tordos kultúrkörbe tartozó leleteket összesimítják a DUNA I. és II. néven ismert műveltségekkel és - természetesen - "indo-európai" és "árja" eredetűnek minősítenek mindent. De a nagy sovinizmusban akad "ellentmondás" is.

Ilyen a brüsszeli egyetem kiadásában megjelent Anne MORELLI őstörténész könyve, Belgium őstörténetéről, Ebben a "wallon" és "flamand" ellentétekkel foglalkozva így ír: "Nincs értelme a területi vitákhoz kapcsolt ősi jogokról vitatkozni Belgiumban. Ugyanis a legrégebbi időben nomádok vándoroltak ide-oda Belgium területén. Ezeknek a nomádoknak a neve ma még ismeretlen, de Kr. e. 5250-4900 között magyar földműves csoportok vándoroltak be Belgium területére a Balaton környékéről és Dél-Magyarországról."

A nagy "indo-európai" fölény hirdetésébe élesen belevág tehát az a valóság, hogy: "Közép-Európába a kultúrát a Kárpát-medence népei hozták" A belga őstörténészek ennek az "ismeretlen kultúrnépnek", mely a Kárpát-medencéből hozta Belgiumba is az újkőkori földművelő kultúrát is, melynek a "rubenes" nevet adták

Ez azonban nem népnév, hanem a vonalas díszítési kerámiájuk elnevezése, amit Belgiumba is magával vitt ez - az általuk "nomádnak" is és "magyarnak is nevezett - nép. De itt is hangsúlyozni kell azt, hogy a "nomádság" nem kultúrfok hanem "életforma". A Belgiumba bevándorlók "nomád", sátorozó életmódot folytathattak addig, míg városaikat éppen úgy felépítették, mint az a "kultúrkör" népe, ahonnan eljöttek. (Lásd: pl. Erősdöt a központi fűtéses házaival, amint majd azt itt bemutatom.) - Viszont az a tény, hogy ezek a Kárpát-medencei földművelők nemcsak a földművelési kultúrát vitték magukkal, hanem edénykészítő fazekasok is voltak, akiknek művészete edényeik díszítésén is mutatkozik, már magasabb műveltségi fokot bizonyít.

Az "edény" azért a kultúra egyik fokmérője, mert az élelemtárolás, élelemszállítás és főzés bizonyítéka. A forma és a díszítés pedig a hiedelemben lévő jelképek (szimbólumok) mutatója. - MORELLI könyvének a bizonyítékai jó 3000 évvel hátrább teszik a DUNA-i kultúránknak azt a nyugat felé való áramlását, mint amit itt a térképen látunk, és ezt átvettük: "The Corridors of Time" by Harold Peake and Herbert John Fleure c. könyvből. (YALE UNIVERSITY Press. New Haven 1928.)

(A Dunai kultúra területét a sűrű, merőleges vonalakkal betöltött rész mutatja a térképen.)

A térképen látszik a DUNA-i kultúrának Belgiumig való terjeszkedése.

De magas műveltségi fokra utal az "Isten-anya" tiszteleten alapuló vallásos hiedelem is, aminek a felszínre került agyagszobrocskák a bizonyítékai. Kőrösön húsz darab és - mint majd ismertetem-Tatárlakán huszonhat. De Méhtelegen is találtak hatvan darabot. Mondhatjuk tehát, hogy a Kárpát-medence őslakos népének saját tulajdona volt ez a hiedelem - amit éppen a nem magyar dr Marija Gimbutas bizonyít legjobban az említett könyvében(6) - és "autoktónnak" véli azt, nem pedig Keletről eredő "átvételnek".

Igen nagy öröm tehát olvasni azt, hogy Kárpát-medencei ősműveltségünknek az őshonosságát "idegen" szakemberek bizonyítják. Így a magyar kartársaknak csak hozzá kellene ragasztani saját eredményeiket. Azokat, amelyeket az általuk képviselt "magyar" régészeti, embertani, néprajzi, történelmi és vallásbölcseleti tudományukban, saját hazájuk földjéből felszínre került leleteiből kiértékeltek.

Ugyanis minden más nemzet szakmabelije - logikusan - így teszik ezt a magukéval, sőt vannak olyanok is, akik az "idegen" értékeket is magukhoz ragadják. (Gondolok itt a maguknak "őstörténelmet" kereső románokra és szlovákokra.)

Igen nagy szomorúsággal vettem a kutatásban megöszült dr. László Gyulának - a minden "idegen jószándékot" lebunkózó véleményét, amint így ír ebben a témakörben: (7) "Az első földműves rajok Elő-Ázsiából indultak útnak és egészen a Kőrösig jutottak. Emlékeiket Kőrös-csoport néven tartják számon"... "a házak szentélyeibe helyezett kis szobrokon pedig a Termékenység jelképe, a nő válik uralkodóvá."

A műveltség, amelybe ezek a táblácskák és női szobrocskák tartoznak, az ún. tordos-vincai műveltség. Ennek a népe később beolvadt a következő korszakok népeibe, nem lehet tehát arról szó, hogy Erdély későbbi lakóinak, közöttük a magyaroknak is elődei lettek volna, mint ahogyan e felfedezések első lelkesedésében jószándékú emberek gondolták."

Semmiképpen sem tudom megérteni azt, hogy dr. László Gyula egy életet töltött el az "őshaza"-keresésben, és nem vette figyelembe az idegen kutatók megállapításait a Kárpát-medencei őshonos népekre vonatkozóan. Utalok itt Dayton(8) azon meglátására, hogy éppen a Kárpát-medence őshonosainak volt a kiváltsága (privilégiuma) a fokos (battle-axe) készítése.

De a Kárpát-medencei őshonosainknak közel-keleti kapcsolatait sem derítette fel. Pedig ezek az azonosságok oly perdöntő eredményeket biztosítanak, melyek már gyökerében elvágnak minden őshazakeresést és a "kölcsonszavakra" épített nyelvészet félrevezetéseit nevetségessé teszik. Ugyanis - mint majd látni fogjuk - a "SAPIR-SZABIR-SZUBAR" ősnévünk kapcsolja egybe a Kárpát-medence-Káspi-Aral- térség és Közel-Kelet egyesített, hatalmas területén települt és kultúrát teremtő, őshonos népünket, akik ebben a hatalmas hazában úgy mozogtak, ahogyan a történelmi viharok azt megkövetelték. Így az "igazságos történelemben" a "történelmi Igazság" azt bizonyítja: "Nem mi jöttünk Európába-Európa LETT általunk"

E baráti levélben arra kérem a "magyar" történészeket, hogy írjuk le történelmünk hiányait. Mindenki úgy, amint megtalálta, és nem kell hivatkozni senkire sem! - Majd az egyeztetésnél azután hivatkozunk egymásra, éppen úgy, miként azt az indo-európai történészek teszik.

Ugyanis az eddigi "szakkönyveink" tele vannak "lábjegyzeti" hivatkozásokkal és ezeknek az alapját mindenütt a finnugor nyelvészet adja. Így létezik aztán: "proto-magyar", "ősmagyar", "Ó-magyar", majd "magyar" nyelv.

Az indo-európai felsőbbrendűséget hirdető "állító mondatokban" határozzák meg a maguk történetét, ahol minden indoeurópai. Ezzel szemben a "mieink" így írnak - idézek dr. Harmatta János tanulmányából: (9) "...szinte közmegegyezés van abban, hogy az Ural-Káma vidéki őshazát elhagyva, a protomagyar népek a Kaukázus északi nagy térségében, illetve a Fekete-tengertől északra, a Don-Donyec vidékén kerültek hosszú ideig tartó érintkezésbe alán, azaz iráni nyelvű népekkel. Ennek az érintkezésnek, sőt együttélésnek az eredménye a magyar nyelvben meglévő közép - (vagy már új) iráni kölcsönszó-réteg ama része, amely már a hunok betörése - azaz az alánoknak a Kaukázus északi előterébe kerülése - után került átvételre a magyarba."

Csodás nyelvünknek ócsárlása ez, hiszen Sir Bowring "kősziklának" nevezte azt, mely nem kér senkitől kölcsönszavakat. De mit értsünk "iráni" név alatt...? Édes anyanyelvünknek összevetése a ma "sumernek" nevezett nyelvvel kizár minden ilyen "iráni"-nak nevezett félrevezetést, ezért ama kérem a "magyar" történészeket, hogy írjanak "történelmet" és ne nevezzék "történelemnek" a nyelvészeti hipotéziseket.

De ha nyelvi vonatkozásokat is keresnek történelem-írásukban, úgy forduljanak a sumer-magyar nyelvazonosság valóságának cáfolhatatlan adataihoz.

Ugyanis e könyv adatait is így kötötte kérébe a Szerző.

Hivatkozások:

1. Dr. Gimbutas térképét átvettem: Dr. Nagy Ákos: "A Cultural and Historical Review of Central Europe" (Melbourne, Academia Press 1995.) könyvből.
2. Andrey, R.: "The Hunting Hypothesis" (N. Y. 1976.)
3. Baldwin, J.: "Pre-Historic Nations" (N. Y. 1971.)
4. Kephart, C.: "Races of Mankind" (N. Y. 1960.)
5. Torma Zsófia: "Hunyad megye Monográfiája" (Atheneum Bp. 1897.)
6. Dr. Gimbutas Marija: "The Gods and Goddesses of Old Europa" (Weidenfeld and Niolson, London, 1965.) és Dr. Renfrew Colin: "New Configuration in Old Worlds Archaeology" (1971.)
7. Dr. László Gyula: "Emlékezzünk régiekről" (Bp. 1979.)
8. Dayton.-J. and Dayton, A.: "Minerals, Metals, Glazing and Man" (London, 1977.) ,
9. Dr. Harmatta János: "Irániak és finnugorok, irániak és magyarok" (Magyar Őstörténeti Tanulmányok. Bpest. 1977.)

I. RÉSZ

MAGYAR MITOLÓGIA MAGYAR TÖRTÉNELEM ALAPELVEK A MAGYAR ŐSTÖRTÉNET KUTATÁSÁBAN

A természet törvénye szerint: "Gyökér nélkül nincs élet!" Ez a nemzetekre is érvényes. Amelyik népnek nincs gyökere - nincs ősisége -, annak jövője sincs. Ez a magyarázata annak, hogy minden nép keresi, kutatja a származását indokoló és bizonyító őstörténetét.

Abban a pillanatban azonban, amidőn egy nemzet kulturális és oktatásügyi vezetőségének hatalmi intézkedése alakítja ki a "nemzeti" őstörténelem szemléletét és irányítja a "nemzeti" történelem megírását - ez a "nemzeti" történelem a nemzetpolitika érdekeinek szolgálója lesz és a nemzeti sorskérdések kibontakozást irányának meghatározójává válik. Pozitív irányban láthatjuk ezt az oláhoknál és a szlovákoknál, ahol a történelemszemlélet a hajdani történelmi események meghamisítása és valótlan adatok hozzáadása útján lett "nemzeti történelemnek" elismerve, hirdetve és tanítva.

Negatív irányban való érvényesítését pedig a saját bőrünkön tapasztalhatjuk, ahol is az idegen uralkodóink által ránk erőszakolt "finnugor származásunk közhírré tévése a nyelvét összelopkodó, minden népnél műveletlenebb, pogány és barbár nemzetségnek- mondhatni: minden népek utolsójának- hirdette a magyarságot kialakító őseinket.

Reális kiértékeléssel tehát azt mondhatjuk, hogy: a szlovák és oláh "őstörténelem" - a hamisításokkal és valótlanosságokkal is építő szándékú nemzetpolitika, mialatt a magyarságra erőltetett "finnugor származású elmélet"-re ennek éppen az ellenkezője mondható.

Az igaz magyar őstörténelem kutatásában tehát első kötelességünk, amit azonnal teljesítenünk kell

A FINNUGORIZMUS VÉGLEGES FELSZÁMOLÁSA.

Ugyanis ennek a "finnugor őstörténelemnek" következményei - éppen világpolitikai síkon - bebizonyították azt, hogy a "finnugor őstörténelmünk" NEM NEMZETÉPÍTŐ, hanem NEMZETPUSZTÍTÓ politikát eredményezett. Tehát nemzeti érdeket nem szolgál, hanem a nemzeti ősiség leértékelésével minden építő, felemelő és nemes honszeretetre buzdító nemzetpolitika lehetőségének kibontakozását meggátolta. A saját népnevelési síkon pedig-a nemzeti hagyományok tanításának elhagyásával, azok elfeledtetésére és végleges kiirtásukra való törekvéssel az általános népi értelmiség szintjét a közöny és a tudatlanság posványába süllyesztette.

Ennek a "finnugoros" őstörténelemnek azonban igen nagy hatása volt a nemzetközi politikára is. Ugyanis nincs még egy népe a nagyvilágnak, mely önmagáról - az "őstörténelmének" nevezett és a saját tudományos intézményei által publikált kiadványaiban - annyi szemetet, primitívséget, műveletlenséget és kegyetlenséget hirdetne, mint a "magyar"... Itt a "hivatalosított" és hazánkban már 1526 óta uralkodó idegen hatalom által szerkesztett "magyar őstörténelemre" gondolok, mely a "magyar" tudomány égisze, alatt azt hirdeti-rőlünk még ma is, hogy: "valahonnan az Ob, Tobol és Irtisz folyók forrásvidékéről, a primitív vogul és osztyák nép fázós és nyomorúságos világából jöttünk és úgy jutottunk az őstörökök világába, hogy valamelyik észak-ázsiai nomád őstörök nép leigázott és magával sodort minket a Volga vidékére, majd a Donhoz, ahol egy másik őstörök nép, a kazár, újra leigázott, egy

harmadik őstörök nép pedig, a besenyő, a Kárpátok mögé kergetett bennünket és nyelvünk elemei így nagyrészt egykori urainktól származnak és a maradékot a vándorúton talált népek nyelvéből szedegettük össze."

Itt hálás köszönettel kell megemlékezniem Geönceöl Gyuláról, aki ezt felderítette, és egyik írásából veszem kölcsön az adatokat. Az általa megtalált tankönyv: Donald W. LEE: "English Language Reader" (1967). A szerző egyetemi tanár (Houston University). A könyv 53-55. oldalain az angol nyelv szépségének és felsőbbrendűségének ismertetésekor összehasonlításként a "finnugor" nyelvekből - idéznek dr. Margaret SCHLAUCH megállapításaiból, mely a következőket mondja: "Európában van néhány nyelv, mely teljesen idegen az indoeurópai testvériségtől. Az idegen Finnországban egyetlen rokonhangzású szót sem hallhat... Ugyanezt tapasztalja a látogató Magyarországon, Észtországon és a Lapp-földön is. Ez mind külföldi, mely meghatározás szó szerint értendő. Ezek a nyelvek századokkal ezelőtt KÍVÜLRŐL érkeztek. VÁNDORLÁS révén értek ide a Volga és az Ural mindkét oldaláról. A "magyar beszéd" portyázások (incursions) sorozata folyamán lett áthurcolva ide. Ezek a portyázások egészen a Középkorig tartottak és a feldúlt ittlakókat - akik már többé-kevésbé kialakulóban voltak a római birodalom peremén - a félelem terrorjával rettegették."

Azután felsorolja mindazokat a finnugor népeket, amelyek az Ural északi, elérhetetlen és járhatatlan vidékén élnek, ahová a Volgától jutottak el, majd megemlíti a szamojéd népet mondva: "SZAMOJED - orosz elnevezés, és azt látszik jelenteni: "ÖNEVŐ"... - vagyis kannibál. A "finnugor" származási elméletben ezek is a magyarok rokonai.

Az emberevők árnyéka tehát reánk is esik.

Szomorúan kell megállapítanunk azt, hogy az az angolszász világ, mely 150 évvel ezelőtt a szabadság bajnokát - Kossuth Lajost-virágesővel fogadta és államfői tiszteletben részesítette, felmagasztalva a magyar nép példás vitézségét, erkölcsi értékét, MA - 150 év után - betolakodott idegeneknek és Európában "nem kívánatos" népek tart minket. Talán jó példa ez azok okulására, akik az Egyesült Európa és az Európai Parlamenttől várják felszabadulásunkat. Kérem ezeket a reménykedőket, hogy tekintsenek vissza erre az elmúlt 150 évre. Ismerjék fel ismét azt a történelmi ténytet, hogy a Habsburg szellemi elnyomás terrorja a finnugorizmus köztudatba vitelével rakta rá a magyarságra a megvetésnek, lebecsülésnek mindazt a bélyegét, amit ma tanítanak rólunk a "művelt Nyugat" iskoláiban. Ébredjünk a valóságra. Az Egyesült Európa csak szolganépként fogad be minket... ha egyáltalán befogad és nem adja át Csonkaországunkat az Európában "nem idegen" oláhoknak és szlávoknak.

Fel kellett említenem ezt a lehetőséget is, mert ezzel a szomorú példával talán kellőképpen tudom érzékeltetni az őstörténeten alapuló nemzetpolitika erejét. A nemzet érdekét szolgáló őstörténelem egészséges nemzetpolitikája felemeli és fejlődésében elősegíti a nemzetet. A nemzet érdeke ellen való őstörténelem pedig egy nemzetellenes és nemzetet - azaz önmagát- elpusztító nemzetpolitikát termeltet ki az illető népen uralkodó idegen hatalom diktatórikus szellemi és politikai ereje útján, ez pedig a pusztuláshoz vezet. Barátokat nem termel csak ellenségeket. Dr. Bobula határozta meg legjobban a nemzeti őstörténet és a nemzetpolitika egymáshoz való viszonyát és az ebből fakadó lehetőségeket. Így mondja:

A létért való küzdelem során vannak korszakok, mikor egy-egy nemzet fennmaradása szempontjából döntő fontosságú, hogy mit tud az a nemzet a saját eredetéről, múltjáról,

érdemeiről és hivatásáról, de az is, hogy mit tudnak róla mások, akiknek sorsunk alakítására - az adott pillanatban - hatalmuk van... Amelyik hatalom egy másik nemzet életterébe akar törni, hogy nemcsak földjét, de népét is kizsákmányolja, az rossz hírét költi kiszemelt, vagy a tényleg már rabsorsba taszított áldozatának. "

A mindig élesen látó Bobulának ezúttal megint igaza van, mert most vagyunk abban a korszakban, amikor a magyarság sorsa véglegesen eldőlhet. Fel kell fedeznünk tehát valódi ősiségünket és fel kell számolni véglegesen ezt a ránk erőszakolt hazugságot - a finnugor származást. A felszámolást azonban most már nem lehet "tudományos módszerekkel" elvégezni, mert bebizonyosodott, hogy ez a finnugorizmus NEM TUDOMÁNY, hanem a feltételezések tudományos köntösét magára öltött MAGYARELLENES POLITIKA. Ugyanis, ha "tudomány" lenne, akkor elegendő lenne a régész László Gyulának azon bizonyítéka, mely szerint: "olyan terület, melyet a nyelvtudomány az urali-finnugor korra feltesz, nem volt" (Őstörténetünk. Tankönyvkiadó Bp., 1981, 37. old.) és "nincsen közös finnugor régészet, néprajz, embertan". (Op. Cit. 48. old)

Ha "tudomány" lenne - belátná, hogy a magyar nyelv nem származhat a primitív finnugor nyelvekből, mert - miként a finnugorisztika nagy apostola- Björn COLLINDER mondja: "A finnugor hangkészletből hiányoznak a következő magyar fonémák: á, é, cs, gy, i, ly, ny, ó, ő, sz, ty, ú, ü, zs, tehát összesen 14 hang", és a finnugor nyelvek igekötővel sem rendelkeznek. (Az idézetet átvettük: Comparative Grammar of the Uralic Languages, Stockholm. 1960.)

Ha "tudomány" lenne - elfogadná prof. Hideo MATSUMOTO kutatásainak eredményét, mely szerint a magyarság vérképe, az immunglobulinok marker-génjei szerint, ázsiai eredetet mutat (sárga és vörös markerekkel), míg az urali és finnugor népeknél a markerek színe fehér és kék - azaz teljesen elütő, és ez minden embertani rokonságot vagy származást kizár. Vagyis a japán kutatások eredménye szerint - finnugoroktól a magyarság nem származhat. A japán kutatások eredménye ad elégtételt mindazoknak az otthoni és külföldön élő kutatóknak, akik eddig tudományos módszerezéssel cáfolták a finnugoristák hamis állításait. Itt nem az a fontos most, hogy ezek a kigúnyolt, sajtóban kipellengérezett szakemberek igazságos állításai igazolódtak, hanem az, hogy a magyar nemzeti kultúrpolitikát károsan befolyásoló finnugorista őstörténetünkről kiderült végre az, hogy hazugság, és így tovább fenn nem tartható. A magyarságra erőszakolt "hamis őstörténelem" így elfoglalja méltó helyét a -tudomány szemétkosarában, de ezzel a hamis őstörténelemmel együtt kell eltűnni, megszűnni mindannak a negatív hatásnak, a magyarság érdeke ellen való befolyásnak, amit ez a hamis őstörténet és annak hirdetői a nemzeti kultúrpolitikára gyakoroltak.

Itt azonban a történelmi igazságot hirdető, pozitív nemzetpolitikát kialakító és nem finnugoros őstörténetünk tanítása és köztudatba vitele elé két érdekelttség állítja szembe támadó szellemű harcosait.

Az egyik a jelenleg Magyarországon uralkodó ideológia, és a másik a judai-kereszténység sok egyházi szervezete.

A marxista uralom által kitermelt és magukat "magyarnak" mondó történészek egyik kimagasló alakja dr. Bartha Antal. Egyik mostanában megjelent könyvének címe: "A magyar nép őstörténete". Az olvasónak meghökkenve kell tudomásul vennie, hogy dr. Bartha magát nem "igazságot kereső történésznek", hanem szocialista történésznek nevezi. Gyanítjuk, hogy az otthoni finnugorizmus hivatalosai most ezt az új terminus technicust óhajtják becsempészni a történelemtudományba. Az a valóság azonban, hogy dr. Bartha a "magyarok őstörténetében"

- a történelmi források helyett- legalább "negyven" alkalommal Marxra és Engelsre hivatkozik, nemcsak egy "történész" szegénységi bizonyítványaként könyvelendő el, hanem fel kell ismernünk végre azt, hogy a finnugorizmus MA a marxista ideológia politikai eszköze lett. Aki tehát finnugor őstörténelmet vall és hirdet - valójában a marxizmust szolgálja. Ez a szolgálat pedig elvégezhető kétféleképpen: tudatosan, vagy a tudatlanság butaságával: Mindkettő azonban feltétlenül és biztosan a magyar nemzet érdeke ellen való.

Most vizsgáljuk meg azt, hogy mit várhatunk a meghirdetendő ÚJ és IGAZ ÖSTÖRTÉNETÜNK elismerése, elfogadása és tanítása tekintetében a judai-keresztény egyházi szervezetektől. Tudom - igen kényes kérdés tárgyalását kezdtük meg, mert a római egyház - ha akarná- titkos könyvtáraiban lévő történelmi adatokkal tudná bizonyítani pl. a hun-avar-magyar azonosságot is, és a magyarság oly ősiségét, amelynek kibogozása részünkről most van folyamatban. A római egyház illetékesei nagyon jól tudják, hogy a magyarság ősisége oly hatalmas élettérre terjed ki és oly sok millió népet foglal magába, hogy ezen ősiség történelmének leírása és köztudatba vitele meggátolta volna egy európai szellem sovinizmusának kialakulását éppen abból az okból kifolyólag, hogy az európai népek javarészeinek nincs őstörténete. A római egyház tehát illetéktelenül "belenyúlt" a magyar ősiségbe. Ugyanis nem lehet véletlen az, hogy Aeneas Piccolinimi útján és írásával a magyar népet az északi primitív népektől eredezteti, és amikor Piccolinimi pápa lesz, a magyarság finnugor származását ex orbi et urbi kihirdeti. Véletlen lenne az, hogy az összes nemzetek és népek között a MAGYAR az egyetlen, amelynek a római egyház keresett és talált "ősöket" a primitív és műveletlen jeges-tengert peremnépeknél...? Ne feledjük, hogy Aeneas Silvius Piccolinimi mint II. Pius pápa 1458-64 között uralkodott. Még senkinek sem jutott eszébe arra gondolni, hogy II. Pius pontosan akkor lépett a római egyház élére, amikor a magyar nép Hunyadi Mátyást választotta királlyá, és bizony Mátyás királyunk "nemzeti vallás" megalapításával fenyegette meg a római pápaságot azért, hogy kizárta befolyását a magyar ügyekből. Nem tudjuk, hogy Mátyás királyunk Corvinái milyen őstörténetet tartalmaztak a magyarság eleiről, de talán azért kellett elpusztulniok, mert biztosan a nemes honszeretet serkentő és nemzeti öntudatot kitermelő ősiségünk és hagyományaink igazsága volt mindegyikben leírva. Mátyás királyunk udvarából áradó kultúrfölény ledorongolásához volt szüksége a római egyháznak ahhoz, hogy oly gyökeret hirdessenek papjai a magyar népnek, amelyből csak a szégyenkezés és származási büntudat vadhajtásai fakadnak. Talán válasz volt ez Mátyásnak azon intézkedésére, mellyel nem tűrte az Árpádi honfoglaló őseink elpogányosítását; hiszen a felújítani óhajtott nemzett vallásunk is - mint magyar ősvallás - az Árpádi hagyományok tartozéka. A Vatikán által útjára bocsátott finnugorizmus így erősítette meg a Honfoglaló Árpádi magyarság pogánynak hirdetett és tanított mivoltát. Az egyházi síkon tehát ez a kettő összetartozik és ez az egybetartozás mindazoknál, akik csak Szent Istvántól számítják a magyar történelmet érvényes és a vallási meggyőződésbe iktatott hiedelem még ma is.

Sajnos a római katolikus papság konokul kitart azon álláspont mellett, hogy a "magyar" történelem csak Szent Istvántól kezdődik, és minden, ami előtte volt, az "pogány és műveletlen népség rablóhadjárata". Az "országalapító" nekik-Szent István. Ez az álláspont tökéletesen megegyezik az otthoni kormányzat véleményével, hiszen látjuk, hogy az "ateista" marxizmus rehabilitálta Szent Istvánt, és 1988-ban már "Szent István Emlékérmeket" osztogatott az emigrációban is. A mai magyarországi vezetőség természetesen egybekapcsolja a Szent István-i ideológiát-vagyis az "idegeneknek való előnyök nyújtását", (hogy az "INTELMEK" szerint jól érezzék magukat a magyarok országában) - a magyarság származási műveletlenségével, vagyis a finnugorizmussal. Hiszen a Szent István-i ideológia szerint éppen

azért van szükség idegenekre, hogy azok legyenek tanítói a "pogányságban" tengődő magyarságnak.

A római katolikus álláspont így szolgálója lesz a marxizmus kultúrterrorának. Ezzel a rövidlátó, csökönyös és bigottan magyarelles állásponttal tehát a római katolikus klérus - a mindennapos Krisztus áldozata mellett - az Antkrisztus seregébe lép, és miért...? Azért, mert nem a Jézusi Szeretetet gyakorolja, hanem a gyűlölet magvát hinti. E sorok írója kérdezi a magyarul beszélő papokat: "miért nem szeretik honalapító Árpád apánkat és honfoglaló őseinket...? Miért nevezik őket istentelen pogányoknak akkor, midőn hiteles történelmi kútfők bizonyítják, hogy Istenes Honfoglalók voltak és az Istenes Nép oltalmazójául a SZŰZANYÁT hitte...? - Miért vétének a saját maguk által tanított 4. parancsolat ellen, amikor nem tisztelik és nem becsülik ősapánkat...?"

Véget kell vetni ennek a magyarelles népnevelésnek is, mert ősapáinknak elpogányosítása beletartozik a finnugorizmus nemzetellenes politikájába. Mondjuk ki végre azt, hogy: "akinek csak 1000 esztendő a magyar történelem, aki azt állítja, hogy Szent István előtt magyar kultúra nem volt - miként azt Horzenszky Richárd, a pannonhalmi gimnázium igazgatója kinyilatkoztatta a "Katholitus Szemle+1988. 2. számában -AZ NEM MAGYAR - HANEM A MAGYARSÁG ELLENSÉGE."

Legyen elismerve végre az, hogy a FINNUGORIZMUS SZOLGÁLATA ÉS HONFOGLALÓ ŐSEINKNEK POGÁNNYÁ VALÓ MINŐSÍTÉSE NEM MÁS, MINT A MAGYARSÁGOT ELPUSZTÍTÓ FÖLDI POKOL, a marxista ideológia által kitermelt "hivatalos" történelemszemlélet nemzetsorvasztó politikájának kegyetlenségében.

Közösítsük ki magunk közül a finnugorosokat és a pogányozókat.

A finnugorizmus felszámolása és végleges elvetése után most minden erőnket összpontosítsuk arra, hogy végre közös megegyezéssel, megértéssel és együttes munkával haladjunk

EGY ÚTON AZ IGAZ MAGYAR ŐSTÖRTÉNELEM FELÉ.

Tudom, hogy itt is nehéz feladat előtt állunk, mert éppen a finnugorizmus felszámolása érdekében nagyok sok magyar szakember és az igazságot kereső történész-búvár nemcsak a saját véleményének adott kifejezést a helyes és megfelelően adatolt cáfolatokkal, hanem mindegyik kidolgozott egy saját elgondolást őstörténelmünkről. Ezeknek az elgondolásoknak az összeillesztése, összehangolása és a hiányzó szakaszoknak megtalálása, kikutatása sok ember munkáját veszi igénybe, de a munka végrehajtásának egyetlen kezdeti feltételét minden munkatársnak el kell fogadnia. Ez az egyetlen feltétel pedig azt mondja: "nemcsak az a jó és igaz, amit én állítok". És - lelkiismereti kérdésként- még azzal a szándékkal is ki kell egészíteni ezt a feltételt: "mérlegelnem kell és jól átvizsgálnom a másik kutató eredményeit is".

Ezeknek az alap gondolatoknak az előrebocsátásával kísérli meg e sorok írója őstörténeti és történeti alapjaink lerögzítését. Javaslatként egy közösen elvégzendő hatalmas munka teljesítésére, melynek eredményét csak néhány szerény szó mutatja. Ez a pár szó azonban a jövőnk, fennmaradásunk, feltámadásunk reménységét hirdeti így: "AZ IGAZ MAGYAR ŐSTÖRTÉNET".

Célunk elérésének érdekében változtatni kell elsősorban a módszeren. Ugyanis az összes eddigi rokonság-, őshaza, ősnépelmelet alapja kivétel nélkül a finnugor nyelvtudomány volt. Módszerünkben már kizártuk a finnugorizmust, most tehát el kell hagyni a nyelvtudományból következtetett történelmi kiértékelés elsőbbségét, és az etnológia, régészet, embertan, a tárgyi és szellemi néprajz, társadalomtörténet adatainak felmérése és rögzítése után kell az összehasonlító nyelvtudomány szabályai és törvénye szerinti vizsgálatot is elvégezni. Tehát a nyelvtudományból nem szerkesztünk ismét származást, hanem azt a bizonyítás kisegítőjeként használjuk. Éppen ezért e javaslatunkból elhagytuk mindazoknak az ötleteknek az ismertetését és felhasználását, melyek ismét nyelvészeti alapokból indítják az őstörténeti kutatásainkat, Itt gondolunk Kemény Ferenc (Das Sprechenlernen der Völker) azon munkájára, melyben a szerző szerint "a nyelvek az újkőkor földművelőinél keletkeztek, méghozzá egyetlen ősnyelv elkorcsosulásából, és ez az eurázsiai ősnyelv a magyar lett volna." Elhagyjuk ezt az ötletet éppen azért, mert a nyelvek régebbiek, mint a földművelés. Hasonlóképpen mellőzzük azt a - szintén csak ötletnek nevezhető -feltevést, mely szerint azért a legősibb nyelve a világnak a "magyar", mert az egész földkerekségen ezernél is több magyar hangzású földrajzi elnevezés található. De mellőzzük a Churchward-Csicsáky elméletét is, mely az elsüllyedt MU világrészről származtatta a magyarságot. E munkák egyikét sem értékeljük le, hanem - mint feltevéseket, vagy jobban mondva, ötleteket - számon tartjuk. Mellőzésük legfőbb indoka az, hogy igen hasonlatosak minőségükben az eddig ránk kényszerített finnugor hipotézishez, mert ahogy a finnugorizmusnak nincs régészeti, embertani és történeti alapja, úgy az itt felsorolt ötletek is nélkülözik mindezeket - a kétségtelen bizonyítékokat szolgáltatni képes - adatforrásokat.

De szolgáljon útmutatónak dr. Baráth Tibor véleménye aki az elsüllyedt MU kontinensről állítólag kirajzó "magyar" népről a következőt írja: "A történész egyelőre nem látja, hogy az említett földrajzi és geológiai adatok a magyar nyelvű népek őstörténete elé volnának illeszthetők."

Őstörténetünk nyelvészeti fejezetének alapelveit azonban már most le tudjuk rögzíteni éppen azért, hogy a finnugorizmus általunk elvetett azon hamis elméletét, mely szerint nyelvünk valami primitív nyelvek származéka lenne - sziklaszerű bizonyítékkal pótoljuk. A magyar nyelv minősítésének tekintetében igaznak és bizonyítottnak véljük néhai kiváló nyelvészünk CSŐKE SÁNDOR tanulmányának végkövetkeztetését (Három tanulmány, Eberstein 1977. 63. old.), így: A magyar nyelv magyar eredetű. A magyar nyelvet az idők végtelensége szülte. A magyar nyelv szókincsének kilencvenöt százaléka magyar eredetű. Transzcendentális mélységekből önmagából eredő ősnyelv szerkezeti rendszerében is."

Csőke Sándor fenti megállapítását igen sok kutató összeköti a Kárpát-medencei őshaza létezésével. Elérkeztünk tehát őstörténetünk legrégebbi szakaszának-az "őshaza" kérdésének - tárgyalásához. Itt - megvizsgálva a "nem finnugoros" történészek és kutatók tanulmányait-azt látjuk, hogy e kérdésben két főcsoportra oszlik a kutatás. Egyik rész a KÁRPÁT-MEDENCEI ŐSHAZA mellett tanúskodik, és ez a felfogás lassan a köztudatba mint MAGYAR ADORJÁN TÉTELE került, a nemrég elhunyt kiváló néprajzosunk állítását ismételve, hogy "nem jöttünk mi sehonnét. A magyar őshazája a Kárpát-medence".

A másik csoport azt állítja, hogy a magyarok őshazája KÖZEL KELET és a KAUKÁZUS DÉLI RÉSZÉ.

E két felfogásnak máris megvan a közös értéke, mert általuk őstörténetünk kizárja az Ádám-Éva-i származtatás monogenezis elméletét és az emberiség paralell, azaz párhuzamosan

kifejlődött ősiségét ismeri el. Mindkét csoportnak megvannak a "perdöntő" bizonyítékai tételének elismertetéséhez. Ennek pedig egyszerű következményeképpen azt kell felfedeznünk, hogy ősiségünk kialakulásának óriási nagy az élettere. A finnugorizmus által bevezetett "őshaza"-kutatás módszere kettéválasztotta ezt a hatalmas életteret, és a Kárpát-medencei őskorok emberének fejlődését és kultúráit a franciaországi barlangműveltségeknél talált szerszámfajták neveinek ide való illesztésével különböztette meg egymástól. A kutatók igyekezete mindig az volt, hogy a Kárpát-medencei őskori műveltségek átmeneti állapotát és lényegtelenségét tüntessék fel. Ebből a valóságból kiindulva bizony jó lesz, ha magunk is megvizsgáljuk az ősembert és a magyarság életterében kifejlesztett műveltségeit azért, hogy együtt állapítsuk meg végre azt, hogy milyen volt.

I. A KÁRPÁT-MEDENCEI ÉLETTÉR ŐSISÉGE

Amikor a kíváncsi kutató visszanez és a Kárpát-medencei őskorok embere után nyomoz, rögtön olyan csodálatosan érdekes dolgot talál, mely még nagyobb érdeklődéssel viszi bele az évezredek százainak ismeretlen világába. Ugyanis a világon az egyetlen hely a Kárpát-medence, ahol az ősember visszahagyta nekünk a saját lábnyomát. A Vértesszőlősön megtalált ősember tette ezt, akit a tudományos körök "Homo erectus/sapiens paleohungaricus" néven ismernek. Úgy állapították meg, hogy 350 000 évvel előttünk élt. László Gyula is beszámol róla. Elmondja, hogy megtalálták kavicseszközeit is, és megmagyarázza, hogy azért hívják "erectus/sapiens" néven, mert az embertan nem tudta megállapítani, hogy csak felegyenesedő (erectus) előemberről van szó, vagy már értelmes (sapiens) ember-ősről. (L. "Vértesszöllőstől Pustaszereg", Gondolat, Bp., 1974. 42. old.) E sorok írójának éppen László Gyula adta azt a sejtelmet, hogy a Kárpát-medencei őskorok mindazon ismertetésénél, melyek a jelenlegi, hazai paleontológusok kiértékeléseként kerülnek nyomtatásra - és így a köztudatba -, oly összehangolt tanítást kell észrevennünk, mely semmiképpen sem akar a Kárpát-medencei ősembernek - kimondottan kárpátmedencei - fejlődési folytonosságával foglalkozni. Abban a pillanatban, amint a logikus következtetések ide irányulnának egyszerű "elhallgatás", vagy hirtelen fordulattal más témakör ismertetését viszik a sorok. Kiváló néprajzosunk -Tóth-Kuruc Márta- is így írja egyik tanulmányában: "sajátos majomszeretettel aggatják rá a Kárpát-medencében talált ősműveltségekre az azokkal egyidős vagy fiatalabb nyugati barlangkultúrák szerszámainak elnevezését (mustier, aurignac, madeleine, solutré stb.)", de semmi több. László Gyulával ki is ásnám a harci bárdot éppen a vértesszöllősi ősember miatt, mert az említett és nagyszerűen szerkesztett könyvében megemlíti, hogy: "E kor emberét és műveltségét általában a pekingi ősember (Sinanthropus pekingensis) alapján ítélték meg. Mintegy félmillió évvel ezelőtt élt, használta a tüzet, és eszközeit feltört patakkavicsból készítette."

Azután ismerteti ezt a pekingi ősembert és közli embertani adatait, s ebből megtudjuk, hogy "koponyatérfogatának középértéke kb. 1050 cm³". A vértesszöllősi ember hasonló adatainak ismertetésével azonban adós marad. Itt keletkezett nálam az a gyanú, hogy a lehetetlen finnugorosítás érdekében nem szabad közölni olyan adatokat, mellyel a Kárpát-medencei ősiség kidomborítható. Ugyanis nem azért hívják a vértesszöllősi ősembert "sapiens"-nek, mert kétség támadt arra vonatkozóan, hogy csak "felegyenesedő" volt, vagy már értelmes - hanem azért, mert az embertan megállapította azt, hogy koponyatérfogata 1400 cm³-nél nagyobb. (A mai emberé 1450 cm³.) Ezt miért nem közli László Gyula? Talán nagyobb szeretettel kellett volna fogadni ezt a Kárpát-medencei "értelmes embert", és talán azért is, mert a vele egyidős pekingi társát sok szakember már proto-kínainak nevezi. (J. Gunnar Andersson: "A Sárga-Föld Gyermekai"-ben-T. Kuruc Mária közlése.)

Ne essünk azonban abba a hibába, hogy a vértesszöllősi embert beiktassuk a Kárpát-medencei "magyar" őshazánk lakói közé. Nekünk itt az a fontos, hogy a paleontológusok egyöntetű véleménye szerint - a Kárpát-medencei hévíz-források már a vértesszöllősi ember korában is működtek és a jégkorszakok idején is. Érdemes ide iktatni egy idézetet Vértesszöllős ügyében: "Szerintem az ember egyszerűen ott ült a langyos víz szélén... visszatért a hévforrásokhoz. Meg kellene nézni ezeket az édesvízi mészköveket. Itt, a Duna mentén, Óbudától Pomáz, a Dunakanyar, egészen Dunaalmás tájáig rengeteg ilyen hely van. Nem hiszem, hogy ha egyszer Vértesszöllősön ott élt az ember, máshol ne létezne nyoma." (Gáboriné Csánk Vera: Az ősember Magyarországon. Gondolat, Bp. 1980. 62. oldal) "Vértesszöllős jelentősége abban áll, hogy ezen a telepen embermaradvány, eszközök, tüzelési helyek, kultúrrétegek, régészeti fejlődési sorozat került elő - még az ember lábnyomát is megtaláljuk -, tehát mindaz együtt és egy helyen, ami más lelőhelyeken csak külön-külön, vagy csak részben található." (id. m. 83. old)

És most 300.000 évet kell ugorjunk ahhoz, hogy a kárpátmedencei őskutatók szerencséje megint az ősemberi hagyatékokat megtalálja, de már nem az őskőkor legalsó rétegében, hanem jóval felette. Így a TATA-i őskori telephez jutunk, de csak azért, meri az itteni szerszámokat is kis méretű kavicsokból gyártották, és ezért mondják a régészek, hogy olyan, "mintha a vértesszöllősi telepen járnánk", és szintén a hév-források mellett van. Korát 33.000 évre datálja a mikrokarbon vizsgálat. Annak ellenére, hogy a neanderthali ember már legalább százezer éve nem létezik, mert a tudomány álláspontja szerint "kihalt, eltűnt" - ezen az aránylag fiatal telepen- anélkül, hogy egy ősemberi koponyát találtak volna-mégis "neandervölgyi" embernek nevezik azokat, akik itt munkálkodtak.

Ugyanis "2000 szerszám és 150 kg gyártási hulladék került elő, de sem az elejét, sem fejlődését megállapítani nem lehet" írják a régészek -, annak ellenére, hogy Süttön, Tokodon, a Kiskevélyi barlangban, a Szelim barlangban és Csákváron is találtak hasonló településeket.

Hasonlóképpen a neanderthali (görnyedten járó, kisméretű koponyájú, kezét jól használni nem tudó) ősembernek ajándékozta Gáboriné Csánk Vera az általa megtalált ÉRD-i szabadtéri, hatalmas ősembertelep, és ismét ősemberi maradványok nélkül. Emberi csontokat vagy koponyát nem találtak. Annál inkább több állatcsontot (50.000 darabot, melyről 90.000 kg húst fejtettek le). Igen fontos az érdi telep a Kárpát-medencei ősember helyi és őshonos fejlődésének megállapításában és pontosan ezzel a témával nem szabad a finnugorizmus idejében foglalkozni. Ezért írják azt, hogy: "az érdi telep kultúrája világosan délnyugati kapcsolatokat mutat".

Nem kell különleges szakértelem ahhoz, hogy ellentmondást fedezzen fel az olvasó az érdi telepről szóló "hivatalos" ismertetésben, hiszen ha az érdi ősember kultúrája "délnyugati" kapcsolatokat mutat, akkor miért ad a felfedező - Gáboriné Csánk Vera (akinek nevét a jövőben így rövidítjük: GCSV) - ily végkiértékelést Érdről: "A telep jelentőségét könnyű összegeznünk. Újfajta települési mód... -egy új kultúra. Ilyen erős specializálódást-amely nyílt fennsíkon, síkságon, barlangoktól távol, a természeti környezettel szinte ellentétben áll - máshol nem találunk."

Ha nincs máshol - akkor hogyan jött délnyugatról...?

Íme ismét egy példa arra, hogy a Kárpát-medencei ősember őshazájának ne kelljen a Kárpát-medencét feltételezni, és a folyamatos és összekapcsolódó fejlődés lehetőségét kutatni. De érdekes adat köti össze a TATA-iakat az ÉRD-iekkel ebben az őskorban. Mondtuk, hogy

TATA kora 33.000 évvel előtünk való. Az érdi telep alsó rétege 50. 000 éves, a felsőbb rétegeknek pedig 35-38 000 év a kora. Tehát 13-15. 000 éven át élt itt az ősember. A TATA-iak ismertetésénél láttuk, hogy a SZELIM BARLANG-ban is volt a tataiakéhoz hasonló település. Most az érdi telepet megtaláló nagyszerű tudósunk leírásában meglepetéssel olvassuk, hogy ebben a SZELIM barlangban az érdiak is települtek. Így idézzük a szöveget (GCSV 141, old.): "Magyarországon egyetlen helyen ismerünk olyan szerszámokat, amelyek az érdiakéhoz hasonlítanak. A Bánhida közelében lévő Szelim barlangban. Ebben a nagyon szép barlangban... többféle réteg, többféle kultúra volt: Különböző embercsoportok lakták. Nincs most hely arra, hogy ismertessük a leleteket, a kultúrákat és a korokat. A legalsó rétegben fordul elő néhány olyan kőszerszám, amely az érdiakéhoz hasonlít. A koruk is azonos."

Tehát "nincs hely" a Kárpát-medencei fejlődés ismertetésére, de az összes külföldi "kultúráváltások"-at tárgyalja Franciaországtól Közép-Itálián át egészen Grazig, mint "kisugárzó lehetőségeket". .

Hasonló a helyzet a BÜKK-hegységben talált őskori kultúrákkal. Itt SUBALYUK a "perdöntő", mert egy nőt és egy gyermek csontváz darabjai kerültek elő, és GCSV azt mondja e csontvázakról, hogy: "Mind a két személy a specializálódott és kifinomult neandervölgyi típushoz tartozik."

Az emberleletek a felső kultúrréteg alján, a barlang előterén kerültek napvilágra. Két személy: egy felnőtt nő és egy 6-7 éves gyermek csontvázának a maradványa."

Hát itt is nagy ellentmondást kell észrevennünk, mert a neandervölgyi emberről nem azt tanultuk, hogy "kifinomult", hanem azt, hogy elkorcsosult, és éppen ezért halt ki. Mivel az emberi leleteket a felső kultúrrétegben találták, és ez már nem a középső paleolitikum korába, hanem a felső-paleolitikum korába esik - ajánlanám, hogy változtassuk meg Gáboriné véleményét arra vonatkozólag, hogy az itt talált ősember a "neandervölgyi kifinomult" típushoz tartozna. Ugyanis a "mousterien" szerszámok is egyformán előfordulnak a középső és felső-paleolitikumba tartozó, subalyuki rétegekben. Talán erre az esetre is alkalmazni kellene azt a kiértékelést, amit Gáboriné nagy tudású férje - Gábori Miklós - alkalmaz az ázsiai őskutatásban. Pl. hasonló esetet találunk a közép-ázsiai Pamír hegység egyik helyén, melyről így tudósít minket Gábori Miklós:

"Aztán itt találjuk a híres Sougnou lelőhely anyagát a Pamírból. Több rétegű település. Alul még moustérien szerszám típusok kerülnek elő - mármint a rétegekben -, aztán ezek szépen átfejlődnek, fennmaradnak a sokkal fiatalabb leletek között is. A népesség tehát nem cserélődött ki, hanem a középső paleolitikum kultúrája ott helyben átnőtt a felső paleolitikum fejlett vadászműveltségébe. Az egyik még a Paleoanthropus, a másik már a Homo sapiens fossilis ideje. Nem gondolhatunk másra, minthogy nemcsak kulturális, hanem embertani folyamatosság, fejlődési kapcsolat volt itt." (Gábori Miklós: Ala-Tau-Ararat. Gondolat, 1978. 133. old.)

Gábori Miklós módszere szerint tehát a felső-paleolitikum embere nem lehet neandervölgyi, azaz Paleoanthropus, hanem "értelmes ember", és feltétlenül ez az az ősember, amelyik mindazt a sok-sok Kárpát-medencei őskultúrát kialakította, folyamatosította, fejlesztette, amelyeket a "hazai" és finnugoros szakembereink eddig "elszigetelt", "gyökértelen" műveltségekként kezeltek. Subalyuk egy hatalmas kultúrkörnek egyik lelőhelye csak. Ez a kultúrkör pedig kiterjed az egész BÜKK- hegységre, és nyugodtan nevezhetjük BÜKKI

ŐSKULTÚRÁNAK. GCSV hiába mondja azt, hogy a "subalyuki barlang kultúrája biztosan nem alakult ki itt nálunk". Viszont felsorolja a Garadna völgyében, Lillafüred közelében talált, és a miskolci Bársonyház leleteit is, majd a "miskolci Avas-tetőn, a felszínen heverő eszközöket, de nem követi férjének - Ázsiában alkalmazott pozitív és konstruktív módszerét, hanem hamar befejezi a témát így: "ez a kérdés azonban most elvezetne a témánktól". (GCSV. 113. old.)

Talán okosabb lett volna, ha a subalyuki csontvázak elbírálásánál betartotta volna nagy tudású férjének- Gábori Miklósnak - a neandervölgyi emberre vonatkozó megállapítását, mely így szól (id. m. 225. old.): "... egy embertani ténnyel kell válaszolnunk. Azzal ez ismétléssel, hogy a Pateoanthropus formakörbe tartozó embertani maradványok száma igen csekély, és a túlnyomó részül már nem Paleoanthropus, hanem Homo sapiens, presapiens. Az embertanilag még nem specializált, durva alkatú, ún. generalizált neandervölgyi típust, leletet egy kézen meg lehet számolni. Talán még egy kéz összes ujjai sem kellenek hozzá".

Így sem helyes az a kiértékelésünk, hogy a tatai, érdi és a bükki ősembereink nem neandervölgyiek, hanem már "értelmes emberek". (Nem értjük, miképpen írhatta László Gyula a megnevezett könyvében azt, hogy a "neandervölgyi embernek országunk mai területén több mint tucatnyi települését tárták fel".)

Igen erőltetett az a szándéka is, hogy ennek a bükki ősembernek - jobban mondva ősembercsoportnak - tulajdonságául megállapítja, hogy "specializált kőszáli kecske vadászok voltak". Annak ellenére, hogy a kőszáli kecske vadászatának történetét elmondja Kirgíziától az Alpokig, az olvasót nem tudja meggyőzni arról, hogy a Bükk-hegység dombos vidékén olyan "kőszáliak" lennének, ahol ez a zergafajta honos. A kiásott csontoknak javarésze azonban kecskecsont. Nem lehetséges az, hogy ez a "homo sapiens" már volt olyan "értelmes", hogy kecskét tenyésztett...? Ugyanis a Hillebrand-barlang falán ott van az ősember "firkálása", és az nem más, mint egy valódi kecske ügyes, vonalas rajza (lásd: az alábbi ábrán).

Így ábrázolta az őshonos SZELETA-kultúra ősembere a "kecskét" a Hillebrand Jenő-barlangban. (Vértes László találta meg.)

Persze ha ezt a "firkálást" kecskének látjuk, akkor azt is hozzá kell mondani, hogy a Kárpát-medencei ősember már a felső paleolitikumban háziasította a kecskét és állattenyésztése is volt, tehát nemcsak vadászott. E sorok írója úgy véli, hogy ha ez az ősemberi "firkálás" nem hazánkban, hanem mondjuk a Szovjetunióban van, akkor az őskort kecsketenyésztés valószínűsítésének semmiféle ellenvetése nem lenne.

De ne illessük Gáborinét a sok bizonytalanság elhintésének a vádjával, mert termékeny bizonyosságokról is tudósít minket, pl. amikor felfedezi, hogy: "ebből a Bükk-hegységi moustérianból alakult ki a szintén őshonos" Szeleta kultúra".

A "szintén őshonos" kifejezés pedig azt jelenti, hogy a bükki ősember is a Kárpát-medencében fejlődött ki kultúrájával együtt.

Ez a SZELETA kultúra a Lillafüred-Hámor feletti Szeleta-tető nagy barlangjáról kapta nevét. Itt találták meg a kőlándzsás ősember fegyverét. Ne felejtsük el, hogy az őskor felső szakaszában - a felső paleolitikumban vagyunk (50.000-től 8000-ig terjedő időben). E korszakot így jellemzik a szakemberek: "Hihetetlen a változatosság- ennek alapján állapítjuk meg az egyes kultúrákat, kisebb csoportokat, amelyek most már bonyolult rokoni

kapcsolatban állnak egymással. Kialakulnak a fejlett csonteszközök, hosszú dárdahegyek, nyílhegyek -, de nemcsak a fegyverek, hanem az agancsból készített kapák, az átfúrt fejű csonttűk a ruhák varrásához, és még számtalan használati tárgy... A dárdá nyelére állatszobrocskákat faragnak. A szerszámok készítéséhez már nyersanyagot bányásznak; természetes földfestéket termelnek ki csontlapátokkal; kialakult a bőrből készült ruházat, a díszes csigákból-kagylókból készült ékszer és a kereskedelemnek a legrégebbi formája.

A lakás többnyire még barlang; a szabad területen azonban mesterségesen épült kunyhókat, rudakból állított sátrakat, néha több család részére készült, földdel fedett házakat találunk. Egyes helyeken ismerjük a belső tereprendezést - a fegyvereknek, használati tárgyakkal állandó helyük van, és a sátrak előtt totemoszlopok állnak. Bonyolult temetkezési rítusok vannak: a halottakat "mellékletekkel" hantolják el. Egy olyan társadalom áll előttünk, amelyben már megtalálható a legősibb vallás, a totemizmus, az ősök tisztelete, amelyben törzsfőnökök és sámánok vannak." (GCSV 164-165. oldalakon.)

Egészítsük még ki a mondottakat azzal, hogy az első sarlók is készen vannak, mint foglalatba erősített kőpengék. Művészet is van, hiszen Közép- és Kelet-Európában agyagból és mészkőből formált kis női szobrocskákat és a termékenységi hiedelem "Vénuszait" is megtaláljuk, mint az értelmes ősember hagyatékát.

A Kárpát-medencében őshonos SZELETA kultúra csak egyik része ennek az állandó fejlődésnek, amelybe beletartoznak a Kárpát-medencei sorstársai is, mint a Bükk másik oldalán települt "csontlándzsások", a dunántúli szeletaiak (akikről azt is mondják, hogy mégsem "szeletaiak"), a "csiga-ékszer" gyűjtők az Ipoly partján és az ún. "gravettiek".

Ezekhez érkező azonban meg kell szakítanunk a kárpátmedencei szemlélődésünket, és a Közei-Keletre kell ugranunk, mert a Kárpát-medencei ősiség élettere igen kibővül a Közel-Keletről eredő ősembernek a Kárpát-medencébe való érkezésével. Vizsgáljuk meg tehát együtt, hogy a fejlődésben mit hoz nekünk

II. A KÖZELKELETI ÉS KAUKÁZUSI ÉLETTÉR ŐSISÉGE

Gábori Miklós állapítja meg, hogy: "A Kaukázustól délre olyan gazdag és olyan jellegzetes kultúrákat, a lelőhelyeknek olyan tömegét találjuk, amelyben a keleteurópai síkság civilizációjának minden előzményét, gyökerét megtaláljuk.

Egy terület, ahol az ősember kultúrái régóta akkumulálódtak, összesűrűsödtek a Kaukázus lábai előtt: egy rendkívül fontos góc, ahonnan a benépesedés útja észak felé irányult... Olyan ez a Kaukázuson túli terület ebben az időszakban, mint valami melegház, ahol minden összegyűlt, minden kivirágzott. ... a Kaukázuson túli göcből megindult az embercsoportok áramlása északra. ... A Kaukázuson túli terület a Fekete- és Kaszpi-tenger között egy felfelé vezető "nyak" egy történelmi folyosó, melyben délről érkező, ősi kultúrák vándorolnak fel a Kaukázus alá, és egészen természetes, hogy az "etnodinamikai nyomás" erről a meleg, burjánzó, felgyülemelő területről az északnyugatra eső, füves pusztai területeket népesítette be... kb. 20.000 év alatt. Így népesedett be... a Kaukázus felől Közép- és Kelet-Európa területe." (GCSV 161-162. old.)

Feltehetően ez az őskori helyzet, a belőle logikusan következtethető kaukázusi emberfejlődés és a vele járó civilizációk és kultúrák szellemi terméke lehet az a mitológia, amelyet az ember

teremtésére vonatkozóan a Bibliában találunk. A Kaukázus embere helyben, ott a Kaukázusban született. Ott fejlődött, és így érthető, hogy az őskori hagyományokat átvevő és megőrző utódoknál kialakult egy sajátos elképzelés a "teremtés" nagy misztériumáról. Ennél a pontnál pedig nem szabad elfelejtenünk azt, hogy e kaukázusi térből fejlődött közel-keleti - kifejezetten a mezopotámiai - kultúr-társadalomban, az i. e. 3000 körül már írásba lesznek foglalva ezek a mitologikus hagyományok, melyeknek egyik változata - a biblikus Ádám és Éva - a judai-keresztény vallások tanításában - történelmi valósággá merevedett a "teológiának" nevezett tudomány által inspirált hiedelem emberi világában. Ezeket a mitologikus vonatkozásokat semmiképpen sem tudjuk kizárni az őshaza-kutatás menetéből, tehát majd beillesztjük ezt is illetékes helyére.

Viszont azt a körülményt is tekintetbe kell vennünk, hogy ez a Kaukázus alatt kifejlődött "etnikum", mely képes volt létrehozni azt az etnodinamikai nyomást, hogy a Kaukázus feletti síkságot benépesítse, nemcsak szerszámipari, hanem szellemi kultúráját is magával hozta, hiszen már "homo sapiens" - azaz "értelmes ember". Értelmességébe pedig beletartozott valószínűleg az "eredet-hiedelem" is, hiszen az őskori leletek alapján ismerték fel a néprajzosok az ősök tiszteletének kultuszait már az ősebernél. Az "eredet-hiedelem" tartalmába azonban itt- ennél a "keleti gravettinek" nevezett népnél- semmiképpen sem lehet beiktatni oly elképzelést, melyet a Biblia tartalmaz.

Ugyanis a bibliai írások a késői zsidóság termékei - annak ellenére is, hogy kimutatható a zsidóságtól idegen hagyományokra való támaszkodás.

Az "eredet-hiedelem"-be tartozónak véljük az ennél a népnél igen kifejlődött ISTENANYA tiszteletet. Ugyanis e nép hiedelemvilágának terméke a híres "Willendorfi Vénusz" is (20.000 éves), ugyanaz a kövér testű női szobor, mint a keleti síkságon. Meg kell itt említenünk azt, hogy Közép- és Kelet-Európában eddig 150-nél több ilyen "Vénuszt" találtak a kutatók, és érdekes, hogy ezek a művészeti tárgyak nem az ún. "kultikus helyek", hanem a lakások tartozékai voltak.

A Kárpát-medencei őstörténet rögzítésében itt azt a helyzetet kell hangsúlyoznunk, hogy a korábbi BÜKK-i és szintén őshonos SZELETA kultúrák töltődnek fel ezzel a "keleti gravettinek" nevezett ősetnikummal, hogy aztán a jégkorszak végződésén túl is - egészen a DUNA I. újkőkori műveltségig biztosítsák a Kárpát-medencei "őshonos és folyamatos fejlődést". Itt azért említjük a DUNA I. kultúrát, mert az UNESCO segítségével kiadott és a nemzetközi tudományos körök által egyöntetűen elfogadott álláspont értelmében "nagyon sok azonosság található a magyarországi bükki nép kultúrája és a között a nagy klasszikus kultúra között, melyet a régészet DUNA I. néven ismer". (HAWKES-WOOLLEY: "Prehistory and the Beginnings of Civilization" 1. 244. old. London, 1963.)

A bükki őskultúra a szeletaival folytatódott, és ezt követte a "keleti betelepülés" hulláma - a "gravetti etnikum".

Mielőtt azonban ezeknek a "gravettieknek" a kultúráját tárgyalnánk, fontos a lerögzítése és hangsúlyozása annak, hogy:

1. A bükki kultúrához tartozó Istállóskői-barlangban találták azt a háromlyukú csontsípót, melyet az első "hangszernek" nevezhetünk, mert öt hangot szólaltat meg. Ezért inkább furulyának nevezik. Nyilvánvalóan itt- a bükki kultúrában - van az ötfokú (pentatonikus) dallamalkotás legrégebbi lehetősége.

-Csontnyílhegy és háromlyukú síp a bükki Istállóskői-barlangból-

De itt talán Kodályra kell hivatkoznunk. Ugyanis a "háromlyukú" síp biztosan kiadja a "három" szomszédos hangot, melyről Kodály így ír: "Tekintve, hogy az ötfokú dallamok magva és legtöbbit használt hangcsoportja a három szomszédos hang... igen könnyen elképzelhető magának az ötfokú rendszernek létrejötte e 3 hangnyi recitáló formulából." (Kodály Zoltán: A Magyar Népzene. Bp.. 1952. 28. old.)

Tehát itt van az emberiség első "tritonikus" dallamainak a kezdete, amiből aztán az ötfokú dallamok kifejlődtek.

2. A bükki és a Szeleta kultúrák őshonosok. Közöttük folyamatos a fejlődés. Az UNESCO könyve - Vértes Lászlónak - a vértesszőllői ember megtalálójának munkájára való hivatkozással-innen, a Szeleta műveltségéből származtatja a franciaországi Solutrean-kultúrát, és megállapítja a Szeleta- Gravetti kapcsolatokat. (Id. m. 86. old. és 101. old. 7. jegyzet.) Ez nem jelenthet mást, mint a Szeleta helybeli továbbfejlődését a rátelepedett "gravetti" népség hatásának eredményeképpen. E folytonosság ismeretében most vizsgáljuk meg együtt ezeket a "keleti bevándorlókat".

A "GRAVETTIEK"

A kaukázusi gyökerű és a Kárpát-medencében - az eddigi őslakosságra rátelepedett - keletről érkező népet azonban nem az emberfajtájáról, sem a régi településéről nevezték el, hanem egy "nyílhegyről", amit ez a nép is használt. (Gravette = kőből pattintott nyílhegyfajta.) Ez talán megint egy olyan "tudományos" elnevezés, amivel minden jól összekavarható, hiszen ez a nyílhegy (gravette) cserélhető, exportálható, és az Őskor emberénél - aki az értelmességéről igen megbecsülendő tanúbizonyságokat tett-talán hétköznapi is lehetett. Ezzel csak azt szeretnénk hangsúlyozni, nem mind bevándoroltak azok az ősök, ahol ezt a "gravettet" a régészeink megtalálták. Kétségtelen, hogy ez a kaukázusi gyökerű nép Kelet-Európa síkságain tanyázott sokáig, és az ott kialakult síkvidéki kultúráját hozza be a Kárpátmedencébe. Ebbe a síkvidéki kultúrába már beletartozik a háziasított állatok tenyésztése és a földművelés is. A földművelésnek természetesen nem az "ekés", hanem azt a "kapás" formáját kell érteni, amit még megtalálunk a Középkorban is a nyugat-európai társadalmaknál.

Azt is meg kell állapítanunk, hogy a régészek, amikor ennek a kaukázusi, közel-keleti gyökerű és a Kárpát-medencében megtelepedő népnek a "gravetti" nevet adták, vagyis megint egy szerszámféleségről nevezték el a már mozgó etnikumot - módszertani hibát követtek el. Ugyanis most már nem kőszerszámok és csonteszközök ezrei vagy állatcsontok halmazai mozognak előttünk az időskálán és a térképen - hanem egy ősi etnikum: az ember. A letelepedés pedig tömeges. Ennek következtében itt már nem csak az ősemlék után kutatunk, hanem a Kárpát-medencének egy hosszú történeti folyamata áll előttünk. Ez pedig már őstörténet.

E sorok írója úgy véli, hogy a Kárpát-medencei őstörténetünk nem az eddigi szokás szerinti "neolitikumtól" indítandó, hanem ennek a "keleti gravettinek" nevezett népnek a letelepedésétől, melyet azok a kutatók, akiknek már elégük van a "szerszámfajták" alapján megkülönböztetni az egyes őskort népcsoportokat a "rénszarvasok népének" neveznek.

Ha feltérképezzük azokat a helyeket, ahol ezt a "gravette"-t (nyílhegyet) a Kárpát-medencében kiásták, vagy a felszínen megtalálták - az egész ország területére kiterjed a "betelepedés". (Sajnos, hogy az elszakított területek vizsgálatainak anyagát nincs módunkban ismertetni. Ezt az a körülmény okozza, hogy a jelenlegi hazai (finnugorizmus semmiféle olyan könyvkiadást nem enged meg, ahol a Kárpát-medence egésze képezi a kutatás alapját. Nekik Magyarország egyenlő a "csonkaországgal".)

A rendelkezésre álló adatokból azonban hasznos következtetésekkel az egész Kárpát-medencére kiterjeszthetjük vizsgálódásunkat, hiszen ez a "keleti gravetti" nép az egész Dunántúlon, a Duna-Tisza közén és a Dunától keletre megtalálható. Legrégibb telepük Bodrogkeresztúr (28.000 éves), aztán Arka és Ságvár (19.000 éves). De tudjuk, hogy az obszidiánt Tokajból, a gyepercért a Balaton északi partjáról, a hematit-szilánkokat pedig a Mecsekből hozták. De ott vannak a Hernád és a Bodrog mentén, a Vág völgyében, az egész Duna-kanyar tele van velük, az Ipoly mentén, Vác, Verőce, Zebegény, Nagymaros, Pilis, Basaharc-Dömös, Csillaghegy, és még Zalaegerszeg is az ő birodalmuk (12.125 éves).

A "rénszarvasok népe" elnevezés'köti tulajdonképpen ezt a népet a Kárpát-medencéhez. Ugyanis: "ezek a gravetti törzsek nálunk, Közép-Európában tértek át a rénszarvas vadászatára... a mai magyar medence dombvidéke, síksága, a Duna mente... a rénszarvas életterülete volt". (GCSV 212. old.) A "nálunk" kifejezés feltétlenül a Kárpát-medencére vonatkozik, mert Kelet-Európában, ahol a "hosszú házakban", tehát komoly, masszív építményekben lakott ez a nép jó pár ezer évvel a Kárpátmedencében való megtelepedése előtt is, nem rénszarvasra, hanem mamutra vadásztak. Miután a Kárpát-medencében megtelepedtek, és az itt honos rénszarvas vadászatára tértek át - itt is maradtak. Ezért írja GCSV, hogy: "a gravettiek vándorlása a Kárpátokon kívül megrekedt". (209. old.)

A Kárpát-medencében viszont törzsi közösségekben élnek, és az egyes letelepedett törzsek feltétlenül ismerik egymást. Itt már "társadalommal" kell számolnunk, ahol valószínűleg megvan a társadalmi rétegződés is. Vannak vezetők, lehet, hogy "törzsfőnökök" vagy "kiskirályok" is. Mindenki úgy nevezheti a főnököt (talán a legügyesebb vadászt, vagy a legintelligensebbet a sok közül), ahogyan akarja. Így lát egyik kutatótársunk a bükki Jankovich-barlangban talált "vésett rajzú csonteszközön" (László Gyula említett könyvének 49. oldaláról átvéve) egy "rövid ködmönös, hosszúgatyás koronás királyt".

Vésett rajzú csonteszköz a bükki Jankovich-barlangból

A Kárpát-medencei fejlődési folytonosságban jó lenne, ha Erdélyből is rendelkeznének letelepedési adatokkal erre a "gravetti népre" vonatkozólag. Sajnos ilyen forrásanyag nem áll rendelkezésre, de a Kárpátokon túli keleti síkságról a Duna mentén és az Olt medre mellett feltétlenül kellett letelepedésnek történnie. Ezek a "gravettiek" a Kárpát-medencei élettér utolsó ősembereinek vannak nevezve a hazai és finnugoros irányítású régészek munkáiban. A Szekszárd-palánki őstelep C14-es vizsgálata 10.000 körülnek mutatja az itt megtelepedetteket. Ez a jégkor utolsó szakasza. GCSV megállapítja, hogy: "Ezek a vadástörzsek a jégkor utolsó hideghulláma alatt éltek nálunk, és a rétegtani vizsgálatok szerint kissé túl is éltek a jégkorszakot. Ők voltak az utolsó ősemberek - majd hirtelen eltűntek, mintha nyomuk veszett volna.

Még egy-két évezred múlt el a pilisi ősemberek után. Erről az időszakról azonban kevés a mondanivalónk. Itt-ott néha előfordulnak szerszámaik, a kis gravetti hegyek... majd hamarosan megjelennek az első földművelők, az állattartók. Egészen új korszak következik: a

fiatalabb kőkor vagy neolitikum... Mi az, ami az ősember korának végén, a civilizációnak ezen a szintjén fennmaradt...?

Nagyon egyszerű találmányok ezek tízezer év táján... Ismerték a mesterséges lakást, a földbe épített lakóputrit, a sátrak és kunyhók különféle fajtáit. Semmivel sem rosszabbak és nem is egyszerűbbek, mint amelyeneket az újkőkor népei használtak. Le is telepedhettek volna, ha nem a vadászat hajtja őket... "Feltesszük a nagy kérdést: miért kellett eltűnni a Kárpát-medencéből az évezredekig itt letelepedett kaukázusi gyökerű, de a Kárpát-medencében őshonos kultúrákat továbbfejlesztő "gravetti" népnek...? Miért kellett eltűnnie, hiszen már ismeri a "földlazító" szerszámokat. Ezrével készítette a csontkapákat, és maga Gáboriné írja, hogy földművelő szerszámai ugyanolyanok, mint az "újkőkor" földműveseinek. (Id. m. 248. oldal.) Miért kellett eltűnnie a Kárpát-medence termőföldjeiről, onnan, ahol már nemcsak mint vadász, hanem mint földműves és állattenyésztő - közösségekben, letelepedett törzsszövetségekben - élt és dolgozott... sok ezer éven át!?

Megtaláljuk a választ Gáborinénál, aki elvonultatja őket fel északra, és így mondja: "Észak-Európa nyugati részén feltűnnek a proto-lappok, keletebbre pedig a proto-finnugorok... délről pedig megindul az indo-európaiak áramlása Európába..."

Hát azért tűnnek el, illetőleg azért tüntetik el őket, hogy a Kárpát-medencébe majd ezeknek a proto-finnugorok primitív leszármazottainak utódjaként lehessen bevonultatni a kései magyarokat. De Gábori Miklós azt állítja, hogy: "a neolitikus kultúra csupán újabb civilizációs elemeket vett fel a régiek mellé, de a gyökere tízezer évekre nyúlik vissza". (Id. m. 279. old.)

A Kárpát-medencei Bükk-Szeleta-Gravetti kultúrák egybekapcsolódó fejlődési folyamata oly régészeti leleteket mutat fel, melyek a földművelés és állatháziasítás kezdetét nem az itt erőszakkal elnevezett neolitikus időbe, hanem az őskor utolsó szakaszába teszik... tehát itt a földművelés is őshonos. "Valamennyiünknek a múltja, a kultúrája az ősember korába, az elfelejtett ősi vadász elődhöz nyúlik vissza" - írja Gáboriné a megnevezett könyvének utolsó mondatában. Valószínűleg ezért nevezi az észak felé vándorló vadászokat proto-lappoknak és proto-finnugoroknak. Itt "feltételezések"-ről van csak szó. "Vándorlást" eddig senki sem tudott bizonyítani, és "proto-lappokat". "proto-finnugorokat" sem talált senki. Észak-Európában.

Miután a Kárpát-medencében-mint kimutattam-ez a folyamatos és őshonos fejlődés a földművelés megindulásával és az állatok házasításával már jóval magasabb kultúrfokot mutat az őskorban, mint amit a proto-lappnak és proto-finnugornak nevezett vadászoknál észlelhetünk - kérdezem: tudománytalansággal és délibábüzéssel vádolna-e engem akkor, ha ugyanezzel a módszerrel az újkőkor előtti, Kárpát-medencében megtelepedett, földművelő és állattartó ősemberek társadalmát protomagyaroknak nevezném...? Ugyanis semmi mást nem tennék, csak a "mérjük egyenlő mértékkel" elvet alkalmaznám, hiszen a neolitikus új bevándorlókat sem lehet "indo-európai"-nak felismerni, mert a bejövők őseredete ismét csak a Kaukázus alatti "melegágy" lehet, amely ősnép utódaiban nincs sem "európai", sem "indiai" elem.

Javasolnám most, hogy számoljuk fel együtt itt, az ősember segítségével, azt az elméletet, mely a magyarság elődeit az "urali-finnugor" népektől származtatja, de ugyanakkor a lappokkal is rokonosít minket... már úgy érteve, hogy azok is "elődeink" lennének.

Maradjunk meg azonban a származási lehetőségünk kiszélesített életterében, mely mint mondtuk, a Kárpát-medence, Közép- és Közel-Kelet.

A Kárpát-medencei őshonos népnek semmiféle származási kapcsolata a proto-lappokkal és a lappokkal nincs és nem lehet, mert a műveltségi időrend ezt kizárja,

Beszéljen helyettünk erre vonatkozólag maga Gábori Miklós, így: "Egyszer csupán szórakozásból feldolgoztam egy lappföldi leletanyagot. A legegyszerűbb, kvarcitból készült szerszámokból állt. Teljesen olyanok voltak, mintha Közép-Európában egy 50 ezer éves ősemberi településről származtak volna. Semmiféle eltérést nem találtam, pedig a lappföldi régészeti anyag húsz centiméter mélyen feküdt a mai fű alatt a kunyhókban, és csak az i. e. 1500-2000 közti időből származott. Ott még csak akkor kezdődött el az újkőkor." (Id. m 252. old.)

A Kárpát-medencében már a bronzkor végén van a műveltség ebben az időben, tehát minden lapp származási lehetőség elesik.

Most nézzük meg az urali-finnugor "őshazai" lehetőséget.

Itt László Gyula feltevését kell megcáfolnunk, aki így ír:

A keleti gravetti népének egyik ága Lengyelország és az Oka folyó közt sajátos műveltséget alakított ki, amely keskeny sávon át az Uralig terjedt. Ezt - egy kis Lengyelországi patakról - szvidéri műveltségnek nevezzük. A szerző feltevése szerint a szvidéri műveltség népe lett volna az ősuráli nép, az a népcsoport tehát, amelyből a későbbi szamojédok, finnugorok, majd a magyar nép elődei kiszakadtak." (ld. m. 51. old.).

Tehát László Gyula szerint a Kárpát-medencében letelepedett keleti gravetti népből nem jöhetett létre egy őshonos "proto- magyarság", de az ugyancsak keleti-gravetti népnek az Uralnál "feltételezett" ágából már nem a "proto", hanem a magyar nép elődei kiszakadhattak.

De meg is indokolja ezt az állítását az "Őstörténetünk" c. könyvének 90. oldalán, a következőképpen: "Ezzel indítottam őstörténetünket, amely ekként az időszámításunk előtti 11.000 évig vezetett minket, mert ebben az időben jelentek meg Közép-Lengyelország területén a szvidérik, akik- úgy látszik - az ukrainai keleti Grauetti népeiből szakadtak ki"

Tekintve, hogy az OKA folyó Moszkva magasságában torkollik be a Volgába, és László Gyula az Uralig kiterjeszti ennek a szvidéri műveltségnek a népét a felső paleolitikumban, nézzük meg, mi a véleménye erről Gábori Miklósnak, akitől így idézzük a cáfolatot: "Térjünk csak vissza az ősi vadásznépekhez, az ősember korához. A paleolitikus kultúrát - éppúgy, mint a későbbi, történelmi időkben is -Közép-Ázsiában három irányból érték hatások, illetve három irányból származtak. Közép-Kelet, Irán, Irak felől- délről- és keletről, Belső-Ázsia térsége felől. Csupán nyugat és észak nem jött számításba a legrégebb kultúrák megjelenésében... Az Ural vidéke és Szibéria területe pedig ebben az időben még lakatlan volt. A másik feltűnő jelenség, tény az, hogy ezeknek a legrégebb civilizációknak az Uraltól nyugatra találhatók, az európaiakkal soha semmiféle kapcsolatuk nem volt." (id. m. 251. old)

Kérdezzük tehát László Gyulától, hogy nyugati kapcsolat nélküli és lakatlan területen hogyan lehetett egy ősuráli nép az őskorban...? Ebből a nemlétező népből és életlehetőséget nélkülöző

területről hogyan tudja "kiszakítani" a magyar nép elődeit...? Tudós munkája ez, vagy olyan huncutság, mint amilyenre Gábori Miklós hivatkozik így: "Még tovább merek menni: a régészeti, történeti megállapítások mögött, sajnos, néha egészen modern geopolitikai >sejtések<, lapulnak. És akadnak ilyen tünetek, nyomok.

Akinek ma szláv kérdésre fog a füle a régészetben, a történelemtudományban, az holnap az őseemberre fog hivatkozni: >Már Paleoathropush<"

Akinek a "finnugorizmusra" fog a füle - láthatjuk - szintén az őseemberre hivatkozik, és 11.000 éves saját paleoanthropusa is elővarázsolódik a papíron, mely- sajnos - nagyon türelmes.

De idézek egy adatszolgáltatóm- a már említett néprajzosunk, Tóth-Kuruc Márta- nekem küldött kéziratából is, és örülnék, ha megbecsült régészünk - László Gyula - okulna az alábbi és szeretettel írt véleményből:

Amiben mégis van szemrehányani valóknak László Gyulának, nem más egyéb, mint az, hogy tudja a finnugor eredeztetés képtelenségét, és mégis ott kalandozik valahol Közép-Lengyelország és az Ural-hegység közötti szvidéri műveltségben, ahelyett, hogy átlépne a Kárpátokon, hiszen a szvidéri műveltség közvetlen a Kárpátok északi és keleti peremén volt! Idézem Grahame Clark angol régészt >A világ őstörténete< című művéből: >Északra számos rénszarvas-vadászó csoportot azonosítottak a késő-glaciális időszakból, közöttük nevezetesen a hamburgi, ahrensburgi és szvidéri kultúrák hordozóit az észak-európai síkságon; az utóbbiak a Kárpátok északi és keleti lejtői mentén. (tehát nem Közép-Lengyelországtól az Oka folyóig!). Ennek ellenére, a mi kiváló régészünk arrafelé ballókal, amerre nekünk semmi keresnivalónk nincs."

Azt hiszem, az elmondottakkal kellőképpen bebizonyítottuk a finnugor származási elmélet minden hamisságát és főleg az őseemberig való visszavezetésének ötletszerűségét. Tettük ezt abban a reményben, hogy bizonyítékaink László Gyulánál is és mindazoknál a szaktudósoknál, akikben még él az igazságra való törekvés önérzete, megfontolásra és értékelésre találnak. Talán oly mértékben is, hogy a jövőben - minden ideologikus befolyástól mentesen - részt vesznek a magyarság igaz őstörténetének szakszerű feltárásában és tanításában.

Kérjük azon módszerünk követését is, mely szerint az "őshazakutatásban" az őshaza életterét kiszélesítettük. Vagyis a Kárpát-medencéhez csatoltuk mindazokat az élettereket, ahonnan a Kárpát-medencébe tömegesen bevándorolt és itt letelepedett népek, az előttük már ott kialakult kultúrák őseivel évezredek óta tartó együttélésben alakították ki a Kárpát-medence népi alakját. Feltétlen szükségesnek véltük az "életternek" ily módon való kiszélesítését azért is, hiszen ebben a kiszélesített életterben- vagyis a Kárpát-medence és Közel-Kelet, valamint e két földrajzi terület összekötő térségben - az őskortól kezdődőleg, állandó ide-oda való népmozgás mutatható ki. Ez a népmozgás pedig a kultúrszint emelkedésével egyre erősebb lesz és a történelmi korszakokban már állandósul is. A történelem előtti összeköttetés azután a történelmi korok szent hagyománya lesz, mely a népregékben és mítoszokban fennmarad. Nagy értékű és igen megbecsülendő valósága e hagyomány-kincsnek az az ősgeszta hagyatéka, mely a TARIHI ÜNGÜRÜSZ-ben fennmaradt, és néphagyományunk a "CSODASZARVAS MONDA"ként ismeri. E mondánk is egyesíti a Kárpát-medence és Közel-Kelet életterét és megerősíti ennek a hatalmas életternek az egynyelvűségét, hiszen a közel-keleti ADZSEM (Elam) "szarvasúzó" népe talált olyan népet a Kárpát-medencében, akik "az ő nyelvükön beszéltek". A hagyomány is megköveteli tehát e két életternek "őshazai"

egyesítését és ez - mint majd látni fogjuk- megold minden nehézséget, mely az Árpádi honfoglaló magyarságnak az "őstörténetünkbe" való beillesztésében eddig előállt.

Ebben a kiszélesített élettérben-már az őskortól kezdődően végbement népvándorlások azonban csakis úgy történhettek meg, hogyha a vándorló embereknek megvolt a nyelvük. Ha egymás értésére tudták adni szándékaikat, és a "nyelv" használata így életfeltételüké vált. Ne feledjük, hogy a kárpátmedencei Bükk-Szeleta-Gravetti műveltségfolytonosság kialakítója az "értelmes ember" (homo sapiens) volt. Mi lehet az "értelemnek" első megnyilvánulása- ha nem a beszéd? Elérkeztünk tehát vizsgálódásunknak ahhoz a fejezetéhez, amiben szeretnénk kifejtetni álláspontunkat arra vonatkozólag, hogy milyen is lehetett a

III. KISZÉLESÍTETT ÉLETTÉR NYELVE

Az indo-európai hajdani alapnyelvet feltételező indo-európai nyelvtudomány és a finnugor ősnnyelvet ugyancsak feltételező hazai nyelvészet egyöntetű véleménye szerint, ezek az "alapnyelvek" a felső paleolitikum idejében, tehát az ősember korának végén keletkeztek. Meg is szerkesztették a jégkorszak utáni Európa "nyelvi térképét", melyre ha ránézünk, nem szabad csodálkoznunk az indo-európai sovinizmuson. Ugyanis Nyugat-, Közép- és Kelet-Európában mindenütt már ott vannak az indo-európaiak és egy - természetesen az indo-európai "alapnyelv" is. Nyugat-Európában helyet adnak a proto-lappoknak és az ibero-baszkoknak. Közép-Európában csak ők vannak-illetőleg- csak és kizárólag az indo-európai alapnyelv. Kelet-Európában: északon a proto-finnugorok és délen a kaukázusiak nyelve. Ezt a kaukázusi alapnyelvet három összetevőre bontják: a proto-hatik. a proto-elámiák és a protourartuiak vannak Feltüntetve ős-alapnyelvként.

Tekintve, hogy Közép-Európában ezen a "nyelvi térképen" csakis indo-európai nyelven beszélhet az ősember, innen nem tudunk kiindulni. Már csak azért sem lehet ez a kiindulásunk egyik pontja, mert legújabban a nyelvtudósok teljesen felszámolták azt a hipotézist, hogy egy indo-európai "alapnyelv" létezett volna.

A finnugor "alapnyelv" hasonlóképpen sohasem létezett, és ezt elismerik a hazai finnugor nyelvészek is, hiszen Hajdú Péter állítja, hogy: "Nincsenek olyan szövegeink, melyek a finnugorság alapnyelvén szólnának hozzánk. Ennek következtében mind az alapnyelv szókészlete, mind nyelvtani szerkezete a maga teljességében és legapróbb részleteiben ismeretlen előttünk... Így legfeljebb az áll módunkban, hogy a nyelvtudomány eredményeit felhasználva próbáljunk rekonstruálni egy hipotetikus finnugor alapnyelvi szöveget." (Finnugor népek és nyelvek. Gondolat, Bp., 1962. 98. és 101. oldalakon.)

Ha nincs finnugor "alapnyelv", akkor "proto-finnugor" nyelv sem létezhetett soha. Aminek nincs gyökere - annak hajtása sem lehet.

Nézzük és vizsgáljuk meg azokat, amik még elérhetők ezen a "nyelvi térképen". - Hattik, Elámiak és URARTU-iak valóban léteztek. Saját nyelvükön írt nyelvemlékek tudósítanak történetükről és őseik is vannak. Itt a gondos nyomozás eredményes lehet. Vizsgáljuk meg tehát együtt e nyelvek népeit. Kezdjük a legfiatalabb elnevezésen. Derítsük fel, hogy kik voltak

A PROTO-URARTUIAK.

Azért mondtuk az "urartu" elnevezést a legfiatalabbnak, mert ezt a nevet az asszírok adták egy másik népnek, aki sohasem nevezte saját magát "urartui"-nak.

Dr. Bobula Ida derítette fel legjobban ezt a történeti problémát, mely szerint az "urartu"-iak identitását ellenségeik érdeke homályosította el. Legjobbnak azt véljük, ha átadjuk dr. Bobulának itt a szót és idézünk "A Sumír-Magyar Rokonság" c. könyvéből (Editor Esda, Bs, As. 1982. 84-85. oldaláról.) "... kusiták. (nem semita és nem indo-európai) kulturális és politikai hatalmának egyik központja kétségtelenül átélte az Asszír Birodalmat, és ez a káld királyság volt a VAN-TÓ partján. Ennek a népnek az ékírásos feliratai csak nemrég kerültek megfejtésre. (G. F. Lehmann-Haupt. Corpus Inscriptionum Chaldicarum. Berlin, 1928. 128-136. oldal.)

Történelmüknek legfőbb ismerője - Lehmann-Haupt-panaszkodik azon szokássá vált tévedés miatt, mely szerint ezt a népet - a legnagyobb ellenségük - az asszírok által adott néven urartuiak (urartean) nevezik. Ugyanő javasolja, hogy adjanak végre ennek a magas kultúrájú népnek, a Vanic, Urartean, Alarodian, Haldic. vagy egyéb - többé-kevésbé önkényes - elnevezés helyett olyan nevet, amelyet ők maguk használtak. Bebizonyítja azt a tényt, hogy ez a nép önmagát örökké >káld<-nak nevezte, s ennek következtében azt kívánja, hogy ők a saját nevükkel legyenek ismertek és elfogadottak. (G. F. Lehmann-Haupt: Armenien einst und jetzt. Berlin. 1911. és Von Aussterbenden Vorderasiatischen Sprachen. Annalecta Orientalia - Roma. 1935. 207. old.)

Johannes Fridrich a subarean és urarteanról írt, nagyszerű összehasonlító tanulmányában ezek rokonságát állapítja meg. (Zum Subarische und Urartischen Annal. Orient. 1935. 135. old.)"A fent idézett munkák adatai alapján tehát megállapíthatjuk, hogy az urartui nyelv tulajdonképpen a káld-ok (káldeusok) és a subarok nyelve, és csak önkényesen lett ez a nép és nyelv az asszírok által urartuinak nevezve. Ezekkel a valóságokkal már mélyebbre tudunk haladni a történelmi időszakokban, hiszen ékírásos agyagtábla létezik az i. e. 3. évezredből, mely arról tudósít, hogy a káld és a subar nép egy-azonos nyelvet beszélt, egy nyelven imádta az Istent. Prof Kramer közölte a fordítását a philadelphiai University Museum egyik táblájának, melyen ez van írva. (29. 16. 422. sz. tábla a Nippur Collectionból.) Mezopotámia őslakóinak is ezeket a "subar"-okat tartja, akik- szerinte - ős-Sumírnak az első civilizációját alakították ki. Ők voltak az első földművelők, építők, az első halászok, ácsok, kovácsok, kőművesek, bőrmunkások, fazekasok stb. (N. S. Kramer: The Sumerians, their History, Culture and Character. Chicago, 1936. 40. oldalon.) Egy másik könyvében közöl egy térképet is, ahol a subar nép országát a Tigristől a Káspi-tengerig tünteti fel. (Sumerian Mithology. Harper. 1961. 7. old.) Özönvíz előtti népnek mondja őket.

Káldeától Ister-Gamig c. könyvem II. kötetének 221. oldalán közlöm az Ashmolean Múzeum 1924. 475. számú agyagtáblájának ékírtos másolatát, amelyen ugyancsak az "egy nyelvű" országok vannak felsorolva. Itt "subur" mellett szerepel HA-MAZI-KI is. (A 6. sor utolsó jelcsoportja ez.) Általában azt szokták mondani, hogy ez a "HAMAZI" a Zagros-hegység keleti oldalának egyik területe, de a jelcsoport jeleinek tartalma egészen mást mond. Ugyanis: "ha" : hal, "ma" : hajó. "zi" : élet és "ki" : ország. A jelcsoport tehát olyan területet fejez ki, ahol "hajóval halászó élet" van. Ez pedig nem lehet más, mint a Káspi-tenger vidéke, tehát a Káspi és Aral térség, hiszen szintén van ékírtos bizonyítékunk arra, hogy a mezopotámiai URUK város és a Káspi térségben lévő ARATTA város uralkodói szintén "egy nyelven" leveleztek egymással, és mind a két helyen az Isten-Anya - INNANA - kultusza volt követve, mint a vallásos hiedelem megnyilatkozása. A legrégebb sumír mítosznak éppen prof. Kramer

adta azt a címet: "ENMERKAR és ARATTA királya". (Megnevezett könyvem 206. oldalán láthatjuk, hogy Aratta királya is "subur".)

Ebből a rövid történelmi nyomozásból máris azt az eredményt kapjuk, hogy Mezopotámia és Közép-Ázsia népei, az i. e. 4. évezredben egy-azonos nyelven beszéltek. Az egynyelvűség azonban kiterjed az említett két térség között lévő hegyvidék lakóira is, akiket ezen az "egy nyelven" (mai sumír) KUR-i névvel különböztetnek meg a síkvidékiektől. KUR : "hegy". KUR-i pedig "hegyi". KURRITA, vagy HURRITA néven ismeri őket a szakirodalom, ahol rokonosítva vannak a "subar" és az "urartu"-i néppel. Látjuk tehát, hogy tulajdonképpen az elnevezésekkel történő körbeforgással van dolgunk éppen azért, mert ezeknek a népeknek a nyelve tulajdonképpen folyamatos nyelvfejlődést mutat, hiszen sokszor 1-2000 év különbség van egyes megvizsgált nyelvemlékek között. - Így azok egy-azonos nyelv különböző időben leírt fejlődési fokozatai vagy nyelvjárási különbségei. Mivel egyik változatát sem lehet besorolni sem az indo-európai, sem a semitának nevezett nyelvekbe tehát megmaradnak a "hasonlatosság" nagy ismeretlenségében. Az igazságot kereső szakemberek azonban azonosítják őket, és "egynyelvűnek" vélik a különböző név alatt szereplő népcsoportokat.

De haladjunk tovább a "subar-subir" nyelv és nép kutatásában. Még senkinek sem jutott eszébe, hogy egy alapos tanulmányban felderítse mindazokat a történelmi, népi és- talán azt is mondhatjuk, hogy - nemzetpolitikai tartozékokat, melyek ennek az elnevezésnek használati értelméhez kapcsolódnak. Ugyanis az i. e. kb. 2300 körül keletkezett "aggade" (akkád) uralkodója - SARRUGIN (SARGON) - ékírataiban találjuk meg legelőször a SUBARTU kifejezést, az ő "királyi címében". Az előtte lévő sumír királyokhoz hasonlóan, Sargon is magát a "négy világrész urának" nevezi, és ebben a "négy világrészben" SUBARTU az északi területeket és azok népét jelöli. Ezekből az ékíratokból nem tudjuk megállapítani, hogy mit is jelent valójában SUBARTU-a sumír "fül" szerint. Dr. Bobula úgy értelmezi, hogy subar : szabad és tu : születni. SUBAR-TU tehát annyit jelent, mint szabadnak született. Ezt igazolni vélik a későbbi akkád írású és nyelvű ékíratok. Ugyanis ezekben subar, sabar ékjelekkel írják a rabszolgát. Így az írásban is igazolódik prof. Kramernek az a kijelentése, amit a sumír-akkád nép egymással szembeni életére vonatkoztat, mondván: "Korai Mezopotámia történetét manapság úgy nézzük, mint két különböző fajtához tartozó népcsoport elkeseredett, halálos harcát." (Id. m. 288. old.)

Megerősíti prof Kramer véleményét a többi szakember is. A több nyelven és sok kiadásban megjelent egyik könyv is éppen ezért közli azt, hogy "SUBARTU kifejezés alatt a nem semita nép és annak északi területei értendők". (Cassin/Bottéro/ Vercouter: Die Altorientalischen Reiche, Fischer, 1965. Fr.a.M.) Az élet-halálharcához csatlakozik az ideológikus küzdelem is, ami abban az időben a semita-akkád népnek abban a törekvésében nyilvánult, mellyel meg akarta szerezni mindenképpen a nem semita sumírok tudáskincsét. Első lépés ebben az ékírás kisajátítása volt, de bizony jó 500 év telik el addig, amíg - már Hamurabi korában-az akkádok hajlító és nem ragozó nyelvére sikerül megfelelő ékjeleket szerkeszteni-természetesen a tökéletes rendszerű sumír ékírás alapján. A "harc" tehát az értelmi síkon is folyik, és a sumír értékek ellenkező értelemmel kerülnek át az akkád nyelv és akkád ékírás használatába. Ennek első példája a már említett "subar, sabar" kifejezésnek "rabszolga sorsra" való juttatása. Ha azt vesszük azonban tekintetbe, hogy a régi képírásos és "archaikusnak" nevezett vonalas írású sumír szövegekben miképpen szerepel a SUBAR név, érdekes eredményekre jutunk.

SUBAR... előfordul a legrégebbi képírásban, és jelentése: "jövőbe látó pap". Labat szótárában szerepel ékírással is átvéve a neoasszír és kassita ékíratokból. (L, 181/182.) De ott kiejtése

nem SUBAR, hanem A-ZU (talán a régi magyar NÉZŐ ősi formája). Jelenti a "jövőbe látást" is.

Érdekesebb azonban az az ékjel, melyet ugyancsak megtalálunk a legrégebb sumír írásokban, és ez a SU (L. 545.). Jelentése: védelem, oltalom, tökéletesség, felsőbbrendűség. Ezt a semita akkádok átvették azonos értelemmel és ékírataikban "dingir SU"... nem más, mint vallásuk szakállas istene, MARDUK.

Igen fontos magyarázatot ad ez az ékjel sok - és talán eddig nem kellőképpen értékelt - történelmi adatra is. Pl. most tudjuk csak megérteni Strabo (i. e. 1. században élt) tájféldrajzának azt a kijelentését, hogy az ő idejében:

A Káspi-tengertől délkeletre azok a szkíták élnek, akik a SU törzshöz tartoznak." (Geographia Vol. II. II. szak. 2. jegyzete.) Ezzel a "SU" szóval képzett "su-bar" fejlesztés jelenti a "védelem, felsőbbrendűség mását" (L. 84.), és a "bír vagy pír" ékjel (L. 381.) csatolásával a "su-bír" pedig az "örök védelmet". Így kell értelmezni a sumír felfogás szerinti elnevezéseket. A történelmi idők folyamán azonban már legtöbbször subar és sabír (szabír) alakban találjuk meg e népvét. Herodotos pedig már sa-pír elnevezést használ, és e sorok írója úgy véli, hogy ez a helyes. Ugyanis a Kárpát-medence-Közel-Kelet élettér legrégebb írásában - mint nyelvemlékben - is ilyen formában látjuk.

Itt a Tatárlakán talált és égetett agyagból készült amulett írására gondolok, amely - mint "nyelvemlék" - bizony igen felborzolta az indo-európai felsőbbrendűséget hirdető és vezető állásban lévő tudósok érdeklődését. Felháborodásuknak is kifejezést adtak, hogy a "barbárok" Kárpát-medencéjében találták meg az emberiség első írását, mert ez annyit jelent, hogy "a történelem a Kárpát-medencében kezdődik". Az "elsőséget" a C-14 vizsgálatok eredménye mutatta, mely szerint ez a tatárlakai amulett majdnem kétezer évvel megelőzi az első mezopotámiai - és eddig legrégebbnek elismert - írásokat.

A IV. fejezetben részletesen foglalkozom ezzel a témával. Itt csak prof. Sinclair HOOD véleményét közlöm, aki hiába ért el hatalmas eredményeket Knossos kiásásával, tudománytalan és az indo-európai sovinizmus által sugallt érveléssel óhajtja ennek a tordosi kultúrkörhöz tartozó tatárlakai írásnak értékét csökkenteni. Indokolatlan végkövetkeztetésének magyar fordítását írom: "...a tartáriai táblák a balkáni őstörténet egyetlen különlegességét képezik. Váratlanul jelennek meg vakmerő ellentétéként annak a barbár háttérnek, ahol e táblák elkészítése után is hosszú ideig ez a barbár életforma uralkodott, mely nem teszi lehetővé az írás meghonosodását. Lehetetlenségnek látszik, hogy a Balkán Újkőkora volt az a milió, melyben az ember eljutott az írástudás fokáig." (S. Hood: "The Tartarian Tablets", Scientific American, 1968. March. 30-37. old.)

Akármilyen furcsának is minősíthető prof. Hood "tudományos" véleménye, a lényegen nem változtat. A lényeg pedig az, hogy a mi kutatásunkban, amikor a Kárpát-Közel-Kelet-Közép-Kelet nagytérség ősnépének ősnyelvét keressük, az i. e.-i KÖRÖS kultúrkörbe (i. e. 5500) tartozó TORDOS mellett előkerült az a "nyelvemlék", mely az "ősnyelven" szól hozzánk. Benne pedig felfedezzük azt a népvét, mely a Kárpát-medencei ősnépet összekapcsolja az Álmos-Árpád-i magyarsággal. Ez a népnév pedig a SA-PÍR... szabír. Bemutatom prof. Hood táblázatát, ahol a nyelvemlékek írásjeleit összehasonlítja. Itt utolsó sorban láthatjuk a SA-PÍR népvét Mezopotámia-Knossos-Kárpát-medence térségében, teljesen azonos formában.

(TORDOS I, II táblázat)

Hood táblázata

Az első jel: SA (L. 352.), jelentése: "orca, arc".

A második: PÍR vagy BAR11 (L. 381.), jelentése: "napfény, pír".

Itt van tehát leírva legelőször (i. e. 5200) a SA-PÍR vagy SA BAR népnév, mely "naparcút", "istenfényű arcút" "napbarnított arcút" jelent. Csak az csodálkozhat vagy hitetlenkedhet ezen, aki nem ismeri az ókori népek hagyományait, ahol a megszemélyesített és képekben ábrázolt istenek, istenfiak mind-mind sötétbőrűek-tehát "naparcúak" voltak.

Érdekes az; hogy az indo-európai őskutatás - Hood minden lesújtó véleménye ellenére - egyre jobban igyekezik besorolni a tatárlaki táblákat a saját őstörténetébe. Megfejtésének lehetőségét azonban éppen úgy mellőzik és tagadják, amint a mai hazai "finnugorista" szemlélet teszi.

Az indo-európai szakkörök igyekeznek e táblákat a DUNA I. kultúrkörhöz csatolni, és így ők azok, akik megcáfolják prof. Hoodot a "Balkán"-hoz való illesztés szándékában.

A radiocarbon megállapítás alapján végzett kormeghatározásokat nagyszerűen ismerteti prof. Andrew E. Rothovius ("The Oldest Civilization in the World", FATE 1976), amikor a "danubian" civilizációt fedezi fel a legrégebbnek. Összefoglalásának 40. oldalán a jugoszláviai Lepenski Vir és a tatárlakai (Tartaria) táblákat említi, mint ennek a kultúrának s egyben a legősibb civilizációnak "írásos" hagyatékait. Idézünk munkájából: "Both of these finds were briefly headlined in the world press but soon forgotten. Scholars, however, headed by Dr. Colin Renfrew of the University of Sheffield in England and Dr. Marija Gimbutas of the University of California at Los Angeles, were greatly excited. The Lepenski Vir and Tartaria discoveries became doubly important in the light of the recalibrations of radiocarbon datings worked out in the late 1960's by Dr. Hans E. Suess of the University of California at San Diego.

Briefly, Dr. Suess work shows that due to variations in the amount of solar radiation reaching the earth and affecting the radioactive carbon content of living organisms, dates which have been established for organic material from sites earlier than 1000 B. C. are incorrect by 800 to 1000 years. That is, the material is 800 to 1000 years older than previously believed.

Applied to Danubian material, the Suess recalibration pushed the beginnings of the culture back to about 7000 B. C. and at one stroke a great mass of data from scores of excavations fell into logical sequence. With the publication of Dr. Renfrew's paper >New Configurations in Old World Archaeology< in 1971 and Dr. Gimbutas book, The Gods and Goddesses of Old Europe, 7000-3500 B. C. in 1974, the full extent of the Danubian civilization finally emerged into full view."

Majd a következő oldalakon kétségtelenül leszögezi a tatárlaki leletek korát- mondva: "To this period belong the Tartaria Tablets, now dated from their associated organic remains to about 5200 B.C, whose script we cannot and probably never will be able to read."

Magyarra fordítva: "Ehhez a periódushoz tartozik a tatárlaki tábla, most így korhatározva a vele kapcsolatos organikus maradványok szerint kb. 5200 Kr. e. - amelyik írást mi nem tudunk és talán sohasem leszünk képesek elolvasni."

Egyetlen tévedése erre a leletre vonatkozólag az, hogy mégiscsak elolvastuk a tatárlaki írást, és annak szövege éppen azt az érdekességet is megfejtí, hogy miért találtak annyi sok istennő szobrocskát ezen a helyen...? A tatárlaki amulett szövege felel erre a kérdésre, mert az akkori embernek imádságát tartalmazza a táblácska szövege, és ez az imádság pontosan az "anyaistennőhöz" van intézve. Kétségtelenül tehát egy amulett ez a táblácska, melyet az elégetett ember a nyakában viselt életében.

De a kormeghatározást igazolják a Tatárlaka környékén található települések, melyeket a szakmai kiértékelés a "Tordos kultúrkörbe" sorol, és ez a tatárlaki amulett is "TUR-DIS" (TORDOS) oltalmazójához fohászokodó imát rejt. A Tordos-kultúra pedig a mellette talált KŐRŐS-kultúra része és azzal mutat azonosságot minden lelete. Ezt a kultúrát pedig már igen kiértékelve és kormeghatározással találjuk az UNESCO által kiadott nagyszerű munkában (Woolley & Hawkes: The Begining of Civilization), ahol a MAP VII. együtt tünteti fel TORDOS-t és ERŐSD-öt, mint az i. e. 5500 évre datált KŐRŐS-kultúra lelőhelyeit. "Oltenian" népnek nevezi ezt a kultúrát kifejlesztő és már városokba települt népességet, akiről azt állapították meg, hogy: "They lived porched houses of megaron type furnished with domed clay ovens and their roof gables embellished with ornate finials." (p. 251.)

Ily magas kultúrájú népről, mely csaknem 2000 évvel a sumerek előtt már ily településekben élt - feltételezhető, hogy írni is tudott. És ÍRT! Miképpen pedig a tatárlakai (Tartaria) táblácskák mutatják, írt már az eddig legrégebbnek nevezett ősz-mezopotámiai és ma sumernek ismert nép írásbelisége előtt jó "ezeröttszáz" évvel hamarább. Tehát a "történelem" Tatárlaka írásával kezdődik.

Sokat kellene foglalkoznunk az emberiség első írásával, hiszen az Isten ezt is nekünk adta. Talán jobban kellene megbecsülnünk, mert az elmondottakból észrevehetjük az indoeurópaiak sejtését is, ami abban a szorongásban jut kifejezésre, hogy "csak a magyarok meg ne fejtsék"! Őstörténetünk kutatásában részletesen kellene foglalkozni vele, hiszen az "ősnyelv" kutatása itt nem hipotézisen alapul, hanem "nyelvemlék" mutatja.

Hát az írás megvan. De mit mond...? Milyen a nyelve az írásnak, és talán mondjuk így... milyen az emberiség első nyelve az emberiség első írásában...? Az indo-európai tudósok már előre látják azt a nekik elképzelni lehetetlen, de elfogadni még lehetlenebb - "lehetőséget", hogy a tatárlaki tábláról megfejtett ősznyelv a Kárpát-medencei őshonosság hangsúlyozásával - a Kárpát-övezet magyar ethnogenezisének kezdetét és kialakulásának egyik részét is ide - a Kárpát-medencéhez - köti. Ugyanakkor azonban a közel-keleti térséget is véglegesen ide kapcsolja, és a mezopotámiai agglutinatív nyelvi kultúrközpontnak Közép-Ázsia területén található nyelvekre gyakorolt hatását nem "hatásnak", hanem az ősznyelvből történt differenciálódásnak értelmezi. Ez pedig nem más, mint a Kárpát-Közép-Ázsia Közel-Kelet nagytérségben már az őskortól beszélt ősznyelv dialektikus tagozódása. De még tovább is mehetünk a kiértékelésben. A nyelvtudomány módszere szerint- abban az esetben, ha az "ősnyelv szókincséből és grammatikai rendszeréből találunk azonosságot ehhez az ősznyelvi területhez kötődött élő, vagy íráshagyománnyal rendelkező nyelvekben - úgy ezeket az ősznyelvből fejlődött formaváltozatoknak minősíthetjük.

A IV. fejezetben közlöm ennek a tatárlakai amulettnek a megfejtését, és láthatjuk majd, hogy ez a képirásos szöveg már nyelvtani elemeket is tartalmaz.

Ha a képirást jelentő szavakat összehasonlítjuk a legrégebbnek nevezhető magyar nyelvemlékünkkel - a Tihanyi Apátság alapító levelének ún. "magyar szórványaival" - nem

idegen nekünk a szöveg, és néhány szavát egyeztetni tudjuk ide, de a sumernek nevezett nyelvhez- mindegyiket, és a ragozási sajátosságok azonosak.

De az "írással" már a történelem korszakába léptünk, és azt is hozzá kell mondanunk, hogy: "az emberiség történelme itt, a Kárpát-medencében, a Körös-Tordos műveltségben kezdődik!"

Ezek után feltesszük az olvasónak nagy kérdésünket: hogy nevezzük ezt a megtalált ősnyelvet...? Nem fog a nagyvilág "tudománytalansággal" illetni bennünket, ha PROTO-MAGYARNAK mondjuk...? És a nagy, hatalmas térséget nevezhetjük-e Kárpát-SZABÍR-nak...? Tudom, hogy új gondolatok ezek, de az új történések mindig új kifejezéseket szülnek. Vagy talán nem is újak a kifejezések, hanem csak az "értékük" nagyobb, mert az igazságra támaszkodnak. De sokaknak fáj az igazság. Érdekes azonban, hogy az őskori viszonylatban teljesen lehetetlen kibontakozású "proto-urartui" kifejezés ellen senki sem tiltakozott. Most az a kérdés, hogy nyissunk-e új fejezetet a "proto-elámi" és a "proto-hatti" irány tárgyalásának?

Ha arra gondolunk, hogy a tatárlakai amuletten lévő írásnál régebbi nyelvemléket nem lelünk sem a proto-hatti, sem a proto-eláni és eddig csak feltételezett ősnyelvek kialakulásával kapcsolatba hozható területeken, akkor egyelőre feleslegesnek látszik minden további kísérletezés. Ugyanis jobb és elfogadhatóbb eredményre nem juthatunk.

Indokolja álláspontunkat az a teljesen sémi alapú, biblikus történelemszemléleti megállapítás is, mely szerint sem az "urartuiak", sem az "elamiak" nem vették át az akkád nyelvet, hanem "anyanyelvükön" írt ékírásos textusokat hagytak az utókorra. (The Interpreter's Dictionary of the Bible "A" 303. old. Abingdon Press. 1962.)

A tatárlakai írás azonban összekapcsol minket a katti és az elami nép - kétezer évvel később lett - nyelvével, és pedig a mezopotámiai - ma sumírnak nevezett - nép írásemlékeiből megfejtett nyelvvel. A kattik és az elániaknak legrégebb írásemlékei is a sumír ékírás termékei. Ezek a körülmények pedig minden feltételezés határán túlmenően - azt a következtetést jogosítják, hogy ezek a népek is beletartoznak az általunk felderített nagy léttér egynyelvűségébe. Eddig ugyanis a nyelvtudósoknak az a csoportja, mely az emberiség ősiségében az "elszülöttség Jogát" az indo-európaiaknak akarja juttatni, mindent elkövetett, hogy az összes kaukázusi nép szájából indo-európai beszédet varázsoljon elő. Azonban minden erőlködés hiábavaló volt, hiszen a ragozó nyelvek nem illeszthetők be a hajlító családjába és az összes - legrégebbnek nyilvánított nyelvemlékekről bizony ragozó rendszerű nyelvet olvastak el, amivel az indo-európai nyelvészek nem tudtak mit kezdeni. Kiragadtak tehát egyes szavakat az ősnyelvből és azt "hasonlították" saját nyelvükhöz.

Itt pedig meg kell említenem egy oly - szinte mesébe illő történetet egy cseh nyelvészről, kinek fejét az indo-európaiak babérkoszorúja díszíti. A neve HROZNY. Szerencséje: hogy tudott magyarul. Ez a Hrozny foglalkozott a mai Törökországban kiasott ékíratos táblák megfejtésével, és ezt azzal a céllal tette, hogy azokon megtalálja az indo-európai nyelvek őst. Hosszas keresés után végre talált egy szót: EKUT-ENNI. Erre az egyetlen szóra van felépítve az az elmélet, hogy a katti (hittita) nép indoeurópai volt. Hrozny magyarázata a következő: ENNI.. annyit jelent németül: ESSEN, tehát megvan a kapcsolat a német nyelvhez, mely indo-európai. De az ékíraton talált ENNI szónak semmi köze nincs a magyar nyelvhez. Tiszta véletlen, hogy magyarul is úgy mondják az "evést": ENNI.

Sok idő telt el azóta, és - mint már említettük - megbukott az indo-európai "alapnyelv-teória". Most mindazokat a keleti népeket és nyelveket, melyeket be akarnak sorolni abba a nagy

erőlködésbe, hogy saját őstörténetet szerkesszenek maguknak, egyszerűen "jafetita" népnek, vagy "jafetita" nyelvnek nevezik, a "semita" nyelvek elnevezéséhez hasonlóan.

Ebből az igyekezetből láthatjuk, hogy őstörténetünk kutatásában nekünk is be kell kapcsolódnunk a biblikus hagyomány szerinti szóhasználatba. Annál is inkább, mert erre minket a Mezopotámiában kiásott és ma sumírnak nevezett ékiratok kényszerítenek. Meg kell néznünk, hogy vannak-e

BIBLIAI NEVEK A LEGRÉGIBB NYELVEMLÉKEKEN.

Csak az ékiratos nyelvelmékekhez tudunk nyúlni, mert ezek az egyetlenek, melyeken irodalmi szövegek találhatóak. Egyetlenek, melyek történelmet is tudósítanak. Az eléggé hibás kronológia szerint az i. e. 4000-ig részletes történelem-írást adnak nekünk, az utókornak. Elsősorban a ma sumírnak nevezett nép által ránk hagyott ékiratokhoz kell nyúlnunk, mert ez a nép ránk hagyta - írásban - saját történelmét, leírva az uralkodók és hatalomra került városállamok neveit, de tudósítanak "őt" vízözön előtti város létezéséről is.

Tanulmányunkba nem illik most be ezeknek részletes kifejtése, de meg kell említenünk a szellemi néprajzba illeszthető azon hiedelmet, mely magyarázatot ad az őskori "anyaistennő" sok-sok és szintén őskori ábrázolására. Ugyanis ezen az ékiratos sumír agyagtáblán az "öt" özönvíz előtti város és uralkodójának, valamint uralkodási idejének leírása után, a következő szöveget olvashatjuk: "azután jött az özönvíz. Az özönvíz után az uralkodó hatalom ISMÉT az égből küldetett a földre".

Az "ismét" szó itt nagyon fontos, mert egyrészt azt jelenti, hogy az özönvíz előtt is már úgy hitték az emberek, hogy az égiek küldötte uralkodik a földön. Ez visszavetíthető arra az őskori hiedelemre, mely a termékenységet tartotta a földön égi uralkodásnak, és az életadást hitte a legnagyobb hatalomnak.

Az "ismét" szónak azonban ma már ideológiai vonatkozása is létezik. Ugyanis, ha ezt az 5000 éves szöveget az "ismét" szó nélkül írjuk le, így: "az uralkodó hatalom az égből küldetett le a földre" - tápot adunk arra, hogy a világalomra törekvő hatalom vagy hatalmak egyike - mint jövendölést vagy isteni kinyilatkoztatást - saját magára vonatkoztathassa. E sorok írójának akkor ötlött eszébe ez a gondolat, amikor prof. André PARROT "SUMER" c. hatalmas albumának 96. oldalán közölt szövegben észrevette az "ismét" szó hiányát. Szolgáljon tehát ez a példa is arra, hogy a magyarság jobban becsülje meg a sumíroktól eredő hagyományt, hiszen ez nem más, mint a magyar nép nimrudi őshazájának írott történelme.

Ez az ékiratos hagyaték ugyanis a "jafet" és "sem" szavakhoz ragadt bibliai neveket nem ismeri. Tehát "semita nyelv" vagy "jafetita nyelv" és "nép" elnevezésekkel nem lehet a történelem előtti korokba hatolni vagy azokat történelmi meghatározásoknak minősíteni. Ezeket csak azért használják a "nem ragozó" nyelveket beszélő népek szakemberei a saját ősiségük terminus technikaiként, mert jól tudják azt, hogy a Kaukázusból kiáradó és "ragozó" nyelvet beszélő ősnép - ma mitológiának nevezett-vallási hiedelmében önmagát HOS-KUS néven nevezte.

A bibliai hagyományt a zsidók a babilóni fogságban "szerkesztették" a káldeus ékiratokban megismert és tőlük merőben idegen káld nép hiedelméből és a saját érdekük szerint átalakítva

- saját kánonjukba illesztették. (Ezt írja Sir Leonard Woolley: ÚR in Chaldea c. könyvében és Gyrus GORDON: The common background Greek and Hebrew civilizations c. munkájában.)

Krónikáink és ősgesztáink Nimrudtól indítják a hunok és magyarok etnogenezisét. Nimrudot a Biblia is említi, mint hatalmas birodalomnak a királyát, és így nyilvánvaló, hogy ő csak ennek a Kaukázusból kiáradt ősnépnek az egyik uralkodója lehetett.

A Bibliában előforduló neveket tehát meg kell keresnünk a bibliai kéziratok előtt sok ezer évvel előbbi nyelvemlékeken, és itt meg is találjuk őket. Ezek a "nyelvemlékek" pedig nem mások, mint az írásos sumír agyagtáblák, melyeket a 4. évezred második felétől kezdődően (i. e.) Mezopotámiában találunk. Itt bemutatom az i. e. 3. évezred közepe táján uralkodó sumír király - LUGALZAGGISI - ivópoharának felírását.

LUGALZAGGISI FELIRATA

Itt fogalomjegyekkel írottan, a következő szöveget olvashatjuk:

A 9. sorban: DUMU KUS KUS : KUSOK FIA.

A 24. és a 25. (bekerített) sorokban: DINGIR NAP KUS-A., a NAPISTEN KUSA.
(Káldeától Ister-Gamig I. c. könyvem 186. és kk. oldalain bőven kifejtem ennek a szövegnek Nimrudhoz csatolt vonatkozásait is.)

Ebben a szövegben előforduló "kusok fia" kifejezés kétségteleníti azt, hogy a KUS fogalom feltétlenül népelnevezés. De ezt megerősíti a Biblia is, mert az Édenkert leírásakor, az Édenből kijövő egyik folyóra vonatkozóan így ír: (Gén. 2. 13.) "A második folyónak neve pedig Gihon: ez az, mely megkerüli az egész KUS földet."

(Érdekes megjegyezni a bibliai szövegre vonatkozóan azt, hogy még az Isten nem teremtett embert, de KUS-föld már létezik.) Tehát a biblikus hagyomány ismeri a "kusokat". Itt most az nem érdekes, hogy a Biblia Noétól származtatja a KÁM-KUS-NIMRUD-ot, mert ez a leírás a régi sumír-káldeus hagyatékból ered, ahonnan a héberek kisajátították. Az Édennek a KUSOK földjével való azonosítása azonban azt látszik igazolni, hogy a ma sumírnak nevezett Káld-KUSOK hiedelemvilágában ugyanaz az őshaza-tudat élt, mint amit Gábori Miklós ma az emberiség kaukázusi melegágyának nevez, ahonnan Közel-Kelet és Közép-Európa is benépesedett.

Annak a sumír fogalomjegynek az értelmezésénél azonban, melyet a mai szakemberek KUS értékkel ejtenek ki, a biblikus szöveg hatása észlelhető. Ugyanis a mai sumírnak nevezett Káld-Kusok nevüket (mellyel népüket nevezték) feltétlenül arról a szárnyas KOS-ról kapták, mely a hiedelemviláguk szerinti "teremtéstörténet"-ben őket a Tudás Fájához vezette. Vallási kultuszuk szent állata is a KOS, melyet Sir Wolley ásott ki UR városában, aranyból és lápiszlazuliból készített csodás formájában. Igazság szerint tehát: ha a "szent állat" neve KOS, akkor a nép neve is ugyanaz, vagy KUS mind a kettő. (Sajnos a mai sumír szótárak segítségével ezt leellenőrizni ma nem tudjuk, mert a sumír hangállományt- a magyarul nem beszélő megfejtők - a semita-akkád szövegek alapján állították vissza, és a semitáknál nincs "O" hang, csak "U". Így a sumír szószedetek is hiányolják az "O" hangot- annak ellenére, hogy hangtanilag az "O" előbb keletkezik, mint az "U" és az "U" is az "O" hang családjába tartozik.)

Talán ezért is van az, hogy a klasszikus írók a KUSITA, KUSI népeket mind a két formában nevezik. Mondják KUS-I és KOS-I formában is. Fogadjuk el a gyakorlatban lévő KUSI, kusita formát, és a ma sumírnak nevezett nép hivatalos nevéként. Mondhatjuk tehát, hogy: a kusita nyelvet beszélő kusita népek töltötték be a Kárpát-Közel-Kelet nagy életterét, és e népek ragozó nyelve csak tájszólasílag különbözött egymástól.

Természetesen nem a mai magyar nyelvből kell kiindulni, hanem a régi formából. Ehhez a régi formához pedig a szanszkrit is csatlakozik, hiszen Kőrösi Csoma Sándorunk már elvégezte a szanszkrit- magyar összehasonlítást, és azt ősnyelvünk egyik formájának ismerte fel. Kutatni kell a régi elnevezéseket is. Pl. a "TAHIRI ÜNGÜRÜSZ" azt a területet, melyet ma IRÁN néven ismerünk, ADZSEM-nek nevezi és Nimrud ősapánk birodalmához tartozónak mondja. Ez a név másutt ADZSA-M formában található. Érdekes véletlen lenne, hogy a szanszkritban ADZSA jelentése KOS...? ADZSA-M pedig... "a KOS földje", a "KOS országa".

Ezt a területet nevezik későbbben Perzsiának - de csak akkor, amikor a perzsák ezt elfoglalják az 500 évig ott uralkodó pártusoktól, akik itt kialakították i. e. 256-tól i. sz. 260-ig azt a Birodalmat, mely Róma egyetlen legyőzője volt, A szakirodalomban IRÁN név alatt találjuk meg a legtöbbször, de a Bibliában neve ELAM. Az Apostolok Cselekedeteinek késői írója valószínűleg a szájhagyomány alapján írta le azt az esetet, amikor Jézus Apostolai a mindenféle országból összegyülekezett néphez szóltak (2-7, 8, 9). A szentíró a galileus apostolok igehirdetéséről úgy írja, hogy "minden nép a saját nyelvén hallotta a szavukat". -A Szentlélek csodájának minősíti ezt. A mai kutatásban, aki most a népek egynyelvűsége ügyében nyomoz, azonban egy nagyon valószínű "nyelvazonossági" esetnek a lehetősége mutatkozik meg, hiszen a hallgatók (mint a Biblia írja) "pártusok és médek, elámiták és kik lakoznak Mezopotámiában, Júdeában, Kapadokiában, Pontusban és Ázsiában..." voltak.

Ezek mind beletartoznak az egy-azonos nyelvet beszélő Nagy Népbe. Megértették a "galileusokat", hiszen ők is Mezopotámiából lettek Palesztinába telepítve akkor, amidőn a "nagy asszír király" deportálta onnan az izraelitákat, és helyükbe Mezopotámiából vitt lakosságot. Az olvasó itt joggal megkérdézheti, hogy miért nevezi a Biblia ELAM-nak azt a területet, melyet a klasszikus hagyomány ADZSEM, ADZSAM néven ismer...? A válasz egyszerű: "azért, mert a szentíró a saját, sémi hagyományaiból merített". Említettük az előbbieken a sumír- akkád küzdelmet. Ez természetesen a kulturális síkon volt állandóan tapasztalható. (Még ma is.) Akkád nyelven nevezik ezt a területet ELAM-nak.

Káld-sumír neve megint egy perdöntő bizonyítékot szolgáltat.

Az ékiratokon ugyanis AN-SA-AN-KI ékjelekkel van írva. Itt a "SA" jele pontosan ugyanaz, mint a tatárlakai amuletten lévő SA-PÍR szöveg "SA" írásjele. AN-SA-AN-KI annyit jelent: "istenes égarcúak országa".

A történelmi hagyományokban eddig ilyen hatalmas párhuzamot sehol sem találunk, mint ebben az esetben. A Kárpát- medence "NAP-ARCÚ" - SAPÍR népének vallási hiedelmét találjuk meg Közel-keleten, az Adzsem-Elam-ANSAAN soknevű terület "ÉG-ARCÚ" népénél. Az őskorokig visszanyúló hagyományok ezek, melyek a kőkorszakkal megkövesedtek az emberi lélekben, hogy aztán a fémkorszakok ékszerekbe, arany kegytárgyakba öntve ragyogtassák Isten felé a hiedelem erejét.

Visszakanyarodva kutatásunk tárgyához- mondhatjuk, hogy a Biblia segítségével - gazdagabbak lettünk a keresett "egynyelvűség" egy bizonyítékával, melyet a vallási hagyomány emberi öntudata emel a bizonyosság fokára. A mai materializmusból visszatekintve, csodálatos és szinte irigylésre ösztönző az a valóság, hogy a sok ezer éves, legendás múlt embere önmagát Istenhez hasonló "Isten-Arcúnak", "Nap-Arcúnak" hitte. A történelemnek kellene lenni életünk tanítómesterének.

Sajnos nem az, hanem éppen az ellenkező szerepet kapta a történészektól, akik saját kényük-kedvük szerint írják vagy közlik, és nagyon sokszor meg is hamisítják a múlt történéseit.

E sorok írója úgy véli, hogy nagyobb szeretettel kell fogadni a hirtelen felbukkanó "Isten-Arcúakat". Ugyanis, ha arra is kiterjesztjük elméledésünket, hogy mi indokolta náluk azt az elhatározást, hogy emberi mivoltukban, önmagukat Istenhez hasonlították - talán sokkal magasabbrendű "filozófiát" észlelünk náluk, mint amit a mai vallások a saját rozoga szekerük kerekébe törtek. - De haladjunk tovább a megkezdett történelmi nyomozásunkban.

Az ősnép ősnyelvének a keresésében, az i. e. 5200-ból származó tatárlakai tábla írásáról lefejtett szöveget a mai sumírnak nevezett káld-kusok nyelvvel azonosítottuk, és a szintén agglutináló szanszkritig értünk. A Kárpát-Közel-Kelet nagy térségben Gordon Childe azon meghatározásához, mely szerint: "a Kárpát-medencétől Mezopotámiáig-egyazonos nép települését látja" - mint régész, az "egynyelvűség" tételét is csatolhatnánk, ha az égei térség nyelvét ismernénk. Itt a kréta-mikénei műveltségnek-igaz már bronzkori, de eddig ismeretlen - írására gondolok. Nevezetesen a phaisztoszi korongra és a mínosi lineáris A és B nevezetű írásokra. Bár ezek az i. e. II. évezred termékei, de minden "indo-európainak" nevezett görögség előttiek.

Pár évvel ezelőtt ZEBITSCH Herbert osztrák mérnök számítógépes eljárása oldotta meg ezt a nyelvi titkot. Megfejtette a nevezett írásokat, és megállapította, hogy a megnevezett írások: "ugyanazon a nyelven készültek, mely nem a görög nyelv, hanem egy eddig ismeretlen és egyelőre pelazgnak nevezett nyelv, mely az agglutináló (ragozó) nyelvek típusába tartozik. A jelek szótagokat jelölnek. A szótagok többségükben magánhangzóra végződnek, a ragozás pedig kizárólag elő-, utó- vagy szóközi ragokkal történik. A ragok mindig önálló szótagok."

A pelazgnak nevezett nyelv ismertető leírása tökéletesen ráillik mind a káld-kos-sumír, mind pedig a magyar nyelvre.

Zebitsch megfejtésével tehát igazolódik CHILDE megállapítása azzal a csekély módosítással, hogy A Kárpát-medencétől Mezopotámiáig települő egy azonos nép nyelve is azonos volt.

Az a káld-kos-sumír nyelvemlék pedig, melynek szövege elmondja, hol a mezopotámiai felsorolt népek - és köztük a SUBAR-SABAR-SAPÍR nép is - egy nyelven dicsérték az Istent, kiegészítődik a "nagy élettér" többi területeiről származó írásokkal ennek az "egynyelvűségnek" a bizonyítására. A "szabír" térség és benne az őshonos szabírság élettere a Kárpát-medencétől Észak-Mezopotámiáig szélesül. Ugyanis itt a "subarean"-nak nevezett szabírok már az i. e. 9.000 évben települve találhatók. (Bővebb felvilágosításra ajánljuk: BÍRÓ József: A Szabírok Őstörténete c. könyvet.)

Bibliai neveket keresünk a régi nyelvemlékeken. KUS és NIMRUD neveket megtaláltuk. KÁM is ott van. Értelme: a "Tudás Isteni tökéletessége". A sumír szótárak KUS4 jellel értelmezik az "istenti rendelkezést", és a KUS5 ékjel jelentése "szarvasállat-KOS".

Jézus tanítását már az i. sz. első században megismerte az Eufratesztől keletre eső - ma Közel-Keletnek nevezett - vidék. A 3. századtól kezdődően a páli teológiára alapított kereszténységnek nyitott utat az örménység. Ettől kezdve használja a bibliai népelnevezéseket. Így lesznek a káldeusok és a velük egy nyelvet beszélő népek mind "kosok". Lukácsy Kristóf ad ékes magyarázatot erre vonatkozólag, amint mondja, hogy a hun-magyar népek mind "kos" névvel vannak megkülönböztetve mindaddig, míg a görög írók nem kezdik el rájuk akasztani a "szkíta" nevet.

Tekintetbe kell vennünk azt is, hogy mindazokon a területeken ahová a római kereszténység ki tudta terjeszteni befolyását, a bibliai teremtés történetével indult az emberiség őstörténete.

Még ma is ezt hirdeti a római egyház hivatalos filozófiája. Az "egyházak" csak az Ádám-Éva monogénizist fogadják el és ugyanazt tanítják, ahol a "kámiták" átkozottak.

Tekintve, hogy KUS KÁM fia volt- az egyházi szeretetből ki vannak rekesztve az összes "kusita" népek. A "semiták" és "jafetiták" kedveltek. Talán éppen ezért használják szakkifejezésként az embertanban és a nyelvészetben is ezeket a jelzőket, hogy a szimpátiát előlegezzék és az esetleges feltételezések elfogadását biztosítsák.

Pontosan ellenkezőjét tapasztaljuk mindkét tudományágban akkor, ha "kusita", "kosi", "kusi" népeket említünk.

Ennek a nyilvánvaló "antikuszitizmusnak" ékes példája a "kusi- magyarság" igaz származásának a csúffá tétele, melyhez a római egyház adta a legnagyobb segítséget.

- De hagyjuk a bánatot, hiszen felszámoltuk már ezt a hazug finnugorizmust. haladjunk tovább múltunk érdekességeinek feltárásában. vegyük fel az elkezdettek további gombolyítását... és állapítsuk meg, hogy a Biblia emberektől való származást ír.

KÁM apja KUS-nak, ez pedig NIMRUDNAK. Nem így van leírva a káldeus hiedelem "teremtéstörténetében", melyet a ma sumirnak nevezett ékiratos agyagtáblákon olvashatunk.

Ezek úgy mondják, hogy "KÁM-ból- az Isteni Tudás Tökéletességének a világából vezette a KOS az EM-BAR-t a földi Tudás Fájához".

Ezért találjuk az i.e. IV. évezredből, URUK városból származó és eddig legrégebb kultikus váza díszítésében a KOS-t, mint az oroszlán előtt haladó "vezérállatot"

Azt is meg kell tanulnunk, hogy az EM-BAR szóban az EM káld-sumir nyelven "istennőt, nagyasszonyt" jelent és a BAR (PAR) a "párját". EM-BAR kifejezés alatt tehát az első "kosi emberpár" értendő.

NIMRUD nagykirály volt a "kusi nép" első tanítómestere. Azért maradt róla annyi rege, mítosz és hagyomány. Jó, ha megismerjük a klasszikus írók hagyatékát Nimrudra vonatkozóan. Ezért az alábbiakban közlöm munkatársam - OLAH Imre - kutatási adataiból a legfontosabbakat. "A hagyomány szerint Nimrud után egy Turás nevű uralkodó foglalta el trónját: "Nimrod successit Thuras...", írja az alexandriai krónika. Tehát, mint látjuk, már jóval a semiták előtt, Asszuriát régen Atturának nevezték. A csillagvallás istenkarában Turást a Mars bolygó jelképezte. (Különös, ha belegondolunk, hogy a mongolok nyelvén Buda ugyancsak a Mars bolygót jelöli.) A görögök ezt a Marsot "Ares néven tisztelték. Az asszyrok

Arest, Marsot nemzetalapítójuknak tekintették, kinek tiszteletére (épp úgy, mint később Mátyás király Budán) emlékoszlopot emeltek. Az Asszyr kalendáriumban ugyancsak Mars nevééről volt elnevezve az újév első hónapja is, sőt H. Rawlisontól tudjuk, hogy az asszyr királyok felségcímer gyanánt gyakran használták az "Ares" nevet, amely hajdani nyelvükön oroszlánt jelentett.

A klasszikus hagyományokból úgy tűnik, hogy Nimrud, miután utódjára hagyta Asszýriát (Atturát), keletre költözvén, egy újabb birodalmat alapított magának. "Et Cush genuit Nimrud, quippe cujus Historia esset notabilior, et magis particulariter recensezi mereretur. Is enim non tantum Assyriam, sed (ut videtur) Mediam et Persiam et Bactriam usque ad Indos sibi subjugavit, ibique propagavit Imperium."

Vagyis: "És Cush nemzette Nimrudot, akinek a története természetesen nevezetesebb és sokkal részletesebb tárgyalást érdemel. Ő ugyanis nem csupán Asszýriát, hanem (úgy látszik) Mediát, Perzsiát és Baktriát is hatalma alá vette, egészen az Indusig, s ott kiszélesítette a birodalmát..

Tehát Atturából elindulva, Nimrud birodalmának központját Perzsiába, a hajdani Evilátba helyezte át, és tényleg a hagyományok Perzsia első honfoglalóit mindig kusoknak nevezték.

De Perzsia is új elnevezés. Hajdan nem ezen a néven ismerték.

Hyde, a klasszikus keleti hagyományok jó ismerője ezt írja; "Persia est Agjem... et in omnibus orientatum libris, tam Persia..., vocantur Agjem." vagyis Perzsia, Adzsem... és minden keleti forrásban ezt a Perzsiát... Adzsemnek hívják.

Ad vagy Aud névről, amelyről a történelem előtti Adzsem birodalmat elnevezték, csak annyit tudunk, hogy valamikor egy kimagasló történelmi személy neve lehetett. (Donelly szerint Ad a bibliai Khám patriárka dédunokája volt, ennek fia Sed-Ad, Arábiát és Irakot hódította meg. Hasonlóan az arab történészek is úgy tartják, hogy ez az uralkodó a történelem előtti Arábia [Khus] ura volt, akinek leszármazottja a legendás hírű Dahak [Dahaj] viszont Perzsiát uralta.)

Hogy ez az Ad vagy Aud valamikor egy igen ősi keletű személy neve lehetett, az kétségtelen, de mindaddig, míg Higgins meg nem fejtette, kiléte sokak előtt ismeretlen volt.

Higgins szerint ui. az Adzsa szó szanszkritul "kost" jelent. Ez pedig számunkra világosan igazolja, hogy Adzsem alapítójának Ad, Aud neve a bibliai Khus patriárka nevében maradt fenn.

Innen eredt tehát az Adzsem elnevezés is, amely Khus földjét, Scythiát, és később Kézai Simon idejében már Perzsiát, Eviláthot, s ma pedig Khuzisztánt jelöli.

A történelmi földrajzhagyomány Kaldeát hajdan Erák, Irák néven ismerte. Ez az Erák-Kaldea viszont két részre, egy külső és egy belső területre oszlott. A belső, vagyis a nyugati terület foglalta magába Turánt, ahova Média és Párthia is tartozott.

Ezt a területet egyszerűen Éráknak nevezték, csak később lett Irak, majd végül Kyrkánia belőle. A Perzsiába eső keleti, vagy külső területnek Erak-i Adzsem vagy Külső-Adzsem volt a neve.

Az iráni őshagyományokat őrző "Dabistán" című történelmi munka elbeszélése szerint, Iraki-Adzsem vagyis Ó-Irán történelme során 14 olyan oroszláncímeres papkirály uralkodott, akiket papi hivatásuk folytán elért kiemelkedő érdemeikért, a mágus vallásrend halhatatlan hírű prófétáivá avattak. Az óiráni papkirályok, az ún. Mah-Abad-ok sora a legendabeli Mah-Abad-dal, az adzsemi uralkodó dinasztia őseivel, a mágus vallás megalapítójával kezdődött. Mag-Abad uralmának idejére egyedül a ".Desatir" című mágus-kánonban találunk utalást, "amikor ennek kezdetét a Kos-korszakának elejére, vagyis arra az időre teszi, amikor a bolygók fejedelme (a Nap) a Kos csillagképbe lépett".

Ennek az Erak-i Adzsemnek az ősisége beláthatatlan legendás időkre néz vissza. Muhmad bin Khavendas bin Mahmud, köznéven Mirkhond - ismert perzsa költő, oly fontosnak tartotta Adzsem történelmét, hogy azt a "Razut uz Szafa" című terjedelmes munkájában, hazája hírnevének öregbítésére, a perzsák történetét büszkélkedően, a legendás hírű adzsemi birodalom történetével kezdi. Ennélfogva a perzsa őstörténelem alapját is a szabír-hun, magyar hagyomány képezi. Amikor tehát Perzsia őstörténetét olvassuk, valójában Káldea-Erak vagyis az ősturáni nemzethagyomány történetébe tekintünk bele. Számunkra tehát azért fontos Adzsem történelmének ismerete, mert ez a hely volt a hun-magyar nemzet ethnogenezisének színhelye. Itt uralkodott valamikor a legendás hírű Nimrud, akinek Kézai Simon mester krónikája szerint: "ott feleségétől, Enethől két fia született, Hunor és Magyar, akiktől a hunok és a magyarok származtak. De az óriás Menrótnak - azt beszélik - Eneth mellett még más felesége is volt, akitől Hunoron és Magyaron kívül több fia és lánya született; e fiai s ezek utódai Perzsia vidékét lakták, testalkatra és színre a hunokhoz hasonlítanak, csupán beszédjük tér el kissé, mint a szászoké a thüringiaikétől.

Grandpierre K. Endre, őstörténetünket magába foglaló Tar-Ihi Üngürüz őcsodaszarvas mondáit elemezve, megállapította, hogy őstörténeti mondáinkat ugyancsak "egy olyan nép alkotta, amely Iránból Meotiszba költözött és Iránból magával hozta a mondát..."

Ez a szent hagyomány köti össze a Kárpát-medence "Nap-Arcú" (szabír népét az adzsemi "Kus-Ország" "Ég-Arcú"-akkal..., a "kusokkal". Egyetlen népe ma a világnak a MAGYAR, aki ily messze múltba néző hagyománykinccsel rendelkezik. Tekintettel arra, hogy Nimrud ősapánk létezését, birodalmát és hatalmát a Biblia is tanúsítja-mint legelsőt az emberi történetben -, érthető, hogy a bibliai elsőbbséget szolgáló vallások "ellenzik" a nimrudi hagyományok újraéledését és sokszor - a "fajgyűlöletig" érő ellenvetéseik károsak a magyarság életére.

Mindenkiben önkéntelenül felvetődik a kérdés, hogy miért van ez az egybehangolt ellenkezés...? Miért nem szabad a nimrudi hagyományt őrző és ma még élő "egyetlen" népnek - a magyarnak - ősrégi eredettudatának szellemiségét és gazdag hiedelmét bizonyítani, hirdetni és tanítani...? Itt azokra - a ma sumírnak nevezett - ékiratos szövegekre gondolunk, amelyekről leolvasható ennek az ősnépnek nemcsak a saját történelme, hanem azon vallásfilozófiai felfogása is, mely szerint a természet törvényeinek felismerése útján eljutott a Mindenható, Egyetlen, Hatalmas Isten-Erő felfedezéséhez. Az emberi Lélek érzete, annak Istennel való homogenitása pedig az istenfiúság kötelességeinek tudatosítását alakította ki benne. Ez az Istenfiúság volt aztán megalkotója annak az Isten-Tiszteletnek, ahol az Atya-Isten Napereje mellett helyet kapott az Isten-Anya - mint az örök Élet adója, az ősvallás Istenasszonya.

Nevezhetjük mindezeket a valóságokat, a kereszténységi terminológia szerint, "isteni kinyilatkoztatásoknak" is, de akkor azt is hozzá kell tennünk, hogy mindezek a "sumír isteni

kinyilatkoztatások" sok ezer évvel megelőzik mindazokat a biblikus hasonlóságokat, amelyeket a judai-keresztény vallásfilozófia a jahvei nép kizárólagos tulajdonának tanít.

Valószínűleg itt kell keresni az ellenkezések gyökeret. Meglepő az, hogy pl. a buddhizmus vagy az indiai brahmanizmus hasonlóságai ellen sohasem emelik fel szavukat ezek a vallásfilozófusok, "finnugoristák", akkádisták, jafetiták, semiták vagy indo-európaiak. A sumír-magyar vonatkozások vizsgálata, nyelvi és származási összefüggések alapos és tudományos kutatása ellen azonban késhegyig menő harcba bocsátkoznak és minden eszközzel meg akarják szüntetni e kutatások és tanítások lehetőségét.

Aki tehát a magyar őstörténettel foglalkozik és a ma sumírnak nevezett "kusitákhoz", ezek ősapjához - MIMRUDHOZ - nyúl, számoljon a feléje szálló "antikusitizmus" mérgezett nyilainak érkezésével.

Minden negatív befolyás ellenére azonban kutatnunk kell őstörténetünket. Benne őseinket, eleinket. Őshazáink kultúrái, hagyományai, hiedelmei alakították ki és teremtették meg azt a formát és életfeltételeket, melyek végül is az árpádi honalapító magyarság útján váltak végső örökségünké.

A kutatók munkájának azonos és egyakarató útra való terelésének a szándékában elérkeztünk a kutatás legnehezebb szakaszához, melyben az "őshaza" kérdésének összekuszált fonálát kívánjuk egy szálba gombolyítani. A gondos szemlélődés már az eddig elmondottakból is ki tudta következtetni alkalmazott módszerünket, amellyel ezt a témát egyes részleteiben és összetevő adataiban tárgyaltuk.

Az ősiség "életterének" kiszélesítését követelte meg az összefüggő adatsorok láncolata. Ez a sok őskori összefüggés, az emberiség első írásának a Kárpát-medencében való igen korai megjelenése (i. e. 5200), majd annak közel-keleti kapcsolatai, az "egynyelvűség" létezése a kiszélesített élettérben, azt a kellően indokolt javaslatot sugalmazta, hogy feltétlenül létezett ebben a "kiszélesített élettérben" egy hatalmas népség. Ennek az egy-azonos népnek pedig éppen a Kárpát-medencei tér felé való folyamatos és állandó gravitációja adta azt a jól megfontolt gondolatot, hogy ezt a hatalmas népet proto-magyar néven illesszük be őstörténetünkbe. Megfontolásunk indokolását-az őskorok idejére vonatkozólag - a "Kárpát-medencei Őshaza" c. fejezetben fogjuk elmondani, ahol is ennek a proto-magyarságnak őskori kialakulását ismerjük meg. Itt van az "eredet", a folyamatos fejlődés és az ún, etnogenézisnek a proto-magyarságra vonatkozó legrégebbi fejezete. - De a "hatalmas, nagy nép", az egy-azonosságnak már a történelmi korokban is létező bizonyítékát is ide kell illesztenünk. Ugyanis így - átugorva az őskorból az árpádi magyarság etnogenézisének - a kiszélesített élettér ellenkező oldalán lévő - utolsó indulási helyére - KHOREZM-be, 10-15 000 év távlatában tudjuk ismét felfedezni az egy-azonos, hatalmas népet, melynek nevéből már teljes bizonyossággal elhagyhatjuk a "proto" megjelölést és már MAGYARNAK nevezhetjük.

Tolsztoz - idézett könyvében - ezt a nevet a babiloni ékiratokon feljegyzett KU-MA-RIS-MA (Kumarizma) elarabosított formájának véli. Káldeától Ister-Gamig I. c. könyvemben foglalkozom ennek a névnek az etimológiájával. Az ott írottakhoz csak annyit kívánok hozzátenni, hogy az elismert és nagy tekintélyű orosz szumerológus - prof. Djakanov-egyértelműen ennek a névnek a sumír hangzás szerinti elemzésével, mely szerint KHOREZM - KUMARIZMA ősi formája így állítható vissza - a nyelvtudomány törvényszerűségével: KU-MAH-GAR-RI-ES-MA.

Ez a szó, mint sumír elnevezés, pedig annyit jelent: a HATALMAS NAGY NEMZETSÉGES ORSZÁG.

Íme eljutottunk a "hatalmas, nagy néphez", de most már a történelmi korszakok idejében. Ezt az adatot ki kell egészítenünk még Tolsztov azon jelentésével, melyben közli, hogy a "magyar név a IX. század folyamán az ARAL-TÓ mentén bukkan fel". Előzőleg azonban hivatkozik a VI. századbéli bizánci írókra, akik ugyanitt "ugor" (ogor) népet említenek. A kiszélesített életterünk őstörténelmét - az "őshaza" kutatásában - tehát az életterek sorba vétele útján kell feltárnunk.

Éppen Khorezm történetével kapcsolatos tényadatokkal kell kiegészíteni majd az álmos-árpádi magyarság eltörökösített történelmében a nem finnugoros, hanem déli irányú származás igazságát. Ugyanis Tolsztov is hivatkozik arra, hogy a chorezmi uralkodóház és a Pártus Birodalom Arsacida királyi háza között közvetlen dinasztikus kapcsolatok álltak fenn. Tekintve, hogy mind a két uralkodóház azonos őstre vezeti vissza származását, a két uralkodóház ugyanazon gyökér hajtása. Tolsztov hivatkozik Sztrabónra (XI. 9.), aki arról tudósít, hogy "az Arsacidák megalapítói azoknak a daháknak a földjéről származtak, akik a MAIÓTISZ-TÓ (az ARAL-TÓ) mögött, vagyis azokon a vidékeken laktak, amelyek CHOREZM mögött, a Szir-Darja alsó folyásán terülnek el." (Tolsztov: id. m 126. old.)

Majd látni fogjuk, hogy eredetkutatásunkban milyen óriási változást eredményez az a tény, hogy MAIÓTISZ (Meotisz) alatt nem az eddig véleményezett "Azovi-Tenger" vidéke, hanem az ARAL-TÓ értendő.

A felsorolt sok adattal elérkeztünk a kiértékelés lehetőségéhez. Tanulmányunknak ahhoz a fejezetéhez, amelyben álláspontunkat, mint IRÁNYELVEKET, lerögzíthetjük és egyben javasoljuk az eddigi kutatási részleteknek ebbe való illesztését. Az eddig fennálló nézeteltéréseknek összehangolását, vagyis az egy úton való haladást őstörténelmünk igazságának feltárásában.

Keressük meg tehát önhazánkat, vagy talán pontosabban őshazáinkat.

IV. A Kárpát-MEDENCEI ÓSHAZA

A magyar néphagyomány nagy ismerőjével - Istenben boldogult MAGYAR Adorjánnal - sok levelet váltottunk. Ő - szinte prófétai hittel - kitartott azon elgondolása mellett, hogy "nem jött a magyar sehonnét, mert a mi őshazánk a Kárpát-medence". Csak egyetlen ellenvetést tettem ebben a gondolatban akkor, amidőn azt kérdeztem tőle: "hogyan illeszted be a Kárpát-medencei őshazába nagy Árpád papkirályunk népének honfoglalását...?" Erre a kérdésemre azonban sohasem kaptam választ, pedig még kitértem a hun-avar honfoglalásokra is - megkérdőjelezve ezeknek mind a Kárpát-medencéből való eredetét.

Feltett kérdéseimre máig sem találtam választ sehol, és éppen ezért kell elválasztani a Kárpát-medencei őshazától a hun, avar és árpádi magyar népek eredet-kérdését. "A Kárpát-medencei élettér ősisége" c. fejezetben ismertettem az ÉRD-i. BÜKK-i és SZELETA kultúrák őshonos voltát. Itt most hangsúlyoznom kell azt a szándékot, hogy a régészek minden erőlködése arra irányult, hogy a Kárpát-medencei ősember, Homo sapiens, vagy "pre-sapiens"-ét a félvad neandervölgyivel azonosítsák. Így ugyanis könnyű volt (a finnugorizmus érdekében) egymástól elszigetelni az egyes őskori kultúrákat. Én is csak azt írom, amit Gábori Miklós

mond: "nem szabad elfelejtenünk, hogy mi csak azokat a településeket találjuk meg, csak annyit ismerünk belőle, amennyit ma találunk. Nyolcvanezer évvel ezelőtt nyilván kiszámíthatatlanul több település volt... Senki sem hiszi el, hogy mondjuk a bükki Szeleta-kultúra embere egy-kétezer eszközt használt - még annyit sem - egy egész interstadiális korszakon át. De csak ennyit ismerünk. Ennyit találtunk meg az iparából. És hiába kis létszámúak ugyan ezek az embercsoportok, mert ugyanakkor a generációs váltás, forgás sokkal gyorsabb volt, mint ma. A paleoathropusok egyedi életkora biztosan nem volt több huszonöt évnél, hiszen azért olyan lassú a fejlődés, mert a tapasztalat átvétel és -átadás ideje sokkal rövidebb volt. Tehát talán úgy fejezhetném ki magam, hogy sok és kis átmérőjű fogaskerek sokkal gyorsabban forgott. Gyorsítsuk fel most kissé a fejlődés fogaskerekeit. A középső paleolitikum kultúrája szinte észrevétlenül, folyamatosan alakult ki az előzőből."(Id. m. 276. old.)

Ha pedig most összehasonlítom dr. Gábori azon munkáját, melyet Grúziában végzett, és "négy" barlang anyagának kiértékeléséből megállapította a Kaukázustól délre lévő őskorok folyamatos fejlődését - ismétlem, ha ezt a kiértékelést összehasonlítom azzal a szándékkal, ahogyan a magyarországi számos őskori telepek kultúráinak egybetartozását erőszakkal szétrángatják, akkor azt kell mondanom, hogy a szaktudósok tollát nem az igazság, hanem az ideológiai kényszer irányítja.

Ugyanis, ha a Tata-Érd-Bükk őskori leleteit Gábori Miklós "grúziai módszerével" értékeljük ki, láthatjuk, hogy: "a hévforrás melletti mousterian csoport található, igen fejlett mousterian kultúrával. Ugyanakkor levalois anyag is előfordul és nem kell több, csak a subalyuki és a Jankovich-barlang anyagát kiértékelni ahhoz, hogy ezekkel a mousterian típusú és igen fejlett formájú szerszámokkal (melyek között a "mousterian hegy" helyi specialitás és sehol másutt Közép-Európában nem fordul elő) megállapítsuk azt, hogy itt megtörténik a "váltás"... azaz a folyamatos átnövés a felső paleolitikumba, ahol már a kaparók, kettős kaparók, a miskolci szakócák, kések és pengék is bizonyítják a fejlődés őshonos folyamatosságát.

Aki a szakember lelkiismereti igazságosságával és a kárpátmedencei természetközvetet ismeretével értékeli ki a kárpátmedencei ősember hagyatékát, annak azt kell megállapítania, hogy az őskori kultúrák helyi, tehát őshonos fejlődésének szakaszai úgy kapcsolódnak egymásba, mintha nagy, vastag láncszemek lennének. Együvé vannak öntve. A középső és felső paleolitikum időszak között semmiféle törés nincs ebben a folyamatosságban.

A sok ezer éves őskori és őshonos folyamatosság "állítólag" meg lett szakítva a keleti síkvidéki kultúrát magával hozó ún. "gravettiek" Kárpát-medencei letelepedésével. Ez a Kaukázusból eredő új népség úgy van beállítva a régészeti ismertetésekben, hogy "népvándorlásszerűen" jelenik meg a Kárpát-medencében. A leírások és szakmunkák szinte azt tükrözik, hogy a Kárpát-medencében már nincs más ősember - csak ezek a "gravettiek". Érdekes, hogy mindenütt másutt - Nyugat-Európában is és Grúziában is - folyamatos a fejlődés. Vagyis az új ember átveszi a régi hagyatékát. Csak a Kárpát-medencében "tűnnek el" a régiek a régészeti könyvek oldalain, hogy helyet adjanak a következő szakaszba belépő újaknak. Itt - ezeknél a "gravettieknél" - azonban igen sántít ez az eltüntetési szándék. Ugyanis ezek csak a síkvidékeken telepedtek. A folyók mentén. Ott, ahol a "síkvidéki kultúrát" folytatni lehet. De mit értsünk "síkvidéki kultúra" kifejezés alatt...? Miután megtaláltuk kapáikat, sarlóikat, földlazító szerszámaikat - csak a földművelést vélhetjük "síkvidéki kultúrának". Azt is írják róluk, hogy "a Kárpát-medencében tértek át a rénszarvas vadászatára". Gondolkodjunk csak ezen a kifejezésen. A rénszarvas ebben az időben Közép-Európában és főleg a Kárpát-medencében volt szintén "őshonos". Nem a gravettiek hozták

magukkal, mert a kelet-európai síkságon a gravetti nép mamutvadász volt. "A gravettiek vándorlása csak lassú szivárgás formájában történt, és több, kis "hullámban évezredekig tartott" ... írja Gáboriné. (GCSV 208. o.)

Ezzel a lassú szivárgással tulajdonképpen a gravettiek rátelepedtek a Kárpát-medencei őshonos, már sok ezer éve ott élő és a gravettiek előtti őskultúrákat kialakító és folyamatosító ősnépre. Ugyanis valószínű az, hogy a gravettiek éppen azért jöttek, mert valamelyik vándorló kis csoportjuk hírt adott a rénszarvas létezéséről. Ez azonban nem jelenti azt, hogy csak akkor kezdődött a rénszarvas vadászata a Kárpát-medencében, amikor a "gravettiek" bevándoroltak. Ugyanis már a Würm interstadiális idejében, Balatonlovason létezett egy őskori festékbánya, ahonnan a Kárpát-medencei ősember bányászta a vörös festéket, mely hiedelmének kultuszához volt szükségesen. A bányában az ősember otthagyta csont- és agancsszerszámait. Ezek pedig a rénszarvasnak Kárpát-medencei létezését mutatják sok ezer évvel a "gravettiek" előtt. Tehát a Kárpát-medencei őshonos és a gravettiek bevándorlását megelőző őskori kultúrák ősembere is vadászott a rénszarvasra. Ebből viszont az következtethető ki, hogy a gravettiek - mint bevándorlók - a kárpátmedencei "őshonosoktól" tanulták meg a rénszarvas vadászatát és valószínűleg a háziasítását is. Így egészítik ki a "gravettiek" a Kárpát-medencei őshaza őskultúrájának folyamatoságát. Azt el kell ismerni, hogy ezek a "gravettiek" már sok mindent tudtak. Tulajdonképpen ők építettek és használtak először mesterséges lakást. Ők készítettek először agancsból a földműveléshez szükséges kapát, nyeles kőkéseket, fa- és csontmegmunkáló szerszámokat, melyekkel remek kis Anya-Istennő szobrokat faragtak. Mivel agyagot is gyúrtak, agyagszobrocskák is maradtak utánuk, valószínűleg már agyagedényeket is készítettek. Rájöttek a rénszarvas tömeges mészárlására, és felfedezték a hús szárításának módját is, amivel konzerválták ezt a fontos eledelt. Talán iparuk volt ez és valószínűleg exportálták, miképpen már sok ezer éves elődjük tette ezt a vörös festéssel. Ne értékeljük le az ősemberit. Már Homo sapiens volt. Tudta, hogy mit csinál és a természeti körülményeknek megfelelően hatalmas területen mozogtak. Tehát nemcsak "vándoroltak", hanem kereskedtek is, Mondhatjuk azt, hogy ezek a "gravettiek" úgy beolvadtak a Kárpát-medencei őshonos lakosságba, hogy onnan őket kiválasztani nem lehet. Mint előbb is említettem volt, az új korszakokban összeötvöződött népcsoportok használták az előttük lévő kultúrák jól bevált szerszámait is, és eszközkészletüket kiegészítették a maguk által gyártottakkal. 10-20.000 év elmúltával most már nem lehet széjjelválasztani őket csak azért, hogy a régészeknek lehetőségük legyen kronológiai táblázatokba sorvasztani az őskor értelmes emberét.

És haladjunk csak tovább a vizsgálatunk forradalmával. Miként a középső és felső paleolitikum kultúráinak fejlődési folyamatosságában semmiféle törést nem találunk, ugyanúgy jutunk át- minden folyamatossági szakadás nélkül a mesolitikumba és újkőkorba. (Sokan a "mesolitikumot" átmeneti kőkornak mondják.)

A régészek úgy mondják, hogy: "Hazánk területén megjelenik a legkorábbi földművelő, állattartó civilizáció, és most önkéntelenül felmerül a kérdés: vajon volt-e ennek helyi, hazai alapja...? A kutatók véleménye ezen a téren némileg megoszlik..." (GCSV 249. old.)

Ha a finnugorista "ideologikus" történelem írásában "megoszlik" a kutatók véleménye - akkor nyugodtan mondhatjuk, hogy ez a földművelő és állattartó civilizáció is őshonos a Kárpátmedencében. Ugyanis a kiértékelések és magyarázatok érthetetlenek. PI. GCSV is így ír: "Régen elkészült már az első, agancsból csiszolt kapa: ugyanolyan, mint amellyel egy-két ezer évvel később az ember a földművelést elkezdte. Gyakran kőeket, immár csiszolt kőbetétet

erősítettek a nyélbe a föld megmunkálásához - ezt a módszert azonban már 10 ezer évvel előbb kitalálták." (GCSV 248. old.)

Legyünk logikusak. Használjuk az eszünket és kérdezzük meg - visszafordítva az állítást : "ugyan miért csinált az ősember földműveléshez szükséges kapát, ha azt csak 2000 év múlva kezdte használni...?"

Nyugodtan mondhatjuk tehát, hogy a földművelő és állattartó civilizáció a Kárpát-medencében már élt és virult akkor, amidőn az újkőkori új bevándorlók ide megérkeztek. Kétségtelen, hogy az újkőkorból is volt népáramlás a Kárpát-medencébe. Ezzel csak folytatódott az ún. "gravettiek" beszivárgásának folyamata, hiszen- mint mondtuk- már az őskorban is volt ide-oda vándorlás. A Kárpát-medencéből valószínűleg Anatólia-Kaukázus vidékeire. A Kárpát-Duna-medencei ősnép kialakulásának, nyelvének, kultúráinak és embertani kifejlődésének magyarázatát csak úgy kaphatjuk meg, ha a Kárpát-medence felé irányuló és folyamatos népáramlatokat valóságnak fogadjuk el.

Mindenkor azonban hozzátéve azt, hogy a Kaukázus alatti "melegágyból" a Kaukázus feletti síkvidéken át, vagy talán anatóliai közvetítéssel a Kárpát-medencébe-az évezredek folyamán meg-megújuló hullámokban - érkező népmozgalmak emberét a Kárpát-medencei "őshonos"-ok magukba olvasztották. Így vált a Kárpát-medence, éppen az újkőkor kezdetén már a népek olvasztókemencéjévé, mely kitermelte a Kárpát-medencei őshaza autoktón gyökerű emberét. Azt az embertípust, melyet proto-magyaroknak nevezhetünk.

A keleti élettérből érkezők embertanilag azonban éppen olyan azonos sajátosságokkal rendelkeztek, mint az Aral-Pamír Tarim medencék népessége, mely szintén a Kaukázus alatti térből népesedett be. Közeli-Keleti őskori és újkőkori népsége is megtartja a Kárpát-medenceiekkel való homogenitását kb. L. e. 3000-ig, mint majd látni fogjuk a következő fejezetben.

A régészet úgy tanítja, hogy az újkőkor az agrárforradalommal kezdődik, vagyis a földműveléssel és az állattenyésztéssel. Teljes bizonyossággal mondhatjuk, hogy a Kárpát-medencébe az újkőkor kezdete semmi újat nem hozott, mely a kultúrszintet emelte volna, mert az őshonosok magasabb fokú művészettel rendelkeztek, mint az új bevándorlók. Egy érdekes felfedezést azonban ismertetnünk kell. GCSV felfedezése ez, mely nemcsak egy szomorú emlék, hanem sok ezer év óta - napjainkig - a mai ember létalapját is képezi. Így ír GCSV: "A földművelés kezdetétől alig telik el ezer év, és megjelennek azok a fegyverek, melyekről tudjuk, hogy már nem az állat, hanem az ember ellen használják. Milyen "hirtelen" fejlődés...! És milyen különös is, hogy sok százezer éven keresztül nem volt szükség rájuk..."

A történelem további útjait pedig ismerjük. Földszerzés, rablás, egyik nép elhajtja a másikat, újabb földszerzés, hódítások... az a történelem, amelynek az utolsó híreit mindennap a televízióban, rádióban halljuk, látjuk. Nem kőbaltával ugyan de sajnos, szinte azonos tartalommal." (248. o.)

Kárpát-medencei őshazánk őstörténelmében meg kell említenünk azokat a Kőrös-kultúrköri (i. e. 5500) apró és őskori erődítményeket, melyek biztosították ezeknek az őstelepeknek az Ojtozi-, Törösvári-, Tömösi- és Bodza-szorosok felől való megtámadását. Tehát igaza van Gáborinénak. Az újkőkori protomagyarok védték az őshazát az idegen támadók ellen.

A Kőrös-kultúrkörbe sorolt TORDOS-i lelettel, a tordosi amulett írásával azonban joggal feltesszük azt a kérdést, hogy a Kárpát-medencei őshazának azok a lakói, akik az Isten-Anyához intézett imádságukat amulettre ÍRTÁK, és magukat NAP-ARCÚ-nak - SA-PIR-nak - mondták, nevezhetők-e proto-magyaroknak...?

Nem indokoltabb-e részükre a SA-PÍR - SZABÍR elnevezés...? Az a népnév, mely a következő évezredek folyamán - egészen Álmos-Árpád népéig - kimutatható..?

Az őskoroktól Tordosig való barangolásunkat befejeztük. Elérkeztünk annak a kérdésnek az eldöntéséhez, hogy igaza van-e Magyar Adorjának...? Igaz-e az, hogy "nem jöttünk mi sehonnét.., a mi őshazánk a Kárpát-medence,"

Történelmi nyomozásunk megállapítja azt, hogy az őshazakérdést ily diktatórikus kijelentéssel egyoldalúsítani nem lehet, mert igenis vannak őseink, akik a Kárpát-medencébe KELETRŐL jöttek. Legrégibb őseink azok, akikre rátelepedtek a keleti gravettiek. Ezekkel újra ötvöződött az őshonos nép, és sok ezer éven át megint kialakította az új ötvözetű kárpátmedencei őshonos népet. Ez a fejlődési folyamat - az évezredek során-újra és újra ismétlődik. Vagyis minden "új honfoglaló" őshonos lakosságot talál a Kárpát-medencében. Az "újra-ötvöződés" folyamata ismétlődik, és ennek elősegítője, létrehozója pedig az a valóság, hogy az őslakók nyelvvel azonos az új honfoglalók nyelve, mely bizonyosságot az i. e. 5500-ig, a Kőrös-Tordos kultúrkör emberéig, a megtalált nyelvemlék segítségével tudunk valószínűsíteni.

A Kárpát-medencei őshonos és az elmondottak szerint újraötvöződött utolsó népesség az, amelyre Álmos-Árpád népe telepedett rá. Létezik-e valaki közülünk, aki genetikailag ki tudja mutatni magáról, hogy a Kárpát-medencében sokszor újraötvöződött őshonosok, vagy avar elődeink, vagy árpádi honfoglalóink vére csörgedez ereiben...?

Kétségtelen, hogy a magyarság legmélyebb gyökere itt, a Kárpát-medencében van, melyhez éppen a sok ezer éves őshonosságunk alapján van jogunk. Ez az őshonosság azonban elválaszthatatlan Közel-Kelet életterétől, mely szintén őshazaként csatlakozik a Kárpát-medencéhez.

V. A KÖZELKELETI ŐSHAZA

Azért álltunk meg a Kárpát-medencei őshaza tárgyalásánál Kőrös-Tordosnál, mert ebben a kultúrkörben talált leletek kapcsolnak minket szorosán össze Közel-Kelethez és kifejezetten a Tigris és Eufrátesz közén kifejlődött műveltségek emberéhez. A tordosi nyelvemléken leírt SA-PÍR-SZABÍR népnév pedig a Kaukázus alatt már az igen korai időben keletkezett és "subar" (subarean) néven ismert kultúrkört kialakító néphez utasít. Nagyon fontos adat ez, mert ez a közel-keleti subar-szabír nép már az I. e. 7000 körüli években településekbe tömörülve, házakban lakik és rézolvasztó kemencéiket ásták ki a régészek, melyekben - mint a radarsugárral dolgozó elektronmikroszkópokkal végzett mérés megállapította - 1100 C=B0 hőfokot tudtak elérni. Ez elegendő a rézöntvények készítésére. Bíró József említett könyve ad nagyszerű szintézist arra vonatkozólag, hogy ennek a népnek rézből öntött szerszámaik voltak, melyekkel nemcsak a földművelést forradalmasították, hanem a csatornarendszerek, öntözőcsatornák építését is könnyen elvégezték.

Az Észak-Mezopotámiába települt subar-szabírok és a kárpátmedenceiek azonosságát a régészek által kiásott kultúrtermékeik bizonyítják. Így pl. neves régészünk- Makkay- a

mezopotámiai Tel Halaf és Hassuna kultúrköröket időbelileg megegyezőnek véli a Körös-kultúrkörrel. A két helyen talált kerámia-azonosság mellett a téglalap alakú szobatervezés egyezése is kimutatható településeik házainál. Emellett azonos a hiedelemvilág kultusza is - az Isten-Anya tisztelet igen erős gyakorlatával. A kapcsolat igen erős tehát az újkőkorban, és éppen ezzel hangsúlyozható az azonos etnikum és azonos nyelv létezése. A mezopotámiai szabírság tehát feltétlenül aktív részt vett a Kárpát-medencei agrárforradalom kialakításában és valószínűleg ők vitték ide az árpa- és a búzaszemeket és honosították meg e terményeket. Az állattenyésztésben a juh és a hozzátartozó és mezopotámiai eredetű "puli" kutyánk volt a délről bevándorló subar-szabírok útitársa.

E sorok írójában felmerült az a gondolat, hogy a két "szabír élettér" közvetlen kapcsolata nem a Balkánon át bonyolítódott le, hanem a mai Fekete-tenger partvidékéről - a Duna-Olt mentén. A négykerekes kocsit már készíteni tudták és a vízi utakon való szállítás eszközeit is ismerte a neolitikum embere. Az erdélyi rézbányák érckészletének esetleges leszállítása is éppen azért feltételezhető, mert a későbbi időben - mint majd látni fogjuk - nemcsak Mezopotámiába, hanem még Egyiptomba is szállítanak nemesfémeket a Kárpát-medencei- szintén őshonos rézkor szabírjai.

A mezopotámiai subar-szabíroknak a Kárpát-medenceiekkel való etnikai azonosságát azok a "gravettiek" biztosítják, akik a Kaukázus alatti "melegágyból" évezredek folyamán szivárogtak be a Kárpát-medencébe és ott megtelepedtek. Az észak-mezopotámiai szabírok is ugyaninnen - a kaukázusi "melegágyból" erednek, hiszen ez volt a legközelebbi terület a már ismert "etnodinamikai nyomás" levezetéséhez. Megtelepednek a Kaukázus déli lába alatti folyók mentén, és ott kialakítanak öntözőcsatornás földművelést és művészi kerámiájuk tanúskodik kultúrszintükről. A kerámiáknál azonban igen fontos megjegyezni azt, hogy az a Kárpát-medencei kerámia, melynek formája és díszítése azonos a mezopotámiai kultúrkörök kerámiájával, nem kereskedelem útján került a Kárpát-medencébe, hanem helyi anyagból készült. Ez pedig azonos emberi képességekre, azonos műveltségre utal, ami csak és kizárólag közvetlen népi kapcsolat útján jöhet létre. Itt most feleslegesnek tartjuk felsorolni a részletes és műveltségi körökbe osztályozott kultúra egyezést, hanem ezekből azt a következtetést vonjuk le, hogy: a mezopotámiai és Kárpát-medencei azonos népetnikum ez újkőkortól kezdődően szoros kapcsolatban állt egymással, miután az újkőkor hajnalán ez az észak-mezopotámiai SUBAR-SZABÍR nép tömegesen megtelepedett a Kárpát-medencében, ahová magával vitte déli hazájában kialakított és elsajátított tudását és kultúrvívmányait.

A tordosi nyelvemlékek (i. e. 5200) a két nép közötti nyelvazonosságot bizonyítják és valószínűsítik a gondolatközlés legelső írásba foglalását. De itt, az írás megjelenésénél, a figyelmes kutató gondosságával kell megvizsgáljunk a tatárlaki leleteket. Ugyanis Torma Zsófia által kiásott- majdnem 11 000 - tordosi leletanyag - a cseréptöredékeken és a korongocskákön rovásszerű jelek láthatók, melyekről az 1875-ben dolgozó régészhatározottan felismert négy ősi, székely rovásjelet. Most Forrai Sándor, a tatárlaki kőírási anyagkorongocskák egyikén felfedezte a székely rovásírásunk Z, Ny és GY betűit. Két ásatás adataiból "hét írásjel" a máig élő rovásírásunkból. Sohasem kerestük írásbeliségünket. Torma Zsófiától, 1875 évtől kezdve ástak Erősdön a Székely Nemzeti Múzeum irányítása mellett néhány évig. Aztán Roska Márton rendezte az anyagot, mely utána csaknem 100 évig ládában hevert, mint halott anyag. Miután VLASSA 1961-ben Tordostól 120 km-re lévő Tatárlakánál megtalálta azt a három agyagtáblácskát, melyeknek egyike az itt hivatkozott "tatárlaki amulett", 1968-ban Vlassa újra rendezte a Roska által regisztrált Tordosi anyagot, és megtalálta azt a korongot, melyet Roska is említ és amelyen - Harmatta prof. tudósítása szerint - "huszonhat írásjegy" található. Sajnos egyetlen magyar szakember sem tartotta

fontosnak ezeknek az írásjeleknek a rovásíráshoz való hasonlítását vagy azzal való egyeztetését. Így veszejti el a még ma is otthon uralkodó "finnugorizmus" a magyar eredetkutatás legfontosabb bizonyítékait.

Minden ellenkezés és ködösítés ellenére azonban kétségtelen az, hogy a Kőrös-kultúrkör embere MÁR ÍRT. Kevés leletet tudunk felmutatni, mert keveset kutattunk. Keveset ástunk, hiszen a Habsburg uralom idején Erdély nem tartozott a magyar kormány hatáskörébe. Ha valami archeológiai lelet onnan előkerült, azt Bécsbe kellett bejelenteni. De az a kevés, ami van, bizonyítja az írástudást. Ha pedig rovásírást is használtak, azt feltétlenül fapálcákra rótták. A fa elpusztul az évezredek korhadásában. Ami megmaradt agyagba nyomva, az is eléggé tanúsítja azt, hogy a mai napig az emberiség első írása a tatárlaki amulett imádsága.

Ez bizonyítja azt, hogy a mai napig az emberiség első írása a tatárlaki amulett imádsága.

Lehetséges, hogy ez az írástudás a Mezopotámiából a Kárpátmedencébe és Erdélybe is érkező subar-szabíroknak talán magasabb tudásszintje következtében keletkezett, de magát az írást az őshonos fejlődés hozta létre, az őshonossá lett tudás termelte ki. Ugyanis, ha Mezopotámiában írtak volna ebben az időben, úgy ezt megmutatná a Mezopotámiában kiásott óriási mennyiségű leletanyag. Főképpen az a sok kerámia, melyet éppen a díszítő elemei után csoportosítottak a különböző újkőkori korszakok idejébe. A Kőrös-kultúra kerámia anyaga főként a mezopotámiai, özönvíz előtti Al-Ubaid korszak anyagával egyezik. Ez a katasztrófa- az eddigi vélemények szerint- az i. e. 5. évezredben pusztította el Mezopotámiának déli településeit. A rétegtani vizsgálatok szerint a mai Perzsa öböltől kb. 150-200 km távolságban észak felé terjedő területen volt ez a vízözön, mely-Sir Leonard Wolley szerint-teljesen megváltoztatta a két folyó országának etnológiai képét. Új népek jelennek meg Mezopotámiában, akik összeötvöződött és igen magas szintű műveltséget fejlesztenek ki. Ezt a népet nevezi a mai szakirodalom SUMER-SUMÍR népek.

Majd látni fogjuk a IV. fejezetben azt, hogy a mezopotámiai már sumírnak nevezett-népségnek az a része, melyet a szakirodalom JEMDET NASR néven különböztet meg - az özönvíz természeti katasztrófája után - a Kárpát-medencéből jött és véglegesen megtelepedett Mezopotámiában. Indokolásaimban hivatkoztam arra, hogy ennek a népnek hiedelmében még a zsugorított temetkezési rítus is azonos a Kárpát-medencei szokásokkal. Ugyanúgy az Isten-Anya tisztelet is, mely az Isten-Anya szobrok készítését behelyettesítette a "vigyázó két szem" idollokkal és oltárokkal, miként azt a mezopotámiai subar-szabírok vidékén épített TEL BRAK-i "szem templom" mutatja. Ugyanez a nép kezdi az írást is Mezopotámiában, de éppen olyan jelekkel, mint amelyeneket a tordosi korongon találunk- jó 1000 évvel korábbi szerkesztésben.

Közel-Kelet és a Kárpát-medence térsége - mint élettér és mint "őshaza" - egymástól el nem választható, mert az özönvíz utáni időszakokban az állandó kapcsolat nemcsak a népcserében, hanem az anyagbeszerzésben és kereskedelemben is megmutatkozik. Nem kell mást említenünk, csak azt az egyetlen valóságot, hogy Eurázsia összes aranybányái között az egyetlenek a Kárpát-medence erdélyi érc-lelőhelyei, ahol "tellur" tartalmú az aranyérc. Az a tény, hogy a Mezopotámiában eddig kiásott aranytárgyak (az UR városi királysírok anyaga) mindegyike ebből az erdélyi aranyból készült, talán elegendő bizonyítékként szolgál a két tér állandó kapcsolatára. De Tutenkamon aranykincsének anyaga is ugyancsak innen való, és amikor a 2. évezredre fordul a mezopotámiai történelem, és a feketefejű serviták rövid ideig uralomra jutnak (I. Sargon kora), megszűnik az aranszállítás. Sir Wolley szerint az ebből a

korszakból származó sírokban alig találni egy-egy rézgyűrűt vagy rézkarperecet. Aranyat soha.

Ez a Közel-keleti - mezopotámiai - "őshaza" azért is sorsdöntő számunkra, mert ez biztosítja a hun-avar népekkel és az Álmos-Árpád-i őseinkkel való népi homogenitásunkat és az eddig szétszabdalt etnogenézisünket egybefoglalja. Ugyanis az özönvíz után a Kárpátmedencéből érkezett és a szakirodalomban Jemdet Nasr népnél nevezettek kivételével, a Káspi-térségben lévő ARATTA állammal állanak kapcsolatban és prof. Kramer fejtette meg annak az ékiratos agyagtáblának a szövegét, melyben az azonos Anyaistennőt tisztelő és a sumir INANA kultuszt gyakorló UNUG-HI és ARATTA uralkodói, termékeik kicserélése érdekében, egymással, azonos nyelven és azonos írásban, leveleznek. Káldeától Ister Gámig I. c. könyvemben ismertetem bőven ezt a témát és bizonyítom, hogy ARATTA királya is SUBAR-SZABÍR. Tehát a mezopotámiai "őshaza" kutatás által megtudjuk azt, hogy a Káspi-Aral élettér is a "sapír"-ok a "naparcúak" birodalma és így nem csodálkozhatunk Sztrabo - már említett közleményén, amikor MEOTISZ néven az ARAL-TÓ déli területeit nevezi. (Éppen azt, ahonnan előkerültek a legcsodálatosabb "szkíta aranykincsek".)

A Közel-keleti "őshazánk" élettere azonos a KU-MAH-GAR-RI-ES-MA - előbbieken ismertetett - "erős, hatalmas nemzetség birodalmával". Vagyis Mezopotámia-Adzsem-Káspi-Aral térség és Közép Ázsia. Csakis ennek a hatalmas nemzetség létezésének valósága indíthatta a mezopotámiai sumirokat arra, amikor a feketefejű semita-akkádok (Hamurabi) diktatórikus terrorja nyíltan és a megalkotott semita törvénnyel kiirtásukra törekszik, észak és észak-kelet felé, vagyis régi hazájukba menekültek. De a subar-subir-szabír földön alakult meg NIMRUD-nak az az országa is, ami később AS-URU (Asszír) néven kerül be a történelembe. (The Interpreter's Dictionary of the Bible, Abingdon Press N. 551. old. Nimrud alatt.) Ugyanitt azok a KASSITA-KUSITÁK (servita akkád nyelven KASSU), akik megdöntik Hamurabi semita uralmát, szintén Nimrud fiainak, azaz KUSITÁKNAK vannak azonosítva. Tehát még a hivatalos biblikusok is elismerik a nimrudi hagyománnyal élő mezopotámiai nép KUS ősnévét.

Sajnos a hajdani Nimrud-ország-AS-URU - mint Asszír - fél évezred leforgása alatt teljesen átveszi a feketefejűek semita ideológiáját, és az északon (a Kaukázus déli részénél) települt subar-szabírok pusztításával foglalkozik legfőképpen. I. e. 612-ben végződik be a történelemnek ez a talán legvéresebb fejezete, amikor Ninivénél az egyesült kusita népek (akiket a görög írók médeknek, szkítáknak és egyéb sok névvel illetnek) végleg legyőzik ezt a semita ideológiájú asszír uralmat.

Dr. Bobula Ida nagyszerűen adatozza a sumir gyökerű népek vándorlását, és kimutatja, hogy a "subar"-nak nevezettek tulajdonképpen azonosak a régi káld-kus néppel. "A Sumír-Magyar Rokonság" c. könyvében (Bs. As. 1982) "A Mágusok Vándorlása" c. fejezetben - az adatforrások halmazát sorolja fel a sumir tudáskincs megőrző "tudás népének" küzdelmében, akiknek végső bástyája a VAN-TÓ melletti Káld királyság lesz, ahol megélik hatalmas ellenfelüknek - az Asszír Birodalomnak a bukását is. A történelem nehéz fejezetei közé sorolt annak a sumir népnél élet-halál küzdelme, mely közel-keleti "őshazánkat" kialakította, és itt megteremtette azt a magas kultúrát, melyből az emberiség a következő évezredekben táplálkozott. Érdemes felvázolni és megismerni sokoldalú műveltségüknek részleteit és tudni, hogy

MIT TARTALMAZ A SUMÍR KULTÚRA...?

Meg kell ismernünk a ma sumírnak nevezett kéld-kus népnek a tudáskincsét azért, mert - a földszerzés és megtartás mellett az akkád-sumír élet-halál harc valóságos indoka az akkádok részéről: a tudás megszerzése és a sumírok részéről: a tudáskincs megóvása volt. A semita-akkádokat minden szakmunka "a sivatag feketefejű nomádjainak nevezi, akik csoportosan hagyták fel a sivatag környéki csavargó életüket, hogy beszivárognak a gazdag és velük határos sumír városokba-főképpen Alsó-Mezopotámiában". (Cassin, Bottéro, Vercoutter id. m. 82. old.) Ezt a műveltséghiányukat sok évszázadon át meg is tartják, és ez annak a jele, hogy nem bírták megszerezni a sumírok tudását. Nem kell másra hivatkoznunk, csak az első semita uralomra, amit I. Sargon alapított AGGADE városában. Ez az ún, "akkád dinasztia" 150 évig uralkodott, de sem kerámiát, sem fémipart kitermelni nem tudott, hanem híressé tette nevét a történelemben a népek öldöklésével és a sumír városok - köztük NIPPUR- elpusztításával.

Pontosan ellenkező helyzetet találunk a sumíroknál, akik valóban hatalmas műveltség kifejlesztésével - kinccsé tették a TUDÁST. És itt meg kell jegyeznünk azt, hogy a sumír időkben a TUDÁS többet ért az aranynál. Tehát pontosan mai korszakunk ideológiájával ellenkező volt a társadalmi felfogásuk. A fent említett munka szerzői a sumír társadalom legnagyobb felfedezésének a kozmológiát vélik. Vagyis azt az intelligens elgondolást, mellyel a természeti erőket a világot teremtő "Hatalmas" kozmikus részeinek tartották és - megszemélyesítve őket - a világ rendjének, ritmusának, minden történésnek irányítóiként és felelős végrehajtóiként iktatták be mindegyiket hiedelemvilágukba. Ennek pedig egyenes származéka az a társadalom volt, mely az erkölcsös életét, jogtiszteletét és társadalmi rendjét is ennek a hatalmas kozmikus törvénynek szerves részeként hitte. A mindenkori uralkodó pedig az "ég küldötte", az "Ég fia" volt, akinek karizmatikus hivatása, munkája és rendelkezései is a Természet Nagy Rendje szerintiék és ahhoz alkalmazkodók voltak. Szaknyelven ma TEOKRATIKUS uralmi rendszernek nevezzük ezt az államformát, mely a földi társadalmat az égi társadalom kiegészítő részének tekinti és mind a kettőt egyformán az EGYETLEN ISTENI ERŐ alá rendelve hiszi. A sumírok "EGYETLENE" néha TE-RAM-TU formában van megnevezve, de általános neve AZ. Az "egyistenhit" tehát szintén vallásfilozófiájuk tartalma. Ez az "egyetlen" - AZ - pedig a kétszeres háromság szimbóluma szerint uralja az "égi" és a "földi" szentháromságot. Ugyanis az égen és a földön egyformán ATYA-ANYA-GYERMEK (fiú) a társadalom jelképes megnyilatkozása. Ezt a "kétszeri hármasságot" (vagyis a hatágú csillagot) megtaláljuk az emberiség első törvénytáblájának homlokán, ami UR-NAMMU sumír papkirály idejének terméke (i. e. 2200). Ennek a szimbólumnak vallásfilozófiai értelme a sumír hiedelemben: "miképpen a mennyben - úgy a földön is". A "tudás" - jobban mondva. "az égből szerzett tudás" neve: MAG. Minden, ami ebből ered - az a MAG-I. Így lett a sumír vallás neve: MAG-I-A, vagyis "a tudásból való".

A sumírok vallásába- a MAGIA-ba tartozik- az örök élet hite. Az "Istenes élet itt a földön" - a mi földi hivatásunk teljesítéseként- ennek az "örök életnek" a földi része.

A vallásgyakorlathoz, a kultuszok törvényeinek teljesítésében pedig ott találjuk az emberek egészségének ápolását, a gyógyítást, a különféle gyógymódok és orvosságok ismeretének tanítását, tudósok nevelését. Ugyancsak a "templom"-ban vannak az írástudók iskolái is.

Agyagtáblákra írtak. Kifejlesztettek egy tökéletes ékírást, melynek rendszere a nyelvük minden ragozó különlegességeire megfelelő írásjelekkel rendelkezett. Ez a tökéletes írás tette lehetővé azt, hogy irodalmuknak gazdag hagyatékát sikerült a szorgalmas kutatóknak kiásni a homok alól. Majdnem egymillió agyagtábla hever a különféle múzeumok pincéiben. Ezeknek 10%-a sincs megfejtve. De azokról, melyeket ismerünk, máris oly hatalmas tudás és

műveltség olvasható le, mely ámulatba ejti a mai tudósokat. Csak néhányat említünk ismertetésül.

Ránk hagyták a "nagyítóüvegek" készítésének receptjeit és így meg tudjuk érteni, hogy csillagvizsgáló teleszkópjaik voltak. Ugyanis - az eddig ismert és csoportosított ékiratokból - látjuk, hogy kb. 3600 csillagképnek adtak nevet. Vagyis ismerték az "ég könyvét". (Így nevezték a csillagos égboltot.) Ezekután azon sem csodálkozhatunk, ha észrevevesszük, hogy pontosan ismerték naprendszerünk planétáit és azoknak a Nap körüli mozgásidejét. Pl. a Merkúr általuk lejegyzett és bemért ritmusa és a mai pontos asztronómikus Merkúr Nap körüli keringésének ideje között összesen "négy" másodperc különbség található. Ők osztották be a kört 360 fokra és nem a "tízest", hanem a "hatvanast" számrendszerrel dolgoztak. Ismerték a föld precessziós mozgását, és aszerint jelölték ki a sarkcsillagot. Ránk hagyták a híres NIPPURI KALENDÁRIUMOT, melynek időszámítása a BIKÁ-Korszaktól indul. Nippurban és Sippárban volt a legnagyobb asztronómiai központjuk. Prof. Hilprecht állapította meg, hogy ezen a két helyen talált csillagászati feljegyzések alapszáma 12 960 000 volt, ami az ún. "nagy napciklus" (a teljes precessziós kör) 25 960 évnek az "ötvenszerese". Pontos méréseik voltak.

Nagyszerű következtetés végezhető az orvostudomány és gyógyítás terén a ránk maradt farmacopeáikból, ahol gyógyfüvek, fürdő- és teavíz receptek találhatók. Sebészek is voltak, és rájöttek, hogy a betegségek okozója a testben lévő és az egészséget megbontó, szemmel nem látható idegen élőlény (a bacillus és vírus). Ezek ellen küzdöttek. Vizeletvizsgálatot is tudtak végezni. Pestis nem volt náluk, mert a gennyes kiütéses betegségeket az Anya-Istennő zarándokhelyein (mint ISIN-Lourdes) tenyésztett "szent kutyák" (KUAS) nyálával gyógyították. (A mai tudomány megállapította a kutyanyál gazdag antibiotikum tartalmát.)

Földművelésüket öntözőcsatornákkal végezték, és a társadalmukat teljes gondossággal látták el élelemmel. Búzát, zabot, rozsot, kölest termeltek. Lisztet készítettek. Kenyeret ettek. Datolyapálma gyümölcséből mézet és bort készítettek. Főleg juhtenyésztésük volt, de a szarvasmarha és a kecske is bőségesen részt vett a szocialista módon megszervezett termelésben.

Az iparuk ismerete ad az utókornak pontos képet kultúrszintjükéről. Nagyszerűen értették a tej feldolgozását. Vajat, sajtot készítettek. Gyapjú- és lenfonalából szöttek anyagot, és bőriparukkal külkereskedelmet bonyolítottak le. Háromféle bőrt gyártottak és a népital - a víz mellett- a sör volt. Dúsan díszített, művészi kerámiáikat kézzel is és koronggal is formálták. Fémolvasztó kemencéik is voltak. Ötvösművészetük máig is csodált.

Legelterjedtebb iparuk azonban a téglakészítés volt, melyet kiégettek és a különböző uralkodók ismertető jegyeivel látták el. A téglagyártók védőszentjét KABTA-nak hívták, éppen úgy, mint a téglát fából készített formáját - a "kabta-fát".

Hétemeletes templomokat (zigurrat) építettek téglából. Ők a feltalálói a "tégláives boltozatnak", de ismertek egy gyorsan kötő habarcsot is. Ur városában rendszeres terv szerinti településeiket ásta ki Sir Woolley. Hétemeletes lakóházak sorakoztak a széles és kövezett utcákon már az i. e. 4. évezredben.

Fémiparukról dicsekszik az utánuk megtalált sok réz, bronz, ezüst és aranytárgy.

Rendszeresített mértékegységeik voltak a hosszúság, űrtartalom, terület és súly mérésére. Érdekes, hogy az angolul beszélő világ használja ma is a régi sumír mértékegységeket.

Sorolhatnánk még sok oldalon keresztül tudáskincsük részleteit, de talán ennyi is elég ahhoz, hogy megértsük Herodotosznak azt a kétségét, hogy az ősi tudást őrző máguspapokat "nemzetségnek", vagy csak egy törzsbe tömörült tudóscsoportnak kell felismerni...? A "Tudás Népeinek" fiai voltak, akik apáról fiúra adták át a "tudás" kincsét egymásnak.

Csodálatosan fennmaradt hiedelemviláguknak az a része a magyar néphitben, amit a "TURUL" cím feletti rézsobor képe mutat. Itt két szarvas között a "párduc fejű hatalmas madár" látható, mely a sumír hiedelem szerint a téli napfordulókör elgyengült Napot - a csodafiú-szarvast - magasba emeli. Az újraéledő nap neve sumíruul TUR-UL (tur-ullu). Itt van a mi Tur-ul mondánk eredete és - I. Istvánig- az Árpád-házi uralkodóink karizmatikus hite, mely szerint az uralkodó az "ég fia".

Amikor a semita akkádok és a semitává lett asszírok tervszerűen megkezdik a sumírok és subar-szabírok irtását, a nép észak felé - a Káspi és a kaukázusi térség felé - menekül. Hosszabb-rövidebb ideig sikerül itt-ott államot alakítaniuk. Ennek lehetőségét az eddig tárgyalt hatalmas tér egynyelvűsége tette lehetővé. Az átmentett tudás és az egynyelvűség biztosította a "nagy, hatalmas nép" utódainak a megmaradását annyira, hogy még ÁRPÁD és ÁLMOS idejében sikerült oly erős néppel visszatelepedni a Kárpát-medencébe, mely népnek bátor, vitéz és jól kiképzett hadserege a pozsonyi csatában Európa egyesült hadseregét is legyőzte.

Őstörténeti barangolásunkban azonban itt most új fejezetet kell nyitnunk és felderítenünk azokat az eddig elködösített történelmi tényeket, melyekből megismerhetjük azt, hogy milyenek voltak

VI.

AZ ÁLMOS-ÁRPÁDI HONFOGLALÓK KIALAKULÁSÁNAK ELŐZMÉNYEI.

Ebben a kutatásban ki kell zárnunk minden "finnugorosítási és eltörökösítési" törekvést. A finnugorizmust már felszámoltuk. Most azt kell felismernünk, hogy a magyar nyelvnek és a magyarságnak mint etnikumnak a törökségbe való beillesztése azért nem sikerült, mert a magyar nyelv és a magyar nép régibb és ősbibb, mint a török.

László Gyula szerint baj van a török őshazával, mert azt eddig megtalálni nem sikerült. Csak feltételezésekre alapul, melyek igen labilisak. "A török őstörténet kérdését sokkal kidolgozatlanabbak, mint a finnugoroké, és így sok a kérdőjel. Például fel sem vetődött a török nyelvek esetében, hogy az is valamilyen közös közvetítő nyelvként alakult volna ki"... írja. Id. m. 97. old.)

Ugyanitt felteszi azt a kérdést is, hogy: "HOL VOLT az a török őskultúra, amely két nagy csoportra oszlott, és meddig tudjuk időben visszafelé követni...?" A "nyelvtudomány" eddig elfogadott azon megállapítására teszi fel ezt a kiértékelő kérdését, mely szerint a török nyelvek az oguz és az ogur törökség csoportjára oszlanának és a magyar nyelvben lévő török szavak nagy része is az oguz ághoz tartoznék. Nyelvészeink persze bele vannak ragadva a finnugorizmusba és azt tanítják, hogy őseink mindenünnen összeszedgették nyelvüket.

Bármelyik "finnugoros" szerző szófejtő szótárával tanácskozunk, láthatjuk, hogy nyelvünk szavainak 80%-a - szerintük - más nyelvekből "kölcson vett" szó. De kérdezem: hogyan lehetett az a sok nyelvet beszélő angol nyelvtudós - Sir John BROWING - más véleményen...? Hogyan írhatta nyelvünkről azt, hogy: " A magyar nyelv eredete nagyon messzire megy vissza. Rendkívül különleges módon fejlődött és struktúrája visszanyúlik arra az időre, amikor még a jelenleg Európában beszélt nyelvek nem léteztek. Egy olyan nyelv, mely szilárdan és határozottan fejlesztette magát, matematikai logikával, harmonikus összeilleszkedéssel, ruganyos és erős hangzatokkal.

Az angol ember büszke Lehet anyanyelvére, mely az emberiség történetére és múltjára utal. Az eredetén meglátszik az a különböző nemzetektől származó réteg, melynek összességéből kialakult. Ezzel szemben a magyar nyelv egy tömör kődarab, melyen a viharok a legcsekélyebb karcolást sem hagyták. Nincs szüksége senkire, nem kölcsönöz és nem von vissza, nem ad és nem vesz el senkitől. Ez a nyelv a legrégebbi és legdicsőségesebb monumentje egy nemzeti egyeduralomnak és szellemi függetlenségnek." /The Poetry of Magyar.)

Talán meg kellene fordítani a nyelvtudomány által alkalmazott módszert, és azt vizsgálni, hogy pl. a magyar nyelvben török "kölcsonszónak" vélt szavak nem magyar "kölcsonszavak"-e a törökben...? Minden munkámban azt igyekezem bizonyítani, hogy a mai sumírnak nevezett nyelv volt nyelvünknek, tehát a magyarok nyelvének nyelvemlékekkel ellenőrizhető és bizonyítható, 5000 év távlatában megtalált ősi formája. A ma sumírnak nevezett ősnyelv és a ma beszélt magyar nyelvünk nyelvtanának azonosságát dr. Varga Zsigmond bebizonyította és a MTA munkáját (Ötezer év távolából) 1942-ben a nagydíjjal jutalmazta - elismerve a két nyelv nyelvtani azonosságát.

Dr. Gosztonyi - aki egész életét a sumír nyelvvel való foglalkozásban töltötte, és a Sorbonne-i École Française des Hautes Études tanára volt csaknem három évtizeden át - ebben a tárgyban írt szakkönyvében- a szótári azonosság és hasonlóság bemutatására felsorol kb. 1000 sumír szót. (Gyök, rag és képzők.) Ez az 1000 szó hangtanilag és jelentésben a mai magyar nyelvvel csaknem 70%-os egyezést mutat. Ugyancsak felsorolja a sumír nyelv alaktani és nyelvtani jellegzetességeit, és azokat 22 nyelvvel hasonlítja össze. A sumír nyelv 53 nyelvtani jellegzetességéből 51 van meg a mai magyar nyelvben és csak 29 a törökben. Tehát ez is ékes bizonyítéka annak, hogy a magyar nyelv gazdagabb, mint a török és csak az adhat kölcsön, aki "gazdagabb". (A megnevezett munka: C. G. GOSTONY: Dictionnaire d'etimologie Sumerlenne et Grammaire Comparée. Paris, 1975.)

Gosztonyi nyelvészeti bizonyítékai is alátámasztják azon állításunkat, hogy a Kárpát-medence-Közel-Kelet nagy térségében, idecsatolva Közép-Ázsiát is, a ma sumírnak nevezett nyelvnek az ázsiai ragozó nyelvek hangtana szerinti formája volt az az idióma, amit egynyelvűségnek mondunk. Ezzel a módszerváltoztatással pedig minden probléma megszűnik, melyet a "finnugorosítás" és "törökösítés" köde okozott Álmos-Árpád honfoglaló népének kialakulásában. De az avarok identitása is tisztázódik, és László Gyula valóságot állított, amidőn az i. sz. 670 körül a Kárpát-medencébe érkezett "avarokat" is magyar nyelvűeknek ismerte fel. Feleletet kap Ligeti Lajos is, amikor a török nyelv vizsgálatánál azt mondja:

A Legszembetűnőbb az alaktani vizsgálatok elmaradása, az egyes fontosabb török nyelvek történetének feldolgozása... A török szókészlet történetének kutatása még a kezdet kezdetén tart... Honfoglalás előtti török jövevényszavaink olyan török nyelvekből és nyelvjárásokból

származnak, amelyeknek ebből a korból nincsenek más emlékei." (A magyar nyelv török kapcsolatai és ami mögöttük van. Bp. 1977.)

Ezek szerint a magyar szavak képezik a "török" nyelvemlékeket. Nem fából vaskarika ez a következtetés? Lehet ezt a módszert "nyelvtudománynak" nevezni? De Ligeti agyafúrtsága igazolja a mi javasolt azon módszerünket, mely szerint a sumírnak nevezett "mah-gar" nyelvet kell minden "törökség" alapnyelvének felismerni, mert a dialektikus változások erre az ősnyelvre vannak felépítve. Így kap igazat Bíborban született Konstantin is, amikor azt állítja, hogy a kabarok, kazárok és magyarok nyelve csak szintén nyelvjárásiilag különbözött egymástól.

De térjünk vissza László Gyula téziséhez. Az i. sz. 670 körüli "első" magyar honfoglaláshoz, amit eddig "avarnak" ismertünk. Az egynyelvűség ékes bizonyítéka a szarvasi avar tütartó rovásírásos szövege, mely magyarul beszél - még akkor is, ha a hazai finnugoristák elhallgatják a megfejtését. Ennek ideje kb. i. sz. 600. Az "egynyelvűség" valósága pedig beleszól az eredetkérdésbe is. Ugyanis - ha Fehér M. Jenőnek adunk igazat, aki azt állítja, hogy Baján "avarjai" a Pártos Birodalomból települtek a Kárpát-medencébe, és főleg manicheus vallású, a sasanida-perzsák által üldözöttek voltak - csakúgy a mah-gar (sumír) nyelv valamelyik dialektusát beszélték, mint azok, akik az Aral-tó környékén feltételezett avar őshazából juthattak be a Kárpát-Honba. A sumírnak nevezett egy-nyelv használatát bizonyítja a néppel-beérkezett sumír hagyomány. Ugyanis az Ister-Gami szentélyben a falra festett 14 oroszlán ősiségét az említett "DESATÍR" nevű mágus-kánonban leljük meg, melynek eredete Adzsemben van, tehát a nimrudi örökség tartozéka. Ez a hagyomány egyik részlete. A másik - az a misztikus kalendárium, mely az Ister-Gami oroszlán-szimbólumokon található, ahol is az életfa 19 fokos elhajlása pontosan megjelöli - a precessziós időszámítás szerint - a szentély építésének idejét és ez egyezik László Gyula régészeti adataival. (Bővebb felvilágosítást ad: Az Ister-Gami Oroszlánok titka c. könyvem.)

Az álmos-árpádi magyarság kialakulásában döntő szerepe a napról napra erősödő izlámnak van. Ugyanis ez a kegyetlen hódító hatalom, a mai Irak és Irán déli részéről kiindulva - egyre gyorsabb ütemben tör észak felé. És itt most sorba kell vennünk a honfoglalóknak, krónikáink által ismertett népnevezések szerinti történetét, vagyis azt, hogy miképpen tudtak kiszabadulni az arab hódításból, és tulajdonképpen mi volt kialakulásuknak és "új honfoglalásra való indulásuknak" az indítéka...?

Kezdjük a szabírokon.

Mindenki által ismert és tudott dolog az, hogy álmos-árpádi honfoglaló magyarság egyik népösszetevője a szabírság volt. Bár Bíborban született Konstantin császár (i. sz. 905-959) az egész magyarságra (akiket ő "türk" néven különböztetett meg) mondja, hogy azelőtt őket SABARTOI-ASPHALOI néven ismerték. Ebben a görög szóban az első rész kétségtelenül a sabar-szabír népre vonatkozik. A második részre - "asphal" - igen sok értelmezés van forgalomban, de senki sem gondolt még arra, hogy éppen úgy "alsó" a jelentése, miképpen az "alsó ZAB" folyót nevezik az arabok "Zab el asphal" néven. Tehát valószínűleg, hogy a "SABAR ASPHAL" a Kaukázus alatti szabírság megkülönböztető neve volt, hiszen a Kaukázus felett is volt SABIRIA. Boldogult tudósunk-dr. Padányi: DENTU-MAGYARIA c. könyve igen sok adatot bizonyít a szabírság történetében, és ha az ő adatait kiegészítjük dr. Bobula azon kutatásaival, melyben a "magyar vándorlásokat" írja le a kaukázusi térben, hivatkozva arra is, hogy "a korai orosz krónikák- több évszázaddal a bizánci írók után - még a Kaukázust MAGYAR HEGYSÉGNEK hívják"-láthatjuk, hogy a Sumériából indult MAD AR

(magyar) és a Kaukázus alatti térben (SUBARTU) élő SUBAR-SZABÍR nép összeötvöződésének folyamata történik meg a vándorlás hosszú évszázadai alatt. Dr. Bobula hivatkozik Theophylaktos Simonkattes-re (i. sz. 610-640 körül), aki leírja az Arménia délnyugati részén lévő MATZAR-MAGYAR város várának újraépítését i. sz. 587. évben. Tudjuk azt is a szabírokról, hogy nagyszerű tudásukkal a legkiválóbb harci eszközök kitalálói és építői voltak, amiért az egymással hadakozó bizánci és perzsa uralmak egyformán versengtek szövetségükért.

A szabírok nyelvére vonatkozólag egyöntetű az álláspont. MAGYARUL beszéltek. A mai "finnugoros" történelemszemlélet azt állítja, hogy a szabírok mellett a "törökül beszélő" ONOGUR TÖRZSSZÖVETSÉG lakozott, és így született meg az "onogur elmélet", mely a Hóman-féle történelemírásra van építve. Hóman állította azt, hogy a Kárpát-medencébe honfoglalóként érkező "onogurok szabír elemeket is hoztak magukkal", ami egy onogur többséget is jelenthet. Ezt pedig történelmi tényadatokkal igazolni nem lehet. Ugyanis: Hóman "tíz onogur törzset" említ, melyből "öt" törzs már az i. sz. 570 év körül a Közép-Volga vidékére vándorolt- azaz a Juliánus-féle "MAGNA-HUNGARIÁBA" költözött, ahol Juliánus meg is találta őket az i. sz. 13. században, és még ebben az időben is magyarul beszéltek ezek a "török" onogurok. Tehát jogosan tesszük fel azt a kérdést, hogy - ha törökök voltak az onogurok, a Volga mellett kitől tanultak meg magyarul az eltelt 800 év alatt...? Úgy véljük, hogy ez a legjobb bizonyítéka annak, hogy az onogurnak nevezett nép nem volt török, hanem MAGYAR, még azon a területen is, melyet Konstantin császár Lebédiának nevezett el.

Minden történész AL MASZUDI, arab íróra hivatkozik, aki leírja, hogy: "Kazáriától nyugatra négy "türk" nemzet fekszik, akik eredetüket közös őshöz vezetik vissza. Nagyon bátrak és mindegyiknek királya van. Az első nemzet: BAZSNA. A második: BASKIRD, a harmadik: BAZSNÁK és a negyedik: UNUKARDA." (Muruj al-Dhabab, Paris, 1961.)

Ez az utolsó nemzet - UNUKARDA - lenne az onogur...? Így állítják a történészek. De, ha elfogadjuk al-Maszudi írását, akkor igazat kell adni dr. Gosztonyinak, aki az idézett munkájában, a "KAZÁR SZÓJEGYZÉK"-ben közli az "onogur" népnév eredetijét így: UNUGUR(u). Gosztonyi szerint: UNUG... a sumériai "URUK" város ékírással írt neve és URU : VÁROS. UNUGURU : URUK VÁROSA és UNUG-URI : URUK városi, Urukból való. Al-Maszudi által közölt név: UNUGAR-DA - a sumírnak nevezett egy nyelven - annyit jelent, mint "letelepedett URUK városiak".

Tehát semmiképpen sem török, hanem a sumériai kivándorlók, akik az évszázados öldöklés elől menekültek a Kaukázus alá és onnan a Káspi-térségbe, és - mint al-Maszudi írja: "Tartományuknak egy része érinti a Fekete-tengert. Támadó hadjárataik Róma országáig, sőt csaknem Spanyolországig elérnek. Uralkodnak ezeken a területeken minden más nemzet felett. Köztük és a kazárok királya között egyezség van. A terület, amelyen élnek, közvetlen Kazária mellett van."

Talán itt lenne már az ideje annak, hogy végre nem "török" szemszögből hanem a sumírnak nevezett nyelv szerinti "egynyelvűség" valóságának és létezésének felismerésével értékeljük ki a történelmi adatokat, mert ezek az "onogur"-nak elnevezett UNUG-URI-ak megtartották a mai sumírnak nevezett MAH-GAR nyelvet. Ez pedig azonos a szarvasi tútartó rovásszövegével is és a nagyszentmiklósi aranykincs - szintén rovásírásos - szövegével, és mondhatjuk, hogy talán éppen azért kapta a MADZSAR város és vára is ezt a nevet, mert létezett az a nyelv és nép, amelyet szintén MADZSAR-MAGYAR néven ismertek.

Ennek az URUK-i népnek észak felé való vándorlása azért is érthető, mert már évezredek óta szoros kapcsolat fűzte egybe őket a Káspi-térségben lévő ARATTA-i néppel, akikkel "egy nyelven" leveleztek az ékiratos agyagtáblák tanúsága szerint, és hiedelemviláguk is azonos volt. Egyformán INNANA Szűzanyát dicsérték és imádták. De ők hozzák nyelvükben azokat az "akkád" elemeket, melyek a mai magyar nyelvben megtalálhatók - ékes bizonyítékként annak, hogy átérték (talán átszenvedték) a semita Hamurábi (i. e. 1700 körüli) "nyelvújítását". Vagyis azt a diktatórikus rendelkezést, mellyel az akkád beszéd lett ennek a - kusiták által később legyőzött - uralomnak a hivatalos nyelve. Ugyanis ez az egyetlen lehetőség a magyar nyelvben fellelhető "akkád" nyomok indokolására.

A szabírokat és az onoguroknak nevezett Urukiakat azért sem lehet elválasztani egymástól és egyiket "magyarnak", a másikat "töröknek" mondani, mert Priszkhosz még Atilla életében megemlékezik az "együtt lakó onogurokról és szabírokról", mint a hunok előbbi hazájában lakó népekről, és a bizánci írók is hozzáteszik, hogy ezek a népek mind "hunok". A szabírok és onogurok tehát már Atilla életében is "Szkítiában maradt hunoknak számítanak". (A "HUN" elnevezés eredeti értelmét nem tudjuk. Ósrégi sumír-magyar szó, de a sumír szöszedetekben csak az akkádok által használt jelentése található. Egyetlen régi és káld-kus-sumír név a "mul LU-HUN-GA"... azaz "a Hun ember háza". Így nevezték a káld sumírok a KOS CSILLAGKÉPÉT.)

A szabírság és az unug-uruk egyneműsége és egynyelvűsége szinte természetes indítékát szolgáltatja az álmos-árpádi nép összefonódásának. Van azonban itt a Káspi-térben még sok érdekes felderíteni való történelmi adat és esemény is.

Eddig nem sokat törődtek történészeink ÜGEK-el és Khorezmből választott feleségével - EMESÉVEL -, akinek személyéhez fűződik a TURUL MONDA, vagyis az Árpádok karizmatikus öntudata.

Anonymus Krónikájában Álmos édesanyjának apja EUNE DU BÉLI ANNI néven szerepel. Természetesen a latin szövegű krónikában ez a név is latin fonetikával van írva. Káld-sumír nyelven ugyanez a név így hangzik: ENE DU BÉLI ANNA, és jelentése: "az égi király fia", vagy "király - az ég fia". Ez az elnevezés visszavezet minket a sumír királylistának ahhoz a szövegéhez, hogy "az égi hatalom ismét az égből küldetett a földre". Ez a király KHOREZM uralkodója.

Sztrabo szerint MEOTISZ nem az Azovi-tenger kölykéje, hanem az ARALTÓ déli része, és ez pontosan egybeesik KHOREZM állam területével. Ha "meotiszi mocsarokról" beszél a történelem, akkor tengert érteni nem lehet, mert a tenger környéke sehol sem "mocsaras". Mocsarak csak tavak, állóvizek mentén képződnek. Jordanész írása szerint "az onogurok és a szabírok korábban a Meotisz nyugati partján laktak és így őshazájuk ugyanaz, mint Atilla hunjaié". Masudi arab író azt mondja, hogy: a kazárokat "türk" nyelven szabíroknak, perzsául kazároknak nevezik. Tolsztovsz szerint: "a magyar név a IX. században az Aral-tó mentén bukkan fel". (id, m. 246, o.)

A Meotiszba... azaz Khorezm-be települt őseink egyik része lehetett talán ÜGEK apjának népe, akik a szomszédos szabír-kazárokkal éppen olyan szövetségben éltek a faji, népi és nyelvi homogenitás alapján, miként Kazária másik oldalán lévő Dentu-Magyarország szabír és Uruki (unugur) nemzetségek. Csakis ezen egybetartozás eredménye lehetett az, hogy Álmos majd felépíti Kievet, az acélkardgyártás központját, és az egybetartozási szövetséget északra is kiterjeszti. Ne felejtjük el azt, hogy ebben a korban is élet-halál harc tombol az

"egynyelvűség" életterében. A kegyetlen hódító arab erők nyomulnak egyre hevesebben észak felé. A kardkovácsok városának - Kievnnek - kiépítése talán a közös védelem nagy tervének egyik késői része lehetett.

Ugyanis Kazária és Khorezm politikai egysége kb. 760-ig fennállt. Addig, míg Khorezmben az oda menekült talmudista zsidóság át nem alakítja a társadalom szervezetét, és a törzsi vezető családokkal való házasodás útján ki nem alakít egy feudálkapitalista és a köznépet kizsákmányoló uralmi rendszert. Tolszov tudósít megnevezett könyvében arról, hogy mi történt Khorezmben, ahol a khorezmiek és a velük élő szabírság (vagy unugorság) összekeveredése útján kialakult egy mazdakista törzsi rend, mely - éppen a keveredés következtében-önmagát "kavar"-nak (tehát kavart, kevert népnek) nevezi. Ezt a nevet az arab és egyéb írók aztán említik "chvar, choval. chal" néven, és a magyar krónikák "kabar" szóval emlékeznek róluk. Khorezmben ebbe a törzsi rendbe tartozó népnek megvan a saját papi testülete, akik a tudást őrizték, ápolták a hagyományokat és leírták Khorezm történetét. Tolszov tudósít minket arról is, hogy a Khorezmbé betörő arabok éppen ezeket a tudósokat (máguspapokat) irtották. (Id. m. 9. old.) Hogy a tudást mentse, ezek a tudósok menekülnek át legelőször Khorezmből Kazáriába az arab pusztítás elől. Ezek mind "kavar-kabarok", mert Tolszov úgy írja, hogy "a kabar név a Khorezmiak népneve". Lehetséges, hogy e népben kell felismernünk Álmos édesapját - ÜGEKET - is, de már a Kazáriába áttelepedett időben. Abban az időben, amikor a kazár pénzermeken az a felírás van: "A KAZÁR KIRÁLY AZ ÉG FIA". (Tolszov ezt így értelmezi: "az áldott kazár király úr". Helytelen fordítás.)

Tabari arab történetírónál a khorezmi papság és írástudók neve "habr" (többesszámban "AHBAR"). Ez arab nyelvtechnikai szó, melynek jelentése: "írástudó, tudós" (latinul magus és magi). Az arabok vérfürdőt rendeznek Khorezmben, és a "kabar-kavarok" után a Khorezmben uralkodó és - Tolszov szerint-"egy sajátságos szinkretisztikus judaizmust kialakító" uralkodó osztály is áttelepedik Kazáriába. Ezzel- amit a kazáriai "Bulán-Korszaknak" neveznek a történészek- indul meg Kazária judaizálása. Ettől az időponttól kezdődik a talmudista zsidó papságnak Kazáriába való tömeges bevándorlása-Tolszov szerint- főleg Bagdadból és görög földről.

Az álmos-árpádi nép kialakulása tekintetében új képet állítunk az olvasó elé. Ugyanis Adzsemből a régi Khorezmbé vezet a nimrudi hagyomány és a Csodaszarvas mítoszi ereje még abban az időben, amikor a khorezmi uralkodó is az "Ég Fia" volt, és a társadalmi rendet nem változtatta meg a Tolszov által említett szinkretisztikus judaizmus. Az i. sz. VIII, és IX. század történelmi eseményei, melyek Káspi-Kaukázus terében lezajlottak, valóban csodává avatják az álmos-árpádi nép további sorsát.

Ugyanis-Kazáriában a VIII-IX. század fordulóján-Artamonov tudósítása szerint - egy talmudista államcsíny történik, ami annyit jelent, hogy az uralkodó - Obadja - a talmudista zsidó papságra támaszkodva, eltörli a vallásszabadságot, és az állami törvénykezés alapja a Talmud lesz. Kazáriában a nép forradalomba lendül, és abban részt vesznek a Khorezmből oda települt "kabar-avarok" is. A forradalmat vérbe fojtják az idegen zsoldosok, és a "kabarok" nyugatra menekülnek. (Régi hazájukat Khorezmbé - már elfoglalták az arabok, és ott a nép már muzulmán lett.)

Az álmos-árpádi - népi és nyelvi azonosságuk helyzete - a honfoglalásra való indulás előtt - a következő volt:

Álmos Kiev ura. - Kazáriától nyugatra vannak a kazár szövetséget megszakító URUK-lak (onogurok), és mellettük Dentu-Magyaría szabírjai. Ezekhez csatlakozva települtek az Azovi-tenger környékén a Kazáriából menekült "kabar-kavarok" - akik a Khorezmből átmentett tudást őrző "írástudók" utódai. Mindezek a népek mentesek az izlám és a judaizmus tanaitól. Nagyrészük nesztoriánus és a manicheus vallást törzsi rendszerbe szervezett "mazdekista". Mindnyájan egyformán "tisztelik az elemeket, de csak azt az Egyetlent imádják, aki az eget és a földet teremtette". Az Egyetlen Élő Istenhez, a Nap felé fordulnak, és ősvallásuk Istenasszonya a Boldogasszony.

A Bölcsök bölcse - Álmos - tisztán látja a helyzetet. Ismeri a nagy, hatalmas népének még megmaradt erejét és hitét, mely eddig megszabadította mindnyájukat a judaizmus és az izlám harapófogójától. Talán isteni sugallat útján jut arra a felfedezésre, hogy ebben a térségben a nép élete veszélyben van, mert vagy meghajtja fejét, beadja a derekát az idegen erőszaknak és oda felszívódik, vagy - ha háborúba indul és ellenáll - akkor a túlerő legyőzi mindnyájukat. Kitér tehát minden támadás elől. Ügyes diplomáciával elhárít minden ellenkezést, és készül a Kárpát-medencébe való áttelepülésre. A bölcs Álmos azzal a tétivel, hogy fiát - Árpádot - az ősi szertartás szerint pajzsra emelteti, az ősvallás melletti hitvallást hirdeti: a már egyesült és szövetségbe tömörült népének, akik egyformán titokként őrzik a honfoglalásra indulás elhatározását, melyért dolgoznak és készülnek. A talmudista rendszerű Kazária minden igyekezete az, hogy fenntartsa az eddigi szövetséget Álmos népével. Ígérek és fenyegetések halmaza következik, és amikor a nagy nép elindul a Kárpát-medence felé, a kazáriai talmudista hatalom fizetett és zsoldos "besenyői" ellen kell a jó kievi magyar kardoknak hadakozni. De a Honfoglalás megtörtént.

Dr. Zakar András írja "A kazáriai államcsíny" c. munkájában azt, hogy Álmost üldözte a kazár talmudista bosszú, s ha "áldozat" lett, úgy nem népe "áldozta fel", hanem a bosszú érte utol. A történelemben minden lehetséges.

A következő fejezetekben majd kellőleg kiegészítem az itt leírt adatokat. Elmondom a honfoglalásnak nevezett "Hazatérésünk" történetét is. Igen sokat fogok Álmos személyével foglalkozni, mert igaz történelmünkben ő az, aki bölcs, előrelátó, istenes, szakrális királyunk volt, és megtartotta, átmentette a magyarságot, és méltó fiát nevelt Árpádban.

Az "Előszó"-ban említettem a Belgiumba áttelepedett, "vonaldíszes-kerámiájú" népünket. Itt, az "Alapelvek"-ben pedig a "Kőrös-Tordos" kultúránk népét. Közlök tehát egy térképet itt, hogy az olvasó tájékozott legyen őshonosságuk földrajzi helyéről.

A SZKÍTÁKRÓL ÉS HITVILÁGUKRÓL

Mielőtt az Idegen uralkodóink által a "magyar" tudományos világ és közoktatásügy irányítására kinevezett idegen egyetemi tanárok és akadémikusok nem erőszakolták népünkre a finnugor származás hipotézisét, a nép és az egész magyarság úgy hitte, úgy tudta, hogy annak a hatalmas és művelt "szittyá népnek" vagyunk utódai, akiket a görögök - a maguk nyelvén "skytha"-nak neveztek.

Ennek a nagy népnek igazi nevét illetően még ma is csak találgatásokra vagyunk utalva. Mindenki azt keresi, hogy honnan ered a görög "skytha" szó...?

Egyik feltevés az, hogy a "KUTA" vagy "KUSA" népnév "u" betűjét a görögök "ü"-nek hangoztatták, és a szó elé tették az ő szokásos "sz" hangjukat. Így lett a "KUTA"-ból "szküta".

Gosztonyi viszont a sumír "SAK" (fej, fő) segítségével képzett és a történelemben jól ismert "SZAKA" népnév elgörögösítését látja a "szkíta" szóban.

Ha már Gosztonyival a sumír nyelvhez nyúlunk, ide írom a magam elgondolását is, mely talán a legegyszerűbb. A görögök ugyanis átvették a sumírnak nevezett mezopotámiai tudáskincs legnagyobb részét, hiszen léteznek kétnyelvű írásadatok, ahol az ékírás és annak görög azonosja található. Könnyen feltételezhető tehát, hogy a sumír "KI-TA" szó, mely "földönjárót" és talán "vándort" is jelenthet, kapta meg a görög "sz" előhangot, s így lett a sumír KI-TA görögül "szkíta".

De e sorok írója szerint mindezek a névkövetkeztetések csak másodrendű jellegűek. Ugyanis a magunk sorsából láthatjuk, hogy a tér, hely, ország változással nemcsak az egyének, hanem a népek is más elnevezést kapnak, viszont a személy vagy a nép ugyanaz marad,

A szittyá-szkíta nép azonosításához vezető módszer tehát nem a népnév körüli barangolás, hanem a nép jellegzetességeinek, fennmaradt hagyományainak és az ezzel kapcsolatos szimbólumoknak felderítése és a történelem előtti korba való visszavezetése.

Ne akadjon fel senki azon a kijelentésen, hogy a "történelem előtti" korba való visszavezetése, mert akármelyik régi történész írásait vesszük figyelembe a szkítába vonatkozólag, egyöntetűen azt mondják, hogy:

1. A szkíták a legrégebbi nép. Még az egyiptomiaknál is előbbiek.
2. A síkságok - sztyeppék - lakói.
3. Nagyon sok és hatalmas nemzetségekből fonódnak egybe.
4. Végül meg kell említenem itt Erdélyi Istvánt, aki őket egyszerűen csak a "rénszarvasok" népének nevezi iszonyú sok szarvasos ábrázolásuk és a birtokunkban lévő aranyba öntött szarvasos szimbólumaik nyomán.

Keressük hát együtt a Szkítákat - Szittyá őseinket.

Amikor ezt a szót olvasom: "rénszarvasok népe" - Gáboriné Csánk Vera: "Az őseink Magyarországon" c. könyvének ilyen című fejezetére gondolok, ahol a nagyszerű kutató az alábbi érdekes megállapítást teszi, amit az előbbi fejezetben részletesen ismertettem: "Visszahúzódott a jégtakaró, a csordák felhúzódtak északra: ekkor népesedett be Észak-Európa. Magas szintű kultúrák, fejlett művészet és életforma kapcsolódott a rénszarvashoz. A régi irodalomban úgy is nevezték ezt a korszakot: "a rénszarvas kora."... (206. old.)

Azt is megtudjuk, hogy ez a nép alakította ki az ún. "síksági életformát" (209. old.), és "igen fejlett vadászgazdálkodásukkal olyan nagyarányú változást indítottak el, amely a civilizáció fejlődését évezredekre meghatározta". (207. old.)

Magyarországon a ságvári és zalaegerszegi rénszarvas táborok korát i. e. 12.000-re teszi Gáboriné. Miután pedig nemcsak Közép-Európában, hanem az ázsiai sztyeppéken is megtaláljuk ezt a kultúrát, hiszen - Gáboriné szerint - ez a nép alakította ki az első népvándorlást- felteszem a kérdést:

Nem lehetnek ezek az "ősemberek" azoknak a népeknek valódi ősei, melyeket a történelmi korszakokban már szkítáknak nevezünk...? Így ugyanis megmagyarázhatók azok a megállapítások, hogy

1. minden népnél idősebbek és
2. a síkvidékeken lakoztak.

Engem erre a következtetésre az ebből az őskorból származó és a rénszarvas agancsaiból formált tárgyaknak, eszközöknek a történelem szkítáinál fellelhető szarvas ábrázolások tömegének összevetése vezetett. Nem állítok, hanem feltételezem egy síkvidéki népnek a rénszarvas vadászatán és feldolgozásán kezdett kultúrtörténetének a lehetőségét, mely a történelmi korban élő szkítaság - már igen magas fokra szökő műveltségének - ősi alapja lehetett. Lehet, hogy tévedek, de ebben az őskorban már találunk oly hagyatékot, mely feltárja előttünk egy hitvilág létezését. Ugyanis Gáboriné szerint: "mintegy százötven "Vénuszt" találtak Közép- és Kelet-Európában". Mondja, hogy alakjuk azonos, kultikus szerepük volt és a termékenység szimbólumai voltak.

Hitvilági nyomozásunk tehát máris eredményes, mert a "síkvidéki" kultúra ősemberénél ott Van az "Istenanya" fogalma és szimbóluma, ami annyit jelent, hogy éppen úgy hittek a termékenység isteni eredetében és vonatkozásában, miként ezt a hiedelmet és szimbólumait bőségesen megtaláljuk a görögök által szkítáknak nevezett népeknél.

Itt aztán gondoljunk magunkra azon a kérdésem keresztül, hogy kiket is hívnak ma a történészek szkíta leszármazottaknak...?

A görögök mindazokat a népeket, melyek tőlük északra lakoztak, és népnevüket nem ismerték, egyszerűen csak "achytáknak" nevezték. Panaszodik is emiatt Strabo, de aztán ennek a görög szokásnak, mely nem törődött azzal, hogy a népek saját magukat miképpen nevezik, az lett a következménye, hogy Pelloutier keltákat, Pinterton gótokat, Bonfini és Deseritz pedig hunokat és magyarokat lát a "schytákban". A mi felderítésünkben igen érdekes az, hogy annak a hatalmas "schyta" birodalomnak a kiterjedése, amit Herodotos ír le, pontosan fedi azt a területet, melyet mi HUN-MAH-GAR-RI-A néven ismertettünk, vagyis a Kárpát-medence- Káspi- Aral- térség és Közel-Kelet egységét.

De Herodotos még arról is tudósít, hogy a hatalmas "schyta" birodalom népeinek "saját nyelvük" is volt, és mint mondja- "a sarmaták és a transsylvaniai agatirsok is a schyta nyelvet beszélték".

Itt két népre találunk, akiket Herodotos a schytákhoz sorol.

A massagétákat már Strabo is schytáknak nevezte. de állítása még kiegészül Curtius által írt történelemmel, aki a dahákat, massagétákat és a szakákat is azonos nemzetnek tudósítja. Tehát ezek is "schyták".

A szkíta nyelvre keresésében legelőször Gordon Childe-re hivatkozom, aki igen meggyőzően fejezi ki a nyelv hatalmát, amikor így ír: "a nyelv az eszköz, mely által és melynek segítségével a tapasztalat társadalmi öröksége megmarad és átadódik... így a nyelv ésszerűsíti a tradíciót".

Így mondhatjuk azt, hogy "azonos nyelv - azonos hagyományörökséget biztosít". Tehát a "schyta" nyelv azoknál a népeknél maradt fenn, akiknél a schyta hagyományok megtalálhatók.

Felsorolom a (9) alatti jegyzetben a régi történészek adatait arra vonatkozóan, hogy azok a népek, akik megőrizték a szkíta hagyományt, és a görög elnevezés szerint őket "schyta" népeknek tartották, a következők: "a már említett sarmata, saka, daha, massagéták, a pártusok, hunok, avarok, szabirok és magyarok". - Ezek az idézetek azt is bizonyítják, hogy a régi - mondjuk így =96 korabeli történészek a hun-avar-magyar népeket egy-azonos nemzetségűnek ismerték el. Tehát nem "rokonság", hanem "azonosság" fűzi egybe őket.

De előttünk áll a nagy kérdés: hogyan találjuk meg a "schyta" nyelvet...? - De nemcsak "nyelvet" keresünk, hanem annak rögzítő tartozékát, az írást is!

Nyelvkutatásunkban két végpontunk van, melyben "két" nyelvállapotot tudunk rögzíteni. Egyiket: a kezünkben lévő 4-7000 éves nyelvemlékek képezik, melyek a ma "sumer"-nak nevezett mah-gar nyelven íródtak és a Kárpát-medence - Káspi-Aral-térség - Tigris-Eufratesz területéről valók.

Másik végpontunk a mai magyar nyelv, melynek grammatikája (agglutináció és morfológia) azonos ezzel a ma "sumer"-nek nevezett ősnyelvvvel és legalább 500 szógyökazonosság is kimutatható.

Az írás tekintetében: Herodotoshoz kell visszatérni, aki a "transsylvaniai "agatirs"-okat említi schyta népként". Az "agatirs" népet azonosítják az itáliai "etruszkokkal". És mindkettőnek "rovásírása" volt. "AGATIRS" elnevezésben az "S" a többesszám ragja. Tehát a népnév összetevődik az "AGA" és a "TIR" szavakból. Miután az emberiség "első" írása (a tatárlakai amuletten) éppen onnan való, ahol Herodotos megjelöli az "agatirs" nép hazáját Transsylvaniaiát - (vagyis a mai Erdélyt), és ezt az írást - miként majd a következőkben látni fogjuk - a sumir nyelv segítségével sikerült elolvasni, úgy vélem, hogy itt is ugyanezt a módot alkalmazhatjuk. De az "agattirs" népnek Itáliában "etrusk" nevet adtak. Ez a változás felveti azt a gondolatot, hogy talán mindkét névnek eredeti szógyöke a sumir "TÚR" és az "agaturs"-ból lett az "etrusk".

Vizsgáljuk meg mind a két lehetőséget. Mindkettőben egyezik az "AGA". A sumirban "AGA" (L. 347) jelentése: "korona". "TIR" (L. 374) "erdő". "AGA-TIR" tehát jelentheti az "erdőség kiváló embereit": (Tekintve, hogy Erdély valóban az erdők birodalma, talán ez fedi is Herodotos megállapítását.) De ha a sumír "TÚR" szót illesszük a "TIR" helyébe, akkor nap, hatalmas népünkkel hozzuk kapcsolatba ezt a nevüket is. A "TURUL"-t tárgyaló fejezetben részletesen kifejtem a "TÚR NEMZETSÉG"-nek írásban is kifejezett karizmatikus köteletségét és kiválóságát. - Ha az "AGA-TÚR" megoldást választjuk, akkor erre a népre a "koronás túr-ivadék" elnevezés vonatkozik.

De Herodotos közli (IV. könyv 10.) a görög mitológiának azt a megállapítását, mely így mondja: "Herkulesnek három fia volt: Agatirs, Gelon és Schyta." Itt aztán már a mitológiai változtatást is számba kell venni, mert közismert a szakkörökben az a tény, hogy a görögök, mint "hellének", átvették annak a népnek a kultúráját, melyre rátelepedtek. Ez a "pelazg" nép volt. Erről a népről így emlékezik meg Herodotos (I. 57.): ..semmi pozitívumot nem tudunk mondani arra vonatkozóan, hogy milyen volt a pelazgok nyelve... de valami barbár nyelvet

kellett beszélni a pelazg eredetű attikai népnek. Mikor egyesültek a hellénekkal, el kellett hagyni nyelvüket, és meg kellett tanulniok a hellénekét."

Herodotos tehát világosan megmondja, hogy két különféle népről és két különböző nyelvről van szó Görögország őstörténetében. Miután pedig az attikaiaknak sokkal magasabb kultúrájuk volt, mint a helléneknek. Hiába nevezi nyelvüket "barbárnak" a történetírás atyja. mert írásuk is volt, ami még máig sincs megfejtve. (Linear "A" és "B".)

A hellénekből lett "görög" élettérbe viszont csak a Kr. e. S. Évszázadban vezetődik be az írás. És ez az ún. "föníciai" Herodotos tudósítása valójában két életperiódust határoz meg, mert a görög félszigeten a nyelv- és írásváltozás ezt eredményezi. A hagyományok azonban élnek, mert az alacsonyabb kultúrfokú nép a magasabbra fejlődötték hagyományát veszi át. Ez történt a hellén-görögökkel is, akik rátelepedtek az attikaiakra, és ezeknek kultúrája szorosan kapcsolódik ahhoz a sumír hatáshoz, mely a Kárpát-medence és Közel-Kelet nyelvi és népi azonosságából sugárzott szét. Így a görögöknél is megtaláljuk az un. "sumír mitológia" részleteit, és ma már köztudomású a szakkörökben az, hogy a görög HERKULES a sumír NIMRUD (Gilgames) azonosak.

Herkulesnek a fiai tehát "nimrudi ivadékok".

Herodotos sohasem járt azokon a területeken, melyek népeiről "történelmet" írt. Így nem tudhatta azt, hogy a Tordos-Körös kultúrák népe Transsylvániában már Kr. e. 5500-ben fűtőberendezéssel ellátott kőházakban lakott, ismerte a boltívet, rendszerbe foglalt társadalomban élt, szerszámai voltak, az agyagedény-készítést és azok díszítését művészi fokra emelte, kozmológikus vallása az "anyaistennő" tiszteletében jutott kifejezésre", és az emberiség első írása az ő kezéből ered.

Miután pedig ennek a népnek nyelve és írása megelőzi a ma "sumer"-nek nevezett "mah-gar" nyelvünk ékíratait, bátorságot vettem ahhoz, hogy az előbbi fejezetben "proto-magyarnak" nevezzem ezt a Kárpát-medencei, transsylvániai népet. A következőkben szeretném bebizonyítani azt, hogy Herodotos által a "schyták"-hoz csatolt "agatirs"-ok éppen úgy rátelepedtek erre a körös-tordosi népre, mint a hellének a pelazgokra, azzal a különbséggel, hogy Herodotos "agatirs"einek nyelve és faji sajátossága azonos volt a Körös-Tordos kultúra népével. Ezek azonban nem az "agatirs", hanem "sicul", "sekel" néven ismeretesek és pontosan olyan rovásírást használnak, mint amit a szakirodalom "föníciai"-nak ismer.

De mit értünk tulajdonképpen "föníciai" elnevezés alatt? Fel kell derítenünk ezt is, mert másképpen ismeretlen marad a "sicul" is.

Ki kell térnünk tehát azoknak a "déli" népeknek a történelmére, melyeket "phöníciai vagy tengeri népek" közé sorol a tudományos ismeret.

A legújabb kiadású és az összes nemzetközi szakirodalmat összefoglaló, tehát - mondhatni - a legmodernebb Bibliai Szótárból veszem át ezt a tanítást, és ezt a hatalmas munkát mindig így (*) jelölöm a hivatkozásaimban. Itt a "Phoenician" és "Philistines" elnevezésekhez írt megállapításokat közlöm, az angol szöveg értelmezése szerint.

PHOENICIA: "Phönicia" név görög eredetű. A görögök nevezték így az őslakos "Kánánitákat", akikkel kereskedtek. Így már Kr. e. 1200-ban a "Cananita" vagy "Phöníciai"

elnevezés azonos népre. a "Kananiakra" vonatkozik, akik a legrégebb hajós népek voltak. A legrégebb időben "Kánán" elnevezés alatt az egész szíriai-palesztinai part területét értették.

(Ide be kell szűrnom azt, amit ez a Bibliai Szótár nem mond. vagyis azt, hogy mit jelent a sumír-arámi nyelven "kánán"? "Kan" vagy "Ka-an" jelentése "kapu". A legrégebb írásokban így találjuk ezt a nevet: "Ka-an-an", ami a sumír-arámi nyelvben: "ÉG KAPUJA" jelentést ad. De az is lehet, hogy ezt a földet az őslakos "arámiak" nem "KANAN", hanem "KANAM" szóval jelölték, és ez nagyon valószínű, mert "KANAM" jelentése "HAZA". Így "KANAM-ARAM" - az "ISTENANYA NÉPÉNEK HAZÁJA". [L. Deimel 133. és 312. sz. ékjeleit. Labatnál ugyanaz.])

A görögök azért nevezték "CANANT" "Phönícia"-rak, mert e kifejezés náluk "bíborszínű területre" vonatkozik. Ugyanis a kánáni népnek már évezredek gyapjú- és gyapjufestési ipara volt, és ők a bíborszínű gyapjával is kereskedtek, már a Kr. e. 18-19. században, mert a kánának a "hurita" (kurita) népekből váltak ki. Későbbben csak a Földközi-tenger keleti partvidékét nevezik "Phöniciának", ahol Byblos, Sidon, Tyrus és a mai Beirut voltak a legnagyobb kikötői ennek a kiváló hajós, tengeri népnek, de a KARMEL~hegy is Phöniciához tartozott. Történelme összeköti ezt a kánáni népet a sumériai URUK-kultúra népével, tehát a Kr. e. 4. évezred második felével. A kánának is fallal körülvett városokban laktak, ahol templomokat is építettek. Házaik négyszögletes alakúak voltak, és ők is végigszenvedték a semita népek támadásait. de a Hykszoszokkal és Egyiptommal is kapcsolataik voltak, mint az a Tell-Amarna textusok bizonyítják. Királyaik címe: "NAPKIRÁLY". amint a fáraókkal történt levelezések mutatják. A Kr. e. 2. évezred közepén a "SA-GAZ" (gyilkos nép) támadja a kanánitákat. Ez a "hapiru" vagy "habira" nomád, műveletlen tömege. (B. J. F. beszúrása: a "hebraisztika" a "habiru" elnevezésből eredezteti a "héber" szót!)

Az asszírok is be akarják kebelezni Phöniciát, de megint megszerzik szabadságukat és kolonizálják a spanyol félszigetet. Málta és Kréta is az ő fennhatóságukhoz tartozott. Vallásuk: Baál és Astoret hite. (Tehát a "Napisten" és az "Isten-anya" tiszteleten alapuló és kozmikus szemléletű Istenhez való közlekedés, hiszen már nevükben: "ÁR-AM" hordják vallásukat, lévén "ÁR" : "nép" és "AM": "ANYA" (ISTENANYA NÉPE : ÁRAM.)

Most azt is írjuk ki, amit ír ez az összesítés a másik "tenger népről" a következő elnevezés alatt: vagyis a "filiszteusok". Elnevezésük legelőször az egyiptomi írásokban fordul elő így: "PRST", ami - az egyiptológusok szerint - annyit jelent: "tengeri nép", akik elárasztották Egyiptomot III. Ramses (1185 B. C.) idejében és letelepedtek a palesztinai parton, ott, ahol "Phönícia" van. A következőket szóról szóra fordítom az angol szövegből: "A tengeri népek közül egyedül a filiszteusok telepedtek le a palesztinai parton és a TJEKER-ek. A többiek: SHEKELES (siculi), DENYEN (DUNAOI, akkádul DAMUNA, phöníciai DUNYM), SCHERDEN (szardíniai?) és a WESWES csak időlegesen ismerhető fel.

Ezek a népek - egy nagy kiterjedésű népvándorlás következtében - át lettek helyezve az ő eredeti hazájukból a kelet-mediterráni és dél-kelet-európai területekbe, a Kr. e. 2. évezred utolsó felében."

A pre-hellén filiszteusok ázsiai eredetűek, turáni királyokkal

Értékeljük ki ezeket az adatokat. Észrevehetjük a népelnevezések zűrzavarát, mely szerint: "Phöníciaiak" mint "nemzet" nem léteznek, mert ők a "kánaániak". de mégis a "phöníciai" a

legjobb hajós nép, annak ellenére, hogy "phöníciai", "kánaáni", "Filiszteus", "tengeri nép" és "SHEKELES" (siculi) ugyancsak az, "tengeri nép", mely a 2. évezred második felében Európa délkeleti részébe települ.

E sorok írója úgy véli, hogy a "SHEKELES-SICULI" volt "tengert nép", azonosítható a székelyekkel. akiket latinul még ma is "SICULI" néven ismernek. (Ez a többesszámú kifejezése a "SICULUS" népnévnek, éppen úgy, mint a "MÁGUS"-nak a "MAGI".) - Ezzel a bizonyítékkal igen jól kiegészíthető dr. Forrainak az az írástudománybeli meghatározása, hogy a "székely" rovásírás déli eredetű. mert azt a "SICULI-székely" nép hozta magával akkor, amikor az ezt az írást használó és "phöníciai", vagy "tengeri népek"-nek nevezettek között élt, és onnan Dél-Kelet-Európába vándorolt. De talán azok is átveszik ezeket a hiteles adatokat, akik "filiszteus hunokat" látnak a palesztinai partokon, hiszen itt a "bibliai-hebraisztika" nevezi "ázsiai népnak" a filiszteusokat és turáni királyait. Talán a hun-avar-magyar rovásírásnak a székelyek (SHEKELES : "székelyes"?) írásával való azonossága is innen származtatható? Mindenesetre annyit már tudunk szembeállítani a "héber" érdekű Komoróczy állításával, hogy: a phöníciai gyűjtőnévvel illetett un. "tengeri népek" írása már a héberek előtt létezett. Miután ezt az írást viszik magukkal a "siculi"-nak nevezett "tengeri népek" és utódaik megtartják ezt az írást, bátran mondhatjuk itt is, hogy a rovásírás tekintetében a székely-hun-magyar az átadó és a héber az átvevő vagy eltulajdonító itt is, mint mindenben.

Az itt közölt kép a filiszteus nemzeti viseletű ruhát ábrázolja. "Székely"-azonossága szembetűnő. (Átveszem a "P" 792. oldaláról.)

A tisztánlátás érdekében ki kell egészítenem a (-) gal jelölt forrásmunkám alapján írt fenti adatokat a következőkkel:

A philistian, harcos, hunhoz hasonló lovasnépet az egyiptomi írások "prst" néven és a phöníciai írásban "plst" névvel tüntetik fel. Miután S. N. Kramer megállapította, hogy a bibliai Genesis 11, 1-9 részében írottak: "mind az egész földnek pedig egy nyelve és egy beszéde volt"... valóban a mezopotámiai élettérre vonatkozik - tehát Káldeától-Anatólia-Palesztina-Elam-Khorezmia-transzkaukázusi területek, egészen fel az Ister-Dunáig, miképpen az Oxford-Ashmolean Museum Ash. 1924475. sz. cuneiform táblájának szövege igazolja, indokolt, hogy az összes szkíta elnevezéseket a sumír nyelv alapján elemezzük. Így "prst" : sumíri "para-su-tu" : parast : földművelő. "plst" : sumíri "pala-su-tu" : palást - "királyi hatalommal beborított terület". "tur-an" : az ég kisebbik fia. (Másik elnevezése annak a fogalomnak, ahogy a sumír nép önmagát nevezte. Eredetije ENHI-GIR... KI-EN-GIR, amiből származik a KA-AN-GAR- HU-UNGAR, és sumír nyelven mindegyik "Isten gyermekeit" jelenti.)

A történelem a szkíta népet "géta"-nak is nevezi, és megkülönböztet "massagétákat és thyssagetalsat". Mindhárom elgörögösített szava a sumír nyelvnek. Tudjuk jól, hogy a görögök minden nevet a maguk nyelve szerint formáltak át, s ha mást nem tudtak tenni, egy "s" hangot tettek a szó elejére vagy végére. Így lett a sumír "ki-ta" görögül "s-ki-ta".

KI-TA sumer szó. Jelentése "vándorló". (KI : föld, Ta : eltávolodni.)

Mas-sa-gé-ta sumír nyelven : Mah-Sar-Ki-Ta : Nagy-Király-Kita.

Thys-sa-gé-ta sumír nyelven : Tur-Sar-Ki-Ta : Kisebbik Királyi Kita.

Atilla - a nagy hun király- a Massagéták királya is volt s így a "királyi szkíták" felett is uralkodott.

Amikor aztán megtudjuk, hogy ők a "sarmata" nép is, mert "sar-mata" babilóni nyelven : "királyi föld", és azt is hozzá vesszük, hogy V.Orbán és XI. Gergely római pápák, valamint Nicholas Mysticos bizánci patriarka a magyarokat nevezik "királyi szkítáknak"... mintha bezárulna a származás és utódlás köre a szkítákra vonatkozóan. " És ne beszéljünk többé görögökről, hiszen a Tolszov-expedíció megállapította, hogy a "szkítáknak" nevezett nép a mezopotámiai sumír kultúrát vitte magával észak felé, és ez a hurrian-subarean-subur-rabár-sabír nép volt, a mezopotámiai "Zab el Asphalt" folyó mellől, és ezért nevezték őket a görögök megint görögösen "sabartoi-asphaloi" népnek.

Az "Ermitázs" Múzeum Budapesten is bemutatta a birtokában lévő "szkíta kincseket". Véletlen lenne, hogy a koronás agancsú, lerogyott szarvast felragadó, hatalmas "Napmadár" (mely a címlapon látható), "hiányzott" a kiállítás tárgyai közül? Ugyanis Los Angeles-i, New York-i kiállításokon a főhelyre volt kitéve.

A kiállításról szóló tudósítások így tájékoztatták a látogatókat: "...a csodás kiállítási tárgyak készítői görög rabszolgák voltak, akiket leigáztak a kegyetlen, barbár szkíták"... de hozzáteszi azt is, hogy: "...a kiállítás sok aranykincse a Schyta, Urartui, Altai és Sarmata nomád civilizációk terméke".

Ezeket a kijelentéseket egyedül az az öntelt és sovinszta tudat sugalmazza, mely a "művelt nyugat" emberében megszilárdult és azt hiszi, hogy ez a "nyugati műveltség" felette áll mindennek, de indokolásul mást felhozni nem tud, mint azt, hogy a "nyugati műveltséget" a görögöktől származtatja.

Így tévesztik meg a közvéleményt a "szkíta műkincsekre" vonatkozóan is akkor, amikor azok nagy részének kivitelezőit és alkotóit görögöknek nevezik egyrészt, és másrészt magát a műtárgyat az "URARTIAN" néptől eredezteti. Ez már magában egy ellentmondás. Ugyanis a "görög" műveltség mint elmondtam - legjobb esetben a VII. évszázadban Kr. e. kezdődik. Ezen időpont előtt "hellén kultúra" még nem létezik, csak "pelazg és attikai", de ezekhez a helléneknek és a későbbi görögöknek semmi közük nincsen.

Az UR-AR-TU népet minden tudományos szakmunka azonosítja a "hurrians-subareans" néppel, amelyik Samuel Kramer szerint "özönvíz előtti". Ugyanis csak az asszír krónikák nevezik ezt a területet UR-AR-TU-nak. Az asszírok előtt HURU a neve, és Sir Woolley & Hawkes így ír róluk: "a subar nép kapcsolatos - mondhatni azonos - a hurriens (hurri) néppel... Dél-Mezopotámiában hurrita nevekkkel találkozunk, és ugyanők vannak Palesztinában is a patriarkák előtti korban..."

Tehát a "szkíta művészetnek" az a része, amit "Urartean civilization" néven nevez a megnevezett kiállítás informátora, a sumeroktól ered. Viszont Gordon CHILDE ezt a "sumer kultúrát" 3500 Kr. e. évben már a Duna-medencében-Magyarországon - meglévőnek bizonyítja... így "the Land of the Scythians" kiterjedését Mezopotámiától a Kárpát-medencéig az archeológia bizonyítja, s így igaz van Sir Rawlinsonnak, amikor az ékírást "scythia írásnak" nevezte már 1854-ben.

Ez a sumír- szkíta kultúra pedig már a 3500 Kr. e. évben Magyarország területén él és tündököl. Megérthetjük tehát Sir Leonard Woolley elragadtatását, amikor így ír róluk: "az egyiptomiak, babilóniak, asszírok, phöníciaiak, héberek és végső fokon a görögök tudásának és művészetének legnagyobb részét a sumírokig tudjuk visszavezetni.""

Ne nevezzük tehát a "sumír-szkíta" népet barbárnak, mert ha vándorlásukban csak egy emberöltőt megálltak, azonnal hatalmas városokat építettek, és a műveltség igen magas fokát gyakorolták- az írástól a fémművességig és az öntözörendszeren alapuló földművelésig. Ne feledjük, hogy övék a bronz, az acél feltalálásának érdeme, és ők az első szőnyeg készítői és a "hun selyem" alkotói is.

És mindezt a "görögök" előtt sok-sok évvel.

Itt nem "törzsekről" van szó, hanem egy "hatalmas nemzetségről", mely Közép-Ázsiától a Dunáig és innen Mezopotámiáig települt. Gordon Childe nevezi őket "egy azonos nagy népnek". De megmaradt a nevük is, ahogyan önmagukat nevezték; a "CHOREZM" elnevezésében, és prof. Djakanov egyetért velünk abban az etimológiában, ahogyan ezt a sumír nyelvből levezettük így: a KU-MAH-GAR-RI-ES-MA... vagyis a "nagy, hatalmas nemzetség földje".

Most, hogy így részletesen ismertettük a szkíták kilétét, nem csodálkozhatunk azon, hogy a mi "székelyeink" is hozzájuk tartoznak.

Ennek a fejezetnek tehát nyugodtan adhatjuk ezt a címet is: "A székelyek eredete". Mert kánaáni eredetűek és magukkal hozzák azt a rovásírást, amit aztán az összes "szkítának" nevezett testvérnepeik használtak.

De - miképpen a Bibliai Szótár tudósítja - hagyományaik a sumer URUK kultúrából erednek, tehát ők is a mah-gar nyelvet viszik a kánaáni nyelvjárásban. A laikus azt kérdezheti, hogy: "miért nem írnak ők is úgy, mint az urukiak, ékírással...? - A felelet egyszerű: "Itt nincs agyagtábla, hanem van fa, amire róni lehet, és a mészkö, amibe vésni lehet a rovásjeleket". Ez a "sekel" (székely), "sicul" nép az, amit Herodotos "agatirs"-ként küld Transsylvaniaába.

Ne felejtjük el, hogy a Kr. e. 2. évezred végén vagyunk. A Tigris és Eufrates melléki, régi, boldog "Suméria" mahgarjai a semita terror elől már az északi területekre és a Kaukázusba húzódtak. Segítőik az ázsiai síkságon, a Káspi-Aral-térségben és Belső-Ázsiában birodalmakat alapító testvérnepeik voltak, akiket Herodotos idejében (Kr. e. 450 körül) a görögök "barbár szkítáknak" neveznek. (Itt érdemes megjegyezni, hogy az a jezsuita pap, aki Herodotos munkáját görögből spanyolra fordította - P. Bartolomé Pou S. J. - arra a részre, ahol Herodotos leírja a szkítáknak a kegyetlenségeit, vértivását, emberáldozatait, az I. köt. 375. old. [1] jegyzetében felvilágosítja az olvasót arról, hogy: "a görögök sokat hazudtak az ő nagy ellenségeikről, a szkítákról... és aki nem volt görög, az nekik mind 'barbár' nép volt".)

Tehát ne adjunk hitelt azoknak az írásoknak, melyekben a mi szkíta-szittyia őseink kegyetlen és műveletlen társadalommal rendelkező népnek vannak feltüntetve. Annak sem, hogy "sátorlakók" voltak, hiszen hatalmas városokat hagytak az utókorra. De ez nemcsak e sorok írójának a véleménye, mert megőriztem a "MIAMI HERALD" 1973, ápr. 21, számának egy cikkét, melynek címe: "Az igazságtalanul rágalmozott Schyták". A cikkíró

(Dev Murarka) tudósít az 1971-ben, a Dnyeper-könyökben kiásott szkíta királlysír csodáiról, ahol 15 000 köbméter földet szedtek ki a sír feltárásában. A cikkíró így foglalja össze az archeológusok véleményét: "I. Mindaz, amit Herodotos - szóbeszéd és híresztelés szerint - írt a szkítáknak az életéről és kultúrájáról, nem fogadható el és elejtendő ennek a hatalmas sírnak kiértékelése alapján, és

2. a szkíták nem voltak vérengző és vérszomjas vadak, hanem tisztességes, mesterien művelt és bölcs nép."

Majd bemutatom, hogy a Kr. u.-i görög íróknak is hasonló volt a véleménye a szkítákról, de előbb azt szeretném még hangsúlyozni, hogy Kánánban, vagyis a mai Palesztinában megtelepült szkíták alapították a görögök által "Schytropolis"-nak nevezett várost, ami az alapító és "szkítának" nevezett nép nyelvén "BITSA-AN" néven volt ismeretes és a héberek "BETH-SAN"-ként ismerik. A "mi" mahgar nyelvünkön "BIT" : "építmény", épület. "SA" _ "arc", és "AN" _ "ég", (mennyország). "BITSA-AN": "égarcúak városa". De szintén a szkítának nevezett kánániak alapították Jeruzsálemet is, aminek "URU-SOLYMA" nevet adtak. Itt "URU" _ "város" és "SOLYMA" : "sólýma". Tudjuk, hogy hiedelmükben a "napmadár", a "fehér sólýom" volt a szent állatuk (mely már akkor a hiedelem titkos nyelvén "TURUL"-ként volt tisztelve, mint majd látni fogjuk a "TURUL" c. fejezetben), így Jeruzsálem szkíta neve: "URU-SOLYMA" : a "szent sólýom városa". Ezt változtatták meg a héberek "URUSALEMRE"-re.

A görög történelmi irodalom következetesen nevezte az összes "Turáni népeinket" schytának. Így a Kárpát-medence-Káspi-Aral-térség és Mezopotámia összes népei ezen görög meghatározás részesei voltak, mely azután a népeink birodalmi megnyilatkozásaival kiegészítődött a "HUN" elnevezéssel, és akkor "szkíta-hun"-ok lettünk. De ne feledjük el, hogy hatalmas, nagy nemzetségünk a Kárpát-medencétől Belső-Ázsiáig és délen a ma Perzsa-öbölnek nevezett tengerig (beleértve a mai Palesztinát is) lakozott már a Kr. e.-i évezredekben. Ezt a hatalmas népet a görögök egyesítették azzal, hogy "schyta" nevet adtak nekik. Így, mivel az "utókor" már nem ismerte népeink eredeti nevét, mely - mint a következő fejezetekben látni fogjuk majd- "SA-PÍR" (szabír) és "AN-SA AN" (Adzsem) volt, joggal mondják a régi történészek azt, hogy a "schyták a legrégebbi nép, még az egyiptomiaknál is régebbiek", mert ők minket csak a "schyta" néven ismertek meg. - De nem mindegyikük úgy ír, mint a gonoszkodó Herodotos.

Nézzük meg együtt, hogy milyen volt a jóakarató RÉGI TÖRTÉNÉSZEK VÉLEMÉNYE A "SCHYTÁKRÓL"

Laertius Diogenes írja: "Midőn szabadon beszélt valaki, azt mondták róla, hogy a skytha beszédmódot utánozza."

Anacharsis skytha bölcs arra a kérdésre, hogy micsoda a jó is meg a rossz is az emberben, így felelt: -A nyelv. - Ő állította azt is, hogy jobb egy sokat érő barát, mint a sok semmirevaló!

Aeschylus elnevezése a szittyákról: "A jótörvényű skythák".

Scynmus azt írja a pásztor szittyákról, hogy közülük senki sem bánt semminemű állatot s igavonó barmot. Tejjel táplálkoznak. Úgy élnek, hogy mindnyájuk birtoka és minden vagyona közös.

Strabo (Kr. u. 24.) azt írja a szittyákról, hogy igen egyszerű gondolkodásúak, azaz őszintén becsületesek és a legkevésbé sem ármányos észjárásúak voltak, "nálunk sokkal szerényebb igényűek, kevesebbel megelégedők". De azért nagy híré filozófusai voltak, mint: Abaris; Toxaris, Anacharsis. Abaris és Anacharsis nagy becsületben éltek, mert honfitársaiknak barátságos, romlatlan és igazságos jellemet tanúsítottak. "...A skythák- írja Strabo - jeles és

igazságos emberek. Nem ismernek jövedelem megtakarítást, sem szatócskodást, kivéve az árucserét."

Anacharsis és Abaris szittyai bölcsek a könnyedség, tökély és igazság nemzeti sajátosságait személyesítették meg. Strabónál olvassuk Euphorus következő kijelentését: "A bölcsek Anacharsis a nagyon istenfélő pásztor skytháktól származott. A skythák a legigazságosabb erkölcsökben élnek. Vannak némelyek a pásztor skythák között, akik igazságuk által mindenkinek fölött kitűnnek."

Anacharsis szittyai bölcsek találta fel a fűvót, a kéthegyű horgonyt és a fazekas korongot.

Xenophon írja az abius skythákról, hogy Ázsiában laknak, saját törvényeik szerint élnek, leginkább szegénységükkel és igazságuk által tűnnek ki.

Homerosz az abiusoknak nevezett skythákat a legigazságosabb embereknek mondja. Így ír róluk: "A tejevő skythák a legigazságosabb emberek."

Choirilus (Kr. e. 472-399.) megállapítja: A juhlegeltető sákok származására nézve skythák - lakták a búzatermő Ázsiát s a vándor pásztoroknak, ama igazságos embereknek voltak gyarmatosaik.

Philarchos (Kr. e. 210.) a következőket jegyezte fel: A skythák, midőn aludni készülnek, tegeztes vesznek elő, és ha bú nélkül találták eltölteni azt a napot, fehér kövecskét dobhatnak bele, ha pedig bajjal, akkor feketét. A meghaltaknak tegezteset kihozzák és megszámlálják a kövecskéket, és ha a fehérek nagyobb számban találtak, mint a feketék, boldognak magasztalják az elhunytat. Innen keletkezett az a közmondás, hogy "jó napunk a tegeztesből van".

Lucianus (Kr. e. 120) többi között az alábbiakat írta fel a szittyákról:

Toxaris skythai bölcsnek az athéniek, mint vendégbarát orvosnak síremléke mellett, fehér lovat áldoztak. Az emlékoszlopba skythai férfialakot vésték; ez bal kezében kifeszített íjat tart, jobbáiban pedig, úgy látszik, könyvet. Az oszlop a földön fekszik, de mégis mindig megkoszorúzzák. Toxaris szavai a skythai barátságról: "A skythai barátok sokkal hívebbek, mint a görög barátok, s amazok többre becsülik a barátságot, mint emezek. Ti görögök, jobb beszédeket tudtok mondani a barátságról, mint mások, de a barátság tetteit nem gyakoroljátok a szavak méltósága szerint, hanem megelégedtek azzal, hogy dicséritek és kimutatjátok, milyen nagy jó az; a szükségben pedig elárulván beszédeiteket, elszöktök a tettek elől. Mi ellenben, amennyire fogyatékosak vagyunk a barátságról való beszédekben, annyira felülmúlunk titeket annak tetteiben... Én azt gondolom, hogy párviadalban legyőzetven sokkal szívesebben hagynám levágnani a jobb kezemet - ami a skythai nép legnagyobb büntetése -, mint hogy a barátságban silányabbnak tartsanak másnál. Nálunk folytonosak a háborúk. Ekkor van leginkább szükség jó barátokra s ezért kötünk minél szilárdabb barátságot, azt tartván egyedüli győzhetetlen és felülmúlhatatlan fegyvernek..."

Elmondom, miként szerzünk barátokat: Nem ivás közben, mint ti, sem úgy, hogy valaki ifjúkori társunk vagy szomszédunk, hanem, ha látunk olyan jeles férfiút, aki képes nagy tetteket véghezvinni, ahhoz sietünk mindnyájan. Sokat utánuk járva mindent elkövetünk, hogy el ne vétsük a barátságot, s ne tűnjünk fel megvetendőnek. Ha pedig már barátul választottunk valakit, következik a szövetség s a legnagyobb eskü, hogy egymással fogunk élni, s ha kell,

egymásért meghalni. És így is cselekszünk, mert mihelyt bemetszvéen ujjainkat, serlegbe csöpögtetjük a vért s kardjaink hegyét belemártván, egyszerre iszunk mindketten belőle, semmi sincs, ami ezután minket szétválaszthatna."

Nicolaus Damascenus feljegyzése szerint a szittyáknál évenként nyilvánosan bírálják el az ifjakat és a szüzeket, és az az ifjú, akit legjobbnak ítélnék, azt a szüzet veszi nőül, amelyiket akarja.

Amianus Marcellinus ezeket a magasztaló szavakat írja: "A skythák, ez az igen jámbor faj, hozzászoktak ahhoz, hogy minden halandó dolgot megvessenek."

Menander szerint az európai szittyák vagy másként a Fekete-tenger innenső partján lakó géták, önmegtartóztatásukról voltak híresek. Menander görög vígjátékíró közülük származott, s feljegyzése annál inkább hitelesnek mondható.

Cicero feltűnően magasztalja Anacharsisnak, a szittyá filozófusnak csodálatos bölcsességét.

Plinius tanúsága szerint Anacharsis képmására ezt az emlékmondást szokták írni: "Beszédben, evésben mértékletesek legyünk, szegyeteljes dolgoktól tartózkodjunk."

Cassius, az egyházatyák iratainak híres összegyűjtője, Aranyszájú Szent János híres tanítványa - szittyá volt.

Justinius nyomán Mátyás Király nagynevű történetírója, Bonfmius gyűjti csokorba a szittyák erkölcsi értékeit: "A skythák nemzete harcedzett, megfélemezhetetlen, nem ismeri a fősვნéséget és nagyravágyást, a legyőzöttektől semmit sem követelt a dicsőségen kívül. Tejjel és mézzel éltek. Az igazság náluk nem törvényekkel volt elfogadva, hanem jellemükbe volt oltva. Nem volt nagyobb gonosztett náluk a lopásnál. Ezüst, arany után- erkölcsüknél fogva- nem futottak. Egyébként igen mértékletesek és önmegtartóztatók és természettől fogva becsületesek voltak."

Desericius neves magyar történetíró írja: "Jegyezzünk fel valamit az utókor számára a skythák természetes tehetségéről is. Csak a nagyon idegen nem ismeri s tudja, hogy a mai magyarok, mint a skythák sarjadékai, igen tehetségesek. A régi skythák természetes tehetségétől se vonandó meg a legfényesebb dicséret. Hadi taktikával győzték le Cirust, Dariust és Perosust. Szellemes képes példázatokban, burkoltsággal játszották ki magát Dariust; választékos és finom szavakban szóltak Nagy Sándorhoz..."

De nemcsak választékos szavakban szóltak Nagy Sándorhoz, hanem meg is küzdöttek vele az ázsiai szittyák a Jaxartes folyó mellett rendes és szabályos csatában s a győzelem a földkerekség legyőzője és a le nem győzött szittyák között kétes, eldöntetlen maradt.

Csodálatosan gazdag volt a szittyá lélek erkölcsiékben, egyszerűségben s állhatatosságban, de még nagyobb volt a hűségben, az adott szó megtartásában.

Toxaris szittyá bölcs a következőképpen beszéli el a görögöknek két szittyá- Dandamis és Amizok-barátságának történetét: -Elmondom Dandamis és Amazok történetét, de előbb esküdni fogom a mi eskünket: Esküszöm a Szélre és Kardra, hogy semmi hazugságot nem mondok a skytha barátokról... Ha a Szélre és Kardra esküszünk, azt annyiban tesszük, amennyiben a Szél (levegő) az élet oka, a Kard pedig halált eszközöl.

..Tehát negyedik napja volt Dandamis és Amizok barátságának. Ekkor ellenség tört a skythák vidékére, s mivel azoknak a támadásról sejtelmük se volt, mindnyájukat megfutamította vagy elfogta az ellenség, kivéve azokat, akik gyorsan a folyam túlsópartjára úsztak. Akkor t.i. a Don folyó két partján táboroztak a skythák. Az ellenség kirabolta sátraikat s feldúlta mindenüket. Ezért a skythák nagyon szomorkodtak.

Amizok foglyul esett. Kiáltozta barátja nevét s emlékeztette a serlegre és vérré. Mikor Dandamis ezt hallotta, tüstént visszaúszott az ellenséghez s visszakérte barátját. Az ellenség azonban nagy váltságdíjat követelt érte. Dandamis akkor így szólt: "Mindenemet, amim volt, elraboltátok, de ha képes vagyok szegénységben valamit tenni, kész vagyok rá. Ha pedig akarjátok, tartsatok meg engem barátom helyett, s úgy bánjatok velem, ahogy nektek kedves." Az ellenség erre szemeit kérte váltságul. Dandamis azonnal odatartotta, hogy szúrják ki. S mikor kiszúrták, átvette barátját, s azzal együtt úszott vissza a folyón keresztül. Az ellenség megrémült e hősiesség láttán, mert meggondolta, hogy minő jellemű férfiak ellen kell majd a jövőben harcolnia.

Regyno, a prümi apát, évkönyvében így szól a szittyákról: "A férfiak vitézsége mögött nem maradt el az asszonyoké sem, minthogy amazok a párthusok és bactriaiak országát, asszonyaik pedig az amazonok országát alapították meg, úgyhogy ha az ember a férfiak és asszonyok viselt dolgait szemügyre veszi, egyenesen bizonytalan, melyik volt náluk a híresebb nem."

(Igen, volt nekünk is Zrínyi Ilonánk, Dobó Katicánk, a 48-as szabadságharc fegyvert forgató asszonyai: Bányai Júlia, Pfeiffer Paula, Lebstück Mária, ki a huszárhadnagyi rangig vitte, hogy csak néhányat említsünk.)

Priszkosz híradása Atila hunjairól:

Priszkosznak egy, a hunok közé került, és a hun életmódot felvevő görög beszéli el fogadott népének szokásait, tulajdonságait: "A skytha (hun) föld lakói ugyanis háború után nyugodalomban élnek, amennyiben mindenki élvezi vagyonát és éppen nem vagy csak kis mértékben van terhére másnak, vagy más neki." Ezután fölpanaszolja, hogy a dolgok bizony nem így állnak a rómaiaknál, annak igazolására, hogy jelenlegi életét jobbnak tartja az előbbinél: "Békében pedig még keservesebb az életük folyása, a túl szigorú adóztatás és a gonoszoktól szenvedett károk miatt, mert a törvény nem áll mindenki fölött, hanem ha a bűnös a gazdagok közül való, megtörténik, hogy nem lakol gaszágáért, ha pedig szegény és nem tudja ügyét védelmezni, ki kell állania törvény által kiszabott büntetést, hogyan még ítélet hozatala előtt el nem hal, mert a per lefolyásához sok idő kell és sok költség. Ami az egészben a legkeservesebb: csak pénzért nyerhetni igazságot, mert senki a megsértettnek igazságot nem szolgáltat, hacsak pénzt nem ad a bírónak és a bíró környezetének. Szépek a törvények s jó a római alkotmány, de ezt bemocskolják a hatalom birtokosai, mert nem olyan lelkületűek, mint az elődjeik voltak hajdanában..."

A hunok erkölcsé, életmódja, társadalmi rendje ezer év leforgása alatt mit sem változott. Nincs oltunk kételkedni tehát abban, hogy Árpád magyarjaira más törvények vonatkoztak volna. Azt is láthatjuk, hogy a görögök a hunokban szittyákat láttak, mint ahogy szittyáknak, hunoknak, avaroknak vélték a kor szemtanúi a magyarokat is. S ebben szintén ne kételkedjünk, mert az említettek egynyelvű - egy fajtájú népek- magyarok voltak. Bár külön törzsekben, törzsszövetségekben éltek, némelyiküket nagy földrajzi távolságok választották el egymástól, ennek következtében különböző idegen népekkel érintkeztek, keveredtek, mégis

megtartották azonos műveltségüket, alapvető faji és lelki tulajdonságaikat, vérükbe gyökerezett társadalmi törvényeiket.

Haló poraiban is hálával emlékezem meg hajdani munkatársamról, aki így csokorba kötötte a régi írók emlékezéseit a szkítákról. Szöllősy Sándornak egy régi tanulmányából vettem át.

Mielőtt tovább gombolyítanám a szkíta történelem és hitvilág fonalát, be akarom mutatni az olvasóknak az ő erkölcsi felfogásuk és emberbaráti szeretetük legnagyobb pecsétjét, melyet a vérszerződés kötésével végeztek. Azért hivatkozom erre, mert Herodotosz is említi, és hitem szerint, a mi Urunk Jézus is hasonló, de csak az Istenfia által végezhető módon egyesítette erejét tanítványjaival. A szkíták aranybaverten örökítették meg két olyan embernek az egységét, akik testvériséget fogadtak egymással úgy, amint az előbbieken olvashattuk. (A bemutatott aranyszobrocska a királyi szkíták Kerch melletti kurgánjából való. Az Ermitázs múzeumban van.)

Azt hiszem, mindenki látta azt a vándorkiállítást, amit a Szovjetunió rendezett az Ermitázs múzeum tulajdonát képező szkíta aranykincsekből. A rendezők saját magukat egyenes örökösöknek tartják. Az indoeurópaiak is szkíta leszármazottaknak tartják magukat, és csak a magyarok vannak ebből az örökségből kitagadva - annak ellenére, hogy Nikolaos Mysticos patriarka (915-925.) pásztorleveleiben és V. Orbán, valamint XI. Gergely pápák bulláikban "királyi szkytáknak" nevezik a magyarokat. Minket a csaknem 400 éves Habsburg uralom elfinnugorosított.

Közben- nyelvünk tekintetében- sumír- magyar nyelvazonosságról vagy legalábbis nyelvrokonságról beszélünk. Ez azért fontos - szkíta szempontból - mert az asszirológia atyja, Sir Craswick Rawlinson, a sumír ékiratos szövegeket nevezte "szkyta írásnak". De - ha a "KUTA" név elgörögösítéséből vesszük a "szkíta" elnevezést, akkor csak le kell menni Mezopotámiába, hiszen KUTA városa itt van, és - majd mint látni fogjuk- éppen hitvilági szempontból igen fontosak a kutaiak, akiket - a bibliai ószövetség szerint a nagy asszír király telepített át - a deportált izraeliták helyébe - Mezopotámiából Palesztinába. De szkíta írásnak vélik a 7000 éves GOZEL-i rovásírásokat is, ahol a rovás mellett sok szarvas ábrázolást is találunk.

E helyeket csupán azért említem, mert mondanivalómat ezeken a földrajzi helyeken található hagyományokból szedtem össze.

GONDOLATOK A SZKÍTA HITVILÁGRÓL

A szkíta hitvilágban tulajdonképpen azt az érdekes valóságot szeretném felderíteni, ami ennél a népnél- szinte érthetetlenül- különleges. Történelmi korukból fennmaradt ábrázolások szerint ugyanis jóságos, békeszerető és embertársaikon segítő emberek és nép voltak, akik - ha valakit testvérül fogadtak életüket adták érte, miképpen azt a régi történészek le is írják. Ugyanakkor pedig a harcban legyőzhetetlen és félelmet nem ismerő, szinte kegyetlen harcosoknak mutatkoztak, akik könyörtelenül irtották ellenségeiket - illetőleg azokat a népeket, akik bántották őket s ellenük fordultak. Azt a hiedelmet keresem, amelyik így a jóságot a békében és a kegyetlenséget a háborúban egymásba tudta illeszteni. Keresem azért, mert az "anyaistennő"- tisztelet megvolt náluk, miképpen azt számos aranykincsük ábrázolása bizonyítja. Az anyaistennő kultusz édesanya-tiszteletet és szeretetet biztosít. Keresem tehát azt, hogy ez a jóságos, békés és a harcban kegyetlen nép imádkozott-e, s ha igen - miképpen...?'

Azt már biztosan tudjuk, hogy az "istenanyát" tisztelték, de benne nem úgy, mint sok szakember írja, a "Földanya" fogalmát rejtették, mert az ábrázolása szerint, az "Istenanya" szkíta hitvilág szerint - az az égi világossághoz, az életet adó "Fényhez" kapcsolt Isten-személy. - Szintén a királyi szkíták birodalmában, Kerch melletti kurgánból került elő, 1858. évben, az itt bemutatott arany "Istenanya" szobrocska, ami azért nagyon fontos nekünk, mert a fejdíszre éppen olyan rozetta, mint amit az Ister-Gami oroszánok combján találunk. Ez pedig már igen magas kozmológikus ismereteket bizonyít, hogy ez a rozetta a Vénusz planétának a "kalászcstillaggal", a "Szűz" csillagképben való együttállásának a szimbóluma, miként azt egyik könyvemben már leírtam.

Ha egy nép hitvilágát és abban lehetséges Imaformáját akarjuk megismerni, akkor fel kell deríteni múltját, és napvilágra hozni kultikus hagyományait. Ugyanis minden kultusznak megvannak a maga szimbólumai. Nézzük csak meg a mai vallásokat, melyeknek templomai tele vannak különféle szimbólumokkal. Ezeknek ismerete és a szerintük való hiedelem maga a kultusz-vagyis a hitvilág.

Ezt a kiértékelést kell lefolytatni a történelmi kor szkítáival. Ha a Szovjetunió vándorkiállításának óriási leletanyagát vesszük vizsgálat alá, láthatjuk, hogy a szkíta gondolkodás világát- az Istenanya ábrázolás nyílt és félreérthetetlen valósága mellett - állatszimbólumok telítik. Ezek között is leggyakoribb és dominálnak három állat ismerhető fel: a szarvas. a párdac és a ló.

E három közül a szkíta emberhez legközelebbi a LÓ, hiszen hatalmas lótenyésztésük volt, és a szkítákról szóló történelmi leírások azt mondják, hogy szinte sohasem szálltak le a lóról. Én azt hiszem, hogy a LÓ - mint jelkép - magát az ÉLETET jelenti, hiszen a szkíta ember életének fele valóban a LÓ volt. Ha valaki azt mondja, hogy a szkíták barbárok és gonoszok voltak, az nem ismeri a lovat. Ugyanis a ló oly nemes állat, hogy azt tenyésztani, nevelni úgy, hogy a harcban küzdőtárs legyen csak hozzá hasonló nemes ember képes, hiszen a ló a szkíta életnek éppen olyan alkotója volt, mint a rajta ülő gazdája. A kettő együtt élt - és együtt halt.

A SZKÍTA EMBER ÉS A LOVA

A szkítaság szimbólumainak megfejtésével nem sokat foglalkoztak a szakemberek. Egy nomádnak nevezett nép egyszerű állatábrázolásainak tekintették, pedig már magas fejlettségű ötvösművészetük is megkívánná, hogy hitvilági misztériumok kifejezőinek tekintsük. Itt bemutatok egyet, mely már azért is érdekes, mert maga az élet - tehát az ember és a ló - együtt van ábrázolva az életet adó Istenanyával - a Termékenység Istennőjével. A Los Angeles-i kiállítás katalógusában a 95. számú kiállított tárgy volt, és másik érdekessége az, hogy ezt az ábrázolást a katalógus összehozza egy magyar folklóri legendával mondva, hogy: "a magyarok népi és nyelvi tekintetben a steppei nomádok leszármazottai, akik a korai középkorban érkeztek Közép-Európába".

De mit mutat nekünk ez az ábrázolás?

Két szittyá harcost a harc után. Az egyik halott, és felsőteste a fejével az Istenanya ölében nyugszik, kinek feje táplálja az élet fájának erejét. Az életfa egyik oldala az "élet", ahol az élő harcos és a két ló van. Az Istenanya oldala - a "másvilág", melyet az "életfa" választ el az élettől. Ismerve a szkíta hitvilágot - sok minden kiolvasható lenne ebből az ábrázolásból, mely

valóban magában rejt az élet és a halál misztériumát, de nyíltan kifejezi azt, hogy a halál tulajdonképpen az élet tartozéka.

De talán valami sokkal magasztosabb következtetés vonható le ennek a szimbólumnak abból a kis részletéből, hogy az életfa az örökké élő Isten-Anya fejéből indulva hajtja ágait. Így az életfa táplálója az örökké élő Istenanya, akit Gáboriné már az i. e. húszezer év körüli, Kárpát-medencei ősebernél is megtalált.

Tehát az életfa is örökké él az örökkön élő Istenanyával, akit mi - profánul - a "termékenység Istennőjének" nevezünk. Én úgy vélem, hogy ez a sokatmondó ábrázolás ékesen kifejezi azt, hogy készítői - a szkíták -, a mi szittyá őseink bizony hittek az örök életben és a magunk világából, a mi keresztényi felfogásunkból következtettünk szittyá őseinknek e hitvilági elemére. Mert az, aki hisz az örök életben egy magasabbrendű lelkeséggel rendelkezik, s ez a lelkeség irányítja birtokosát egy tiszta és istenes élet betöltésére, gyakorlására. Tehát a mi szittyá őseink sem voltak nálunk rosszabbak- hanem talán jobbak... gondolom én e feltételezésemben.

A következőkben látni fogjuk azonban azt is, hogy ők másképpen értelmezték az "örök élet" fogalmát, mint mi. Talán azért létezik egy különbség, mert a szkítaság életben és gondolkodásban elválaszthatatlan volt a lovától. - Ezt csak az tudja megérteni ma, akinek van lova vagy a lónevelést ismeri. Persze a mai városi és materialista élettől igen messze esik ez a gondolat, hiszen a judai kereszténységünk tanítása szerint az állatnak nincs lelke, csak ösztöne. - Ezeknek azt üzenem: a ló nem állat, hanem "LÓ". (Természetesen nem "anyagias" értelmezéssel, hanem a "lélekkeresés" módján mondom ezt így.) A szkíta társadalomnak-mint majd a következőkben látni fogjuk - teljesen más fogalma volt a "másvilágra" való költözéssel megkezdett "örök életről", mint nekünk van. Ez magyarázza meg a lóval való temetkezéseket is. Ugyanis a szkíta harcosnak a "másvilágon" is szüksége volt a lovára. Hűséges társára, akit emberként becsült és nagyon szeretett. Hite szerint: ahogyan a földi cselekedeteinek társa és részese a lova, hasonlóképpen a másvilági következményeket is együtt viselik. Ez a "másvilági együttlét" azonban csak akkor teljesülhet, ha az ember, lovának társa, istenes életet élt a földön, és minden hibáját, amit elkövetett, életében jóvá tette.

Ha nem így élt, akkor a másvilágon az embernek vezekelnie kell, és lovát elveszíti. - De nemcsak elveszíti, hanem az ő vezeklése miatt, gazdátlan lova a nergáli alvilág bestiáinak, szörnyeinek martalékává válik.

A következő fejezetben majd megismerjük NERGÁL-t is és birodalmát is, de ezt a hiedelmet legjobban mutatja aranybavert valósága, amit a szkíta királynő, 1100 gr. súlyú arany nyakékének szimbolikájáról olvashatunk le. (Kicsinyítve bemutatom.)

Ezen a nyakéken 48 alakot látunk. A belső kör mutatja az "életet", a maga minden valóságával. A középen lévő emberalak kezében ott a tű, melyet a varráshoz használ. Az élet minden állatját is feltünteti az ábrázolás.

A külső kör figyelmeztet a "másvilágra". Kegyetlenül mutatja be azt, hogy a földi hivatását be nem töltő, istenes életét megtagadó és a "másvilágon vezeklésre ítélt" ember lova miképpen szenved, gazdája jóvá nem tett bűnei miatt, a "halálbirodalmi" szörnyek marcangolásában.

A királynő nyakéke: a Dnyeper melletti szkíta királysírból. Kr. e. 4. szd. A kievi történeti múzeum őrzi.

Ez a hiedelem azért nevezhető magasztosnak, mert itt a ló nem áldozat. Nem a zsidóság "bűnbak"-jához hasonló. A hibás, bűnös szkíta nem hivatkozhat arra, hogy "bűneim miatt majd szenved a lovam", mert a hiedelem szerint ő, mint bűnös és vétkei földi életében jóvá nem tett, másvilágra költözött emberként vezeklésre ítéltetik, melytől lovának sorsa őt megszabadítani nem tudja. -Tehát a földi hivatását be nem töltő és hibáit jóvá nem tevő szkíta nemcsak önmagát, hanem hűséges társát, a lovát is kizárja az örök életre fordulásból.

A történészek által annyiszor példaként említett szkíta erkölcsösség és emberbaráti szeretet, hűség, szótartás és istenes életet követelő hiedelem szerint élő társadalom kialakulásának csak egyik, de jelentős követelménye volt ez az itt említett tudatosítás, mely az emberhez-szinte karizmatikus erővel- odakapcsolta azt a földi teremtményt - a LOVAT -, mely valóságosan és minden feltételt kielégítve, életet adott a szkíta társadalomnak. Ezért írom így: a szkítáknál a ló nem jelkép, hanem maga a valóságos élet, vagy az "élet valósága".

Ezek után térjünk rá a következő jelképre, és nézzük meg együtt, hogy mit is jelenthet

A SZARVAS SZIMBÓLUMA.

Az első vizsgálatunk máris egy nagyon érdekes megállapítást eredményez. Ugyanis az összes szkíta szarvas ábrázolások egy "lerogyott", tehát összehajtott lábakkal fekvő szarvast ábrázolnak... és csak ilyen szarvasszimbólumokat talált a régészet az ázsiai sztyeppéktől kezdve a Kárpát-medencéig. Hazánkban is találtak-Tápiószentmártonban-egy ilyen aranyszarvast.

Szinte hihetetlen az, hogy a szakemberek egyáltalában nem foglalkoztak azzal a kérdéssel, hogy miért ilyen formában ábrázolták mindig a szkíták a szarvast. Ugyanis ez az egyöntetű ábrázolás nem lehet véletlen, hanem a tudatos következetességgel ábrázolt azonos formának feltétlenül valami fontos és az élet folyamatát meghatározni szándékozó jelentése van. A titkot talán megoldja az az egészen különös és egyedülálló különlegességnek vehető ábrázolás, ahol egy kiterjesztett szárnyú madáróriás magasba lendülni látszik a karmaiba fogott lerogyó szarvassal. (Lásd: a borítólapon is.)

A szkíta "Napmadár": közép-ázsiai szkíta királysírból. Kr. e. 4-3. szd. (Ermitázs. Nagy Péter-gyűjteményből.)

Sajnos László Gyula sem vette tekintetbe e szimbólumnak azt a részletét, ahol az óriásmadár karmai közt lévő "lerogyott" állat szarva látszik és a szarv formája valóban szarvasnak minősíti ezt az állatot és nem "hegyikecskének", miképpen ő írja magyarázatában.

De az "anyaistennő" hatalmas madarát megtaláljuk a nagyszentmiklósi aranykincs 2. és 7. sz. korszóján is, - Ez az ábrázolás azonban külön tanulmányt követel. Itt csak azt akarom megállapítani erre vonatkozólag, hogy a mahgar-káld hagyomány él és megmaradt az álmos-árpádi hon-visszafoglalóknak már Jézus Urunkhoz kapcsolt hiedelmében is.

Az pedig nem véletlen, hogy az istenes szkíta társadalom termelte ki azokat a kiválasztottakat, kik a "gyengülések" idején Isten felé fordították az embert lelkeket. Ma "vallásalapítóknak" nevezi őket a profán történelemszemlélet. De pozitív valóság az, hogy a szkítaság adta az emberiségnek őket. A Melkisedek-rendbelieket, Zaratustrát, Konfuciust, Buddhát, és az Istennek földre szállt Fia is szkíta-pártus vérről öltött testet, mint azt bebizonyítom a

"Bethlehemi Herceg" c. könyvemben. Ezért nevezte a zsidó származású Ephiphanius "egyházatya" a minden Saul-páti zsidó gyökértől és zsidó vonatkozástól mentes jézusi tanítást "jézusi szkítizmusnak".

De térjünk vissza a szkíta Napmadárhoz.

E szimbólumnak a megfejtéséhez a mezopotámiai - ma sumírnak nevezett - szkíta hagyományt kell elővinnünk, ahol nagyon sok írott mítosz tudósít arról, hogy a sumír Istenanyának- "INNANA"-nak-van az IM-DUGUD nevű hatalmas madara, mely magasba emeli az erejét vesztett Napot a téli napforduló idején. Dr. Bobula találta meg az ékiratokon azt, hogy ennek a magasba emelt Napnak - azaz a visszatérő naperőnek - neve sumír nyelven: TUR-UL, vagy TUR-ULLU. De a görögöknél akik átvették a sumír hagyományt és saját hiedelmükhöz idomították annak részleteit - szintén megtaláljuk ezt a madáróriást PHÖNIX néven.

Én azt hiszem, hogy ez a szkíta szimbólum pontosan a sumír hitvilág azon részletét ábrázolja, amikor az életet adó Istenanya óriás madara segít az erejét vesztett Napnak a feltámadásban, és így találjuk meg ebben a jelképben a rómaiak hitvilágában élt "legyőzhetetlen Istent" is, aki szintén a téli napfordulókör új életre támadó Nap volt... s akinek ezt a napját fényes ünnepekkel díszítették.

A "lerogyott" vagy "feltápaszkodó" aranyszarvasok tehát az új erőre kélő, a sötétség világát legyőző Napistent jelképezik, és itt van előttünk hagyományunk szent madara, melyet talán már szittyá ősaink is TURUL-nak hívtak, hisz az IM-DUGUD nevet alig 100 éve ismerjük a megfejtett ékiratokról. Lehetséges. Én is csak feltételezek, és történelmi nyomozásomban igyekszem logikus következtetésekre helyezkedni. Így az a valóság, hogy szittyá ősaink- most már úgy mondom- "fekvésből felemelkedni szándékozó szarvasokat" ábrázoltak, és csak ilyeneket - engem arra a következtetésre vezet, hogy ebben a "legyőzhetetlen Napistenben" való hitük csak megerősíti az "örök Élet" náluk lévő hiedelmét. De arra is mutat, hogy kalendáriumi évüket a téli napfordulóval indították.

Ennek alapján biztosan mondhatjuk, hogy kozmológikus vallásszemlélettel rendelkeztek, amit bizonyít a - szintén az Ermitázs múzeum tulajdonát képező - aranylemez, melyen 24 ilyen szarvas ábrázolást találunk. A 24-es szám ugyanis az alapját képezi a kozmológiában a Nap és Hold periódusok szinkronizálási időpontjának. Ezt természetesen egy külön fejezetben kellene letárgyalni és megismerni. A bemutatott szimbólumokból kapott kiértékelésünk mindenesetre kétségteleníti a szarvasábrázolás kozmológikus rendeltetését.

Az aranyszarvas tehát a Napisten örökkévalóságát jelképezi, és számunkra milyen érdekes és szép, hogy e napon mi mindnyájan a mi "legyőzhetetlen Istenünknek", a Világ Világosságának, a mi Jézus Urunknak születését ünnepeljük. Én úgy vélem, hogy nekünk - "Jézus hitűeknek" - és a Jézus hitű szittyá utódoknak ez a legnagyobb és legszentebb hagyomány, hiszen a turini lepedő antropológiai kiértékelése már felfedte a názáreti Jézus faji hovatartozandóságának igazságát.

Az eddigiekből már felelhetünk arra a kérdésre is - részben hogy: "Kihez és hogyan imádkoztak a szkíták" ...?

Imaforma nem maradt utánuk. Azt azonban már tudjuk, hogy tisztelték az Isten-Anyát és a Nap sugárzása mögött hitték az Örök és Hatalmas, Legyőzhetetlen Istent. Aki szembe áll a

Nappal - nem lát árnyékot. A Napot senki sem tudja magának kisajátítani. Mindenkire egyformán ragyog. Mindenkit egyformán éltet. A Naptisztelet annyit jelent, hogy a tisztelő a Nap által rendelt kozmikus törvényeket felismerte és azokhoz alkalmazkodik. Ez a kozmikus világszemlélet pedig a legtisztább és legerkölcösebb Istenhit, és ez, valamint a hozzá kapcsolódó Isten-Anya tisztelet és talán imádat - ad magyarázatot szittyá őseink jóságos és önfeláldozó lelkivilágára, tiszta és erkölcsös életükre, az adott szó betartására-hol csak a régi történészek által rájuk vonatkoztatott jellemvonásaikat érintsem.

Az eddigiekből megtudjuk tehát azt, hogy szkíta őseinknél a lerogyott szarvas kozmológikus ismeretüknek egyik jelentős bizonyítéka. Azonban eddig még senki sem tette fel azt a kérdést, hogy: "miért fárad el annyira a szarvas, miért van összerogyó állapotban annyira, hogy az Istenanya hatalmas madarának kell felemelnie...?" (Felhívom a figyelmet arra is, hogy a Napmadár karmaiban lévő összerogyott szarvas szarvai "koronaszerűen" vannak ábrázolva, ami különleges voltát jelképezi)

Az egyetlen helyes választ a mi "Csodaszarvas" hagyományunk adja, azzal, hogy a "Csodaszarvas" az agancsai közt viszi a Napot, és ezt nem szabad egyszerűen "mondának" nevezni, mert ez valójában a precessziós, nagy napciklus megismerésének népies tanítása, amiként majd azt részletesen kifejtem a "TURUL" c. fejezetben.

De éppen ez a valóság, hogy a "Csodaszarvas" agancsai között viszi a Napot, lesz bizonyossága annak a hiedelemnek, mely szerint az életet adó NAP eredeztetője őseink tűztiszteletének.

Ugyanis szkítáknak nevezett őseink éppen úgy, mint a hunok és az avarok, a ceremoniálisan, vagyis imádkozás kíséretében meggyújtott, és így szentnek nevezett tűzben tisztelték Urunk Istenünk örök és véghetetlen hatalmát. - Úgy hitték, hogy a "szent tűz" a rossz emberi gondolatok elégetője, és általa nyernek új erőt a "fénylátók". Ez volt fogadalmiuknak megtartója, esküvéseik megpecsételője és önvizsgálatukban a "tisztító tűz" is. Ezért találjuk meg nyomukban mindenütt a fémüstöket, melyeket általában csak "áldozati üst"-nek neveznek a kutatók. De ezek nem lehetnek "áldozati üstök", hiszen őseink nem áldoztak még lovat sem, hanem- mint mondám "tisztultak" az Isten erejét és örök hatalmát jelképező "szent tűz" által.

Az egyetlen tudósunk, aki őseinknek ezen "tűztiszteletét" okosan észrevette, boldog emléké Magyar Adorján volt. Idézni fogok "Csodaszarvas" c. könyvének 31-32. oldalairól, de hálásan köszönöm Dudás Rudolf munkatársamnak, hogy erre felhívta figyelmemet. Így ír Magyar Adorján: "...az avaroknál, akik tűztisztelők voltak, BÁRAPA vagy BARISA a Nap- és Tűz-Istennek (neve), és jelképei ezen jelek voltak. Az egyenlő szárú kereszt a tűz jelképe volt, a körbe foglalt ilyen kereszt pedig a Napé, vagyis ez a Napban székelő tüzet is jelentette... mivel minden földi tűz a Napból származott erő megnyilvánulása, vagyis tehát minden földi tűz is tulajdonképpen a Napból származott. A kereszt Napkorongot pedig az avarok az Égistent jelképező szent állat, a Csodaszarvas, valamint a náluk ezt többnyire helyettesítő őskori óriás kos szarvai közé is odaábrázolták."

Magyar Adorján adataiból "három" vonatkozást emelhetünk ki, melyeknek mindegyike a ma sumírnak nevezett magyar-szkíta őseinkhez vezet.

1. "BARISA": az egyenlő szárú kereszt a legrégebb képjelünk. (L. 74.) Jelentése: "BAR" : "pár", vagy "más". (Valaminek "pár"-ja, vagy "más"-a.) De a "keresztet" is jelenti. "IZI" (L. 172.) _ "tűz". "BAR-IZ(i)-A", vagy BARIZA : "tűzkereszt"... jelképe a tűznek.

2. "BÁRAPA": már így is van jelentése: "APA Párja". Ha a Napot vesszük "APA"-nak, akkor a "párja" a földi tűz. De sumír etimológia szerint is megtaláljuk jelentését így: "BAR" : mint fent. "RA" (L. 381.) : "fény, pír", "PA" (L. 295) : "fő". "BARRAPA" : a "fő-fényesség". Tehát ez a "tűz" maga.

3. Az őskori óriáskost, ahogy Magyar Adorján írja: "egyenes és kötél módjára csavart szarvai voltak" -ez pontosan ráillik az UR-i királysírban talált és az életfa előtt álló, szintén csavart szarvú aranykosra, hol az arany, mint a Nap féme szintén ide vonatkozik. De ennél a "kosnál" az a legérdekesebb, hogy a legősibb sumír képjele a "körben lévő egyenlő szárú kereszt". Minden összejön tehát, és ha még kiegészítjük mindezt a "sumír teremtéstörténet" azon részével, hogy a sumír Ádám-Évát, az ékirat szerinti "EM-BAR"-t, a szárnyas HŐS vezette a Tudás Fájához, akkor elmélkedhetünk szent hagyományaink ősiségéről. (Ez a képjel megtalálható L. 537. alatt.) E kitérő után folytassuk a szkíta hitvilág feltárását.

Ez a jóságos és békeszerető nép tehát imádkozott és Istenfélő volt. Az eddigi szimbólumok szerint a feltett kérdésem felére tehát választ tudok adni. Most azt szeretném felderíteni még, hogy e jóságos és istenfélő nép hogyan lehetett a harcban- még magával szemben is - oly kegyetlen, hogy halálfélelmet nem ismerve- "mint a pokol ördögei" -harcoltak. Legalábbis így írják róluk az idegen történészek.

Itt az alvilági ügyeknél két érdekes megfigyelést végezhetünk. Egyik a szittyá-hun-magyar lóval való temetkezés szokása, mely azt a hiedelmet látszik megerősíteni, hogy a földi harcos lovával együtt költözik át a "másvilágra" azért, hogy a megholt ősök seregébe sorakozzon, élve maradt népe segítségére. Ebből azt a hiedelmet is észlelhetjük, hogy a "másvilág" nem azonos a keresztényt felfogás szerinti "pokollal", hanem a megholt ősök birodalma. Lakói nem emberábrázatú, de szarvakat viselő ördögök tehát, hanem a feltámadásra, az örök életre váró olyan árnyéklelkek, akik földi szeretteiknek segítséget nyújtanak a bajban, veszedelem idején.

Hát most a szkítaságra vonatkoztatott ezen különös jellemvonásaikat szeretném - szintén a szimbolizmus segítségével megérteni és megmagyarázni.

Meg kell vizsgálnunk tehát ismét együtt azt, hogy honnan ered a szkítáknál és mit rejt a

PÁRDUC SZIMBÓLUMA.

Itt nehezebb feladattal állunk szemben, mint az eddigi szimbólumok vizsgálatánál. Ugyanis, ha totemállatnak feltételezzük a párducot, úgy meg kell keresnünk azt a nemzeti hőst, akire vonatkoztatják. Ha szimbólumnak véljük-akkor a mögötte rejlő misztériumokat kell felderítenünk. Akármelyik utat választjuk is, első kérdésnek azt kell feltennünk, hogy találunk-e párducot a szkíta hagyományban...?

Bizony találunk egy hatalmas arany párducot az Ermitázs múzeumban, Nagy Péter cár gyűjteményében, melynek képét itt bemutatom.

A katalógus azt írja róla: "a legrégebbi szkíta királysírban találták. Kelermesen, és a Kr. e. 7. századból való, és az ilyen párducábrázolás igen fontos tényezője volt a későbbi sarmata és hun szimbolizmusnak.

Tehát nem egyszerű "totemállat", hanem valószínűleg az ősmitológia igen nevezetes alakját jelképezi. Kutassunk hát együtt a mitológiában!

(A szimbólumok keresésében igen fontos ezen a párducson azt felfedezni, hogy a farkán és a körmein misztikus szörnyek vannak ábrázolva.)

Legcélszerűbb, ha a történetírás atyjától-Herodotostól-indulunk ki, aki a szkítákat Herkulestől származtatja - mondva, hogy: "Herkulesnek három fia volt: Agatus, Gelon és Szkíta." (IV. X.) Ma már nagyon jól tudjuk, hogy a görögök Herkulese a mezopotámiai GILGAMES görög változata. Az akkád nyelven írt Gilgames eposznak azonban megvannak a sumír nyelven írt eredeti töredékei, melyek alapján az eposz készült. GILGAMES és eredeti formájában GIS-GIL-MAS akkád nyelv szerint olvasott nevek, és a múlt századbeli kutatók- mint George Smith is-az egész eposzt a Bibliában említett hatalmas uralkodó-Nimrud személyéhez kapcsolták. Így- ezen az úton - a görög Herkulestől a mezopotámiai Nimrudig vizsgálódva - valóban megeljük a párdúc-hagyományt, és ez azért is fontos, mert a sumírnak nevezett népnél találjuk meg a párducbőröből készült kacagányt is, mint felségjelvényt már az i. e. 3000 körül.

Sumír nyelven a párdúc neve: NIB. Ezt az ékjelet az akkádok NIMRU-nak olvasták, és NIMRUD a "helyén lévő párducot" jelenti, amit nekünk a Biblia idevonatkozó része magyaráz meg: (Mózes I. 10.) "Nimrud hatalmas vadász az Úr előtt"..., és leírja az ő birodalmát Sineár földjén, melyet - Sineárt - a biblikus szakemberek ma Mezopotámiával azonosítanak. Tehát a "PÁRDUC ÚR" (sumíru NIB-ÚR) hatalmas birodalommal rendelkezett a földön, aztán nagy vadászként állt az Úr előtt.

Elérkeztünk a nimrudi párdúchagyományhoz, és láthatjuk, hogy a néphagyomány megőrzi az alapelemeket, de az idő folyamán saját életéhez idomítja, formálja az élő mondavilág vezéralakját. Mert a nagyon régi szkítáknál NIMRUD-GILGAMES görög formája - Herkules - apja a szkítaságnak, és ez a hiedelem még Mátyás királyunk korában is élt, hiszen Mátyás szobrot emeltetett a nemzet ősapjának - Herkulesnek. A szkítáknál is élt ez a nimrudi hagyomány, és talán azonos formában, miként mi azt a Csodaszarvas mondánkból ismerjük, ahol Nimrud Hunor és Magyar apja. Lehet, hogy ez a monda az eredeti szittya alapú, hiszen HUNGAR és MAH-GAR jelentős értelmű szittya-sumír szavak, melyek az "életért küzdő népet" és a "tudás népet" nevezik. Nyugatba helyezésünk ezer éve sok mindent elfelejtett a magyarsággal, és a görög Herkules erősebb lett Nimrudnál, aki akkor is ott volt az égen - nagy vadászként az Úr előtt -, de csillagneve- ORION - elfeledtette régi nevét, bár van adatunk arra, hogy HERKULESNEK is nevezték.

Hagyománykincsünk legnagyobb ékessége - NIMRUD - az Úr előtti nagy vadász, uralja az eget annak a nagy királynak az emlékében, akit valamikor NIB-ÚR-nak, azaz PÁRDUC HŐS-nek nevezett népe. A szkíták párducát tehát biztosan tekinthetjük NIMRUD - a HŐS PÁRDUC - ábrázolásának. Mivel azonban NIMRUD személyét oly hatalmas misztika övezi, amit még a Biblia is megemlít, a földi hagyomány misztériumaiban, meg kell keresnünk a párduci szimbolizmus titkait.

De nimrudi hagyományunk olyan hatalmas és sokrétegű, hogy külön fejezetet kell nyitnunk azzal a kérdéssel: "Mit tudunk Nimrudról...?"

Felhasznált irodalom és hivatkozások:

1. Strabo: de situ orbis L. XI. "Graevi scriptores universos septentrionales olim Scythas et Celto-Scythas... appellant. Eos autem qui ultra mare Caspium sunt partim Secas partim Massagetas quamquam de iis nihil exquisitè dixerunt, nec etiam qui Cyri bellum adversum Massagetas gestum conscripserunt. Nam de iis nihil omnino exactè dictum est"...

2. "Histoire des Celtes". (A la Haye 1701.)

3. "Recherches sur l'origine des Scythes ou Goths."

4. Bonfini: "Decades". Descrii de iniis et majoribus Hungarorum.

5. Herodotus IV. könyv 99.

6. Herodotus IV, könyv 100. és 117.

7. Curtius: "Historia Alexandra Magna" L. VI. c. 3. "Sogdiani, Dahae, Massagetae, Scae ejusdem nationis sunt."

8. Gordon Childe: "What Happened in the History" (London. 1924. 18. o.)

9. Stephanus Byzantinus: De Urbibus In Voce Parthiae: "Parthiae gens olim Scythica..."

Justinianus: Epitome Historiarum L. XLI. c. 1. Jornandes de rebus Geticis: "Parthi Scytharum exules fuere. Hoc etiam ipserum vocabulo manifestatur, nam Scythice sermone Parthae exules dicuntur."

Strabo. L. XI. "Postea Arsaces vir Scythae cum ex Dais quosdam haberet qui Parni dicuntur nomades Ochum accolentes Parthiam invasit atque obtinuit."

Theophylactus Simocatta L. I. "Turci orientales tempestate hac legatos cum numeribus ad Justinum. Justiniani successorem, anno regiminis secunde miserunt, ne Abares (servos suos) reciperet, obsecrantes... cumque Abares mox accessissent qui Pannoniam habitare paceque frui Romanorum precabantur, ob datam Turcis fedem repulsam tulerunt."

Hieronymus in Epistola ad Heliodorum: "Ab ultima Maeotide inter glaciale Tanaim et Massagetarum immanes populos, ubi Caucasi rupibus feras gentes Alexandri claustra oecuerunt erupisse Hunnorum examina", Procopius: De Bello Persico apud Hunnorum nomen complectitur, habitant eorumque sedes usque paludem Maeotidem pertinent".

Gregorius Fejér: Aborigines et incunabula Magyarorum p. 121. "Bulgari occidentales seu nigri lingua sua Hunnica seu nigri lingua sua Hunnica seu Magyarica primitiva cum Slavica commutata degenerarunt. "Cedrenus: Theophanes apud Strittem. "Hungari et Sabiri gentes Hunnicae."

Procopius de Bello Gothico L. IV. "...ibi Hunni quos Sabiros appellant, et aliae quaedam gentes Hunnicae habitant."

Theophylactus: "Sabiri gens Hunnica ad Caesariam habitant."

10. GRANT, Michael: "Kulturgeschichte Griechenlands und Rom".(Thames & Hudson, London. 41.old.)

11. Jacketta HAWHES and Sir Leonard WOOLEY: "Prehistory and the Beginnings of Civilizations". (Unesco. 251-52, 292. és 332.o1d.)

12. Badiny Jós Ferenc: "Káldeától Ister-Gamig L" (38. old.) "The Interpreter's Dictionary of the Bible". (Abingdon Press N. Y. 1962. "P". 792. old.)

13. Badiny Jós Ferenc: "Az Ister-Gami Oroszlánok Titka." (BS. AS. 1979.)

14. László Gyula: "Hunor és Magyar Nyomában." (Gondolat, Bp. 54. old.)

18. Magyar Adorján: "A csodaszarvas". (Magyar Adorján Baráti Kór, 1991.)

16. Henry J. Seldis: "Los Angeles Times". (1975. aug. 10.)

17. Sir Leonard Woolley: "Ur in Chaldia". (BrockhausWiesbaden. 1957.)

MIT TUDUNK NIMRUDRÓL?

Párduc a kereszténységben

Mottó: östörténetünk az Égre van írva!"

Talán inkább úgy kellene feltennünk ezt a kérdést, hogy: "MIT KELLENE TUDNUNK NIMRUDRÓL...? - hiszen "mitológiánkban" ősapánkként szerepel. Talán éppen olyan szeretettel, megbecsüléssel és tisztelettel kellene feléje fordulnunk-legalább-, miként a zsidók írnak Ábrahámról, mindig így mondva: "ÁBRAHÁM ATYÁNK". Az ősök tiszteletének kötelessége minket sokkal inkább ösztönöz arra, hogy "NIMRUD ATYÁNKRÓL" beszéljünk, mert ő nemcsak a ma mitológiánknak nevezett östörténelmünk főalakja, hanem hatalmas népünket összetartó nemzeti hiedelmünk, nemzeti vallásunk megtartója, őrzője és védelmezője is. Ma az egész ún. "NIMRUDI HAGYOMÁNY" a mondavilágba zsugorítottan éldegél a magyar nép emlékezetében, és a mögöttünk lévő félszázad "marxista történelemszemlélete" még azt a keveset is elpusztította, ami megmaradhatott az "öregek" meséiben. Itt az ideje tehát, hogy tanulmányozzuk a "régirészeket, melyek Nimrudról szólnak", és elmondjunk mindent róla, a magyarság újraéledésének ösztönzésében.

A "TARIHI ÜNGÜRÜSZ" úgy írja, hogy: "Nimrudnak két fia volt: HUNOR és MAGYAR, akinek utódai a hunok és a magyarok." Arról is tudósít, hogy "egy-azonos nyelvet beszéltek".

Történetüket - a Csodaszarvas üzését - "ADZSEM" nevű országba helyezi. Nekünk nagyon fontos, hogy ez a hiteles krónika megnevezi azt a földrajzi helyet, ahol HUNOR és MAGYAR élt... így: "ADZSEM". Ugyanis ez a név-már törökösített formában - azt a területet jelöli meg, mely a mezopotámiai Tigris folyótól keletre, a mai IRAK és IRÁN nagy részét foglalja magába, és a sumir képirásban "ANSAN" írásjelekkel találjuk meg... így: XXXX Itt nagyon fontos az X "SA" ékjele, mert ugyanezt megtaláljuk a Kr. e. 5200-ból származó "tatárlaki amuletten" is, mind "SA-PIR", vagyis "SZABIR" népvünk legrégebbi írott emlékét. "AN-SA-AN" jelentése: "naparcúak hona". ("AN-SA" éppen úgy jelent "naparcút",

mint "SAPIR".) Ennek a nimrudi birodalomba tartozó "AN-SA-AN" országnak a babilóni semiták "ELAM" nevet adtak. A szakirodalom tehát "ANSAN-ADZSEM" helyett inkább "ELAM" nevet használ, mert így még a Nimrudra eső esetleges "árnyékok" is kiszorulnak a történelemírési igazmondás lehetőségeiből. Ugyanis ezeken a mezopotámiai területeken nagyon sok ékiratos táblát találtak, melyeken szerepel NIMRUD. A sumírok "NIBÚR" néven ismerték. Itt "NIB" : "párduc" és "ÚR" : "úr". A Világ Világosságának - "EN-LIL"-nek fia volt, és ENLIL szent városát "EN-LIL-KI" ékjelekkel írták ugyan, de "NIB-RUI"-nak nevezték, akkádul: "NIPURU" (innen: NIPPUR)

De a sumírnak nevezett elődeink nemcsak NIB-ÚR, azaz "Hős Párduc" jelleggel is mérték hajdani nagy királyukat, hanem DUMU-ZI néven, Isten "hűséges Fia"-ként tisztelték, aki - miután eltávozott e földi világból - az Égből vigyáz rájuk. Megerősíti ezt a hiedelmet a sémi-akkádok Nimrudról alkotott felfogása is. Ugyanis: a sumír "NIB" (párduc) akkádul "NIMRU". Ha ehhez hozzátesszük a "helyhatározói" ragot - "DA" -, megkapjuk NIMRU-D nevét (az "á" elesik), "tartózkodási helyét". Ezzel a névvel pedig már az égen vagyunk - a sémi-akkád nyelv értelmezése szerint - éppen úgy, miként a Genézis Z 0.8-10. részében van írva: a "Nagy Vadász az Isten előtt", vagyis az ORION csillagkép, mely így látható a földünk bármelyik pontjáról, az égi egyenlítőn.

A sumírok nagyon szép nevet adtak ennek az égbolt leghatalmasabb csillagképének. "SIBA-ZI-ANNA"... azaz "az Ég hűséges pásztora"-ként tisztelték, aki - hitük szerint - "az Égből vigyáz az ő népére". A babilóni sémi akkádok azonban nem így néztek az Orion-Nimrudra. Félték tőle.

Félelmük oka a saját múltjukból eredt. Azt hitték, hogy Nimrud megbosszulja azt, hogy a békés sumírok földjére oly kegyetlen módon betolakodtak és javaikat elfoglalták. Ezért ők a "SIBA-ZI-ANNA" írást akkádul "SITTADALU"-nak mondták, aminek a jelentése: "széles, hatalmas, óriás ember", de ők "fegyverrel megölt (szétvert)" értelemben ismerték. Hogy miért, azt eddig senki sem tudta megérteni. P. Gössmann, a "Planetarium Babylonicum" szerkesztője sem tudja megmagyarázni, csupán annyit jegyez meg erre vonatkozóan: "A semiták a sumer "Ég hűséges pásztora" nevű csillagkép nevét a saját értelmezésük szerintre változtatták, amelyik aztán a görög elképzelés szerint a "Hatalmas Vadászra" ORIONRA - ment át. "

A biblikus fundamentalisták aztán ezt a "Hatalmas vadászt" nem Nimrudnak, hanem "GIBBOR" néven ismerik hiedelmükben, aki a "Nagy Forradalmár Jehova ellen". és a "Nimrudfiak" természetesen hűséges és engedelmes alattvalók és társak ebben a "Jehova elleni" forradalomban. Így szerepelnek a Hunor-Magyar leszármazottak a sémi-akkád-zsidó vallási hagyományban, és Jézusnak ehhez a "nimrudi fajhoz" való testi tartozását erősíti meg az a tény, hogy őt a zsidók "rabbi BEN PANTHER" néven ismerték, mert a "Párduc (NIMRUD) Fiának" tartották.

A régi hiedelmek (amit ma "misztikusoknak" neveznek) az égi Párduc-Nimrudban a "szentlélek sugarát" látták. Az egyiptomiaknál hasonló hiedelmet találunk, mert a "FÉNY FIA" OSIRIS - is párducnak van ábrázolva, és Plutarch szerint OSIRIS a nevében hordja a párducot. "OS": "sok". "IRI": "szem". "OSIRIS" : "sokszemű". Mindenesetre az egyiptomi "Halottak Könyve" éppen "tizenkétszer" említi meg azt, hogy az: "ORION OSIRIS csillagképe".

A népi öntudat alapja a "hagyomány". Minden nép megmarad, amelyik hagyományait vallásos kegyelettel ápolja. Az ősi "Nimrud hagyomány" a nimrudi népeknek az Isten oltalmát

hirdeti az égen látható hatalmas "Nimrud-Orion" mindenüvé elérő tekintete által. A "nimrudi népek" ezt a hagyománytiszteletet "nemzeti vallássá" fejlesztették, és ez a "nemzeti vallás" ötvözötte őket egybe s tette oly erőssé nemzetségüket, hogy mindig kiverekedtek a szabadságukat. Az állandóan ellenük törő semita népek így - az ő polidémonizmusukban - babonás félelemmel viseltettek Nimrud iránt. A sémi-akkádok URU-ANNA néven, mint a Napisten Fiát nevezik mitológiájukban. Sok héber írásban az ORION neve: "KSL", amit "megbízhatatlan" értelemmel használtak. Ez az elnevezés aztán össze lett kapcsolva a héber kalendárium 9. hónapjának (a viharok idejének) nevével, és "KISLEV" lett az Orion neve, természetesen szintén "megbízhatatlan" értelemmel. A babilóni zsidóknál- miként már említettem- GIBBOR volt az ORION-NIMRUD neve, aki az égiek forradalmát szervezi Jehova ellen. Érdekesen ír erről egy 1899-ben megjelent könyv (G. E. Stechert: Star Names and their Meaning), a következőképpen: "Nimrud, a Nagy Vadász Isten előtt", téves magyarázat, mert az eredeti héber tradíciókban "elrejtőzött ellenséget" (lurking enemy) és egy olyan vadászt értenek alatta, aki inkább emberekre vadászik, mint bestiákra. Ez az idea a latinban VENATOR titulussal ment át az ORION neveként."

Érdekes megjegyezni itt azt, hogy az arabok, akik Chorezmben ismerkedtek meg a csillagászat tudományával, az Oriont "AL JAUZAH"-nak hívták, és úgy tanították, hogy "az IKREK csillagképe az Orionba tartozik". Ezt a régi káldeus bölcsek is így mondták, és nekünk azért nagyon fontos ez, hiszen mondavilágunk is így vallja. A szíriaiaktól megmaradt ékiratokon az Orion neve "GABARA", amiből az arab nyelv az "ALGEBAR" vagy "ALGEBRA" változatot hozta létre, de minden változatában "hatalmas", "óriás" értelemmel.

Az "AN-SA-AN" (Adzsem) bölcsei, az arab hódításkor CHOREZM-be menekültek, és az innen megmaradt írásos és szájhagyomány egyöntetűen ORION-NIMRUD csillagképéhez kapcsolja az "IKREK" (Hunor és Magyar) csillagait. Ez pedig azt hirdeti nekünk, hogy a "CSODASZARVAS" mondánk Nimrudra és két fiára vonatkozó része az égi rend szerint való, mert ORION-NIMRUDHOZ tartoznak az "IKREK" csillagképével szimbolizált fiai -Hunor és Magyar. Ez pedig nem más, mint az Égi Rend szerinti, vagyis az Égről a Földre vetített hun-magyar őstörténet.

Bemutatom itt az égbolt azt a részét, ahol jól látható az ORION, amint felső csillagaival az "IKREK"-be illeszkedik, és így valóban összetartoznak. Miután pedig az ORION valóban az "Ég Közepén" tündököl, és az egyetlen csillagkép, mely az északi és déli féltekén egyformán látható, az "Égbolt Urának" tartották a régi hiedelmek. Valóságban így is van ez, és az "Égbolt Urához" való tartozásukat hívó népeink ebben nem kiválasztottságot, hanem Istenes kötelességek elvégzésének "hivatását" tudatosították nemzeti vallásukban. Rawlinson jutott kutatásaiban erre a megállapításra, és megtalálta azt a régi hagyományt is, hogy NIMRUD-nak két fia volt a mezopotámiai földön. Mind a két fiúról egy-egy várost neveztek el, de - az ősi hagyomány szerint - csak az tudott itt uralkodni, akinek mind a két városnak a kulcsa a kezében volt. Káldeában volt: "MUGEIR" (Magor?) és AN-SA-AN (Adzsemben) "HUN-URI" (Hunor). Ha csak a "Tarihi Üngürüs'-re hivatkozunk, Rawlinson kutatási eredményeit beiktathatjuk a hun-magyar történelembe, mint a Nimrudi hagyomány valóságainak a tudatosítását. Kiegészíthetjük még azzal az írott emlékekkel, ahol a sumernek nevezett elődeink magukat "KUSOK"-nak, királyuk (LUGALZAGGISI) pedig önmagát "A KUSOK FIÁNAK" és a "NAPISTEN KUSÁNAK" nevezi, mert az ORION-NIMRUD csillagképnek is volt oly neve, mely őt apjához, "KUS"-hoz kapcsolja... így: "KUSNAK A HATALMASA". Bemutatom ékiratban is. (Megtalálható DEIMEL: Planetarium Babylonicum 310/ 162. sz. leírásban.)

George Smith: "Assyrian Discoveries" c. (London, 1875.) könyvében "IZDUBAR legenda" fejezetben IZDUBART azonosítja NIMRUD-dal. Ezt a sumír IZDUBAR-t viszont a mitológia GILGAMES néven ismeri. A babilonban írt régi "Gilgames Éposz"-ban van ez így ékíratos Sumír nyelven olvasva: IZ DU BAR - de akkád olvasatban változik át így: GIS GIL MAS, és ebből a későbbi másolatokban GILGA-MES lett. IZ-DU-BAR jelentése: "a lélek szülte pár" (a Lélek mása). Az akkád GIS-GIL-MAS talán "más gyilkost" nevez, mert ilyen akkád szó, "GIL". nincs. Még senki sem magyarázta meg azt, hogy NIMRUD-GILGAMES miért tartja a hóna alatt az oroszlánt? Ezt az ábrázolást ugyanis a sumíroktól az asszírokig, mindenütt megtaláljuk. (Az itt bemutatott asszír eredetű.)

Ez is az "égi rend" szerint való, mert ORION-NIMRUD az egyetlen az ég közepén, és Földünk bármelyik pontjáról látható, mint URU-ANNA, az "Ég Ura". Itt bemutatom az É-i csillagterképet:

A térképen az a pont, ahol az ekliptika köre metszi az égi egyenlítő (equator) körét, az az őszi nap-éj egyenlőség ideje, és ennek az "égi egyensúlynak" uralkodója az "Oroszlán" csillagkép, de csak abban a pillanatban, amikor a nap-éj egyenlőség beáll. Az idő nem áll meg. és így az OROSZLÁN uralma megszűnik, de ORION-NIMRUD változatlanul uralja az egész égboltot. Tekintve, hogy az Oroszlán és Szűz csillagképekkel minden 50. holdfordulókor együtt álló VÉNUSZ planétánk "megszenteli" jelenlétével az Oroszlánt (miként azt leírom "Az Ister-Gami Oroszlánok Titka" c. könyvemben) - a "NAP Házát", a hiedelem ennél is erősebbnek tartotta NIMRUD-ORION-t, és az égi Oroszlánt engedelmes, szelíd földi állatban látta NIMRUD-GILGAMES hóna alatt.

Itt valójában az ősi sumír-szkíta nemzetséget egybeötvöző hiedelemmel találkozunk, és ez a hit minden szervezett és kötelezettségekkel terhelt "vallásnál" erősebb volt. NIMRUD személyéhez kapcsolódott - akit az ő népe a "Világ Világossága" - ENLI, fiának tartott, és úgy hitték, hogy: NIMRUD lelke az égi ORIONBAN lakozik, és innen vigyáz, mint az "Ég Hűséges Pásztor" az ő népére. "Árnyék-lelke" azonban, mint "NIB-UR-TA" (azaz a "másvilágra költözött Párduc Úr) a "halottak országában" a földi ügyek" segítője. Vigyáz a "tavasz ébredésére", gondoskodik arról is, hogy az elvetett magok kikeljenek, és az "alvilág" urának, "NERGAL"-nak is engedelmeskednie kell NIB-UR-TA-nak. (Langdon és a mitológiával foglalkozók általában csak "NINURTA" nevet írnak NIMROD árnyékkelének, de mint a földi ügyek" rendezőjét és NERGAL melletti szerepét elismerik.

Miután ez a témakör a legkellemetlenebb a semitológusoknak és a sémi hagyományok hiedelmét tanító biblikusoknak, korunk leghíresebb semitológusának adatait veszem át, és idézek G. S. M. LANGDON: "Semitic Mythology" (London, 1931.) könyvéből úgy, amint azt már leírtam a "MAH-GAR A MAGYAR" c. könyvem 182-183. oldalain: "The Phoenician Sed is the Eastern reproduction of this myth of the SUN-GOD - as HUNTER." "The Hunter as an aspect of the Western Sun-god represents rather NINURTA of the Sumerian Pantheon. NINURTA, read apparently NIMURTA in dialectic Sumerian, is probably the origin of the name NIMRUD, the famous HUNTER.."

(A föníciai SED a keleti másolata ennek a Napisten mítosznak - mint VADÁSZ. A "VADÁSZ", mint a nyugati Napisten vetülete, inkább a Sumír Pantheoni NINURTA-t képviseli, NINURTA a sumír nyelvjárás szerint valószínűleg NIMURTA - feltételezhetően a híres VADÁSZ - NIMRUD - nevének eredete...)

Itt hozzá kell tennünk Langdon megállapításához azt, hogy NINURTA vagy NIMURTA az emesal mah-gar (sumír) nyelvtárásban NIB-UR-TA, és ennek értelme: "ELTÁVOZOTT PÁRDUC HŐS"... lévén az eddig ismeretlen "TA" szó az eltávozás fogalmának kifejezője.

A "HŐS PÁRDUC" -NIB-ÚR sokféle nevében tehát külön kell választanunk azokat a rá vonatkozó elnevezéseket, amelyek az ÉLŐ NIB-ÚR-ra vonatkoznak, és azokat is fel kell ismernünk, melyek a halála utáni - istenített - állapotában nevezik meg őt.

Így érdemes tovább olvasnunk Langdon nagyszerű könyvében, melyben ő mindazokat az eseteket felemlíti - beleértve a bibliai Nimrud idézetet is-, ahol a nimrudi hagyományt felhasználják a semita népek saját hagyománytanuk kialakítására. Láthatjuk, hogy a sumírnak nevezett MAH-GAR TUDÁSKINCS kiapadhatatlan forrásából merít minden nép, és egyedül ennek az ősi Mah-Gar (sumír) népnek mai leszármazottai azok, akik nem nagyon kutatják 5-6000 éves saját hagyománykincsüket, hanem megelégednek azzal, amit a judai-kereszténység átad nekik, mint "semita (biblikus) hagyományt", a semita (judai) intelligenciával átformált változatában.

Így ír tovább Langdon a "semita mitológiában" való kutatási eredményeiről: "This myth, incorporated in one of the oldest Hebrew documents (és itt a 272. jegyzet alatt a Genézis 10, 8-10. részeire hivatkozik), mely szerint: "Hatalmas VADÁSZ" az Úr előtt, mint Nimrud. Az Ő birodalmának kezdete vala Babel, Erech. Akkád és Kálnéh a Sinear földjén... reveals his Babylonian origin; for he is said to have founded Babylon, Erech, Accad and Calneh in Sinear (Sumer).

If Calneh is an error for Kullaba, a part of Erech, at least two these cities - Erech and Kullaba -, were connected with the exploits of the hero GILGAMESH, and since NIMURTA mentioned as the god of Kullaba, there seems to be a confusion of two myths in the Hebrew legend. (Biblia) Nimrod, the mighty hunter before Yawe, and son of KUSH, is clearly the GILGAMESH of Babylonian mythology: and Nimrod, founder of cities in Sumer... is surely NIMURTA, the God of the spring Sun, son of the Earth-God Enlil of Nippur."

(Ez a mítosz, ami az egyik legrégebbi héber okmányba van befoglalva, biztosan mutatja babiloni eredetét, hiszen Babilon, Erech "Uruk", Akkád és Kálné alapításáról beszél Sumeria földjén.

Ha Kullaba- Erech "Uruk" egyik tartozéka - tévedésből Kálné, akkor a megnevezett városokból legalább kettő - EREK és KULLABA - kapcsolatban van GILGAMESH hősi kalandjaival, és miután NIMURTA úgy van említve, mint KULLABA Istene, világosan látható a két mítosz összezavarása a héber legendában.

Nimrud - a hatalmas vadász Jehova előtt és KUS Fia - nyilvánvalóan a babilóni mitológia GILGAMESE, és Nimrud a sumír városok alapítója-biztosan Nimurta, a tavaszi- napisten, a NIPPUR-i FÖLD ISTENÉNEK- ENLIL-nek- FIA.)

***

A fentiekben Langdon igen érdekesen csoportosítja össze a semita mítoszokból Sumer-Babilonba visszavetíthető hagyományokat.

Ezekben részünkre az a legfontosabb, hogy: Nimrudot ő is az Isten-Fia-En-Lil-fiának nevezi, valamint az, hogy az összes Nimruddal kapcsolatos neveket visszavezeti a valóban Urukban élő és királyként uralkodó NIMRUD-GILGAMES uruki királyhoz.

Egy - Nimrudra vonatkozó - nevet azonban nem találunk a fenti idézetekben, és ez: NER-GAL.

Könyvének 93. oldalán Langdon azonban kétségtelenül tudósít minket arról, hogy a Sumír-Babiloni mitológiában EN-LIL két fiát találta meg, mint:

NIMURTA... a tavaszi Napisten, és NER-GÁL... a téli hidegség okozóját.

NINURTA-val kapcsolatban még igen fontos megjegyeznünk, illetőleg idéznünk a következőket, melyek újabb "nimrudi elnevezéseket" tartalmaznak: "NINURTA, god of the spring sun, are already here, as NINGIRSU and NINSUBUR.""

(NINURTA, a tavaszi nap istene, itt már NINGIRSU vagy NINSUBUR)

Kutatásunkban igen fontosak ezek a nevek is, mert NIN-GIRSU elnevezést P. Deimel kifejezetten NIMRUD másik nevének tartja' - mely SIR-BUR-LA-KI (Lagas)... (magyar értelmezéssel "égi világosság földje")... uralkodási és vallási irataiban szerepel, és NIB-GIR-SU (az Ő PÁRDUC FIA) vagy NIB-UR-SÁG változata, miképpen azt mindig hangoztatta egyik kiváló magyar sumerológus-Dr. Pass.13 NIN-SUBUR: NIB-SUBUR, vagyis a SUBUR-PÁRDUC.

(Aki nem elégszik meg Langdon és Cyrus Gordon bizonyításaival," az talán olvassa el a "keresztények Bibliáját" - amit vallása "ISTEN SZAVA"-ként hinni követel. Ebben a könyvben a már említett idézeteken kívül - pl. a Krónikák I. 1.10. alatt is Nimrud hatalmáról kap tudósítást. De Mikeás próféta még Asszíriát is NIMRUD FÖLDJÉNEK nevezi. [Mikeás 5.6.]

FORRÁSADATOK:

10. LANGDON, G. S. M.: Semitic Mythology Distribution (London, 1931.) of Semitic Races.

11. LANGDON: Op. cit. The Sumero-Accadian Pantheon.

12. P. DEIMEL, Anbton S. J.: Sumerisches Lexicon II. No. 131. a.) 1. és 575.

13. Dr. Pass prof. Badinyhoz írt leveléből.

14. LANGDON: Op. cit. és GORDON H. Cyrus: The Common Background of Greek and Hebrew Civilizations (Norton & Comp. New York, 1965.)

Ez a hagyomány azután egy olyan hiedelmet alakított ki a szkítának nevezett nagy, hatalmas népnél, mely egy magas erkölcsű lelkiségként, nemcsak egyének, hanem az egész társadalom felfogását és életmódját irányította. Mondhatjuk úgy is, hogy "nemzeti vallássá" lett, anélkül, hogy valamilyen hierarchikus papi szervezettel rendelkezett volna. Ez volt az a híres szkíta erkölcs, szkíta hitvilág, amiről a régi írók megemlékeznek. A szkíta jóságos életmód egyes mozzanatait megörökítették az aranykincs-ábrázolásokon is. De tudjuk, hogy NIMRUD által

ismerték a "Világ Világosságát", a "Jó-Istent" és a "Fény Szüzét" is, akinek alakját bámulatos technikával rendelkező ötvösművészeik oly csodásan megörökítették. Tudjuk azt is róluk, hogy szabadságukért sokat harcoltak, és az ütközetekben haláltmegvető bátorsággal küzdöttek ellenségeikkel. Sok régi író erről a tulajdonságukról is megemlékezik "fenevadnak" nevezve a szkíta harcosokat; akiknek nyílzápora fergetegként hullott rájuk. Akt nem ismeri a "Nimrudi hagyományt", az nem tudja összeegyeztetni a szkíta testvéri jósággal ezt a szkíta "fergeteges" harcmodort. Pedig ennek csakis egyetlen indoka van, és ez a szkíták istenes élete, tiszta erkölcsi felfogása. "égre nézése". Az "égi Nimrud" közvetítésével közeledtek a "Jó-Istenhez". Tőle kértek segédelmet az "életre", de sohasem kértek tőle segítséget, ha véres csatákba indultak, ahol "fenevadként" harcoltak.

Tehát nem úgy cselekedtek a harcba indulás előtt, mint pl. a judai-kereszténység papjai, akik "megáldják" a csatába indulókat és fegyvereiket, és kérik (valószínűleg) a "bosszúálló Istent", hogy segítsen a gyilkolásban.

A szkíták ilyenkor nem az égre néztek. Nem a "Jó Isten"-hez fordultak az égi NIMRUD által, hanem a halottak országában lakozó NIB-ÚR-TA-t kérték arra, hogy adjon nekik, a szkíta harcosoknak NERGAL-i erőt. Ebben a "nergáli" segítségben való hitük és bizodalomuk változtatta át a jámbor szkítákat legyőzhetetlen harcosokká, akik valóban "fenevadként", iszonyú nagy pusztító erővel álltak szemben minden ellenségükkel és mindenütt győztek. A Jó Istent tehát "kihagyták", mert tudták, hogy a fegyveres vetélkedést az emberi érdek teremti és ahhoz a "JÓ Istennek" semmi köze nincs, mert szabad akaratot adott nekünk.

Itt hivatkoznom kell-a megértés érdekében- a mi keresztényi hitvilágunk tanítására, mely azt mondja, hogy a jó ember a mennyországba jut-Isten kebelébe, az angyalok seregébe, és a rossz az a pokolba ítéltetik a kárhozatra. Ezt csak azért említem, hogy a mi hitbeli felfogásunk a halál után kétféle lakást ad a halandónak: a mennyet vagy a poklot.

Szittyá-sumír őseinknél is megtaláljuk az élet utáni lakásainkat, de érdekes különbséggel. Ők nem ismerték sem a pokol, sem a kárhozat fogalmát. Léteztek az égilakók és a földiek. Az égilakó a halottak országába került, mely - a sumír felfogás szerint- egy hatalmas, szomorú birodalom. Ott lakoznak az élők árnyéklelei, akik bármikor visszatérhetnek a földre. Pl. ha valaki nem ad tiszteletet az ősöknek, a visszatérő árnyéklelek a halottak országának minden átkos betegségét és rosszaságát a tiszteletlenekre tudja hozni. Itt a magyarázata annak is, hogy a lakomákon az italból először a földre loccsantanak a megholt emlékében. De az ősök tiszteletének is ez az alapja.

Ez a felfogás azonban csak megerősíti az örök életben való hiedelem létezését, mert a halottak birodalmában - a "más világban" -, ha valakire ráöntik az élet vizét, az új életre kel.

Az égi lakók uralkodója a Világ Világossága-ÉN-LIL, és életet adó, az életet őrző istenanya-Innána.

A Halottak birodalmának is megvan az uralkodó párja. INNANA testvére - ERESHIGAL, aki minden rossz tulajdonság birtokosa, és férje NÍR-GAL - NER-GAL, az alvilág ura. De ott találjuk még a nimrudi árnyékleket is - NIB-UR-TA néven, aki a nergáli hidegséget enyhíti és segít a földnek a tavaszi fakadásban is. Ő ad a harcolónak félelmet nem ismerő bátorságot. Ő az örökké élő "hős párduc", aki párduci erőt kölcsönöz az élőknek- amikor azt kérik. A halottak országának nimródi árnyékleke ad halált mindarra az ellenségre, aki az ő népét

bántja. Népeinek harcosait élő párducokká változtatja, és NERGAL- az alvilág ura NYER-GEL és NYAR-GAL a nimrudi néppel - osztva birodalmának egyetlen ajándékát- a halált.

A sumír-szittyá hitvilágban mindig megtaláljuk a kettősséget. ÉN-LIL-a Világ Világossága-átlényegül ÉN-HI alakra, hogy az anyag felett is uralkodjon, nemcsak a Lelkek gondozója legyen.

A hős Párduc - NIB-UR, NIMRU nagy vadász az égen az Úr előtt és a Halottak Országában is parancsoló. Érdekesen fejezik ki a párduc tulajdonságú alvilági Nimrud alak (NIB-UR-TA) és NER-GAL lényegét a legrégebb írások. Az alvilág párduca - NIB-UR-TA írásjele az istennevek előtt álló nyolcágú csillaggal meghatározott egyenlő szárú kereszt. NER-GAL írásjele ugyanilyen, de két egyenlő szárú kereszttel, és egyszerű olvasata "MÁS" istenerő (Dingir MÁS) NER-GAL ugyanez, de kettőzötten, azaz többszámiban.

A sumír hitvilágban NIBURTA és NERGAL neve az "istenség" determinatívusának jelével szerepel az ékiratokon. Ez annyit jelent, hogy az "alvilág" is a TE-RAM-TU hatalma alá tartozik.

Tudjuk, hogy mind a két "alvilági" istenerőnek, NIBURTA-nak és NERGAL-nak meg van adva a kötelessége. Így NIBURTA a földből származó "élet segítője", Vizek, folyók szabályozója, növények életének, növekedésének támogatója. És annak ellenére, hogy NERGAL a "halál kiosztója", mégis a nagy RENDELÉS szerint "testvérek" ők. Így kapja NERGAL a másik nevét mint "dingir SES". azaz "Testvér-Isten".

Mint mondtam-az alvilág uralkodó párja NER-GÁL és ERES-HI-GÁL. A róluk szóló mítoszok elmondják, hogy az alvilág királynőjének - ERES-HI-GÁL-nak - szent állata a fekete ló.

Lovának neve: PA-RI-PA. E mítosz által találjuk meg a lovat Mezopotámiában már a 3. évezred közepe táján. Érthető tehát, hogy e hagyomány szülhette a lovas temetkezések kultuszát, mely fennmaradt a csodálatosan mindent rögzítő néphitben. A sumír korból nem rendelkezünk olyan pecsétekkel vad emlékekkel, melyek az alvilág, a halottak országának uralkodóit ábrázolnák. A ma ismeretes "ördögfejek" talán a görögökön át érkezett keresztényi termékek, melyek a régi "másvilágot", a "halottak országát" pokollá változtatták. De valami hagyomány csak átmentődött egészen a késői történelmi korig NER-GAL létezéséből és nevének jelentéséből. Ugyanis NER-GAL az írott NIR-GAL változata. NÍR sumír-szittyá nyelven "uralkodó"-t jelent, és az akkádok ezt az ékjelet ETTILU vagy ETELE néven ismerték. Talán ez a hagyomány, vagy ennek némi fennmaradt árnyéka miatt ábrázolták a mi ETELÉNKET-Atillát, a nagy hun királyt NÍR-GÁL-ként, szarvakkal ellátott ördögi arccal az ellenségei...? Nem tudhatjuk ma, de mindenesetre érdekes véletlennek talán mégsem vehető, hisz neve: "AZ ISTEN OSTORA" is olyan Nímrud-Nergál ízű.

Sok szakember azonosítja NIN-UR-TA személyét a sumír szűzanya - INNANA - leghűségesebbjével - NÍN-SUBUR-ral.vagy inkább NIB-SUBUR-ral. A "subar"-nak (subarean) nevezett nép, melynek országát az ékiratok SUBIR-HI néven írják, nem más, mint a mi "szabír"-ságunk elismerése. Így NIB- SUBUR. mint "szabír párduc" - azonos NIMRUD "alvilági" mitologikus alakjával. (Sokszor "subur" helyett "subar"-t írnak.) Bemutatok itt két sumír pecséthenger lenyomatot. Egyi-ken EN-KI tart kezében egy háromfejű buzogányt, amit átad az előtte álló NERGAL-nak. A másik Gudea idejéből való, amikor NERGAL-t az alvilágból kitörő szárnyas oroszlánnal jelképezték.

Ott áll ERES-KI-GAL mögött.

NERGAL-t aztán későbbben kegyetlen, szinte ördögi arccal ábrázolták, ami meg is felelt az ő "alvilági" hivatásának. Az oroszlánt hóna alatt szorító GILGAMES szobrokon GILGAMES alá mindig ily ördögi arcot tettek, mely egyrészt Gilgames-Nimrudnak az "alvilágon" való hatalmát jelképezte, másrészt pedig utalt NERGAL kegyetlen voltára is.

A NIMRUDI HAGYOMÁNY SZKÍTA ÉRTELMEZÉSE

Herodotosnak igen mélyre kellett nézni a mitológia kútjába, amikor azt írta le, hogy: "Herkules fiát három fia közül csak Szkíta tudta kifeszíteni." - Ez talán onnan ered és annak a valóságnak az elismerése, hogy szkíta népeink messzehordó íjaihoz hasonlót más népek nem tudtak készíteni. - De itt egyben mindjárt azt is elmondhatjuk, hogy a messzehordó íj készítésének művészi mestersége a kettős nimrudi hagyomány egyik részét képezi.

A szkíta harcos, amikor íját készítette, talán felnézett az égre, és erőt kért az Orion-Nimrudtól arra, hogy oly kiváló legyen az ő íja is, mint az égi ősapáé, akinek íja a csillagok közt ragyog, és a föld minden pontját eléri nyila, ha ő úgy akarja.

Aztán, amikor elkészült a nagy munkával, a földre tekintett. vagy bőr-páncél ingére illesztett NERGÁL-hoz szólt és kérte, hogy a csatában az alvilági szörnyek minden erejével legyen a segítségére. Így kérte tehát a "másik" NIMRUDOT is a segítségére. Bemutatom itt a Nergál-arc bronzba öntött mását és a szkíta bőr-páncél inget is. Ezek ugyanis az első tárgyi bizonyítékai a szkíta Nimrud-Nergáli hagyományok létezésének.

Így megérthető az is, hogy a szkíta arany párduc farkán és körmein az alvilág szörnyetegeinek fejei vannak ábrázolva. Mintha csak azt akarná kifejezni, hogy a párduccal jelképezett Nimrud tapossa le őket, és csak akkor szabadulnak ki, amikor a Párduc-Nimrud a lábát felemeli. Talán itt a nimrudi gondviselést akarták a "rejteki" nyelven kifejezni. Az égi "nagy nyilas" segít mindenben, és mint az "ég hűséges pásztora" vigyáz népére, de ha a nemzetvédelem szüksége úgy kívánja, felemeli lábát a földről, és ezzel kiszabadítja az alvilág minden szörnyét népe segítségére.

Valószínűnek tartom, hogy a sumír hagyományt nagyrésztben kisajátító és átvevő görögség is segített abban, hogy ez a nimrudi kettősség - a népére vigyázó nagy vadász az Úr előtt és a halottak országának Nergálja-átélte a pusztítások idejét, mint Herkules és a pokol ördöge. Ugyanis a görögök is nagy részt vettek ki az általuk "barbárnak" nevezett és nem görög népek kultúrájának pusztításában. De NIMRUD-HERKULES és az ördögarcú NERGÁL megmaradt. Érdekes bizonyítékokat találtam erre vonatkozólag.

Néhány évvel ezelőtt Luganóban jártunk. Megnéztük a híres Thyssen-Bornemisza múzeumot. Virágpompás parkjában sétálva szemembe ötlött egy régi Herkules szobor. Ott állt a virágok között. Meglepetve állapítottam meg, hogy pontos mása az itt bemutatott babilóni Nimrud-Gilgames szobornak, és ez a NIMRUD-HERKULES is az állatok királyát, az oroszlánt bal kezének hóna alá szorítja. A szobor talpazatán azonban-igen érdekesen és eddig soha sem látott módon - egy ördögarcot látunk. Torzított emberi arc, szarvakkal. Nyilvánvalóan "alvilági" lényt mutat, vagy a keresztényi pokol ördöge is lehet, de mit keres ez Nimrud-Gilgames-Herkules szobrával együttesen és "alatta" ábrázolva...?

Kétségtelennek látszott előttem, hogy ez az "alvilági" lény a "halottak országának" uralkodóját - "NERGÁL-t" - ábrázolja... valószínűleg már a görög "áthallás" szerint.

Nekünk teljesen mindegy, hogy mily közvetítéssel maradt meg. Fontos, hogy itt áll előttünk. Bemutatom képét.

Ha összehasonlítjuk a babilóni Nimrud-Gilgamesssel, láthatjuk a görög hatást, vagyis a Herkulesre való változtatást. De ez közismert. Ami újdonság itt, az a NERGÁL- lal való együttes és eddig sohasem látott ábrázolás.

Én is először láttam így, és azt a megállapításomat, hogy itt valóban "NERGÁLT" látjuk a NIMRUD "alatti" világban, megerősítette a másik, hasonló lelet. Ugyanis pár nappal a luganói Herkules-Nimrud- Nergállal való találkozásom után, megcsodálhattam egy aranyveretes szittyai királyi nyerges, melynek homlokzatán ugyanezt a nergáli ördögarcot csodáltam.

Ezzel a szittyai fejedelmi nyereggel bizonyítani tudjuk mindazt, amit mondtunk a szkíta harcokhoz a halottak országában lakozó őseikkel való hiedelmi kapcsolatokra vonatkozólag. Ugyanis a fejedelmi nyergen lévő nergáli arc talán azt kívánta jelképezni, hogy a fejedelem maga változott át a harcban halált osztó NERGÁL-lá. Ugyanis, ha nem ezt akarta volna kifejezni, nem "ördögarcot" tett volna aranyos nyergének a közepére, mondhatni a "főhelyre".

Ezzel a feltételezéssel láthatjuk az óriási különbséget, mely köztünk - már kereszténnyé lett szkíták - és szittyai őseink hiedelme között áll fenn. Ugyanis a mi papjaink megáldják a háborúba induló fegyveres erőket, és az Egy Igaz Jó Isten segítségét kéri a győzelemhez. Igen - de a győzelem csak sok másik és általunk "ellenségnek" nevezett ember megölése által érhető el. Mi tehát a jóságos és szerető, gondviselő jó Atyánkat - az ő segítségét olyan dologra kérjük, amit ő megtilt. A keresztényt tízparancsolat mondja, "NE ÖLJ"... és mi jó fegyvereinkhez ebben kérünk segítséget.

Szittyai őseink imádkoztak a Naperőn át magát megmutató Hatalmashoz és az Istenanyához, aki a szittyai mitológiában magán viseli a mezopotámiai Szűzanya-Innana jellegének összes szimbólumait, de sohasem kérték őket arra, hogy segítsenek nekik háborúik iszonyú emberöléseiben.

A harcra indulásban - a harcban elesett ősök szellemeit hívták segítségül, akik mindnyájan hős párducokként távoztak el a földről, és tértek meg a halottak országába. Őket és - mint mondtam - a halottak országának minden eszközét hívták szövetségként s ha úgy tetszik - mondhatjuk a mi terminológiánk szerint-hogy valóban földi ördögökké változtak a harcban, de ők magukat "hős párducnak" hitték.

Tudom, hogy a mi keresztényi és keresztényi felfogásunk szerint nehéz beleilleszkedni az ősi szittyai hitvilágnak e csodálatos kettősségébe. Nem tudunk beleilleszkedni automatikusan, mert tulajdonképpen csak ezeréves emlékeink vannak, és régebbi őseinkről édes-keveset tudunk. Csaba királyfi égi hadseregét emlegetik még néhányan ugyan, de az ősök, a szittyai ősök hős párducait behelyettesítette a biblikus hagyomány.

Nem kérek senkit arra, hogy változtassa meg hitét, hanem mondanivalóm szolgáljon arra, hogy térjünk vissza szittyai őseink tiszteletéhez. Térjünk vissza az ő testvéri

gondolkodásmódjukhoz. S ha valaki azt kérdezné, hogy kinél, melyik ősünkénél kezdjük ezt az emlékezést, úgy annak azt felelem: térjünk vissza az előttünk volt utolsó "hős párduchoz". -Ahhoz, aki királyi felségjelként a párduc kacagányt viselte. Nagy Árpád Apánkhoz, szakrális uralkodónkhoz és ha csak a hont alapító pozsonyi csata történetét megismerjük, akkor látni is és érezni is fogjuk, hogy ez a szittyá-magyar sereg valóban "hős párduc" sereggént győzte le egész Európa három hadseregét, és csak azért, mert az erőt nekik az ősi "párduc hagyomány" adta, melynek ha csak egy parányi emléke élne még a mai magyar lélekben, akkor nem lennénk egymást meg nem értő csoportokba, vallási szervezetekbe szaggatva, hanem a párduci hagyomány magyarságtudata adna erőt az összefogásra. Ha nem térünk vissza az ősi szittyá hagyományokhoz, a halottak országában várakozó őseink árnyéklelkei a pusztulás átkát hozzák a magyarságra méltó büntetésként azért, mert nem adjuk meg a tiszteletet nekik - a dicső szittyá őseinknek. Az ábrahámi hagyományokba illesztett ezeréves múltunk magyar veszteségi arányszáma legyen intő példa arra, hogy az ősi szittyá hagyományoknak vallásos kegyelettel való ápolása nélkül NINCS MAGYAR JÖVŐ.

Boldogan írom itt azt, hogy ez a királyi aranyborításos szkyta nyereg magyar tulajdonban van. Egyik tanítványom magángyűjteményét gazdagítja. Ha visszanézünk történelmünkbe, bizony azt láthatjuk, hogy az elődeink nagyon sokszor kérték a "NERGAL"-i segítséget, és a Káldeában lakó "kurai"-aknak (így írják a történészek) a "nemzeti Istenük" volt NERGAL. Azóta már tudjuk, hogy ez "GUTIUM" népe, a "GUTI"-k, akiket a héber hagyomány azonosít a hun-avar-magyar néppel. Sajnos 1000 éve a magyarság fejébe az ószövetségi, héber őstörténetet dorongolták bele, és ezzel - "vallásosság"-nak nevezett cégér alatt - elhomályosították a NIMRUD HAGYOMÁNYT. Itt van az ideje végre a felébredésnek NIMRUD ATYÁNK hagyományához való visszatérésünkkel, mert enélkül mások szolgálai maradunk. Én csak annyit kérek azoktól, akik szavamat hallják, hogy nézzenek fel az Égre és keressék meg a csillagvirágok között a hatalmas ORION-NIMRUD csillagképét, mert aki megtalálja, áhítattal nézi és csodálja, az Nimrud által megtalálja a Magyarok Istenét is. Amikor aztán tekintetét visszaveti a földre, gondoljon arra, hogy ő is Nimrud Fia. Jusson eszébe aztán az a Nimrud-fő is, akit keresztre feszítettek, de "feltámadott", a Jó Istenben való Hite által. Ő a mi Jézus Urunk, aki a Nimrudi hagyományunkba tartozik, és ennek a Nimrudi hagyománynak vallásos kegyelettel való ápolása ad nekünk Nimrud-Fiaknak - törhetetlen Hitet a Feltámadásra, és nergali erőt szabadságunk visszaszerzésére. A várva várt és óhajtott "MAGYAR EGYSÉGET" csak Nimrudi hagyományunk ápolása tudja megteremteni, és nem a politika. - Hát ezért a "MAGYAR EGYSÉGÉRT" kell tudni mindent NIMRUD ATYÁNKRÓL!

Ne felejtsük el azt, hogy Nimrudnak két fia volt - HUNOR és MAGOR. Az ő létezésük belekapcsolódik a "Csodaszarvas" mítoszunkba.

Majd a következő - "TURUL" című - fejezetben megismerjük, hogy ez a mítoszunk évezredekkel előbbi valós történelmet visz, mert a sumír ékiratokon megtaláljuk Nimrud két fiát és édesanyjukat is. Itt nem tudok erre kitérni, mert az ötvösmágusaink által aranyba vert szimbólumokat kell ott ismertetnem, és ezeknek a "rejtett nyelve" majd elmondja a Nimrudhoz tartozó igaz történelmet.

Bemutatom majd azt is, hogy a sémi-akkádok miként illesztették be az ORION-ba saját kegyetlen és gyilkos istenüket MARDUK-ot-, aki megöli a sumír "Tudás Atyját" (AB-ZU-t) és a "Minden élet Szülőanyját" (TI-AMA-TU-t).

NIMRUD-ról hangsúlyozottan tudni kell azt, hogy őt a semiták GILGA-MES névvel is emlegetik, és az akkád nyelven szerkesztett "GILGAMES-ÉPOSZ" csak a plágiuma a Nimrudról szóló és sumír ékiratos történetnek, mely a Kr. e. 3. évezredből származik. Sajnos csak a következő sumír fejezeteket ismerjük a nagy egészéből:

(Átvesszem: S. N. KRAMER: "The Sumerians, their History, Culture and Character" c. The University of Chicago Press 1963. könyvéből, ahol Nimrud neve helyett mindenütt "Gilgames" ír. A sumír eredeti ékiratok címében tehát GILGAMES neve helyett NIMRUD értendő!)

1. Gilgames és a Bis-i Aga.
2. Gilgames és az ég bikája.
3. Gilgames és az Élet Birodalma.
4. Gilgames, Enkidu és az alvilág.
5. Gilgames halála.

(A hiányzó részeknek is meg kell lenni a százazrekre menő, eddig meg nem fejtett ékiratokon, vagy az is lehet, hogy megtalálták, de valláspolitikai érdekből közlésre nem kerültek.)

IZ-DU-BÁR (NIMRUD) tiszteletét még a kései asszíroknál is megtaláljuk. Ennek bizonyítását elvégezte George Smith, aki Assurbanipal idejéből származó ékiratokat fejtett meg. Az ő könyvéből idézek egy IZDUBAR (NIMRUD)-hoz intézett és az egyik ékiratról leolvasott "Fohász"-t (átvettem "Assyrian Discoveries" c. London, 1875. könyvének 394-395. oldaláról. Itt ő Nimrudot nem nevezi Gilgamesnek, hanem IZDUBAR (Nemrod)-ként írja azzal az ismertetéssel: "a vízözön hőse, aki halála után az Istenek közé emeltetett"). Íme a "Fohász":

IZDUBAR (Nemrod) a hatalmas király, az angyalok ismerője.
Emberk között élő nemes herceg. Világhódító, a Föld kormányzója, a lenti világ Ura.
Istenként mondja ki az igazságot. Alapítója és elosztója a földi világnak. Ítéletet mond, mely változtathatatlan, mert más nem létezhet. SAMAS tudása és hatalma az ő kezébe adatott.
(SAMAS : Napisten.)

Ezt a "Fohászt" tartalmazó agyagtáblát együtt említi "BÉL" templomával kapcsolatos ékirattal és mindkettőről "kétnyelvű" szöveget olvas, és 1875-ben így minősíti azokat: "az egymás alá írt turáni és babilóni-semita nyelveken írt szövegek megfejtése". A sumír ékiratos szöveget "turáni nyelvűnek" minősíti.

Ajánlom olvasóimnak, hogy ismerkedjenek meg a "Gilgames Eposzsal". Ugyanis ez a mi őstörténetünknek egy részlete, hiszen a semita nyelven nevezett Gilgames a mi NIMRUD ATYÁNKKAL azonos, akinek történetében benne van az örök figyelmeztetés, az örök intés a megmaradásra. Mert ugye Gilgames az örök életet keresi és elmegy a vízözön bárkához, a sumír Noéhoz, akinek neve ZI-UD-LILDU. (Prof. Kramer "Ziudsudra"-nak olvassa ezt a nevet.) Tőle meg is kapja az örök életnek zöld ágát, de hazafelé való útján elfárad és elalszik. Mialatt ő álomba van merülve, a gonosz kígyó megeszi a kezében lévő "életágot".

A müncheni Ludwig Maximilian Egyetem professzora, Werner PAPKE, Gilgames történetét az égre vetíti nagyszerű könyvében. ("Die geheime Botschaft des Gilgamesh", Weltbild Verlag, Augsburg 1993.) Földön való vándorlását is feltérképezi, és itt az általa készített térképen feltünteteti Gilgames útját, a saját elképzelése és elgondolása szerint. Láthatjuk, hogy

tengert járva viszi vissza oda, ahonnan elindult. Javasolom, hogy a Gilgames Eposzt jól áttanulmányozva, az olvasók vegyenek elő egy térképet és jelöljék meg Gilgames útját az én javaslatom szerint, ahol is Gilgames nem a Vörös-tengert érinti, hanem az "erdők ura" (Huvava) legyőzése után elért tenger a Boszporusz, amelyen átmegy, és beérkezik a Kárpát-medencébe, az "örök élet" honába. Innen viszi az "élet ágat", amit alvása közben megzabál a gonosz kígyó.

Én úgy látom, hogy Nimrud büszke népéhez szóló intés ez az éposz. A Kárpát-medencében lévő Istenáldotta életlehetőség az összes "Nimrud fiaknak" munkával szerzett boldogságot adott, és ennek a folytonossá válása nem más, mint a nimrudi népek örök élete, melynek alapja az igaz élő Istentől nyert tudás, ennek megtartása, és a szent hagyományoknak vallásos kegyelettel való ápolása. Ezt jelenti "Gilgames életága".

De ha a "Nimrud fiak" elfelejtik hagyományaikat, lelki világuk tartalmát, Istenhitüket felcserélik olyannal, ami szolgaságukat hozza - bizony a gonosz kígyó eszi meg életfájuk ágacskaát, és aztán őket is elpusztítja.

Már 1000 év eltelt, és nem ismertük fel Gilgames-Nimrud figyelmeztetését, pedig csaknem 5000 éve jövendőlték a tisztánlátó mágusok, akik ezt sumír nyelven írták le. A sémi-akkádok átvették és magukra vonatkoztatták az "intést", mert még mai utódaik is őrzik nemzeti hagyományaikat, melyeket átváltoztattak politikai életük alapkövének. Ugyanis a kígyó az ő "szent jelképük". Megette a mi örök életünk ágát és azt az övéinek adta. Ezért él tovább, csak a bőrét kell váltania.

Nimrud büszke népének utódaihoz szólok, amikor mondom, hogy az életfa, amelynek ágát Nimrud-Gilgames vitte magával és elvesztette, itt van a Kárpát-medencében. Örök élet is lesz, csak előbb ápolni kell az Életfánkat, amelynek ősi gyökere máig is kitartott. Él és új hajtásokat ad... de óvakodjatok a "kígyóktól"!

PÁRDUC A KERESZTÉNYSÉGBEN

A nyugati kereszténység missziós munkájában felhasználta őseink összes állatképeit, és azoknak valamiféle "keresztény" tartalmú vagy célzatú szimbolikus jelentést adott.

Fettich Nándor állapította meg pl. azt, hogy: "a kettlachi stíluskör állatalakjai már keresztény jelképek, de visszamutatnak egy korábbi állapotra, amelyben ugyanezek az állatképek valamiféle "pogány" (nem keresztény) értelemmel bírtak. A keresztény átvétel előtt nem vitás, de a legutolsó "pogány" használat céljához és értelméhez a módszert meg kell találnunk."

Amint az előbbieken is láttuk, hatalmas anyagú ősi vonatkozás áll rendelkezésre a párduc-szimbolizmusra vonatkozólag. Sumerián át még Egyiptomig is eljutunk, hiszen "OSIRIS"-t az egyiptomiak is párduccal ábrázolták. (H. Balley: "The lost language of symbolism.")

Plutarch szerint: "OSIRIS" neve is párducot jelent. "OS" : sok és "IRI" : szem. Tehát "sokszemű" (sokföltű).

De Jézus Urunkat a zsidók "Rabbi ben Panther" néven hívták sokszor, mert a "Párduc" (Nimrud) fiának tartották. Ugyancsak Balley mondja, hogy a misztikusoknál a párduc neve: "Sweetness of the Breath of Life", "az élet-lehelet édessége", vagyis a "Szentlélek".

Ne csodálkozzunk tehát azon, ha Jézushitű álmos-árpádi őseinknél is ugyanígy találjuk a párduc-hagyományt, melyhez mint ősvallásunk egyik nagy misztériumát, vagy inkább "titkát" képező kultikus állatábrázolásunkhoz igen nagy karizmatikus hagyomány fűződik, és ezért:

A Párduc jelképét igyekezett legjobban megváltoztatni a szimbolikában a római judai-keresztény térítés.

Az "ázsiai és Jézushitű kereszténység" még élt a "PÁRDUC"-i hagyomány és csak I. Istvánhoz fűződő "nyugati judai-kereszténység" az, mely ősi jelentéséből kiforgatja, és a saját, "áldozat ideológiájához" illeszti. Ugyanis - az "ázsiai kereszténység" a nem zsidó Jézust "FÉNYES NAPJAKÉNT" ismerte és tisztelte, aki erőt ad a sötétség, a rossz legyőzésére. (A görög szertartású egyházak még ma is így, FÉNYES NAP-nak nevezik Jézust.)

A nyugati, római-judai-kereszténységben a "zsidó Jézus" áldozati állat, aki - mint "Isten Báránya" - azért áldozta fel magát, hogy elvigye a világ bűneit.

Amikor I. Istvánnal megindul a "pogánynak" nevezett, de valójában Jézushitű és az "ázsiai-kereszténységhez tartozó" magyar nép "áttérítése" a római-judai-kereszténységre, a misszionáriusok "átértékelik" az "áttérítésre" ítélt nép hagyománykincsét, és jelképeik értelmét egyszerűen átváltoztatják a római-judai-kereszténység liturgiájának értelme szerint. Így lesz a "pogány" PÁRDUC-ból is "Isten Báránya".

Szolgáljon a kutatásban útmutatóul- a haló poraiban is áldott - FETTICH NÁNDOR kutatási eredménye, melyet 1960. dec. 23-án kelt leveléből közlünk a következőkben: "JÁK ősi, románkon templomát megvizsgáltam mai szemmel. Kerestem és megtaláltam számos nyomát annak, hogy mit vett át a nyugati kereszténység (az ún."Kettlachi jellegű" kultúrán keresztül) a "pogány" avar és ősmagyar világból.

Ócsán is megtaláltam ezt igen monumentális formában, amely az egész románkutatást új irányba fogja terelni, a helyi hagyományok felkutatására. Szédítő magasságba mentem fel, és ott rajzoltam ennek a vázlatnak az eredetijét.

Itt az északi hajó - Szűz Máriáé (nő-föld-halál - sötétség a kereszténységben).

A déli hajó Jézusé, és így ennek egyik záróköve az AVARKORI PÁRDUC KÉPBEN MUTATJA JÉZUST A NÉPNEK.

A Párduc vörös színű (vörös a Nap színe), dereka vastag (mint Kettlachon is), mert Agnus Dei-nek vastag a dereka a gyapjútól. A keresztés háttér sötét, feketés, mert a "bűnök színe" ez. Ő viszi el a világ bűneit (mint Pécsen is).

A nép ezt jobban értette akkor, mint a tudósok MA."

E "pogány párduc" Domonkosfán, Zalaháshágyon és egy fehérvári ezüstcsészén visszahajlított lábával egy keresztet emel - mint Agnus Dei -, de PÁRDUC FEJE és PÁRDUCFARKA van az "Isten Bárányának".

Közlöm Fettich Nándor rajzát az "ócsai" Párducról, de érdekes itt még azt hozzátenni, hogy Rómában, a Colosseummal átellenben lévő "KOZMA és DOMJÁN" tiszteletére épült templom tympanonján ugyanezt a párducot láthatjuk.

Kegyelettel gondolunk Fettich Nándorra, és emlékét hirdessék a következő sorok:

EMLÉKEZÉS FETTICH NÁNDORRÓL...

Egy igaz magyar régész szellemét hívják elő az alanti sorok. FETTICH NÁNDOR a neve, aki valóban a Magyar Ősiség Igazságának kutatására szánta életét. Talán László Gyula az ma, aki méltóképpen tudná dicsérni Fettich régészeti munkáját.

Ugyanis Fettich Nándor hihetetlen intuícióval találta meg a régészeti leleteken a magyar ősvallás sokatmondó jelképeit és ábrázolásait, és azokat mindig az ősi hitvilág égre nézésének karizmatikus szemléletével értékelte ki, még akkor is, ha már azok a judai-kereszténység valláspolitikai "térítésének" tendenciái szerinti változást is elszenvedték.

Sajnos csak a hozzánk érkezett leveleinek szűkszavúsága áll rendelkezésünkre, mert tucatnyi kéziratát, könyvtervezeteit a MTA nem méltatta kiadásra. De ezek a levelek is annyi sokat tartalmaznak a kevés szóban is, hogy szükségesnek véli e sorok írója azok tartalmának köztudomásra való hozatalát. Belőlük sugárzik ugyanis egy új módszer a régészeti leleteink kiértékelésére. Így mondja Fettich Nándor:

Valami egészen különös tragikus vonás húzódik végig a magyar "ezeréves" történeten. Jobb volna persze "1500 éves történetről beszélni, ahogyan krónikáink - nagyon helyesen teszik.

Ez a tragikus vonás a Te gondolatmenetednek is az alapja, de magad felveted a kérdést, hogy "mégis élünk" és vagyunk... és ezt mások pipogyaságával próbálsz magyarázni

J. Marquart: "Osteuropäische u. Ostasiatische Streifzüge" c. könyvének bevezetésében azt írta, hogy "Nagy Károly egész munkát végzett" (ti az avarok kiirtásával) - "de OTTÓ csak félmunkát" (ti hogy nem irtott ki minket). Később megbánta ezt, és melegen összebarátkozott velünk (én is ott voltam véletlenül egy alkalommal Berlinben).

De az sem volt hízelgő, ahogy Goethe a francia kultúrát a Dichtung u. Wahrheitben elintézte: "So waren wir denn an der Grenze von Frankreich alles Französischen Wesens auf einmal bar und ledig."

Amiket Szent Istvánról és a hasonlókról írsz, az minden gondolkodni akaró magyar embernek, történésznek, régésznek föltűnt, és engem is bizony sokat foglalkoztatott. Évek hosszú során át pontosan így néztem az első magyar király működését. Ma is azt mondom, hogy bizony igaz minden, amit vele szemben föl lehet hozni. Nem cinikusság mondatja velem, hogy a megtörténtet meg nem történtté tenni nem lehet.

10 év óta tölem telhető erővel dolgozom annak földerítésén, hogy az avar (hun) és ősmagyar kultúrákból mi az, ami tovább él a román korban és a gótikában, és milyen formában él tovább, milyen változásokon ment keresztül. Most, amikor teljesen mindegy, hogy egy könyvvel több vagy kevesebb, mert úgysem számít semmi velem kapcsolatban, nyugodtan

mondhatom, hogy román korunk az európai kultúrának olyan sajtáságos, emberileg abszolút értékes korszaka, amelyet mindig büszkeséggel mutogathatunk idegennek és magunknak.

Sajnos, megint csak igazad van: éppen azt senki eddig nem kereste, amiben román korunk különbözik az általános, európai román kortól, azaz ami abban igazán magyar és helyi, hanem a neofiták módján annak örültek csak, ha a külföldi (nyugati) remek mintáknak jó-rossz utánpótlását találták románkori emlékeinken. Láttam a wormsi, a firenzei, kievi, konstantinápolyi, ravennai stb, stb. csodálatos építményeket. Nálunk mégsem ezek halovány mását keresném, hanem az érdekelne, hogy Pécs román kora miért olyan, amilyen? Az általad ostromozott nyugatimádat ebben az értelemben ostobaság, sőt-bizonyos esetekben - gonosz manipuláció. Nem értettelek félre. Te nem a Notre Dame, a kölni Dóm, a koppenhágai Börze, Michelangelo, Bach JS., Beethoven. Goethe vagy a regensburgi köhíd minőségét tartod alacsonynak, hanem mindezeknek a magyar kultúráértékek rovására menő ostoba és számító imádatát.

A hatalom mindig erkölcstelen - szokták mondani. Ha a Szt. István-féle hatalom helyett másfajta hatalom jött volna, az nem lett volna erkölcstelen?

Beláttam, hogy könnyebb erkölcsösnek lenni elnyomva, mint hatalmat gyakorolva. A legnagyobb magyar zsenik, akik a legmagasabb mértéket megütik, mint Petőfi. Madách. Ady, József Attila, Szinyei-Merse, Mednyánszky, Bartók Béla és talán még néhány, a legkülönbözőbb beállítottságú emberek voltak. Csokonai - egyike a legnagyobbaknak - fején találta a szegyet: "nem tudok elképzelni olyan államformát, társadalmi berendezést, amelyben ne tudnám megtalálni a magam emberséges helyét" - írja egyik levelében (emlékezetből idézem, nem egészen pontosak a szavak). Én ezt úgy értem most, hogy mindegy a magyarnak, hogy románkori, vagy gótikus, vagy görög, vagy keleti, csak az a fő, hogy magyar jellem vonásait beleolthassa valami emberileg nagyba, és így élje a maga sajátos életét, s ebben a sajátos életben járhasa történelmi útját.

Ezt nem gondolta meg Marquart a magyarokkal és Goethe a franciákkal kapcsolatban. Szent István is túllőtt a célon, amikor egyoldalúan a németimádatba vetette magát.

Hóman egyik legbizalmasabb embere Pasteiner Iván volt; ez a múzeumi életben a legmagasabb pozíciók egyikét töltötte be. Mondom neki egyszer, hogy írjék egy ügyes kis könyvet vidéki múzeumigazgatók és középiskolai oktatásunk számára a szkítákról, hunokról, avarokról és ősmagyarokról. "Nem járulok hozzá" - felelte lassú, monoton szavakkal. Hiába kérdeztem, miért nem? Csak ismételte, de nem magyarázta. Most Te megmagyaráztad az én naiv fejemnek. Köszönöm és megértettem. (Pasteiner "ellenség" volt.)

A főntebb mondottak szerint nem szoroz, nem oszt, hogy a német papok térítették-e Szent István korában, ő előtte, Magyarországon. A régészeti emlékekben van egy csoport, amely a nyugati missziós munka közvetlen emléke nálunk.

Ezek a kettlachi stílusú zománcos bronzok.

Ezekkel magyar régész még nem foglalkozott. A külföldiek pedig egyáltalán nem ismerték fel igazi történelmi jelentőségüket. Én évekig gyűjtöttem ezeket az emlékeket a közép-európai országok múzeumaiban. Minden darabról klisérajzot készítettem, mert fényképezni alig lehet. Ábrázolásukat elemeztem, és úgy rajzoltam is le (magyarázóan), azt is, ami rossz fényképekben megjelent. Ebben az az érdekes, hogy avar és honfoglaló magyar mintákat

(motívumokat) keresztény fogalmak jeleivel felruházva (keresztény szimbolika) apró, olcsó kegyzereket fabrikáltak Regensburgban a Szt. Emmeran kolostorban, Essenben, Pettauban és Aquileiában, és zarándoklatvezető és hittérítő papok vitték magukkal és osztogatták jutalomként Pannóniában egészen a Bánáig. Fejedelmeknek aranyból és ezüsből csinálták ugyanezeket.

Szent István is kapott egy ilyet Regensburgból: ez az az enkolpion, amely a hosszas viselés alatt erősen megrongálódván, végre III. Béla királyunk sírjára került. E kegyzerek más szomszédos országok népei körében is elterjedtek, ugyanilyen célzattal. Nyugat tehát elébe ment a "pogányságnak", és ravaszul így beadagolta a maga szellemi kincsét a magyarnak és szomszédos népeknek.

A "pogány" palmetta (életfa) díszesebb kivitelezésben Jézust kezdte jelenteni ("Árbor vitae Jesus Salvator Hominum" mondja a székelykeresztúri templom felirata). A tüzes párdúc, az ősi Dionysos állat-attribútuma, azonosult az Agnus Dei ravennai típusával, és így került rá a domonkosfai és zalaháshágyi román kori templom tympanonjára, és a székesfehérvári egyik főpapi sírlelet ezüst csészéjének közepére: hosszú, fölfelé csapott farokkal, hegyes fülű párdüccel, hátrahajlított mellső lábbal, mely tartja a keresztet, és még számos más avarkort, "pogány" állatkép. Román korunk "díszítőszobrászata", melynek célja nem a díszítés, hanem a missziós munka támogatása volt, enélkül nem érthető és nem magyarázható. A kettlachi stílusú kegyzerek és a hozzájuk fűzött magyarázatok, oktatások, biztatások és vigasztalások mélyen bevésődtek az emberek szívébe, annál inkább, mert appercepciójuk inkább vizuális, mint akusztikai volt, s egy jelkép szimbolikáját (jelentésének rokon sokféle voltát) minden ember, a legegyszerűbb is, azonnal tökéletesen értette, sőt érezte, és ezért a megfelelő keresztény behelyettesítést is, mint rokon fogalmat, azonnal fölfogta és elsajátította. A román kori templomok falára és főleg a napoltár kő-, vagy eleinte fasátorára ezeknek a jelképeknek a tömegét faragták rá. Így lett sajátosan magyarországi a mi román korunk.

Most nyáron többször kimentem Ócsára, hogy az ottani XIII. sz. eleji szép templomot tanulmányozzam. A pap bútoráiból 3 emeletet raktam, és azokról rajzoltam a csodálatos oszlopfőket, amelyeket még soha senki nem fényképezett (egy ilyenek rajzát küldtem Neked). Ezeket is elválasztom a helyi elemet a nyugatitól. De legfőképpen a belső térképezés szimbolikája. Ahol a főhajót a kereszthajó metszi, ott kétoldalt hatalmas ív keletkezik jobbról és balról. Senki nem vette észre eddig, hogy az egyik ív (az északi) csúcsos, a másik (a déli) félkör alakú! Semmi építészeti, ill. műszaki szükség ezt nem indokolja, sőt esztétikai szempont legkevésbé, mert a templom szimmetriája pofon van ütve ezáltal. Ennek oka csak az, amit kódexeinkből ismertem meg, hogy az őskori "pogány" geometrikus napisten és földanya-istennő jelképeket belevitték az építészetbe, miután már korábban is bevezették volt, hogy a templom alaprajza maga is szimbólum legyen (kereszt). Avar korunkban ez a szimbolika virágzásának tetőfokán volt. Az avar kori elvont, geometrikus állati és növényi jelképek rendszere nélkülözötte az erkölcsi célzásokat. Rendeltetése még tisztán az ősi mágia szolgálata volt. A kettlachi stílusú kegyzereken kapcsolódik a "pogány" geometrikus, növényi és állati mintákhoz erkölcsi tanításnak a célzata, amit a színek segítségével fejeznek ki. A templomi "díszítő szobrászatban" ugyanezeket a színeket nemcsak megtartják, mert a kegyzerek esetében beváltak, hanem még igen finoman árnyalták is, átmenetekben alkalmazták, szinte beszéltek ezeknek a nyelvezetével, prédikálván az írni-olvasni nem tudó népnek, hogy mi lesz a bűnözőkkel, mi lesz az erényesekkel a másvilágon. A meztelen Ádám alakját a pizok színére festették be, amint a fáról szedi a tilos almát, az emberek sokaságát jelentő palmettácska-sorozatokat hol erre a pizok színre fater), hol vörösre festették, aszerint, hogy milyen embereket ábrázoltak. De még sokkal finomabb részletekbe menő festéseket is

alkalmaztak, csak most nincs mód mindent elmondanom. Aranyozták is a vöröset. Külön volt bordó szín is! Alkalmazták a sötétkék, a világoskék, a zöld és a barna színt szimbolikus prédikációik céljára. Így mutatkozik meg az avarok (huni) nyugati kereszténységre térítésének jelentősége az építészetben.

Külön lehet beszélni a középkori magyar udvari ötvösművészetről, amelynek emlékeire most kezdenek szakembereink fölfigyelni. Érdekes, hogy ez nem a palmettás honfoglaló magyar nemesfémművességnek az egyenes folytatása (mert szerintem - a "pogányság" jelképének számító palmettás művességet még Szt. István letiltotta, amikor a gyönyörű szablyát maga is lecsatolta és germán pallossal cserélte fel), hanem az avarnak! A kettlachi kegyszerek mellett ez is fönmaradt, és még a kerepeli kincsben is ez él (XVI. sz. legeleje). Ez a fémművesség a magyar korona észak-balkáni tartományaiiban maradt legtovább fenn, mint a törökkel szembeni ellenzékieskedés jelképe. Erről egy szép könyvre való fényképes anyagom van, sőt a két első fejezetet már meg is írtam hozzá.

Mindezekből láthatod, hogy én mindenütt a "hungaricumot" keresem, a legtágabb értelemben véve ezt a fogalmat. A magyar őstörténet régészetének ez egyik célja: kimutatni, miben adott a magyarság és a rokonnépség Európának nagyot, emberit. Lehet, hogy vétek az egészségem ellen, amikor egy ember erejét messze meghaladó munkára vállalkozom, kiterjesztvén a kutatást a kódexekre, népköltészetre, templomokra, zenére, a régészeti emlékanyagon kívül. De más nem csinálja! Kénytelen voltam kivinni a napokban fényképészünket az intézeti autón Ócsára, és egész nap fényképeztünk, és még egyszer újra kimegyünk egész napra. Lesz egy szép monográfia, amely meg fogja mutatni, hogy mért építették ezt a templomot a Kiskunságba. és hogy miben lett ez a templom helyi.

Fettich Nándor rajza, melyről így ír: 3 kg súlyú ezüstdoboz fedelére vertem ki ezt a rajzot. Hunor és Magor csodaszarvas üzését ábrázolja, és a Kaukázuson átkelő csodás lényeket, akiket lovas vezérük irányít a hegyen át a Turul vezetésével.

A HÉTEZER ÉVES NAPBA ÖLTÖZÖTT BOLDOGASSZONYUNK

Ide - a cím mellé - teszem annak a kultikus szobrocskának a képét, melyet TORDOS-on ástak ki, és - a szakértők szerint - a 7000 év előtti vallásos hiedelem "anyaistennőjét" ábrázolja.

A hozzánk érő ősi hagyományok összesítésével adtam nevet neki, "napbaöltözöttnek" azért is nevezem, mert primitívségében ezt is kifejezi, hiszen fejét a napsugárra emlékeztető vonalas koszorú ékesíti, éppen úgy, miként a középkort "szentek" egyszerű. de kifejező képein is látjuk. Aztán majd, a szövegmegfejtés is bizonyítani fogja elnevezésünk helyességét.

Életet adó képessége is kifejezésre jut itt a természet emberének ártatlan, primitív közlése útján, és itt gondoljunk arra is, hogy 1500 évvel későbbi és ma "sumernek" nevezett képírásban a "női nem" írásjele is ugyanez, vagyis a belső vonallal ellátott háromszög- a vulva.

Ez az "istenanya" van említve a tatárlakai táblácskák egyikén, az amuletten, és erre kell hivatkoznom jelen fejezetem megkezdésekor is.

Ugyanis sokan kísérleteztek a rajta lévő írás megfejtésével, de eredménytelenül. Éppen ezért ma is "rejtélynek" nevezik a táblácskákat is és a rajtuk lévő írást is.

Kezdjük meg együtt a betekintést tehát abba, amit így neveznek:

A TARTAR-TÁBLÁK REJTÉLYE

A szakirodalom "Tartaria-Tábláknak" nevezi a fent bemutatott három táblácskát, amit 1961-ben talált Vlassa, kolozsvári régész, az erdélyi Alsó-Tatárlakán, melynek mostani rumén neve: Tartaria. E három táblácska létezését azért nevezik "rejtély"-nek, mert megjelenésük igen nagy riadalmat keltett a tudományos körökben. A "riadalomnak" oka kettős volt. Ugyanis:

A jugoszláviai Duna-szakasz mentén, Lepenszki Virnél átmeneti kőkori településekre bukkantak, melyet a Kr. e. VII-VIII. évezredben már letelepült, állattenyésztő és kapás földművelést folytató közösségek hagyatékának kellett elismerni. A kiásott tárgyleletek, házmaradványok, cseréptálok, faragott és csiszolt kőeszközök, kőszobrok, vagyis a zárt lakótelepekbe tömörült telepes kultúra leletei azt bizonyították, hogy az eddigi feltevéseket el kell vetni, mert ez a "telepes kultúra" - az eddigi hipotézisekkel ellentétben - nem Közel-Keletről érkezett Közép-Európába, hanem az itteni posztglaciális korszak közösségeinek a terméke. Miután Lepenszki Virnél is kiástak írásos táblácskákat, nehéz volt a közel-keleti elsőbbséget fenntartani. Lepenszki Vir ugyanis csak ékes kiegészítője volt a múlt század utolsó negyedében Erdély TORDA (Tordos) vidékén feltárt hasonló településeknek, melyek TORMA Zsófia tízezren felüli leletanyagával a mai napig sem lett tudományosan kiértékelve és kronologizálva.

Aztán a véletlen játéka volt, hogy a kolozsvári Történeti és Régészeti Intézet munkatársa, N. VIASSA, a közeli TARTARIA (Alsó-Tatárlaka) mellett rétegtanulmányokat végzett 1961-ben. A nem is feltáró célzatú ásatás váratlan eredménnyel járt: két méter mélységben újkőkori település nyomaira bukkantak. Egy hamuval teli gödör alján, kupacba gyűjtve 26 agyagszobrocskát, egy tengeri kagylóból készült karperecet és három, vésett, írásjelekkel ellátott agyagtáblácskát találtak. A közelben egy felnőt ember csontvázának különálló és megperzselődött darabjai heverték. "A gödör nyilvánvalóan vallási célt szolgált" ... írja a Scientific American 1968. májusi számában M. F. S. Hood angol régész (Knossos kiásója), és azt is megállapítja (hogy miből, azt nem mondja), hogy "itt a kannibalizmus valamilyen formájával összekapcsolt emberáldozatról van szó", Miután "szakvéleményét" így zárja: "nem engedhetjük meg, hogy az emberiség legrégebb írása a barbár balkáni vidék terméke legyen" -pártatlanságról és igazságos kiértékelésről részéről szó sem lehet. De cáfolja véleményét a 26 agyagszobrocska, melynek mindegyike kultikus vonatkozású, mert "anyaistennőt" ábrázolnak.

A C-14 mérések ugyanis a tatárlakai táblácskákat a Körös-kultúra időszakába - Kr, e. 5000-5500 körüli - sorolták, és így legalább 1500 évvel megelőzik a legrégebb mezopotámiai, sumír írásbeliség termékeit. Persze ez teljesen felborítja az eddig tanított elméleteket.

Az elégetett ember (aki az amulettet a nyakán viselte) szerves maradványainak rádicarbon (C-14) mérését dr. Hans E. SUESS, a San Diego-i egyetem professzora végezte. Annak ellenőrzése és megerősítése megtalálható dr. Gimbutasnak a könyvében és dr. Renfrew tanulmányában. (Lásd: "Előszó"s alatt.)

A magyar régészeket nem nagyon érdekelte ez a kiértékelés, hiszen az átvétel és ezzel való foglalkozás felborított volna minden "finnugor" elméletet, az a valóság, hogy a tatárlakai

amulett Kr. e. 5200 évből való, és a rajta lévő "írás" így 1500 évvel megelőzi a legrégebb sumer képirást, azt is bizonyítja, hogy: "az emberiség történelme a Kárpát-medencében kezdődik". Ugyanis a szaktudomány megállapítása az, hogy: "történelem az írásbeliséggel veszi kezdetét, és az írásbeliség előtti időszakot nevezzük "pre-históriának", azaz őstörténelemnek".

Megdöbbenéssel kellett tudomásul vennem 1995-ben, hogy az általam legkiválóbbnak tartott, otthoni "magyar" szakember a történelemtudományok doktora - az én kezemből ismerte meg dr. SUESS adatait, mert - miként mondotta - a legjobb szándéka és igyekezete ellenére sem tudott ehhez hozzájutni a MTA útján.

A tájékozatlan érdeklődők, olyanok, akik sohasem foglalkoztak a sumer írásbeliséggel, mégis nekiestek a megfejtésnek (dr. Harmatta és dr. Erdélyi). Szakszerűtlen megállapításaik közlését nem tartom érdemesnek.

Igen meglepett azonban az, hogy a jól ismert rovásírás-szakértőnk - Forrai Sándor- 1994-ben kiadott könyvének fedőlapján az amulett itt bemutatott képe díszesleg. ("Az ősi magyar rovásírás az ókortól napjainkig". (Antológia Kiadó, Lakitelek, 1994.1)

Annak ellenére, hogy a szerző, könyvének címe szerint "írással" akar foglalkozni, meglepetés volt nekem az, hogy mint "írasszakértő". kizárólag csak "régészeti" véleményeket közöl az amuletről, pedig a rajta lévő írást maga is "képírásos leletnek" minősíti. De Forrai módszerét, amellyel a tatárlakai táblácskák "írásához" nyúl, nem tartom sem eredményesnek, sem helyesnek.

Már azért is, mert ha a négy részre osztott amulettkorong írásjeleit "képírásnak" minősítjük (amint azt most is - ismételt - bizonyítom), akkor talán nem szakszerű azokban, mint "piktografikus fogalomjegyekben" - azok szétbontásával csupán hangértékű rovásjeleket keresni. És nem is lehet, mert ha képírás, akkor NEM rovásírás. És ha rovásnak minősítjük, akkor NEM képírás. Minden írásnak megvan a saját szabálya. A leolvasás előtt tehát az írás "mineműségét" kell megállapítani. Például ez a protosumír "képírási fogalomjegy" a legrégebb sumír képírásban is megtalálható ugyanígy írva, és a "SZEM" jelölője. Kiejtése: "IGI", vagy "SI". (L. 449. jele.) Kérdezem, hogy: milyen írásfejlődési indokolással bontható fel rovásírásunk "N" és "D" hangjaira...? De ugyanígy megkérdőjelezhető a többi "szétbontás", amit Forral nagyszerű könyvének 24. oldalán találunk. Kérem olvasóimtól azon megállapításom elfogadását, hogy: Kárpát-medencei történelmünk feltárásában a tatárlakai amulett felbecsülhetetlen értéket képez, mert "írásban" tudósít a 7000 évvel előttünk élt elődeink világáról. Az írás megfejtése pedig perdöntő eredményeket adhat.

Értékét - vagyis azt a körülményt, hogy ennek az előttünk 7000 évvel Tatárlakán (tehát a Tordos-Kőrös kultúrkör időszakában) élő társadalomnak megvoltak-e azok a feltételei ahhoz, hogy már "fogalomkifejező képírással" rendelkezhetett-valóban a régészet mutathatja ki és döntheti el. Az írásmegfejtési módszer alkalmazásában tehát a műveltségi foknak a megállapítása az első lépés.

A "Tordos-Kőrös" műveltség foka és minősége a régészeti szakkörökben közismert valóság, és ennek ismeretében e kultúrköri írás megfejtésének mellőzése - egy írásszakértő részéről - nekem érthetetlen.

Ugyanis az UNESCO szerkesztői bizottságának közreműködésével 1963-ban kiadott és a nagyvilág minden egyetemén tankönyvként bevezetett, tehát a nemzetközileg elfogadott "hivatalos álláspontot" közlő szakmunka (History of Mankind: Prehistory and the Beginnings of Civilization, by JACKETTA HAWKES and Sir Leonard WOLLEY) 218. oldalán közölt táblázata az erdélyi "Körös kultúrkör" kezdetét Kr. e. 5500 évben mutatja. (Tehát a mezopotámiai Tell Halaf és AI-Ubaid kultúrák között, és így régebbi az AI-Ubaid-inál.) A szövegmagyarázat összefonja ezt az ún. Dunai-kultúrkörökkel, és kiemeli, hogy: "hiedelmükben az Isten-anyát (Mother goddess) tisztelték". Különös megbecsüléssel említik (a 251. oldalon) az "OLT" folyó melléki lakosságot, akik "az Erősd nevű nagy városokról ismeretesek". Bemutatják (290. old.) az itt közölt házformájukat is, melyeket "cserépkályhákkal fűtöttek, és szobáiknak plafongerendáit művészi falfaragásokkal díszítették". Tatárlaka TORDOS körzetében van. A Tordos-kultúrkör pedig a Körös-Erősd népességhez sorol. (Innen megy hatása dél felé VINCA-ra.)

Ezekből az adatokból megállapítható, hogy Erősd-Tordos-Tatárlak térség népességének magas szintű műveltsége nemcsak egy anyagi kultúra által jut kifejezésre, hanem szellemi fejlettségük is eljuthatott - mint ahogy el is jutott - az írásbeliségig. A Felső Világhoz igyekező hiedelemviláguk pedig tárgyi leletekkel bizonyítható.

Most azt kérdezheti az olvasó, hogy miért adom ezt a régészeti tudósítást bevezető felvilágosításként...?

Feleletem: "azért, mert a tatárlakai amulett mellett-mint Forrai is írja könyvében- 26 agyagszobrocskát és 2 kőfigurát" találtak.

Itt helyesbíték és hivatkozom N. Vlassa írására, aki nem agyagszobrocskát, hanem "Istenanyát ábrázoló 26 agyagfigurát" említ.

A nyakon viselt "amulett" és az "Istenanya" ábrázolások azt bizonyítják, hogy Tordosnak megvolt az oltalmazó Istennője akinek képét bemutatom a címhez illesztve (átvettem: Vladimi DUMITRESCU: "Arca Prehistorica in Romania". [Editun Maridiana, Bucuresti 1974. 174. o.]), és a Tatárlak-tordosi Isten anya szobrocskák különböző formáit is, azokat, melyeket Vlass Tordoson és Tatárlakán talált.

De hogy teljes legyen a látvány, a "2 kőszobrocskát", mely nem kő, hanem alabástrom, és egy tordosi "reliefet" is, a "két szemmel".

Mindezek a tárgyi leletek a maguk kifejező formájában azt bizonyítják, hogy készítőiknek hiedelemvilága az "Istenanya" (Anyaiszten) tiszteletén alapszik. Ez a hiedelem pedig magába foglalja az életadás misztériumának magasztos gondolatát és az isteni hatalomig felérő anyaságnak a gondviselésében való bizodalját is. Itt tehát a primitív civilizációt messze maga mögött hagyó "kultúrát" kell felismernünk, amelyben az írástudás nemcsak lehetőség, hanem kultúrfejlődési következmény, hiszen pl. a házépítés sem primitív, méretekkel dolgoznak az építők, az előbb készített tervek szerint.

Ezek voltak megállapításaim és elgondolásaim az említett Tordos-Körös-tatárlaki társadalom értékének keresésében és lemerésében. Az írásmegfejtés módszerének megválasztásában igazolva láttam az eddig elmondottakat MALLOWAN professzor kutatási eredményeiben, amelyeket közöl M. E. L. MALLOWAN: "Early Mesopotamia and Iran" (Thame and Hudson, London 1965.) c. könyvében. Ugyanis Mallowan SUBARTU-nak földjén, ős-

Szabíriában. a Tell Halef melletti, mai Tell Brakban kiásta a "Vigyázó Hét Szem" Istenanyának a templomát, ahol az oltáron lévő "Két Szem"-et ábrázoló szobor figyelmeztetett az ő gondoskodó lényére. Bemutatom itt, átvéve könyvének 46. oldaláról.

Mallowan megállapítja, hogy ez a "Két Szem"-hez tartozó hiedelem az ún. Jemdet Nasr kultúrkör népének a terméke, de Uruk, UR, Mari és Lagas városokban is megtalálható ez a kultusz, mert a "Két Szem" idoloikat ott is kiásták. Bemutatom ezeket is, és miután ezt a régészeti anyagot így megismertem, utána fogtam a tatárlaki amulett megfejtéséhez.

Ismerem jól a sumír írásfejlődés periódusait és annak szakaszaiban használt kép(fogalom)-szó(gyök)szótag és a már klasszikusnak nevezhető ékírásokat. Rögtön láttam itt, a tatárlakai amuletten, a korongnak "négy" részre való osztásával meghatározható bal alsó negyedében a "Vigyázó Két Szemet jelentő írásjeleket: Ugyanis ezek majdnem ugyanilyen formában találhatók meg a Djemet Nasr és Uruk néven ismert sumír kultúrkörök képírásaiban.

Ez a három fogalomjegy már jelezte nekem azt, hogy itt valóban azzal az Istenanyával kapcsolatos szöveg van írva, aki "Vigyázó Két Szemével" őrökdi az emberek felett. A sumír ékíratos szövegekből tudjuk ugyanis azt, hogy minden sumír településnek (városnak) megvolt a Felső Világban az isteni erejű védelmezője, aki - legtöbb esetben - maga az "Istenanya" volt, különböző néven. Pl.: URUHban - INNANA v. INNEN, ISIN-ben GULA és SIR-BUR-LAKIÉ (LAGA Sé) - GATUM-DUG stb. És itt fel kell hívnom az olvasó figyelmét arra a fontos "képjelre", mely a sumír Szűz

ANYA-INNANA első, írásbeli meghatározása. Itt láthatjuk, hogy szintén a "Két Szem" van valami sugárkévéhez hasonló, horizontális síkú rajzban kifejezve úgy, mintha két földi oszlopon támaszkodna. Ez a képjel tehát a misztika törvényei szerinti égi és földi kapcsolatot ábrázol.

Már sokszor közöltem ennek az amulettnek a megfejtését, de látom, hogy ismétlésekbe kell bocsátkoznom, hogy tudáskincsünknek ez a-szinte kimondhatatlan értékű-valósága, az igazságát kereső Magyar Nép tudomására jusson. Ugyanis a megfejtéssel bizonyításra jut az a valóság, hogy: ez a tatárlakai amulett az emberiség első értelmes és nyelvtani szabályokat is tartalmazó írásemléke.

Így a történelem a Kárpát-medencében kezdődik, ezzel az írásbeliséggel.

Végezzük együtt a megfejtést:

Kezdjük a korong bal felső negyedével, ahol két írásjel van. Olvasatuk: "DÚR" és "DIS".

DÚR (L. 436. sz. jele) jelentése "lakóhely, település, fundamentum", és igei használatban: "lakni, települni".

DIS (L. 480.) Eredeti jelentését a sumír szótárak szerkesztői a semita akkád nyelvből igyekeztek értelmezni, ahol a kiejtése nem DIS, hanem ISTEN... és a számrend "első" számát jelenti. (A sumír nyelv használja az "egyetlen" fogalmának kifejezésére az ESTEN kiejtési formát is, de a Labat szótár ezt már nem közli, csak Deimelnél találjuk meg.) Nyugodtan mondhatjuk tehát a régi magyar nyelvünkben ránk maradt értelmét így: DICS, amiből értelmezhető a DICS-ő és minden fejlesztménye (dicsőség, dicséret stb.). Egyben fel kell

fedeznünk e szónál azt a nyelvünkben különlegességet is, hogy minden, ami DICS, az egyben - a megjelölt vonatkozásában egyetlen is.

Érdekes itt megjegyezni azt, hogy a "DÚR" létraszerű képjel egyik szára felfelé, a másik pedig a föld felé mutat, szinte kifejezve -valóban képszerűen-az égi és földi összetartozást, vagy itt-az ég-re-földre vonatkozó szöveg-tartalmat.

De a korongon lévő összes írásnak kulcsjele az a nagy kereszt, ami azt "négy" részre osztja. Ugyanis csak másodlagos hivatása lehet a négy részre való osztás. Az egész írásra kiterjedő hatását a nagysága jelzi, mely arra mutat, hogy mind a négy "negyedrre", vagyis az egész szövegre vonatkozik. UGYANIS EZ A NAGY KERESZT IS "írásjel", fogalomjegy (L. 74.), és kiejtése: "MAS" vagy "PÁR". Jelentése: "védelmező", könyörületes, vagyis "MÁS", mint a közönséges vagy közönyös. A "keresztet" is jelenti, és az ide írt ékiratos formában D olvasva-Dingit "MÁS", Nimrud alvilági hatalmát, a növényzetet életben tartó erejét fejezi ki "dingit NIN-UR-TA, vagy NIB-ÚR-TA (eltávozott Párduc Úr)" néven. Ha pedig a "dingit" meghatározó után kétszer írjuk a keresztet, ezzel megkapjuk az alvilág fejedelmének, NERGAL-nak nevét ékiratos formában, így: dingit "MÁS-MAS". Ez nekünk azért fontos, mert a KUTI-GUTI-Kutasnak nevezett szkíta népeink NERGAL-tól kérték csatába indulásuk előtt a halálmegvető bátorságot és erőt.

Ezt a nimrudi vonatkozást csak tanításként említettem. Hogy az első sumír képírás igen közel áll ehhez a jó 1000 évvel régebbi erdélyi, tatárlakai íráshoz, azt helyesen indokolja MALLOWAN a megnevezett könyvében, amikor az URUK-i "Blan táblák" írásához hasonlítja. Bemutatom itt az egyik "Blau táblát", ahol a legelső sorban ugyanúgy van írva a "DÚR", mint az amuletten. (Olvasatom: URUK-DÚR-NU.)

DÚR-DIS tehát értelmezhető "egyetlen település", "dicső lakhely" stb. kifejezésekkel, és az utána következő "kereszt" jelének hozzáolvasásával így:

DUR-DS PÁR-ja, vagy DÚR-DIS-MÁS-a.

És itt a PÁR vagy MÁS feltétlen az "égi párt" jelenti, aki nem lehet "démon", hanem a földi tartozékánál jobb, tehát oltalmazó, patrónus, védőszellem, oltalmat adó isteni erő.

Csakis így logikus a keresztben nyugvó lyuk helyzete, mely - minden kétséget kizáróan - arra szolgált, hogy valaki nyakába akasztva hordja a táblácskát, mint amulettet. Miért ne tételezzük fel elődeinkről ugyanazt, mint amit ma mi is teszünk...? Hányan hordják nyakukban "védőszentjüket", vagy Szűz Mária sokféle változatát...?

A DÚR képjelnek a Labat szótár megnevezett helyén van TUR hangértéke is. Ezek szerint igazolt a TURDIS kiejtés. Ha pedig alkalmazzuk a sumír nyelv hangzóilleszkedési törvényét (amelynek létezését minden sumerológus elismeri), akkor máris így olvashatjuk e két képjelet: TUR-DOS. Ez pedig annyit jelent, hogy a mai TOR-DOS neve már "hétézer éves".

Az ilyenféle megfejtések mindig érdekesek és izgalmasak, mert- mint itt észleljük- ennek a táblácskának- mint amulettnek (vagyis varázserővel bíró tárgynak) - mondanivalója feltétlenül olyan lesz, mely "védelemért, oltalomért" eseng.

A képjelek nagy részénél azonban szinte változás nélküli azonosságot állapíthatunk meg. Továbbá azt is szem előtt kell tartani a "megfejtésnél", hogy ezek mind ún. "fogalomjegyek",

melyek főnevet, melléknevet vagy igei cselekvést fejezhetnek ki, és a jelek értelmi összefüggéséből adódik a "birtokviszony", vagy az egyéb nyelvtani vonatkozás.

E módszertani alapismeretek után kezdjük hozzá együtt a további leolvasáshoz. Következő feladatunk a kereszt "jobb felső" negyedében írt jelek mondanivalójának megismerése. Itt az első jel éppen olyan, mint a "bal felső" negyedben a második- már ismert - jel, csak kisebb alakban van írva. Jelentése ugyanaz: dics.

A következő jel olyan, mint egy gereblye. Utána következik egy kis köröcske, majd az utolsó hasonlít a mai "c" betűhöz. A szótárhivatkozások számait a táblázat tünteti fel, valamint a jelek mezopotámiai fejlesztett formáit is. Itt tehát a leolvasással foglalkozunk kizárólag.

A "gereblyeszerű" jel olvasata: SAL~ÁS... jelentése: "bűbajos asszony", aki a "varázserők" birtokában van.

A "köröcske" olvasata: SÁR... és "tökéletességet" vagy "teljes

A mi "C" betűnkhez hasonló utolsó jel pedig BUZUR... azaz "titok". Összeolvasva tehát így hangzik ez a jelegyüttes: DIS-SAI-ÁS-SÁR-BUZUR, és mai nyelvünkön úgy értelmezhetjük, hogy: MINDEN TITOK DICSŐ NAGYASSZONYA, vagy a TITOK TELJESSÉGÉNEK EGYETLEN BŰBÁJOS ASSZONYA.

A két felső negyed olvasatából tehát megtudjuk, hogy az amulett fohásza egy megszemélyesített isteni varázserő asszonyához szól, aki TUR-DOS-t onnan oltalmazza.

Mindazoknak, akik a megfejtéssel próbálkoztak, ez a "gereblye formájú" jel okozta a legnagyobb nehézséget. Ugyanis a sumír-akkád szótárakban és szószedetekben nem található meg. Tehát mindenki szétbontotta és a szétbontással akart valami értelmet találni most már a két jelnek. De a szabály az, hogy minden "fogalomjegy" úgy közli mondanivalóját, amint írva van, Szétbontani nem lehet. Én is sokat keresgéltem ezt a jelet mindenütt, Labatnál, Gaddnál, Falkensteinnél is, míg végre megtaláltam P. Anton DEIMEL S. J. legrégebbi jel-összesítésében, mely valószínűleg a Sumerische Lexicon előtti, és "TRANSCRIPTIONES MODI" cím alatt közli az összes régi képjelet és azoknak "első" ékírtos átírását, formáját. Ebben a gyűjteményben a 329. jel mutatja az itteni jobb felső negyed 2. fogalomjegyét, mint mondtam "SAL-ÁS" kiejtéssel. Jelentése: "bűvölő (bűbajos)" asszony. Itt találjuk meg az első nyelvtani törvényszerűséget, az itt alkalmazott "rag nélküli birtokviszony" jelenlétében, ami a sumír-magyar-magyar nyelv sajátossága. A "birtokos" és "birtoknak" egymás mellé helyezése feleslegessé teszi a ragokat. Tehát nem úgy írjuk, hogy "minden titok (nak-az) asszonya", hanem a birtokos eset ragjai elmaradnak, és még jelző-szó is illeszthető a "birtok" elé. (A képjelek szótárt számát külön táblázatban közlöm, ahol az "L" betű: René Labat: "Manuel d'Épigraphie Akkadienne" [P. Geuthner S. A. Paris 1952.] szótárának rövidítése, a jelek számaival.)

Így érkezünk el a bal alsó negyedhez, amelynek írásjeleit sumírnak ismertem fel már az első pillanatban. Itt három jelet találunk, és az itteni első jelről már kimutattam, hogy a "SZEM" jelölője.

A második "MIN" (L. 471.). Jelentése nemcsak "kettő", hanem kiemelt (azaz "fordított" formában, mint itt van) "a kettő", miként Labatnál is megtaláljuk így írva: "les deus" (lásd: a hivatkozott L. 471, jelnél).

A harmadik is közismert - "PA" (L. 295.). Jelentése: "fő, főnök, tiszt", és az akkádok (Labat szerint) megkettőzve. így: "PA-PA" nevezték a katonai "generálist", akit "SA-PIR-U"-nak neveztek. De a sumírban "PA" mindig a magasabbrendűt jelenti, mint pl. "PA-TE-SI" AN-PA: "ég közepe".

Ilyen indokolással olvastam a három fogalomjegyet együtt "VIGYÁZÓ KÉT SZEM"-nek, a már elmondott és itt bemutatott régészeti tárgyi leletek által ösztönözve.

Nyelvtani szempontból vizsgálva az eddig leolvasott szövegeket, azt kell megállapítani, hogy a felső jobb negyed szövege e "három" jel olvasatával szintén birtokviszonyt mutat. Tehát a kettőt együtt így kell helyesen olvasni és értelmezni: "Minden titok dicső nagyasszonya-NAH A Vigyázó Hét Szeme"... és a következő leolvasandó jel NEM a jobb alsó negyedben van, hanem az a korongot négy részre osztó nagy keretnek ide érő ága, a "PÁR", az "oltalmazó" Istenanyára való írásbeli hivatkozás. - Tehát a "Vigyázó Két Szem" után azt kell olvasni "óvjon", "védelmezzon", "oltalmazzon", és csak ezután mehetünk tovább az alsó jobb negyed jeleihez.

Ismételten hangsúlyoznom kell azt a valóságot, hogy ez a tatárlakai amulettnek az írása, és rajta a "Vigyázó Két Szem" kifejezés jó 1000 évvel öregebb, mint a sumír-szabír földön megépített "Vigyázó Két Szemű" Istenanya templomai és a bennük talált szobrai. Így az írásnak a régészeti anyaggal való összekapcsolása azt a logikus következtetést eredményezi, hogy:

1. A Kárpát-medencei és a Tigris-Eufrates (Mezopotámia) mellékén települt népeknek azonos nyelve és azonos hiedelme volt.
2. A Mezopotámiát elöntő vízözön (kb. Kr. e. 4000) után a Kárpát-medencéből is áttelepült nagy mennyiségű népesség Mezopotámiába, a vízözön által elpusztított nagy mennyiségű népnek pótlására, a maradék feltöltésére, és ezek vitték magukkal kultúrájukat és hiedelmüket is.

Azt pedig, hogy miképpen nevezte önmagát ez az ősnép megmondja nekünk az amulett jobb alsó negyedének írása. De talán szövegezzük azt, amit eddig leolvastunk. Íme: "TOR-DOS OLTALMAZÓJA. - MINDEN TITOK DICSŐ NAGYASSZONYÁNAK VIGYÁZÓ KÉT SZEME ÓVJON...", és folytassuk a jobb alsó negyed megfejtésével:

Itt az első jel "SA" (L. 353.) Ez a jel a Jemdet Nasr-nak nevezett mezopotámiai kultúrkör írásain ugyanígy található meg. Jelentése: "arc" és "ügyelni", "valamire tekinteni".

A következő két jel talán egybetartozó, mert a felső: a "felkelő Nap" jele és kiejtése: "PÍR". (A "lennyugvó Nap" fordítva van: így írva, és kiejtése: "SZIK"... (al)-SZIK...?) -A "PÍR" fogalom napjainkig nyelvünk sajátossága. Ugyanis, ha az ősi mahgar (sumír) nyelven azt mondom "PIR-KA AN"... mindenki megérti ma is. Pedig "sumírul" mondom, ahol "PÍR" : pír, "ka" : száj és "AN" : ég, menny. Értelmezve: "PÍR az ÉG szája", vagyis "pirkan" az égen a hajnal. De menjünk tovább: "PÍR" alatti oszlop az "ős-átya", "eredetet adó ős", az "APA" legrégebbi írásformája. Kiejtése: "AB", "Pír-AB" tehát "NAP-ATYA". De az előtte lévő "SA" hozzáadásával "SA-PÍRAB" : "SAPÍR (szabír) ATYA", "SA-PÍR" "fényarcút, fénylátót" (Istenre nézőt) jelent, és itt van a mi ősi népvünk, már 7000 évvel előttünk írásban, tehát írott bizonyítékkal igazolva.

De ez a "SA" jel nagyon fontos a mi ősi NIMRUD-i hagyományunkban. Ugyanis a "Tarihi Üngürüş" azt írja, hogy "Nimrud birodalma "ADZSEM" volt, és innen jöttek fiai a Csodaszarvast üzve arra a földre, ahol velük azonos nyelvet beszélt a nép, vagyis a Kárpát-medencébe". "ADZSEM" arabosított formája az "ANSAN" névnek, mely annak a területnek volt a neve, melyet a sémi-akkádok "ELAM"-nak neveztek. Az ékiratokon így van írva: "AN-SAAN" : ELAM. (DSL. 13./100 jele.) Jelentése: "ég-arcúak mennyországa". Tehát NIMRUD büszke népe is "égarcú". "fénylátókból" állt, éppen úgy, mint a "SA-PÍR" szabírok voltak, hiszen egy-azonos nép volt ez. Nyugodtan tudatosíthatjuk tehát azt, hogy: "a mi őseink fénylátó, naparcú, égarcú Istenes igazhitűek voltak, akár Szabíriából, akár Adzaem ANSAN-ból tértek HAZA a Kárpát-medencébe."

De fejezzük be az amulett olvasatát. Az "óvjon" után tehát ez a szöveg következik: "SA-PÍR ATYANK". vagy "FÉNY-ATYÁNK TEKINTETÉBEN", vagy talán így: "NAP-ATYÁNK ORCÁJA ELŐTT".

De így is mondhatjuk: "Napatyánk Fényében", és ki az, aki itt a "Fényben" van? A "Napbaöltözött Boldogasszony", hiszen az amulett imádságának "alanya" az ő "vigyázó két szeme".

Véletlen nem lehet tehát, hogy a csíksomlyóiak, akik megőrizték az Istenanyára vonatkozó BABA-MÁRIA kifejezést is, valahová igen mélyre tudtak lenyúlni a lelkek hagyománykincsébe, és onnan eredően mentették át a "Napbaöltözött Boldogasszony" kifejezést. Így mondhatjuk most itt, hogy a "napbaöltözött" Istenanyát megtaláltuk 7000 évvel előtünk élő őseinknél.

El kell mondanom tehát itt kiegészítésül a "Boldogasszony" kifejezésünknek eredetét, hiszen ez is sok ezer évvel megelőzi az ún. "szentistváni" térítést.

BABBA-MÁRIA HAGYOMÁNYUNK EREDETE

A csíksomlyóiak csodatévő Boldogasszonyukat, a ferencesek templomában lévő kegyszobrot, Babba-Máriának nevezik.

Búcsújukon, az esti mise után az egész éjszakát a templomban töltik, és ott Babba-Máriához imádkoznak, és ha jó idő van, akkor a templom körül állva a ragyogó "holdsarlóra" néznek, és az imádságot feléje küldik, mondván: "Ott a BABBA-MÁRIA!"

A "napkeltét" várják aztán és a felkelő napban köszöntik az őket mindig megsegítő "Napbaöltözött Boldogasszonyt". Régi hagyomány ez, amikor az Imádságok rendje a "holdsarló" ragyogásával indul, és ez ősvallásunkban bizonyíthatóan sumír eredete.

Ugyanis a ma "sumernek" nevezett MAH-GAR népünk hitvilágában az égen ragyogó "holdsarló" a hatalmas teremtő erő közvetítője volt, és az égieknek "ATYA", a földieknek pedig az "égi Anya" gondoskodását hirdette. Sumír neve: "NANNAR" vagy "NANNA". Igen sok hozzá intézett áhítatos imádságot, himnuszt tartalmaznak a sumír ékiratok. Ide iktatok egyet, melyet átvettem a következő könyvből: Falkenstein-Soden: "Sumerische und Akkadische Hymnen und Gebete". (Zürich. 1953. 310.)

NANNAR Atya!

Urunk! -Hős az Istenek között,
aki egyedül uralod az eget és a földet.
NANNAR Atya!

A ragyogó korona Ura.
ANYA-öl, amely szült minket!
Hatalmas szarvú, erős, fiatal Bika.
Atya, ki az égieteket és a földieket formáltad.

Szent égi hajó.
Fényárban tündöklő hatalmas Bika.
NANNAR - az ég sarlója,
Az égiek között a leghatalmasabb.

Nekünk itt az nagyon érdekes, hogy ez a csaknem 5000 éves himnusz "anyaöl"-nek nevezi azt a "holdsarlót", amit a csíksomlyóiak BABBA-Máriának ismernek és azonosítanak akkor, amikor "PIR-KA-AN" a "Napbaöltözött Boldogasszonnyal".

Nagyon érdekes dolgokat találunk akkor, ha a sumír elnevezéseket összevetjük a még élő hagyománymaradékkal. Elsőnek nézzük meg a másik megmaradt "pirkan" szavunkat. Ebben: "PÍR" : "felkelő napfény". (A lenyugvóé sumírul "SZIK".) "KA" : "kapu", nyílás. Ez a mai "kapu" szavunk bizonyítja, hogy a Kárpát-medencébe hazatért szabír-subar népünk átélte a sémi Hamurabi kegyetlen idejét, amikor meg volt tiltva a sumír nyelv használata, és a birodalom nyelve a sémi-akkád lett. Ugyanis a "nyílás, kapu" sémi-akkádu "PU". Így az egymással érintkezni akaró köznép összeragasztotta a sémi és a sumír azonos jelentésű szavakat, és így lett a "nyílás" neve: "KA-PU", mely megmaradt nyelvünkben így.

De a sumír "KA" ékjelet, ha azt az "égiekre" vonatkozó szövegekben írták, "BABBA"-nak ejtették ki. (L. 131. "baba".) tehát a "holdsarló"-ra vonatkozó, csíksomlyói "BABBA-Mária" sumír értelmezéssel azt jelenti: "Mária - az ég kapuja".

Nézzük meg még az "anya-öl" ékjelét is. Ide írom ékírásban, hogy ellenőrizhető legyen. (L. 331. ékjele.)

Jelentése érdekes és tanulságos: "a testvér- Isten Birodalma". Itt érdekes a sumír "SES" : "testvér", "dingir SES" : "Isten-testvér", NERGAL egyik neve, amint ismertettem az előbbi fejezetben.

Ne akadékoskodjunk a 7000 éves szövegnek mai gondolkodásmódunkhoz való illesztésében, hanem örüljünk annak, hogy megtaláltuk azt az első imádságot, amit az "Istenanyához" intézett Kárpát-medencénk ősnépe. Nem véletlen tehát, hogy egyetlen darabja földünknek a mi édes hazánk, Magyarország, amelyet "MÁRIA ORSZÁGÁNAK" nevezünk, hiszen az URUK-i orákulum jóvendölése szerint a "Világ Világossága" a földre szállt Istenanyától születik emberi testben. Így Jézus édesanyja - Mária - a "Vigyázó Két szemű" Istenanya reinkarnációja, földreszállt megtestesülése. Itt kell megjegyeznem még azt, hogy amikor a judai-keresztény inkvizíció üldözni kezdi ezeket a "fénylátó igazhitű" népeinket, az örökké "Vigyázó Két Szem" ábrázolása is "rejtekvé" válik. A népművészet rejti el. A "tulipános" és "varrottas" hímezésekből mindig rád néz titkon, elrejtve a "Két Szem", a Magyarok Nagyasszonyának "Vigyázó Két Szeme". Közlök itt néhány ilyen mintát, de bemutatom az

avar fejedelmi szíjcsatot is (mely látható a Magyar Nemzeti Múzeumban), ahol ott van rajta a "Vigyázó Két Szem" ábrázolás.

A "rejteki két szem" egy tulipános díszítésen.

Itt közlöm az "avar fejedelmi övcsatot". Lelőhely: Kunágota

Nagyon sok honfitárs örömmel fogadta a tatárlakai amulettnek az imáját, és tudom, hogy sokan ma is így fohászkodnak a nemzetért.

Az USA-i "MAHKO Ltd." cég aranyba és ezüstbe verette, és így mi is úgy tudjuk a nyakunkban viselni, mint hajdani, tatárlakai ősrünk is tette. Az érme egyik oldalán az eredeti írás van, és a másik oldalán az IMA-szöveg, mai felfogásunkhoz illesztett módosítással. Mondjuk el most együtt, édes hazánkért való könyörgésként - ma, fájdalomk idején hiszen sokan úgy mondják: "már csak az Imádság segít!" Mondjuk hát: "OLTALMAZÓNK! -Minden Titok dicső Nagyasszonya! Vigyázó Két Szemed óvjon Napatyánk fényében!"

Ide illesztem az amulett jeleit összesítő táblázatot is, melyben feltüntettem a kapcsolatos sumír jeleket és azok szótári számát is. "L" : René LABAT: Manuel d'Épigraphie Akkadienne c. szótára (Paul Geuthner S. A. Paris 1876.)

Ne csodálkozzon az olvasó, hogy sokszor ismétlésekbe bocsátkozom, de ezeknek az ősi hagyományoknak ismertetésében tudatosítani kell azokat a valóságokat, amelyek ismerete nélkül lehetetlen hatalmas népünk- az ősidőktől Árpádig terjedő történelmének megismerése.

Ugyanis az egybetartozás tagadását kell megcáfolni, és kitörölni az emlékezetből az ezer éve tanított helytelen és hamis adatokat.

Ezért itt pontokba foglalom - emlékeztetőül - a legfontosabbakat.

1. Mindig elmondom, hogy a Kárpát-medence - Káspi-Aral-térség és Mezopotámiát magába foglaló hatalmas területen őskori népazonosságot és egynyelvűséget találtam. E három tér népségét nevezem "megyeri" népeknek.

2. A tatárlakai amulett írása bizonyítja, hogy a Kárpát-medencében élők és az észak-mezopotámiaiak (a Zab folyó és a Van-tó környékiek) önmagukat "SA-PÍR" (szabír)-nak nevezték. A déliekről - az Eufratestől az Indusig lakókról - tudjuk, hogy ANSAN (arabosítva ADZSEM) nevük volt. Mindkét név "fényarcút", "égarcút", "fénylátót" jelent.

3. Mindkét népesség műveltségében megtaláljuk népi, vallásos hiedelmüket - az Istenanya tiszteletet.

A "SA-PÍR" szabíroknál a "Vigyázó Két Szemű" Istenanyát és ősr-Mezopotámiában a madárfejű idolk Istennőjét.

4. A folyamatosságban és folytonosságban azonban egy természeti csapás, a mezopotámiai vízözön egy törésvonalat okoz.

5. A vízözön után ugyanis Mezopotámiába két irányból indul meg a népek bevándorlása. Egyik: a Kárpát-medencei "vigyázó két szem" hiedelmű szabírok jönnek le az itt már települt

testvéreikhez, és későbbben a Káspi Aral térségből már INNANA - az emberi formában ábrázolt Istenanya - követői települnek Káldeába, főleg URUK városba. Ez a másik irány.

6. A vízözön utáni népekre és történelemre vonatkozó meghatározás megváltozik, mert a szakirodalom - a vízözön utáni mezopotámiai népeességnek új nevet ad, és azokat és kialakított kultúrájukat "SUMER-SZUMÍR"-nek nevezi.

Jómagam a "sumer" helyett azt használom, ami az ékiratokon írva van, és ez "MAH-GAR". De ezek - a már "sumer"-nek nevezett ékiratok, az északi területeket és azok népét is "SUBAR-SUBIR" néven említik. De létezik a "HUN" név is, mint "HUN-GAR" és "LU-HUN-GA". Azt is sokszor elmondtam, hogy e "három" térségben élő népünk hatalmas birodalmát HUN-MAH-GAR-RI-ES-MA-nak nevezi. Tudjuk azt is, hogy a sok ezer éves történelmi vihar - a Pártos Birodalom bukása után - összezsugorítja hatalmas népünket. A déli tér- Mezopotámia idegenek martaléka lesz, de a Kárpát-medence és a Káspi Aral-térség - mint Hun Birodalom -Atilla kezében valóban "világbirodalmi hatalmat" kap. Itt örömmel tudatom, hogy a legújabb kutatások eredménye szerint a Magyar Szent Korona eredeti formáján (átalakítása előtt) a "Fény Atya" (pantokrátor), a "Fény Fia" (Jézus) és a vele szemben lévő oldalon a "Fény Szüze" (Mária) zománcképe tündökölt-Atillának készült egy kaukázusi műhelyben. Tehát Atillánk fejét ékesítette. Az utolsó fejezetet Álmos és Árpád írják, akik maguk is "fénylátók". "SAPÍR"-ok, szabirok maradtak, és hazatérve hozzák magukkal az évezredek hiedelmének szent hagyományait. Azt is, ami innen indult el, a "Vigyázó Két Szemű" Istenanyával, az ősvallás Boldogasszonyával.

Miután a következő fejezetnek címe - be kell mutatnom itt a "vigyázó két szem"-et viselő, mezopotámiai idolk közül azt, amelyen ott van az "Istenanya " szent madara, tehát azt a "szimbólumot", amelyen be van vésve a teremtésben résztvevő ősanjának - NIN-HAR-SÁG-nak Mallowan szerinti -jelképe, "a szarvas", és fölötte a sumír Nap-Madár (IM-DUGUD vagy TURULLU) látszik.

És mindez - Mallowan szerint - a Jemdet Nasr néphez tartozó vallási elem.

Mi ezt a népet nem a mai arab falucska nevével különböztettük meg, hanem a ma 7000 éves írásában leírt nevével ismertettük így: SA-BIR, SA-BARI.

Tudva azt, hogy honalapítóink vezértörzse a szabír volt, ismerve a Tarihi Üngürüsz "csodaszarvas" mondáját, mely Hunor népét arra a földre vezette, ahol "az ő nyelvüket beszéltek"... vegyük még hozzá a Turul hagyomány karizmatikus hiedelmét és elmélkedjünk.

A Csodaszarvasunk - azért "csoda", mert anyaszarvas létére agancsa van, de csak azért, hogy a SA-PÍR-AB-ot, a "napatya orcáját", a fénylő Napunkat hordja szarvai között... az ősi mondai hagyomány szerint. De ez az 5000 éves "szem-idol", melyen a szarvas képe a Teremtés Anya-Istenét jelenti a káld-sumír hagyomány szerint-szintén "anyaszarvas" is és "csodaszarvas" is. Fedezzük hát fel együtt mondai hagyományaink ősi gyökeret itt, azon a földön, azon a vidéken, ahonnan az őskor embere elindult.

E sorok írója teljes lélekkel hiszi azt, hogy a "csodaszarvasi" mély hagyomány világosságra fogja hozni a magyar származás igazságát is.

Szükséges volt a KÉT TÉR- ből származó és összetartozónak vélt vonatkozások egybeillesztése abból a célból, hogy az igaz magyar őstörténelem leírásához szükséges "termékeny bizonyosságaink" helyes értékelést nyerjenek.

A gazdag aratás lehetőségében egy érdekes példával kívánok szolgálni. Láttuk az előbbi fejtegetésekben, hogy a Jemdet Nasr nép szellemi kultúrája szoros kapcsolatban volt az uruki műveltséget kialakító telepésekkel. Észrevehettük az uruki népre gyakorolt szellemi befolyást is a Jemdet Nasr nép részéről, mely nemcsak a Tell Brak-i 1300 km-t hidalta át, hanem Ázsia felé is hatott. Így feltétlenül ki kell terjesztenünk kutatásainkat a "harmadik" TÉRRE is, mert egy életerős, nagy nép győzelmét fedezzük fel a Tér és az Idő felett, és ez a "győzelem" nekünk egy újabb, érdekes adatot szolgáltat. A Tell Brakból származó és a bemutatott "szem jelképre" vésett szarvas és felette a madár szimbólumából arra következtettünk, hogy ez a mi "Csodaszarvas és Turul" eredetmondánkhoz visz minket vissza. Most dr. László Gyula egyik régi munkájában arról tudósít minket, hogy: "Az avar hitvilág lassú felismerése és a belőle vonható következtetések sora faj lehetőségeket nyit meg a néprajz és a rokon területek számára... Különösképpen a magyar mesék és hagyományok közép-ázsiai rétegének magyarázatakor kell nyitva tartani az avarság helyi hagyományai beolvadásának lehetőségét. Minthogy valószínű, hogy az avarság hun rétegének közvetítésével kaptuk eredetmondáinkat és az Atilla hagyományt is".

Ezt a "közvetítést" igazolja az a régészeti lelet, mely egyidejűleg Tell Brakhoz is visszavisz minket, hiszen ez is egy "szemmotívum". Bizonyítást bemutattam azt az avarkori fejedelmi arany "övcsatot", melyet a Bihar megyei Tépe község közelében ástak ki. (Átvettük: dr. László Gyula: "Régészeti Néprajz és Magyar Őstörténelem" c. előadásából SZÁRSZÓ, 1943. Kossuth Kiadó, 1983. 275. old.)

A Jemdet Nasr nép szellemi kultúrája, melyet a Kőrös-Tordos műveltséggel láttunk azonosnak, MOST az avarokkal tért vissza a Kárpát-medencébe, ennek az avar szemidolnak a tanúságtétele szerint... Az avarok viszont kapcsolatba hoznak minket az ún. "iráni térséggel" is, tehát a semita nevű ELAM - helyesen ANSAN vagy ADZSEM - országra vonatkozó adatokat is leltározni kell, hogy összesített kiértékelést készíthessünk e TÉR történéseiről, kiterjesztve a Pártos Birodalom 500 éves létezésének esemény összegyűjtésére is.

A feladatokat már jól meghatározta dr. László Gyula még 1943-ban, az említett dolgozatában, a következőképpen: "A roppant gazdagságú nyelvészeti anyag szinte kimeríthetetlen kincsesbányája a magyar őstörténelemnek. Ahhoz azonban, hogy ősiségünket megállapíthassuk, szükségünk van a népvándorláskori és honfoglaláskori tárgyi és szellemi anyag értelmezett ismeretére. A helyzet ma s régebben is az Magyarországon, hogy míg a magyarsággal össze nem függő, vagy a magyarságot csak távolról érintő kultúrák tanulmányozására tízével nevelik a kitűnő régész szakembereket, addig a népvándorlás, a honfoglalás emlékeinek feldolgozására nincsen utánpótlás-nevelés. E fájdalmas és szegényteljes állapot óriási terhet ró a feladatukat vállaló magyar kutatókra."

Az egyetlen feltétele ennek a kutatásnak: az a jó szándék, mely a magyar nemzet szeretetéből fakad. Hát ezt kéri, és még hozzá a Magyarok Istenének segedelmét e sorok írója; keserves napjaink imájával, így:

Boldogasszony Anyánk!
Őrizd meg!... őrizd meg
Magyar népedet és

Szabadítsd meg az
Idegen gonoszoktól!

Végtelenül örülök, hogy sok otthoni kutató rájött arra, hogy népünk megtartotta- szinte tudat alatt - a régi hagyományokat, de a kötelező "térítéssel" felvett kereszténységet is beleillesztette a maga módján. Ennek bizonyítására idézek MOLNÁR József: "Egészség" c. könyvéből. (Pécs, 1995. 256. old.)

Csak annyit Jegyzek meg az idézettekhez, hogy a vallásos író a kereszténység (értsd: római-judai-kereszténység) felvételét "a Teremtő időszerű parancsának véli", de az Igazságot tisztán meglátja és írja. Íme az idézet:

Talán, mert a legősibb itt örködik, itt érthették meg igazul az emberek a Teremtő időszerű parancsát. Úgy váltak kereszténnyé, hogy minden fontos régi rítusforma megmaradt, megmaradt mind a hasznos ősi "edény", csupán hagyták, hogy új "itallal" töltse tele azokat az Úr. S ebben, itt segített leginkább táltos királyunk, Szent László is, aki népünk Eget Földdel összekötő fényes állatát, a szarvast nem tüntette el, annak időszerű angyal tartalmát mutatta meg csupán a mogyoródi dombon Gézához, testvérehez eképpen szólva: "Nem szarvas az, hanem angyal." Regös énekeink, régi imádságaink a tanúk, hogy népünk megértette e változást:

"Égen menő szép madár,
De nem madár, szárnyas angyal,
Szárnya alatt szent oltár,
Szent oltárban igaz hit,

Igaz hitben boldogasszony.
Kelet felől tekint a Nap,
Ott látta az Ő szent fiát..."

(Népünk hitében a szarvas és a madár együtt alkalmi az égiekkel való kapcsolatnak - a szkíta művészettől napjaink pásztorfaragásáig ezért található gyakran a szarvason madár.)

Érti, éli, s érvényét érzi ennek Bódor Róza, idős csángó asszony is Gyimesfelsőlokon, az Ugra- patak mentén, az erdőhöz, s ahogyan ő mondja: az Istenhez közel. Még fiatalon magára maradt. Kemény sorsot szánt neki az Úr: Két gyermeke közül az egyik a két évet sem érte meg, a másik, vele együtt végig kellett hogy nézze, miképpen verik agyon az urát "kicsi magyar idő" elmúltá után a román katonák az udvaron. Megtévelyodott a kisiskolás gyermek, s nemsokára a havason lelte halálát - lavina végzett vele. Róza magára maradt, de nincs egyedül. Isten minden nap elküldi hozzá angyalát: hegyi billegető látogatja meg reggel, vele ebédel délidőn, s este is eljön a madár. Róza minden esztendőn elgyalogol gyimes népes zarándok menetében Csíksomlyóra a csodatevő Szűzhöz, Boldogasszonyhoz, a ferences templom kegyszobrához, akit a gyimesi csángók Babba Máriának neveznek, csakúgy mint a csíki székelyek. Elgyalogol, hogy hálát adjon az angyalért, hogy lelke rendeződjék, hogy megerősödjék mindabban, ami benne, általa, az idegenné vált országban is magyar. Gyimesben és Csíkban a Holdnak is Babba a neve, a Napbaöltözött Asszonyt, Máriát a Hold idézi meg, miképpen az Ő szent fiát, Jézust a Nap "hozza el" minden hajnalon.

Felhasznált forrásmunkák:

Jacketta HAWHES and Sir Leonard WOOLEY: History of Mankind: Prehistory and the Beginnings of Civilization. (UNESCO 1963.)

Vladimir DIMITRESCU: Arta Prehistorica in Romania. (Editura Merldiana Bucuresti, 1974.)

M. E. L. MALLOWAN: Early Mesopotamia and Iran. (Th. & H. London 1965.)

Civilized Life Begins. Mesopotamia and Iran. (Thames and Hudson. London, 1961.)

Excavations at Tell Arpachijah. IRAK. Vol. II. P. I. 1935.

N. VLASSA: Chronology of the Neolithic in Transylvania. Dacia. Vol. 1963.

A. UNGNAD: SUBARTU. Leipzig, 1936.

Sir Leonard WOOLEY: UR of the Chaldees. London, 1950.

OPPENHEIMER M. von: Tell Halaf. New York, 1933.

R. LABAT: ELAM. Cambridge, 1963.

FALKENSTEIN A.: Das Sumerische. Leiden, 1959.

BOBULA Ida: Sumerlan Affiliations. Washington, 1951. A Sumír-Magyar Rokonság. Buenos Aires. 1985.

LÁSZLÓ Gyulának a szövegben idézett tanulmánya.

A MAGYAR ŐSISÉGRŐL, ANNAK HÍVEIRŐL ELLENSÉGEIRŐL ÉS A MAGYAR ŐSVALLÁS ISTENASSZONYÁRÓL

Amikor e sorokat írom, tudom jól, hogy nagy a világ és benne kicsiny az ember. Tudom, hogy a nagyvilágban szétszóródott magyarságnak csak egy kis hangja vagyok, de torkom kitátom, mert szeretnék olyan bőszen ordítani, hogy szavam beessen minden magyar fülbe. De a füleken át a Magyar Lélekhez kívánok szólni, és a magyar lelkek elérésének vágyában indítékom a HIT. Hiszek a csodákban... Hiszek a magyar nép és nyelv megmaradásának a csodájában, és törhetetlen hittel hirdetem és tanítom az Isten azon kegyelmét, mellyel minden magyar nemtörődömség, idegenimádat és nem magyar ízű, hanem idegen érdekű vallások követése ellenére is - megtartotta eddig a magyar nemzetet és a magyar nyelvet.

Azért hivatkozom az Isten csodálatos jóságára és kegyelmére, mert az elmúlt ezer év alatt népünk és nyelvünk elvesztésére bevetett, alkalmazott és gyakorlatba vitt rendszerek és módszerek eredményeképpen már el kellett volna pusztulnunk nyelvben és fajunkban is - az Úr ezen csodálatos kegyelmessége nélkül.

Tehát - ezért hiszek - és azt is tudom, hogy ezen üzenetem el fog jutni a magyar lelkekhez.

Könyveimben és írásaimban bizonyítottam eddig nyelvünk ősi voltát és azt a csodálatos szerkezeti felépítését, amellyel magába foglalja a nyelvszerkezetben a teremtés történetét is.

Bemutattam a magyar néphagyomány Istenig felérő magasztos hitvilágát és azon történelmi mélységét, amelyet a rég érzett bizonyítékok az i. e. 6000 év körüli időben, már őseink életében lévőnek és őseink sajátjának vallanak. E kiásott leletek között ott van, a tatárlakai amulett írásában, a "Napbaöltözött" Istenanya Amikor a múltban keresgélő kutató Ily hatalmas nyelvi és tudásbeli hagyománykincset talál - érthető mindenképpen azon igyekezete, hogy mindazoknak szeretné megmutatni, akiket e kincsek tulajdonosának hisz. Így vagyok én a magyar néppel, aki ennek a-minden nép hagyományát értékben felülmúló - tudáskincsnek a tulajdonosa és örököse. Szeretném felvilágosítani tehát e nagy nép minden tagi át, hogy milyen az öröksége, és felszólítani egyben arra is, hogy osztozzon ebben az örökségben. Ez az én tiszta és igaz szándékom.

Sok azoknak a száma, akik örömmel veszik tudomásul e hagyományt és szinte türelmetlenek annak mielőbbi megismerésében. Kutatók, munkatársak, vagy kíváncsi érdeklődökké válnak előbb s aztán - az igazság láttán - az ősök tiszteletén és megbecsülésén alapuló nemes, a nemzettestvért segítő NEMZETI ÖNTUDAT fénye tölti be a lelküket, melynek erejével munkásaivá lesznek a nagy magyar nemzetcsalád újra megalapításának.

Egyik oldalon betölt a velük való örvendezés boldogsága, de megrezzenek és ijedten ocsúdok fel akkor, amidőn "magyar nyelven" és állítólagos "magyarok" által cégjegyzetten jelennek meg a "magyar" sajtóban a népünket és nyelvünket leértékelő, megcsúfoló és megalázó - hazug - írások, melyek a magyarság bepiszkolása árán idegen népek múltját és hamisított (azaz sohasem létezett) hagyományait hozsannázzák.

Feltör belőlem a nagy kérdés: "miért nem szabad hirdetni az igaz magyar származást...?" ...Miért nem lehetünk büszkéek "Árpádi" őseinkre...? Miért kell "elpogányosítani" mindent, ami az "Árpádi magyar világból" való...? Miért "nevetséges" a sumírmagyar nyelvazonosság hirdetése...? Miért mondják azt, hogy a szlávok és a németek voltak "tanítómestereink" a kultúrában... amikor ez nem igaz...? Miért vagyunk "finnugorok"?... amikor ez szintén hazugság.

MI AZ OKA SZERVEZETT TAGADÁSNAK...?

A felderítést nem ott kell kezdenünk, hogy a Tihanyi Apátság Alapítólevelében szereplő ún. "magyar szórványszövegek" a sumír nyelven olvashatók és értendők... s talán emiatt jó az "idegen érdekű" tiltakozás. Ez "mai" felfedezés és csak 1973-ban került a Sorbonne-on tartott 29. Nemzetközi Orientalista Kongresszus plénuma elé. A "tagadás" szervezésében kicsit mélyebbre kell mennünk a magyar múltban, de mindig a kézzel fogható és látható bizonyítékok alapján.

Látogassunk el először PUSZTASZER-re.

A történészek megállapították, hogy régen SZER volt a neve ennek a szentélynek, s csak azután lett PUSZTA, amidőn a magyarirtó és magyarellenes idegen uralkodók által odatelepített idegen földesurak valóban "pusztává" alakították azzal, hogy ott minden ősi, magyar építményt leromboltak.

Ezek az "idegen" uralkodók és idegen földesurak mind "keresztények" voltak, és a rombolásban csak követték az egyházuk által hirdetett és szentesített tanokat a magyarokra vonatkozólag.

Ugyanis a kereszténység hivatalos álláspontja a magyarokról a mai napig még - Regino apát honfoglaláskori krónikájából meríti adatait és annak szellemében ítéli meg Árpád népét, és ez a Krónika így szól rólunk: "Az Úr testet öltésének 889. évében az ungrok igen vad és minden szörnyetegnél kegyetlenebb népe, melyről az azelőtti nemzedékek azért nem hallottak, mivel nevük sem volt, a szkíta tartományokból és ama mocsarak közül jött elő, amelyet a Thanais kiáradásával mérhetetlenül kiterjesztett... Állítólag nyers húst esznek és vért isznak..."

Ez a felfogás még ma sem halványodott el, és Nagy Töhötöm S. J. páter könyvében (Jezsuiták és szabadkőművesek 220. old.) olvashatjuk, hogy amikor ő a Vatikánban felkereste P. Leibertet, aki a pápának "több mint hivatalos szószólója"-ként volt ismeretes, és szóba került az a valóság, hogy Magyarországnak a szovjet csapatok általi megszállása és az ott véghez vitt borzalmak miatt sem a Vatikán, sem a többi keresztény egyház nem emelte fel tiltakozó szavát a Vatikán hivatalos álláspontját így közölte P. Leibert: "...bár a Szentatya legmélyebb fájdalommal együtt érez azokkal a szenvedőkkel, akik az orosz uralom alatt oly mérhetetlen sok nyomorúságnak vannak kitéve, de eddig még nem tiltakozott ezek ellen és előreláthatólag nem is fog tiltakozni, bár sokan akarják Őt erre rávenni... a Szentszék messzebbre néző szempontok vezetnek és magasabban nézi az eseményeket, mint azok, akiket a szovjet gyűrü bezárna tart és a szenvedésekben el vannak merülne.

A Szentszék tudja és számításba veszi, hogy Európa lakóinak körülbelül a jelét szlávok adják, és ezek ma erőre kapnak, Európa jelét el is foglalták és onnan nemigen fognak kimenni..

Ebben az egész kérdésben döntő szempont az, hogy a Szentszék bízik benne, sőt teljesen bizonyosra veszi, és már most előre készül is rá, hogy talán 20-30 év sem kell hozzá s az Egyház legnagyobb és legmegáldottabb missziós területe Oroszország lesz. Ezek a szempontok határozzák meg a Szent szék orosz politikáját, és ezt jó a magyaroknak is tudniok."

Miután páter Nagy Töhötöm azt a kijelentést tette, hogy "a magyarok nem bíznak az orosz megtérésében"... erre páter Leibert a következő szavakkal közölte a vatikáni álláspontot: "Mi először is nem a bolsevizmus megtérésében bízunk, hanem az orosz nép megtérésében..."

Különösen csodálkozom pedig azon, hogy ezt azok a magyarok mondják, akikről egész Európa úgy vélekedett egyszer ezer évvel ezelőtt, hogy kárhozatra és pusztulásra szánt pogány népség."

Ne feledjük el, hogy ez a beszélgetés 1946-ban történt, és azóta beigazolódtak P. Leibert szavai. A Szentszék a "szláv" irányzat támogatását követi, és csakis ez a magyarázata a lengyel Wojtila- közismert pánszláv vezető - pápává történt koronázásának, és láthatjuk- éppen a Lengyel krízis esetében-, hogy a Szentszék nemcsak felemeli szavát a szlávok érdekében, hanem a világ katolikusai között világmozgalmat indít érdekükben. Pedig még nem folyt annyi vér, mint a magyar szabadságharcban 1956-ban. Nem deportáltak 40.000 ifjút Oroszországba, mint Magyarországon - 1956-ban. Nem végezték ki sorra a szabadságharcosokat, mint Magyarországon 1956-ban... és akkor NEM TILTAKOZOTT A SZENTSZÉK. Talán azért, mert Magyarország állja útját az északi és déli szlávok egyesülésének...?

Megállapíthatjuk tehát ezekből az adatokból azt, hogy a kereszténység szemében csak azóta létezőnk, amióta őseinket Árpád népét - a római vallásra térítették. Mondhatjuk azt is, hogy amióta a magyarságot Szent István szavai szerint "gyalázatos szolgaságba" süllyesztették. De

hiába állítják a történészek, hogy "Szent István intelmeit" éppen úgy, mint a róla szóló "legendákat", idegen érdekű és a magyarság szolgáskorának fenntartását segítő, nem magyar egyházak szerkesztették, még ma is vannak "közírók", akik azt hangoztatják, hogy "gyenge az egynyelvű nemzet"... persze úgy értik, hogy CSAK a magyar nemzetre vonatkoztatni ezt az öngyilkot - hisz minden nemzet, mely élni akar, a saját nyelvét követeli és erősíti. (Kanada lakossága még ma is civakodik azon, hogy Québec tartományban angol vagy francia legyen a hivatalos nyelv. Az USA-ban mindenkinek angolul kell beszélni, és Románia kiirtja azokat, akik másképpen beszélnek, mint oláhul. Az orosz nyelv mindenütt kötelező "tantárgy", ahol orosz megszállás van, és a bekebelezett területek hivatalos nyelve is ez.)

E keresztény felfogás szerint tehát mindaz a magyar ősiség, mely a "megtérésünk" előtti - egy kárhözatra szánt, pogány népség terméke, ahol nem létezhet sem tudás, sem civilizáció. És ha ennek az ellenkezőjét bizonyítjuk - és még arra is bátorkodunk, hogy sumír- magyar nyelvazonosságot hirdessünk - a keresztény vallások ábrahámos papjai lesznek a tagadás szövegírói, és - felekezeti különbség nélkül - oltalmazói lesznek annak az ezeréves szolgáskornak, amiben pusztult a magyarság apraja- nagyja és vígan élt a "magyar jobbágy" verejtékén a "magyar nemesség" vált idegen. De mindegyik az árpádházi I.István királyunk "védelmében" emeli fel szavát, akit ők "szent királyként" tűztek ki magyar sorvasztó rendszerük cégérévé... és neki tulajdonítanak mindent, ami az "egyházi és főúri feudálkapitalizmus" érdeke és koloniális rendszere volt.

Nincsen nekünk egy szavunk sem I. István magyar királyra. Inkább azt az "idegen", de "magyarnak nevezett" uralmi rendszert kifogásoljuk, mely a hozzánk érő és ma is érvényben lévő keresztényi felfogás szerint - csak a római térítés érvényesítése óta ismer el "magyar történelmet". I. Istvánt hirdeti az első magyar királynak, és az előtte lévő múltunkat, I. István "Árpád- Házának" előbbi nemes, bölcs és Jézushitű (tehát keleti-keresztény) tagjait, a hozzájuk tartozó magyar őstörténelemmel együtt a világ szemétdombjára veti, és a kárhözát tűzét fűjja mindazokra, akik ezzel foglalkozni mernek.

De éppen ez a megszervezett és egyöntetű tagadás válik legjobb bizonyítójává a magyar ősiségnek, hiszen, ha a magyar nyelv és nép nem rendelkezne egy különösen csodálatos és sok ezer éves múlttal, és nem lenne minden tudáskincs forrása a MAH-GAR- a Tudás Népe -, akkor biztosan nem tiltakoznának oly kétségbeesetten.

Bevezetőnek talán sokat is mondtam már ugyan, de csak a keresztényi hivatalos felfogás által sugallt tagadást ismertettem. Nem jutottunk el azonban teljesen tisztán a feltett kérdés megválaszolására - vagyis, hogy mi is a tulajdonképpeni igaz OKA a szervezett és összehangolt tagadásnak...? Ugyanis sok hívő keresztény ember érthetetlennek tartja a római vallásból eredő azon sugallat mai érvényesítését, mely a "szentkirály" előtti magyarságot "kárhözatra ítélt, pogány népségnek" tanítja. Sok Istenhívő, aki tiszta lelki felemelkedésében Istenhez ér ugyan, de megszokásból beletartozik apja vagy anyja "keresztény" vallásába, tiszta lelkiismereti beállítottságában fel sem tudja tételni talán azt a "maffiát", amit- a magyar ősiség kérdésében- a keresztény vallások "ábrahámos lelkű" papjainak pusztítása végzett és végez ma is. Ebben a pusztításban még a történészek figyelmét is elkerülte eddig egy lényegtelennek látszó, de igen fontos és a szervezett tagadás OKÁT jól megvilágító történelmi esemény.

Az Úr 1000. esztendejének október havában, a 9. napon kiadott királyi parancs rendelte így: "II. Szilveszter pápa tanácsolása folytán határozott, hogy a "magyarok, székelyek, kunok,

valamint az egyházi magyar keresztény papság által is használt régi magyar betűk és a jobbról balra, pogány rovásírás megszüntetődjék és helyette latin betűk használtassanak...

A beadott iratok és vésetek pedig tűzzel-vassal pusztítottassanak el, hogy ezek kiirtásával a pogány vallásra való emlékezés és visszavágyódás megszüntetődjék."

Tudjuk jól, hogy ez a rendelkezés a római térítéssel volt kapcsolatban, és a nyugati-keresztény szellem megerősítését szolgálta. De még egy történész sem vetette fel azt a kérdést, hogy miért kellett tűzzel- vassal irtani a magyarok rovásírását, amikor a királyi rendelet kifejezetten hangsúlyozza, hogy a keresztény magyar papság használatában volt ez az írás. Senki sem ütközött meg azon, hogy a kereszténység szent iratait vetették itt tűzbe csak azért, mert nem latin betűkkel rögzítették, hanem rovással. A Rómát felperzselő gótok megtérített utódainál - akik valóban pogány istenképzetekkel rendelkeztek volt- ezt a módszert, vagyis a "pogány vallásukra" emlékeztető "runa-írásos" hagyatékuk elpusztítását nem "tanácsolta" a római pápa. A valóban istentelen és pogány szlávok - szintén megtérített - utódainak Cyrill és Method görögkeleti püspökök szerkesztették meg az ó-szlávnak nevezett "cyril" írást és nyelvet. Ezzel sem volt Rómának semmi baja - sőt -, mindenben elősegítette a terjedését. Hogyan lehetséges tehát az, hogy a már "megtérített" magyaroknak- a saját ősi hun-magyar írásukkal vésett és rótt, és a "kereszténység" hitvilágát és vallási szövegeit rögzítő írásbeliség lett "tűzzel-vassal" elpusztítva egy "keresztény szentkirály" rendeletére, és "keresztény papok" végezték el ezt a valóban hóhérmunkát...?

Erre a kérdésre választ ad Kálmány Lajos katolikus plébános, aki a Szeged környéki tanyavilágot járta be a múlt század második felében, és észrevette, hogy katolikus hívei - a szentek tiszteletéhez - "nem keresztény" (azaz nem a római vallás által előírt) elemeket vegyítenek. Alapos kutatásba kezdett és megállapította, hogy a talált elemek mindegyike a római kereszténység felvétele előtti magyar ősvallás maradványa. Kálmány adatgyűjtésének eredménye az ősi magyar hitvilág gazdag tartalmának legékesebb bizonyítéka. A közelmúltban meghalt dr. Bobula Ida foglalkozott alaposan Kálmány Lajos nagyszerű tanulmányával, és az ott talált adatokat visszavezette a sumír népig. Érdekes ezeket az adatokat bővebben ismertetni, mert egyrészt világosan kimutatják azt, hogy a római kereszténység felvétele előtti, Árpádi magyarságnak vallásában szerepel az életet adó és életet őrző, mindenről gondoskodó Isten- Anya, akit a nép **BOLDOGASSZONY** néven tisztelt és kultuszát megőrizte még a római vallásban is, és másrészt - láthatjuk, hogy ez a "boldogasszony" és a hozzá kapcsolódó hitvilági tartalom gazdagsága, magasztossága és tisztasága feleslegesített mindenfajta "térítést", hiszen belőle kiviláglik az, hogy a pogánynak nevezett magyarok sokkal szebb, fennköltebb, nemesebb, műveltebb és gazdagabb hitvilággal rendelkeztek, mint azok a judai-keresztény és nem magyar egyháziak, akik "tűzzel-vassal" igyekeztek őket a római vallásra téríteni. Hogy ez a "térítés" indokolt, valamint, hogy a "pogányság" rájuk illeszthető legyen, el kellett pusztítani minden írásos tudáskincsüket, mely magasabb kultúrájukat bizonyította és istenesebb hitvilágukat tanította a népnek.

Gazdagítsuk mi is ismereteinket a Kálmány-Bobula kiértékelésekből.

Kálmány plébános adatainak ismeretében - a Congress Library alkalmazottjaként dolgozó Bobula Idának-volt alkalma megismerni azt az ékiratos sumír anyagot, amelyet Kálmány már nem láthatott. Bobula - a sumír hitvilágban - fedezte fel ugyanazt a Boldogasszony kultuszt, amelyet Kálmány plébános az Árpádi magyarság hitében és vallásszemléletében megtalált, mint minden "térítés előtti" tulajdonságot. Ezt az Árpádi "magyari hitvilágot" mélyítette el

bizonyítékaival Bobula Ida Sumériáig abban a nagyszerű dolgozatában, melyet itt közlünk, s amelynek Bobula által adott címe Is igen sokatmondó így:

"A MAGYAR ŐSVALLÁS ISTENASSZONYA" Kálmány legértékesebb tanulmánya: "Boldogasszony, ősvallásunk Istenasszonya.. Ebben elmondja Kálmány, hogy népünk kifejezetten "hét. Boldogasszonyt tisztel, akik között a legnagyobbak tartja a Nagyboldogasszonyt. Ennek lányai a többi Boldogasszonyok (szülő, fájdalmas, havi, gyertyaszentelő, sarlós, segítő), akik között legfiatalabb a Szűz Kisasszony. A néphit a Kisasszonyt azonosítja Jézus anyjával. Máriával, és keddet tartja Nagyboldogasszony napjának. Meddő asszonyok kilenc keddet böjtölnek, hogy a Nagyasszony segítsen rajtuk. Aki kedden mos, megbántja a Nagyboldogasszonyt, a Kedd Asszonyát. Kedden tilos minden erős munka, viszont elkezdésre, elindításra szerencsés a kedd, pl. tyúkültetésre.

Az adatok tömegéből kitűnik, hogy Nagyboldogasszony az élet adója és védője, bőség, termékenység, aratás, növény, állat és ember szaporodásának, egészségnek gondviselője.

Kálmány rámutatott kódex irodalmunk adatára, amely szerint Szt. Gellért tanácsának intéséből akkoron kele fel, hogy a Szűz Máriát ez Magyarországon Bódogasszonynak, avagy ez világnak nagy asszonyának hívnák.. Feltehető, hogy Szt. Gellért térítő törekvései során találkozott egy jóságos és fenséges mennyei nagyasszony kultuszával, akiben mintegy Szűz Mária előképét láthatta, akinek tisztelete nagyobb akadály nélkül válhatott Mária kultusszá, és akinek költői neve sem látszhatott méltatlannak arra, hogy Isten anyját ékesítse. Lehet, hogy ez a meglátás segítette a "nagy térítőt. emlékezetes sikeréhez, mikor a napba öltözött asszony bibliai idézetét választotta a magyar udvar előtt tartott prédikációja tárgyául. Kálmány fejtegetései és adatai nem támogatták azt a finnugor irányzatot, mely több kevesebb tudatossággal, a magyarság önérzetének megtörése végett, olyan primitív, gyűjtögető előmagyarokról beszélt, akiknek nem is lehetett mitológiájuk. Az Egyetemi Nyomda .Magyarság Néprajza. kiadványban, a hitvilág fejezet bő bibliográfiájában hiába keressük Kálmány akadémiai értekezését.

Egészen más úton, a magyar díszítőművészet keleti forrásainak kutatása közben talált egy ősi magyar Nagyasszony - gabonával, gyümölcszel, termékenységgel összefüggő-kultuszának nyomaira Huszka József; Asztarte-Boldogasszonynak nevezte. Astarte azonban aránylag késői idők istennője. Megelőzte Istar, azt Ianna, és valamennyit a régi sumér pantheon anyaistene, Baú vagy Baba.

A Magna Mater alakja az ókor majdnem minden vallásában megvolt, és bizonyos vonásokban minden Magna Mater hasonló. A sumér Baú és a magyar Boldogasszony között azonban olyan hasonlóságok vannak, melyeket sem véletlenséggel, sem az általános jelleggel megmagyarázni nem lehet.

Baú alakját egyrészt a kő- és cseréptáblákon fennmaradt ékírásos irodalomból, másrészt képeiből ismerjük. Ezek legnagyobb része pecséthengerekre vésve maradt ránk. Koronás nőalak, fodros ruhában, trónszéken ül és szimbólumainak valamelyike, az életfa, a termő ág, amit kezében tart, vagy az életvízzel telt serleg jelzik, hogy ő az Élet Nagyasszonya. Van kutyája és madara. Találtak az ásatók számos Baúnak szentelt ivóedényt. Bizonyos nyomok arra mutatnak, hogy a történelem előtti matriarchátus korában Baú, vagy egy őt is megelőző nőalak, lehetett az első isten, a mindenség és minden további isten szülőanyja.

Száz évvel ezelőtt csak nagyon kevés kutató sejtett valamit a nagy ókori népről, melyet később mint sumír népet említenek, és amelyről ma már tudjuk, hogy az egész nyugati kultúra forrása ők voltak; vallási fogalmaik közt is sok előkép van, melyek később a kereszténységben virágoztak ki. Az elmúlt évtizedek során számos munka foglalkozott a sumir mitológiával, és ezek alapján elég világos képet alkothatunk magunknak legalábbis a népszerűbb, a feliratokban gyakran szereplő istenek alakjáról. Baú bizonyosan ezek közé tartozik.

Sokat vitatták, hogy a sok istennő név és kép közül melyek tartoznak Baú alakjához. Természetes, hogy az évezredek során változtak a hiedelmek, de úgy látszik, hogy Baba a születést adó ugyanaz volt, aki Baú, az "élelem adó", aki Gúla, a hatalmas; aki Mah, a nagy; aki Nin-Anna, a menny nénje: aki Gatum-Dug, jóságos nagyasszony, vagy Gasan-Anna, asszonya a mennynek.

Baú a sumír hívó számára a bőség nagyasszonya volt, a nagy ajándékozó. A viharisten tombolása után ő mosolygott a szivárványban. Ő a tápláló, a termést adó, a születés, az anya, a csecsemő, az élet védője. Ruhája minden fodrában meg nem született gyermekek bujkálnak. Himnuszok dicsőítik, mint a hatalmas Gúlát, aki gyógyít, közbenjár, az ég királynéja és a világnak világa. (Licht aller Welt.). A különös kifejezésből, hogy ő a "halottak meggyorsítója", talán arra következtethetünk, hogy élt az erős hit arról, hogy a túlvilági vándorlás megrövidíthető és van újjászületés.

Az ősmitológiák Magna Materit általában jellemző szülő, Boldogasszonyi stb. jellemvonásokon túl vannak Baúnak egyéb jellegzetességei is. Kultuszának legtöbb emlékét a lagashi (telloi) ásatásokból ismerjük, melyeknek anyagát a Louvre őrei. Lagash városistene Ninurta napisten, kit Langdon a bibliai Nimróddal azonosított. Tudjuk, hogy krónikás hagyományaink bizonyára nem véletlenül-Nimródtól származtatják a magyarságot.

Lagashban évente nagy ünnepséggel ülték meg a helyi kisisten, az isteni hérosz és a hozzá leereszkedő nagy termékenység-istennő házasságának napját. A városistennek ilyenkor módjában állt kikérni hatalmas asszonya kegyeit népe számára. Ismerünk fejedelmi hála-ajándékot, melyet Nimurta azért kapott, mert "jó szót szolt" a fejedelem érdekében az istennőnél.

Baú kifejezetten a fű és fa, a termés és aratás asszonya. Különleges ünnepe, mikor a nép először eszik az új gabonatermésből. Gondoljunk a magyar falvak ünnepére, az új kenyér napjára és a Sarlós Boldogasszonyra.

Külön tanulmány tárgyát képezhetnék az úgynevezett boldogasszonyi füvek, melyeket népünk a templomba visz szenteltetni, főleg Nagyboldogasszony napján. Ilyen a Gomborka (Mentha Pulegium, L.), a napraforgó; ezeket megőrzik és halottaik mellé teszik a koporsóba. Az ökörfarkkóró pedig a boszorkányok elkergetésére hasznos. Egyéb régés növények nevei; Boldogasszony haja, tenyere, cipellője stb.

Az ősi ábrázolások némelyikén feltűnik a Nagyasszony mellett az úgynevezett "lagashi címer" állata, a kiterjesztett szárnyú madár, a mindig visszatérő fényes sas. Gondoljunk a régi Árpád címer és eredetmondánk turul madarára. (A sumír TUR szó visszatérést, megifjodást jelent, az UL pedig életerőt.)

A sas mellett más madarai is vannak az istennőnek; ezeket nem könnyű meghatározni. Daru? Liba? Gólya? Egyik madárnak a neve a Ba piktogrammal kezdődik; ez a fecske. (Deimel S. L. No. 5.: Schwalbe..) Meggondolandó, hogy Magyarországon igen elterjedt hit, hogy fecske és gólya a Boldogasszony madarai.

A sumír pecséthengereken sorban felvonuló és a Nagyasszonynak ivóedényt nyújtó nők képe elemi erővel és páratlan pontossággal idézi a sokszor leírt magyar népszokást, a "Boldogasszony poharának megadása". képét.

Az asszonyok titkos avató gyűlésén, melyen férfi nem lehet jelen, a legtekintélyesebb öregasszony kinyújtott tenyerén felajánl a Boldogasszonynak egy tányérra tett pohár bort és egy süteményt, megköszönve a szülés körüli segítséget és boldogságot kérve az újszülött számára. Mint Szegeden értesültem erről, az áldozat elmulasztása azzal jár, hogy az újszülött felnőtt korában, ha fiú, nem kap lányt, ha lány, nem kap fiút. (Adatszolgáltatóm Sánta Katalin [50 éves] 1928-ban.)

A feltűnő és különleges egyezések közé tartozik a Boldogasszonyokkal kapcsolatban makacsul emlegetett hetes szám, melyhez a szegedi nép a közelmúltban is ragaszkodott. Nehéz véletlen egyezésnek tartani azt, hogy ékírásos szövegek szerint Baú Ninurtának hét lányt szült, ezek mind bőséget árasztó isteni jótevők.

A magyar hagyomány Nagyboldogasszonyának legifjabb és szűz lánya a Kisasszony. Mezopotámiában is átvette volt későbbi korokban Baú egész szerepét egy ifjabb, szűz istennő, Inamra-Istar. Maga a Nagyboldogasszony azonban nem a szüzesség, hanem a szaporodás pártfogója. Kiténik ez egyik sok változatban ismert népi játékunkból. Leányai körültáncolják a földi anya megszemélyesítőjét, aki pöröl a körön kívül járó Boldogasszonnal:

-Boldogasszony, mit kerülöd, mit fordulod az én házam táját?
- Azt kerülöm, azt fordulom, lányod kéretem, lányodat kéretem!
-Nincsen nékem olyan lányom, ki eladó volna.
- Ó ne tagadd, ne tagadd el... - mondja a Boldogasszony, aki e szimbólikus táncban egyenként viszi el a Toldi anya lányait a maga gyönyörűséges szolgálatára."

A BOLDOG-ASSZONY elnevezés megtalálható az ékíratokon, mint ahogyan dr. Gosztonyi "Dictionnaire D'Étimologie Sumerienne et Grammaire Comparée" c. munkájában a 132. szófejtés alatt a sumír BA-DUG összetételt azonosítja a magyar BÓDOG szavunkkal és ASAN : "istennő", uralkodónő.

Bobula ezt az összetételt három sumír gyökből veszi így: BAU : "élelemadó", DUG : "jóságos" és ASAN : "istennő" és így mondja: "A sajátos magyar összetétel egybeforradása bizonyára a néma évezredben történt meg. Ez kb. Kr. e. 500 és Kr. u. 500 közt lehetett, mikor az árva népet csendben vezette a Boldogasszony csillagszekere a dunavölgyi ígértföld felé."

Hát nem csodálatos mindaz, amit Bobula Ida bizonyít...? Az ember szinte érzi, miként magasztosul lelkében a magyar öntudat.

Szeretném az olvasók részére kiegészíteni egy kicsit Bobula nagyszerű meglátásait oly adatokkal, melyek ma már sokak előtt ismeretesek ugyan, de szorosan hozzátartoznak a Boldogasszony tiszteletét magába foglaló Árpádi, magyar hitvilágunkhoz, valamint hazánkhoz is, amit Bobula Ida "ígéret földjének nevezett.

Ennek az "ígéret földjének" égboltját jól ismerő néphit a "hajnalcsillagban" látta a Boldogasszony fényét és jelenlétét, de az "esthajnali csillag" is Ő volt... mint a Magyar Nép Édesanyja... Ahogy a nép mondta sumír nyelven: "a zid-es".

Ez a hagyomány oly iszonyú erős volt, hogy a római vallás magyar hívői - még hatszáz évvel a "szentkirály" után és még ma is így énekelnek a templomban: "Édesanya Nagyasszonya igaz magyar fiaknak. Patrónája, pártfogója régi magyar hazáknak" És még azt sem felejtették el s énekelik ma is, hogy: "Te nagy földi éltünk Hajnalcsillaga.."

Itt teljesen lényegtelen az a részlet, hogy az értelmezés már Jézus anyjára - Máriára - vonatkozik, mert a Máriára illesztett imádság és kegyes gondolat - mint hitvilági elem - a "térítés előtti" Magyar ősvallásban gyökerezik.

A sumír ékiratok olvasatában ma már felismerhetjük jól ebben az "Árpádi Magyar Vallásban" a MAH-GAR Ősvallás csaknem minden részletét. De-ahogy a Magyar Boldogasszony szent alakja változást szenvedett az idők sodrában és a világ történeti eseményeiben, úgy észre kell vennünk ennek az ékiratokon írt Ősvallásnak- melyet Gudea (i. e. 2200) -Mah-GAR Papkirály-a SZERETET VALLÁSÁNAK nevezett - szintén egy óriási változását.

Ugyanis ez a szeretet vallás testet öltött Jézusban és anyjában - Máriában.

Mert miképpen a Mah-Gar ősvallásban a szűzi állapotból tehát Szűztől született a "világ világossága" - az Isten egyszülött fia - ÉN-LIL, aki a SZERETETET elárasztotta a földön és NAP-ként életet sugároz az égről, ugyanúgy szűztől született Hé-is- u (az Isten Lelkének Temploma sumíru), akit mi - a semita átértékeléssel - egyszerűen csak Jézusnak hívunk. "A Sumír-Mah-Gar Hitvilág" c. könyvemben részletesen leírom ezeket és közlöm az eredeti ékiratokat is. Itt legyen most annyi elegendő, hogy a názáreti Jézus születésével mindazok a népek, akik a sumír- mahgar ősvallást követték és a "magaslatokon építették templomaikat" (mint a Biblia írja) az istenanya tiszteletére, egyszerűen tudták, hogy az ősi és ékirattal írt "isteni kinyilatkoztatások" megvalósultak. Az Isten Fia - a Világ Világossága-testet öltött, és szűztől születve leszállt a földre. Ezek mind a Galileaiak és a nem zsidók. Jézus érthetően megmagyarázta az ősi "szeretet vallás" tanait és apostolokat nevelt, akiket tökéletesített ennek a tannak a hirdetésére. Az apostolok el is indultak, de mindegyik a keleti országokban végezte feladatát tehát Ázsiában és egyetlenegy sem lépett római területre. Ez az igehirdetés és evangelizáció szervezte meg a Jézus-Hit, a Szeretet Vallásának egyházait, amelyet "Keleti Kereszténység" név alatt ismer a történelem. De a "Szeretet Vallása" ellensúlyozására Saul zsidó rabbi és szervezett munkatörzse megindítottak a római hatalom területén egy másik "kereszténységet" is, ahol Hé-Iz-U (Jézus) áldozati bárány lett, aki "vérével lemossa a nép bűneit". (Éppen úgy, mint a minden évben feláldozott "kos" a zsidó egyházi rítus szerint.) A kereszténységben ez a "judai-kereszténység" nem a názáreti Jézus tanítása szerinti alapítás, és nem Jézus a vallásalapító, hanem Saul, azaz Szent Pál, akinek fogalma sem volt arról, hogy a názáreti Jézus mit tanított, hiszen Őt sohasem látta, sohasem hallotta.

A jézusi kereszténységet Péter apostol és apostol társai szervezik - mint mondtam - Keleten - Ázsiában. Ennek a Jézus Hitnek utolsó maradványa volt az Árpádi Magyarság, aki ősi nyelvében - tehát a nyelv lelkiségében - megőrizte a régi vallás hagyatékát, hiszen éppen úgy beszéltek, mint ahogy az ékiratok hirdetik, és beletartoztak azokba az országokba, ahol - szintén az ékiratok szerint - az Isten Egyszülött Fiát, a Világ Világosságát - egy-azonos nyelven imádták.

Nekik a Világ Világossága - az ékiratok ÉN-LIL-je - Jézusban szállt a földre, és úgy tudták, hogy Jézus a Napból jött és oda tért vissza. Ez a Jézus-hit, az ősi próféciaák testet öltött Napkirálya, a Boldogasszony Édesanyával volt az Árpádi Nép azon hitvilága, amit a Sauli, római judai- keresztény "térítő" "pogányságnak" neveztek.

Amikor tehát a "szentkirály" elrendeli a rovásírással írt hitvilági tudáskincs elpusztítását, tulajdonképpen a semita gyökerű judai- kereszténység adott kegyelemdöfést a Péter Apostol által szervezett, de Jézus által testet öltött "szeretetvallásnak".

Nincs többé szeretet, hanem a "másvallásúaknak" éppen olyan kiirtása, megégetése és pusztítása, mint - a szintén semita gyökerű, ábrahámos izlám is végzett a saját "térítésében". És a tragédia az, hogy a "keresztény élettérben" már csak a rovásírásos magyarság az egyetlen, mely - a semita gyökerű vallások szerint - "másvallású". Árpádnak sikerült kimenteni népét az izlámi pusztításból. Megvédte Nyugat ellen is.

A SZERI szentélyben alkotmányt adott népének a vérszerződéssel, de az ősi hitet elhagyó utódok judai- kereszténysége ezeréves szolgásgot, nyugati világból eredő világi és egyházi feudálkapitalizmus jármát tette a magyarságra.

Ezer év alatt annyira megerősödött ez a felfogás - a magyarság felett uralkodó idegen hatalom valósága -, hogy sok ezer éves ősiségünk felfedezése, istenesen tiszta ősi hitvilágunk ismertetése ellen fellép a szervezett tagadásban, igazságunk hirdetése ellen mindenki, akiben az Árpádi ősök leértékelése és a judai kereszténység szelleme meggyökeresedett.

E "magyarellenesség" meggyökeresedésének alanya pedig magyar is és idegen is. Magyar nyelvű idegen érzésű is,

Olyan is, aki magyar "nemzett" öntudatát felcserélte egy judai-keresztény "vallási" öntudattal. Tehát előbb judai-keresztény (azaz ótestamentumos katolikus, kálvinista, lutheránus vagy egyéb)... és csak a vallása után emlékezik a magyarságára. Ezek nagy része bizony többet tud a zsidók őstörténetéről és az egyéb "ábrahámos" esetekről, mint a magyar nép múltjáról. Kedves Magyar Testvérek.

Elmondtam jól, hogy mire alapozódik a szervezett tagadás. mely a magyarság dicsó múltját igyekszik elhomályosítani és a "tudás népe"-i elhivatásunkat közömbösíteni - más népeknek tulajdonítva az őseinkhez valóban megérkezett "isteni kinyilatkoztatásokat".

Sokan talán csodálkoznak, hogy igen részletesen bemutattam a Szűzanya-Boldogasszony kultuszunk hagyományait. Tudatosan tettem ezt, mert ez a magyarországi "Mária-kultusz" az egyetlen az egész kereszténységben, mely átmentette az utókornak az ősi "Istenanya-Édesanya" megbecsülés és imádat fenségesen szép tartalmát.

Ugyanis éppen ez az ősi "Istenanya-Édesanya" tisztelet volt az, amit a semiták valójában irtottak. A Bibliában lépten-nyomon találkozunk ennek a kultusznak üldözésével, hiszen az Astarte- Ashéra szimbólumok megégetését rendeli el ez a "szentírás", és az Istenanya tiszteletére épített templomokat a "korrupció helyének" nevezi a judai teológia. Viszont Mária - a názáreti Jézus anyja - pontosan egy ilyen "Istenanya-tiszteletre" épített templomban nevelkedett, és azzal az isteni csodával, hogy szűzen fiat szült, tulajdonképpen megtestesítője lett az "Istenanya-Édesanya" tisztelet sok ezer éves próféciainak, amelyek a sumír-magyar

népnél szájhagyományként és leírva is-a hívők lelkében azon nagy várakozást tartották ébren, hogy Én-LIL- a Világ Világossága-szüztől születve emberi testben fog megjelenni a földön.

Jézus is egy ilyen "Istenanya" templomba járt imádkozni, ahogy az evangéliumok mondják: "szokása szerint imádkozni ment az Olajfák Hegyére". Itt is egy ilyen templom volt, és a korabeli zsidó dokumentumok az Olajfák hegyét is - éppen ezért - szintén a "korrupció helyének" nevezik.

A názáreti Jézus mellett tehát Édesanyja- Mária- is ellensége lett a patriarkális beállítódottságú judai ideológiának, ahol Jehova egyedül - minden isteni, női teremtő erő nélkül működik, és a héber nyelvnek még szava sincs az "istennő" kifejezésére.

Nem így azonban a nem zsidó népeknél, ahol-Jézus születésekor és munkásságának idejében - létezett a Naptisztelet és mellette az "Istenanya- Édesanya" kultusz. Palesztinában megszemélyesítői voltak: Baál - mint Napisten és Astarte-Astoreth-Ashéra- mint Istenanya. A Pártos Birodalomban pedig: Mitra és Anahita.

A názáreti Jézus megszületésével egyszerre megszűnik a Napisten kultusz. Meghal Baál és meghal Mitra, mert a "Napbaöltözött Isten-fia" - szüztől születve - leszállt a földre. Ez a magyarázata a Jézus születése előtt már két hónappal útra induló "három királynak" - akik a Pártos Birodalomból mentek az ősi hitük szerint földre szálló "Világ Világosságát" köszönteni, és nem a zsidók királyát, miképpen az "átértékelt" bibliai írásokban található.

Jézus születésével édesanyja - Mária - igen fontos alakjává válik a sok ezer éves "Istenanya-Édesanya" kultusznak. Életében az imádatig menő tiszteletet kapja mindenütt a "nem zsidó" és ősi hitű néptől, és fia - Jézus - kis "királynő"-nek nevezi. (Prof. Aisleitner tanította a budapesti teológiai szemináriumban, hogy: "János evangéliumában az a rész (2. 4.), ahol Jézus anyjához szól és a Biblia-fordításokban ilyen szöveggel szerepel: mi közöm neked tehozzád - óh Asszony.... téves fordítás és magyarázat, mert az eredeti görög szöveg szerint Jézus a következő, kedves és megtisztelő módon fordul anyjához: "Mivel lehetek szolgálataodra. Királynóm."

És hogy az igazság a "görög" szövegben van, és nem az evangéliumi "átírásban", azt bizonyítja a római katolikus vallás "szent-olvasó" (rózsafüzér) imádsága, ahol- a dicsőséges olvasó 5. titkaként - így kell imádkozni: "gyümölcse Jézus... aki Téged. Szent Szűz, a mennyben megkoronázott".

Tehát az Úr Jézus Édesanyját "királynőnek" tudta, hitte, vallotta és öröktől fogva így hívta, miután Ő maga is öröktől fogva LETT.

A Péter apostol és apostol társai által alapított és szervezett "Keleti Jézus hitű" és a Szeretet Vallását gyakorló egyházakban Jézus anyja azonnal beillesztődik az ősi "Istenanya-Édesanya" kultuszba, és az ősi BAU-DUG-ASAN...BOLDOGASSZONY egyik "leányaként" tiszteli. (Helyes tehát a magyar néphit által megőrzött ősvallásbeli "Kisasszony" ünnepe Márta tiszteletére.) Mária tehát már az Kr. u.-i első évektől kezdve, a Pártos Birodalomból terjeszkedő úti. "Keleti Keresztény Egyház" szent alakja.

.. Nézzük most meg, hogy mi a sorsa Máriának a Saul-Szent Pál által alapított római-judai-kereszténységben.

A legszembetűnőbb az, amit mindenki azonnal megállapíthat, hogy a Szent Pál-i iratokban (Saul írásaiban) Mária egyetlenegyszer sincs megemlítve. Ha ennek az egyháznak történetét vizsgáljuk, megdöbbenéssel kell látnunk azt a tényt, hogy a római-judai kereszténység kánonjában - a Jézus születése utáni 400 évben Mária nem szerepel, és a vallás Máriát nem tiszteli és nem ismeri.

A jóra törekvő és nem zsidó származású teológusok iszonyú harcot vívnak e "négy száz" év alatt azért, hogy Mária tisztelete be legyen iktatva a római-judai- kereszténységbe éppen úgy, miként az a minden judaiságtól mentes keleti, péteri kereszténységben már ekkor - immár 400 éve - megtalálható és az Istenanya-tiszteletben-kánoni részletként-gyakorlatban van.

Vége aztán 431-ben, az Efezusi zsinaton győznek "Mária hívei", és a zsinat ugyanazt a titulust szavazza meg Máriának, amit az egyiptomi vallás ISIS-nek tulajdonított. Ettől az időponttól kezdve a római-judai-kereszténységben tehát Mária "Istenanya" címmel lesz kanonizálva, de ennek a vallásnak tulajdonképpeni központjában, a "szentföldön", Jeruzsálemben csak a Kr. u.-i VI. században építik meg az első szentélyt Mária tiszteletére, és pl. Afrikában még a Kr. u.-i VIII. században sincs "Mária-Ünnep".

Ezekből az adatokból kiviláglik, hogy mit köszönhet az egész keresztény világ Árpád népének, aki oly "Istenanya- Édesanya" kultusszal jön a Kárpát-medencébe, melyben a - 6000 éves kultusz elemei mellett - már Jézus Anyja - Mária - igen nagy tiszteletben és imádatban részesül.

Mondhatjuk azt, hogy a mai nagyon szép és kiterjedélyesedett "Mária-kultusz" mélységének elemeit azok a magyarok mentették át a mai kereszténység részére, akiket ugyanez a "kereszténység" még ma is "pogánynak" nevez. De azért kell nekik: ma is pogánynak maradniok, mert nem voltak judai-keresztények, hanem a Napból jött és a Napba újra felöltözött Istenfia- a názáreti Jézus hűséges követői... A "Péteri tanok" megtartói.

Ennek ellenére ezer éven át hirdették magyarul is és más nyelveken is azt, hogy az "ördögök és boszorkányok" leszármazottai vagyunk. Csaknem háromszáz éve kürtölik a világba a "magyar tudományos körök" azt, hogy a világ legprimitívebb és legelmaradottabb - finnugornak nevezett- népcsaládjából származunk... és innen ered iszonyú "pogányságunk".

A nyugati történelemírás a biblikus-semita elsőbbséget hirdeti. Miután az ókori semiták minden tudományukat a sumíroktól vették át - és az átvétel után igyekeztek minden sumír kútforrást elpusztítani -, ugyanúgy a mai utódok és semita vallás gyökerűek ellene fordulnak mindennek és mindenkinek, aki az ősi sumír-mahgar tudáskincs megtalálója, tanítója, vagy nyelvében, hitvilágában, lelkiségében és még vérében is örököse.

XXX

Milyen kár, hogy Bobula nem érthette meg azt, hogy az általa megtalált BAUDUG-ASAN, nálunk BOLDOGASSZONY- t, már 5200 évvel előttünk, a "Napbaöltöztette" a tatárlakai amulett szerint hívó, őshonos Kárpát-medencei társadalom.

De ez csak egy példa abból a sok igazságos adatból, melyek jelzik, hogy igenis vissza lehet forgatni a félrehajtott magyar történelem kerekét.

Aki nemcsak az agyának hideg logikájával, hanem magyar lelkének még lángoló melegével felfogta mindazt, amit eddig elmondtam, az tudja, hogy igenis: LEHET. De ezt AKARNI KELL.

AKARNI KELL ŐSTÖRTÉNELMÜNK MEGVÁLTOZTATÁSÁT, IGAZZÁ TÉTELET.

Ugyanis nekünk magyaroknak-nem kell keresgélni, a fejünket törni költeni, kitalálni vagy "gyártani" származási elméleteket, mítoszokat és megoldásokat- miképpen a germán, szláv és oláh népek teszik. Nekünk minden adva van - készen -, és amink van, az BIZONYÍTHATÓ VALÓSÁG, TÖRTÉNELMI IGAZSÁG. Csak vissza kell nyúlta a "térítésünk" előtti - mondhatjuk úgy is, hogy a germán-római hatások előtti korba, és ott minden fenséges örökségünk rendelkezésre áll- érintetlenül és gazdagon. Olyan gazdagon és olyan csodálatos ragyogásban, hogy olyan valóban nincs még egy a világon.

És csakis ezért hazudták ki ezt a nekünk írt történelmünkből az "idegen" uralkodóink.

És ezért - csakis ezért - erőlködnek és hazudják ki történelmünkből hagyományunk igazságait- kitartóan- ma is a pánszláv és judai politikusok és bérenceik.

Legfőbb ideje tehát, hogy magunkra ébredjünk, hogy átállítsuk magunkat az igaz ősiségünk követelte igazság szerint, mert ezen keresztül fog megváltozni a magyar nemzeti lelkület. Születni fog egy új, egészséges, jövőbe lendülő nemzeti öntudat, mely igaz ősiségünket hirdeti és tanítja.

De akkor a világ is másképpen fog ismerni és értékelni minket.

Mert a világ közvéleménye ugyanazt a képet formálja rólunk, amelyet mi mutatunk és tanítunk magunkról a saját történelemkönyveinkben.

***

Bemutattam a 7000 évvel minket megelőző és már akkor is gondoskodó "Napbaöltözött" Boldogasszonyunkat. A hozzá fohászok imáját is megtanultuk. Milyen érdekes, hogy egyedül a CSÍKSOMLYÓIAK imádkoznak a "Napbaöltözött Boldogasszonyhoz", akinek alakját megformálták a maguk elképzelése szerint és oltárukra tették. Egy ilyen csíksomlyói székelyt vetett ki a történelmi vihar ide, Argentínába. Ez az istenes székely fából kifaragta a Csíksomlyói Szűzanya szobrát úgy, amint falujában látta.

Ez a faszobor itt van a Buenos Aires-i magyar apácák kápolnájában. Ide teszem a fényképét emlékezésül.

V.

TURUL MADÁR, TURUL-TÚR NEMZETSÉG

Kérem olvasóimat, hogy e fejezet olvasása előtt tanulmányozzák át a következő könyvet: Dúcz László: "A közöttünk élő Turulmadár". (Antológia Kiadó. Lakitelek, 1993.)

TURUL

Dúcz László jól leírja, hogy ezt a szót az István király által bevezetett "új vallás" elfeledtette a magyarsággal, és csak a régi hagyományokat kutató KÚN László királyunk udvari papja meri kimondani: "Etele király címere... egy madárhoz hasonlított, amelyet magyarul Turulnak hívnak. Egész Géza koráig ezt a címet viselték a harcban."

(Ez a Géza I. István apja A hazai történészek nem királynak, hanem "vajdának" nevezik, annak ellenére, hogy a nyugati kútfők "DUX" címmel említik, és az egyházi iratokban "a magyarok uralkodója".)

Innen tudjuk meg tehát, hogy Atila címere volt a TURUL madár - de aztán mégis meg kell kérdezni, hogy milyen madár is volt ez...?

Dúcz László bőséges adatokat közöl történelmünk meghamisítására, és elmondja az "elfeledtetés" állandósítására szolgáló módszereket is. - Így bizony első feladatunk az kell legyen, hogy megkeressük a múlt ködében a "TURUL" szót és a vele kapcsolatos madarat.

A jó megértés érdekében arra kérem olvasóimat, hogy kapcsolódjunk ki - e tanulmány olvasásakor - együtt a minket uraló materialista világszemléletből. Ne keressük most az ok és okozati összefüggéseket, hanem emelkedjünk fel a talán misztikusnak vélt felső világba.

Ugyanis őseink szemével, gondolkodásmódjával és lelki világuk hiedelmével kell megkeresnünk mindazt, ami nekünk azért "rejteki", mert a magunk eszejárása szerint nem értjük meg, hogy mit akartak ők kifejezni sok-sok jelképükkel és aranyba vert ábrázolásaikkal.

Felderítésünket tehát kezdjük a TURUL-lal.

Ez a szó így; ahogyan leírtuk - TUR-UL - megtalálható a szakirodalom által "sumer"-nek, de az ékírásban "mah-gar"-nak ismert nyelvben.

Az ide csatolt zodiákus ábrán bemutatom a legrégebbi képírással írottan a "TUR-UL" és "ULLU" szavakat. "TUR" (L. 144.) : "kisebbik", "gyenge" és "elgyengült". "UL" (L. 441.) "fény". "TUR-UL" tehát annyit jelent: "elgyengült fény".

Már sejthetjük, hogy ez a kifejezés az életet adó NAPUNK fényére vonatkozik, és ez így igaz, mert e két elnevezéssel megtaláltuk a sumír kozmológikus hitvilág napkalendáriumában a két napforduló nevét. Ugyanis a nyári napforduló neve: "ULLU" (L. 100), mely szónak P. DEIMEL "vollpracht" (teljes fényesség) értelmet ad. Nagyon jól is mondja, hiszen június 21-én legrövidebb a sötétség, és leghosszabb a napfény. Tehát az évi naptár legfényesebb napja az "ULLU" ünnepe. A "téli napfordulónál", tudjuk, fordított az eset. A legnagyobb sötétség uralja az "elgyengült" Napot, a "TUR-UL"-t. (A zodiákus ábrán a belső kör.)

E tanulmány címe fölé tettem az AI- Ubaid-i Isten-anya templomának homlokzatán talált párducfejű sasmarat, mely két - egymásnak háttal álló - szarvas között áll.

Ennek a jelképnek megértéséhez be kell tekintenünk a sumír hitvilágba. Ugyanis az ő elképzelésük az volt, hogy egy hatalmas agancskoronájú szarvas fut végig, a szarvai között lévő nappal, a precessziós, csillagmítoszi hosszú úton.' Éppen úgy, miként boldogemlékü Magyar Adorján ábrázolta a "csodaszarvasunkat", miként azt a "Zodiákus" ábrára tettem. De ez a csillagmítoszi csodaszarvas itt, az évi kalendáriumban, amit az AI-Ubaid-i rézsobor

mutat - mint látjuk - két szarvassal van ábrázolva, melyek háttal állanak egymásnak, ami a szimbolizmusban bizonyos "ellentétességet" jelent. A kétfelé való osztás itt csak a "kétféle feladat" megjelölésére szolgál, mert csak egyetlen szarvas létezik - a "DAR-MAH" -, akinek "két" feladata itt "két" állattal van ábrázolva.

Egyik: viszi az évet az "ULLU"-ig és a másik: a "TUR-UL"ig.

Egyik: küzd a sötéttséggel, hogy teljes legyen a fényesség, és így éri el az "ULLU"-t.

A másik: már a sötéttség ellen való küzdelemben elhasznált erővel, tehát már fáradtan indul. Így legyőzi őt a sötéttség ereje. amikor a "TUR-UL" ünnepnapjához ér az évnek.

És most lép közbe a sumír Szűzanya hatalmas madara, a két szarvas között álló "IM-DUGUD". Karmaiba ragadja az elgyengült szarvast, hogy segítsen neki a fénybe emelkedésben. Így aztán a hatalmas "NAPMADÁR" segítségével, az eddig "elgyengült" - akinek Bobula szerint szép neve "SABA" (Csaba) volt a sumír mitológiában, (3) mint a "legyőzhetetlen fiú", új erőre kap és "legyőzhetetlenné" válik újra.

A kozmikus évi törvényszerűség örök körforgása ez, mítoszi módon közölve és ábrázolva. Neve: "évi napciklus", melyet a Zodiákus ábrán. a "belső körön" láthatunk, ahol az "ULLU" és a "TUR-UL", a nyári és téli napfordulók tengelye, melyet derékszögben metsz át a tavaszi és őszi nap-éj egyenlőség napjait összekötő másik tengely.

Most tovább kell mennünk a csillagmítosz pályájára, melyet a Zodiákus ábra külső köre mutat. Itt az ún. "Nagy Napciklus" (precesszió) csillagmítoszi történéseit látjuk, ahol is a Csodaszarvas az agancsai között lévő Nappal. fut végig a körön, az "oroszlán csillagképtől" kezdve. Az "oroszlán" elkíséri a "BIKA" csillagképig, és megjelennek a mítoszban az állatküzdelmek. Egyiket - a BIKA-OROSZLÁN-ét láthatjuk a Zodiákus ábrán, és a vele szemben lévő Szarvas-Sas (vagy Griff is sok ábrázolásban megtalálható. Ide illesztem a nagyszentmiklósi aranykincs 2. korszóján láthatót. De - erre vonatkozólag - igaza van László Gyulának, amikor ez az ábrázolás nem mutat "állatküzdelmet", hiszen a griff egyik lába a szarvas vállán nyugszik, szinte simogatólag. (4) A mitológia nyelvén ez annyit jelent, hogy a Napmadár átveszi a NAP továbbvitelét a szarvastól. és mint a szkíta hitvilágban találjuk, magasba emeli a NAPOT a lerogyott szarvassal együtt. De mielőtt ideér a szarvas, a Vízöntő csillagképénél lévő "halastavon" (a mítoszi "élet taván") is átmegy, és hogy ez a nagy víz létezik, az mutatja a sumíroktól átvett és a Zodiákus ábrán látható "BAK" ábrázolás. A "BAK" halfarkú, mert olyan nagy a "tóállás". (Miként "Csodaszarvas" regénk Is elmondja ezt.)

Eddigi kutatásunk a szarvashoz és az Istenanya hatalmas Napmadarához vezettek, és így további vizsgálódásaink ösztönzője csak az a "Vigyázó Két Szemű" dicső nagyasszony ábrázolása lehet, amelyen ott van az ő két hűséges állata: a szarvas és a Napmadár, amit már bemutattam a IV. fejezetben.

Ide illesztem tehát ismét Mallowan könyvéből(5) átvéve, és prof. Mallowan úgy véli, hogy a "vigyázó két szemű Istenő" ábrázoláson látható szarvas és felette a madár, magának az Istenanyának - itt "NIN-HUR-SAG"-nak nevezve - a jelképe. Vagyis az Istenanya megjelenhet szarvas (DAR-MAH) vagy a madár (IM-DUGUD) képében.

Csak a csodálkozás pillanatai következhetnek egy magyar lélekben, mert mintha itt lenne a Csodaszarvas és Turul mondánk első bizonylata ennek a kiváló angol tudósnek a megállapításában. Az ősi magyar hitvilág így a sumír hiedelemben gyökerezik, ahol megtaláltuk a DAR-MAH (szarvas) és IM-DUGUD (a Napmadár) feladatait. A magyar néphit mondavilágában azonosan ismerhető fel, hiszen a Kőrös-Tordos kultúrkörben is megtalálták az agyagba vésett IM-DUGUD-ot és ez még jobban bizonyítja a Kárpát-medence és Mezopotámia Subar-tujának azonos hiedelmét.

Mezopotámiában a szeretet nyugalmát és az Istenhez való felemelkedés útját, a hitvilág békés és erős alapjait azonban megzavarta és tönkretette a romboló semita népek beözönlése.

Itt nem térek ki annak a pusztításnak a részletezésére, amit minden téren végeztek. Csak a témánkhoz tartozó vonatkozást említem, mert nagyszerű példája annak, hogy egy nép hiedelmének teljes vagy részleges elpusztítása az egyének lelkevilágában sorsdöntő változásokat okoz. Így volt ez 6000 évvel és 1000 évvel előttünk is. A Szent István-i "térítésnek" pontosan olyan következményei élnek még MA is, mint amit az a szellemi merénylet okozott, amit a sumír hitvilág ellen a sémi népek elkövettek.

Eltaposták a sumírok vallási meggyőződését és "AZ" egyetlen Jóistent is. Mindenkit az ő "új" vallási felfogásuk követésére köteleztek. Ennek a vallásnak pedig olyan istenalakot formáltak, aki kegyetlen, és hogy megkaparintsa az égi hatalmat, meggyilkolja azokat az ŐS-szülőit, akik másként hittek. A "tudás atyja" (AB-ZU) és az "élet anyja" (TI-AMATÚ), és a sumír ÉN-Ki-ből lett "E-A", a gyilkos, kegyetlen, "új" isten áldozatai lesznek (6) A sumír csillagmítoszi út, a precessziós Nagy Napciklus sem kedvükre való. Itt pontosan azt a szakaszt változtatják meg, ahol a sumír Napmadár - IM-DUGUD - kezdi feladatát. Tehát a Zodiákus körben a mai "Skorpió" csillagállásnak más nevet és más feladatot adnak. persze mindent az új isten - MARDUK nevében.

A sumír hitvilágban annak a csillagképnek a neve, amit ma is "Skorpiónak" nevezünk, GIR-TAB volt, minek jelentése: "kettős karom". vagyis IM-DUGUD-Napmadárnak karma, amivel felemeli a lerogyott szarvast a Nappal együtt. A sémi-akkádok a "GIR-TAB" szónak "kettős tör" értelmet adtak, és a Sas helyett a "Skorpióval". a saját szent állatukkal ábrázolták. Aztán ennek a "Skorpiónak" egyik törével megölték a DAR-MAK-ot, a szarvast, és a másikkal IM-DUGUD-ot. Miután pedig mind a kettő a Nimrudi hiedelem tartozéka, az ORION csillagképbe, Nimrud helyére, betették a saját kegyetlen istenüket Mardukot -. hogy az Orionnyíllal vadássza le saját őseit (miként az itt lévő akkád ábrázoláson látható, hogy éppen az ősanynját - TIAMAT-ot - öli meg.) Külön tanulmányt igényel ez a téma. Itt azért említem fontosságát, mert a mi Boldogasszony- Szűzanyánkat Napmadarával és a Csodaszarvassal kiűzték Sumériából a semiták, és helyette megjelent "ISTÁR" -a szerelem és harc Istennője. De a sémi népek által elűzött "szent hármat" magukkal vitték azok a sumírok, akik a gyilkolás és pusztítás elől észak felé menekültek, és sumíruul "KI-TA" (vagyis "vándor") lett a nevük (amit aztán a görögök "szkíta" elnevezésre változtattak), de valójában "SA-PÍR", szabírok voltak ezek, és "AN-SA AN" (Adzsem, Elem) Nimrud birodalmának megmaradt népessége.

Akármerre barangolunk az őstörténelem és a történelem népei között, azt kell észrevennünk, hogy a népeket mindenütt és már az ősidőktől kezdve papok vezették, befolyásolták és irányították. Ma is így van ez, és ha a mai háborúk igazi okait keressük, láthatjuk, hogy bizony fanatikus elhatározásokkal telített vallásháborúk azok.

A mi őseink lelkivilágát is a bölcs és istenes máguspapjaink és táltosaink irányították, akiknek gondoskodása kiterjedt a gyógyítás, a népjólét, a termelés, az állatgondozás és a művészi szimbólumok készítése általi hagyományörzés területére is. De kozmológikus gondolkodásukkal és transzcendentális meditációjukkal felértek a "Felső Világba", és így az "Isteni kinyilatkoztatások" "tisztánlátó" részesei lettek. Az ősi igazságok új értelmezést kaptak a környezetváltozásban, és úgy érezték, úgy hitték, mert úgy látták, hogy maga a hajdan dicső Nagyasszony, a boldogságos "INNANA- Szűzanya" jött el hozzájuk, mert megjelenik a földön előttük a Csodaszarvas egy "GÍM"- szarvas képében. "GÍM" - sumír szó. Jelentése: a "hegyi asszony": Képirási formájában írom ide.

Ha a szarvas "GÍM" és még agancsa is van, az valóban Csodaszarvas, mert anyaszarvas agancsal. Agancsa pedig a hím szarvasnak van a természet rendje szerint.

A néphitben és az ősgesztákban (Tarihi Üngürüş szerint) fennmaradt "Csodaszarvas-mondánk"-nak gyökere tehát a sumir mitológiában keresendő, és ott meg is találjuk az ékiratokon.

Hivatkozom itt egy sumír mítoszra. Prof. Kramer fejtette meg a sok táblatöredék összerakása útján, és "INNANA alászállása a halottak országába" címet adott neki. (7) A sémi akkádok kisajátították ezt a témát. Náluk "ISTÁR alászállása az alvilágba" a változata ennek a sumír hagyománynak, mely szintén GIM NIMRUDHOZ kapcsolódik, kit sumír-mahgar népünk IZ-DUBÁR (Lélektől szült Pár) néven is tisztelt. A sémi-akkádoknál ebből a névből lett GILGAMES. "INNANA alászállása a halottak országába" című mítoszban van leírva mindaz, ami Nimrud két fiát vezető Csodaszarvasnak a megjelenése előtt történt. Miután a "10" agyagtáblára írt mítoszból "háromat" még 1914-ben Poebel, "kettőt" Langdon fejtett meg, nem tudom az általuk közölt szöveget közölni, hanem a tartalmat mondai nyelven elmesélem. Hangsúlyozom azonban azt, hogy az ékiratokat Nippurban ásták ki, és Nimruddal kapcsolatos tartalmuk a következő:

INNANA - a "Világ Világosságának" fényből szült szüze, a Földre nézne meglátja IZDUBAR-t (aki azonos Nimrud-Gilgamesselel más mítoszokban írva). Megszereti, és le akar szállni a Földre. Napisten-anya figyelmezteti "akkor Te is halandó leendsz, és a földi rend szerint kell élned. Onnan a halottaknak sötét országába jutsz, ahová az én fényem nem ér el. Sorsod emberi létszen a feltámadásig". INNANA vállalja az emberi sorsot, de még az Égből beszél Nimruddal. Megjelenik előtte álmában és megparancsolja neki, hogy vágja ki URUK városában lévő, Innana szent kertjében álló hatalmas fát, a HULUPPU-t és abból készítsen oltárt részére. (Kramer "oltárnak" mondja, de az ékiraton "ágy" ékjelével van írva az "oltár" fogalma. Ebből következtethető, hogy sumír elődeinknél az "ágy" - a házasság oltára volt.)

AULUPPU tövében fészkelte a nagy kígyó, mely a megtermékenyítés szimbóluma. Ezt megöli Nimrud, és abból az ékiratrészből, amit Kramer "olvashatatlanak" nyilvánított, megtudjuk, hogy Nimrud (Gilgames) valóban feleségül veszi a földre szállt INNANÁT, akinek földi leányneve "ENE" nagy "ENÉH". Bobula szerint ez a név "elbájolót" jelent. Én inkább így olvasom: "Isten temploma".

Enéh két fiát szül Nimródnak, és betölti az emberi sorsot, a "halottak országába" kerül. A mítoszban aztán itt a főszerepet Nimrud kapja, megint csak más néven. Neve itt "NIB SUBUR", helyesen mondva: "NIBSUBUR" (suburpárduc), aki felkeresi az összes Égi Hatalmasokat és arra kéri őket: segítsenek, hogy Innana feltámadjon a halottak országából. Senki sem tud segíteni. Innana két fia - önfeláldozó szeretettel - lemennek édesanyjuk után az

alvilágba, és "NIBSUBUR segítségével "feltámad" Innana. Érdekes itt megjegyezni prof. Kramer érthetetlen szándékát. Ugyanis ő arra a "két" - Innanát az alvilágban kereső és onnan életre keltő halandóról azt írja: "sexless persons" - "nemtelen személyek". Én úgy látom, hogy a sumír-mahgar lelkiséget uraló SZERETET lett itt megszemélyesítve Innana két fiának anyai szeretetében.

Nem más ez, mint a sumír-mahgar hitvilág azon tanításának mítoszi nyelven való közlése, mely a Szeretetet teszi az "örök élet" alapkövének, hiszen ma is így mondjuk: "a Szeretet a világ megváltója".

Ezek ismeretében engedje meg nekem az olvasó, hogy eléje is szórjam az emlékezés örömvirágait. A mítoszi hagyományokban mindig úgy láttam, hogy a házasodni készülő, hatalmas uralkodók elé felvezették birodalmának legszebb szüzeit, hogy azokból válasszon feleséget. Ezt kerestem Innana-Enéh földi életében is az ékiratos szövegekben. Leírtam gondolataimat annak a jó munkatársamnak, aki "képekben" gondolkodott. Most tehát Mór József, megboldogult festőművésznünknek akarok áldással teli emléket állítani, amikor bemutatom azt a képét, amit Innana-Enéh - általam közölt - történetének, és Innana "szűzként való megjelenésének" a lehetősége által inspirálva, azonnal így örökített meg.

Láthatjuk, hogy Nimrud nap királyunk előtt állanak a liliomos szüzek és közöttük az első - Enéh. Az elmesélt sumír mítossszal kezdődik tehát a mi "Csodaszarvas" mondánk, mert ott-Nimrud mellett- megtaláltuk a dicső Nagyasszonyt és az isteni szerelemben fogant két fiát is.

Aztán azt véletlenül igazán nem lehet mondani, hogy egy-egy városa is volt Nimrud "két" fiának. Ugyanis az asszír krónikák megírják, hogy e két várost ők, az asszírok perzselik fel Kr. e. 620- 640 között, az Adzsemben (Elem) folyt hadjárataik során. Érdekes a városoknak a neve is. Egyiké: "MAD-AR-TU", a másiké: "HUNHÍR", és úgy írják, hogy "Nimrud birodalmának csak az lehetett az ura. akinek birtokában volt e két város." (10)

Azt kérem tehát olvasóimtól: ne higgyük mesének vagy csak legendának Csodaszarvasunk történetét, mert - ha ez csak mese - akkor fel kell hányni szalmaként mindazt ugyanerre a szekerre, ami az ékiratokon írva van és ma "mítosznak" nevezünk. Ugyanis éppen az a sok, bizonyítékot és pozitív adatokat tartalmazó ékiratos szöveg, mely eddig napfényre került a MAH-GAR és HUN-GAR nép történetére vonatkozóan teremtette meg a "másik" (főleg semita) oldalon a szövegeknek az elferdítését és "másképpen" való olvasatát. Ugyanennek a "másságnak" az ereje és nemzetközi hatalma szünteti meg az egyetemeken a sumeroknak a nyelvével való foglalkozást és ennek a nyelvnek a tanítását. Így aztán arról a pár százezer leraktározott ékiratos tábláról már semmi oly "meglepetést" nem fognak leolvasni, mely az eddigi biblikus csendet és a kiválasztott népi uralmat megzavarná. Nekünk kell tehát valamiképpen megtalálni a módját az eddig ismert ékiratos táblák újraolvasásának, hogy onnan kiemelhessük ősi hagyományaink írott értékeit. Meg kell találnunk a "szkita-kincsek" szimbolikájának nyelvét és mondanivalóját.

De ne keressük ezt "idegen" forrásokban, mert azok igaz gyökere a sumír-mahgar hitvilágban, ha úgy tetszik, ebben a mitológiában van. Ennek egyik legszebb bizonyága a mi "Csodaszarvas-mondánk", aminek gyökerét nimrudí hagyományként találtuk meg, és ugyanezt szkita örökségként is magunkénak mondhatunk.

Bemutatok egy érdekes szkíta kincset. Aranyveretes ezüstből vagy ezüstveretes aranyból készítették a táltos-ötösök. Dúcz László is közli a rajzát, de magyarázat nélkül hagyja, pedig igen sokat tud mondani a "fénylátóknak".

Két részre osztható. Fent: az agancskoronájú GÍMSZARVAS szoptat. Alatta van - kiterjesztett szárnyaival - a mélységbe néző Napmadár. Ez a szinte természetellenes helyzet feltétlenül valami nagy üzenetet akar kifejezni, és itt most megint prof. Mallowanra hivatkozom, aki a "Vigyázó két szemű" idolon lévő szarvasra vonatkozólag azt mondja, hogy: "Maga az Istenanya (nála NIN-HUR-SÁG : égis éró hegy Istennője) jelenik meg szarvas képében". Hát itt van a mi "Csodaszarvasunk", a "Gímszarvas"-ban ENÉK - a földre szállt Istenanya, aki így vezeti két fiát az Igaz Földre. Ezen a jelképen mintha azt mondaná a Napmadárnak: "én vagyok itt gímszarvas képében, Rád most nincs szükségem". Ezért van a Napmadár természetellenes módon ábrázolva, de palmetta formájú farka közli azt, hogy az Anyaistennő van itt jelen a gímszarvas jelképben. Azt is közli még ez a szimbólum, hogy addig, míg ENÉH- Istenanya Csodaszarvasként vágat a földön, a Napmadárnak kell csőrében tartani a Világot. Ugyanis ők "hárman" képezik az "EGYET", az életet adó Istenanya Gondviselését.

Ebbe a Gondviselésbe pedig beletartozik az "elgyengült" felemelése most is, a "szkíta" hitvilágban ugyanúgy, mint a sumír-mahgar kozmológiában azt láttuk az évi és a nagy napciklusokban. De az a szkíta Napmadár, amelyik karmaiba ragadja a koronaszerűen ábrázolt agancsú, lerogyott szarvast, azt a következtetést váltja ki, hogy a szkíták ezt a Napmadarat már "TURUL"-nak nevezték, egyesítve a "kettős" hivatását ebben a névben.

A "Bethlehemi Herceg" c. munkámban bizonyítom azt, hogy a sumír-arámi-szkíta nevű népeinknél létezett egy ősi "Istenvárás", mely a nippura prófécia és az uruki orákulum ígérete alapján a Világ Világosságának és Szűzanyjának a földre való érkezését hitte és várta is. Ennek a hiedelemnek ébrentartója a Pártos Birodalom "mágus vallásának" központja, még a régi sumír-mahgar időből megmaradt SIPPAR volt, amely a szakirodalomban a "sumír Vatikán" jelzőt is megkapta azért, mert sok ezer éven át itt volt a "vallási központ", a máguspapi kiképzés és az "égismeret" centruma. Innen származik az az - általam közölt - ékirat is, melyen a "Világ Világossága" földre való érkezésének a csillagállása van rögzítve. Tehát előre tudták, hogy mikor fog születni. Ezzel a hivatkozással azt akarom felfedni, hogy Jézusnak és Édesanyjának földünkre való születésével a régi Hit új erőre kap, hiszen a "jövendölések beteljesültek". Jézus tanításával pedig a szeretet és tisztesség nyílt megvallása, a "felső világgal" való kapcsolat újraéledése feleleveníti a régi tudás hatalmát. Ismerjük jól a gonoszságot, mely Jézus Urunkat keresztre feszítette. Ez a gonoszság és "más hit", elébb Jehova, aztán Allah követőinek kegyetlensége egyre erősebben fordult népeink ellen, hiszen ők minket ma is Jézus népének tartanak. Hosszú a magyar szenvedés útja és rajta a sok harc a megmaradásért, az átélésért, a más népek hiedelmével való keveredés. Mindezek pedig kezdték elfeledtetni Nimrud eddig büszke népében a karizmatikus hagyományokat. Ezeknek hiánya vagy silánysága pedig a Nagy Nép halálát okozhatta volna.

Bölcs táltosaink észlelték ezt és meghallották a "Felső Világ"nak üzenetét, mely azt sugallta, hogy: "az istenanyának vigyázó két szemét" most már nem a "csodaszarvas"-sal, hanem a "Napmadara" által veti le a földre népének örömére".

Az ősi üzenetet a sumír prófécia tartalmazták. Ebben az "Istenvárásban" (advent) pedig a gondviselés által a földre küldött Istenfiának - a "Fény-Fiúnak" - a földre kiterjesztett szeretetét és a minden jóra való menekedésre való irányítását, az ő népe, akik várták és hittek

benne, a "szent napmadár", a Sólyom küldetésében észlelték és tudatosították. Szerintük ez a "Szent Sólyom" - a TUR-UL - nemcsak az uralkodói karizma közvetítője volt, hanem a nép életét megtartó és megmaradásra vezető útjának a jelzője, irányítója, mutatója is.

Ezért találjuk meg a hun királyi koronán is a "Szent Sólyom Turul" arany szobrocskáját, a már a Kr. e. 1200 körüli Hun Birodalomban. Bemutatom a következő fejezetben azt a hun királyi koronát, amit dr. Érdy Miklós fényképezett le Kínában, a Sárga folyó menti Hahoot város múzeumában, ORDOS mellett.

Mindkettőnk meglátása az, hogy a kétszeres semita pusztítás elől (a Sargonidák és Hamurabi és babilóni sémi utódai) visszamenekülő sumírok vitték a Hun Birodalomba ezt a hiedelmet.

Azért írom, hogy "visszamenekülők", mert az özönvíz után erről a vidékről töltődik fel bevándorlókkal (az ún. "Aratta"-iakkal) Suméria elpusztult népsége. Ezek képezik aztán, mint majd látni fogjuk, azt az innen támadó lovas társadalmat, melyet a történelem "kassita-kusita" néven ismer, és visszafoglalják Sumériát Hamurabi sémi utódaitól.

De az "Istenvárás" beteljesedett, és a "Fény Fia" Jézusban testet öltött, az évezredek óta szentnek hitt TUR-UL Sólyom alakjában száll Jézusra, hogy hirdesse az embereknek az ő Istenfiúságát. A "Bethlehemi Herceg, a Pártus Jézus" c. könyvemben kétségtelen adatokkal cáfолом meg azt az evangéliumi téves állítást, hogy Jézus Urunkra "galamb" képében szállt rá a Szentlélek. A "Fénymadár" nem galamb volt, hanem a "Szent Sólyom", a TUR-UL.

Ennek az Istentől származó és Jézus Urunknak a Szentlélekbe való tartozásának hitbéli hirdetésére jelképezték a párhusok templomaikban a "Szentlelket" a "Szent Sólyommal". Bemutatom itt a Pártus Birodalom legnagyobb templomában - a HATRA-iban - talált "Szent Sólymot". Előtte a "két standard", a Fény Szüze és a Fény Fia elválaszthatatlanságának a bizonyítéka. Azokon az egymásba fonódó két kör, az égi és a földi Törvény egybetartozásának jelképe. De a pártus királyok koronájának díszé is a TURUL volt, az isteni küldetés és az Isteni akarat végrehajtójának, vagyis magának a karizmának a szimbólumaként. Példának közlöm SANATURK pártos király fejének a képét.

Azon nem szabad csodálkozni, hogy a Pártus Birodalomban bőségesen találjuk meg a tárgyi bizonyítékokat erre a hiedelemre vonatkozóan. Ugyanis a Pártusok két forrásból éltették ezt a hagyományt.

Először: a Kr. e.-i Hun Birodalomból kapták, hiszen a Pártus Birodalom alapítója Nagy ÁRSÁK, a fehér-hunok (hebdaliták) királyának a fia volt, és

Másodszor: közvetlenül a pártus Jézus hagyatékából, tanításából.

Így a Jézust követő Atillát, a hatalmas hun birodalom királyát is a TURUL vezeti, irányítja. Tudjuk jól, hogy zászlóin a TURUL díszlett. De Atilla lelkivilágában is követi Jézust. Nagytudósú, bölcs, és megmarad az emberi egyszerűségben.

Atilla után azonban nehéz lett nagy népünk sorsa. A Pártus Birodalom helyén létrejött Sasanida-Perzsia összefogott a babilóni zsidósággal és irtották Jézus-hitű népünket, akiket a pártus királyi házból származó és Jézus tanait hirdető "MANI" nevű főpapjuk vezetett. Neve után nevezik "manicheizmusnak" ezt a Jézuskövetést. Eusebius úgy írja, hogy: "360 templomukat rombolták le a perzsák". Népünk így egy valóságos "vallási útvesztőbe" kerül.

A perzsák ún. "zoroastrianizmusa" mellett a keleti buddhizmus, aztán a Kazáriában hivatalosított "talmudista judaizmus", a zsidó-kereszténység és az Izlám kegyetlensége fenyegette a Jézusi Igazságot követő népünket, mely így - lelkiileg - a "lerogyott Csodaszarvas" által jelképezhető állapotba került.

Tehát egy "lelki újjáéledésre" volt szüksége. A Gondviselés a "fénylátó táltosok" üzenete által küldte el az ősi BAU-DUG-ASAN, a Napbaöltözött Boldogasszonyunk fénymadarát, hogy újra hirdesse népünknek, a szimbolizmus rejteki útján, az ő - Jézus Édesanyjakénti - földreszállását és a királyi karizma feltámadását egy kiválasztott királyleányunknak adott feladat útján.

Foglalkoznunk kell most itt a "nagy-szentmiklósi aranykincsnek az ábrázolásaival, azokkal, amelyekben a rejteki közlés a Kárpát-medencei "vigyázó két szemű" Istenanyának-Jézus Urunk Édesanyjában való - megjelenését és az ősi "napmadárnak", az IM-DUGUD TURUL-nak visszatérését látom.

Mielőtt ezeket ismertetném, ismételten hangsúlyozom, hogy Jézus Urunk tanításával tökéletesedett mágus-vallásunknak papi rendjében tartoztak az "ötvös-mesterek". akik aranyba, ezüstbe verték a hiedelem és a hagyomány titkait a szimbolizmus rejteki nyelvét alkalmazva.

Ilyen a nagy-szentmiklósi aranykincs is, ahol népünk vallása, a Jézusi szkítizmus minden hittörténeti eseménye és tanítása aranyba van verve. Előbb be kell mutatnom Dúcz László könyvének 25. képét, melyet ő sasanida-perzsa munkának tart. Nem illik be az ő vallási felfogásukba. Így csak az Oxus melléki, Fehér-Hunok (hebdálok) alkotása ez.

De most vizsgáljuk együtt a nagy-szentmiklósi kincs 2. és 7. korszóján ábrázolt ún. "égberagadási" jelenetet. Egyetlen azonosság rajtuk az Istenanya hatalmas madara. az IMDUGUD-TURUL. Azonos jelentésű ábrázolásnak nem vehetők. Indoklásom: a 2.sz. korszó alakja egy fiatal nő, akit "földre tesz" a Turul, hiszen láthatóan van ábrázolva a nő első lépése. Nyakában az élet jele, és kezében egy-egy ág, "életfa-ág".

Nagyszerű bemutatása ez az ősi "Istenvárás" jelző próféciaik beteljesülésének. Az évezredek óta várt "Szent Szűz" leszállt a földre, hogy életet adjon. Csakis ez lehet a jelentése, és kimondom akkor is, ha a júdai- keresztény bigottság átka kísér majd: - én ebben a "Világ Világossága" jó "Szűz-Anyjának", Jézus édesanyjának "földre szállási" jelenetét látom!

Megerősíti ezt az elgondolást a 7. korszón látható Istenanya, akinek a gondviselő és életben tartó akaratát a "három pár". összesen "hat" mell (sumírul "didi") fejezi ki a jelkép rejteki nyelvén. Csak az ellenkezővel ezzel az állásponttal, aki nem ismeri a ma sumírnak mondott, ősi mahgar ékiratos szövegeket. Ugyanis a sumír uralkodóknak egyik királyi címe így volt: "INNANA SZENT TEJÉVEL táplált". (Hasonlót találunk a brahmanizmusban, ahol Brahma gondviselő jóságát 10 kézzel ábrázolva fejezik ki.)

Arra akarom nyomatékosan felhívni olvasóim figyelmét, hogy nem lehet és nem szabad a miszticizmus felismerő rendszerével kifejlődött vallási felfogásokat zsidó-keresztény materializmussal kiértékelni!

Ezen a 7. sz. korszón valóban "égberagadási jelenet" van ábrázolva, mert a földre szállt Szűzanya szült, és földi hivatásának betöltése után visszatér a Felső Világba. De tudatosítva

van az is a hívókben - ezzel a jelképpel -, hogy ő adja az "életet", hiszen az élet fájának hajtása és az élet vize (a tálban) az ő kezében van.

Az "égberagadás" is nagyszerűen látszik, hiszen a Turul karma alája nyúl, és az istenanya állása az égberagadás utolsó pillanatát jelzi.

(Így zárójelben jegyzem meg, hogy iszonyú profán lelkivilág vagy talán "magyari" lebecsülés kell ahhoz, hogy valaki azt mondja: "a nő itatja a sast".)

Az "égberagadás" folytatódik az "égbe vivés" ábrázolásával. Ezt is megörökítették bölcs ötvös papjaink. Bemutatok egyet, mely a kaukázusi hajdani Magyarország területéről való. Itt a Turul már viszi az istenanyát.

Sokat elmélkedtem ezeknek az ábrázolásoknak lelki és hitvilági indítékát keresve. Arra a meggyőződésre jutottam, hogy a fénylátó és okos, igazhitű, kozmológikus gondolkodású ötvösmester-papjaink a Világ Világosságának Édesanyját örökítették meg abban a biztos tudatban, hogy az a földi személy, akit az Örökkévaló ennek a valóban "isteni" feladatnak a teljesítésére kiszemelt - Nimrud ivadéka ADIABENE MÁRIA, pártos királyi hercegnő volt. ("A Bethlehemi Herceg" c. munkámban bizonyítom ezt.)

Becsüljük meg nagyon és szerezzük vissza a nagyszentmiklósi aranykincsünket, mert nemcsak azért felbecsülhetetlen értékű, mert művészi szempontból is páratlan a világban,; vagyis hozzá hasonló nem létezik, hanem azért is, mert a, "Vigyázó Két Szemű" dicső Nagyasszonyunk ezzel - a rajta lévő képes történelemmel - tért vissza oda, ahonnan 7000, éve elindult; hazánkba, a Kárpát-medencébe.

A mítoszi úton eljutottunk történelmünknek ahhoz a fejezetéhez, mit a "TURUL NEMZETSÉG" ivadéka írtak,; sokszor a vérükkel. Természetesen ez összefügg az ún. "Turul legendával" is. Vizsgáljuk meg így együtt ezt is, felkutatva azt, hogy milyen messzire kapcsolódik

EMESE ÁLMA.

A "Turul legenda és Emese álma" -ebben a formában akkor kapcsolódik be hiedelmünkbe, amikor a Pártos Birodalom Jézussal megerősödött - mágus vallását és annak politikai okokból létrejött változatait, a manicheus vagy új-gúr kereszténységet, a zsidó származású "egyházatyák" által adott névvel. "Jézusi szkitizmust" - az igazhitű hun-avar-szabir-magyar néppel együtt - üldözik a másvallású perzsák és a semita népek-a zsidók és az arabok.

Azt sem szabad elfelejtenünk, hogy a Turul legendának Emesével való újraéledése előtt készült az a MAGYAR SZENT KORONA, melyet a Szentlélek Szentháromsága: a "Fény Atya" (pantokrátor), a "Fény Fia" (Jézus) és a "Fény Anya" (Mária) zománcképei díszítettek.

A TURUL-hoz tartozó és az előbbieken ismertetett, sok ezer éves hiedelemből ered-a Nagy Nép gyengülésének idején-az a Felső Világból érkezett sugallat, hogy: "a Fény Fia" - a "Világ világossága" - anyagivá átlényegült alakja - "MÁSA" - ÉNKI (EA), akinek neve "négy ékjel" van az Ister-Gami oroslánok testére írva- TURUL MADÁR képében fogja megtermékenyíteni a Nimrud ivadékok utolsó papnőjét- EMESÉT.

Mi "legendának" és "álomnak" mondjuk, de az ékiratok bizonyítanak. "EME" (L. 237) : "anya", "EMES" (DSL. 554/ 786) : "főpapnő". "EMESE" "a főpapnő". A sémi-akkádok is nyilván tartották a "főpapnő" létezését "ENU-SA II EA". A sumír-mahgar nyelven ez így hangzik: "EMESE dingír ÉNKI", ami ÉNKI (EA) által életre hívott főpapnőt jelent. Van ilyen kifejezés is: "ÉGI EMES". Ez "sumír" nyelven van, de pontosan az a jelentése, mint ahogy ma értjük. Ez a Turul általi megtermékenyítést, Emese főpapnő útján érkezett karizmatikus újrászületést, vagyis a küldetéstudat megerősítését biztosította Emese fiának - Álmosnak és ivadékaiknak. De ugyanakkor hatalmas nemzeti öntudat ébredt fel a népben is a régi hiedelem megújulásával. Ugyanis élő bizonyossággá lett az, hogy: a "TURUL" leszármazottai valójában Nimrud ivadékok is - EMESE anyjuk családja révén, akinek apja "ENE-DU-BÉLI-AN-NA" (és nem "Önedbélia") már a nevével is bizonyítja, hogy az égből nyert uralkodó hatalom birtokosa.

A hatalmas TURUL is elvégezte feladatát. ÉN-KI, a minden tudás Atyja általa termékenyítette meg a Szűzanya utolsó papnőjét. "Égbe ragadta" a földi hivatását betöltő Szűzanyát, és soha többé nem tért vissza. Nincs róla ilyen ábrázolás, csak a rakamazi, amire visszatérek.

Arra gondolhatnánk, hogy az eddig "fénylátóknak" és bölcseknek nevezettek nem kaptak volna sugallatot a "felső világból"? - Kaptak! A mi "vigyázó két szemű" kárpátmedencei Nagyasszonyunk itt hagyta az ő "vigyázó két szemét", hogy vezesse, irányítsa EMESE ivadékaikat.

Most ezt a "vigyázó két szemű" annak a kis madarának adja, melyet ott látunk Mallovan könyvéből átvett "két szemű" idolon. Mágus-ötvöseink máris sugalmazzák a nép vezetésére rendelt Turult olyan madárra alakult "két szemmel", mint amit majd itt látunk - szintén aranyba foglaltan - a györkönyi arany cikádákon. (Látható a Magyar Nemzeti Múzeum "hun" leletei között.) Kérdezhetjük, hogy: "miért történt ilyen változás a hitvilágban"? Ez könnyen érthető. Ugyanis: a szakrális égi napmadár, a "Nap-fel-emelő", az "égbe ragadó", a felső világ tartozéka, és a "fénylátók" jól tudták, hogy a nehéz időkben, MOST, a földön küzdő, harcoló nemzetségnek itt a Földön megint szüksége van "vigyázó két szemű" isteni irányításra, vezetésre.

Éppen úgy, miként előttünk, Atilánál és hunjainál a Kárpátmedencében. És megjelennek az ősi TUR-UL ünnepén, amikor "fényre fordul a sötét", sumíru GURU-SUNY - Karácsony napján, a nagy ünnepséggel és örömmel feleresztett KERECSENY madarak.

Gurusúnyi, Karácsonyi, Kerecsenyi TURUL madarunkká válik az a kis "súlyomszemű", akinek most átadatott a Szűzanya "vigyázó két szeme" - az ősi hit isteni kinyilatkoztatásai szerint.

Hivatását betölti, mert elvezeti az istenanya által védelt Emesei-Turul Nemzetséget a "széles pusztaságra, mely otthont adott megint nekünk" itt a Kárpát-medencében. ÉS ITT MARADT VELÜNK! - Nem ment tovább.

Turul madarunk itt él közöttünk, és a "vigyázó két szemével" a veszélyeket is látja. Figyelmeztet is, de mi hagytuk el őt. Nem a Turul hűségével szolgáljuk az Igazság hirdetésére elhívott nemzetünket. Idegen ideológiák és idegen emberek által formált "ember-istenek" szolgálói lettünk. Így aztán Turul madarunk a fészében marad, mi pedig kallódunk a pusztulás fénytelen sötétségében.

De minden baj, csapás és a szerencsétlen "jelenünk" ellenére is hiszem, hogy TURULMADÁR a 7000 éves "vigyázó két szemű" Isten -Anyától induló Turul hagyományunk erősebb a zsidók torah-jánál (amit a zsidó-kereszténységünk ószövetséggént tart "Isten szavának") vagy az izlám Koránját is felülmúló jelenlegi arab fundamentalizmusnál. És ez a TURUL hagyományunk megtart minket!

De ötvös-papjaink azt az üzenetet is ránk hagyták, hogy a kis Turul-sólyom kétszer jelent meg vezér-napmadárként népünk megmentésére. Úgy, amint leírtam. Előbb a hunoknak és aztán a szabír-magyaroknak, Emese népének. Ezt bizonyítja a rakamazi TURUL, amelyet itt bemutatok. A Nagy napmadár, az IMDUGUD ő. Éppen olyan, mint a nagyszentmiklósi aranykincsről ide illesztett. A rejteki üzenet szerint csőrében hozza népünknek az életfa ágát. Karmaiban pedig a két kis sólyom-turult. Egyiket a hunoknak, másikat a magyaroknak, karizmatikus nagykirályunknak-Álmosnak.

Hazavezette népünket az ősi földre, oda, ahonnan a "vigyázó két szemű" Istenanya kiindult. De ennek az "Isten-Anyának" vigyázó két szemét ő kapta meg azért, hogy jó vezetője legyen a hazatérőknek és biztos úton vezesse őket az Isten-Any által védett hazába.

De hűségével, mint a Lelket hordozó, példát is ad az őt követő embereknek. Úgy, amint az ősi regölés tanítja:

TURULMADARUNKRÓL REGÖLÉS

Társaim, társaim, hallgassátok
olyan turul madarunknak
olyan tényleg útjainkat mutatását.

Turul madár utat jelöl
onnan ide elvezessék.
Erős lélek attól olyan
mint milyen férfúnak.

Mikor menjünk, útunkon is ottan röpdül,
ottan szálljal úgy, aképpen vezessék
merre olyan Napunk feljő.

Turul madár jó akkor is amikor olyan országunk
olyan rémes áradásnak rontásaitól szenvedjék.

Társaim, társaim, ti is olyan TURUL-hoz hasonulók
olyan hősök legyetek
Turul madarunkhoz méltó nevünk legyen.

Szörényi Levente

Az őstudás ERŐ, mely ha avatatlan erőszakosok birtokába kerül, építés helyett hatalmas pusztítást visz véghez a világon. Ezt máris tapasztalhatjuk.

A tisztánlátók küldetése: kutatni, óvni, megismertetni e tudást, nemzetünk és megannyi kétségek közt tartott embertársunk megmentésére!

Elmondtam mindent a TURUL hagyomány megismerésére. Igaz magyar lelkekbe kívánom hinteni a MAG-ot, hogy kalászba szökjön karizmatikus történelmünk igazsága, és sok sok új mag teremjen új kalászokat. De arra kérem olvasóimat, hogy ne keressék a kronológikus sorrendet abban, amit leírtam, mert a történéseket a csillagoknak az a rendje irányította, ami őseink hitvilágában élt. Az idők folyása felszívódott abba az emlékezésbe, amit mi - a ránk eresztett nagy ködben - ma már csak mitológiának nevezünk, de lelki világunk által kívánt. remélt és várt fény-felvillanásokban, e "mitológiának" sok részletét ősmúltunk igazságainak ismerünk fel és csodálkozunk is.

Higgyünk ezeknek az intuitív és őseinkhez ragaszkodó atavisztikus érzéseknek. Fogadjuk örömmel a sugalmakat, a meglátásokat, mert ezek vezetnek rá - a Felső Világgal való kapcsolatunk újraéledése által - a magyar történelmi igazság útjára.

TÚR NEMZETSÉG

Most, hogy megismertük a TURUL madarunkat és ősi szavunkat, ismerjük meg a Túr nemzetséget is. Könnyen a TUR-UL első feléből eredeztetni az, aki nem ismeri sumír-magyar nyelvünket, mely különbséget tesz a rövid és hosszú magánhangzók között, éppen úgy, mint ma is. Tehát nem azonos pl. a Tar és Tár, Val és Vál, Sas és Sás, vagy TUR és TÚR sem.

Prof. René LABAT közismert epigráfiai szövegéből ide teszem azt a két legrégebb "képjel", mely a Túr szavunk értelmét adja. Láthatjuk, hogy a hosszabbított háromszögre tett "kettős kereszt" jelentése: "herceg". Miután pedig az "ég isteneit" is ezzel a jellel írták, így az értelem: "magasztos, kiválasztott, felsőbbrendű" fogalmakkal egészítődik ki. Alatta láthatjuk ennek a jelnek félkörbe foglalt mását. Ez a "TÚR", mely a "NUN + LAGAR" (sakkalakú) jelekből tevődik össze, és az értelem: "kiválasztott, pap, vezér". Így a "Túr nemzetség" hivatása is meghatározást kap, amit az ősi, sok ezer éves "képjel" valóban csodálatosan fejez ki. Ezt tudják a "másik" oldalon. Ezért hamisítanak.

De ez a "képjel", mint szimbólum, igen sokat mond nekünk és megmagyarázza, meghatározza a "TÚR NEMZETSÉG" karakterét, hivatását és a lelkiességének kötelelességeit. Elemezzük csak részleteiben:

A vízszintes vonalon (vagyis a földi horizonton) álló félkör jelentése: "égbolt", mely alatt van az egyenlőszárú háromszög és a hegyéből induló "kettős kereszt" - áttörve az égboltot már a "felső világba" tartozik.

A "háromszög" jelzi a "tudás" fejlesztését addig, olyan szintre érkezését, hogy a felső pontról már a "felső világba" tekinthetünk. Ezt a lelki és tudásbeli szintet elérő ember a "fénylátó", és nagysága, eredményei mutatják, hogy valóban megkapta a "Fényt".

A "TÚR" ennél is több, mert az "elhívás" a felső világ lelkiességének, erejének és gondoskodó jóságának földi gyakorlására, tanítására jelöli ki az égboltot áttörő "kettős kereszt", mely a sumír "PA" jele. Jelentése: "fő", "feljebbvaló", "magasztos". És milyen érdekes az, ez a sumír képirásos jel igazolja Nagy Sándor Kászon üzenetét, ahogy írja könyvében: "Lelkünk tovább él". (Szabadtér Kiadó, 1990. 117. old.) "TÚR régen élt uralkodónk volt. "TÚR IVADÉK hozzá hasonló TÚR utód, igazlelkű, hűséges, népét és országát szerető. Te is eképpen hűséges, tétlenséget és tunyaságot nem ismerő legyél és ilyen maradj mindenkor. Így az égiek segítenek, hogy Urunk-istenünk rendelését elvégezzed, Turul szerencsét ad."

FELHASZNÁLT IRODALOM:

1. Prof. Willy HARTYNER: "Early Trace of the Zodiac in the Near East. (Chicago University, 1949.)
2. "Az oroszlánfejű sas, még a presargoni időkből származva, a termékenység isten-erőhöz tartozik". (FRANKFORT, H.: Early Dinastic Sculptured Macheads. (A. Orientalia, 1935.)
3. BOBULA Ida: "The Great Stag". (Yearbook of Ancient History. Univ. of Buenos Aires, 1953.)
4. LÁSZLÓ Gyula- RÁCZ István: "A Nagyszentmiklósi Kincs" (Corvina Kiadó. Bp. 1977.)
5. MALLOWAN, M. E. L.: "Early Mesopotamia and Iran". (Thames and Hudson, London, 1965.)
6. HEIDEL, Alexander: "The Babilonian Genesis". (Univ. Chicago, 1957.)
7. KRAMER, S. Noah; "Sumerian Mithology" (Harper & Row. N. Y., 1961.)
8. POEBEL, Arno: "Historical and Grammatical Texts" (Univ. Chicago, 1914.)
9. LANGDON, Stephen H.: "Historical and Religious Texts from the Temple Library of Nippur". (1914.)
10. HOMMEL, Fritz; "Geschichte des Alten Morgenlandes". (Leipzig, 1912. 12. old, és LUCKENBILL: II. kötet 308. old.)

VI.

A HUNOK ÉVEZREDEI

Már nagyon régóta gyűjtöm az adatokat ehhez a tanulmányhoz, de a megírásához szükséges elhatározást valójában Makkay Jánosnak, a történelemtudomány doktorának köszönhetem. Ugyanis az ő írásai, amelyeket a "Pest Megyei Hírlapban" közölt - ezek között is az 1994. okt. 24-i számába írt cikke erősítette meg bennem e téma kidolgozásának szükségességét. De hadd említsem Makkay saját írását indokolásul. Tehát idézek a megnevezett cikkéből: "Azért nem tartjuk a magyar önvigasztalás időszerűtlen téveszméjének és délibábok kergetésének, mitikus torzképnek, ha új adatok segítségével a szorgos kutatás által mára szinte érthetlenné bonyolított kérdésben új felfogások jelentkeznek. Főleg nem tekintünk ilyen szemmel Szörényi Levente rockoperájára, az ATILLÁRA. Eközben a józan ész nem kívánja a magyarokat a hunoktól származtatni, pusztán csak azt akarja tudni, kik voltak Árpád magyarjai? Az elmúlt évtizedek acélos gonoszsága és keblünk bűnös elhülése miatt is már-már feledésbe merülő ősi nemzettartó hagyományt keltett életre Szörényi Levente rockoperája... hűen idézte fel megírt és meg nem írt múltunkat, legendabeli történelmünket. Azt tehát, ami a hülőben lévő kebleknek is erőt ad évezredek és megpróbált magyarságunk megőrzéséhez." ("A szent kard öröklődő hite" c. írásából idézve. 1994. X 24. P. M. Hírlap.)

Makkay azt akarja tudni, hogy: kik voltak - a nyugati kútfők által a hunokkal egybefont-Árpád magyarjai? Ugyanakkor arra a "józan észre" (?) hivatkozik, mely "nem kívánja a magyarokat a hunoktól származtatni".

E sorok írójának szerény véleménye az, hogy "származás" kérdést addig sem felvetni, sem tárgyalni nem lehet, míg kétségtelenül meg nem állapítjuk azt, hogy:

1. kik voltak a hunok, és
2. miképpen kapcsolódik hozzájuk a magyarság valós története, hagyományai és hitvilága.

Jól tudom azt, hogy Szörényi Levente és Koltay Gábor "kézikönyve". az "Atilla, Isten Kardja" c. opera történelmi háttérének megállapításában Szász Béla: "A hunok története -Atilla nagykirály" c. munkája volt, melynek bőséges forrásadat jegyzeteit dr. Bakay Kornél dolgozta át, valóságukban kellőképpen megerősítve azokat. (A könyvet a Szabad Tér Kiadó bocsátotta az olvasók rendelkezésére, remek kiállításban.)

Bakay Kornél - a nevezett könyv bevezetőjében, amelynek "A hunokról magyar szemmel" címet adott- igen jól elmondja azt a - hunokra vonatkozó - történelemhamisítást, amit Makkay "az elmúlt évtizedek acélos gonoszságának" nevez. Hasznos lesz tehát, ha megismerjük Bakaynak az álláspontját az alábbi idézetekben: "Ám bármilyen rendkívüli tehetség volt Gombocz Zoltán, mégis nagyon jellemző a történetkutatás ingatagságára, hogy egy nyelvész véleményváltoztatása, hogy ti, a bolgár-magyar kapcsolatok helye - sejtése szerint! - nem az Ural és a Középső Volga vidékén történt, hanem délebbre, a Kaukázus vidékén. A magyar őstörténet-kutatás "hatásában és következményeiben egyelőre nem is sejthető nagy eseménynek" nevezett.

Noha közvetlenül nem nyomós érv, közvetve mégis sokat segíthet (vagy segíthetne) az embertani jellemzés. E tekintetben kétféle forrás van. Az egyik az írott források leírásai a hunokról, a másik az embertani anyag, a feltárt sírok csontvázletelei. Az ókori szerzők, Ammianus Marcellinus, Apollinaris Sidonius és Jordanes, becsmérlő, lesújtó és igaztalan leírásokat adnak. Az embertani leletek pedig azért gyenge mankók, mert egyáltalán nem tudható, hogy például egy mongoloid vonású ember (pl. Wien-Simmering, Straze, Benesov) vajon hun volt-e vagy más nemzetiségű? A csontok éppen úgy nem beszélnek, mint a régészeti leletek. Három évtizedes régészeti kutatásaim igazán megtanítottak erre.

A hun-magyar rokonság hagyományának és tudatának, kimondva- kimondatlanul tulajdonképpen az a legerőteljesebb ellenérve, hogy Atilla halálával a hun birodalom "felbomlott", és a hunok - sorozatos és megalázó vereségek után - eltűntek a történelem színpadáról. Eltűntek, mint náció, eltűntek, mint az anyanyelv hordozói, eltűnt a viseletük, eltűnt minden örökségük. Az emléküik olyannyira kiveszett, hogy évszázadok múlva bukkant fel csak ismét. Különös módon azonban nem a magyarok vagy a bolgárok körében, hanem a germán világban. Így tehát, amikor a magyar krónikák, mindenekelőtt az ún. ősgeszta és Anonymus, először beszélnek a hun hagyományokról, ez csakis úgy volt lehetséges, állították régen és állítják ma is sokan, hogy átvették nyugatról.

Így aztán nekünk, magyaroknak tehát semmiképpen sincs közünk a hunokhoz, mert először: a krónikáink vonatkozó részei nyugatról elorzott, elcsent mesék; másodsor: "a magyarság a IX. században bukkant fel az ismeretlenség homályából", és a honfoglalás előtti magyarság történetét sűrű homály takarja, amelyet a tudományos kutatások mindeddig nem tudtak eloszlatni. Harmadsor: csaknem félezer esztendő választja el a két népet egymástól;

negyedszer: a hunok régészeti emlékényaga nincs meg a honfoglaló magyarok régészeti leletei között; ötödször: a hunok nyelve török volt, a miénk finnugor; hatodszor: a hunok Belső-Ázsiából jöttek, a magyarok az Ural-Volga vidékéről; és végül hetedszer: mindazok a források, amelyek arról beszélnek, hogy az avarok és a magyarok is hunok, elvetendő félreértések, értéktelen dolgok, ideértve mindenekelőtt a székelyek hun hagyományát. Noha Szász Béla a XV. fejezetben tárgyalja az Atilla halála utáni eseményeket, lényegében azonban az "európai hunokat" elkülöníti a kaukázusi hunoktól.

A magam részéről a "hun rejtély" megoldását abban látom, hogy a hunok ősi földje, valódi hazája nem a Kárpát-medencében volt a IV-V. században sem, hanem az Aral-tóba ömlő Oxus folyó (Amu-Darja) és a Kaszpi-tenger közötti területen, amely a török nyelvű népek csatlakozása és beolvadása után elnyúlt a Volga torkolatvidékéig, illetve kiterjedt a Kaszpi-tó, a Kaukázus és a Fekete-tenger határolta Kubán-vidékre. Több száz év óta élt itt az a nép, amelyet (vagy amelynek egy részét) az írott források a Krisztus születése utáni első századokban hunni-nak kezdték nevezni.

Az antik geográfusok munkáiból teljesen nyilvánvaló, hogy a Kaszpi-tenger és az Oxus között feküdt Szkítia, ahonnan mind a hunok, mind a magyarok .kijöttek, azaz származtak. Szkítia déli határa tehát Perzsia volt, délnyugatra esett Albánia és Hibéria: A csak mártírként tisztelt, a magyar őstörténet szempontjából viszont "lesajnált" nagy magyar hazafi és tudós, Kőrösi Csoma Sándor tehát egyáltalán nem véletlenül indult a "jugárok" (az újugurok) földje felé, Kína nyugati határaitra.

Amikor tehát Atilla király meghalt (453), Jordanes előadása szerint számtalan fia között viszály támadt az örökségért. A megbízhatóságáról egyáltalán nem híres Jordanes úgy adja elő, hogy a leigázott népeket rabszolgákként akarták egymás között kisorsolni. A felháborodott germánok a gepida király, Ardarik vezetésével fellázadtak a hunok ellen és a Nedao folyónál legyőzték őket. A csatában elesett a hunok új királya, Atilla legidősebb fia. Ellák is. Azután Jordanes így folytatja: Atilla fia Hernac is Kis-Szkítia szélén választott ki magának övéivel helyet... és sokan a hunok közül mindenfelől ideözönölve Romániába (Bizáncba) mentek.... Történt azután, hogy Atilla fiai a gótok ellen jöttek, mintha azok az uralmuk alól szöktek volna meg, mintha megfutamodott rabszolgák után kutatnának, és a másik két testvér tudta nélkül egymagában Valamérre támadtak. A hunokat ő ....úgy megverte, hogy az ellenségnek alig egy része maradt meg, amely azután elfutott Szkítia azon részébe, amely mellett a Danaber folyó vize folyik, s amelyet a nyelvükön Hunni Var-nak neveznek..

Amilyen éles kritikával illetik történészeink a magyar krónikákat, annyira elnézőek a hungyülő alán-gót Jordanesszel szemben, holott nyugodtan feltehető, a fenti történetből mindössze annyi igaz, hogy egy csatában (a Nedao nevét egyetlen más forrás sem ismeri, és talán nem is létezett) elesett Ellák hun király, mire a hunok elvonultak. Szász Béla könyvének nagy értéke, hogy határozottan visszautasítja a magyar történelmi hagyományokat megvető nézeteket, ám arra nem gondolt, hogy a hunok Atilla nagykirály és Ellák király tragikus halála után visszatértek ősi földjükre, ahol erejük teljében maradv fenntartották uralmukat mind a Don-Volga, mind a Kubán, mind a Kaszpi-tó vidékén. Sőt, még arra is volt erejük, hogy - bár lemondva Atilla korábbi, Európát és Bizáncot meghódítani akaró nagy tervéről vissza-visszatérjenek a Kárpát-medencébe is, megleckéztetve a germánokat."

A fenti megállapítások részben eloszlatják kétségeinket és részben megindokolják "kebelünk bűnös elhálását" is, különösen akkor, ha helyesbítjük Bakay írásában azt, hogy: "Szkítia déli

határa nem Perzsia (mint ő írja), hanem 500 éven át a Pártos Birodalom volt, melynek elsovadása után jött létre csak az a Sasan-Perzsia, melynek a hazai történészeink teljesen átengedik a pártos kultúra tárgyi bizonyítékait. De ha alapos történelemszemléletet végzünk az eredmény az, hogy ennek a Perzsiának nagy részét bizony a heftalitának nevezett "hunok" uralták."

Bakay véleménye után még nagyobb lépéstévesztésnek véljük azt a szándékot, mellyel Makkay, mint a "történelemtudományok doktora". a hun-magyar kapcsolatokat egyszerűen "származási problémává" fejleszti.

Nem ismerné annak a Kr. u.-i 6-13. századokban keletkezett "harminchét" (37) történelmi kútfőnek állítását, melyek "a BAJAN által alapított 'avar' birodalmat Atilla hun uralmának a folytatásaként ismerik fel, hangoztatva a hun-avar azonosságot...?" (Felsorolva: Káldeától Ister-Gamig I. 171. old. 14. jegyzetben.)

Ezt az "azonosságot" aztán László Gyulának a "Kettős honfoglalás" valóságára vonatkozó logikus és helytálló bizonyítékai már tovább is viszik az avar-magyar azonosság létezéséig. (A "kettős honfoglalás" Magvető Kiadó, 1978. Bp.)

Tehát senki sem folytathatja a történelmi zűrzavart "származási" elméletekkel, mert itt a valóság HUN-AVAR-MAGYAR AZONOSSÁGOT bizonyít - vagyis azonos fajú és nyelvű hatalmas népet, különböző elnevezésekkel jelölve az évezredes létezésük történelmi eseményei szerint.

Így például magyar történelmünk ismertetésénél sem lehet csak Árpádtól kezdődően népünket "magyar" névvel illetni. Érdemes ide vonatkozóan Lukácsi Kristóf megállapítását megismerni. Így ír: "A hun-magyar-szkíta faj igen jelentékeny része, a Pártos Birodalomnak hanyatlása után, a Kr. u. 11. században a gazdag Baktriát Bálkh fővárosával a hatalmába kerítette, és- nézetem szerint-éppen a "magyar törzs volt az, mely utóbb a hozzá csatlakozott rokon törzseket egyesítette." (A magyarok őselei, hajdankori nevei.)

De sok más adat létezik, mely az Árpád előtti magyarságra vonatkozik. Jól felsorol belőlük néhányat Sebestyén László eképpen: "a Káspitól nyugatra, a Kuma folyó partján vannak Nagy- Madzsar. Kicsik-Madzsar romjai, majd jó két óra járásnyira egy tó Mazsar-szu (víz) és egy Madzsar nevű folyó is." (Magyar őstörténelmi felfogás az 1100. évfordulón c, tanulmányából, KAPU, 1994. 9. sz. 18. old.)

Én sokkal mélyebbre nyúlok történelmünkben, mert a ma sumernek nevezett ékiratokon a mi népünk önmagát MAH-GAR néven írja, melynek jelentése : a "Tudás Népe". Tehát, ha Álmos-Árpádék "magyar"-nak nevezték saját magukat, akkor ezt az ősi hagyományt feltétlenül ismerték, és nevüket nemzeti öntudattal viselték.

Hazai történészeink - már csaknem másfél évszázad óta tudatosan gátolják és lehetetlenné teszik történelmünk, igazságunk megállapítását. Módszerük első lépése az, hogy a "szkíta, hun, avar, magyar, bolgár, török, turk, sarmata, masagéta, heftalita, akatzír, gazig. gepida. onogur, szabír, kazár, kudarita, alap stb. nevű népeket különböző fajtájúaknak és különböző nyelvet beszélőknek hirdetik."

Második lépéstévesztésük pedig az, hogy a Kárpát-medencei népünknek - így a magyarnak is - feltétlen "ázsiai származást" akarnak mindenáron biztosítani.

Az alaphivatkozás mindig a "nyelvész és történész álsruhát" magára öltő Reguly (jogász) és Hunfalvy (Hunsdorfer, közgazdász), múlt századbeli "szakemberekre" esik.

Minden írásomban hangoztatom azt a történelmi valóságot, hogy

1. A Kárpát-medence-Káspi-Aral-térség-Mezopotámia-Kaukázus területén azonos fajtájú és csak nyelvjárási különbségekkel rendelkező azonos a nyelvű nép települt, és ennek az azonos nyelvnek legősibb nyelvemlékei az ún. "sumír ékiratok". Így az összes felsorolt és különbözőnek vélt népképek az ősi - sumír - nyelven kapnak értelmet és majd látni fogjuk, hogy azok NEM "népképek", hanem a "néprészeknek hivatását, feladatát" megjelölő kifejezések, miként az alábbi felsorolásból az kétségtelenül megállapítható.

Itt azt kell figyelembe venni, hogy az ősi megletelepülés - mind a 4 helyre - az őskori kaukázusi "melegágyból" történt, miképpen azt kiválóan bizonyítja Gábori Miklós. (Ala Tau Ararat. Gondolat, 1978.)

Ezt a "kaukázusi melegágyat" nevezi a bibliai Genezis a "Kusok földjének". Több tanulmányban és könyvben közöltem már és bizonyítom, hogy a sumírnak nevezett nép királyai magukat a "Napisten Kusának", és "a KUSOK Fiának" nevezték. Erre vonatkozóan sokan bibliai "párhuzamot" látnak, pedig semmi más nem történt, mint a babilóni fogságban bőségben és jólétben élő zsidóság megismerte a Mah-Gar-Káldeus hagyományokat és onnan átvették "KUS"-t és "Kám"-ot is, a saját felfogásuk szerint megváltoztatva, miképpen azt Sir Woolley is megállapította. (1. "Ur of the Chaldees" [London, 1950.] c. könyvében.)

Az alábbiakban felsorolom az eddig "népképek" vélt sumír elnevezéseket. (Bármelyik sumír szövegben megtalálhatók.) Tehát:

HIVATÁST JELENTŐ NÉPKÉPEINK:

MAGYAR : mah-gar (MAH : tudás, hatalmas, és GAR : áradat, nép.) Tudás népe.

AVAR- ABAR : AB : atya, AR : mint előbb, nép. APA- nép, ősnép.

SZKÍTA : görögösítés nélkül : KITA-vándorló.

MASAGETA : mah-sar-kita. MAH : hatalmas. SAR : király. KITA : vándorló: így MAHSARHITA : hatalmas királyi szkíta.

TYSAGETA : tur-sar-kita. TUR : kisebbik. Kisebbik királyi szkíta.

TURK : tur-ku vagy tur-ug. TUR ismeretes. HU : erő. UG : ük, ős. TURKU : kisebbik erő (hatalom). TUR-UG : kisebbik ős.

SAR-MATA : SAR : király. MATA (mada) : ország, föld, birodalom. SAR-MATA: királyi föld, királyi birodalom.

YA-ZIG : ia-ziga. IA : zsiradék, tejtermék, vaj. Ziga : előállítani, csinálni. YA-ZIG : tejtermék-készítők, mint ma is a jászok az Alföldön.

GEPIDA : GE : egy (számnév). Pl : fül. DA : helyhatározórag. GEPIDA: letelepedett fülelők. (A"gyepük" népe.)

ALAN: al-an. AL : balta, fokos. AN : ég, menny. AL-AN : az égi fokos népe.

DARA : DAH-A, DAH : adni. ajándékozó. A : kiemelés ragja. mint nálunk a határozott névelő. DAH-A : az ajándékozó, segítő.

SZABÍR : SA-PIR : Fényarcú, naparcú. (Pír : a mai "pír".) SZAKA : SAK-A. SZAK : fő, fej. A : mint előbb. SZAKA - vezető, fő (nép).

HUN : ezt az alábbiakban külön ismertetem.

A népnevek tehát bizonyítják a nyelvazonosságot, mely az ősidőktől kezdve létezett. De:

2. A megtalált ékiratok bizonyítják, hogy létezett Mezopotámiában egy özönvíz, melynek leírását itt bemutatom. Az is le van írva, hogy: az özönvíz (vagy vízözön) után tömeges bevándorlás indul az elpusztult nép pótlására. Ez két irányból történik. a) A Káspi- Aral-térségből, és az ékiratok itt ARATTA államot említik, melyet prof. Kramer erre a vidékre tesz. Sumír nyelvű levelezés maradt fenn Aratta és URUK város uralkodói korából. Leghíresebb az isztambuli múzeumban őrzött "EMMENKÁR és ARATTA királya" néven ismert ékirat (Kr. eAny. 2800 körüli). b) A másik bevándorlás a Kárpát-medencéből érkezik, a "vigyázó két szemű" Anyaistennő népével. Az Anyaistennő kultusz legrégebb és "első" tárgyi bizonyítéka a tordosi amulett. Sumériában sok templomát ásták ki. (Ezt részletesen közlöm a VII. fejezetben.)

(Megjegyzés: az itt bemutatott ékiratos "Vízözön-táblát" átvettem: Samuel Noah KRAMER: "La Historia empiera en Sumer (AYMA S. A. Barcelona 1956.) c, könyv 208. oldaláról. Ezt az ékiratot azonban nem Kramer, hanem tanítómestere - Arno POEBEL - fejtette meg és közölte 1914-ben. Hogy miért erről a tábláról tudósítja Kramer az olvasót, annak okát majd a későbbiekben felfedjük. Ez a tábla a Kassita (kusiták) idejében keletkezett, Bumaburias kassita király idejében, Kr. e. 1400. körül.)

De folytassuk témánkat a "bevándorlásról". -Tudjuk saját magunkról, hogy a "bevándorlók" mindig kapcsolatot tartanak azzal a földdel és társadalommal, ahonnan "kivándoroltak". Így volt ez évezredekkel előttünk is. Tehát ma természetesnek és magától értetődő valóságnak vélhetjük, hogy a Kárpát-medencéből jövő és Suméria újraépítésében aktívan résztvevő "bevándorlók" fenntartották a kapcsolatot - népi, kereskedelmi, hitvilági, szakmai és műveltségi téren - előbbi hazájuknak, a Kárpát-medencének népével- mondhatjuk így-, rokonaikkal.

Ugyanez mondható a már írás- emlékekkel rendelkező Káspi-Aral-térség ARATTA államából szintén Sumériába "bevándorló" és azonos nyelvű népességre is. Csupán a teljes felvilágosítás kedvéért közlöm, hogy miképpen van írva az ékiratokon ARATTA:

LAM-KUR-RU-KI, melynek jelentése: "Csodásan keletkezett hegyi település". (LAM [L. 435.] és RU [L. 68.]).Tudnunk kell még itt azt, hogy tulajdonképpen e két irányból érkezett új telepések - mint bevándorlók - hozták létre Sumeriát. Azért hangsúlyozom ezt, mert a szakirodalom csak a vízözön utáni mezopotámiai lakosságot és nyelvét nevezi "sumer"-nek. A vízözön előtti: "pre-sumer".

Ez a két irányból történt "bevándorlás" az elindítója azoknak a "népmozgásoknak", amelyek állandósulnak az évezredek történelmi eseményeiben. Így születik meg a sumír "KI-TA" (vándorló) fogalom és elnevezés, mely görögösített formájában "SZKITA"-ként lett e hatalmas területen - Kárpát-medence - Káspi Aral- térség - Mezopotámia által bezárt területen- települt népeinkre illesztve.

A "KI-TA" (szkita) mellett azonban találunk a sumír nyelvben még egy másik kifejezést is, mely a "népmozgást" jelzi, és ez a "BULGÁR" (bolgár), azaz "mozgásban lévő (mozgó) nép" jelentéssel.

Történészeink ezt a "bolgár" elnevezést is mint "fajta jelző" népnévnek használják. Ahol megakadnak az "ázsiai származás" teóriájában, oda beledobják a "bolgár" vagy "bolgár-török" népelnevezést, hogy minél jobban lehetetlenítsék a történelmi valóság meglegelését.

És itt meg kell említenem azt a felelőtlenséget is, amellyel a "török" nyelvi és népi felsőbbrendűség alá sorolják a magyarságot.

De azt kérdezem, hogy milyen indokolással teszik ezt? Ugyanis:

1. a "török" őstörténet teljesen ismeretlen!

2. Ligeti megállapítása szerint a török nyelv is az, mint mondja: "a török nyelv legősibb nyelvemlékeit a magyar nyelvben fellelhető török szavak képezik."

Tehát mi - magyarok - átvettünk ebből az ismeretlen és eddig fel nem fedezett "török" nyelvből szavakat, és ezekkel bizonyítjuk, hogy létezett a "török", mert ha nem, akkor honnan vettük volna át... Eszükbe sem jut az, hogy a magyar nyelv "nem kölcsönöz senkitől", mert ősnyelv. De ezt a "Ligeti-féle" megállapítást nyugodtan nevezhetjük egy nyelvészeti "fából vaskarikának".

3. De - ha lelkiismeretesen végezzük a kutatást - rájövünk arra, hogy az a nyelv, ami ma "török" - az az izlám szüleménye, mert azt az ősi és ma sumírnak nevezett nyelvet, melyet azon a területen beszéltek népeink, ahová a kegyetlen arab invázió betört, a sémi-arab rontotta meg és változtatta "törökké". Így ehhez a "török" nyelvhez a mi ősnyelvünket még hasonlítani sem szabad, mert az alapjaiban rendült meg a sémi-arab nyelv befolyásával, ami azért olyan erős, mert a vallási hiedelem (izlám) az indítéka.

Sokan a "kazár" nyelvet is ide sorolják- helytelenül. Ugyanis maga a "Bíborbanszületett" is azt állítja, hogy Álmos királyságának idejében a kazár nép nyelve csak "nyelvjárásban" különbözött a mienkétől, és ez így igaz, mert a "kaz-ár" (sumíru GAZ-AR, vagyis "gyilkos nép") is a mi hatalmas nemzetségünkhöz tartozott addig, míg létre nem jött az ún. "talmudista államcsíny" Kazáriában.

E bőséges "bevezető" után, úgy vélem, itt az ideje, hogy rátérjünk a címként írt témánkra, és felderítsük együtt azt, hogy

KIK A HUNOK?

Ha a meginduláshoz valóban "kézikönyvként" használjuk Szász Béla említett munkáját ("A hunok története -Atilla Nagykirály". Szabad Tér Kiadó, 1994.) -, abból megtudhatjuk, hogy a hunok őstörténete teljesen ismeretlen. A kínai tudósításokból kiszűrhetően a Kr. e. II. évezred elején már léteznek, és amint a történészek írják: "...az eredethagyomány elmesélése után évszázadokon át hallgat róluk a krónika, viszont annál többet beszél a különféle barbár északi népekről, melyek több mint valószínű, hogy azonosak a hunokkal. ...A legelső kérdés, ami felvetődik, hogy hol volt a hunok és általában a török-mongol népek őshazája..." (a 49. oldalról idézet).

Meggyőződésem az, hogy ha Szász Béla ismerte volna a sumír nyelvet és történelmet, akkor nemcsak a "nyugati kútforrások" és a kínai krónikák anyaga alapján derítette volna fel a hun történetet. Jelentős eredmény munkájában a hiungnu és hun azonosság bizonyítása, de azzal nem tudunk egyetérteni, amint írja, hogy: "mind a hun, mind a hiung-nu nép nyelve török". (23. oldalon.)

Ugyanis majd látni fogjuk, hol a hunok nem mongolok és nem törökök, mert már léteztek a mongolok és törökök előtt!

Elbúcsúznak egyelőre itt Szász Bélától, de tájékoztatásra ide illeszttem a 48. oldalról azt a kitűnő térképet, melyet közöl a Hun Birodalom keleti feléről, Kr. e. 170 körül, tehát a HUN-ARSÁK-i Pártos Birodalom létezésének idejéből. De ki kell egészíteni e térkép mondanivalóját Szász Béla 5. számú térképével, amelyen felsorolja az ázsiai HUN országokat - 300 évvel későbbi időben.

1. sz. térkép
5. sz. térkép

Az előbbi térképen láthatjuk a Pártos Birodalom kis részének a feltüntetését, de "Indo-Pártia", vagyis az Indiába nyúló Pártos Birodalom - jobban mondva HUN- PÁRTOS BIRODALOM "indoszkíta" nevet visel.

Azért ismétlem így - HUN- PÁRTOS BIRODALOM -, mert annak alapítója, a NAGY ÁRSÁK, a Káspi Aral- térségben települt ún. "fehér hunok" királyának fia volt, és ez a "hun ARSAKIDA dinasztia" 500 évig uralkodott.

A térképen fel van tüntetve az "ALAN BIRODALOM" is, hatalmas területre kiterjedve. Ezek is hunok: "az égi fokos népe". De kérdezem minden logikusan gondolkodótól: ha ezek a népek mind nem lennének HUNOK - akkor ATILLA NAGY KIRÁLY tudta volna birodalmát fenntartani a "tengertől a tengerig."...?

A HUNOK keresésében javaslom, hogy hagyjuk el a "nyugati krónikák" és írások adatait, hiszen azok a "hunok halálos ellenségeinek" a termékei. Keressük a hunokat a saját nevük szerint. Nézzük meg, hol van a legrégebb írás, mely így olvasható: "HUN".

Azután van nekik egy olyan sajátosságuk is, amit a "nyugati" kútfők (a zsidó-gót Jordanes és Ammianus) kicsúfolnak, mondva, hogy sohasem szállnak le a lóról. (A "hun" pártiak úgy mondják: "nem ismerik a gyalogistent".)

Tehát a HUN név mellett keressük majd a "lovas társadalmakat" is az évezredekben - már csak azért is, hiszen boldogemlékű Padányi igen bölcsen állapítja meg, hogy: "...a Káspi-

mediterráneum lovasrezervoárja határozza meg és formálja ki az ún. Ókor utolsó két évezredének elő-ázsiai történetét is, és a Kínai Birodalom sorsát éppen úgy ez irányítja, mint ahogy ez pecsételi majd meg egy évezredes folyamat végén a Római Birodalom sorsát is." (Dentumagvaria, 233. o.)

Padányi szerint a Kr. e. 2. évezred derekáig a lovat csak a sumírok ismerték. Sok történész pedig Közép-Ázsiából eredeztetni. Felderítjük majd ezt a kérdést is.

A "HUN" NÉV A LEGRÉGIBB ÍRÁSBAN

A ma "sumernak" nevezett MAH-GAR nyelv legrégebb írásaiban (Kr. e. 3000 körül) megtaláljuk ezt a kép- és ékírású jelet, melynek kiejtése "HUN" (L. 536. sz.). A nyugati szakemberek azonban (azt hiszem, tudatosan) nem adják meg eredeti értelmét, mert a szöszedetekben "földműves, napszámos és szolga" megnevezést találunk e jelre vonatkozóan.

Ezt a felfogást viszont nevetségessé és értelmetlenné teszi az, hogy a Zodiák csillagképek "kezdője" - a "KOS" (Aries) csillagkép - ezzel a jellel van kifejezve így: "mul LÚ-HUN-GA" vagyis a "HUN EMBER HÁZÁNAK" csillagképe. Nem valószínű, hogy a sumírok az elismerten nagytudományú asztronómiájukban az égi csillagkép-kör kezdő konstellációját "napszámosról" vagy "szolgáról" nevezték volna el. A logika szerint meg kell maradnunk annál, hogy az írott "HUN" szóban is "HUN.

Érdekes felvilágosítást nyerhetünk erre vonatkozólag egy 1993-ban megjelent könyvből. Írója: prof. WERNER PAPKE (Maximilian Egyetemen. Münchenben), aki a babilóni asztronómia szaktudósa. Könyvének címe: "Die geheime Botschaft des Gilgamesch". (Weltbild Verlag GmbH. Augsburg. 1993.) A kiváló tudós az asztronómikus ékiratos anyagot értékelte ki, és ennek alapján a sumír nyelvet beszélő lakosság politikai és kulturális fölényét és uralmát állapítja meg már Kr. e- i 3. évezredben. Mezopotámiában. A sumírok nyelvét kaukázusi és finnugor típusúak nevezi. (Ne felejtjük el, hogy a "magyar" nyelvet a MTA nevezi legegyszerűbben finnugornak. Így ne csodálkozzunk, ha nemzetközileg is ide van sorolva.) De ezt a ma "sumerneket" nevezett népet PAPKE - klasszikus értelemben - káldeusnak nevezi, mint Babilon legrégebbi lakosait. Témánknál igen fontos megismerni az általa is felhasznált agyagtáblát (Brit. Mus. Nr. K. 3375.), mely Assurbanipal ninivei agyagtábla könyvtárából való, és 1872-ben George Smith fejtette meg. Ez a tábla részletes tudósítást ad a vízözönről, mely Mezopotámiát elborította, sokkal részletesebben, mint az előbbieken bemutatott Poebel-Kramer f. tábla, mert ez képezi a jól ismert "Gilgames-éposz" 11. tábláját. A mi témánknál nagyon fontos George Smithnek a megfejtése, amit közöl "ASSYRIAN DISCOVERY" (London: Simson Low, 1875) c. könyvének XI. fejezetében, melynek címe: "The IZDUBAR or FLOOD SERIES LEGENDS" (IZDUBAR vagy vízözön legendák). Azt a három ékjelet, melyet Smith "IZ-DU-BAR" olvasatként közöl, az akkádok "GIS-GIL-MAS"-nak ejtik ki. Innen a további fejlesztés így (akkádul és nem sumíru): "GILGAMES". Tehát: ami sumíru "IZ-DU-BAR" (lélek szülte párja), az akkádul "GIL-GA-MES" (gyilkos hős). De olvassuk el, hogy mit ír George Smith IZDUBAR-ról: "IZDUBAR is... and I am of opinion that this hero is the same as the NIMROD of the Bible."

(IZDUBAR... és nekem az a véleményem, hogy ez a hős azonos a bibliai Nimróddal.)

Prof. PAPKE az egész eposzt csillagmítoszi módszerrel vetíti fel az égre, és a történéseket a nagy napciklus 12 csillagállásán viszi végig. Nekünk az az érdekes ebben, hogy a sumiroknál "SIPA-ZI-ANNA" néven ismert ORION- NIMRUD-ot azonosítja IZDUBAR- GILGAMES-

sel, és az eposz másik hőseit, "EN-KI-DU"-t pedig "LÚ-HUN-GA"-val, a "HUN" emberrel. Ábrázolja is, hogy miképpen küzdenek - az eposz leírása szerint - az "égi bikával", miként az alábbi ábrán látható, amit köszönettel vettem át prof. Papke könyvéből bemutatásra és nagyszerű munkájának dicséretes ismertetésére.

A feliratokból láthatjuk, hogy prof. Papke "HUN" helyett "CHUN" nevet ír. Ez a germán nyelv sajátossága következtében indokolt ugyan, de minden szöszedetben "HUN" kiejtés van írva.

Alább ismételtelen bemutatom ezt az ábrát kiegészítve az ORION- NIMRUD csillagkép teljes ábrázolása érdekében. Az "égi bika" a Zodiák BIKÁ csillagképét jelenti az époszban.

Íme: NIMRUD-ORION- GILGAMES együtt a HUN EMBERREL a csillagmítoszban, az égen és a földön is, hiszen Gilgames- Izdubar az URUK-i dinasztia királya volt. HUN pedig azonos a káldeusokkal.

Miután Nimrudnak- a sumír-magyar hagyomány szerint-két fia volt, HUN-ÁR (Hunor) és MAH-GAR (Magyar). Fogadjuk el végre, hogy ezt a hagyományt a káldeus őseinktől örököltük, és a "két fiú" jelképezi a HUN-GAR és a MAH-GAR népet!

De a Gilgames éposz csillagmítoszi kiértékelésében prof. Papke az "IKREK"-et azonosítja a mítosz két hőisével. Gilgames itt "MAS-TAB-BA-GAL-GAL", Enkidu pedig a másik. "MA-TAB-BA-TUR-TUR". De DEIMEL: "Pantheon Babylonicum" c. munkájában, az "IKREK" egyikének neve: "EN-HUS-HUN". Talán ez EN-KI-DU-ra vonatkozik, mint a csillagmítoszi HUN EMBERRE.

Mindenesetre a mi kutatásunk a "HUN" nevet írásban már a Kr. e. 3. évezredben a sumír ékiratokon megtalálta, és nekünk ez a fontos. IZDUBAR- NIMRUD- GILGAMES azonosságból azonban ki kell vennünk a sumír értéket, vagyis azt, ami az éposz eredeti -sumír- ékirataiból ered. ahol "IZDU-BAR" van írva, mert ennek a sémi olvasata GIS-GIL-MAS (később: "GIL-GA-MES".)

Ugyanis a "sumír " eredeti époszban IZDUBAR-NIMRUD a "lélek szülte pár" ja és EN-KI-DU : "ENKI teremtmény", tehát "anyagi lény".

Ez külön tanulmányt igényel, de nekünk a megtalált "HUN" a fontos.

Megemlítem még a fontosságát annak, hogy a George Smith által megfejtett és itt bemutatott táblán kívül létezik még öt eredeti sumír táblatöredék az éposz sumír és nem sémi-akkád előadásában. Ezeknek a kiértékelése azt mutatja, hogy IZDUBAR (akkádul Gilgames) - "lélektől szült pár" - NIMRUD-ORIONKÉNT az ég legnagyobb csillagán kapott helyet, és lett "az ég hűséges pásztora", míg ENKIDU a halottak országából -mint NERGAL- halálmegvető erőt ad a harcoló HUN EMBEREKNEK.

De keressük tovább a HUNOKAT. Tudjuk, hogy Atillát a TURUL MADÁR vezette, hiszen címermadara volt. A régi "regölés" szerint "Turul madár utat jelöl..." - Nézzük meg tehát együtt, hogy

HOVA VEZET MINKET A TURULMADÁR?

Jó 30 évvel ezelőtt írtak az újságok arról, hogy egy magyarul beszélő francia szerzetes Kínában, a Sárga folyó melletti ORDOS területén magyarul beszélő népet talált. Engem igen hatalmába ejtett ez a hír, és elhatároztam, hogy elmegyek ORDOS-ba. De ennek az "elhatározásnak" a megszületéséhez szükségem volt tíz esztendőre. Orientalista tanárként megvolt a kapcsolatom a Buenos Aires-i kínai követség kultúrtitkárához, aki tökéletesen beszélt spanyolul. Mivel ismerte magyar származásomat, olyan bizalmas barátságfűtés alakult ki közöttünk. Elmondtam neki szándékomat ORDOS meglátogatására vonatkozóan, és azt is, hogy azért akarok menni oda, mert az ottani nép magyarul beszél. Négyszemközt voltunk, és így válaszolt: "ott már nem fog találni magyarul beszélőket, mert ezek Mao-Tse-Tung- ellenesek voltak és Mao kiirtotta őket, és Peking környékéről telepített oda kínaiakat - de a Sárga folyó mellett fekszik Hohhot város. Az ottani múzeumban van összegyűjtve minden hagyatékuk".

Így nem mentem ORDOS-ba, de a hohhoti múzeumra felhívtam dr. Érdy figyelmét is. Ez a derék fiatal tudós el is ment Ordosba, és a hohhoti múzeumban megtalálta az itt látható hunkirályi koronát és ez a fénykép is tőle ered. (Átvettem: Dúcz László: "A közöttünk élő Turulmadár" c, munkájából. [Antológia Kiadó, Lakitelek, 1993.] Színes képen kellene közölni ezt, mert a korona fejre helyezendő aranylemezen egy kiterjesztett szárnyú, kb. 10 cm nagyságú, fejét és farkát billegetni tudó madár áll, melynek feje és nyaka hatalmas kék színű türkiszkőből van kifaragva. A kékség a kerecseny sólyomra mutat, mert annak kék a csőre. Az aranykoronán két fonott pánt fut körbe. Az alsón egy fekvő ló van szemben egy fekvő kossal, míg felettük a sárkánykígyó látszik. - Mintha a Hun és Kína állna szemben egymással a jelképekkel. A kínai krónikák tudósítása és Szász Béla könyve szerint is ORDOS a Hun Birodalom keleti részének központja volt, a 2000 km hosszú kínai falnak is éppen a közepén. Szász Béla 1. sz. térképén igen jól látszik ez, de a Kr. e. 170 körüli helyzetet mutatja. Viszont az itt bemutatott ordosi hun királyi aranykorona a Kr. e.-i 2. évezredből való. Meg kell keresnünk tehát a hozzá kapcsolódó történelmi eseményeket.

Úgy vélem, legjobb, ha Sumeriából indulunk ki, hiszen ide "bevándoroltak" Közép-Ázsiából az "arattaiak", és ékírásos nyelvemlékek bizonyítják a népi állandó kapcsolatot. Viszont elérkezünk ahhoz az időponthoz, melyet "Sumeria kritikus időszakának" nevezhetünk, és ez az "akkádok uralma". I. Sargon (SAR-RU-GIN) és utódai mindenáron megkaparintani akarják a sumír tudást, amit a bölcs máguspapok féltve maguknál tartottak és a beavatottaknak adták tovább. Ide tartozott az "Ég könyvében" való olvasás - vagyis egy magasra fejlődött és pontos adatokat tartalmazó csillagismeret (asztronómia) is. Miután ők ezt a titkot a sémi-akkádok előtt felfedni nem akarták, és a nép minden erejével védte szent embereit, a sémi akkádok iszonyatos pusztítást kezdtek végezni a sumír nép között, és NARAM-SIN (2260- 2224 Kr. e.) nevű királyuk elpusztította Emil szent városát- NIPPURT-is, és sorban a többieket is. A nép menekül észak felé, és természetesen oda, ahol rokonaik laktak. Így töltődik fel menekültekkel Közép-Ázsia is, ORDOS is kap a menekültekből, ahol a hun király aranykoronáját most megtaláltuk. ENLIL, "gutium" népét rendeli a sémita-akkádok kiűzésére, amit ez a nép-melynek szálláshelyét a történészek a Zagros-hegységbe helyezik tökéletesen végre is hajjt. Azt nem tudjuk, hogy ez a "GU-TI-UM" (örök élet népe) lovastársadalmú volt-e vagy nem, mert erről a fennmaradt történelmi ékíratok nem tudósítanak. Mindenesetre az ebből a korból származó írás emlékek már említik a "lovat". Neve az ékíratokon "ANSE-RUR-RA" (hegyi szamar, akkádul "SUSI").

Sumériában most egy újraéledési időszak következik be. A szakirodalom "sumer újjászületési" periódusnak nevezi, ahol GUDEA (a Lagasi papkirály) szeretet-vallása és UR-

NAMMU, az emberiség első törvénykönyvével és kateszteri rendezésével, valóban jólétben és boldogságban él a nép. GUTIUM népe is segít az újjáépítésben.

Az első lovastársadalom lóról nyilazó hadsereggel a Hr. e. 1900 körül jelenik meg Közel-Keleten. Kr. e. 230-ban írja le nevüket Manetho "HYKSOS" néven. Az elnevezés tőle ered. Egyiptomi írással "hqwh.swt", ami állítólag "idegen országból jött uralkodót" jelent. Kr. e. 1900-tól 1550-ig uralják Egyiptomot, Szíriát és Palesztinát. Érdekes megemlíteni itt azt, hogy a sumerokkal sohasem volt összeütközésük, és szövetséges viszony volt a két nép között. Egyiptomi fővárosuk neve AVARIS volt. A kánaáni (föníciai) rovásírásos szövegekben nevük írása ez: "PLST", vagyis "PiLiS-Tu". Innen a "filiszteus" elnevezés, és a régi írók csak "filiszteus hunoknak" nevezik őket. 1730-tól kezdve Egyiptomot elhagyják, és Palesztinát uralják, mely az ő alapításuk. Itteni fővárosuknak neve: "URU-SOLYMA" (a mai Jeruzsálem). A biblikusok URU-SALEM-ből akarják eredeztetni a mai Jeruzsálem nevét, de a macedón Nagy Sándor idejében "HIERO-SOLYMA"-nak nevezték, amit "szent város" jelentéssel értelmeztek. Ez az értelmezés azonban valahogy sántít. Ugyanis "URU" : "város" a sumír nyelven, és SOLYMA talán azt a madarat jelentheti, ami a bemutatott hun királyi koronán van, vagyis a "SÓLYMA"-t a nép hiedelmének. Így URU-SOLYMA : "súlyom városa". Ez pedig a mitikus TUR-UL, mely az Istenanya "vigyázó két szemét" hordja a Nép előtt.

Hogy a "filiszteus hunoknak" felismert nép a mai Palesztina területén önmagát PILIS-inek nevezte, az csak a magyar nyelven érthető. Ugyanis az arámi nyelv az ottan köves, kopár területet "magharet" néven ismerte, és ez a mi nyelvünkön "PILIS". PILIS-TU pedig : "Pilisen dolgozó". Ha ennek a lovastársadalomnak a népében az idegen történészek "filiszteus hunokat" látnak, és ezek a ma "sumer"-nek nevezett MAH-Gar és HUN-Gar (HUN-ÁR) néppel testvéries viszonyban éltek évszázadokon keresztül, mint PILIS-TU népe, a "Súlyomváros"-ból irányítva ezt a szövetséget, ide is vonatkozik a "Turul madarunkról szóló ily regölés: "Társaim, társaim, hallgassátok olyan turul madarunknak olyan tényleg útjainknak mutatását!"

A Kr. e.-i 2. évezredben vagyunk. GUDEA és Ur- NAMMU által létrehozott "sumír béke" boldog napjait megint a semita "SAG-KUG-GA" (feketefejű) nép teszi tönkre, és a híres Hamurabi terroruralma és "szemet szemért - fogat fogért" alapú törvénykönyve az ún. "sémita-amurra" népének ad minden előnyt, és pusztítja a "hun embereket", a ma sumernak nevezett népet. Ennek a sémita "dinasztiának" pusztítása jó 150 évig tart, amikor megjelennek a "lőhátról nyilazók" hadseregei és eltörlik a föld színéről ezeket a sémitákat. A szakirodalom "Kosseans, Kusits" néven beszél róluk, mint KUS-NIMRUD leszármazottait és "MAR-KASSU"-nak nevezik a mai Káspi- tengert, mert onnan származtatják őket. Nevük a sémiakkád nyelven, mint "KASSU".

Íme, most már csaknem azon a területen vagyunk, ahol a Kr. e. 2. évezredbeli ordosi hun királyi koronát meglelték. De a "mi" nyelvünkön a mai "Káspi" is érthető, mert annak eredeti neve "KUS-PI", vagyis KUS FÜLE jelentésű, hiszen az alakja valóban olyan, mint egy nagy embert fül. Ezek a "kassitakusiták" sumír nyelvű írásokat hagytak ránk, tehát a "mi" nyelvünket beszélték, és a Poebel-Kramer féle "vízözön tábla" is az ő idejükből való.

A sémiták által "BAB-IL-LA-NI" (Babilon)-t "KUR-TEN-ÍZ"-nek és az országot "KAR-DU-NI-AS"-nak (jelentése: "lovass védőkaráé"), és ők a lovat "AS". "ASSA" néven írják. Első királyuk "GANDÁS", aki a mai BAGDAD helyén megépíti "HURIGALZU" (a tudás hatalmas hegye) nevű fővárosát és benne EN-LIL és NIN-LIL. tiszteletére egy oly magas,

lépcsős templomot (ZIGURAT-ot), mely az öbölháború előtt még megyolt kb. 60 m magasságban. Korunk leghíresebb sumerológusa-André PARROT- ír így: "...ez a legcsodálatosabb lépcsős torony, melyet látni lehet Mezopotámiában, mely körül van néne a sumír istenlények tiszteletére épített szentélyekkel... Enlil és Ninlil tisztelete mellett NIN(b)-UR-TA (vagyis Nimrud) istenítésére is - a régi sumír építészeti technikát alkalmazva... felépítve az összes városokat (Nippur, Uruk, URI, melyeket a semiták leromboltak... Egyik sumír nyelven írt ékiratuk mondja: "a kegyes király újraépítette és megújította mindazokat a szent helyeket, melyeket könyörtelenül elpusztított a SAG-KUGGA (feketefejú) ellenség". (314. oldalon.) ("SUMER" Aguilar, 1969. Madrid.)

Maspero is megemlékezik róluk, amikor azt írja, hogy: Gandás két várost épített, melyeknek neve: "DAGIBU" és "PARIPA".

Ez a Nimrud-tisztelő lovastársadalom 500 éven át uralkodott Mezopotámiában, addig, míg az ún. "asszír" beszivárgás uralkodóit, házasság útján le nem gyengítette. Éppen úgy, mint a "hykszosz"-nak nevezettek - a "kassita-Kusiták" is "eltűnnek" Közel-Keletről, és visszatérnek a közép-ázsiai Hun Birodalomba. (Kr. e. 1270 körül).

Ezeket az általam "lovaskultúrájú" népeket a szakirodalom igen helytelenül - "lovasnomádnak" nevezi, annak ellenére, hogy városokat, birodalmakat építettek oly magas kultúrával, melyek mai korunkba is beleilleszthetők. Nem említek mást, mint Karaindás (Kr. e. XV. század) kassita király által az "Istenanyának" (INNANÁNAK) épített URUK-i templom faldíszítését. Igen bölcs indokolást találtam Szász Béla említett munkájának XVII. fejezetében, ahol Gallus Sándor összehasonlítja a lovaskultúrák lényegét az "indogermának" nevezettel, így: "Ettől (az "indoeurópaiktól") meg kell különböztetnünk a másik lehetőséget, amelyet "lovasnomádnak", vagy "eurázsiainak" nevezhetünk. A lovasnomád birodalom súlya a közigazgatási és katonai egységen fekszik, amit a birodalom, központi céljai és azok szolgálata érdekében a legnagyobb tökélyre fejleszt. Ezen kívül és ezen túl azonban a kisebb népi egységek népi kultúrája érintetlen marad." (548. oldalon.)

Nos, ez a kassita (kusita) lovastársadalom igazolja dr. Gallus megállapítását, mert nem pusztították el a más népek kultúrtermékeit, amint azt a sémi-akkádok tették. hanem megőrizték. Mint Parrot írja: "egész Mezopotámiát uralták", de ebbe beletartozik ELAM (Adzsem) is, mert ez is birodalmuk része volt. Ennek a nyugati és sémi szakemberek által lebecsült "lovasnomád" (???) társadalomnak oly magas kultúrája volt, hogy a sumírokat és városaikat elpusztító sémi NARAM-SIN és szintén semita HAMURABI kultúrtermékét megőrizték. Ugyanis NARAM-SIN oszlopát és Hamurabi törvénykövét SUSA-ba szállították és "fogságban" őrizték meg az utókor számára. Itt az ideje végre, hogy megbecsüljük az évezredekben kétségtelenül hozzánk tartozó népeket, és csak ismételni tudom dr. Gallusnak szavait, hogy: "A magyar történetírásnak önmagában kell felépítenie érték kategóriáit és metodikáját, mert olyan jelenségek megértésével foglalkozik, amelyek elütnek a megszokott európai képtől... Ha ezt nem teszi, az idegen érték kategóriák és munkamódszerek menthetetlenül meghamisítják a felvázolandó képet, és helytelen, zavart leírást adnak a valóságról." (Szász Béla könyvének 558. oldaláról.)

Megemlítem még azt, hogy ezek a kassiták "AS-GU-ZA" néven találhatók sok ékiratos szövegben. Innen az "ASGUZAI". A hunokat keresve láthatjuk, hogy ugyanaz a lovastársadalom más-más név alatt szerepel a történelemben, de a leletanyagi és kultúrszellemi azonosság mindenütt kimutatható. A legnagyobb baj az, hogy oly régi történészek munkái alapján íródott meg népeink története, akik csak hallomásból ismerték

őket, mint pl. Herodotosz, aki jól leírja a méd mágusok lemészárlását a perzsák által, de népeinket csak "szkíta" néven ismeri, akik Dáriust egészen a Dunáig csalogatták. hogy serege gyalázatos módon pusztult el a nélkülözésekkel telített visszavonulásban. Az "Új Káldeus Krónikák" is a "szkítákat" hirdetik a nagyhatalmú Asszíria legyőzőiként, Kr. e. 612-ben, Ninivénél, de csak annyit tudunk róluk, hogy királyuknak a neve UMAN-MANDA volt. Sajnos egy ily rövid tanulmányban nem részletezhetem a hozzánk illeszthető történelmi események sorozatát. Így tehát arra megyek, amerre vezet a dicsőséges Turulmadár, hiszen ő ".. jó akkor is, amikor olyan országunk olyan rémes áradásnak rontásaitól szenvedjék".

Így érkezünk el a Pártos Birodalom történetéhez, melynek ismerete nélkül hun-avar-magyar történelmünk valóságát tovább is homály fedi. De nem olyan könnyű itt megtalálni a történelmi igazságot, mert egy tudatosan hamisított ún. "Arbelai Krónika" alapján "barbároknak" minősítik egyes nyugati szakemberek a pártusokat, és így torz képet adnak 500 éves történelmükről, miként azt dr. B.G. Zichy- Woinarski történész asszony az 1971, évi Canberrai Orientalista Világkongresszuson kimutatta. (Tanulmányát közli a "MAGYAR MÚLT" 1977. 2. száma, Sidney.)

Az igazság keresésében vissza kell nyúlnunk a Kr. u. 7. századi SEBEOS-hoz, aki így tudósít a pártusokról ("Heraclios története". 1851., Konstantinápoly, 10. oldalon):

Antiochus országlásának tizenegyedik évében a pártosok lerázták a macedónok igáját és az Euthaliták királyának fia lett királyuk, kinek nemsokára Kelet- és Észak-Ázsia népei meghódoltak."

Káldeától Ister-Gamig c. munkám I. kötetében részletesen leírom a pártusok történetét. Itt az a fontos, hogy kimutassuk, hogy a pártusok szintén HUNOK, mert az ún. "ephthaliták" név az ún. "fehér hunokat" jelöli, akik az "eftaliták", "heftaliták" is, mely nevüket "HEBDAL" királyuk után kapták. (Szász Béla is megjegyzi, hogy királyuk nevével kapták a népvüket.) De engem az a "nyugati" szaktudós erősített meg a pártusok HUN voltában, aki "barbár" névvel illette őket. (Malcolm A. R. COLLEDGE: "Parthian Art" [Cornell Univ. Press. N. Y. 1977.j) Ugyanis itt találtam meg a pártusok szent madarát, mely ugyanaz a "sólyom", ami az ORDOS-i HUN KIRÁLY koronáján van.

A "TURUL" c. fejezetben bemutattam a HATRA-i pártus templomból való "szent sólymot", mint a lélekhozó "Fénymadarat", mellette a két királyi sztandaroddal, melyeknek csúcsán ugyancsak a "szent sólyom" ül. Az egyikén látszik "ANAHITA" - a "Fény Szüze", és a másikon pedig a "Fény Fia". A hitvilági kiértékelést közlöm a "Betlehemi Herceg - a Pártus Jézus" c. könyvemben, ahol megindokolom a "Szent Sólyomnak" Jézus Urunkkal kapcsolatos vonatkozásait is. Ugyanis ez a "Fénymadár" tartozéka az ősi "Istenvárásnak" (ádventnek).

De ezekkel a részletbizonyítékokkal azt akarom tudatosítani, hogy az ékiratokon található "HUN" név összesíti mindazokat a népeinket, akiknek történelme és múltja ős-Mezopotámiával kapcsolatos. Vagyis azokat, akik Sumeriába mentek a keleti Hun Birodalomból, és azokat is, akik a sumír "HUN" hagyományokat magukba szíva, lelkükben tudatosítva, a történelmi vihar következtében, hatalmas népünk hatalmas területének valamelyik másik részébe sodródtak.

Erre majd még kitérek az "UNUG-URI"-ak ismertetésében.

Most itt, nekünk, ennek a pártus "szent sólyomnak" a "hun Turulmadárral" való azonosítása a fontos. Ugyanis ez hitvilági fundamentális tartalom, mely befolyásolja a társadalom szellemiségét, gondolkodásmódját. A TURUL, a "fénymadár", mely az isteni igazság felé vezeti a népet és az uralkodók hivatását szentesíti, "elhívottá" avatva őket. Azért illeszti az uralkodó koronájára a "turult", hogy a népe előtt bizonyosságot tegyen elhivatottságáról. Az itt látható és szintén HATRA-ból származó dombormű főalakja a pártos uralkodó. Kezében tartja az "AL-AN"-t (az "égi fokost"). Mellette a "királyi standard", a "fény fia" ábrázolással, és a másik oldalon a "királyné", mint ANAHITA "beavatottja". Két oroszlán között ülve tartja kezében az őt illető királyi "standardot". Mindkettő fejdíszén, koronáján a széttárt szárnyú turul jelzi a kiválasztottságot és az uralkodásra való "elhívást".

A megértés végett be kell mutatnom a Pártus Birodalom térképét is, amit átveszek Colledge-nek könyvéből. Az Eufrátestől az Indus folyóig terjedt, jó 3000 km szélességben kelet-nyugati irányban és észak-dél felé kb. 2000 km magasságban. Hosszú időn át Szíria is fennhatósága alá tartozott, és Palesztina északi része GALILEA és SAMARIA "ABIABENE TARTOMÁNY" néven. A térkép nem korhű, azért mutatom be, hogy a félrevezetési" szándék bizonyítva legyen.

Ez egy "pártus-ellenes szaktudós" 'félrevezető' térképe, "Pártos Birodalom és környező területei" címen. Nem jelöli a "birodalom" határait, hanem középre írja "PARTHIA", holott ez a Hun Birodalom az Eufrátestől az Indus folyóig több mint 500 éven át létezett.

A Turulmadár - a hiedelem szent "Napmadaraként" - íme elvezetett minket Hunországba, a Pártos Birodalomba és Palesztinába is.

A "7000 éves dicső Nagyasszonyunk" c. tanulmányomban leírtam "napmadarunknak" azt az útját, amelyen Álmos-Árpádi népünkhöz érkezett. Elmondtam, hogy a vallásos kegyelettel őrzött hiedelemben, az Istenanya "vigyázó két szemének" földi teremtménye ez a kisokos kerecseny sólyom, mely mint TURUL, vezeti, tereli a magyar népeket a "felső világ" gondviselése szerint.

Ez a hagyomány hozzánk való érkezésének az egyik útja az, amelyet az évezredek küzdelem sok nehézségének története mutat a "sumír-káld-szabír-onoguri" népeinknek Dentumagariában való egyesüléséig.

A másik út a hunok világán át vezet, mely ORDOSTÓL URU-SOLYMA-ig a lovas társadalom által okozott meglepetésekkel telítette az évezredek történelmét, hogy végül is a Pártos Birodalom 500 éves erejével és hatalmával ötvözze egybe a HUN-AVAR-MAGYARNAK nevezett népeinket és valóban "vallássá" tegye a TURUL-i küldetés hiedelmét.

Legfőbb bizonyítéka ennek az, hol a pártos királyok, teokratikus uralmukban - mint a hiedelem szerinti világot megtartó örök Fény Urának, a NAP-ATYÁNAK kiválasztottai - a kiterjesztett szárnyú Napmadarat hordják fejdíszként koronájukon - az isteni "meghatalmazás" jelképeként. Azt is el kell ismernünk itt, hogy Dúcz Lászlónak igaza van, amikor azt mondja, hogy ősi hitünk szerint a "szent sólyom" - mint Turul-a "szentlélek" hordozója volt, és csak a zsidó- kereszténységben változott "galambbá".

Talán gondoljunk arra is, hogy URU-SOLYMA népe, mely Jézus idejében erősen és törhetetlenül vallotta az "Úr-jövet" vallását, Jézust valóban Isten Fiaként követte, ugyanígy tekintett a "szent sólyomra".

Annak következtében, amit most fogok mondani, a judai- keresztények biztosan reám szórják a "pogány" jelzőt. Ugyanis arra gondolok, hogy ha az a János, aki a "János Evangéliumát" írta, valóban "szemtanú" volt, akkor az I. 32. versében talán így kellett nyilatkoznia: "Láttam a Lelket leszállni az égből, mint egy sólymot, és megnyugovék rajta."

Képzeljük el a helyzetet úgy, amint az evangélium leírja.

Jézus ott áll szótlanul a sokaság között, és hirtelen az égből lecsap egy "sólyom" és "megnyugszik" rajta. Ott, ahol a "szent sólyom" hiedelem, nincs szükség több beszédre. Isten rendelte így, hogy a nép láthassa a kiválasztott, a földre küldött Üdvözítőt.

Azért is gondolok a "szent sólyomra", mert csak áldozatra használták ezen a vidéken a galambokat. A "szent sólyomról" viszont pontosan a "fővárost" nevezték el. Így meggyőződésem az, hogy a "szentírást" oly sokszor átíró, megváltoztató judai- keresztény "egyházatyák" munkája az is, hogy az evangéliumoknak az "Ószövetséghez" való illesztésének útján a "szent sólyom" is galambbá változott.

Meg kell gyökeresedjen végre bennünk annak tudása, hogy: "Népeink istenes szellemiségében a TURUL HIEDELEM nem legenda, nem egyszerű varázselem, hanem a Tudáson alapuló önbizalom, erő, a felső világ segítségének biztos érzése, tisztesség, becsületesség és félelmet nem ismerő bátorság az egyénben - nemzeti öntudat és egymást támogató SZERETET a közösségben. "

Ugyanis csakis ilyen tulajdonságokkal lehetett földrésznyi birodalmakat létrehozni és megtartani hosszú évszázadokon át, és a történelem bizonyítja, hogy a népeink által teremtett birodalmak egyike a másikat követte.

Így történt aztán az is, hogy amikor a Hun- Pártos Birodalom jóságos királyait megölik a királyi udvarukba ravaszul és álnokul beszivárgott perzsa orgyilkosok, a történetírásban "felmagasztalt" és dicsért Sassanida- Perzsa uralom állandó hadiállapotban van az ún. "heftaliták" (fehér hunok) seregeivel, akik Perzsia területének több mint a felét újra birtokba veszik, és két emberöltő sem telik el, amikor a Hun Birodalom - a Kárpát-medencei központjából - a nyugati és keleti római birodalmak létezését és életét döntően befolyásolja.

Majd Atilla Nagykirályunk turulmadaras zászlói és standardjai hirdetik a "Turul hiedelem" hatalmát a Sárga Tengertől az Atlanti Óceánig, De Atillát mégis "barbár" és "kegyetlen" jelzővel illetik annak a "nyugatnak" a történészei, akik létüket "neki" köszönhetik. De ezt főleg azért teszik, mert nagyon jól tudják azt, hogy:

Atilla hunjainak és birodalmának "Turul hiedelme" már a Fény Fiát", a feltámadott Jézust fogadta el hitének alapjául.

Más szóval mondva: Atilla és hunjai Jézus Istenfiúságát valló és Igéje szerint élő "keresztények" voltak, akiknek hit- és gondolatvilága mentes volt minden judaiságtól. És itt tudni kell azt, hogy Atilla korában mind Róma, mind Bizánc már a zsidó-kereszténység Saul-

Páli hitét vallja, és "eretnekként" üldöz mindenkit, aki más hitű. Így és ezért lettünk Atillával együtt mindnyájan "barbárok" és az "ördög fajzatjai..

Ma már egyre sokasodnak a történelmi bizonyítékok Atillának és hunjainak ún. "zsidómentes-keresztényi" voltára vonatkozóan. Egyike ezeknek a bizonylatoknak maga a "Szent Korona", amelyen az elvégzett szakzerű vizsgálat sugallja, hol 5600 évvel I. István előtt, egy kaukázusi hun ötvösműhelyben készült, minden valószínűség szerint a leghatalmasabb hun királynak-Atillának.

Ugyanis az átalakítás előtt, a mai Rex Dux (Dukász Mihály) mozaikképe helyén Máriának, Jézus Édesanyjának mozaikképe volt, amit - megcsonkítva bár- de megtalált Csomor Lajos Kazahsztánban. Tehát a magyar Szent Koronán eredetileg az ősi hun-pártos vallás (amit ma manicheizmusnak neveznek) Szentháromsága díszlett, a "Fény Atya" (Pantokrator), a "Fény Fia" (Jézus) és a "Fény Szüze" (Mária) képeivel.

Így "Szent Koronánk" a legékeőbb bizonyítéka a hunok keresztényi voltának és ehhez a hiedelemhez hozzátartozik az "örök tűz" tisztelete, a földre szállt "Világ Világosságának" állandó és megszakítás nélküli dicséretéért. Azt is jól tudjuk már, hogy ugyanez volt az "avarnak" nevezett hunok hitvilági tartalma is, hiszen ezek a dicső elődeink Bizánc ellen háborút indítottak (Kr. u. 627-ben) akkor, amidőn Heraklios judai-keresztény bizánci császár meggyalázta a "Szent Tüzet" azzal, hogy beleköpött.

Nem tudok itt foglalkozni a történelmi részletekkel, mert témám annak az útnak a leírása, amelyen a Turulmadár népeinket vezette. De jó lesz, ha megismerünk még oly adatokat, melyeket így nevezhetünk:

AZ EHEZ KAPCSOLÓDÓ EGYÉB TÖRTÉNELMI BIZONYLATOK

I. A "HUN-AVAROKRÓL":

Az Atilla hunok Kárpát-medencei központjának megszűnése után ismét alig múlik el két emberöltő, és újra a Kárpátmedence lesz népeinknek hatalmi központja, de most nem "HUN", hanem "AVAR BIRODALOM" néven.

Hogy itt is csak az "elnevezés" változik, de az avarok is a hatalmas "HUNSÁG" részei. Azt legjobban CALANUS püspök (Kr. u. 1188) által írt könyvvel tudjuk bizonyítani, aki megírta ATILLA történetét, és a kéziratának "hat" másolatát őrzik. Ezek a következők:

1. CODEX PEIRESKIUS - VENEZIA
2. CODEX DE BATAVIA.
3. ESCORIAL CODEX E MADRID.
4. CODEX DE RESDORF.
5. ATILLA CODEX - SÁROSPATAKON.
6. BRITISH MUSEUM - COLL. OF MANUSCRIPT. BIBL. ARUNDEL.

Calanus így ír könyvében: "A hunok, akik avarok is és most magyarok."

(Juvenici Celli Calani Dalmata; "Historia de Atthila Hunorom".) A római és bizánci zsidó-keresztény valláspolitikai Atilla-ellenes szervezettsége állandósult népeink ellen, és ezt azonnal felismerték az "avar"-nak nevezettek, akiket László Gyula igen jó meglátással-két részre oszt: "griffesekre" és "indásokra".

Szerintük ez a "hagyomány két irányának" jelzése és ugyanakkor a Kárpát-medencébe való "visszatérés" két különböző földrajzi helyére is utal.

A "GRIFFESEK": viszik a Turul-hagyományt és a Káspi- Aral- térségben létesített védelmi rendszert, amit ők "gyűrűnek" neveznek. Az itt bemutatott védelmi "gyűrű-vár" ugyanis a mellékelt "nyugati és félrevezetőnek" nevezett térképen feltüntetett Khorasmiában lévő "Kalaly Gyr"-ből való ("Gyr : Győr"), és ugyanilyenek a Kárpát-medencében talált "avar győrök" is. Ezek a "griffesek" tehát az ún. "Fehér-Hun" Birodalomból jöttek az Aral-tó mellékéről és hozzák magukkal az itt bemutatott HUN-PÁRTUS TURUL hagyományt.

Fehér Jenő is nagyszerű tudósítást közöl róluk ("Korai avar kagánok" c. könyvében). Ő is írja, hogy: "a manicheus vallás követői, akik a rovásírást is hozzák magukkal a Kárpátmedencébe". (A szarvasi tűtartó avar írásának bizonylata.)

Az "INDÁSOK": képezik az avarok másik részét. A régi történészeknél "KAN-GAR" a nevük. Ezek is manicheus Jézushitűek, de átéltek a perzsáknak a manicheus vallás elleni szervezett üldözését, melyhez kapcsolódnak a babilóni zsidó közösségek is.

A sok vallásüldözés és gyilkolás miatt ezek "KAN-GAR-AVAROK", hitüket és Jézust "titokba" rejtik.

A régi sumír-pártus szimbólumokat elevenítik fel, rejteti értelemben, és ők lesznek alkotói az Ister-Gami 14 oroszlános szentélynek, ahol az oroszlánok mögötti életfa elhajlása által közölt "precessziós kalendárium" a szentély építését Kr. u. 590 körülnek jelzi.

Tehát ezek az "avarok" is hunok, hiszen a volt Hun-Pártus Birodalom "üldözöttjeiként" érkeznek a Kárpát-medencébe. Tudatosan írom így utolsó névként "PÁR-TUS"... és nem "PÁR-TOS". Ugyanis "PÁR-TOS" elnevezés alatt "valahonnan elpártoltat" érthetünk. De az elnevezés vizsgálatában vissza kell mennünk az ő korukba, amikor még nyelvük a ma "sumernek" nevezett "Mah-gar" volt, és itt "PÁR-TU" : valaminek "pár"-ját alkotni ("TU" : alkotni, tenni).

A "PÁR-TUS" Birodalom tehát nem más, mint Szász Béla itt közölt 1. sz. térképén látható "HUN BIRODALOM" PÁR ja. Tehát ez is "HUN"!

II. A "HUN-UJGUROKRÓL":

Itt segítségül hívom dr. Érdy Miklóst, aki legjobban felkutatta ezt a kérdést 1982- 83 és 1985 években végzett ázsiai személyes kutatásaival. Tőle tudjuk meg a "Két ujjur nyelvű történelmi munka a steppe hun-török népeiről és magyarokról" c. előadásából (II. Nagy Szittya Világkongresszuson tartott előadás, a "Szittyakürt" 1988. júl-aug, számaiban), hogy az Turghun Almás, ujjur történész megállapítása szerint a Nagy Hun Birodalom uralmon volt Kr. e. 207-Kr. u. 216 között". Ezek a szovjet elnyomás alól csak most felszabadult ujjur

történészek nem ismerik a Pártus Birodalom történetét, és csak annyit tudnak, hogy létezett egy hatalmas Hun Birodalom a megnevezett időben, a Pártus-kor.

Azt kell észrevennünk, hogy bizonyos "egyoldalúság" tapasztalható ezeknek az ujjur történészeknek a saját történelmük ismeretében. Az oka ennek teljesen hasonlít ahhoz a szándékhoz, mely a magyar történelem elhomályosítására törekszik.

Nálunk: a zsidó-kereszténység és az állandó idegen elnyomás tette: az ujjuroknál pedig: az arab gyökerű Izlam, mely nyelvüket "törökre" változtatta, azaz "elarabosította". Hozzájött ehhez a hosszú szovjet elnyomás, a minden ősi hagyomány szisztematikus elpusztítója.

Így ma már csak annyi maradt meg bennük, hogy "türk"-ök, vagyis az ősi sumír "TUR-UG" kisebbikük (ős), vagy "TURKU" (kisebbit hatalom) leszármazottai. Mivel azonban a kínaiak és a környező szomszédok is sokféle névvel illetik őket, ők is azt hirdetik ezekre a különféle elnevezésekre válaszolva, amit jómagam is mondom a mi népeinknek különböző neveire, hogy: az idegenek által rájuk használt "népelnevezések" azok mind a "népük munkájára, aktivitásukra, életmódjukra" vonatkoznak, és nem "fajtájukra, népi különbségükre". És ez így igaz, mert ahogyan felsoroltam különféle "népneveinket", be is bizonyítottam, hogy a sumírnak nevezett magyar nyelven nevük valóban munkafeladatot, életmódot vagy hivatást jelent.

Sajnos a jelenleg rendelkezésünkre álló ujjur történelmi források-miként említettem-már az elizlamosítás (valláspolitikai agyosítás) eredményei. Ezt az "elizlamosított" állapotot tüntetik fel, és így csak ebből az állapotból tudnak visszatekinteni - főleg nyelvészeti vonalon -, amikor így írnak: "A türk nyelv független, 72 millió ember nyelve. Az élő türk nyelvet beszélő Törökország, az Itil-Ural közti vidék, Kazan, Azerbajdzsán, valamint Közép-Ázsia. (Az ujjurok Közép-Ázsiának nevezik a saját területüket, mely magyar szóhasználatban Belső-Ázsia. -E. M.) A türk társadalom szerkezetileg ezernyi kis ágra bomlik, köztük legnagyobb ágak az ujjur, a kazah, az üzbég, a türkmén, a jakut, tatár és oguz."

A fenti idézetből megállapíthatjuk, hogy ez a népcsoportosítás már a kegyetlen arab invázió (Kr. u. 600-tól) következtében jött létre, a sémi-arab fajtával való keveredés eredményeként. Hiedelme és nyelve tehát már nem Hun-ivadék. Csak a népi alkat őrzi, némileg kimutathatóan ezt.

De mégis tanulhatunk valamit az ujjur történelemszemléletből. Azt, hogy minden agyosítás ellenére, ők mindazokat a népeket, amelyek a Kr. e.-i 3. évezred elején már Mah-Gar és Hun-Gar néven szerepelnek a sumír ékírásokon egyszerűen "TÜRK"-nek nevezik, és így írnak: "A türkök Európába nyomulása nagyon korán megkezdődött. Különösen a Hun-Türkök idejében a terjeszkedés nagyon erős volt... A Hun-Türkök után Ázsiából Európa belsejébe jöttek, és elterjedtek az avar-, bulgár-, magyar-, besenyő-, oguz- és kun-türkök, mint ahogyan a történelem folyamata ezt mutatta... A bulgár-türkök után a magyar-türkök jöttek Európába..."

Az ujjurok tehát mindazokat a népeket, amelyeknek azonos voltát a jelenlegi "magyar" történelemszemlélet megállapítani még nem tudta (vagy nem akarta)-ugyanazon nagy "TÜRK" embercsaládfajta) gyermekeinek hirdetik és tanítják.

Nekünk, akik sokkal alaposabb ismeretekkel rendelkezünk a HUN-GAR és MAH-GAR ősiségre vonatkozóan, példát kellene venni az ujjur történészeketől, és a HUN-MAGYAR

NAGYCSALÁD népeinek elismerni, mondani és tanítani az eddig különféleképpen vett (és felsorolt) népcsoportjainkat a sarmatáktól - az alánokig, szkítáktól - a heftalitákig, pártusokig.

III. A "HUN"-UNUGURIAKRÓL:

Történészeink igen sokat írnak az "onogur" törzsekről. Amint majd a következőkben látni fogjuk, dr. László Gyula sem tudja biztosan és kétségtelenül felfedni a kilétüket. Minden "állítás" csak találgatás ismeretlenné tett történelmünk sötétségében. Tapogatózás, és azt sem tudják megállapítani, hogy az "onogurok" milyen nyelvet beszéltek. Így pl. Hóman, már a Kr. u.-i 5. században "hat onogur törzset" lát a Volgánál, és ezek azok, akiket a Kr. u.-i 12. században Julianus barát látogat meg, és magyarul beszél velük. De sem Hóman, sem a többi "magyar" történész nem mondja meg, hogy ezek az "onogur"-ok hol tanultak meg magyarul beszélni...? Nem akarom itt a rájuk vonatkozó ostobaságokat felsorolni, és cáfolgatni történészeinknek kimondottan magyarelles vonalon haladását, hanem inkább a perdöntő bizonyítékokat közlöm.

Az előbbieken jól megtanultuk, hogy eddig is a "turulmadár" vezette népünket az igazságra és a megmaradásra. Itt, most, engem is ő irányít az Igazság útján azzal, hogy be tudok mutatni egy sumír pecsét-henger-lenyomatot, mely a III. UR-i dinasztia (Kr. e. 2160-2000) idejéből való. Ennek a dinasztiának székhelye URUK és UR városa volt.

Az ékiratokon URUK sumír neve: "UNUG", és "UR" várossal együtti népét az ékiratok "UNUG-URI"-nak nevezik.

Ez a sumír pecsét 1978. jún. 23-tól szept. 23-ig volt látható a híres "Roemer und Pelizaus Múzeum" kiállításán HILDESHEIMben. A katalógusban 59. sz. alatt található a fenti kép, ahol a trónon ülő "Napisten" - UTU (Samas) - elé vezet a Szűzanya "INNANA" (Gatumdug) egy női személyt. Nekünk ezen a sumír pecséten az a "perdöntő bizonyíték", hogy a Napisten a jobb kezén tartja az UNUGURI-ak szent sólymát.

A szent sólyom neve a baloldali első írásoszlopon olvasható így: "ZALAGHUN-MUSEN"... azaz a "HUN Fénymadár". Tehát ezeknek az "UNUGUR"-iaknak is a Turul hozta az isteni üzenetet, és talán az "Istenvárásban" a "Fény Fiának" lélekhozója volt ez a "HUN Fénymadár". Tehát akiket a mai "magyar" hivatalos történelem "ONOGUR" néven említ, bizony Sumériából eredő "UNUGUR-i HUNOK", és a TURUL vezette őket észak felé, amikor a semita terrorok pusztításától kellett megmenteni a népet.

AZ "ŐSÖK" VISSZATÉRNEK...

Az itt közlésre kerülő adataim jó megértése érdekében hivatkoznom kell dr. Hideo MATSUMOTO professzorra, az ő kijelentéseire és a vele - Clevelandben - 2 napon át folytatott eszmecserekre. Ugyanis megtisztelt azzal, hogy első lehettem a magyarok között, akinek a 9000 magyar vérminta kiértékeléseinek eredményét megmutatta.

Nagyon fontosnak tartom az ő személyével kapcsolatos igazságnak a feltárását, mert történelmünkről "beszélő" hazai előadók olyan valótlanosságokat hirdetnek dr. Matsumoto "megállapításaként", amit ő sohasem mondott.

Az ellenőrizhetőség érdekében idézni fogok abból az interjúból, amit dr. FUJINAMI és KIBAYASHI japán tudományos kutatóknak adott. (Angol nyelven közölve a "Sumitomo Pyrethris World" 1989. 12. számában.) A feltett kérdésekre dr. Matsumoto a következőképpen felelt: "A magyarokat a *dél-mongoloid* gének jellemzik. Ez viszont a finn népeknél teljesen hiányzik, mert ezeknek az *észak-mongoloid* gén a meghatározója. Ennek következtében a magyarok és a finn népek nem képeznek egybetartozó népcsoportot." "Bizonyított valóság, hogy a magyarok nagyon különböznek az őket körülvevő népcsoportoktól, és főleg kulturális vonatkozásban erősen kapcsolódnak az ujugrokhhoz." "A *caucasoid*faj - minden valószínűség szerint - a Tigris Eufrates környékéről ered, és innen terjedt szét a környező területekre, ahol ezt a fajtát meghatározó gének azonosak. "

Dr. Matsumoto összekapcsolja-a "caucasoid" jelleget mutató gének alapján Hungary-Tigris és Eufrates- Ujguria népeit, és elválasztja őket a finn népektől, miképpen ezt az itt közölt térképén jól bemutatja. (A térképet átvettem a megnevezett kulturális szemle 8. oldaláról.)

Mindezeknek és a 9000 magyar vérminta kiértékelésének ismeretében megismételtem azt a kérdésemet, amit előzőleg levélben is feltettem, a következőképpen: "Dr. Matsumoto! - Az Ön megállapítása szerint: a "magyar" fajtában az ön által caucasoid-nak nevezett "Gm fb 1lb3" halotyp a "dél-mongoloid" jellegű "Gm ab 3st" génekkel van keverve. Honnan jöhetett ez a belső-ázsiai génelem a magyarságba...? Jöhetett Atilla hunjaitól vagy az uiguruktól...?"

Dr. Matsumoto válasza: "a Keletről jövő bármelyik hozhatta magával a meghatározó "Gm ab3st" géneket".

Dr. Matsumoto megállapítása felteszi nekünk azt a nagy kérdést, hogy: caucasoid fajtánk szóródott szét Kelet felé vagy a "keleti" népeink hozták magukkal a dél-mongoloid géneket...?

Azt már jól tudjuk, hogy a HUNOK, a Kr. e.-i évezredekben hatalmas birodalommal rendelkeztek Kína szomszédságában. De caucasoid génjeik voltak, vagy már a dél-mongoloid halotyp volt a jellemzőjük...?

Egyik kérdés halmozódik a másikra, és érdemleges választ sem az antropológusok, sem a történészek adni nem tudnak.

Segítenek azonban a "visszatérő ősök". Bemutatom itt a "DISCOVER" 1994. áprilisi számának a fedőlapját, ahol egy caucasoid múmia feje látható, és a szakemberek a nagy kérdést is felteszik: "Mit keresnek a 4000 éves KAUKÁZUSIAK Xinijiangban...?" (Kínában.)

Ha ez a "kaukázusi" csak az "egyetlen" lenne, kit "kiástak", jogos lenne a kérdés. De mondhatjuk így, hogy a "kaukázusiak települését" találták meg. Ugyanis a megnevezett szaklap így tudósít

A XINIJIANGI MÚMIÁK "Ennek a közép-ázsiai tartománynak kemény hegyeiben a régészek kiástak több mint 100 holttestet, melyek 4000 énnél régebbiek, csodálatosan ép állapotúak és KAUKÁZUSIAK."

Tekintve, hogy egyetlenek a HUNOK voltak, akik Kínának a birtoklásában osztozkodtak, vagy háborúztak a kínai dinasztiákkal, csakis ők lehetnek ezek a 4000 éves KAUKÁZUSIAK, akiknek faji alkata caucasoid, és így azonos a dr. Matsumoto által meghatározott MAI MAGYAROKÉVAL.

Hogy a 4000 év előtti, belső-ázsiai és "caucasoid" géneket vivő őseink vérében benne voltak-e már a "dél-mongolid" (Gm ab3st) gének, annak megállapítása talán nem is fontos, hiszen embertani jellegüket ez a csekély dél-mongolid beütés éppen úgy nem változtatja meg észrevehető és jelentős formában, hanem a mai magyarsággal azonos embertani képet és kinézetet mutat.

Határozottan állíthatjuk, hogy ezek a Belső-Ázsiában kiásott igen nagy számú és "caucasoid" múmialeletek ékes bizonylatát képezik a HUN-MAGYAR FAJI AZONOSSÁGNAK, hiszen a 4000 év távlatából eredő, azonos faji alkat perdöntő bizonyosságot ad az eddigi kétségekben.

(Itt - így zárójelben - kívánom megjegyezni, hogy munkatársam- e sorok írása idejében- már Kínában van azért, hogy lássa és lefényképezze ezeket a hun-ugur múmiákat.)

Különböző néven említett nagy népünknek erre az óriási területre kiterjedő faji alkatonossága okozta azt, hogy az idegen népek és főleg a nyugatiak - azonosították a hunokat az avarokkal és mindkettőt a magyarokkal. Ugyanis ha különböztek volna egymástól faji-alkati kinézésben - ezt nem tették volna, és semmiképpen sem nevezték volna a HUN-AVAR- MAGYAR- t egy-azonos népnek.

Dr. Matsumoto térképén feltüntetett terület pontosan fedi azt a "háromszöget" (Kárpát-medence-Mezopotámia-Káspi- Aral-térség [Belső-Ázsia]), amit én "azonos fajú" és "azonos nyelvű" HUN-GAR és MAH-GAR népeink települési helyének nevezek.

Ezen a területen születnek népeink hatalmas birodalmai. Itt zajlik le hatalmas népünk története: a "szkiták uralma", a "hunok évezredei", beleértve a "hebdal-hun" és a "pártus-hun", az "avar" és a "magyar" birodalmakat is.

Hiszen így egyesítenek minket, így teszik "egy-azonos nemzetséggé" népünket a nyugati kútforrások is. Hadd hivatkozzak itt VIDUKIND-re (A szászok története, Bp.), aki így mondja:

Az avarok igen kemény nép, akiket most magyaroknak hívunk - az avarok pedig a hunok maradványai. A hunok hatalmas nemzetté váltak."

László Gyula is tőle merít így: "Vidukind tehát határozottan tudja, hogy az ugorok (magyarok) Nagy Károly előtt telepedtek le Pannoniában és... eredetmondájuk a "szarvas-monda" volt." (A kettős honfoglalás, Bp. 1978.)

Tehát a "szarvas-mondát" nevezi a magyarok eredetmondájának!

Nagyon fontos ezt tudatosítani, mert ismét egy "visszatérő ősrünk" bizonyítja ezt!

A "NATIONAL GEOGRAPHIC" 1994, évi októberi száma egy nekünk nagyon fontos sírletről tudósít "A Mummy Unearthed from Pastures of Heaven" c. írásában. Megtudjuk ebből, hogy Kína és Kazahsztán északi határán - egy ősi rítussal elhantolt "LADY" (hun királyné?) sírját ásták ki, ahol a "LADY" múmiája csodálatos épségben volt.

Nekünk az a nagy meglepetés itt, hogy a "LADY" eredetének kulcsa is a "szarvas-monda", mert - ahogyan a régészek közlik; "épségben maradt vállán egy "mítikus lény" (mythical

creature) van tetoválva, teljesen azonos formában, mint ahogyan a Fekete- Tenger környéki hatalmas szkíta népnél találjuk". "Visszatérő őszünk" segítségével így a "Szarvas-Eredetmondánkat" hatalmas népünk szellemi kincsének ismerhetjük fel - a szkítáktól a hun-avar- magyarokon át - a 2400 éven át elhantolt, de most csodaképpen "visszatérő" belső-ázsiai "LADY" - hun királynő - őszünknek az üzenetében: "testére tetoválta azt".

Bár meghallgatnák ezt a szent üzenetet a "hazai" történészeink is, akik eddig csak tévutakon bolyongtak.

BARÁTI VITA DR. LÁSZLÓ GYULÁVAL

Mindég reménykedtem dr. László Gyulában, hogy a nagy őstörténeti "kalandozások" útvesztőiben - az idős tudós bölcsességével - majd kimondja az igazságot. Így hát most igen nagy csapásnak veszem, hogy az "Új Magyarország" 1995. febr. 9-i számában "Merre vagy őshaza" kiáltással, "jószándékú műkedvelők igyekezetének" minősíti a sumer-magyar kapcsolatainkat, és "Árpád magyarjainak műveltségét erősen törökösnek" mondja.

Ezeket a megállapításokat azért veszem zokon az általam nagyra becsült dr. László Gyulától, mert már mind a ketten jóval a "80" felett járunk Jézus Urunk kegyelméből. Közeledünk a "felső világhoz", és az örökkévaló Istenhez is közelebb vagyunk tán lélekben, mint az életüket hajszólo fiatalok. Isten pedig maga az Igazság. A magunkfajta és már koros szakembereknek így nem a kételkedést kell segíteni, hanem az Igazságot kell kimondani. Még akkor is, ha sokaknak nem tetszik, és akkor is, ha a gonoszok kicsúfolnak érte.

Ezeket a valóban "meglepő" kijelentéseit olyan tudóshoz hasonlítom, aki keresi a szemüvegét, és nem veszi észre, hogy az orrán van az.

Ugyanis dr. László Gyulának ezt az "őshaza keresését" a saját írásai cáfolják meg. Idézni fogom a "saját" cáfolatait, de előbb megállapítom nézeteink azonosságát abban, hogy a Kárpát-medence- Káspi- Aral-térség- Kaukázus (Mezopotámia) területen a HUN-MAH-GAR hatalmas népünk birodalmi voltak, mely nagy nép egyes részei különböző nevekkel voltak ismeretesek. Erre vonatkozólag így ír dr. László Gyula: "...zárójelben közölni kell a szövegeknél, amikor eddig csak "magyar"-t fordítottunk, hogy milyen megjelölés jelöli azt a népet, amelyről szó van: türk, ungar, magyar, szavárd nagy baskír. Eddigi fordításaink ugyanis akarva akaratlan bizonyítottak veszik, hogy mindezek a népnevek egyetlen népet, a mai magyar népet jelentik." ("A kettős honfoglalás" Magvető Kiadó, 1978. 183. old.)

De a hiedelemvilág azonosságára is hivatkozik, amikor annak legmaradandóbb elemét - a temetkezési szokásokat - találja meg népeinkben, a közös kultúra részeként. Ismerjük meg ezt a bizonyítékát is. Íme: "...kimutatható a Kaukázusban és a Kubán folyó vidékén a VI-VIII. században egy olyan kultúra, melyben megtalálhatók az avar kerek fülű edények megjelölői, és amely a fémművesség terén is szolgáltat megfelelő jelenségeket... a kapcsolatok... olyan nagyok, hogy... törzsi csatlakozást kell feltételeznünk. Ezek a törzsek pedig a magyarságból váltak ki, mely nép az V. század vége óta lakta a Kubán és Kaukázus vidékét, és az egykorú íróknál hun, szabír és onogur nevek alatt szerepelt." (Op. cit. 90. old.) "Magyarország területén az avar korban feltűnik... egy csoport. Ennek leletei a Kaukázus északi részére mutatnak, temetési szokásai még hun, de főként a honfoglaló magyarság temetkezésmódjának pontos megfelelői Ez a régészeti csoport minden bizonnyal az avarok által a kaukázusi őshazából magukkal hozott magyar néptörzs emléke..." (Op. cit. 91. old.) "Emberekutatásaink

nagy része azon a nézeten van, hogy az Árpád-kor elejének népessége... folytatása a késő avar korszak népességének." (119. old.)

Érezni lehet az óvatos fogalmazásból a hun- avar- magyar azonosságra valló utalást, különösen abból a megállapításából, hogy az általa "griffesnek" nevezett "avarok rokonságát Koreáig kiterjeszti". (Op. cit. 39. old.) Nagyon jól bizonyított tény az, hogy csaknem Koreáig valamikor a hatalmas HUN Birodalom terjeszkedett. Tehát ezek a "griffesek" valójában "hunok, akik most avarok" (Vidukindre való hivatkozása az idézett munka 181. oldalán), de "azonosak a magyarokkal".

Kell-e a felsoroltaknál jobb bizonyíték arra, hogy dr. László Gyula is az általam megjelölt nagy eurázsiai területet tartja HUN-MAH-GAR népünk őshazájának, ahonnan az évezredek küzdelmeiben sajnos fogyó népeink egymás után térnek HAZA a Kárpát- medencébe. Hogy miért éppen ide, annak okát nemcsak a Kárpát-medence geopolitikai helyzetével kell indokolni, hanem azokkal a természet adta lehetőségekkel, melyek előttünk 350. 000 esztendővel szintén éppen ott engedték meg a "homo sapiens hungaricus" kifejlődését, 1460 köbcentiméter nagyságú koponyaméretével. De azt is tekintetbe kell venni, hogy a ma "sumer" névvel megkülönböztetett társadalomnak egyik létrehozója volt a Kárpát-medencéből a Tigris-Eufratesz vidékére vándorló népünk, az ott Kr. e. 4000 körül bekövetkezett vízözön után. Ezek a Kárpát-medencei "sa-pir"-ok lesznek aztán ismeretesebbek "szabír" néven. Bíborbanszületett Konstantin is említi őket, és dr. László is hivatkozik erre (i. m. 143. old), és ki is írja nevüket így: "szabartoi aszfaltói", de nem fedezi fel benne a "szabar" népvendületet. Csodálkoznom kell azon, hogy kiváló és bölcs tudósunk még ne látott volna egy olyan térképet, ahol az "alsó ZAB" folyót úgy nevezik: "ZAB el asfal". Ugyanis ebből magától adódik, hogy a Bíborbanszületettnek "elgörögösített" népvendület "alsó szabírokat" jelöl. Ennek pedig logikus következménye az, hogy akik ezek "fölköttek" voltak, azon szintén szabírok talán már Dentu-magyariában. Ezekből aztán LETTEK azok, akiket neves tudósunk "Árpád magyarjainak" nevez, de műveltségüket "erősen törökös"-nek véli. Nézzük meg ismét, hogy mi is A TÖRÖK.

Talán elsőnek azokat az elnevezéseket kell megvizsgálni, melyeket török szavaknak hirdettek. Ilyen az "onogur". Tudósunk is mondja, ennek Jelentése: "tíz nyíl". Az én török szótáram szerint "ON" valóban : "10". "OGUR" szava a török nyelvnek NINCS. "NYÍL" : "OK". Ha összetesszük - "ON-OK" : valóban "10 nyíl" lenne, de mit csináljunk a fennmaradt "UR" szóval, ami nem létezik a török nyelvben. Így az "UNUGUR" sumír szó lehet csak ennek az "ONOGUR" elnevezésnek eredeti formája, annál is inkább, mert az "O" és "U" egyazon "hangcsalád" tartozékai.

Dr. László Gyula ezzel kapcsolatos véleménye igen jól beilleszthető a "Honnan jöttünk haza?" szándékú felderítésbe, mert a Kárpát-medencébe vissza vándorló "UNUGURI"-ak (a sumériai "URUK" városból, a "honfoglaló" sémiták által elűzöttek) már "itthon" várták Árpád népét. Így teljesen egyetértünk bölcs tudósunk azon megállapításával, hogy: "...a honfoglalókra hazánk területén ragadt az onogur név". (Id. m. 183. old.) ...a már előttük "hazatért" UNUG-URI-ak neveként.

Egy másik eset. Azt mondják hazai tudósaink, hogy a "török" AB-AR jelentése "AVAR". Ismét tagadnunk kell, mert a török nyelvben NINCS sem "AB", sem "AR" szó, és "ABAR" sem található. Ez sumír összetett szó, és mint már említettem, jelentése "ATYA NÉP". Ez az elnevezés pedig igen jól jellemzi az avarokat.

A sumír "TUR-KU" és "TUR-UG" elnevezéseket már ismerjük, mint Bíborbanszületett "Türk" vagy "Turk" elnevezésének eredeti formáját.

Dr. László Gyula ismét megcáfolja önmagát "Árpád magyarjainak" "törökös" műveltség adásban, mert a Bíborbanszületett írásában említett "két TURKIÁT" nem "török" nyelvű országnak veszi, hanem Erdéllyel és Pannóniával azonosítja. (Id. m. 145. old.)

De hogy "őstörök" nyelv vagy nyelvek nem léteznek, arra vonatkozóan hadd hivatkozzak megint a saját munkájára. Igaz ugyan, hogy itt inkább Ligeti Lajost idézi, de az ő adatait a saját témakörébe illeszti be, amit az eddig hivatkozott munkájában (177. oldalon) így rögzít: ..hogy az onogurok birodalma... török nyelvű lett volna, így nem tartható fenn."

De nézzük ezt a "török" nyelvet és kultúrát Ligeti bemutatásában. (Átvettük dr. László Gyula: "Őstörténetünk" [Tankönyvkiadó Bp. 1981. 54. oldaláról, ahol idéz Ligeti Lajosnak "A magyar nyelv török kapcsolatai és ami mögöttük van" [Bp. 1877.] c. könyvéből) a következőképpen:

A legszembetűnőbb az alaktani vizsgálatok elmaradása, az egyes fontosabb török nyelvek történetének feldolgozása... A török szókészlet történetének kutatása még a kezdet kezdetén tart." (De most figyeljünk nagyon a következő megállapításra, melyet e sorok írója egy brutális hamisításnak tart. B. J. F. beszúrása, ami nincs benne L. Gy. könyvében.) L. Gy. így folytatja az idézetet: "Honfoglalás előtti török jövevényszavaink a nyugati törökségtől származnak, olyan nyelvekből és nyelvjárásokból, amelyeknek ebből a korból nincsenek más emlékei."

Joggal kérdezem tehát: ha nem bizonyítható ennek a "török" nyelvnek a létezése, akkor hogyan állíthatja azt egy lelkiismeretes tudós, hogy a magyar szavaink "jövevényszavak"...? És milyen bizonyíték van arra vonatkozólag, hogy ennek a nyelvemlék nélküli "törökségnek" oly "magas" kultúrája volt, hogy jellegét átadhatta Árpád magyarjainak?

Erre vonatkozólag ad "irányítást" László Gyula (55. old), amikor "300 körüli török szóból" csoportosított szemelvényt tár elénk, csoportosítva a szavakat az állattenyésztés, földművelés, eszközök, öltözködés, társadalmi és erkölcsi élet, vallásos élet, fegyvernév és természeti jelenségek stb. szerint. Fel is sorol 72 szót ékes példaként, a fenti csoportokban. E sorok írója ismeri a török nyelvet. Jártam Isztambulban és ismerem az ottani sumír ékiratos anyagot. Kezemben voltak a legfontosabb agyagtáblák. Sajnos meg kell állapítanom azt, hogy dr. László Gyula, aki a "Kettős honfoglalás" c. könyvét e szavakkal fejezi be: "engedelmeskedtem lelkiismeretem szavának" - nem lelkiismeretesen járt itt el, mert a 72 felsorolt és "azonosnak" nevezett szó közül egyetlen egy sem található meg a török nyelvben. Adom a példákat:

Állattenyésztési azonos szavai: bika, ökör, tulok, tinó, ünő, borjú. disznó, sajt, túró.

Egyik sincs így a török nyelvben, ahol pl. disznó : domuz, sajt : pejmir, borjú : dana. Gondoltam, hogy az "ünő" talán helyes, de "ÜBN" : becsület.

Fegyverneveknél egyetlen a "buzogány". Ez sincs a törökben. Összetételben is lehetetlen, mert "BUZ" : jég. Bemutatok néhány példát erről a lelkiismeretlen tudósításról.

Azokat a szavakat, melyekről gondoltam, hogy mégiscsak megvannak a török nyelvben, hiszen László Gyula felsorolta őket. De csalódtam, mert pl. a boszorkány -"bütyükü kadir", betű: "harf", törvény : "kenun", tenger : "göl". Csat (nincs), de "csati": tető. Aztán gondoltam a "bátor" szóra, de ez sincs meg. A hozzá legközelebbi lenne a "batil" : hamis, semmiházi. Ezután abbahagytam az egyeztetést, mert még jobban megerősödtem abban a valóságban, hogy őstörök nyelvek nem léteznek, hanem ami hatalmas nemzetségünk egyik nyelvjárását beszélőkből lettek a sémi-arab hódítás nyelvének rontásával azok. Akik ma törökök, és sajnos ezt az elarabosított nyelvet már a sumírral is nehéz összevetni, mert ragozó jellegét elveszítette.

De ezt a szóazonosítást, amit a török nyelv szavaival nem lehet elvégezni, a sumernek nevezett "Mah-Gar" nyelvünk - még 5000 év távolából is - önként felajánlja, és ezt mindenki meg tudja állapítani, aki magyarul beszél, és főleg akkor, ha valamelyik sumer szótár szavait a Czuczor-Fogarasi Nagyszótár magyar szógyökeivel összeveti. Milyen kár bizony az, hogy bölcs tudósunk - már csak kíváncsiságból is - nem tette meg ezt az összehasonlítást. Ehhez nem szükséges "nyelvésznek" lenni. Így nem is nevezné "műkedvelőknek" azokat a szakembereket, akik a hazától távol esve bizonyítják a sumer-magyar nyelv azonosságát, a természetes nyelvfejlődés és nyelvtörténet figyelembevételével.

Azt is írják nekünk, hogy bölcs tudósunk már a harmincas években "elkötelezte" magát a "finnség" felé. Így megérthető az, hogy "ötven" évnél több idő alatt végzett kutatásai után, még ma is csak a "vitatkozást" javasolja. De nem lehet vitatkozni olyan tételeken, amelyeket a politikamentes tudomány valóságnak fogad el, mint a hun- avar- magyar faji azonosság, melyet kiegészít és megerősít az egynyelvűségüket igazoló ún. "sumer-magyar nyelvazonosság". Ugyanis itt nem feltételezésekkel, hanem a nyelvemlékek bizonylataival rendelkezünk, amelyekben megtalálhatók - miként összesítve közöltem összes "népneveink" is. Hadd mondjam el tehát azt is, hogy miképpen történt meg és hol a hazai "történészek" által még mindig tagadott és kicsúfolt

SUMER- MAGYAR NYELVAZONOSSÁG NEMZETKÖZI ELISMERÉSE.

1973-ban Párizsban, a Sorbonne-on tartották meg a XXIX. Nemzetközi Orientalista Világkongresszust. Elnöke: prof dr. René LABAT, a minden szakember által használt sumer-akkád szótár szerzője volt. Itt gyűlt össze a világ összes ún. "sumerológus" szakembere.

E sorok íróját a kongresszus elnöke megtisztelte azzal, hogy előadónak a Közel-keleti Szakcsoporthoz megnyitó ülésére jelölte, ahol az ülést kezdő előadó az elismerten legkiválóbb sumerológus, prof. Samuel Noah KRAMER volt, és az ülést záró előadó e sorok írója.

Előadásomat azzal kezdtem, hogy három olyan falitáblát mutattam be a kb. 150 főnyi nemzetközi hallgatóságnak, amelyekre nagy betűkkel ráírtam a "Tihanyi Apátság Alapítólevelének" magyar szórványait.

Boldogan láttam, hogy a magyarul nem beszélő német, angol, francia sumerológusok sumer nyelven olvasták és írták át a jelentést saját nyelvükre. (A jelenlévő Kramer professzor és dr. Labat is.)

Amikor a harmadik táblát mutattam fel, Kramer prof. egyik Tel- Aviv-i tanítványa felállt, és angolul (amilyen nyelven én előadtam) kérdezte így: "Mit akar maga ezekkel a sumer textusokkal.?" "Köszönöm, hogy maga sumer textusoknak ismeri fel ezeket a mondatokat,

mert én eddig a Kr. u. 1000 körül beszélt és írt magyar nyelvbe tartozónak véltem. De ha maga, és miként látom, mások is sumer szövegnek veszik, akkor önök állapítják meg azt, hogy a Kr. u. 1000 körül írt és beszélt magyar nyelv azonos a sumerral!" - feleltem.

De már korán reggel, az ülés megkezdése előtt (mely a Sorbonne egyik legnagyobb tantermében volt) a tantermi nagy táblára felerősítettem a Tihanyi Apátság Alapítólevelének hatalmasra felnagyított fénymásolatát, amelyen a szöveg messziről látható volt, és feleletem után leeresztettem a felgöngyölt fénymásolatot, megmutatva benne a sumernek elismert magyar szórványokat a latin szöveg között.

Kérdezem az olvasókat és "bölc" tudósunkat is így: "ha helyemben egy német, francia, román vagy zsidó bizonyította volna így a sumernek az "ő" anyanyelvéhez való tartozását" - honfitársai nem "világszenzációnak" hirdették volna ezt a csodálatos lehetőséget...?

Ennek a "sumer csodának" az előadója pedig biztosan nem a "műkedvelő" vagy "dilettáns" címet kapná meg honfitársai részéről, hanem a korlátlan támogatást kutatási eredményeinek publikálásában. De "magyar vagyok... magyarnak születtem", és azok, akik édes anyanyelvünkön beszélnek és nemzeti önbecsülésünket szolgálhatnák, magukat- mondjuk így - a "finnség" felé. Nincs más lehetőségünk, mint tovább dolgozni addig, míg végre megszületik azoknak a szakembereknek az összefogása, akik megmaradtak magyar lelkűnek, és "szabadok", minden "elkötelezettség" nélkül élők.

Le kellett írnom itt, a "Hunok évezredei" c. fejezetben ezeket, hiszen a sumer- hun-avar-magyar nyelvazonosság is évezredeink tartozéka. Ugyanis az "Aratta"-ból Mezopotámiába bevándorlók ékíratain találjuk meg a "HUN" nevet, és ez a Kr. e. 4. évezred kezdete. Innen kezdve megmaradt ez a név, és fontosságát bizonyítja az, hogy - mint mondtam - égi csillagképeink kezdetét, a "KOS"- t sumer nyelven a "HUN ember háza" néven ismerik. Hatalmas népünk birodalmait a következő térképeken mutatom be, hangsúlyozva azt, hogy a "HUN" név a belső-ázsiai Hun Birodalomból jött Sumeriába, és innen tovább, a hivatástudat szerinti nevek szerinti népcsoportokkal. Az I. térkép mutatja a bevándorlásokat.

Az "ARATTAIAK" elnevezés alatt azokat a hunokat értjük, kiknek birodalma Kína fölött már Kr. e.-i 4. évezredben létezett, és a Káspi- tengerig terjedt.

Egyik hun király agyagból készíttetett el egy hun várost a lakóival együtt. Ami megmaradt az utókornak, azt itt bemutatom egy fényképen. Hun arcok, jellegzetes kínai keveredéssel, melyet ma "mongoloid"-nak nevezünk. Ez már későbbi ábrázolás. A Kr. e.-i évezredek hunjai "caucasoid" embertani jellegűek voltak, azok, akik a II. térkép szerint a sémi-akkádok pusztításai elől visszatértek Hunniába és az ORDOS-i központig jutottak. Pár évszázad alatt itt megerősödve, mint "lovastársadalmi hatalmak" visszaütnek, a sumérfai semitákat elsöpörve, miként azt a III. térkép mutatja. Erejüket mutatja az, hogy Egyiptomot is uralják. "PRST" (pa-ra-su-tu - "paraszt") a nevük a régi egyiptomi írásokban. (Csak Manetho nevezte el őket "hykszosz"-nak.) Palesztinában is letelepednek. Itt nevük "PLST" - "pilistu" - pilisi tevő (dolgozó). Nyelvük azonos a Sumériát visszahódító "BASSITA- KUSITA"-k nyelvével, akik-mint az "arattalak" utódai ismerik az ékírást, és igen sok sumer nyelvű ékírat a hagyatékuk. A "PLST"eket "Filiszteus-hunoknak" is nevezik, és ők Palesztina névadói is. Fővárosuk "SETH-SAN" volt, amit a görögök "SCHYTOPOLIS"-ként ismertek, mert ezeket a hódítókat ők "schytáknak" tartották. De a hun főerő és hatalom gyökere ORDOS-ban maradt, ahol a hatalmas hun király viselte azt a turulmadaras koronát, melynek képét bemutattuk, és Kr. e. 1200 körüli készítménynek véli a szakirodalom. A III. térkép mutatja a

"sekeles, siculi" népnek hezaterését a Kárpátmedencébe. Történetüket részletesen ismertetem a "Szkítákról" írottakban. (II, fejezet.) Meg kell még jegyezni itt azt is, hogy Jeruzsálem is hun alapítás. Eredeti neve "URU-SOLYMA"... azaz "a sólyom városa", amit Napmadarunk, a sólyom-turulról neveztek el.

Végre el kell ismernünk azt, hogy a Dunától Tordosig, Nippur- Adzsemig, a mi HUN-MAH-GAR hatalmas és egynyelvű népünk települt, magas kultúrájú társadalmat kialakítva.

Egynyelvűségükre vonatkozólag pedig tudomásul kell venni azt, hogy miként a Tihanyi Apátság Alapítólevelével, 1000 évvel előttünk írt "magyar" nyelv közelebb áll a ma "sumernak" nevezetthez, mint a mai magyarhoz; úgy a ma "turk, alán, avar, kazár, besenyő, csuvas, baskir" stb, néven megkülönböztetett és rendszerint "török"-nek minősített nyelvek is ugyanannak a ma sumerneknak nevezett Mah-Gar nyelvnek hajdani nyelvjárásai lehetnek csupán, mert nincs más ősnelv ezen a hatalmas területen, amiből nyelvtörténetileg levezethetők lennének. Ezt így véve megoldódik történelmünk minden eddigi problémája, és a leletek azonossága érthető.

Ez a módszer a finnugorizmus teljes megsemmisítéséhez vezet. Ugyanis a finnugoristák -eszperantó-szerűen- szerkesztettek egy feltételezett ősnylvet, és ehhez akarták gyűjteni a régészeti és embertani bizonyítékokat, ami nem sikerült, mert ilyen NINCS.

Nálunk fordított a helyzet, mert az 5- 7 ezer éves nyelvmélekek írásban bizonyítják a régészet adta kultúrazonosságot, és az embertan az azonos faji képletet. Hát mire várunk...?

VII.

ATILLA KÜLDETÉSE ÉS HALÁLA A CSILLAGMÍTOSZ SZERINT

A budapesti TV-ben Pap Gábor művészettörténész nagyszerű előadást tartott Atilla csillagmítoszi hagyományáról. Kiváló szaktudással vetítette az égre Atilla történetének legfontosabb szakaszait, melyek a csillagok rendjéből tükrözték vissza -valóságának bizonyítottan-az eddigi csak "mítosznak" nevezett Atilla-hagyományt.

Szeretném - baráti hozzászólásként, de Pap Gábor módszerét követve - ezt a kiértékelést, olyan adatok ismertetésével, amelyek a mezopotámiai sumir és akkád hitvilág tartozékai, kiegészíteni.

De elsődlegesen arra kell emlékeztetnem az érdeklődő olvasókat, hogy a mi mai csillagismereti tudományunk a görög matematikusok hagyatéka nálunk. Az ő elnevezéseiket vettük át, de - sajnos - senki sem ismerteti helyesen azt a csillagismereti tudományt, amit a görög bölcsek a sumiroktól tanultak, és "astrologia"-nak nevezték. Ennek gyakorlásához azonban "kettős" tudásra volt szükség, mert ezt az "astrologiát" két tudományág alkotta:

1. Az "astronomia - a mai "égismeret", az égitestek keringési, távolsági és egyéb adatainak a nyilvántartásával és a csillagok ég állandó vizsgálatával.
2. Astromantica - a bolygók és az ún. Zodiák-kör csillagképein át érkezett Nap-sugárzások a Földre és az emberekre gyakorolt hatásának módszeres felismerése, valamint a születési astro-

grammok útján az emberi képességek (tehetség, hivatás, lehetőség és hátrányok stb.) megállapítása.

Miután azonban a francia akadémia 1770-ben, a római egyház befolyása következtében, kizárta a tudományok sorából az így rendszerezett "astrologiát" és csak az "astronormát" tanították, az "astromantica" most astrológia néven - sajnos - a dilettáns jövendőmondók és ún. "csillagjósok" kezébe került, akik ezt a mai napig is jó megélhetési forrásnak használják. Csak kevés olyan tudós van, mint dr. Baktay Ervin, aki valóban szakértelemmel és tudással foglalta rendszerbe a "Csillagfejtés" tudományát.

A témánkat képező "csillag-mítosz" azonban nem ezeken az emberi "horoszkópokon" vagy születési asztrogrammokon alapszik. Ugyanis a mítosz hőse mindenkor az ún. "Nagy Napciklus" útját járja le, mely nem más, mint a "tavaszpontnak" az állatövön (Zodiákon) hátrafelé való mozgása, vagyis maga a precesszió.

De itt, a "csillagmítoszban" nincsenek időpontok.

Nincs "történelmi sorrend", mert a csillagképek akkor és ott hatnak, amikor a mítoszi történés azt megkívánja. Érvényük pedig sohasem egyedüli és saját, hanem mindenkor a szemben lévő csillagkép erejével és hatásával egészülnek ki. -Tehát az ún. mítoszi hatás-tengelyek befolyásolják mindig a mítoszhős (Napkirály) útját. A "mítoszi útnak" főengelyei: az OROSZLÁN VÍZÖNTŐ és az azt derékszögben keresztező Bika-skorpió vonalak. A "mítoszhős" maga a "NAPKIRÁLY", aki az Oroszlán csillagképből indul a RÁK-ÍKREK felé, hogy a BIKÁ- hoz érjen.

De azt is tudnunk kell, hogy valójában mit rejt a "csillagmítosz"? "CSILLAG MÍTOSZ"-nak nevezzük mindazt, ami a Napkirály (mítoszhős) útján Vele történik, és mondhatjuk, hogy minden csillagmítosz "abc"-je az a három pont, amit az Atillával foglalkozó ábrán "A", "B", "C" betűkkel jelöltem, és hozzájön "negyediknek" az "ÉG TETEJE", ahol az Oroszlán csillagkép kezdődik. - Láthatjuk, hogy a "BIKA" (A) és a "SKORPIÓ" (B) pontokat összekötő vízszintes tengely két részre osztja a világot.

A Felső: a "NAPVILÁG" - a Fény Birodalma. Felső Világ.

Az Alsó a "Sötétség Világa". ahol a "Vízöntő" (B) pontja a halál érkezése lenne a mítoszban. Ha az állatövben "egyetlen" ember-képű csillagjel-az "ifjú- Vízöntő- nem öntené rá az "élet vizét" az ide érkező mítoszhős-napkirályra. - Így lesz a (B) pont, a "Vízöntő", az "újraéledés", a "feltámadás" nap misztériumának a megvalósítója, annak érdekében, hol a "Napkirály" mielőbb beérkezessen a (C) ponthoz, a Skorpióhoz, és újra felemelkedjen a "Napvilágba".

Ennek a "négy" sarkalatos pontnak mélységes értelme van. Titokzatos és örök törvényszerűségeket hordoznak. A világ minden ősi eszmélése, minden vallásos, bölcséleti, költői és művészi kezdeményezés a bennük rejlő misztériumra épül fel. Gondoljunk csak az egyiptomi Szfinksre. Emberfeje, elől Oroszlán-, hátul Bika-teste és Szárnya van.

Így megismerve a szükséges misztériumi elemeket, talán el is indíthatnánk Atillát csillagmítoszi útjára, de úgy gondolom, hogy előbb meg kell ismernünk annak a csillagképnek jellegét és tartalmát, amit mi "skorpió" néven ismerünk. Íme, hát ilyen:

A "SKORPIÓ"

A sumirok nagyon jói ismerték a görögök által "zodiak"-nak nevezett "állatövet" a 12 csillagképpel, és annak "mul LÚ-MA SÚ" nevet adtak, amit a "tudás fénylő birodalmának" lehet értelmezni. Azt a csillagképet azonban, amit mi Skorpió néven ismerünk, ők "mul GÍR-TAB"-nak hívták, és nem a Skorpióval, hanem a sumír Szűzanya - INNANA - hatalmas Napmadarával jelképezték, mert ez emeli a Nap-Világnak a fényébe az elfáradt és csaknem lerogyini készülő mítoszhoz (Napkirályt). Ezt a jelenetet ábrázolja a borítólapon bemutatott Szkíta Napmadár (Turullu), amikor a lerogyóban lévő "csodaszarvassá" lett Napkirályt a karmaiba ragadja és fellendül vele a Nap felé. (A Napkirályt "rejteki módon" ábrázolja a szarvas koronába fonódó szarva.)

De ugyanezt a "Napmadarat" láthatjuk a nagyszentmiklósi aranykincsen is, amint a "Szűz" mögött is és a "hat-mellű Anya" mögött is ott áll.

A sumíroknál a GÍR-TAB jelentése: "két karom" volt. Így találjuk a sumír hitvilágban addig, míg a semita Hamurabi Babilonja be nem vezette a sémi "Marduk-vallást", és a Napmadár helyett a SKORPIÓT tette ennek a csillagképnek jelképéül. Így Hamurabi óta a sémi-akkádoknál a GÍR-TAB jelentése: "kettős kard" (vagy "kettős tör").

Miután pedig a SKORPIÓ kalendáriumi helye pontosan az őszi nap-éj egyenlőség és a téli napforduló idejének, tehát a Napvilági "sötét idő" közepére esik, a Skorpió lett a "misztikus dolgok" és a "sötét gonoszság" szimbóluma is.

A héberek is átvették ugyanezt az ideologikus tartalmat és a vallási misztériumukban "koronás kígyóként" tisztelik ezt a csillagképet, de kiegészítették egy határozottan, kifejezetten és kánonjukban érvényesített "ORION-NIMRUD ellenességgel". Ez az ellenesség aztán a gyűlölködés motívumait is magára vette, és nemcsak a "Hatalmas Vadásztól" való állandó félelemből táplálkozott, hanem a "NYILAS" és a tengelyén lévő "IKREK" csillagképét is behúzta a Skorpió "sötét gonoszságának" hatókörébe. Igen jó példát szolgáltat ennek felismerése arra, hogy miképpen lett "vallás" a hébereknél a más népek gyűlölete. - Ezt ők "Jahwe rendelkezésének" (kinyilatkoztatásának) tanítják a bibliai Mózes és Józsué könyveiben, de - mint majd látni fogjuk-minden a "csillagok rendjéből" következik és az "Orion-ellenességgel" kezdődik.

Az "ORION"-t a sémi-akkád ékiratokon URU-ANNA (ÉG-URA) néven találjuk meg. A zsidó teológia GIBBOR (hatalmas) elnevezéssel NIMRUD-dal azonosítja, aki az Égen forradalmat szervez Jahwe ellen. Ugyanis azt a judai-keresztény biblikus megállapítást, hogy "NIMRUD a Nagy Vadász Isten előtt", a zsidó vallási felfogás nem fogadja el, mert a héber hagyományok szerint: "NIMRUD egy leselkedő ellenség, aki emberekre és nem bestiákra vadászik."

Orion-Nimrud égi képe egy "íjas vadászt" mutat. Ez a szimbolika mitikus kapcsolatot teremt Orion és a "NYILAS" csillagkép között, annál is inkább, mert a sumír-káldeusoknál a "NYILAS" nem "kentaur" volt, hanem ezt a csillagképet egy "NYÍL ÍV" jelképezte. Az ékiratos szövegekben a "NYILAS" csillagkép azonosítva van "NERGAL"-lal, aki a sumír hitvilágban NIMRUD "árnyéklelkének" - NI-BUR-TA (NINURTA) társa, és ők együtt segítik népüket a harcban. Ugyanezt találjuk meg a jól ismert szkíta-hitvilágban is).

Miután pedig ennek a káldeus "NYILAS" csillagképnek a nyila pontosan a Skorpió csillagkép közepére (szívére) van irányítva, érthető így a "csillagok rendjének" hatásaként jelentkező félelem és gyűlölet mindazokkal szemben, akik földünkön ennek a "NYILAS" csillagképnek

és a tengelyének végén lévő "IKREK" védelme alatt élnek. Az "IKREK" csillagkép Nimrud-Atyánk két fiának - Hunornak és Magornak mitologikus azonososa. Az itt bemutatott csillag-térképen jól látható, két csillag egybeköti az Oriont az Ikrekkel. -Tehát éppen úgy összetartoznak az égen, miképpen NIMRUD és két fia a földön.

De ez az említett ORION-" ellenesség" megmutatkozik a Skorpió csillagkép "két kardjának" misztériumában is, és ezért van a zsidók vallási hiedelmében JUDEA a Skorpió oltalma alatt.

A népek történelmének ős-oka a csillagos égből olvasható ki. Így a magyar történelem is OTTVAN.

Ezeknek előrevetése után indítsuk el Atillát, mítosz hősként, a Napkirály útján. -Az OROSZLÁN csillagképből indul a RÁK felé.

Az Oroszlán Vízöntő-tengely határozza meg egyéniségét. Hatalmas erejű, öntudatos, méltóságteljes, jóságos uralkodó, aki birodalma népének a jólétet akarja biztosítani. - A Vízöntő tükrözi rá csodálatos tisztánlátását, kozmikus gondolkodásán alapuló tudását, nagyvonalú és világot békességben egyesíteni akaró terveit.

A Rákhoz érve mutatja ki vezetésre való alkalmasságát, és "Európát látok" gondolatának megvalósítási szándékát, amihez a szembenlévő jel - a BAK - adja a kitartó akaraterőt, az anyagon való uralom erejét és a királyt önuralmat- önmegtartóztatást- a fatányértől a fakupáig. Miután azonban Földünknek a nap-körüli pályáján a RÁK csillagképbe való érkezéssel kezdődik a sötétség uralma (egyre hosszabbodnak az éjszakák), így a Rák a csillagmítoszban, Atilla politikai és stratégiai küzdelmeknek idejére mutat. -A szemben lévő "BAK" -a Fény erősödésével-vizont segítőtársként vehető, és ennek mítoszi megszemélyesítője Aetiusz lehet, aki "jövőt teremtő ősök földjén szabadon éljünk" óhajjal csatlakozik Atillához.

De tovább haladva, az "IKREK" biztosítják "napkeléstől napnyugvó nagy vizekig terjedő, Túr-ivadékok áldott országában" az összeköttetést, és - ahogyan Pap Gábor nagyszerűen kimutatta - az "Isten Ostorától" jövő intézkedések gyors megvalósítását, a távolságok legyőzését ahhoz, hogy a "Nyilas" csillagképet szimbolizáló és a Túr-ivadékok által remekül használt messze hordó íjak, mint Atilla legyőzhetetlen lovas hadserege mindenütt pontosan ott és úgy legyen, ahogy azt a "Nagykirály" akarta és elrendelte. Elmondhatjuk itt Arany Jánossal a dicséretet:

"Csillag esik, föld reng: jött éve csudáknak!
Ihol én, ihol én pörölye világnak!
Sarkam alá én a nemzeteket hajtom,
Nincs a kerek földnek ura, kívül rajtam!"

Így érkezünk el a "BIKA" csillagképhez, amellyel szemben áll főtémánk jele: a "SKORPIÓ". Első és meglepő észrevételünk az, hogy a "BIKA" csillagképét a "Sötét Világban", a "SKORPIÓT" pedig a "Nap- Világban" látjuk. Ez a csillaghelyzet adott alapot Pap Gábor azon észlelésének, mellyel az "Isten Kardját" a csillagmítoszban is megtalálta.

A hagyomány szerint a földből "vaskard hegye tört fel", mely megsértette egy arra járó borjú lábát. Ez a történet egy napvilági realitás, csakúgy, mint a pásztorgyerek által Atillának átadott "lángvető" Isten Kardja. De ebben a hagyományban már benne van a nagy misztérium, a "lángvető Isten Kard" megjelenésével. Ismerve a Skorpiónak a "két kardos" titkát, a

pásztorfiú által átadott "lángvető" kardot a "napvilágban" lévő Skorpió misztérium "egyik" kardjaként vehetjük. (Az ábrán a Napvilágból a bika lábáig nyúló felső karddal jelezve.)

A csillagmítoszban ez nem más, mint a Skorpió "marszi" jellegéből vett, és a Napfény tisztaságában megtörténésre rendelt kozmikus erőátadás. A mítoszhoznek -Atillának különleges feladatok - mondhatni - a "felső világ" figyelmeztető kinyilatkoztatásainak közlésére való "elhívása", kiválasztása. Tehát valóban olyan hivatás, amelyet Atilla életével betöltött.

Most nézzük s Skorpió "másik" kardját!

A "mítoszhozst" a Bika csillagkép vénuszi hatása kíséri, és Atilla megházasodik. - Szörényi Levente: "Atilla, Isten Kardja" című operájában szívhez szóló formában láthatjuk ezt a történelmi valóságot, és azt is, hogy Atilla - a mítoszhoz - valóban vénuszi karok ölelésében "bukik le" a Sötét Világba- vagyis a Skorpió másik kardja megöli hitvesével együtt.

Vizsgáljuk meg a mítoszi és a valóságbeli szemszögből ezt.

I. Mit sugall a nagy-napciklusi csillaghelyzet akkor, amidőn a mítoszhoz a Bika csillagképébe a Vénusszal érkezik...?

A "BIKA" csillagkép utolsó - de itt, a precessziós úton első harmadában a Saturnus gátló, sötét és gonosz uralma egyesül a Mars-i elhatározású "SKORPIÓ" utolsó harmadát uraló, azonos Saturnus-i jellegű hatással. Ez nemcsak a mítoszhoznek erőszakos halálát jelzi, hanem teljesen megsemmisíti a Vénuszi csillaghatásokat is. Ez pedig azt mutatja, hogy s Feleség is vele hal meg.

Bátran mondhatjuk tehát, hogy: Atillának és feleségének meggyilkolását a csillagmítoszban is megtaláljuk)

2. Mit mond a becsületesen felderített történelmi valóság?

Atillának adófizetője volt mind a két - már judai- keresztény államvallású - római birodalom, ahol a judai alapú, de magát "kereszténynek" nevező ortodoxia minden máshitűt eretnekként üldözött.

Atilla népét - a hunokat - vagy a "túr nemzetséget", a zsidó szokás és nomenklatura értelmében "pogánynak" nevezték. A római és bizánci papság azonban nagyon jól tudta, hogy ezek a "hunok" csak azért viselik magukon a rájuk hányt "pogány" nevet - annak ellenére, hogy Istenhívők -, mert semmiféle olyan judai hagyományt és tanítást nem ismernek el, mint ami a római és bizánci zsidó-kereszténység alapját képezi. Ezért - Epiphanius zsidó származású egyházatya tanítását követve -a hunok vallását "Jézusi szkítizmusnak" nevezték.

Történeiszek eddig nem tartották szükségesnek felderíteni Atilla és népe hitvilágának tartalmát. Megmaradtak a "pogány" név mellett.

Nyugati történészek azonban nesztoriánusoknak, ariánus keresztényeknek és manicheus vallásúaknak nevezik Atillát és népét, Adhatunk vallásuknak bármilyen nevet, mert nem a "név" a fontos, hanem az a valóság, hogy Istenben vetett hitük sokkal magasabb erkölcsi szinten élőknek mutatja őket. mint amit Rómában, a "bűnös városban", vagy korrupciójáról és

álnokságáról ismert Bizáncban találunk. - És MA ezt kiáltja a szintén elromlott világ fülébe
Atilla:

"Védjük meg Isten méltóságát, Kardja rendet lát...
S országok zúgnak új dalt, új Imát."
(Lezsák Sándortól átvéve)

Bátran mondhatjuk azt, hogy Atilla, az ő magasan járó lelkeségével, kozmikus gondolkodásával és felemelkedett erkölcsös méltóságával, útjában volt mind a két római birodalom urainak, akik nemcsak politikai ellenfelet láttak benne, hanem egy "barbár eretneket" is. Ezért tette szólították, a gonoszság sötétségéből. a Saturnuszi végzetet létrehozó Skorpiónak a másik kardját, és ez a kard megölte Atillát, hitvesével együtt. "A sötétség birodalma porfelhővel szédítő démonvilág."

Most, hogy a csillagmítosz és a történelem segítségével feltártuk Atilla halálának körülményeit, talán be is fejezhetnénk ezt a tanulmányt.

Azonban Pap Gábor - igen bölcsen - méltatta a rosszakaratú, az igazságot eltitkoló, meghamisított Atilla hagyományt, így nevezve azt:

ATILLA HALÁLA UTÁNI HALÁLA

Különös cím, de helyes és igaz, mert a hagyomány hamisítás valóban "halál", vagyis a mítoszhoz vagy élő nagy embernek, jó-királynak aljas emberi formában való bemutatása, miképpen azt az Atillát nem ismerő, és utána egy évszázaddal róla tudósító, zsidó- gót JORDANES teszi, és utána minden "Atilla és hun-magyar ellenes" ugyanezt szajkózza. Még a magyarul beszélő "történészek" is. Hogy miképpen változott ilyenné a fenséges Atilla-hagyomány, azt megtudhatjuk a vak regös - Harsány- és az áruló Önögész párbeszédjéből, amit átveszek Szörényi Levente: "Atilla, Isten Kardja" c. operából, mint Lezsák Sándor szövegét, így:

Önögész:
Tűnj el, Harsány,
Atilla Urad halott,
Mert rengeteg italt ivott
S álmában kéjjel zuhanva,
Orra vére halálra fojtotta.

Harsány:
Hazudsz, álnok görög.
Részegen Urunkat senki sem látta...!

Önögész:
Beszélhetsz nekem bármit,
Védekezésed sántít.
Az utókor borzadva olvassa
Hogyan ír róla a Krónika.
Vegyétek észre, Regös,
A múltatok ködbe rejtőz!

Harsány:
Az Ég fiáról beszélsz,
Rovások őrzik hős küzdelmét.
Lélek dicsőségét,
Fény látó harcát, küldetését.

És a mai napig, míg a Skorpió "másik kardja" fel nem fedte a csillagmítosz erejével az igazságot, mindenütt így ismerik Atilla halálát. "Orrvérzésben halt meg"..., mondják. Van olyan változat is, hogy Krimhilda itatta meg méreggel. Aztán akad olyan "magyar" történész is (a dilettánsok "mester"-nek nevezik), aki egy rovásírásos kelyhet nevez "Atilla méregpoharának". A rovást is úgy olvasta, ahogy senki más.

De tekintsünk megint a "csillagmítoszi" ábránkra, mert annak alapján végzett kiértékelésünk egészen mást mutat.

A "skorpió" jelbe berajzoltam "Atilla halála utáni halálát" úgy, hogy azt a Skorpió sötétsége a csillagmítoszi "BÍRÓ"nak - a "MÉRLEG"-nek - jegyébe is átviszi a "hagyomány hamisítást", vagyis "kedvező" ítéletet két tőle. Hamis ítéletet!

A csillagfejtés törvénye szerint nekünk a "halál" pillanatából kell kiindulni. Ez pedig ott és akkor van, ahol a Napvilág és a Sötét-Világ találkozási szintjén fekvő gyilkos Skorpió-kard a szíveket éri - ahol "két" szívet üt át. Atilláét, és az öt karjaiban tartó Vénusz szívét. Ez a "Vénusz" azonban Atilla Felesége. Így a csillagmítoszban az "egyetlen" számon kérő csak a Napkirály Felesége lehet, ez pedig a "Szűz" csillagkép maga. Így a "Feleség" mondja a "Mérleg-Bírónak": "megöltek a Napkirállyal együtt", és a "csillagok rendjében fény gyúl". A "Mérleg-Bíró" a "Szűzzel" szembeni "HALAK" tudásától és tudósaitól követeli az Igazságot.

A csillagmítosz tehát a "Fény Látó" tudósokat, történészeket szólítja fel arra, hogy bizonyítsák az Igazságot, és seperjék a szemétdombra a "hagyománynak" nevezett hamisításokat.

Ezt a munkát feltétlenül el kell végezni a "Fény Látóknak". Tudom, hogy nem könnyű dolog, mert az általam "Nimrud-Orion ellenességnek" nevezett "hátráltatás" a mai zsidó-kereszténység szervezeteiben is működik, nyíltan gátolva a magyarság történelmi igazságának hirdetését azzal, hogy I. István előtti nagykirályaink még mindig csak "pogány"-ként szerepelnek náluk, és magyar születésű papjaik a zsidó hagyományok és zsidó történelem tudósai, de a magyarság dicső múltjával való foglalkozásra "nincsen idejük". Talán ennek eredményeként tudhatjuk be azt, hogy a semita múltban keletkezett Skorpiós "két kard" erejével dolgozó erőszak a politika síkján is érezhető.

Ezt a politikai síkra is kiterjesztett "Nimrud- Orion ellenességet" pedig a "koronás kígyó" tisztelői irányítják, és nyíltan hirdetik, hogy ők a "Nimrudi utódok" ellenségei.

Magunkra kellene ébredni végre és kiszabadulni a ránk kényszerített "sötét homályból". Atilla figyelmeztetését kellene megfogadni, és felemelkedni Lélekben oda, ahol létezik a kozmikus gondolkodást adó:

"Időtlen végtelenben,
Teljességben hódító Istenvilág
Fényhozó Birodalma,

Tiszta értelmet gyújtó
Teremtő Láng!"

Ami nem más, mint az IGAZSÁG. Atila és a Magyar Történelem Igazsága!

Mert a "rovásfákat" elpusztították! - Csak a tisztánlátó Vigasztalók menthetik meg a népet a szolgaság jármától. Önbecsülésre serkentő szent hagyományok tisztelete nélkül ugyanis élni nem lehet.

II. RÉSZ

TÖRTÉNELMÜNK EDDIG ELTITKOLT SZAKASZAI

Ne lepődjön meg az olvasó, ha az elkövetkezendő írásaimban megismétlem sokszor a már ismertetett elnevezéseket, hivatkozom ismét múltunk eseményeire. Az indokolásokat is erősebben hangsúlyozom, de: "az emlékezés tüzebe kell tartanom az elfelejtett igazság hideg vasát, hogy az ismétlések kalapácsütéseivel a valóság tudatosításává formáljam azt".

I. MUNKATERV

Nagyon körmünkre égett az a feladat, hogy végre lerögzítsük és iskolai oktatásra alkalmas könyvben leírva, az agyamosott ifjúságunk kezébe adjuk a magyarság igazságos történetét.

Azért is szükség lenne már erre, mert amit a mögöttünk lévő ezer év alatt rólunk hirdettek a minket leigázó idegen hatalmasok, az nem más, mint a judai- kereszténység feudálkapitalizmusában tengődő szolganépre való halk szavú emlékezés. A judeo-bolsevizmus aztán az elmúlt félszázados fizikai és szellemi terrorja ezt a keveset is kimosta az emlékezésből. Most - a "rendszerváltásnak" nevezett időszakban - új reménységgel néztünk a megígért lehetőségek felé. Gondoltuk, hogy a szabad világban dolgozó magyar történészeknek - dr. Bobula, dr. Padányi, dr. Gosztonyi, dr. Götz, dr. Vágó, dr. Szilvay, dr. Endrey, Oláh Imre. Dudás Rudolf, dr. Baráth és a sorok írójának - kutatási eredményei majd valahogy egybeötvöződnek az otthoni szakemberek nagyszerű adataival, és a sok tárgyi bizonyíték, régészeti lelethalmaz segítségével végre megszületik a magyarság igaz története.

Sajnos - nem így történt. A régi állapot megmaradt, és kiegészítődött újabb nehézségekkel. A magyar történelmi igazsághoz vezető jószándékot dilettáns műkedvelők és szakképzett, de kutatási céljukat fel nem fedő - tudósok beleveszejtették a szófejtések egyéni következtetéseiből származó elgondolásokba, hipotézisekbe, önkényes megállapításokba és az állandó "öshazakeresés" labirintusába. "Valahonnan kell származni" - "Honnan jöttünk?" jelszavakkal indult meg ez az "új történelemírás", amelynek eddig elért egyetlen eredménye az, hogy őstörténetünket is sötét fátyol takarja be a sokféle "öshaza" elérhetetlenségében és a sikerre vágyó dilettantizmus így kiált bele ebbe a sötétségbe: "A magyar őstörténelem a világ őstörténelme!" - Aztán az itt felsorolt "bizonyítékok" tudománytalan és módszertanilag sokszor nevetségesnek nevezhető sora elfújja azokat a fáklyákat, amelyek nemzetközi síkon is rávilágítottak a magyarság valós történetének egy-egy felderített és bizonyított fejezetére.

Nem kívánok ezekkel érdemben foglalkozni. Elkerülöm a dr. Baráth professzor nevéhez fűződő "egyiptomi és árja" teóriákat is. Egyrészt azért, mert az "árja" népelnevezést kisajátította magának a nagyvilág egyetlen katedráinak több mint a felét uraló

"indoeuropizmus", mely elismeri saját "árjaságának" írástudatlan voltát. Azt, hogy a "szent könyvünknek" (RG VEDA) szövege nem indo-európai nyelven szól, tehát nem az ő "árjaságuk" terméke, azt is, hogy az Indiában keletkezett, sumir rendszerű városkultúrákat (Mohenjodaro és Harappa) árják pusztították el. Így ezt az egész "árja-kérdést" el kell választani a magyar őskutatástól. A. L. BASSI-IAM: "The wonder that was India." (Grove Press N. Y. 1954. - 18-23. oldalakon.)

Másrészt azért is elhagyok minden teóriát, feltevést, mert meggyőződésem az, hogy a mi őseink nem jöttek sehonnét, mert a magyar népek őshazája: a Kárpát-medence.

Itt zajlott le "Kárpát-medencei őstörténetünk", melynek Isten akaratából - megvan mind a két határa: az is, ahol kezdődik, és az is, ahol végződik.

Ezt a megállapítást a módszertan azon szabálya szerint teszem, mely törvényszerű a történelemszemléletben. Eszerint: "egy nép történelme az írásbeliséggel kezdődik! - Mindazt ami az írásbeliség előtt történt: "őstörténelemnek nevezük..".

A Kárpát-medencében az írás a tatárlakai amulettel jelenik meg, melynek keletkezési ideje: Kr. e. 5200. Ez az időpont tehát: a Kárpát-medencei magyar népek történelmének a kezdő dátuma és őstörténetünk befejezésének a határa.

Az őstörténetünk kezdetét a vértesszőllői "homo erectus-sapiens paleohungaricus" adja, aki kb. 450 000 évvel élt előttünk. - Vele kell kezdenünk őstörténetünket, nemcsak azért, mert 1400 köbcentiméteres koponya-úrtartalma sorolja a magunkfajta "homo sapiensek" közé, hanem igen érdekes jelentősége van a tudomány számára az ember- és a kultúrák fejlődésének során. Érdekesen foglalja össze a tudományos álláspontot Gáboriné Csánk Vera. ("Az ősember Magyarországon". Gondolat, Bp. 1980. 83. oldalon.) "...mi is Vértesszőllős jelentősége a tudomány számára... Nem az, hogy a legrégebb, sem az, hogy egyedülálló. Vértesszőllős jelentősége abban áll, hogy ezen a telepen embermaradvány, eszközök, tüzelési helyek, kultúrrétegek, régészeti fejlődéssorozat került elő - még az ember lábnyomát is megtaláljuk, tehát mindaz együtt és egy helyen, ami más lelőhelyeken csak külön-külön, vagy csak részben található."

Ez a megállapítás követeli azt, hogy őstörténetünket teljesen elkülönítve kell tárgyalnunk a történelmünktől, az őstörténeti civilizációk kutatásának, a jégkorszakok kiértékelésének a módszereivel: Vértesszőllőstől- a tatárlakai amulettig, tehát Kr. e. 5200-ig.

Ebből a hatalmas fejezetből a "szarvasok népének" - történelmi időszakainkba-átszűrődött hagyományait kell megkeresni, mert ezek - hagyománykincs formában - találhatóak meg abban a földrajzi térben települt népi társadalmakban, melyet én a

Hatalmas Magyar Népek Földjének, hazájának, Országának nevezek, a sumír ékiratos örökség szerint így: HUN-MAH-GAR-RI- ES-MÁD.

Ez pedig: a Kárpát- medence- Káspi- Aral- térség-Mezopotámia háromszög által. a Kaukázust és az ún. "szkíta-szarmata folyók" síkságát is magába foglaló terület, melynek örökké dobogó és a karizmatikus hiedelmet évezredek át éltető SZÍVE a Kárpát-medencében van, ahonnan kirajzottak népeink - a sorsdöntő események szükségletei szerint -, és ahová mindig visszatértek az ősi birtokjog karizmatikus tudatával.

Ha valaki most azt kérdezné, hogy miért indítom történelmünket a tatárlakai amulett írásától, annak így felelek: ez az amulette a legelső írásemlékünk, amelyen a "SA- PIR" név olvasható. Legősibb formája ez a "SZA-BÍR" népvünknek, mely az Álmos- Árpádi honvisszafoglalásában a vezértörzs volt. Ennek következtében nyugodtan mondhatjuk azt, hogy: Árpádék karizmája évezredek népi hiedelemben gyökerezik.

A történészeket tehát igen nagy feladat megoldására kényszeríti az a valóság, hogy 5000 év távolából kell megtalálni az igazságot, és olyan témaköröket is be kell vonni a "magyar" történelem kutatásába, amelyeket az eddigi "hivatalos" álláspont messzire elkerült, sőt kizárt a történelemszemléletéből. E sorok írója az alábbi csoportosítás szerinti munkarendet javasolja:

1. Leltárba foglalni mindent, amit Kr. e. 5200 és a Br. e. 4000 körül Mezopotámiát elöntő vízözön ideje között a megjelölt háromszög földrajzi területén található. (Népség, kultúrfok, hiedelem, urbanizáció, földművelés- állattenyésztés, fémipar stb. szempontjaiból nézve.)
2. Mezopotámiába történő bevándorlások, a vízözön által elpusztított emberanyag pótlására. (A Kárpát-medencei eredetű "vigyázó két szem" kultuszának kifejlődése és helyet, és a Káspitárség [ARATTA] INNANA- Istenanya kultusz kapcsolatai Urukka.)
3. A "Dunai kultúrák" déli irányú terjeszkedése és hatása.
4. A sémi és Kus- Nimrudi népek élet-halál küzdelme. A Mágusok vándorlása Észak felé.
5. A magyarság ötvöződésének évezrede.

Népeink csodálatos hadvezetése a Római Birodalom térfoglalása ellen.

A népeinket egybeolvasztó Pártos Birodalom, mint a Kárpát-medencei HUN-AVAR-MAGYAR életfolyamat és államalkotások előkészítője.

Ennél az utolsó pontnál hangsúlyoznunk kell azt, hogy csakis a pártos Birodalom történetének ismeretével juthatunk el a hun- avar- magyar nép és nyelvazonosság bizonyosságához, de ebbe a történelembe beletartozik az a sok szomorú valóság is, amit népeinknek a perzsa, római, arab, s majd a kazár-zsidó uralkalmak alatt kellett elszenvedni. Ezeket is fel kell derítenünk, mert ezek az üldözések szolgálták a népi egybetartozás és nemzeti öntudat megszilárdítását és siettetették - minden alkalommal-a Kárpát-medencébe való visszatérést.

Történelmi igazságaink megtalálásában ezt a fejezetet tartjuk a legfontosabbnak.

Innen indulunk a további kutatásainkban.

De talán előbb azt is fel kell említenünk, hogy miképpen maradt el eddig a Pártus Birodalom történetének felderítése...? A felelet egyszerű: "semmiképpen sem egyeztethető össze a finnugor származási hipotézissel", ami csak magyarságunk és nemzeti öntudatunk elsorvasztását szolgálta eddig is és ma is. Ezért adom itt meg ennek teljes felszámolási tervezetét, és azután foglalkozunk majd a Pártus Birodalommal. Ugyanis elébb ismerni kell a "nemzeti öngyilkosságunkra" kiagyalt valótlanságot.

NEMZETI ÖNGYILKOSSÁGUNK HIVATALOSAN FELÚJÍTOTT MÓDSZEREI

A HAZAI értelmiség részére "felhívásnak" és "figyelmeztetésnek" szánom e sorokat, mert egyetlen olyan nemzetként állunk a nagyvilágban, mely nemzeti önbecsülés helyett ifjúságát szolganépnak neveli azzal, hogy a nekik tanított nemzeti történelemben tolvaj, műveletlen és nemzeti hagyományokkal nem rendelkező ősokeket akaszt a nyakába.

Nagy szomorúsággal írom le ezt, mert látom, hogy az "Itt élned, halnod kell" című, gyönyörű kiállítású, és festőművész "nagyjaink" remekműveinek színes képpel díszített történelemkönyvben (Apáczai Kiadó, Celldömölk, IV. kiadás) prof. Benda Kálmán, a MTA Történelemtudományi Intézetének igazgatója által lektoráltan, az alábbi "tanítást" olvasom a 8. oldalon:

A magyar nép ősei a finnugor népek ugor ágához tartoznak. Az őshaza földrajzi elhelyezkedése körüli vita azonban még mindig tart. A legfrissebb eredmények alapján a finnugorok a középső Ural mindkét oldalán éltek hosszabb ideig. Krisztus előtt 2000 körül az ugorok leereszkedtek a nagy folyók síkságaira. Itt a halász-vadász életmódot a kapás földműveléssel és főleg az állattenyésztéssel cserélték fel. Az ugorok közül kiválva a magyarok elődei legelőről legelőre vándorló rideg ló- és juhtartást folytató pásztorokká lettek. A néppé válás folyamata valószínűleg Kr. e. 500 körül kezdődött el.

A vándorlások során más népekkel: bolgárok, törökök stb. is megismerkedtek, és megtanulták tőlük az ekés földművelést..."

Ezeket olvasva felmerült bennem az a kérdés, hogy Benda prof. ne tudná azt, hogy Kr. e. 2000 körül az Ural alatti síkságokat bőséges lélekszámmal betöltő nép önmagát SAR-MATANAK nevezi. és a nem magyar szakemberek által szerkesztett térképeken is így van írva...? Ha az "ugorok" jöttek ide, akkor a nevüket miért sumer nyelvből veszik...? Ugyanis SAR-MATA jelentése sumír nyelven: "Királyi Föld"... Azt sem tudná a MTA Történelemtudományi Intézetének az igazgatója, hogy "törökök" ebben az időben még nem léteznek és bolgárok sem! De ne csodálkozzunk Benda prof. "tudatlanságán", mert ez az ő "tudománya", hiszen a segítségére siető és a MTA által kiadott "A magyar nyelv történelmi és etimológiai szótára" szerint ezek az "ugorokból kivált" magyar elődök még finnugorul sem tudtak beszélni. Hogy miként értették meg egymást, azt nem lehet tudni, mert az említett "szótár" szerint: "magyar nyelvünk szavainak 8,5%-a finnugor, 8%-a török, 14%-a szláv, 32%-a ismeretlen és 31%-a vitatott eredetű". Összegezve az így kimutatott "összelpodott" szavakat, magyar nyelvünk 93,5%-a nem a mienk. Az Uralról ezek szerint "leereszkedett" őseink birtokában nyelvünk szavainak csak 6,6%-a volt meg. Hát miként beszéltek ezek a "legelőről legelőre" vándorló, még az istenhívást sem kimondani tudó ősapák? - És most azt is kérdezzük meg, hogy miképpen írhatta a nagyvilág legbölcsebbnek hirdetett nyelvésze - az angol Sir John BOWRING - ennek pont az ellenkezőjét így: "A MAGYAR NYELV MESSZIRE MEGY VISSZA. EGÉSZ SAJÁTOS MÓDON FEJLŐDÖTT, ÉS SZERKEZET OLYAN IDŐKRE NYÚLIK VISSZA, AMIKOR A LEGTÖBB NYELV MÉG NEM LÉTEZETT. ÖNMAGÁBAN KÖVETKEZETESEN ÉS SZILÁRDAN FEJLŐDÖTT NYELV, AMELYBEN LOGIKA VAN, SÓT MATÉZIS IS, AZ ERŐ, A HANGZÓK HAJLÉKONYSÁGÁVAL ÉS ALAKÍTHATÓSÁGÁVAL... A MAGYAR NYELV EGYETLEN DARABBÓL ÁLLÓ TERMÉSKŐ, AMELYEN AZ IDŐK VIHARAI KARCOLÁST SEM EJTEK. NEM AZ IDŐK VÁLTOZÁSÁTÓL FÜGGŐ NAPTÁR. NEM SZORUL SENKIRE, NEM KÖLCSÖNÖZ, NEM TRAFIKÁL, NEM AD ÉS NEM VESZ SENKITŐL. EZ A NYELV A NEMZETI ÖNÁLLÓSÁGNAK, A SZELLEMI FÜGGETLENSÉGNEK LEGRÉGIBB ÉS LEGFÉNYESEBB EMLÉKE."

("The Poetry of Magyars" c. könyvéből 1820 körül, tehát a Habsburgok által bevezetett "finnugor" származásos szellemi terror előtt.)

Ez a bölcs angol nyelvész megindokolja nekünk azt, hogy a Kossuth szabadságharcát 1849-ben letipró Habsburg uralom által bevezetett szellemi terror miatt pontosan nyelvünk s meghamisítására helyezte a súlyt, Budenz és Hunfalvy (Hunsdorfer) és hasonló idegen "nyelvészeket" ültetve a Magyar Tudományos Akadémia mindenható trónusaira. Miután a "magyar nyelv a nemzeti önállóságnak, a szellemi függetlenségnek legrégebb és legfényesebb emléke" - ezt kell a finnugorizmus ingoványába süllyeszteni A II. Világháború után hazánkban uralkodó marxizmus is rettegett a "nemzeti önállóságra és a szellemi függetlenségre" való törekvésektől. A "magyar holocaust" áldozatai magyarok voltak. Olyanok, akik magyar nemzeti identitásúnak érezték és vallották magukat. Ez viszont halálos bűn volt a marxizmusban. Így a MTA vezetői ismét csak olyanok lettek, akik a magyarellenese finnugorizmust tovább hirdették, és ez volt a fiatalság "agyomosásának" legfontosabb témája. Na aztán jött a "rendszerváltás", és megmaradtak változatlanul a MTA finnugorosai, de megerősödtek politikai síkon a finnugorizmus színpadára lépő Göncz államelnökkel, aki sokkal nagyobb szeretetet mutat a MTA által manysi, hanti, vogul, votják stb. népeknek nevezett orosz állampolgároknak, mint a magyar népnek. Sőt, azt lehet mondani, hogy élire állt ennek a szervezett antimagyarizmusnak, mely pontosan követi a nemzeti önállóságra való törekvés elnyomására alkalmazott "habsburgi" módszert. a kitalált finnugor származásunk ismételt és erőszakos érvényesítésével. - Ugyanis nincs a világon egyetlen államfő, aki egy másik államban "magánlátogatást" végez oly idegen népi közösségeknél, melyeket nyelvrokonainak vél, de nemcsak "meglátogatja" ezeket az idegeneket, hanem mialatt a saját országában. Magyarországon, a nyomor, munkanélküliség, éhezés jelentkezik a támogatás nélküli magyar társadalomban - Kelemen András, a Magyar Külügyminisztérium politikai államtitkára átadja a magyar állam segélyét a komi, mari, udmurt stb. általunk "finnugornak" nevezett - orosz állampolgároknak, mint azt olvassuk az "Új Magyarország" 1993. okt. 20-i számában.

Aztán azt is megtudjuk, hogy az ELTE Nyelvtudományi szakán a "finnugor" nyelvészet kötelező tantárgy ma is (1872 óta). Ha beleolvassuk Domokos Péter egyetemi tanárnak az 1993. augusztusában Egerben tartott "Finnugor Kongresszusról" szóló tudósításába, megtudjuk, hogy az egri előadásokat irodalmárok és néhány nyelvész tartotta, és régész, történész, antropológus egy sem volt. Viszont minden a Magyar Állam költségére ment, tehát a szegény népünk adóforintjaiból látták vendégül a "finnugorokat", és fizették a repülőjegyeket is, ellátást, szállást hozzáadva. De idézzük Domokos Péter tudósításából. Ugyanis ő az ELTE Finnugor Tanszékének vezetője. Így ír: "Hatezer éve bomlott fel a valamilyen finnugor nyelvet beszélő ősök addig együtt élő közössége... és a magyarok háromezer éve váltak külön a manysiktól és a hantiktól, és ezért nem értjük meg ma egymást... a hantik csak alig 22 000 lélekszámúak, és a magyar kutatók hónapokat is töltenek a rénszarvas pásztoroknak a nomád tanyáin, hogy megismerjék a magyarok legősibb történetét."

Tehát a magyarok adópénzén kutatjuk az oroszvá vált és nekünk teljesen idegen, nomád törzsecskéknek azt az életét, mely ma is olyan primitív, mint létezésük hajnalán. A magyar "finnugoristák" aztán irodalmi emlékeket és "őstörténetet" is írnak ezeknek, hogy valami "bizonyításféleséget" felmutathassanak e szervezett antimagyarizmus érvényesítésében.

Nagyon jól tudják, hogy e hazugságukkal a tudomány igazsága éli szemben, de mit tehet az "igazság" a hatalom erőszakával szemben?

De mégis el kell mondanunk az igazságot. Meg kell tanítani az agyimosott ifjúságunkat, hogy szembe tudjanak állni a hazugokkal, és hamis állításukat megcáfolva, nyelvünk kösziklája legyen nemzeti öntudatuk alapja.

Soroljuk fel tehát mindazt a bizonyítékot, melyekkel ezt az ismétlem - szellemi terrorral ránk erőszakolt "finnugor" származási elméletet cáfolhatjuk. De az igazságra ébredő fiataljainktól azt kérem, hogy az alább közölt adatokat használják ismereteik bővítésére és a "finnugorosításunk" végleges megszüntetésére.

HOGYAN CÁFOLJUNK?

I. Régészeti és történelmi alapon:

Gábori Miklós megállapítása szerint: "a legrégebb kultúrák megjelenésének idején az Ural vidéke és Szibéria lakatlan volt. A benépesedés délről, Transzkaukázusból, a Kászpi- és Fekete tenger közti felfelé vezető nyakon át történt." (ALA TAU-ARARAT (Gondolat, Bp. 1978. 253. oldaltól.))

Kérdezzük: hol éltek együtt a finnugor ősök az Ural mindkét oldalán hosszú ideig, amikor ez a terület lakatlan volt...? A benépesedés délről történik, és ez a közel-keleti népesség hozza a kultúrát magával. A nyelvet is. Indokolt és logikus a "SAR-MATA" név.

László Gyula is segít a bizonyításban a következő megállapításával: "Olyan terület, melyet a nyelvtudomány az urali finnugor korra feltesz, NEM VOLT!" (Őstörténetünk" [Gondolat, Bp. 1978. 37. oldalon.]

II. Mit mond az embertan?

László Gyula: "Nincs közös finnugor régészet, néprajz és embertan", (Idézett munkájának 48. oldalán.)

A feltételezett urali "őshaza" területéről magyar koponya és magyar sír nem került elő, Ha létezett volna ez az állítólagos "együttélés", erről a temetők beszélne, mert a 88.6 koponyaindexű, kerekfejű magyarságnak a csontvázai ott lennének a temetőkben. De nincsenek! - De nem is lehetnek, mert ebben a "feltételezett" őshazában semmiféle temetőket, sírokat nem találtak. Ez az "Ural menti" őshaza tehát éppen olyan kitalálás, mint az egész finnugor származási elmélet.

Mindazok a népek (vogulok, hantik, osztyákok stb... akiket a hivatalos álláspont a magyarság rokonainak mond és tanít, a paleoszibériai embercsoportokhoz tartoznak. Kistermetű (158 cm), közép- és hosszúfejűek.

Prof. HIDEO MATSUMOTO, az Osakai Orvos Intézet igazgatója megállapította az immunglobulin Génmarkerek vizsgálata alapján, hogy a magyarság europid típusú, igen kevés délmongolid marker génekkel, és az északi urali népek jellemzője - az északi mongolid marker génelem - teljesen hiányzik a magyarság véralkatából. Tehát semmiféle rokonsága az urali- finnugor népekkel NINCS. (Ezt a perdöntő megállapítást a MTA nem veszi tudomásul.)

III. Mit mond a nyelvtudomány?

Hajdú Péter, a jelenlegi MTA legfőbb "finnugoristája" írt egy könyvet az állítólagos "rokonainkról", és ebben elismeri, hogy "finnugor nyelv NINCS. Ilyen nem létezik." De olvassuk el erre vonatkozó írását. Íme: "Nincsenek olyan szövegeink, melyek a finnugorság alapnyelvén - az írásbeliség előtti korból - szólnának hozzánk. Ennek következtében mind a nyelv szókészlete, mind nyelvtani szerkezete a maga tejjességében és legapróbb részleteiben ismeretlen előttünk... Így legfeljebb az áll módunkban, hogy a nyelvtudomány eredményeit kihasználva, próbáljunk rekonstruálni egy hipotetikus finnugor szöveget: "wete patana peje" - "a víz a fazékban fő". (Finnugor népek és nyelvek. Gondolat. 1962. 98. és 102. oldalakon.)

Hajdú tehát elismeri, hogy a "finnugor nyelv" egy olyan "valami", amit ők, a finnugor "szaknyelvszerek" kigondoltak és "feltételezetten" összeállították (mint az eszperantót), de mint népnyelv, ilyen sohasem létezett. Hát nem nevetséges, hogy Domokos Péter "egyetemi" tanár erre a "gondolom-nyelvre" alapozza "tudományát", amikor így tanít: "hatezer éve bomlott fel a valamilyen finnugor nyelven beszélő ősök addig együttélő közössége..." stb. De hasonlítsuk össze édes anyanyelvünkkel azokat a nyelveket, melyeket a finnugornak mondott manysi, mari, votják, cseremisiz stb. és alig pár ezres néptörödékek mai maradványai beszélnek. Szóltassuk meg ezeknek a nyelveknek legjobb ismerőjét, aki ezeknek az oroszra lett néptörödékeknek még elérhető beszédét "URÁLI NYELVEKNEK" nevezi, és nem finnugornak. Íme:

BJÖRN COLLINDER nyelvész tanár élesen cáfolja a magyaroknak együttélését és nyelvközösségét mindazokkal az északi népekkel, melyeket a MTA "finnugor" néven tart nyitván, akkor, amidőn ezeknek nyelvét összehasonlítja édes anyanyelvünkkel, a magyar nyelvvel. Így írja le véleményét: "A finnugor hangkészletből hiányoznak a következő magyar fonémák: á, é, cs, gy, í, ly, ny, ó, ő, sz, ty, ú, ű, zs, tehát összesen 14 hang, és ezekben a finnugor nyelvekben NINCS igekötő és határozott névelőt sem használnak. (Comparative Grammar of the Uralic Languages. Stockholm, 1960.)

Collinder nyelvészetileg igazolja Gábori azon bizonyításait, mely szerint a benépesedés és a kultúra délről jött a középázsiai sztyeppe vidékre, és ezek az észak felé feltörő kultúrák keleti forrásból táplálkoztak. A sumír ékiratos anyag bizonyítja, hogy a Kr. e. 4. évezredben a Kárpát- medence Káspi Aral- térség és a Tigris- Eufratesz deltavidék által egybefoglalt háromszögben egynyelvűség volt (a természetes dialektikus változatokkal.) Az általam is bizonyított sumír-magyar nyelvazonosság értelmében érthető és indokolt a magyar nyelv hangtani gazdagsága, mely a magyar néppel kapcsolatba került "gyenge nyelvű" népeknek nyelvfejlesztő forrása lett. Tehát mindazok a népek, melyeket a mai hivatalosított nyelvtudomány és a MTA felsorol, mint nekünk szavakat kölcsönzőket, a kőszikla erejű magyar nyelvünkől vették át mindazt, amit a mai antimagyarizmus őseink "lopott holmijaként" kezel.

Felkérek tehát mindenkit, aki ezen felhívásomat olvassa, hogy terjessze és tanítsa igazságunkat és segítsen ennek a vesztünkre kiagyalt "finnugorizmusnak" a felszámolásában.

Ezt a felszámolást azonnal és automatikusan elvégzi édes anyanyelvünknek a ma "sumer"-nek nevezett és írott szövegekkel rendelkező ősi nyelvészletünkkel való összehasonlítása, mert itt azonos ragozást (agglutinációt), azonos ige-, főnév- és melléknévképzést, a főnév meghatározásának lehetőségét, az igei cselekvés befejezettségének kifejezését, és a Czuczor-Fogarasi Nagyszótárban felsorolt magyar gyökiszavak mindegyikét megtaláljuk. De nyelvünk ősi voltának igazolása és bizonyítása szükséges ahhoz az újraéledéshez, nemzeti öntudatunk

visszatéréséhez, mert ez, miként Sir Bowring mondta: "NEMZETI ÖNÁLLÓSÁGUNKNAK ÉS SZELLEMI FÜGGETLENSÉGÜNKNEK" FELTÁMASZTÓJA!

Ennek a "szellemi és politikai függetlenségnek" gyökereit találjuk meg a Pártus Birodalomban, melynek 500 éves békés, erős, és Rómát is térdre kényszerítő uralma tölti be azt a "néma évezredet", melyet következő fejezetemben ismertetek, mint hatalmas népünk összeötvöződésének időszakát.

A MAGYARI NÉPEK ÖSSZEÖTVÖZŐDÉSÉNEK ÉVEZREDE

Az előbbieken "néma évezrednek" neveztük ezt az időszakot. Első kérdésünk tehát az lehet, hogy "miért néma" éppen az az évezred, mely nekünk a legfontosabb? És miért pontosan ez a Kr. e. 500- tól Kr. u. 500 évig terjedő időszak annyira néma, hogy egyszerűen megtagad minden adatot, mely magyar népeink történetére vonatkozik.

Akinek aztán sikerül a feledés ködéből előkaparni a régi történészek írásait, hamarosan rájön arra, hogy ennek az évezrednek a történései óriási jelentőségűek - nemcsak a magyar népek életfolyamatában, hanem az egész emberiség gondolkodásmódjának forradalomszerű megváltozásában is.

Ugyanis Jézus Urunk születése, a próféciák "Chrestosának" megérkezése is ebbe az időszakba esik, és a jézusi "Szeretet Törvény", valamint az ő keresztre feszítésének bünténye, valóban forradalmakat hoz létre az emberek lelkivilágában és a társadalmak kialakulásában.

Nagy az irodalma ezeknek a történelmi következményeknek, de ezekből is egyszerűen "kimaradtak" a mi magyar népeinkre vonatkozó adatok, mert a "történelem" csak a sémi és az indoeurópai (árjának nevezett) népekkel foglalkozik. Ezeknek országait és térfoglalását feltüntető térképeken a "mi népeink" csak elvétve szerepelnek, de országainkat, birodalmainkat soha fel nem tüntetik, hanem az "ő térképeiken" legtöbbször felírás nélküli területrészeket "sejthetjük" elődeink létezését.

Megint kérdezheti az olvasó, hogy mi lehet az oka ennek? Miért nem írnak rólunk...? A választ megadja a valóságos történelem. Ugyanis ebben a "néma évezredben" végbement "népi kialakulást" a sémi és a Kus-Nimrudi népek élethalál küzdelme befolyásolta. És itt hivatkoznunk kell az ebbe az évezredbe beleérő sémi-asszír kegyetlenségekre, amelyek népeink nagy részét elpusztították, és indokolják népeinknek észak felé való menekülését, és a testvér-nemzeteknél való oltalom keresését. Ezekre a kegyetlenkedésekre annyira büszkék voltak a semita-asszír uralkodók, hogy azokat bronz domborműveken örökítették meg, a kegyetlen emberöléseket ábrázolva. Bemutatok itt egyet, mely azt a leírt "krónikát" ábrázolja, mely így szól: "levágott fejeikből rakattam hegyeket városaik kapuja előtt". (A dombormű a British Museumban látható az ún. "Balavat-i kapun".)

A másik kép azt mutatja, hogy mit csináltak a semita asszírok egy elfoglalt "subar-szabir" város lakóival. (Kemencében égették el őket). (Mind két képet átvettem: José PIJOAN:" Historia general del Arte" című munkájából. Madrid 1950)

De Pijoan sok ilyen borzalmas képet közöl az asszír kegyetlenségekről. Van olyan kép is, mely azt ábrázolja, hogy a sémi-asszírok hogyan fojtották bele Suméria káldeusait a Tigris-Eufrates deltájának az ingoványaiba.

Bemutatom itt ASSZÍRIA térképét Assurbanipal idejében, és ez a kiterjedés megmaradt Kr. e. 612-ig, amikor is a szkíták leverik az asszírokat, elpusztítva a fővárosukat - Ninivét.

Az asszírok kegyetlenkedéseinek az volt az oka főképpen, hogy a tőlük idegen fajú "káldeus" néptől nem bírták megszerezni a tudást. Ugyanis az észak felé menekülő bölcs mágusok magukkal vitték azt, és a Van tó környékén megalakították a Káld Királyságot, és - miként a múlt századbeli régészeti leletekből kiértékelték - az emberi civilizáció csúcspontját érték el a Kr. e. 8. és 7. századokban (miként Rostovzeff állítja). Ezt akarták az asszírok megszerezni, és irtották a védekezőket. De a "tudás népe" a Kaukázus hegyeibe menekül, és ezentúl a "hegyek népének" - "kurri"-nak, "hurri"-nak - nevezik őket ellenségeik. (Ezek a mai "hurriták" [hurrians]. Aztán - miután tovább is vándoroltak - az asszírok "ur-ar-tu" néven tudósítanak róluk. De a "méd"-nek nevezettek is megerősödhetnek ezekkel a káldeusokkal, hiszen egy-azonos nagy nép tagjai voltak mindnyájan.

ASSUR-BANI-PAL-t azért említem itt, mert ő igyekezett legjobban az összes asszír uralkodók között arra, hogy a sumír-káld tudást megszerezze. NINIVE-i palotájában hatalmas könyvtárat hagyott az utókorra, melyet a múlt században ástak ki. 40.000 ékiratos agyagtáblát, ahol az egyikben megtalálták az autobiografiáját. Ezt a táblát számtalanszor kértem a British Museum Közel-Keleti Osztályának igazgatójától, de mindig elutasító választ kaptam, azzal az indokolással, hogy "már meg van fejtve". (Zárójelben közlöm, hogy az illető szintén semita volt.) Így PIJOAN szövegét veszem át az érdekessége miatt: "Megtanultam az égi és földi jelek titkainak a megfejtését. Derekasan voltam szorgalmas tanonc, mint mester. Megoldottam a szorzás és osztás problémáit. Tudom olvasni az ősi káld írásokat és a sötét akkád nyelvűt is. Néha a düh fogott el, mert nem tudtam megérteni az özönvíz előtti időből származó írásokat."

Azért akartam látni és olvasni ezt az ékiratot eredetiben, mert ez az egyetlen írásemlék, mely az "özönvíz előtti" írásokat említi.

E kitérő után folytatom népeink történetét.

A méd-szkíta szövetség győzi le az asszír birodalmat Kr. e. 612-ben Ninive elfoglalásával, és egyszerre megjelennek mindenütt a "szkíták", akiknek országául, a görög mitológia nyelvén, a "hiperboreus"-nak nevezett Kárpát-medencét hirdeti Herodotos. Valójában a nagy, hatalmas nemzetségünk népi összefogása ez a káldeus nyelven "KI-TA", azaz "vándortó"nak nevezett állapot, melyet aztán a görögök egy "szigma" előreírásával "SKI-TA" népnévvé változtattak. A mai történészek sem jutottak előbbre a "szkíta kérdésben", hanem még mindig Herodotosra hivatkoznak, mert nem akarják elismerni a mindenütt győzedelmes és amellet mégis könyörületes, de a harcokban ördöggént küzdő "szkítának" nevezett népet, a "nem sémi és nem indoeurópai", hanem a magyar HUN-MAH-GAR-RI-ES nemzetséghez tartozónak. - Pedig korunk régészete csodálatosan igazolja, hogy a "szkíta kincsek"-et annak a nagy háromszögnek a területén ásták ki, mely magába foglalja a Kárpát-medencét, a Káspi-Aral térséget és Mezopotámiát.

AsszírIA legyőzése után ezek a "szkíták" befolyásolják a történelmi eseményeket. A méd-szkíták segítségével, Babilon székhellyel, egy "Új KÁLD KIRÁLYSÁG" kísérli meg az ősi hiedelem és nemzettudat visszaállítását. De - sajnos - a sémi korrupció megfertőzi utolsó és népét eláruló "káld" királyt.

Gyengeségének és árulásának következményeképpen születik meg itt a zsidók nagy ünnepe, a népeinket tömegesen gyilkoló "purim". (Talán ezt ismételte meg Rákosi- Róth marxista uralma, a "purimra" való emlékezésül, a tömeges magyarirtással.)

A méd anyától született KÚR-ÁS (CYROS) vet véget a zsidók káldeai uralmának, de apai, perzsa vére a "szkíták" ellen hajtja mégis. Támadó hadjáratot vezet ellenük, de maga is ott marad a csatatéren. A Kúrás által alapított akeménida- perzsa uralomban a "méd" vezetőrétegnek igen nagy része volt. Különösen a "méd mágusok" jutottak nagy hatalomra, olyannyira, hogy a mágusok fője II. XERXES néven lett Perzsia királya.

Ez a II. Xerxes az a GAUMATA nevű káld-méd mágus, akit Darius a persepolisi sziklafeliratán legnagyobb ellenségének nevez. A vallásos hiedelemben azonban hervadhatatlan érdeme az, hogy ő nyilvánítja ISIS- ANAHITA-t "szeplőtelennek", és így ő hivatalosítja a zoroasteri tanokkal átszótt káld-méd mágus vallásban a "szűzanya" fogalmat és kifejezést. Herodotos írja le bőségesen azt a felfogásbeli különbséget, mely a "káld-méd mágus" vallás és a "perzsa mágus" vallás között volt. Sajnos ez a "különbség" a perzsák részéről gyűlöletté változott, mely 40.000 káld-méd mágus életébe került, kiket a perzsák legyilkoltak. Herodotostól értesülünk e "tömeggyilkosságról", valamint arról a huncutságról is, melynek segítségével DARIUS trónra került, aki azután az őt segítő méd vezetőréteget és az egész káld-méd népet ellenségének tekintette. Fontos itt tudni, hogy a médek saját magukat "MAYAR"-nak nevezték, mely kifejezés - Lenormant szerint - "méd embert" jelent.

Dr. Bobula bő forrásadattal bizonyítja a "méd"-nek nevezett nép káld-sumír voltát. Azoknak a káld-sumíroknak leszármazottjait látja bennük, akik a mezopotámiai sémita üldözések elől észak felé menekülve alapították ezt a Méd Birodalmat, magukba olvasztva a Van tó melletti Káld Királyság maradványait is. Csakis így, a bölcs mágusok összefogásával tudott Média "Ázsia Királynőjévé" emelkedni.

Az ősi mágus vallás adott erőt minden politikai kibontakozásra, és most, hogy a perzsa mágusok odaillesztették a zoroasteri "Jóisten" mellé a minden gonoszság urát - "ARIMAN"-t, az ősi káld-sumír hiedelmet-, a most már hivatalosan kinyilatkoztatott "Szűzanya- Anahit"-tal megerősítve a káld-sumír-méd mágusok vitték tovább észak felé. Egyesültek a Kaukázusban letelepedett népeikkel, akik állandó kapcsolatot tartottak a Kaukázus feletti síkság és a Fekete-tenger környéki testvéreikkel, akiket a görögök "szkíták"-nak neveztek el. A népi összetartás és a Nagy, Hatalmas Nemzetséghez való tartozás öntudata oly hatalmas erőt adott nekik, hogy mindenütt viharként jelentek meg lovas seregeikkel és nyilaik zápora mindenütt győzött.

Darius is megindult ellenük. Thráciában, a Dunánál próbált hídfőt létesíteni, de csúfos kudarcára még az utána száz évvel történelmet író Herodotos is emlékezik. -Itt bemutatjuk Darius perzsa birodalmának a térképét, melyet a sémi-indoeurópai történelemszemlélet erősen megnagyított. Ugyanis a Kaukázus feletti területeket és a Fekete-tengeri ún. "szkíta partvidéket" sohasem tudták a perzsák elfoglalni, így birodalmukhoz ez nem csatolható.

Már csak azért sem, mert erről a partvidékről kerültek elő az ebben a korban készített szkíta kincsek, melyeknek lelőhelyeit mutatja az itt közölt térkép, melyet átvettem az Ermitázs Múzeum által Los Angelesben rendezett "Szkíta kiállítás" (1977) katalógusából (11. old.).

Történelmünkben nagyon fontos a "szkíták valóságos kivoltának" megállapítása. Régi történészek ugyanis annyiféle névvel ismertetik ezt a hatalmas népet, mely Kínától a Kárpát-

medencéig, és dél felé Mezopotámiáig ott hagyta csodás kultúrájának nyomait. Tehát nem csak a sztyeppéken, hanem az őstelepülésekben is.

Keressük meg tehát azokat a népeket, melyeknek összefogását a régi írók "szkítának" nevezték.

Azt biztosan tudjuk róluk, hogy csodálatos aranykincseik voltak. Azt is, hogy fémiparuk, fémöntési és fémfeldolgozási kultúrájuk (arany, réz vagy bronz és vas) utolérhetetlen volt.

Kutatásainknál csak szomorúsággal kell megemlékezni a hazai szakemberekről, akik minden munkájukban azt akarják bizonyítani, hogy a magyarságnak semmi köze nincs a szkítákhoz. Annak ellenére, hogy pl. László Gyula - a töméntelen sok "idegen hatás" felsorolása mellett - tesz néhány meggyőző kijelentést "szkítaságunkra" vonatkozólag, úgy látszik, nem bizonyíthatta a Kárpát-medence ősnépének a "szkítasághoz" való tartozását. Érdeemes néhány idézetet átvenni tőle, melyek e korra vonatkoznak. (Vértesszöllőstől Pusztaszerig. Gondolat. 1974.): "A réz és antimon gazdagsága, meg az a tény, hogy a Kárpát-medence Nyugat felé az utolsó szigete a füves pusztáknak, már a bronzkor folyamán, a Don-vidéki lótarató népeket, az úgynevezett gödörsíros műveltség pásztornemzetségeit csalta hazánk területére." (81. old.) "Hazánk múzeumi őrzik-egész Euráziát számításba véve e korból a legtöbb öntőmintát. Ez érthető is azok alapján, amit az e korról szóló bevezetésben írtunk. " (Azt írja a bevezetésben, hogy "e vidéken éppen ebben az időben éri meg a bronzkor a virágkorát". 90. old.) A régészet egész sor bronzeszközt magyar típus-ként ismer." /95. old.) "A kor aranyban való gazdagságát az angyalföldi kincslelet és még sok tucatnyi súlyos aranykincs képviseli a Nemzeti Múzeumban és többi múzeumainkban... Hérodotosz, a történetírás atyja, az i. e. V. században már emlegeti az erdélyi agathürszoszok népének csodás aranykincseit. Nyilván ilyen fajta hírek csábították a szkítáktól levert kimméereket a Kárpátok vidékére. ... E keleti lovasnép összeolvadt a hazai őslakossággal... Ugyanúgy harcoltak, mint kései pusztai utódaik, köztük Árpád magyarjai." (97. old.)

Annyi bizonyos, hogy akárcsak mi, magyarok, a szkíták is a szarvas ősanya népének tartották magukat. Az is bizonyos, hogy a késő avarok (akiket a szerző korai magyaroknak tart) és Árpád magyarjainak több jelenségét a régészet szkíta örökségként tartja számon... a magunk részéről - a romantikát mellőzve - mégsem vetnők el a szkíta és hun ősök kérdését." (100. o.)

A fenti idézetekből láthatjuk, hogy dr. László Gyula régészetének megvan az igazságra törekvő szándéka, de a "hivatalosított" történelmi álláspontot és felfogást követnie kell. Ez pedig - mint mondám - mindent "idegen hatásnak" akar feltüntetni. Így vágtat át azután László Gyula a "másik" oldalra, amikor a zöldhalompusztai és a tápiószentmártoni aranyszarvasainkat ismerteti. Egyetlen szóval nem tér ki ezeknek "kárpátmedencei" voltára, hanem úgy látszik, ezeket is dél-oroszországi készítményeknek véli talán, mert így ír:

A dél-oroszországi szkíták számára dolgozó görög ötvös mesterek pompás életképekben örökítették meg a szkíták harcait, mindennapi életét, lótenyésztését." (106. old.)

Szerény véleményünk szerint ez igen felelőtlen kijelentés, mert semmi bizonyíték nincs arra, hogy görög ötvösök lettek volna ezeknek a szkíta vallási hiedelem titkait felfedő, szimbolikus ábrázolásoknak az ismerői. De hol voltak a fémöntésben és ötvösművészetben a görögök akkor, amikor az asszírok által "URARTU"-nak nevezett káld-szkíta birodalom szkíta ötvöse, a Kr. e. VII. században már ilyen csodálatos aranykincset készítettek, mint amit itt bemutatok, és átveszek az "Ister- Gami oroszlánok titka" c. könyvem 74. oldaláról. A kép eredeti

nagyságban ábrázolja azt az aranylemezt, amit Ziviye-ben ástak ki a régészek. Ez a káld-szkíta város az Alsó- Zab folyótól keletre és az Urmia-tótól délre volt, és ahhoz a szkíta-káld birodalomhoz tartozott, amit URARTU-nak neveztek az asszírok. Az életfa ily szimbolikus ábrázolása csak az Ister-Gami szentélyben található oroszlános jelképekkel összekapcsolva magyarázható meg. Mindkettő az ősi sumír mágus vallás titkait rejti, tehát a László-féle "görög ötvösök" gondolatát el kell vetni, mint rosszakaratú félrevezetést. - Ha már itt tartunk, hadd említsek egy másik "félrevezetést" is.

Dr. László Gyula, az előbbieken közölt idézet szerint, a szkítákkal vereti le a kimmereket és keleti lovasnépnek nevezi őket. Ugyanakkor hivatkozik Herodotoszra is. Nem vette volna észre azt, hogy Herodotosz szkítáknak mondja a kimmereket. így: "a szkíták átkeltek az Araxes folyón és letelepedtek Kimmeriában". Ezek csak az URARTU-i szkíták lehetnek, a zivijeiek, mert felettük az első folyó az Araxes. Ezeket a káld szkítákat nevezi Sancherib (Kr. e. 705-681) asszír király AS-KUZA vagy IS-KU-ZA néven krónikájában, és IS-PA-KA-I nevű királyukat is megemlíti. (A bibliában ASKENAZ a nevük, és a perzsák szerint ez a SAK-A nép. AS-KU-ZA sumír nyelven: "egyetlen-hatalmas-szabad" értelmet ad.) Ha a térképre nézünk, láthatjuk, hogy igaza van Aischylosnak (Kr. e. 525-456). aki ezeket már "pontusi szkítáknak" nevezi (PONTUS - a Fekete-tenger), de azt is hozzáteszi, hogy: "az acél készítését ezek a szkíták találták fel". Ezt olvasva aztán igazán nevetségesnek tűnik fel dr. László Gyula azon szándéka, mellyel az első vasöntést - az általa "germán népnek" nevezett-európai keltáknak adja. (Idézett munkájának 108. és köv. oldalain.)

E sorok íróját semmiképpen sem tudja meggyőzni nagyszerű régészünk-dr. László Gyula- azon állítása és térképe, mellyel a "keltákat" Nyugat-Európából származtatja. Ugyanis a "kelta" elnevezésnek semmi írásemléke NINCS. Önkényesen "kelta" nevet adnak annak a népnek, melyet a régi történészek "géta" néven ismertek, és két részre osztották őket. Volt: "massagéta" és "thysagéta" - szerintük. E sorok írója bátorodik e két nevet a sumír-káld nyelvből származtatni, mely szerint: "massagéta - MAH-SAR-KITA", vagyis "tudós- királyi-kita", vagy ahogyan később mondták: "hatalmas-királyi-szkíta".

A "thysagéta" valószínűleg a "TUR-SAR-KITA" káld-sumír név átformált alakja és jelentése: "kisebbik- királyi-szkíta", vagy "testvér-királyi-szkíta". Ha mindezeket a KU-MAH-GAR-RI-ES, mai nyelvünkön: a "hatalmas- tudós- nemzetségi" népeknek ismerjük fel, akkor megértjük, hogy sem a kimmerek, sem a kelta- géták nem "támadták" meg a Kárpát-medence őslakos népeit, hanem "hazatértek" oly körülményektől kényszerítve, melyet a történészek vagy elhallgatnak vagy nem ismernek. Azt írják, hogy "beolvadtak" az őslakosságba. De talán azért tudtak "beolvadni", mert a Kárpátmedence őstölgyének hajtásai voltak.

Nem tartozik bele témánkba a velük való foglalkozás, mert ez az egész kultúrállapot tulajdonképpen a mi DUNAI műveltségünk hatáskörébe sorol, és mi - mostani témakörünkben nem hátrafelé, hanem előre nézünk. Így elébb azt akarjuk felderíteni, hogy mit találunk a Kárpát-medencében annak bizonyítására, hogy a szkíták birodalmába tartozott, és utána meg kell ismernünk mindazokat az elnevezéseket, melyeket a régi írók - a különböző helyeken élő, megtelepedett vagy éppen mozgásban lévő - hatalmas és egyformán "szkíta" népünk részeire illesztettek.

A legfontosabb Kárpát-medencei leletünk a zöldhalompusztai arany szarvas, melyet a Magyar Nemzeti Múzeumban láthatunk, de bemutatom:

A régészek azt mondják, hogy: eredetileg fejedelmi pajzsdísz volt, és egy Kr. e. VI. századi szkíta temetőben találták. - Tehát egy "szkíta temető", és nem egy csendes "szkíta sír" adta vissza ezt a csodás bizonyítékát annak, hogy a szkíták nagyfejedelme, nagykirálya a Kárpát-medencéből irányította népét. Ugyanis - beleértve az összes "szkíta" lelőhelyet, az "Oxus-kincstárat" is - ilyen "csodaszarvas" sehonnét sem került elő. "Egyetlen" kifejezője az erőnek, a hatalomnak, a méltóságnak, a tekintélynek és a magabiztosságnak. Hátrafelé való nézése pedig mintha azt mondaná: "gyertek utánam!" - Agancsa koronaként az éltető nap sugárkoszorújaként, életfa jelképként egyaránt értelmezhető. Ékes bizonyítéka annak, hogy a Kárpát-medence volt a szkíta HAZA központja. Ugyanis a "nagykirály" ott székelhet csak, ahol népének a zöme él. (Éppen úgy, mint Atilla is tette.) De megerősíti ezt az állításunkat az a valóság is, hogy a szkíta királyi hatalom jelvénye, a lapislazuli fokú aranyfokos, szintén a Kárpát-medencében került elő - Benepusztán. Hollétéről azonban a régészek nem tájékoztatnak. Láttunk egyet az Ermitázs Múzeum kiállításán, Los Angelesben, de a katalógus nem közölte a lelőhelyet.

A szkítákat általában a "füves puszták" népének minősítik azok, akik a magyarságot ki akarják zárni ebből az örökségből. De láthatjuk a lelőhelyek bizonyossága szerint, hogy ez az évezredes múltra tekintő hatalmas műveltség fogta össze a "magyari" népeinket, és egyesítette őket a Kárpát-medencétől Kínáig, és Kaukázuson is át - Mezopotámiáig, beleértve az Irannak nevezett területet is.

Sokat időzhetnénk a szkíta kincsek jelképei által közölt hitvilág megismerésében, hiszen az ábrázolások mindegyike rejti ennek egy titkát, amit a "más-hit" követői nem értettek meg a múltban sem és ma sem. Talán ez volt az egyik oka annak, hogy a földrajzi hely szerint más és más neveket adtak hatalmas népünknek, de sokszor ugyanazt a néprészt is több névvel látták el. Nagyszerű példa erre az a "szkíta" nép, akik ellen a nagy CYRUS (Kúrás) háborút vezet. Ezeket a "perzsa ellenségeket" Herodotos "massagétának" nevezi. Ugyanezeket Strabo "saca" névvel illeti, és Justinus egyszerűen csak "szkítának" hívja őket. Aztán ha tovább kutatjuk a régiek írásait, látjuk, hogy ezek a massagéta, saca, szkíták az Oxus mellett, BAKTRIA nevezetű országukban élnek. De az örmény írók ezt a Baktriát a "KUSOK" földjének nevezik, és "BAHL" nevű fővárosukra azt mondják: "Bahl a hunoknak a fővárosa, mert a massagéták vagy hunok mind kusok." - De aztán azonosítják őket a dákokkal és a sarmatákkal is. A "dák" név "daha" ként van feltüntetve, és a pártosokra azt írják, hogy "azért lettek ..pártosok..., mert elszakadtak ezektől a baktriai kusoktól".

Ha a kutató minden felsorolt nevet külön népnek tart, akkor egyszerűen belezavarodik a kutatásba, mert ahol tegnap "massagéta" volt, ott ma már "dahát", vagy "szakát", vagy "pártost", vagy "sarmatát" talál. De ha egy azonos népnek vesszük őket - a valóság szerint - akkor semmi problémánk nincs a történelemírásban. Ugyanis minden nevük az ősi sumir-mahgar nyelv szavaiból adódik. Így: "daha" "jóságos, gondoskodó". "Sar-mata" "királyi föld", melynek lakóit nevezték a kései történészek "királyi szkítáknak". Talán alkalmas itt azt megjegyezni, hogy V. Orbán és IX. Gergely római pápák bulláikban a magyarokat nevezik királyi szkítáknak Valószínűleg ezért nevezik a nyugati (főleg germán) írások "pártos" néven sokszor, és "ungarus" névvel kevésszer öseinket. - De olvassunk, rájuk vonatkozólag, SEBEOS írásában (SEBEOS: "Heraclius történetei". 1851. Konstantinápoly, 10. old.): "Antiochus országlásának tizenegyedik évében a pártosok lerázták a macedonok igáját és az outhaliták királyának fia lett királyuk, kinek nemsokára Kelet- és Észak-Ázsia minden népei meghódoltak... Ezek a pártosok fejedelmei, akik atyjuknak Árszáknak - halála után uralkodtak Báhlban a kusokon. Az első pártus királynak - Árszáknak - négy fia volt, akik között felosztotta hatalmas birodalmát. Az elsőnek adta az outhaliták (hunok) országát, a másodiknak

az indusokét, harmadiknak a pártusokét-perzsákét, negyediknek az örményekét. Árszák 130 évig élt, és uralkodott 56 éven át. Halála után a fia, Árszák uralkodott a pártusokon Kus ország Báhl fővárosában."

Az indoeurópai és sémi érdekű történelemírás igyekszik egy hatalmas birodalomnak feltüntetni macedón Sándornak 13 évig tartó terroruralmát, és "nagy" jelzővel is ellátják, de az 500 éven át békében és jólétben létező "Pártos Birodalom" történetét egyszerűen kihagyják. Meg sem emlékeznek róla. Mégis voltak a múltban igazságra törekvők is. Ezek egyike - a már említett- JOSÉ PIJOAN művészettörténész, aki így ír a pártosokról: " Dárius és Sándor utódainak igen sok fáradságba és erőlködésbe került Ázsiában az aqueménida királyok hatalmát fenntartani. Antiochus és a Seleukidák valamivel jobbak voltak, de Antiochiában laktak, és egyetlen ambíciójuk az volt, hogy Szíria uralkodói maradhassanak. Baktriából indult el az önállóságra való törekvés, a Káspi-tenger keleti oldaláról indult el a pártos Birodalom megalapítása, mert ők sohasem ismerték el a szíriai uralkodókat, és Kr. e. 256 évtől kezdődően, az Arsacidákkal, hatalmuk minden gátlás nélkül növekedett. A pártos Birodalom határául Augustus római császár ismerte el az Eufratest, és ugyanő ajánlotta utódainak, hogy ezt ne lépják át. A klasszikus írók úgy emlékeznek a Pártos Birodalomról, mint az egyetlen hatalomról, mely Rómával szembe tud szállni, de emellett elismerik a pártosok lovagiasságát is. Állandó hadseregük a királyi gárda volt. Lovasaik félelmetes nyilazók. De amikor a római légiók előnyomultak, szembe találták magukat egy ettől teljesen különböző lovassággal, ahol a Lovas is és a Ló is páncélozva volt, a Lovasok így kopjával és dárdával felszerelve áttörhetetlen falként zárták el a római légiók előnyomulását, míg hátul a könnyű lovasság nyílzápora lehetetlenné tette a visszavonulást. Így pusztították el a rómaiak seregeit. Öt évszázadon keresztül a Pártos Birodalom nemcsak az Eufratesig terjedő területeket uralta, hanem a szíriai sivatagig kiterjesztették hatalmukat a pártos királyok. Az ásatások sok városukat hozta napvilágra. Erődített városuk volt pl. HATRA, de Kis., Babilon, Sippár, Uruk pártos építkezéseit és palotáit is feltárták. Művészetükben egy egészen új stílust hoztak be, mely alapját képezi a bizánci díszítő művészetnek, és abból úgy emelkedik ki, mint egy elháríthatatlan lelki megnyilatkozás."

Azért ismertetem így, nem magyar, hanem idegen forrással a Kr. e. 256. évtől 500 éven át-mint Sebeos mondja- egész Kelet- és Észak-Ázsiát uraló Pártos Birodalmat és annak történetét, mert a magyart népeknek ez az 500 éves közel-keleti, ázsiai és - majd mint látjuk-Kárpát-medencei egyesített hatalma hozza aztán létre - a még nagyobb szorongatások idején -az. Álmos-Árpádi "magyarság". összeötvöződését.- A Pártos Birodalom nyugati és keleti határait minden régi író megjelöli, említve az Eufrates és Indus folyókat, de északi határát senki sem tudta megmondani. Ez a legjobb bizonyítéka annak, hogy a Fekete-tenger-Káspi Aral- térségben és ettől északra települt és az ellenségek által sarmata, szaka, baktriai, euthalita, hun, massagéta, jazig, kimmer, pártos-gyűjtőnéven- "szkitának" nevezettek mindnyájan alkották és hozták létre Róma egyetlen ellenfelét, a Pártos Birodalmat. - A történelmi események azt mutatják, hogy amikor a perzsák (Darius és utódai) a tőlük északra lévő "szkiták" ellen harcoltak, akkor a HU-MAH-GAR-RI-ES hatalmas nemzetséget "három" királyt központ irányította. -Az alanti térképen C1, C2 és C3 jelzi e központokat. A "nagykirály" - a zöldhalompusztai aranyszarvas figyelmeztetése szerint-a Kárpát-medencében székelhetett, és a Pártos Birodalom létrehozatalával Baktria-Oxus "Bál" városába költözött. (C3)

A "három" központ közül "kettőt" nevezhetünk meg, ahol az uralkodó hatalom népének neve már "magyar", már a Pártos Birodalom megalakulása előtti perzsa támadások idején. Az "erőközpont" a "C3" jelzésű, tehát a Káspi Aral-térség, ahol az orosz kutatók már a Kr. e. IX.

században magyar településekről írnak. (Tolszov: "Az ősi Chorezm".) Megerősíti ezt dr. Tóth Tibor, a Történelemtudományi Múzeum embertani tárának volt vezetője. Szerinte: "a honfoglaló (Árpádi) magyarok csontvázainak vallomása feltűnő megegyezést mutat a Volga alsó folyása és az Aral-tó közötti sztyeppés területen talált szarmata és szkíta-kori leletekkel... Ezek szerint kb. ezer évvel a (896-os) honfoglalás előtt, az ősi magyarságnak ezen a területen kellett élnie." (Ezt a forrásadatot dr. Baráth Tibor: "A magyar népek őstörténete" c. munka 3. kötetéből veszem át köszönettel.) De STRABO is hasonlóan vélekedik azzal a különbséggel, hogy ő a "dák"-okat (daha) is ide teszi.

Lukácsi Kristóf megállapítását érdemes megismerni. Így ír: A hun-magyar-szkíta faj igen jelentékeny része a Pártos Birodalom hanyatlása után, a Kr. u. III. században, a gazdag Baktriát Bálkh fővárosával, hatalmába kerítette, és - nézetem szerint - éppen a magyar törzs volt az, mely utóbb a hozzá csatlakozott rokon törzseket egyesítette." (A magyarok őselei, hajdankori nevei".)

Al-Biruni az "Arsák" dinasztiát, a Pártos Birodalom királyait a Chorezm királyi dinasztia családfájából vezeti le, és vissza kell térnünk most megint STRABO-hoz, aki azt állítja, hogy: "a Pártos Birodalom Arsák dinasztiájának megalapítói azok a dahák voltak, akik a Miótiisz-tó (Arai-tó) mögött, az Oxus folyásánál laktak". (XI. 9.) Ezek szerint ezek a "dahák" ott laktak, ahonnan az Oxus-menti "szkíták kincsestárának" csodás aranytárgyai előkerültek. - Láthatjuk tehát, hogy a "fehér-hunoknak" (heftalitáknak), majd "dák-dahának" és végül "magyarnak" is nevezett "pártosok" (a Pártos Birodalom megalapítói) joggal nevezték magukat "pártos"-nak, hiszen "elváltak", "elkülönültek" az anyanemzetségtől, egy világpolitikai hatalom formálásának érdekében, de a régi helyen maradtaknak éppen úgy uralkodói maradtak, mint a volt Perzsiában lakozóknak. - A felsorolt adatokból mindenesetre már meggyőződhetünk arról, hogy az ún. "honfoglaló" magyarság összeötvöződési folyamata megkezdődött és iszonyú erős népi összefogás képezi alapjait, a Kínai Birodalomig terjedő Pártos Birodalom "ÁR-SZAK" nevű uralkodóival, kiknek nevében benne van politikai és feltétlenül karizmatikus hivatásuk; lévén "ÁR". - néparadat és "SAK" (szak) - fő, fej, uralkodó, így "Ar-Sak" - a nemzetség uralkodója. A "nemzetség" pedig a KUMAH-GAR-RI-ES-MAD területén él, a Kárpát-Káspi Aral-Mezopotámia-Kaukázus térségében.

Zajti Ferencnek van egy érdekes adata, amikor Albert Wirth kutatásaira hivatkozik, aki azt állítja, hogy: "a dákok az Avesztában mint dahák fordulnak elő. A Dunától költöztek az Aral-Káspi-tó közé". (Magyar Évezredek.) Újabb bizonyíték arra, hogy a perzsa agresszió ellen a "C3" jelzésű központ területére történt népünk erő összevonása. Majd a következőkben láthatjuk azt a bölcs és előretékintő stratégiát, amit a Pártos Birodalom uralkodói alkalmaztak Róma ellen.

Előbb azonban nézzük meg a "C2"-vel jelzett központot, ahol ebben az időben már megtaláljuk a "magyar" elnevezést. Ez a Bendefy László által ismertetett "Kaukázusi Magyarország" felfedésével bizonyosodik be. Ugyanis megbízható írások állapítják meg egy különlegesen magas kultúrájú népcsoportnak a Kaukázustól északra való jelenlétét, és ezeket az adatokat többnyire az arab írók tudósítják. Ezek egy gyönyörű, kőházakból épített, kertekkel és öntözött földekkel övezett várost írnak le, mely a Kaukázustól északra, a Kuma és Bybala folyók összefolyásánál épült. A város neve MADZAR volt. Bobula úgy véli, hogy ez a város központi települése lett annak a nagy áradatnak, mely az üldözések elől észak felé menekült már több mint ezer éve. Nagy nemzetségünk "szkítának" nevezett törzsei tehát ezen a területen is a "magyar" név karizmájában ötvöződtek össze.

De találkozunk a "KUNMAGYARIA" kifejezéssel is, mely szintén már "magyar" voltunk mutatója. Ezt a kifejezést én az eddig is oly sokat emlegetett "ku-mah-gar-ri-es-mád" és minden népünket egybefoglaló elnevezésünk változatának vélem. És eddig mindig azért írtam az ebben lévő első szótagot "KU"-nak, mert a sumír fogalomjegyek, melynek jelentése: "erős" ez az egyik kiejtési lehetősége. Aztán azért is, mert a "K-H-O-RES-M" név is ennek változott vagy talán rövidített formája. De a "KU" mellett a sumír fogalomjelnek van még egy másik kiejtési lehetősége is, és ez: "HUN", melynek jelentése is "hun". Talán "első erős" értelmet adhatunk e szónak, hiszen a "KOS" csillagképnek neve sumíru: "mul LU-HUN-GA". Vagyis a "HUN EMBER HÁZA" az égen. Nyugodtan nevezhetjük tehát az összes "magyari" népünk anyaföldjét, hazáját így "HUN-MAHGAR-RI-ES-MÁD"-nak. vagyis "hun-magyarias hazának", ahol most - mint az előbbieken ismertettük - az ún. "fehér hunokból" vagy daha-dákokból kivált (pártolt) "Pártos Birodalom" egyesítette népeinket, politikai és katonai hatalmat adva a nagy, hatalmas nemzetségnek.

Igen fontos hangsúlyozni azt, hogy ez a politikai és katonai egység pontosan abban az időben jött létre, amikor egész Európát, egyiptomi Afrikát és majdnem egész Anatóliát az erőszakra és a népek elnyomására épült Római Birodalom uralja. És Róma - miután már mindent elfoglalt - Kelet felé szándékozik birodalmának határát kiszélesíteni, és Róma támad.

Mielőtt ismertetem a történelmi eseményeket, szeretném őszinte csodálkozással illetni boldogult dr. Baráth professzornak azt a feltűnően "szükszavú" ismertetését, amellyel elintézi a Pártos Birodalomnak a történetét. Idézem szavait (A magyar népek őstörténete II. Köt. 161.): "A görögök gyámkodása alól legkorábban a Káspi-tó délkeleti partján lakó Parthiák tudtak felszabadulni, akik függetlenségük visszavétele után hatalmas birodalmat alapítottak. Velük az óhazai magyar elem még egyszer vezető helyzetbe jutott, s a Régi Kelet keleti felében ötszáz évig ápolhatta hagyományait. Azután a birodalom vezetése a szemiták kezébe került..."

Dr. Barátnak abban igaza van, hogy a Pártos királyok valóban ápolták népünk szent hagyományait. Felépítették az összes megrongálódott sumír várost. A "Fénytisztelő, régi, mágus" vallást követték, melynek "Vatikánjául", vagyis a tudás központjául, SIPPAR városát tették meg, és valóban vallási és tudományos központtá fejlesztették azt a már sok ezer éves csillagvizsgálóval együtt. A "hagyományápolás" mellett azonban egybefogták a nagy, hatalmas "magyari" nemzetséget, és 500 év alatt olyan kultúrát fejlesztettek ki, hogy művészetük - miképpen az előbbieken azt PIJOAN művészettörténész írásából idéztem - Bizánc művészetének forrása lett. Azt is el kell ismernünk, hol a Pártos Birodalom ötszáz éves létezésének rendszeres és igazságos módszereinek segítségével alakult ki a magyari népekben egy oly hatalmas nemzeti öntudat, mely a népi egybetartozás érzetében valóban összeötvözte mindazokat a népeket, melyeket eddig "szkíta" néven ismertünk.

De azt is hozzá kell tennünk e megállapításhoz, hogy a harcmódot, a hadvezetés intelligenciája is beletartozott ebben a "hagyományba", és kérem az olvasót, hogy a "hadseregszervezés", "stratégiai és taktikai hadvezetés" tekintetében ismerje el legalábbis "egyenrangúnak" a pártosokat, mert a történelmi események azt bizonyítják, hogy: Róma nem bír Kelettel, mert "keleten" az egyetlen hatalom a PARTOS Birodalom.

IV.

A PARTOS BIRODALOM- RÓMA NEM BÍR KELETTEL

NEMZETI VALLÁSBAN AZ EGYSÉG, ÉS EGYSÉGBEN AZ ERŐ

EGY GYERMEK SZÜLETIK NEKÜNK, ÉS NEM A ZSIDÓKNAK

HOGYAN LETTÜNK POGÁNYOK...?

A PARTOS BIRODALOM - RÓMA NEM BÍR KELETTEL!

Mielőtt az összecsapása került volna a sor, mind a Római és mind a Pártos Birodalomnak már évszázados múltja van. A rómaiaknál ezt az időt az állandó háborúskodás, békétlenség, intrika és császárgyilkosságok töltik be, mialatt a Pártos Birodalom népei békében és jólétben élve, birodalmuk és népeik fejlesztésére fordítják az éveket. Róma már hozzászokott ahhoz, hogy a kegyetlenséggel vezetett háborúival igázza le a népeket, és a légiók útját keresztre feszített hadifoglyok hörgése kísérte mindenütt. A római "triumvirátus" irigykedve nézte a pártosok békéjét és jólétét, tehát elhatározta a Pártos Birodalom megtámadását, és Crassus hatalmas hadsereggel tört be Párthiába, az Eufrates forrásvidékére. Pontosból, a Kr. e. 53. esztendőben.

CARHAE (a régi HARRAN) az ütközet színhelye, ahol a Pártos Birodalmi hadsereg tönkreveti a római légiókat. A régi írók úgy mondják: "negyvennégyezer római katonából állt CRASSUS cézár hadserege, és a pártosoktól olyan vereséget szenvedett, hogy 33 000 római elesett katonával együtt maga CRASSUS is ott maradt a csatatéren". - E hatalmas római vereség után egész Szíria, Galilea és Samaria is pártos fennhatóság alá került, de a zsidók által Galileának nevezett terület és Samaria, a Pártos Birodalom tartományaként "ADIABENE" nevet kapott, Adiabene pártos királyi herceg kormányzója után. E tartomány főnökének hivatalos elnevezése "PA-KUR" (vagyis a "hegyek ura") volt, amit a héber hagyományban "PACOR" változatban találunk meg.

Róma nem volt hozzászokva a vereséghez, de a pártosok nagy győzelme az eddig "verhetetlen" légiók felett nem vette el kedvét Kelet meghódításától. Haditervet változtatott, és Kr. e. 35-ben elfoglalta MOESIÁT, és onnan támadja PANNONIÁT és TRANSSILVÁNIÁT (Erdélyt), miként azt az alanti térképen bemutatom. A baktriai (C3) és KRIM-i (C2) pártos központok irányítják az ellentámadást, megerősítve az Erdélyben települt "DÁK" (daha) hadakat. Pannoniát csak 44 éves háború útján tudja végleges birtokba venni Róma Kr. u. 9. évben (miképpen Amianus Marcelinus írja). Dácia viszont csaknem 100 évig ellenáll, és azt csak Kr. u. 109-ben tudja Róma birodalmába - tartományként - bekebelezni, de csak úgy, hogy a kiváló pártos hadvezetés a "sarmata jazig (jász)" népünket és seregeit ékeli be Pannonia és Dácia római provinciák közé, a Duna-Tisza közére, és ezzel elvágja a két tartomány közvetlen összeköttetését és kapcsolatát. Dácia elfoglalásának évében - Kr. u. 109-ben.

A pártos hadvezetés azonban állandóan támadja Dáciát, és a Kárpátok hegyeiből szinte folytonosan le-lecsapó dák seregek 60 év alatt felőrlik a római csapatokat és Marcus Aurelius "áttelepíti" Dáciát a Duna jobb partján és Erdélytől délre eső MOESIA-ba, mely ettől fogva "DACIA AURELIANA" nevet kap a Római Birodalomban.

Erdély tehát felszabadul, és a Pártos Birodalom kiváló hadvezetése visszaszerezte kincseket ontó bányáit a HUN-MAH-GAR-RI-ES népünk javára. Az idegen érdekű honi történészek mindenképpen valami "más" nemzethez tartozónak akarják illeszteni a dákokat, és elpusztítanak minden olyan adatot, mely a "magyari" népekbe sorolja őket. Pedig nagyon sok történelmi bizonyítékot talál a kutató annak igazolására, hogy a "dák" (daha) néven ismert

népeink a Pártos Birodalom egy-azonos népéhez tartoztak, hiszen - miként Strabót idéztem - ő mondja a "pártos dahákat" a Pártos Birodalom megalapítóinak. De a "jazig" jászokkal is sok bajuk volt a rómaiaknak, hiszen láthatjuk őket ma is Trajanus (98-117) római oszlopán "bőrpáncélos" hadiöltözetükben.

Arra vonatkozólag, hogy az erdélyi dákok a Pártos Birodalom hadvezetésébe tartoztak, és DECEBAL dák király is a központi hadvezetés intézkedései szerint vezette hadait, egy érdekes idézetet közlök egy "felejtésre ítélt" könyvből:

George Rawlinson: "A hatodik nagy keleti monarchia" (London, 1873.) c. könyvének a 294-295. oldalain így ír: A dákok, akik Domitian uralkodásának első évében betörték Moesiába, egy Callidrimus nevű görög foglyot ejtettek, aki rabszolgája volt egy Libenus Maximus nevű római tisztnek. Ezt a foglyot DECEBAL elküldte PACOR pártos királynak, akinek szolgálatában állt Decebal hosszú időn át."

Minél jobban böngésszük a régi írók munkáit, annál jobban szaporodnak az adatok a "nagy-hatalmas-magyarias-nemzetség" egybetartozásának bizonyítására, és ez tulajdonképpen azonos azzal a hagyománnyal, mely népeinket "szkíta" néven egyesítette. Amikor a történelmi események úgy alakultak, hogy egyesíteni lehetett a "hatalmas nemzetséget", talán nagy kérdés volt az "új" birodalom elnevezése, és ezért nevezték összefogásukat egy eddig ismeretlen névvel: Pártos Birodalomnak. Dr. Bobula "avar"-nak ismeri fel a pártosokat, akik a Pártos Birodalom összeomlása után innen rajzottak ki észak felé. De ezt majd kifejtjük bővebben a történések időrendje szerint. - Most térjünk vissza Rómához, és megállapíthatjuk, hogy most harapófogószerűen támad Északon és délen, szinte egyszerre. Északon már megindult a támadás Pannonia és Dácia ellen Kr. e. 35-ben és 5 évvel később, Kr. e. 30-ban, a kisázsiai térből és hajóhaddal a partra szállított csapatokkal, a palesztinai parton, JOPPA-nál (a mai Jaffa) szándékozik visszafoglalni az elvesztett területeket. Ezúttal Antonius (Cleopátra kedvese) a fővezér. De a római seregek sorsa ugyanaz lett, mint 25 évvel előbb CARHAE-nál. A pártos haderő megsemmisíti Antonius légióit, és ő is ott marad holtan a csatatéren. Ekkor látja Róma, hogy a Pártos Birodalommal nem bír, és északon, a Kárpát-medence felé erősíti meg a támadásait. Csaknem minden erejét beveti itt Róma, mégis - mint az előbb ismertettük- a pannoniai háború 44 évig és Dácia birtokbavétele majdnem 100 évig tart, és Rómának igen nagy áldozatba kerül. De Róma nem takarékoskodik a "vérrel", hiszen a leigázott népek zsoldosait veti be a küzdelembe, és ezt így rendelik az "Istenek", akik mint császárok már beletartoznak a római "Istenek" közé, és imádásuk kötelező.

A háborúknak politikai indítékát mindig a "vallási felfogás" befolyásolja. (Látjuk ezt a szerb-horvát-bosnyák öldöklésekben napjainkban.) Érdemes talán ebből a szempontból is párhuzamot vonni a római és a pártos uralkodók között. De bemutatom itt a két "hatalmas" politikai térképét a Kr. u. I. szd.-ből, amikor a két birodalom határát az Eufratesz képezte.

A római vallási felfogásban mindennek és mindenkinek megvolt a maga istene. Mondhatjuk, hogy a kereszténységet államvallássá tevő Nagy Konstantin, babonákkal, fétisekkel és kuruzslásokkal telített, lelkeséget nélkülöző, sok istent imádó hiedelemféleség az, amit a rómaiaknál találunk. Ez a "valami" azonban vallásnak nem nevezhető. A kegyetlenség uralma ez, ahol az embert élet rabszolgaságban sínylődik, az "Istencsászárok" kénye-kedvétől függve.

A Pártos Birodalom tanult, művelt és bölcs királyai azonban nemcsak egy legyőzhetetlen hadsereggel védték országukat, hanem egy intelligensen megszervezett kémszervezetük is volt, mely minden római szándékot és hadi titkot felderített és titkosan beépített ügynökei

által Róma legmagasabb köreit is befolyásolni tudta. Ennek a Pártiát szolgáló szervezetnek munkahelye és könnyen elérhető központja Pannonia volt, és így nem "véletlen" az a közismert történelmi tény, hogy Pannoniából Indultak ki a "császárbuktatások". És pontosan a rómaiaknak sok babonával, ördögűzéssel és az "istenek" tömegével telített "vallási" embereit, papjait használta fel jól ez a "pártos intelligence sevice" céljai eléréséhez.

Így történt az, hogy Pannoniának a Római Birodalomba történő bekebelezését követő században, harminc római császár vérével fizetett a "bíborért", és aki felvette a "bíbor", az a halál árnyékába lépett. Mert ha a nyugati légiók egy tábornokukat császárrá kiáltották, arra Pannonia "ellencsászárral" felelt. Róma-a főváros-pedig minden császárt vállalt, aki ruhával, ingyen gabonával és cirkuszi játékokkal ellátta, születésnapján pedig bőven osztotta az ajándékokat. Legfeljebb olyan császárt kívánt volna az istenektől, akinek több születésnapja van egy esztendőben. De hálás volt az isteneknek olyan megoldásért is, hogy minden három hónapban új császár tékozolta a pénzt a fórumon és a vért az arénában.

Aztán az is elég volt a "császárbuktatásra", ha a megvesztegetett haruspexek és augurok, akik minden hadsereggel együtt jártak, "rossz ómeneket" kaptak az istenektől. A császár abba is "belehalhatott", ha a "szentelt csirkék" kedvetlenül szedegették az eléjük szórt magot, vagy ha egy "pap" az áldozati állat beleiből "szerencsétlenséget" jósolt, és az is előfordult, hogy hasonló "szent ember" álmában azt látta, hogy a hadi zászlórudak végéről elszálltak a bronz sasok. Este - a lemenő nap vérével a császáré is elfolyhatott. Talán meseszerűek mindezek, de aki mélyen betekint a lélek nélküli Római Birodalom történetébe, az még ennél szörnyűbb dolgokat is talál. E sorok írójának kutatásai azt mutatják, hogy a Pártos Birodalmat kormányzó szerveknek közvetlen kapcsolatuk volt a nekik dolgozó "pannoniai zsoldosokkal", akik lassan kézbe vették Pannonia fejlesztését. Településeket, városokat építettek római pénzzel, és a pártos uralomnak kedvére való volt az országépítés, mert karizmatikus tudattal hittek Pannonia visszaszerzésében. - Ezért sohasem támadták Pannoniát, hanem minden-minden erejüket az erdélyi, dáciai bányák visszaszerzésére fordították, ami-miként az előbbiekben ismertettem - 60 év alatt sikerült is. "A magyar nemzet történetének kis tükre" c. munkámból iktatok ide érdekes adatokat olvasóim felvilágosítására, mert a mi "magyari" népeink - a nyugatiak történetírásában és térképein - sehova se tartozó és "ismeretlen eredetű" ázsiai népeknek vannak feltüntetve, és mégis "két birodalom" küzd egymás ellen.

Mind a kettőben különböző elnevezéseik vannak a birodalomhoz tartozó népi területeknek. A különbség mégis az, hogy míg a Római Birodalom "leigázta" és meghódította az "idegen" népeket és nemzeteket - melyeknek semmi közük nem volt származásilag a rómaiakhoz-, addig a KU-MAH-GAR-RI-ES-MA "azonos fajtájú" és - csak nyelvjárásokban egymástól különböző - "azonos nyelvű" néptörzsek és nemzetségek együttese volt.

K.: Hogyan lehet az, hogy ezeknek az ázsiai népeknek a birodalma különböző nevek alatt ismeretes...?

F.: Ez azért van, mert a mai történelemszemlélet kizárólag csak a nyugati forrásokra és a régi, de szintén nyugati, történészek írásaira támaszkodik. Csakis ezekből veszi az adatokat. Ezek az írások pedig a Nagy Nemzettségbe tartozó törzseket mindig más és más népségnek vélik. Ezért van az, hogy a sarmaták, a dákok, a jazigok, hunok, avarok, pártusok, kusok stb. mind-mind különböző népeknek vannak feltüntetve annak ellenére, hogy egy azonos Hatalmas Nemzettség fiai voltak.

K.: Hogyan magyarázható az, hogy pl. a dákok és a jazigok meg a sarmaták olyan hirtelen tűnnek fel a Duna-medencében...?

F.: Ha időrendi vizsgálatot tartunk e népek duna-medencei és erdélyi megjelenésére vonatkozóan, azt kell megállapítanunk, hogy a néptörzsek a Pártos Birodalom idejében jelennek meg a megnevezett helyeken. Annak ellenére, hogy a Pártos Birodalom, a nyugati történészek által is, a Római Birodalom egyetlen és nagy erejű ellenfelének van elismerve, annyi intelligenciát mégsem tulajdonítanak ezeknek a művelt, nagytudású pártos királyoknak, hogy hadműveleti intézkedéseiket elismerjék, és a római légiók feletti pártos győzelmeket a nagyszerű és a római hadvezérek taktikáját teljesen megsemmisítő hadvezetésnek tudják be. Így pl. a "nyugati" történelemírás ékes szavakkal dicséri a gyalogos római légióknak Szíriából Britanniába történő átcsoportosítását, de eszébe sem jut megemlíteni azt, hogy a Pártos Birodalom nagyszerű vezérkara úgy védekezett a Mezopotámia felé irányuló római támadás ellen, hogy a rómaiak hátába, a Duna-medencébe és Erdélybe dobta át a sarmata, daga és jazig lovas népeket, akik csaknem két évszázadon át tehermentesítették a Pártos Birodalmat a római támadástól, és erejét - így e kényszerű átcsoportosítással - lekötötték a Duna mentén és Erdély magas bércekkel teli és harcászatiilag igen nehéz terepű fellegvárában.

K.: Eredményesek voltak-e ezek a népáttelepítések...?

F.: A központi hadvezetés szempontjából nézve - igen eredményesek voltak, mert iszonyú nagy római haderőt kötöttek le. Nem kell mást említenünk, csak pl. a Rómában ma is létező Trajánus Oszlopot, melyen a "jazig lovas harcosok" felvonulása látható. Vagy azt a történelmi adatot, hogy az i. sz. 160. évben Mareus Aurelius római császár hadjáratot vezet Dácia ellen, és bár a római történészek azt írják, hogy "elpusztította" a dákokat, a rómaiaknak mégis ki kellett üríteni ezt a területet, és áttelepültek Moesiába, ahol megalakították - a Duna jobb partján DÁCIA AURELIANA provinciát.

K.: Léteztek-e még ezek a pártos hadvezetés által áttelepített népek Atilla idejében...?

F.: Hogyne léteztek volna... Hiszen Atilla egyik címe "a dákok és massagéták királya" volt. Különösen a "dák" néven ismert "magyari" népségnek a régi írók oly hatalmas erőt és létszámot tulajdonítottak, hogy pl. Strabo így ír róluk:

A Káspi-tenger környéki dákok, akik Párthiát is előzőnlötték. a médekkel egyesültek, és hamarosan megalakították a Pártos Birodalmat". (Ez az idézet megtalálható: KEPHART Calvin: "Races of Markiad" [N. Y. 1960.] c. könyvének 264. oldalán.) Vagyis a "dákok is pártosok" és a "pártosok médek és dákok".

K.: Tehát e nevek alatt szerepelő népek mind egy és azonos nemzetséget alkotnak...?

F.: Ahogy az előbb már mondtam. Mind a Hatalmas Tudós Nemzetség - a "HUN-MAH-GAR-RI-ES" tagjai voltak. De az összetartozásukat és azonosságukat már a "nagy"-nak nevezett Macedón Sándor is felfedezte L e. 330-ban, aki a következő szavakkal figyelmezteti hadait: "Sogdiani, Dahae Sacae, Massagetae sui juris sunt, omnes hi simul si terga nostra viderint sequentur, illi, enim ejusdem nationis sunt." (Curtius: Historianum - Historla Alexandri Magni I. VI. 3.)

Vagyis magyar fordításban így: "Sogdianik, dahák, szakák, maszagéták saját joghatóságuk alatt vannak együtt, ha a mi hátunkat látják, akkor üldöznek minket, azok ugyanis egy nemzethez tartoznak (egy-azonos nemzetiségűek)."

K.: Megvolt-e még e népi azonosság Atilla idejében...?

F.: Kétségtelen, hogy megvolt, hiszen éppen ez a népi azonosság biztosította Atilla hatalmas Hun Birodalmának az erejét.

NEMZETI VALLÁSBAN AZ EGYSÉG ÉS EGYSÉGBEN AZ ERŐ

Most ha szembeállítjuk ezt az erkölcsi mélységbe süllyedt római "kultúrfokot" a Pártos Birodalom társadalmi felfogásával, akkor azt kell megállapítani, hogy itt a Mindenható Isten felé nyúló "lelkiség", a jóságra való törekvés, az igazságos vagyoneosztás, szabadság, rabszolga-nélküliség törvényesítése szabja meg az emberi élet lehetőségeit, ahol: a "nagy, hatalmas nemzetségünk" a szkíta erkölcsnek nevezett ősi, sumír "mágus vallás" hitéletében ötvöződik egybe. Ennek pedig alapja: az Ég Ismerete. A földi ünnepek azonosak a Nagy Kozmosz ünnepeivel. A földi tavasz kezdetét az "égi tavaszpont" dátuma adja, és az életnek egyetlen törvénye ez: "miképpen a Mennyben - úgy a Földön is." És itt nincs "babona", hanem minden a "tudásra" alapszik. A csillagvizsgáló intézetek bölcs mágusai szférikus geometriája, csillagismerete, matematikai tudása mind ott van az ékiratokon, és a mai szakemberek ámulattal és csodálkozva szemlélik SIPPUR URUK, NIPPUR - a Pártosok által újraépített tudományközpontok hagyományait. De nemcsak a hitvilága azonos népeinknek, hanem a nyelvünk is, amit "ARAM"-nak nevezünk ma. És itt fel kell hívnom az olvasók figyelmét megint arra, hogy senkit se tévesszen meg a sokféle elnevezés. Ugyanis mindegyik alapját a ma "sumer"-nak nevezett nyelvünk íráslelkei adják meg, és ezek a mai magyar nyelvünkkel is azonosak.

Elsőnek vegyük a "MA" vagy "AM" szavainkat. Mindkettőnek alapja az "AMA" (anya) ősi fogalmunk, melynek jelentése valóban "ANYA". (Ékiratos fogalomjegyét lásd: L. 237. sz. alatt.)

Másodiknak nézzük az "ÁR" szavunkat. Ezt is megtaláljuk a sumer- sumír ékiratokon ugyanígy, és jelentése: "előzőnlés, áradat". (L. 306.) De, miként mai magyar nyelvünkben is megvan ennek a "GAR" változata, amint mondjuk pl.: nagy "gar"-ral jött. így a "GAR" is ugyanazt jelenti, mint az "ÁR", már legalább 5000 év óta. Tehát ha így mondjuk: "ÁR-AM", ezzel éppen úgy az "ANYA-NÉP" fogalmát fejezzük ki, mintha azt mondanánk: "MA-ÁR", vagy "MA-GAR"... és itt az értelem attól függ, hogy milyen a "hiedelem", mert ha az az "ÁR" vagy "GAR", vagyis az a "NÉP" hiedelmében tiszteli az "ISTENANYÁT", mondjuk a "FÉNYSZÚZÉT", úgy ez a kifejezés úgy is értelmezhető: "ISTENANYA NÉPE", és ránk magyarokra így: "BOLDOGASSZONY NÉPE". De az "ÁR" és "GAR" azonos és "népáradat"-ként felismert jelentése megoldja az eddigi félreértéseket és félrevezetéseket is, mert magyarázatot kapnak a következő elnevezések:

MA-ÁR, "MA-GAR" ÁR-I, MA-GAR, MA-GAR-I-A, GAZ-ÁR (kazár - gyilkos nép) "BUL-GAR" (mozgó nép) és "HUN-GAR" (hun nép). "MA-DA" (MATA) - települt anyanép, és "SAR-MA-TA" - királyi, telepes anyanép. De a "PÁR-TOS" szónak az eredete is kimutatható: "PÁR-TU", ahol "TU" - "létrehozni, alkotni" jelentésű. Így "PÁR-TU" - (valaminek a) "PÁR"-ját létrehozni, mint "PÁR-TU". vagy "PÁR-TUS", mely már tulajdonképpen a "jelző", hiszen a "milyen?" kérdésre felel így: "PAR-TUS" mely az átmenetileg szétesett, régi HUN-

MAH-GAR-RI-ES MÁD "párjaként" úgy jött létre, oly erővel, hogy 500 éven át uralta Ázsia nagy részét és a Kárpát-medencét. De csak úgy tudott létrejönni ez a hatalmas birodalom, hogy az egy azonos származástudat és azonos nyelv mellett azonos vallási felfogásban, azonos hiedelemben ötvöződött egybe a Nagy Nép lelkivilága.

Az előbbieken "mágus vallásnak" neveztem ezt a hiedelmet, de talán alkalmazzuk mi is erre vonatkozólag a zsidó szülőktől származó, keresztény egyházatyának - EPIPHANIUS-nak - a Kr. u. 4. században kinyilatkoztatott meghatározását, mely szerint ő ezt a hiedelmet "schytizmusnak", vagyis "szittyá-korinak" nevezi, és e hiedelem bölcsőjét a "szittyá korszakba" helyezi, azzal a hozzáadással, hogy ennek a "szittyá-korszak"-nak kezdetét ő az özönvíz utáni Káldeában, Nimrud vezérlete alatt keletkezett politikai és vallási hatalom meghonosodásában látja és ezt a legnagyobb "eretnekségnek" nevezi.

Ez érthető nála, hiszen ő a zsidó gyökerű felfogás híve, ami kizárja és "eretnekségnek" hirdelve pusztítja a "Fény vallásának", az "Igazság vallásának" nemcsak tanait, hanem hirdetőit és követőit is. Itt aztán tudnunk kell azt, hogy ez a sumír eredetű "Fény-szenháromság" Zarathustránál változatlanul megtalálható. Az egyetlen különbség az, hogy Zarathustra hozza a hívőket a nagy Természet közelébe, kötelezővé téve a templomi sötétség helyett a "Nap elé állást", a ligetekben, a szabad ég alatti közös imádkozást, és ez a szittyák vallása.

A "mágus vallásban" a NAP minden természeti erő forrása. a jóságos életet fenntartó Istenerő. A "NAP" három megjelenési formája- a felkelő, delelő és lenyugvó - alapján egy alapjára állított egyenlőszárú háromszög jelképezi "Fényének Szenháromságát". De a világ teremtésében részes "Fény-Atya", "Fény-Szüze", és az újraéledő "Fény-Fiú" úgy szerepelnek ebben a hiedelemben, mint a Teremtés nagy misztériumának létrehozói, e Fény-Szenháromság tagjai. Így a "Fénynek" e "három" neve az Igazság, a jóságos Gondviselés és az Újraéledés isteni fogalmait-a "Nap" által képviselteti, és adja a Földön minden Élet megtartó erejének.

Tudjuk jól, hogy a szittyának nevezett népeinknél a NAP köszöntése mindenkinek, mindenkor, mindennapos kötelessége volt, és a fogadalomtétel is a Napra való esküvéssel történt. Miután pedig Napból eredőnek vélték az ember által gyújtott földi tüzet is, így az Eskü, - mint az Élő Istennek tantiként való szólítása - a "szent tűz" előtt volt a legigazibb és legünnepélyesebb. Valójában a "szent tűz" volt a "Sol-Invictus", vagyis a "legyőzhetetlen Napisten" földi jelképe. - Népeink sorsa bizony úgy alakult, hogy sokszor kellett "nomád" életmódot folytatnunk. Gyógyító mágusainknak nem volt templomra szükségük. Isten melege - a mindenkire egyformán ragyogó Napunk - kísérte őket mindenüvé, és benne hitték és tudták az Élő Istenünket.

Hát ilyen volt a Pártus Birodalomban egyesült népeink "államvallása".

De a birodalomban éltek a "perzsák" is, akik nem voltak semiták (miképpen dr. Baráth mondja őket), hanem szintén "Fénytisztelő" vallásuk volt, a perzsa felfogás szerint változtatott "zoroastrianizmus". Ez annyiban különbözött a MI vallásunktól, hogy ők a gondoskodó Jó-Isten (Ahura-Mazda) mellé odatették a gonoszság istenített szellemét is, "ARIMAN" (ármány) néven, Emellett hitték a "Fény-Szüzében", akit ők is ANAHITA néven ismertek, és a "Szent Tüzet" sem hagyták kialudni. Ez volt tehát a Pártus Birodalomban a második vallás.

A harmadik: a buddhizmus volt Indo-Pártiában, a Birodalom keleti részében, melyet a bölcs pártus uralkodók szintén tiszteletben tartottak. De elkövették jóra való törekvésükben azt a nagy hibát, hogy ugyanilyen türelemmel nézték a Birodalmuk negyedik vallásának gyarapodását is, mely valláspolitikai szándékaival és terveivel tulajdonképpen "belső, politikai ellenségeket" termelt ki a "vallás" fedőneve alatt. Ez pedig a Babilonban terebélyesedő és meggazdagodott zsidó valláspolitikai központ volt, ahonét-majd mint látni fogjuk- sok baj érte nemzetségeinket. -Jézus születéséig tehát ez a négy vallás gyakorlata és vallási szervezetei találhatóak a Pártus Birodalomban. Jézus születésével óriási változás áll be az eddig "schytizmusnak" vagy "mágus vallásnak" nevezett hiedelemben. Miként a "Betlehemi Herceg" c. munkámban részletesen kifejtem, a mi nagy népünk lelki világában élő és ismert azon sok ezer éves próféciák teljesedtek be, melyeknek ígéretként a hívők az Isten Fiának, a "Fény-Fiúnak" emberi testben való megjelenését várták. A Pártus Birodalom "vatikánjának", az Eufrates melletti SIPPAR város tudás-központja azonosította a Bethlehembben született Jézust ezzel a várva várt Égi Küldöttel.

Az eddig ismertetett történelmi eseményekből tudjuk, hogy a Pártus Birodalom seregei megsemmisítik JOPPA-nál a támadó római légiókat. JOPPA a palesztinai tengerparton van, és a pártus győzelem biztosítékának egyik feltétele az volt, hogy a héber nyelven GALILEA-nak nevezett terület, mint említettem, ADIABENE néven - mint tartomány - a Pártus Birodalomhoz tartozott, tekintve, hogy lakosai szintén azonos "aram" nyelvűek és a pártusokkal azonos fajú "szkíták" voltak. Vallási központjukat ők maguk, a saját nyelvükön "Bit-sa-an"(Beth-San)-nak nevezték, de az idegenek SCHYTOPOLIS néven ismerték ezt a régi alapítású és valóban "szkíta" várost. Ezt a területet zsidók nem lakták, csak néha-néha eljöttek ide a zsidó kereskedők, mert Schytopolisban csinálták a legkiválóbb lenvászont. Tehát a jó üzlet vezette a zsidókat ide.

Jézusunkról írt, említett munkámban azt is kimutatom, hogy Jézus a schytopolisi mágus vallás templomának udvarából korbácsolja ki az üzletelő és oda nem való zsidókat. Azt is bizonyítom, hogy Jézus Urunk a SIPPAR-i mágus központban ismeri meg a "régí írásokat", és onnan, mint tökéletesen kiképzett "mágus pap" tér vissza szülőföldjére, mely az elmúlt idő alatt már római fennhatóság alá került. Ezt nagyon jól tudják a jeruzsálemi zsidók, mert a babilóni központjuk bőségesen informálta őket a Pártus Birodalomban tevékenykedő "felderítő szolgálatuk" adataival. Ezért vádolják a zsidók Jézust így: "Te máguspap vagy". (A sokszorosan javított evangéliumokban úgy írják: "ördög van benned" (Ján. 7,20. és Márk: 3,22-30.), de az eredeti szövegek "mágust" mondanak.)

Jézus keresztre feszítése a Pártus Birodalom részéről csak azért nem váltott ki megtorló intézkedéseket, mert a SIPPAR-i mágus központ "előre elrendelt" Isten-akarathoz hirdette Jézus feltámadását, mint az emberi téveszmékben szereplő "gonoszság" feletti győzelmet.

De nem "áldozatot" vagy "feláldozást", hanem az Istenfiúnak az örök életét hitték, a vérükből testet öltött szkíta-arámi Jézus feltámadásában.

GYERMEK SZÜLETIK NEKÜNK, ÉS NEM A ZSIDÓKNAK!

Mindezek alapja pedig az a tudat volt, hogy Jézus is a nagy szkíta nép fiaként öltött emberi testet. És itt - az igazság érdekében - szembe kell fordulnunk még az evangéliumi írásokkal is, melyek a zsidóság szellemi fölényének érdekében zsidó eredetűnek hirdetik Jézust és édesanyját-Máriát -, aki valójában Adiabene pártos herceg és felesége, Grapte-Kharax pártos hercegnő leánya volt.

Jézus, mint Adiabene királyi hercegnő fia, valóban király. Werner KELLER azt írja könyvében ("Die Bibel hat doch Recht"), hogy a sippári mágusok jöttek Jézus köszöntésére, és mivel tudták pontosan a születés idejét, már egy hónappal hamarabb elindultak, hogy a születés perceiben ott legyenek. A pártus hagyomány azonban úgy tudja, amint a keresztény naptár is ünnepli: "Három Királyok" mentek Jézus köszöntésére. Valószínűleg Adiabene, Grapte és Balk tartományok királyai lehettek, akik Heródesnél egy protokoll szerinti kötelező látogatást végeztek. Ez egy felfegyverzett testőrséggel ellátott karaván volt, és a születés után a magukkal hozott kényelmes járművekre felpakolták az édesanyját és gyermekét, és vitték őket Pártiába.

(Az evangéliumi írásnak az a fejezete, hogy "Heródes haragja elől Mária és József a kisdéddel Egyiptomba menekülnek", ostoba mese, mert át kellett volna menniök a Judea alatt elterülő ENDUMENA nevű országon, mely Heródes szülőháza, és ebben ő volt a mindenható.)

Mária szülei korán meghaltak. Ő a "Betti-Sa-An"-i (schytopolisi) mágus vallású (magaslati hegyen épült) templomban nevelkedett, és mikor nagykorú lett, nagynénje, apjának unokatestvére, Adiabene Helena királyi özvegy (aki Mária apjával együtt vette fel a zsidó vallást, és megmaradt zsidónak), a jeruzsálemi "elitnek" bemutatja egy fogadáson Máriát. A zsidók mindenáron meg akarják szerezni Márta vagyonát, és így lesz Mária védelmezője atyai nagybátyja, Adiabene József Pandán, pedig Heródes felesége valamelyik fiának szerette volna megszerezni feleségül Máriát. Érdekes történet ez, és a megnevezett könyvemben elmondom azt is, hogy miképpen lett herceg Adiabene József Pandárból- zsidó József, az "ács". (Ez az Adiabene József herceg Galilea "pandán" ja [kormányzója] volt.)

Kérem azokat, akik Szent Józsefhez szoktak imádkozni, hogy továbbra is tegyék ezt. Ugyanis a szentek közösségében nem történik változás, csak a földi ismeretben. Talán véletlennek azt sem nevezhetjük, hogy pontosan MOST, a "hazatérés" 1100. évfordulóján tudjuk meg, hogy Szent József földi életében nem a zsidó ács volt, hanem Adiabene pártus herceg védelmezte a Boldogasszonyunkká LETT szép Szűz Máriát, és ez az Adiabene hun vér folytatódik Atillában, majd a magyaroknak Álmos Árpádi dinasztiájában.

Jézus Urunknak, az Isten Fiának, aki a földre szállt és emberi testet öltött, az emberi méltósága nem abban van, hogy a pártus-hun királyi vérből született emberré, hanem abban, hogy mint dúsgazdag és nagy birtokkal rendelkező Betlehemi Herceg, megelégedett mint ember a szegények sarujával, és gazdagságát szétosztotta nemzettestvéreinek, az elszegényedett és elnyomott galileai népnek.

Sokat kellene arról tudni, hogy miképpen élt Jézus Urunk, mint ember, de a zsidó származású "egyházatyák" úgy elpusztították az igazságot hirdető írásokat, hogy itt igen nehéz helyzete van a kutatóknak. Jézus apostolainak írásai, a valóságos evangéliumok is a máglya tüzeire kerültek. Ugyanis még Eusebius korában megvoltak, hiszen nemcsak a Saul rabbinak volt írásos hagyatéka. Péter, András, Tamás és a többiek is mind leírták azt, amit Jézus Urunktól tanultak. De ezek az írások a pártus Jézus tanait hirdették, és nem Saul ideológiáját. Talán eleget mondtam Sente Ildikónak arra a kérdésére is feleletül, hogy "miért nem szólnak az írások Máriáról...?" Hát azért, hogy meg ne tudja a világ, hogy "Isten szuverén és megkérdőjelezhetetlen akarata, üdvtervének megvalósítására Adiabene Mária hercegnőt választotta ki arra az Isteni feladatra, hogy földi édesanyja legyen a földre szállt Isten-fiának, Jézus Urunknak".

És itt szeretném megemlíteni azt a szervezett hamisítást, ami az evangéliumok és az ún. ószövetség összehangolásában történt. A hetven héber tudós fordította görögre a héber vallási írásokat, és ezt hívják SEPTUAGINTA-nak, de ebben igen sok változtatás történt, és a "végleges" szöveget egy pontusi zsidó - AQUILA- végezte a Kr. u. 2. században. De már itt benne vannak a Saul-Pál ideológiájának zsidótámaszú beékelései is azzal a céllal, hogy az evangéliumokba is "visszaékelhetők" legyenek az ószövetségi vonatkozások. Ha figyelmesen olvasunk, láthatjuk, hogy ezek a beékelések nem illenek be az olvasott szöveg gondolatmenetébe.

De a héberek írásaikban sokat átvettek a környező Jézushitű népek hagyományaiból, hogy a Jézusra vonatkozó "Istenvárás" hitének elemeit is judaizálják. Nagyszerű példának szolgál erre a "két izgatott lelkipásztor" bibliai idézete, amit Ézsaiástól vesznek át: "Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán leszen, és hívják nevét; csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek. örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének..."(Ézs. 9.6-7.) Tudjuk, hogy a zsidók nem hisznek az örök életben és az "örökkévalóság" is idegen fogalom részükre. Ez Ézsaiás írásába valóban "be van ékelve" a pártusok Jézusvárásának hitéből, szórul szóra a HATRA-i Jézushitű pártus templomi írásokból. Ugyanebben a templomban találták meg az ide mellékelt szobrot, ahol ábrázolja van a szöveg. A pártusok királya tartja kezében a "gyermeket, aki születik NEKÜNK", és nem a zsidóknak!

Munkatársam-Hadanich István teológus-is észrevette, hogy a Septuagintába és a Vulgatába is "beékelődtek" a judai vonatkozásúvá átalakított pártus hagyományok.

Az ő tanulmányából veszem át Zakariás 6.9-13, versének görög szövegét, mely az általam közölt ézsaiási idézet azonosos.

A görög szöveg után jön munkatársam olvasata és következtetése. "És ISTEN-nek szava érintett engemet. Válogass a fogságnak gyengéi közül a vezetőknél jelenlétében (vezetőkkel egyetértésben), a becsületeseknek a jelenléte szükséges. Különösképpen szükséges a mindenkori beleegyezőknek az egyetértése. És ugyanakkor látogasd meg egy nap SOPHONIUS előljárónak házáat, aki Babilonból érkezett. Vigyél ezüstöt és aranyat, és készíts koszorút, és övezd fel vele JESU-nak, a főpapak előljárójának homlokát, És azáltal te felkened őt (felavatom).

És a MINDENHATÓ világosan kijelenti: Íme a férfi, Napkeltének hívják, ugyancsak lenről emelkedik fel és megalapítja (felépíti) az ÚR- nak templomát. Ő megnyerő jóság és ülni fog, uralkodni a trónján. Pap lesz jobb keze felől és béketanácsosok és Ő lesz mindezek között."

KÁROLI Gáspár fordítását is közlöm, különleges eltérései miatt. "És szóla az ÚR hozzám mondván: Végy a számkivetésből valóktól: Heldaitól, Tóbiástól és Jedajától; és menj be azon a napon, menj be JÓSIÁ-nak, a SEFÁNIÁS fiának házába, a kik Babilonból jöttek, Végy ugyanis ezüstöt és aranyat, és csinálj koronákat, és tedd JÓSUÁ-nak, a JEHOSADÁK fiának, a főpapak fejére! És szólj neki mondván: Íme, egy férfú, a neve CSEMETE, mert csemete támad belőle, és megépíti az ÚR-nak templomát! Mert ő fogja megépíteni az ÚR-nak templomát, és nagy lesz az ő dicsősége, és ülni és uralkodni fog az ő székében, és pap is lesz az ő székében, és békesség tanácsa lesz kettőjük között."

Hagyjuk el a "beékelt" zsidó neveket, és akkor megkapjuk a hatrai templomban talált szöveget, ahogy mondja: "ZIMA-TI" (CSE-ME-TE)? - az "élet-honának-törvénye" születik NEKÜNK és nem a zsidóknak

Nem lehet és nem szabad Jézust oly egyszerű embernek bemutatni, akit csak emberi tulajdonságok irányítottak, és sorsa a szintén irányított és befolyásolt olyan embert életkörülményektől függ, amelynek célja: egy kegyetlen isten szemléletű vallás áldozati rítusába való besorolással, őt Jézust - egyszerű "krisztusi", héberül "messiási" feladat elvégzésére hivatalosítani. - Mert görög nyelven őt nem "CHRISTOS", hanem "CHRESTOS" néven liztelték, és "CHRESTOS" jelentése - a "legtökéletesebb", "egyetlen felséges", "szent". (Így írja ezt az egyik kiváló gnosztikus szakkutató, G. R. S. MERD: "Fragments of a Faith Forgotten" [London. 1906.] c, munkájában.) Azt is megtudjuk e könyvből, hogy a "névcsere" - vagyis az "E" betűnek "I"-vel való behelyettesítését - a zsidó származású "egyházatyák" követték el a Kr. u. 4. században, a Saul-Páli ideológia szolgálatára. "CHRESTOS", az "egyetlen felséges", nagyon jól ismerte az ő "küldetését" és itt, a Földön elvégzendő feladatát. Nagyon jól tudta azt is, hogy "emberi voltában" a zsidók meg fogják ölni, de hatalmában volt az emberi életet akkor letenni vagy felvenni újra, amikor akarja. Ezt a hatalmát még az evangéliumok is említik. (Ján. 10.18.) Tehát a nekünk "emberfeletti" CSODA, a "feltámadás", Jézusnál az ő isteni hatalmának kinyilatkoztatása volt, és azért jött vissza Palesztinába Pártus országból, hogy a "feltámadással" küldetésének eleget tegyen.

Amikor "visszatért oda, ahonnan küldetett", és bölccsé tett tanítványai megkezdtek azt a feladatot, amit a "MESTER" rájuk bízott, a tehetetlen gyűlöletében tobzódó zsidóság valamiképpen el akarta törölni Jézus emlékét Kajafás azon indokolásával, melyet a mai evangéliumok is hirdetnek így: "ha az ő emléke megmarad - az ő népe magára talál!" Az ő népe abban az időben a Pártus Birodalomban egyesített nagy, hatalmas Nemzetségünk, melybe a galileai és samáriai "szkíták" is beletartoztak. Ugyanis Jézus mennybemenetele után nem Jeruzsálemben alakult meg az őt követő "első" gyülekezet, hanem Beth-SAN-Schytopolis városában tömörülnek egyházközösségbe az "aramiak", akik nagyon erős lelkűek és mint majd látni fogjuk- a küzdelemben is nagyon hűségesek.

Jeruzsálemben a zsidó "agytrösz" ellátja kellő segédlettel SAUL-t, aki sohasem látta, sohasem hallotta Jézust és fogalma sincs arról, hogy mit tanított. De személyét beiktatja a zsidó áldozati rendszerbe, és mint "áldozati bárányt" beilleszti a zsidó hiedelembe egy olyan ideológiával, melynek alapja a zsidó tanokban gyökerezik ugyan, de Jézus keresztre feszítését és halálát "Isten áldozatának" hirdeti, a Bűn végleges eltörlésének érdekében.

Ugyanakkor Jézus apostolai egészen mást hirdetnek "CHRESTOS"-ról a Pártus Birodalomban, a "szkíták" között, ahol mindnyájan tanítják a rájuk bízott jézusi igéket. Az ő munkásságuk igen eredményes volt, mert mint - Nagy Konstantin történetírója - Eusebius emlékezik, a Pártus Birodalmat felváltó Sasanida-Perzsák a Jézushitű "szkítizmus"-nak 360 templomát rombolják le. Javasolom tehát, hogy vizsgáljuk meg ezt a Pártus Birodalomban kiterjedélyesedett és a zsidó származású "egyházatyák" által is "szkítizmusnak" nevezett Jézusi Szeretet Vallás tanait, és hasonlítsuk össze a Saul-Pál által formált Jézus-alakhoz csatolt ideológiával. Ez az összehasonlítás azért fontos nekünk, mert: "a szkíta-hun-avar-magyar életfolyamat összeötvöződésének ez a Pártos Birodalmi Chreatosi Szeretet vallás adja meg a törhetetlenség erejét és ez egybetartozás öntudatát".

(Az összehasonlítást részletesen közlöm a "Betlehemi Herceg - a Pártus Jézus" c. könyvem 233. oldalán.)

Jézus tanítványai nemcsak azért részesültek szeretetteljes fogadtatásban a Pártus Birodalom "szkítái" között, mert maguk is - éppen úgy, mint "Mesterük" is - a nagy, hatalmas nemzetségbe tartoztak, hanem azt a jézusi tanítást terjesztették a nép között, az eddigi "nap felé" forduló hitük tökéletesítésében, hogy "az Isteni tudást az atyádfia nemzettestvérszeretetével kell teljessé tenni". Folytatták Jézusnak azt a valóban "megtartó" szándékát, amikor "a láthatatlan lelki, nemzettestvéri összetartó erőt, a>i Istenben élő nemzeti öntudatot helyezték a pártus-szkíta hitvilág központjába, ahol az isten Fia-Napfény- tisztasága és ereje volt a mindennek feletti indíték".

És hogy ez a hiedelem milyen egységet és erőt adott népünknek, azt földrésznyi birodalmai bizonyítják, melyeket - harc árán, de - nem kegyetlenséggel alapítottak ennek a nemzeti vallásé lett Jézus-hitnek a segítségével.

A Pártus Birodalom 500 éves fennállásának félidejében tehát a jézusi tanítás hozza meg azt a fordulópontot (arámi nyelven "új-gúr"), mely a saját nemzeti öntudatot Istenszolgálatnak rendeli, és így mentesít minden nemzetet a judai gyökértől.

De ugyanezt hirdeti a schytopolisi főpap - BASILIDES - is, és hirdető útján Alexandriába is átmegy (125 A. D.), ahonnan az Alexandriában született ORIGENES hozza vissza e tanokat a Galilea melletti Caesariében végzett hitoktatásába a 3. században, így mondva: "Jézus igehirdetését nem lehet és nem szabad a zsidó szellemmel összekeverni." (Saul-Pál ideológiáját zsidó politikumnak véli.)

Ez a szereteten alapuló vallás volt a Pártus Birodalomban annak a jószándéknak és toleranciának az alapja, mely megakadályozott minden "bosszúállást". A "fény fiai" - a mi hatalmas Nemzetségünk - nem fizette vissza a babilóni zsidóknak a "purim kegyetlenkedéseit". A perzsákat sem büntette meg a Pártos Birodalom előtti perzsák vérontásai miatt. Pedig a perzsák is és a zsidók is évszázadokon át táplálták és élesztették maguk között a gyűlöletet jóságos és türelmes népeink ellen. A Kr. u. 3. századforduló idején aztán megvalósult a perzsák gyűlöletes szándéka, és orgyilkosokkal irtották ki az Arsák királyi család tagjait. Megalakul az ún. SASANIDA-PERZSA uralom a Pártus Birodalom helyén. A pártus nép nemzeti vallásának szervezetei remekül kialakultak az elmúlt 2 évszázad alatt, és az egyházfő - ez Arsák királyi házból származó ~MANI", aki tisztában van azzal, hogy a perzsák ismételten népünk ellen fordulnak.

A sasanida- perzsák BAKTRIÁT és BAHL fővárosát nem bírták elfoglalni, és MANI - innen rendelkezve - 9 püspökséget szervez a hunok között, látva a perzsák pusztítását a volt

Pártus Birodalomban, ahol az új perzsa hatalom egyenként, családonként kezdi irtani a pártusokat.

Mani tehát bevezeti a "törzsszövetséget". Megszünteti az egyházközösségeket (hiszen templomaikat a perzsák lerombolták), és a családokat törzsekbe tömöríti. Senki sem él "egyéni életet", hanem a "törzs" védi az egyént. - A babilóni zsidóság csak szítja a perzsák gyűlöletét azzal, hogy a volt Pártus Birodalom "szkíta- manicheusait" éppen olyan "keresztényeknek" nevezi, mint akiket Rómában az oroszlánok elé dobnak, azért, mert ezek "minden más vallás ellenségei". - Eredményes is volt ez az áskálódás, mert II. Shapur sasanida uralkodó, 273 A. D. évben kivégezteti MANI-t, akit a hagyomány szerint elevenen megnyúzat.

De ez a Jézus-hit, mint a régi szkíta hitvilágnak összeforrása a jézusi tanítás eszmevilágával - mint "manicheizmus" betölti a lelkeket, és él, terjed, terebélyesedik a magyar népeknél. A 4. századra való forduláskor pedig már oly erős, hogy a zsidó gyökerű kereszténységet erőszakoló és zsidó szülőktől származó EPIPHANIUS "egyházatyja" főművében, melyet "CONTRA HAERESSES" címen hagyott az utókorra, a manicheizmust nevezi a judai-kereszténység legerősebb ellenségének.

Ez természete is, hiszen MANI is CHRESTOS apostola. Tanítása a legtisztább Jézus-hit, a "törzsszövetségben" összeforrt nemzettestvéri szeretettel való élés, a nemzeti öntudat ébrentartása a Hitben és imádkozásban, de most épített templomok nélkül, a Természetben - az "Isten Napjának Ege" alatt. Nagy Konstantin uralkodása alatt megindult egyházi viták talán azért nevezik ezt a minden zsidó szellemiségtől mentes manicheizmust ismét "schytizmusnak", mert szertartásaikat a szabad ég alatt, a természetben tartják, ugyanúgy, mint a Kr. előtti szkíta népekről is így tudták.

Talán érdekes itt azt megjegyezni, hogy népeink között voltak a régi "ZOROASTER" tankövetők is, akik a testi, rossz princípiumokat az "Ármány" (perzsa ARIMAN) emberfeletti erejéből valónak hitték.

Ennek a hiedelemnek elvetésére hirdette MANI azt, hogy ilyesmi Jézusra nem vonatkoztatható, mert "CHRESTOS" Jézus nem emberi értelemben vett - hanem csak látszólagos testben élt, amit akkor vett fel és tett le. amikor akarta.

Azért volt nagyon fontos nagy, hatalmas népünk szellemvilágának a felderítése és Istenhez való közeledését szolgáló hiedelmének megismerése, mert pontosan ez az Istenhitben megtisztult és a Fény felé forduló, Jézust a Földre érkezett Isten-Fiúnak elfogadó, atyádfia-nemzettestvért segítő Istenes nemzeti öntudat volt az a hatalmas erő, mely népeinket és a manicheizmus törvénye szerinti "törzseinket" oly biztosan összeötvözte.

Higgyük el azt, hogy népeinknél a földre szállt arámi-szkíta-pártus testű "Világ Világossága", az atyádfia-nemzettestvér szeretetének törvényével, sokkal hatalmasabb nemzeti összetartó erőt teremtett, mint amit a zsidóknál - a jahwei büntetések fenyegetéseivel - a héber papság kialakított. Ugyanis népeinknél a sok ezer éves karizmatikus Isten-várás teljesedett be, és ez a földi uralkodó elhivatottságában folytatódik, átruházva reá a karizma által nyert köteleességeket is. Ez a hiedelem biztosította a mindenkori uralkodónak a nagy területre szétszóródott népeink részéről azt a feltétlen engedelmességet, mely nélkül bizony nem bírtak volna "földrésnyi" birodalmakat létrehozni. Mert a Pártus Birodalom bukásának "hivatalosított" dátuma után a már "sasanida-perzsa birodalmat" is megtámadja Róma. Diokletian (284-305) egyik cézárja VALERIUS - a légiók vezére, és ismét CARHAE nál ütköznek meg. A csata megint római vereséggel végződik, és a rómaiak történetéből tudjuk meg, hogy valójában nem a perzsák, hanem a régi Pártus Birodalom újraéledésével. BEROZAMAD. az Arsak nemzetség egyetlen maradéka győzi le Valeriust. (294. A. D.) Így a Pártus Birodalom - ha rövid időre is, de - visszaállítódik a baktriai Bahl fővárossal, mert Berozamad legyőzi a sasanida-perzsa I. Sapor-t. és csak 326. A. D. évben tudják a perzsák átvenni véglegesen az uralmat. Ezt részletesen leírom a "Káldeától Ister-Gamig" c. könyvem I. kötetében.

A Római Birodalomban már Nagy Konstantin (305-337) uralkodik, aki lábát Rómába nem teszi, hanem megalapítja a székhelyét, Konstantinápolyt, és nemzeti vallásnak rendeli a kereszténységet. Miután ennek a "kereszténységnek" le kell rögzíteni a hivatalos tanait,

folytatódnak a már megindult hitviták-ezúttal zsinatok útján. Az uralomra került perzsák most még erősebben kezdik üldözni az uralmuk alatt lévő területeken Jézus- hitű és manicheusnak nevezett népeinket, mert azt mondják róluk, hogy éppen olyan a vallásuk, mint halálos ellenségeiké, a rómaiaké. Most aztán valóban megindul népeinknek észak felé való menekülése, és a baktriai központ veszi fel a megint "sz-kita"-vá (azaz "vándorrá") letteket, de a Kárpát-medence felé is fordul az "átszivárgás" szándéka, miként azt az itt közölt térképen bemutatom.

Ez is egy hatalmas érve a hun-magyar azonosságnak, mert íme - erről a területről is indul a hun áradat, hogy a Pártos Birodalom megszűnése után "egy" emberöltő elteltével 375. A. D. évben-, már a Kárpát-medencében megtelepülve, onnan támadja a rómaiakat.

HOGYAN LETTÜNK POGÁNYOK?

Már tudjuk, hogy MANI a hunok között 9 püspökséget szervezett, és azóta éppen 130 esztendő telt el addig, míg a hunok a Kárpát-medencében megjelennek. Ezalatt a 130 év alatt a manicheusnak nevezett Jézushit tehát az összes hunoknak éppen úgy "nemzeti vallása" lett, miként minden nemzetségünkénél és törzsünkénél is. Így a nemzedékek abban a hitoktatásban részesültek, hogy: "a MI vallásunk mentes minden zsidó befolyástól", és ebben a hitoktatásban természetesen az is benne volt, hogy: "a vérünkből testet öltött Világunk Világosságát a zsidók kínozták és feszítették keresztre". (Ezt a hagyományt sugározza ugyanis a már "magyarországi" Mária Siralomnak nevezett írott emlékünknél.)

De a Római Birodalomban Nagy Konstantin "államvallása" még mindig "háborog" ebben az időben. A 399-403. A. D.-től hirdetett tanok "ellen" irányulnak, és a már élő, de viták alatt álló "római kereszténységet" mindenáron a Saul-Pál féle ideológián alapuló zsidó gyökérbe akarják beoltani. -Természetesen mindazok az "egyházatyák", akik ezt az irányzatot képviselik, éppen olyan zsidó származásúak és zsidó mentalitásúak, mint Saul-Pál volt, és a mi népeinknél már megszilárdult, és ismétlem - minden zsidó befolyástól mentes Jézushit - éppen azért nevezik "schytizmusnak", hogy ezzel a névvel megjelöljék azt a népet is, amelyiket a Jézust felfeszítő Kajafás az "ő népének", vagyis Jézus népének nevezett. Ezzel a megkülönböztetéssel természetesen népeinkre és ez egész hatalmas nemzetségünkre ők nemcsak az eretnység pecsétjét nyomták rá, hanem a római államvallás ellenségeinek is nyilvánítottak minket. Már az alexandriai zsinaton "kiátkozzák" a "schytizmust" - a "szkíta" népekkel együtt. HYERONIMUS judeai, és EPIPHANIUS cyprusi püspökök a "kiátkozás" javasolói. Mindkettő zsidó. Ez a zsinat részükre igen kedvező időpontban zajlik le (399. A. D.), mert a Római Birodalom már 395. A. D.-ben kettészakadt. A Nyugati rész-Róma központtal - már zsidó gyökerű "keresztény", de a Keleti Bizánc még nem. Itt NESTOR patriárka küzd haláláig (440. A. D.) a zsidósítás ellen.

A "vitákat", illetőleg a zsinatok határozatait azonban igen befolyásolja a két római birodalom politikai helyzete. Ugyanis a hunok legyőzik mind a két római birodalmat, és a 4. században, Atilla Birodalmának vazallusaivá válnak a rómaiak. Létük teljesen a HUN politikai, katonai és gazdasági hatalomtól függ. Róma hosszú évszázadokon át csak parancsolt és kegyetlenségével uralta a népeket. MOST pedig engedelmeskednie és fizetnie kell ATILLÁ-nak. Az eddigi "uralkodó"-nak ez nem tetszik, és mindkét római birodalomban "BARBÁR" nevet kapnak a hunok és így a vallásuk is az, vagy a zsidó terminológia szerint "POGÁNY", mert nincs zsidó gyökere és nem a Saul-Pál ideológia szerinti Jézusa van. - Hát így lettünk "pogányok". Talán azért, mert éppen a legnagyobb viták idején mutatta meg ATILLA a rómaiaknak a "jézusi-szkíta lelkiület igazi arcát".

Halála előtti tavaszon Róma előtt áll seregével. A római hagyomány így emlékezik róla:

Róma mindig ünnepelte a győzteseket. Most Atilla volt az, akit ünnepelni kellett. A leghíresebb római költő állt elébe, és mielőtt az elébe járult Róma püspöke megszólalhatott volna, a költő szavalni kezdett, és Atilla királyt Istennek nevezte. Atilla itt megszakította a szavát, és a költőt egy hevenyészett máglyára dobta versével együtt, mondva: "ember ne hasonlítson Istenhez másik embert". Azután levetette a költőt a máglyáról, hogy élve maradjon, de az istentelen verset hamvadni hagyta. Aztán a pápához fordult, akivel latinul beszélt, és Rómában semmi kárt nem tettek a hunok.

Ebből a mondából is láthatjuk Atillánk istenes voltát és nemeslelkűségét, és ez is arra serkent minket, hogy megkeressük a történelmi igazságot Atillára vonatkozóan, mert csak rosszat tanítanak róla.

Ki kell törölnünk az emberek emlékezetéből a zsidó-gót Jordanes hamisításait. Hirdetnünk kell azt, hogy a catalauni csata nem volt, hanem éppen ellenkezőleg- Atilla és munkatársa- AETIUS, római hadvezér-együtt dolgoztak egy hatalmas eurázsiai birodalom megalapításán, mely biztosította volna az örök békét Nyugat és Kelet között, és az emberi jólétet is annyi évszázad háborúinak emberirtása után.

Valószínűleg arra is rájöttek, hogy a "zsidógyökerű kereszténység" a vallás erejével töri meg a nemzetek öntudatát és önbecsülését, és alárendeli őket a zsidóság-szintén e vallás által tanított kiválasztottságának.

Atilla hirtelen halála és Aetiusnak Atilla halála után röviddel való "kivégzése" azt a gyanút kelti, hogy azért maradtak "felderítetlenek" haláluk okai és okozói, mert a Kajafás-Epiphaniusi "kezek" működtek közre itt is.

A mi közös történelmi kutatásainkból azonban az a valóság mutatkozik teljes bizonyossággal, hogy: a HUN-MAH-GAR-RI-ES hatalmas nemzetségünk Atilla idejében már lelkiileg-testileg egybeötvöződve halad a Sors útján olyan Jézushitű nemzeti vallásban. mely nemcsak a nemzeti öntudat megtartója, hanem az atyádfia-nemzettestvéri szeretetben az egész hatalmas nemzetséget, a karizma erejével köti - a Jézusi Ige megtartásával - a Természet Urához. Istenéhez. Tehát népeinknek az egységes nemzeti vallás adta az összetartozásnak azt a hatalmas erejét, mely a következő évszázadok sok nehézségéből mindig a Kárpát-medencei őshazába terelte vissza őket. Mert Atilla halála után Perzsiából még erősebben megindul a nem perzsa fennhatóság alatt lévő északi területeink felé való népáramlás. Ez a perzsiai politikai események következménye, tehát tudnunk kell azt, hogy "Mi történik Perzsiában...?"

De mielőtt Perzsiába tekintenénk, szeretném összefoglalni eddigi ismereteinket, hangoztatva és hangsúlyozva hatalmas nemzetségünknek óriási területen való terjeszkedését. Soroljuk csak pontokba a legfontosabbakat, ismereteink rögzítésére:

Hatalmas nemzetségünk- eddig ismert- hiányos történetét az idegen vagy a magyar érdekek ellen "magyarul" író, de a nemzeti öntudatra serkentő igazságot mellőző történészek tolmácsolásából ismerjük. Ezeknek minden igyekezetük az, hogy minél több apró részre, "törzsecskékbe" tagolják azt az egynyelvű és egyfajú hatalmas népünket, mely a Kárpát-medence- Káspi Aral- térség és Mezopotámia által összefonódó nagy háromszögben éli, és ebben a korban - amit most tárgyalunk- már nemcsak fajilag és nyelvileg, hanem azonos, jézusi szellemű nemzeti vallásban is összeötvöződött.

Ennek ellenére az említett "történészek" - általánosan használva a "szkíta" elnevezést-különböző nemzetiségűnek mutatják be a "pártus", "hun", "avar", "sarmata", "daha" stb. elnevezésű, de valójában azonos néprészeinket. Ezáltal oly hatalmas zűrzavart hoznak létre, hogy az általuk előadottakból az igazságot kiértékelni nem lehet,

Igen nagy előszeretettel illesztik az "iráni" és "török" elnevezéseket ránk, és nem hajlandók elismerni, hogy egész Iránt a Pártusok Birodalma tölti be, és "török" nyelv és nép csak az arab hódítás révén keletkezett.

Kiegészítik még az érthetlenséget azzal is, hogy az "egy-azonos Jézusi vallásban" összeforrt népünket vallásilag is elkülönítik egymástól a "manicheus", "nesztoriánus" és "pogány" elnevezések használatával. Azt kérem olvasóimtól, hogy a sokféle vallásnév se zavarjon meg senkit, mert a "judai gyökerűek" zavarkeltése ez. Ma már tudjuk, hogy az ilyen "eretnek" elnevezések mögött a jézusi tanítással megerősödött ősi szkíta- mágus vallás rejtőzik, mely nem más, mint az igazi jézusi kereszténység, minden judai gyökér és kapcsolat nélkül.

2. E zavarkeltés végső szándéka az, hogy senki ne ismerje fel azt a valóságot, hogy a "Jézusi szkítizmus" volt hatalmas nemzetségünknek az összetartó ereje, melynek megszilárdulását kiegészítette az a sok ezer éves Isten-várás, mely Jézus Urunk földre szállásával valósult meg. és a hiedelmet egy változhatatlan karizmatikus HIT- té tette.

3. A történelmi igazság meglelése után azt is észrevehetjük, hogy pl. a "hunok történetét" azért fedi sűrű homály és a tisztázatlan események halmazán tanyázó érdektelenség, mert Róma és Perzsia igaz történetét a "hunok nélkül" megírni nem lehet. Ha betekintünk korunk-erre vonatkozó - legismertebb munkájába, melyből idézni fogok valóban "ködösítő" részleteket, meglepetve fogjuk észrevenni azt a hatalmas befolyást, melyet a hunok a római birodalmakra és Perzsiába gyakoroltak.

(Hivatkozok Altheim: Die Hunnen N. k. "Späte Arkasiden, frühen Sassaniden und die Hunnen" c. fejezetére.)

A Nyugat- Római Birodalom történetében minden történész elhallgatja azt, hogy a gótok iszonyú pusztításokat végeztek ott, és a rómaiknak a legnagyobb ellenségei voltak. Csak a sok adat összevetésével derül ki aztán Altheim történetírásából, hogy: a) Aetiust - még Atilla uralkodása előtt - RUGA hun király kétszer is megsegítette a gótok ellen, és a hun csapatok élén foglalta vissza a gótoktól Galliát és Burgundiát. A segítség fejében azonban RUGA véglegesen bekebelezte a Hun Birodalomba Pannoniát és Valeriát.

Erről így tudósít Altheim: "A római birodalomban Aetius csinált rendet, amikor 60 ezer harcosból álló hun sereg élén mindenütt győzött, és olyan ügyes volt, hogy a veszélyes vendégeket Itáliából úgy vezette ki, hogy azok semmi kárt nem okoztak."

(A "köszönet" helyett a germán Altheim még "belerúg" azokba a hunokba, akik vérüket ontották a rómaiakért. Ez a "hun segítség" 425. A. D. évben volt, írja.) Majd a továbbiakban mégis elismeri, hogy: "Aetius római birodalmát a hun seregekkel szerezte és biztosította." Aztán hirtelen megint "szkítáknak" nevezi őket, és így írja: "a szkíták jelenléte a Kaukázustól északnyugatra. a Kr. u. 2. évszázad közepén. létezik". Azt is megállapítja, hogy: "Aetius, fiát - Carpiliót - Atilla udvarába küldi 434. A. D. évben".

Atilla és Aetius között tehát egy szoros családi, szinte testvéri kapcsolat állt fenn, és ez nemcsak "megkérdőjelezi" az eddig nem bizonyított katalauni csata megtörténtét, hanem annak az elismerését is követeli, hogy a hunok és Atilla segítségével Aetius nem tudta volna megtartani a Római Birodalmat. Ugyanis ez, Aetius halála után, a kegyetlen germán-gótok és vandálok martaléka lett, akik Rómát éppen háromszor felégették. Erről azonban Altheim nem beszél. Népének gyászos történetét a hunok gyalázásával szeretné elfeledtetni.

Kicsit előreugrottam Atilla említésével, de szükséges jól tudni azt, hogy a Pártus Birodalom bukása után még egy emberöltő sem múlik el, és az északra húzódott pártus-hun nép, egyesülve a Káspi-Aral tér testvérnépével, a C3 központ királyi székhelyét áthelyezi a C1-be, vagyis a Kárpát-medencébe, ahol Kr. u. 350 körül, a hatalmas és Ordosig érő Hun Birodalom központja Atillával éri el legnagyobb hatalmát.

Ez a legnagyobb bizonyítéka az egy-nép, egy-nyelv és azonos vallás megállapításunknak.

MI TÖRTÉNIK PERZSIÁBAN?

Az előbbi fejezetből már tudjuk, hogy a Sassanida-Perzsa I. Sapor Berozamad Arsák- véréül uralkodó legyőzi és visszaállítja a Pártus Birodalmat. Altheimtől érdekes részletet tudhatunk meg erről az időszakról, mert úgy írja, hogy 260. A. D. évben: "Sapor fogságba ejtette Valerian cézárt 70 000 katonájával együtt és Párthia- Perzsiába deportálta őket." (152. oldalon.) Aztán megemlíti, hogy ez a 70. 000 deportált katona itt Perzsiában-ismerkedett meg a manicheus-kereszténységgel", és Origenes tanait követik, mint a sarmaták, dákok és szkíták is. Aztán Tertulianra hivatkozva mondja: "ezek mind Chrestost imádják, aki őket egyesítette" (qui iam unit). Megtudjuk azt is, hogy: "Dáciában 'dák-szkíta' kereszténységet találunk már a 270. A. D. évben." Tehát ezek az adatok mind azt bizonyítják, hogy a különféle nevekkellátott hatalmas nemzetségünk a Chrestosi kereszténységben ötvöződött egybe, és hívhatták azt nestoriánizmusnak, manicheus vallásnak vagy szkítizmusnak, a minden judaiságtól mentes, igaz Jézus-hit adja a nagy nép erejét.

Akárhogyan is igyekezik Altheim "általánosítani" a hunok perzsiai befolyását beavatkozásuk lekicsinylésével, a történelmet ismerők látják azonnal, hogy I. Sapor sassanida uralkodó legyőzését nem akarja elismerni, hanem így írja körül: "a kaukázusi hunok rablóhadjáratai a harmincas években és röviddel a 3. évszázad közepén Kiestiport (főváros) szomszédságáig érnek".

Itt tudni kell azt, hogy ez az I. Sapor "nyúzatta" meg a pártusok főpapját, MANI- t. Berozamad hunjai elfoglalták Perzsiát. Sapor is megölték. Utána fia, II. Sapor egyességet köt a fehér hunok királyával és így lesz Perzsia uralkodója. Ezt Altheim így "tálatja": "II. Sapor (309-379 A. D.) 356-357 telén a chioniták (heftaliták) határán áll és 359-ben visszajön, mint a chionita (heftalita) király szövetségese, de a heftaliták elfoglalják a kelet-iráni országokat."

Most-a még nagyobb zavarkeltés érdekében- "chionitáknak" nevezi a "fehér-hunokat", zárójelbe téve a rájuk vonatkozó "heftalita" megnevezést. Aztán évszámokat gondosan elkerülve, mégiscsak el kell ismernie a "hun főlényt", az évszázadok eseményeinek leszűkítésében is. Így Altheimtől tudjuk meg, hogy bizony a nagyon dicsőített Sassanida-Perzsa Birodalomban is a hunok uralkodnak. Idézzük Altheim írását: "A kaukázusi hunok, Keletről jövő utánpótlással megerősödve, 375-ben Dél-Oroszországba törnek. Számptalan hun előretörés történik a Jaxartes és a Don között.

A nyugati részük a Sassanida Birodalomban támad, eredménytelenül, de az első támadás mégis a főváros kapujáig ér. Száz év után sikerül a keleti hunoknak Sogdianában, tehát az Oxus és Jaxaries között, mint sassanida federáció, megszilárdulni. Egy évtizeddel később sikerül a dél-oroszországi betörés, amelyet a nyugati hunok a Duna alsó folyásáig terjesztenek ki. De Irán északkeleti részén is megsokszorozódik a hun hatalom. A heftaliták elfoglalják Baktriát és Chorezm egy részét is, és véget vetnek a sassanidák uralmának.

Száz évvel később, az 5. század közepén éri el a Hun Birodalom tetőfokát Atilla uralkodása alatt, akinek halála után a súlypont Keleten, a heftalita hunoknál van. Ezek győzik le Sassanida-Perzsiát 484-ben (A. D.) Peroz (459-484) királysága alatt. Az ő utódja Kavád 1. (488-531), aki a heftalitáknál nevelkedett, és az ő segítségével kerül a trónra. Kavád a hun seregek támogatásával támadja a rómaiakat."

Hát most csodálkozhat mindenki, akit úgy tanítottak a "magyar" történelemre, hogy Atilla halála után eltűntek a hunok. - Ki kell mondani és tanítani kell azt, hogy nyugaton és keleten is ők uralkodtak. Most a magasra dicsőített Sassanida-Perzsa Birodalom történetének elemzésénél ugyanazt látjuk mint a nyugat-rómaiaknál. Ott Aetius csinál rendet a hun seregek élén, itt pedig Perzsiában az történik, amit a "keleti", ún. "fehér hunok vagy heftaliták" parancsolnak, és a végén a perzsa uralkodó a hun seregek támogatásával támadja Rómát.

A német (gót) Altheim persze azt nem közli, hogy ennek a Kavád I. sassanida-perzsa uralkodónak a felesége -HEBDAL- (talán Heftal) a fehér hunok (heftaliták) királyának a leánya.

Talán az ő nevéből jön a "heftalita" elnevezés, de ezek a "heftaliták" birodalmukat - a saját nyelvükön - "ABAR-SÁR"-nak nevezték, melynek határa a "BAGARD" (Oxus). Ennek a határfolyónak pedig a "vigyázója" egy szép fehér madárként megjelenő tündér, akinek nevét így írták le a hunok nyelvén nem ismerők: "KAUICAG". Én úgy gondolom, hogy ez a magyar "KÓCSAG".

De nem tudósít Altheim MARI-AMU naplójáról sem, aki leírja, hogy a hunok országában "manicheus püspökségek" sok-sok misszionáriussal szervezik a Chrestos-i vallást. (Henning W.: Mittelalterliche Kronik.)

Ezekből a korabeli adatokból tehát megtudjuk azt, hogy ezeknek a "fehér-hunoknak vagy heftalitáknak" a neve - az ő saját nyelvükön mondva: "ABAR" (avar) és ezekkel van szövetségben a hun HEBDAL és KAVAD I, fia. -I. COSROES ANOSIRVAN (531-591.)

De nemcsak édesanyja népével, a hunoknak (heftalitáknak) nevezett ABAR-SÁR-iakkal tartja a szövetséget ez a félig hunvérű - sassanida- perzsa uralkodó - COSROES ANOSIRVAN -, hanem baráti szerződést kötött a saját országában-Sassanida-Perzsiában - élő, volt pártus birodalmi és nem perzsa, hanem hun származású leszármazottakkal, akik törzsszövetségben élnek, és saját magukat KAN-GAR népnek nevezik. Fejedelmük nevét így írták le a perzsák: "ZABARGÁN". (Gondolom: talán SZABARKÁN.) Ezeket a "kangarokat" összeötvöző és összetartó és "tűztisztelő Jézus-hitet" itt nesztoriánus- kereszténységnek nevezik a perzsák. Talán azért, mert a perzsákat kellemetlen emlékek fűzik az általuk kivégzett MANI nevéhez, és így lett itt a manicheus vallás nesztori kereszténységgé, pedig mind a két név alatt ugyanaz a minden judai befolyástól mentes KRESTOS-hit él és ad erőt.

Ezt a kangar-perzsa szövetséget "PIRAN-GUGNASPOT" néven ismerteti Anosirvan király az önéletrajzában, ahol leírja, hogy: "Zabargon fejedelem vezetése alatt álló és 50.000 főt számláló, három kangár törzs önállóságát elismeri és nesztoriánus kereszténységüket tiszteletben tartja."

A szerződés megkötése után Zabargon kéri Anosirvánt, hogy püspökük legyen MAR-GRIGOR. Anosirvan azonban ezt megtagadja és püspöknek kinevezi MAR ABA-t és a nesztoriánus főpapot MAR-GRIGORT - lefejezteti. -Ezért a tettéért felbőszült mind a három kangár nemzetség és Zabargán vezetésével elköltöznék Perzsiából. Csatlakoznak a Don melletti és BAJÁN uralkodása alatt lévő ABAR-okhoz, aztán 558. A. D. évben, Baján népének részeivel együtt, PANNONIÁBA költöznek.

Tehát Atilla után 100 évvel egy újabb "hazatérés" történik, és az új ABAR-SÁR. Baján kagán Avar Birodalma a Dontól az Ennsig terjed.

Justinus I. bizánci császár (537-575) is ennek az Avar Birodalomnak az "adófizetője". A nem magyar érdekű történelemszemlélet megvetéssel nyilatkozik a hunokról és az avarokról, azért, hogy mindkét római birodalomtól évi "béke-adót" követeltek, aranyban. Altheim nagyszerűen leírja azt, hogy a "rómaiak az általuk elfoglalt területekre földadót" vetettek ki és azt könyörtelenül behajtották. Hát a hunok és az avarok ugyanezt a földadót követelték a rómaiaktól, de az általuk el nem foglalt és a rómaiak részére szabadon hagyott területekre is felszámítva. Az alanti térkép mutatja a hunok támadásait Sassanida-Perzsia ellen.

Így fizetett I. Justinus bizánci császár is Baján Kagánnak évente 80 000 bizánci arany-solidust, ami 360 kg. színaranyat jelent.

Justinus II. (565-578) megtagadja az adófizetést, és Tiberius nevű fővezére a bizánci csapatokkal megtámadja az avarokat. Baján seregei azonban legyőzik a bizánciakat, akik aztán az adót tovább fizetik még a következő három császáruk alatt is. Baján meghal 602. A. D. évben.

Halála után egy nagyon érdekes eseten csodálkozhatunk, mely bizonyítja azt, hogy a nemzeteket összeforrasztó erő mindig a "nemzeti vallás". - Ilyen "nemzeti vallásuk" volt a sassanida-perzsa birodalomban a "szent tüzet" tisztelő zoroasztriánizmus (Ahura-Mazda és Ariman). ahol megtaláljuk a "Fény-Szüze"-ANAHIT istenanya kultuszát is a perzsáknak.

A "magyari népeknél" pedig szintén "nemzeti vallás" lett a minden zsidó befolyástól mentes, igazi Chrestos-hit, mely mint láttuk - a történészek írásaiban "szkítizmus, manicheizmus, nesztori kereszténység", majd végül az ortodoxia által kiátkozottan, mint "pogányság" néven található. Itt is megvan a "Fény-Szüze" nevű Istenanya kultusz, mely Jézus Anyjában Máriában - hiszi ANAHITA megtestesülését és miután a Természetben érzi az Isten jelenlétét, így a "szent-tűz"-nek a tisztelete is a kultusz tartozéka.

Ugyanebben az időben a bizánciak már judai- keresztények, tehát a zsidó Messiási ideológia követői és minden más vallást pogányságnak és "eretnekségnek" tekintenek - éppen úgy, mint a zsidók is.

Ennek a zsidó gyökerű vallási felfogásnak gyakorlataként, Heraklios (610-641) bizánci császár elrendeli a "szent tűz" meggyalázását, és saját maga is beleköp.

Ezt megtorlandó, KOSROES ANOSIRVAN II. (591-628) sassanida- perzsa uralkodó szövetséget köt - a "szent tüzet" szintén tisztelő avaroknak az uralkodójával - "BAJÁN-FI"-val (akinek nevét nem jegyezte fel senki sem), és büntető hadjáratként, 627. A. D. évben együttesen megtámadják Bizáncot. Theodorus Synkellos, Hagia Sophia diakonja írta le ezt a "Bellum Avaricum de Pisies" c. munkájában. Ebből tudjuk meg, hogy az avarok-a perzsa szövetséges csapatok beérkezése előtt- legyőzték a bizánciakat, és a bizánci "kegyelmi követséget" az avar Kagán SABARAZ nevű perzsa fővezérhez utasítja, hogy ő szabja meg a békefeltételeket, és a Kagán, seregével együtt, elhagyja Bizáncot 627. A. D. év augusztus 7. napján. Azóta vallási ünnepe augusztus 7-e a görög szertartású bizánci egyháznak,

E sorok írója hatalmas népünk fiainak lelkében élő karizmatikus nemzeti öntudatot és az őshazai hagyományokra való emlékezést látja annak a szándéknak forrásaként, mely népeinket a Kárpát-medence felé tereli ebben az időpontban, melynek ismertetői vagyunk. Valami tudatalatti - intuitív - erőt kell feltételeznünk a nemzeti vallásban összeötvöződöttékben, akik bizony sok szenvedés után egy szebb és jobb Kárpát-medencei jövőben nemcsak reménykednek, hanem erős bizodalommal hisznek. - Ugyanis már 571. A. D. évben megszületett az Izlám prófétája, MOHAMED (vagy Mahoma), aki 627-ben már az arabok "szent háborúját" vezeti a "hitetlenek" ellen. És az ő "vallása" szerint mindenki "hitetlen", aki az Izlámot nem követi.

Az Izlám így a Kr. u. 7. század elején egy új hódító képében lép a történelem színpadára, és ez az új hódító - az ARAB. Fajilag kegyetlen, semita, mely az újjászületés fanatizmusában égő vallásának - tűzzel-vassal térítő - türelmetlen és erőszakos hirdetője. Ez az új vallás is halomra dönti a régi hatalmakat, és új, nemzeti államvallással rendelkező új politikai erőket helyez élre, egyesítve őket az Izlámnak szentségében. A meghódított népek vagy elpusztulnak, vagy kénytelenek belső lényüket átalakítani az Izlám szerint, és ez csak az apáknak nehéz. A gyermekek belenőnek az új világba.

Az előbbieken közölt térképen láthatjuk, hogy a Hun Birodalomnak állandóan megvan a három központja. A Kárpát-medence, Atillának volt szálláshelye, és most már az új ABAR-SÁR, Avar Birodalom- második a Kaukázus környékén és az Azóv-Krími vidéken elterülő "szittyország" ún. "kidarita (Kádári)"-hunjai, és harmadik "HEBDAL (heftalita v. fehér)-hunjai". (Itt helyesbítenem kell, mert Kavád I. felesége "Habedal" volt, és apja, a hun király neve volt HEBDAL (heftal, innen a "heftalita".)

Szeretném itt megint egy érdekes, de egyben nagyon szomorú tényre felhívni a figyelmet. Abban a "magyar" történelemben, amit nekünk tanítottak, hirdettek idegen érdekű uralkodóink és hatalmasaink, bizony nincs benne sem a hun, sem az avar királyaink neve, és uralkodásuknak az idejét, évszámát sem ismerjük. A rómaiakét, perzsákét, bizánciakét pedig nagyon jól tudjuk. Tehát itt is egy "magyarellenesség" látható.

Végigbongészva a hunokra vonatkozó írásokat, megkísérlem uralkodási rendjük összeállítását a Kárpát-medencébe való érkezésük idejétől a keleti - C3 - központból, mely az OXUS térségben volt.

KÁDÁR (376-383) az összes hunok királya Kárpát-medencei székhellyel. Az ő halála után külön-külön uralkodója van mind a három központnak.

Ismerjük a Kárpát-medencei és Azóv- Krím-kaukázusi tér uralkodóit:

Kárpát-medenceiek:

ULDIN (383-412)

RUGA TRIUMVIRÁTUS (412-433)

OKTÁR

BENDEGÚZ(Mundzuk)

ATILLA (433-453) uralkodik az összes hunok felett mind a három területen, ahol a hun "alkirályok" hűséges alattvalói és támogatói.

Azov-Krím-kaukázusi:

(Kidarita-hun)

KADAR (376-383)

OTMAR (383-387)

FARKAS (387-395)

BENDEKÜRT (395-412)

GARATON (412-433)

BÖKÉNY (433-)

IRNIK (ERNÁK) Atilla fia (453)

VAHAN (457)

CSANÁD (457-460)

EBDAL (BUDLI) (460-464)

TAR (464-473)

MIKE (473-482)

MISKE (482-491)

OMPOD(491-517)

GORDÁS (517-528)

LEVENTE (528-646)

LÉL (546-553)

ZÁMOR-ZABARGÁN-ISTEMI (553-572) ...

és itt meg kell szakítanunk a felsorolást.

Sajnos a baktriai- oxusi területen élő hun uralkodók egyikének nevét sem tudjuk ebből az időből, hiszen minden rovásos emléket, mely ezeket őrizte, elpusztítottak.

Az egyetlen HEBDAL, aki után "hebdalita-heftalita" névvel különböztetik meg a "keleti-hunokat", de az ő nevét már ismerjük az elmondott perzsiai eseményekből. De logikus következtetéssel azt kell megállapítanunk, hogy itt valóban egy hatalmas, erős és összeötvöződött nemzetségek tömegével állunk szemben, akik legyőzték a velük ellenséges politikai és más nemzetiségű hatalmakat és összefogva minden erejüket, a nemzeti vallásuk segítségével megmaradtak.

Az Izlám egyre erősödő térfoglalása az Azov-Krím-kaukázusi központ felé irányítja a délről, Észak-Mezopotámiából jövő szabar- szabírokat, és majd itt alakul meg rövidesen DAN-TU-MAGYARIA, hogy átmeneti színtere legyen a Kárpát-medencébe való hazatérés utolsó felvonásnak. Nagyon fontosnak tartom megint ismételni azt, hogy: a Kárpát-medencébe visszatértek. Dantumagaria subar-szabír és onoguri népe, valamint a "hebdali-hunok" azok, akik nemzeti vallásuként őrzik meg a szkíta ősvallásuk Jézussal tökéletesedett formáját és mentesek a judaizmus minden befolyásától és a zoroastrianizmust lassan magába szívó buddhista szellemtől és szokástól.

VI.

KAZÁRIA ÉS DANTUMAGYARIA SZÜLETÉSE CHOREZM

MAGYAROK A KAUKÁZUSI TÉRBEN

KAZÁRIA ÉS DANTUMAGYARIA SZÜLETÉSE

Az Avar Birodalom Kárpát-medencei központi királyságának területeit az arab invázió nem veszélyezteti. Itt a most "avarnak" nevezett népünk ismét megszervezi hitéletét. Ugyanazt, amit minden településükön megtalálunk. Tehát kör alakú templomokat építenek, melyekben a NAP mindenkori állását rögzítik, a sugárzásnak- nagy optikai tudást bizonyító -vetítésével. Az Ister-Gami Oroszlános Szentély is az ő alkotásuk, A tőlük visszamaradt - óriási mennyiségű - tárgyi leletanyag azt mutatja, hogy két különböző terület hagyományait hozzák hiedelmüknek jelképeiben. László Gyula professzorunk nevezte el őket éppen ezért: indásoknak és griffeseknek.

Ez a téma külön tanulmányt kíván, Itt csak azt a hitvilági érdekességet említjük, hogy: papi rendjük férfi és női máguspapokból állt, és ezek nem csakis imádkozó és a papi hierarchiába tömörült olyan papok voltak, amilyeneket a judai-kereszténységben látunk, hanem: gyógyító orvosok és orvosnők, szülésznők, a hagyományok titkait őrző jelképeket aranyba formáló ötvösök, és a lovak egészségi állapotát óvó és a kardgyártást vezető kovácsok, akiknek neve mint "gyógykovács" maradt fenn a régi írásokban.

De térjünk vissza Perzsiába, ahol az arabok teljes erővel foglalnak és "térítenek", ami azt jelenti, hogy aki nem sorol be az Izlámba, azt kiirtják. -A hitéhez ragaszkodó népünk észak felé menekül, a Kaukázus felett települt testvéreikhez. De ugyanezt teszik a perzsák is és főleg azok, akik az évszázadok alatt a pártus Birodalomban (és utána is) az együttélésben kialakult hun-perzsa keveredés leszármazottai, és ezek a hebdáli- hunok segítségével új államot szerveznek a Káspi- térségben, és magukat GAZ-ÁR (KAZ- ár)-nak nevezik. Megszületett tehát így: KAZÁRIA, mely 680. A. D.-ben már erős és védekezik az arab invázió ellen, akik támadnak mindenütt.

De Perzsiában nemcsak hun-perzsa, hanem zsidó-perzsa népkeveredés is történt és a babilóni gazdag zsidók (éppen úgy, mint hazánkban a Habsburg-monarchia ideje és az 1. világháború után) az arisztokrata családok tagjaival házasodtak össze, és még Perzsiában megkezdték a dolgozó népek kihasználását, amit az államrendszer törvényeinek a segítségével állandósítani akartak. Ez népeink törzsrendszerének a megsemmisítését jelentette volna. Ezért a Choresmből származó MAZDEK erősíti meg a manicheus vallás tanítását a törzsi rendszernek vallási törvényekbe való foglalásával, amit - a vallási terminológia szerint- "mazdekizmusnak" neveznek ugyan, de hitbelileg ugyanaz a jézusi szellemű, ősi, szkíta természetisztelő vallás, ami manicheizmus vagy nesztori-kereszténység. Ez a "mazdekizmus" azonban Perzsiából áteszi székhelyét az Aral környéki CHOREZM-be, melyet akkor MAEOTISZ néven ismertek. Ide tömörülnek tehát a "mágusok", vagyis a vallási tanítóintézetek és a "tudás" ismerete is.

Az Izlám szelleme és kardja a zsidókat is eléri, akik nemcsak Perzsiában, hanem Palesztinában is uzsoráztak és rabszolgaként használták ki a tudatlan arabokat. Mondhatjuk

úgy, hogy "gyalázatos szolgaságban tartották őket". Az izlámi feltámadásukban szinte természetes, hogy az eddig elnyomottak az őket nyomorgató zsarolóik ellen fordulnak. A zsidók tehát tömegesen menekülnek Chorezmbe és Kazáriába, ahol a korrupt arisztokráciával remekül összedolgoznak, és az államvezetés is hamarosan az ő kezükbe került. 642. A. D. évben megszűnik a Sassanida-Perzsa királyság. Az uralkodóház tagjai MERV- be menekülnek. Az arabok észak felé való terjeszkedésének iránya a volt Hebdali-Hun Birodalom (heftalita), az Aral- térség CHOREZM- je és Trans-Oxania. Támadásuk folytonos 670. A D.-től kezdve, és 712-ben elfoglalják CHOREZM államot. A hebdali-hunok Kelet felé terjeszkedtek, mint a Kínai Krónikák írják, és Kasmír, Gandara, Bokhara, Szogdiania, Kasgar és Chotan urai lesznek. Nagy népünknek ez a része számunkra teljesen elveszett, mert felveszik a buddhizmust és beolvadnak a helyi népekbe. Csak az a rész marad meg, mely még az arab invázió előtt áttelepült a Don környéki síkságra és egyesült az ott lévő testvéreivel.

De a "mazdekista-mágus papsággal" sokan mégis kitartottak, és ezek átköltöztek Kazáriába még az arabok támadása előtt. Átköltözésüknek az arab invázió csak egyik oka volt. A másik ok: a chorezmi államvezetés és királyi udvar teljes elzsidósodása által létrejött korrupt helyzet, mely lehetetlenné tette a "Chrestos-hitűek" életét, mert az arisztokrata "a szabad közösség tagjait leigázta és azokat a feudalizálódott nemesség félrabszolgáivá tette" (idézett Tolsztovtól). Aztán maga a "khorezmsáh" hívja be az arabokat, amikor maradék népe fellázad a zsidó uralom ellen, mert nem bír a "mazdekista" lázadókkal. Az arabok aztán rendesen kiirtják a népet, de az elzsidósodott hatalom urai is átmenekülnek Kazáriába, élükön a BULAN nevű uralkodójukkal, és a zsidókkal telített Kazáriában igen gyorsan átveszik a hatalmat, és a szinkretikus judaizmust teszik Kazária államvallásává.

BULAN áttelepülése Kazáriába 730. A. D. körül történt. Bulán unokája - OBADJA - aztán 860. A. D. körül egy "talmudista államcsíny" hajt végre Kazáriában azzal, hogy a közben Görögországból kiutasított és ide menekülő talmudista papságra is támaszkodva, a Talmudot teszi Kazária törvényévé. - A kazáriai "mazdekista-hitűek" fellázadnak, de ezek felkelését OBADJA a besenyő zsoldosokkal fojtja vérbe. Miután ezek a felkelők nagyon jól tudták, hogy az elzsidósodott Kazáriának a magyarok oly nagy ellenségei, hogy a "kazárok országukat körülsáncolták a magyarok ellen" (miképpen azt Ibn RUSZTA írja). a kazáriai zsidó uralom ellen fellázadt szabadságharcosok a magyarokhoz csatlakoznak. Ezek ez un. "KABAR"-ok.

Az eddigiekből észlelhetjük azt, hogy az "arab invázió" a Káspi- Aral térségben foglalta el népeink lakhelyeit. Chorezm és Kazária legyőzése után 735. A. D. évben indulnak meg az arab seregek a Kaukázus felé, ahol létezett a kaukázusi Magyarország "MADZAR" nevű fővárosával, és-miként Theophylactus írja : "Hun fajú szabírok laknak a Kaukázusnál". - Erről a támadásról beszámoló későbbi arab írók úgy tudósítanak, hogy: "a kaukázusi arab hadjárat sikerét meghiúsította OPOS Ibn MADZAR, aki népével a Kaukázusban lévő MADZAR várából vezeti az ellenállást, majd a túlerő láttán észak felé tör ki népével és egyesül a folyók mentén már letelepült és szabírnak nevezett testvéreivel."

Az itt közölt térképen láthatjuk, hogy DAN-TU-MAGYARIA nevű, és kiváló tudósunk - Padányi - által "szabírnak" minősített népességű államunkhoz csatlakozott ez az OPOS Ibn MADZAR, akit Padányi a "magyar nembeli ABA, vagy HUBA" néven sorol be az ó-magyar királyok közé, akit Kézai CSABÁ-jának apjaként ismer fel. Padányi - sajnos - nem tudott megszabadulni attól a helytelen felfogástól, mely "onogur", "szabír", "magyar" stb. nevek alatt elkülöníti hatalmas nemzetségünket, amelynek ősi neve - HUN-MAH-GAR-RI-ES (HUN-Magyarias) -mindenütt a "MAGYAR" elnevezést alkalmazza az új országalapításkor.

Így találunk itt is "két" Magyarországot. A Volga-menti "NAGY-Magyarország" alapítói az "onogurok" már 570. A. D. évben, mondja Hóman Bálint, de nem teszi hozzá, hogy ezek az "onogurok" hol tanultak meg magyarul, hiszen Juliánus barát még a 12. században is magyarul beszélt velük. -Másik Magyarország a "kaukázusi". Itt Padányi "szabírokat" lát. - De fogadjuk el végre, hogy a térképen külön-külön feltüntetett Dan-Tu-Magyarra, Lebédia, a Volga-menti Magyarország és innen az Enns-ig terjedő AVAR Birodalom most a hatalmas nemzetségünknek e betartozó és erőben összefogó maradéka mely oly erős máris, hogy a zsidó-kazárok "elsáncolják" magukat tőlünk, és az összefogásunk oly erős, hogy:

CSABA vezérlete alatt 765. A. D. évben népeink ellentámadást indítanak az arabok ellen a kaukázusi "hun-kapuk"-on törve rájuk. E támadással az arabok egyelőre leállítják a kazukázusi támadási hadműveleteiket.

Az arab támadások leállításának két oka lehetett,

Az egyik: feltétlenül az, hogy Dantumagaria katonailag jól meg volt szervezve, és erős, nyilazó hadserege visszaütött.

A másikat pedig az a valós helyzet teremtette, hogy magyarok éltek a kaukázusi térben, és ezek oly meglepetésszerű támadásokkal gyengítették az arabokat, amilyeneket ma "partizánharcnak" nevezünk.

Tekintsünk be tehát a kaukázusi térbe, de ismerjük meg előbb "CHOREZM" nevű őshonunkat is.

Sz. A. Tolsztoz: "Az ősi Chorezm" című könyvéből vettem át az alanti térképet azért, mert a Pártus Birodalom és Khorezm is jól fel van tüntetve rajta. Aztán azért is fontos kicsit tanulmányozni ezt a térképet, hogy azt is lássuk, miként írnak rá mindenféle népneveket azok a kutatók, mint Tolsztoz is, akik mindenáron az "indoeurópai" eredetet keresik azokon a területeken, ahol a mi népünk lakott és kultúrleleteket is hagyott maga után. Így Tolsztoznak az Arat-Oxus térségben fel kellene tüntetni a fehérhunok (heftaliták) birodalmát, hiszen az még a Kr. u. 4-5. századokban is létezett, és innen települt át a Kárpát-medencébe Baján nagykirályunk az ő avarnak nevezett népével.

Nagyon értékes adatot közöl Tolsztoz népünk történetéből, amikor elmondja, hogy: "Kr. u. 479-ben a fehér-hunok (heftaliták) királya -ASUNVÁR- legyőzi a sassanida- perzsákat, akik évi hadisarcot (békeadót) fizetnek az őket legyőző fehér hunoknak."

Ugyanebben a történelmi időben a Kárpát-medence ura az ugyancsak fehér-hun Baján nagykirályunk, akinek Bizánc fizeti a békeadót.

Tehát az indoeurópai történészek által felmagasztalt Sasanida- Perzsia és az ugyancsak "hatalmas" Bizánc egyformán a "barbár"-nak nevezett és "nem létezőnek" hirdetett fehér-hunok királyainak vazallusa és adófizetője. Persze azt sem írják meg, hogy ezek az elődeink az Aral-Opus térségben városokban laktak és kultúrájukból merítették Európa népei is.

Szeretnék hármas érvényű kiértékelést szakítani ebből a történelmi valóságból. Ugyanis történelmi igazságaink bizonyításában és az Álmos- Árpádi népünk etnogenezisének megállapításában nagyon fontos a tudatosítása annak, hogy

1. a fehér hunok ázsiai fellépése a sasanidák ellen és BAJÁN Bizánc-ellenessége tulajdonképpen első láncszemeit képezik annak a széleskörű támadásnak, amelyet szabadnak született népeink indítanak el a rabszolgatartó társadalmak ellen. Ez a hadjárat szintén a Kr. e. V. században érte el tetőpontját, amikor a rabszolgatartók birodalmának védelmi frontját áttörték ATILLA hunjai, akiket még a hunellenes történészek is az "eftaliták nyugati testvéreinek" neveznek. Hiába becsmérlik Nagy ATILLÁNKAT az idegenek. Egyszer el kell ismerniök azt, hogy Európában a "szabadság magvát" ATILLA hintette el.

2. CHOREZM önállósága nem véletlen, hanem azt bizonyítja, hogy szükséges volt érintetlenségének fenntartása. Az ásatások sok ékiratos lelete bizonyítja egyrészt az ősiségét, mely a Kr. e. 3-4. évezredig nyúlik vissza, másrészt a Tigris-Eufratesz közén települt SUMÍR birodalommal való kapcsolatát, és feltehetően ebben a térségben keresendő a sumír nyelven beszélő és író ARATTA város, melynek mágusaitól jövő igen értékes ékiratos diplomáciai levelezést őriznek nyugati múzeumaink. A sumír élethalálharc idején ide tevődött át a Tudás Központja... és itt is volt, mert az arab invázió korát tudósító régi írók felsorolják mindazt a tudáskincset, amit az arabok itt találtak és átvettek. Így pl. az ABC és a csillagászati adatok is. (A nyugati nyelvészek Khorezm ABC-jét "arám" eredetűnek vallják. Már Sumérában vagyunk ezzel is.) Artamonov tudósít minket arról, hogy Chorezm judaizálása idején - az arabul KHABR szóval írt - mágusok települtek át Kazáriába, és a kazáriai "talmudista államcsíny" után fellázadt és szintén KHBR-nak nevezettek csatlakoztak a magyarokhoz. (Itt tudni kell azt, hogy az otthoni "kettős identitású" történészek azt akarják köztudatba vinni, hogy a KHBR arab szó jelentése: "zsidó tudós". Olvasóink vegyenek elő egy arab "nyelvttechnikai szótárt". Abból megállapíthatják, hogy a KHBR jelentése: tudós és mai értelemben: "pápa" is. Ha zsidó tudóst akarunk mondani, akkor elébe kell tenni a "zsidó" jelzőt. A "kettős identitásúak" szeretnék a honfoglaló magyarsághoz csatlakozó "kabarokat" zsidóknak nyilvánítani. Merész dolog, de a marxista történelemszemléletben minden lehetséges.

3. A Kárpát-medence és az Aral- Oxus térség népei között közvetlen és állandó kapcsolatot kell felfedeznünk, és nem lehet a kultúrazonosságokat valami más népi közvetítésnek tulajdonítani, mert pl. a bizánci kútfők is igen nagy műveltségűnek írják becsületes, bátor és legyőzhetetlen nagy népünket, mely - mint említettük - KHOREZM- ben összpontosította az ősi tudáskincset. Ennek szellemi értékét és tartalmát a szent hiedelem szimbólumaival aranyba és fémbe vert ötvösművészeti remekművek őrizték meg. Sok értelmes és magyar identitású kutatónk észrevette már ezt, és a Kárpát-medencében talált és az Aral- Oxus térségi vagy közel-keleti vonatkozásokat tükröző leletek alapján keresték a történelmi összefüggéseket annak ellenére, hogy a hivatalosított finnugorizmus már csírájában elfojtani akarta jogos kezdeményezéseiket. Pedig az ötvös kincs szimbólumaiból nemcsak az "ősiség" maga állapítható meg, hanem a más hiedelmek forrása is. A nagyszentmiklósi aranykincs is és a Magyar SZENTKORONA is átértékelendő a népi együvé tartozás (finnugorizmus nélküli) valósága alapján, és az Isler-Gami oroszlanok is megtalálják múltjuk hosszú vándorútját.

MAGYAROK A KAUKÁZUSI TÉRBEN

Ha egy pillantást vetünk azokra a térképekre, amelyeken a hazai, hivatalos történészek közlik a honfoglalás előtti történelmi helyzetet, akkor láthatjuk, hogy csak az i. sz. 8. századtól tüntetnek fel "magyarokat" a kaukázusi térben - de csak Lebédiában, mely Kazáriával határos. A többi helyeken onogurok, türkök, alánok és mindenféle egyéb népek vannak behelyezve. E népelnevezések közül legfontosabb az "onogur", mert ezekből származtatják az árpádi magyarság nagyobbik részét. Természetesen ezeket az "onogurokat" a hazai történészek

"török népnek" tüntetik fel, akik valamilyen török nyelvet beszéltek. Ez az onogur-elmélet a régi Hóman-féle történelemírásra van építve. Hóman azt állította, hogy "az onogurok szabír elemeket is hoztak magukkal". Ez az elmélet egy onogur túlnyomóságot jelent, de már a kezdet kezdetén sántít. Ugyanis Hóman "tíz onogur" törzset említ, melyből öt törzs már az i. sz. 570. körül a Közép-Volga vidékére vándorolt, azaz a Juliánus féle "Magna Hungariába" költözött, ahol Juliánus meg is találta őket az i. sz. 13. században, és még ebben az időben is magyarul beszéltek ezek a "török" onogurok. Jogosan feltehetjük a kérdést, hogy- ha törökök voltak- a Volga mellett kitől tanultak meg magyarul az elmúlt 800 év alatt...? Úgy véljük, ez a legjobb bizonyíték arra, hogy az önkényesen onogurnak elnevezett nép nem török volt, hanem MAGYAR.

Erre az onogur elnevezésre minden hazai történész súlyt helyez és egyöntetűen azt állítják, hogy AL MASZUDI arab történész említi őket. Vizsgáljuk meg ezt a kútfőadatot. Közlöm itt boldogemlékű Padányi kutatása szerint:

Al Maszudi arab író Konstantinosz Porphyrogenitosz kortársa volt (megh. 957-ben), és két könyvet is hagyott hátra az utókornak.

(Al Maszudi: Muruj al-Dhabab, kiadták Párisban 1961-1878. Al Maszudi: Tanhib, kiadták a Bibliotheca Geographorum Arabicorum sorozatban. VIII. mű, Leidenben.)

Az elsőt, a "Muruj al-Dhabab"-ot, 943 és 947 között, tehát Konstantinosz "De administrando imperio"-jának keletkezésével majdnem pontosan egy időben írta, és az a 912-től 940-ig terjedő idővel foglalkozik, ami magyar viszonylatban Zsolt korának felel meg. Ebben a könyvben a szerző a következőket írja: "Közöljük, hogy Kazáriához és Alániához közel, ezektől nyugatra négy türk nemzet fekszik, amelyek eredetüket közös őshöz vezetik vissza. Ezek részben nomádok, részben letelepedettek, nehezen megközelíthetők és nagyon bátrak. Mindegyiküknek királya van. Mindegyik királyság területe több napi utazás. Tartományuknak egy része érinti a Fekete-tengert. Támadó hadjárataik Róma országáig, sőt csaknem Spanyolországig elérnek. Uralkodnak ezeken a területeken minden más nemzet felett. Köztük és a kazár király között éppúgy, mint az alánok urával is, egyesség van. A terület, amelyen élnek, közvetlenül Kazária mellett van. Az elsőt ezek közül a nemzetek közül Bajna-nak (ejtsd Bazsna) hívják, amelyhez a legközelebbit, a másodikat Bajghird-nak (ejtsd Baskird) nevezik. Ez utóbbihoz a Legközelebbi a Bajnák~-nak (ejtsd Bazsnák) nevezett nemzet, amely a legharciasabb ezek között a népek között, és a következő ismét másikat Nukardah -nak (ejtsd Unukardá) nevezik. Királyaik nomádok."

Ezeknek a neveknek a megfejtésén nyolcvan esztendeje töri a fejét a nemzetközi történettudomány, de csak a Bajghird és a Bajnák szavak megfejtéséig jutott el, megállapítván, hogy az egyik baskír, a másik "Petchenieg".

A nevek, bár azokat már maga Maszudi is eltorzítva préselte bele az arab írásjelek kényszerzubbonyába, továbbtorzította őket a 900 évvel későbbi olvasó, és újabb torzítással írták át őket latin betűkre, magyar nyelvészszakember számára mégis megközelíthetők.

A Bazsna talán "besenyő". A Baskird... "baskír". A Bazsnák... a besenyők többes számban...? Végül az "UNUKARDA" lenne az "onogur". Ha elfogadjuk a Maszudi írását, akkor igazat kell adnunk dr. Gosztonyinak, aki a megmagyarosított "onogur" népnevet AL MASZUDI írása szerint találta meg a ma sumírnak nevezett ősnyelvben mint UNUG-URU. Itt ki kell emelnünk azt az érdekességet, hogy ez a szó - UNUG-URU - a dr. Gosztonyi által

összeállított KAZÁR SZÓJEGYZÉKBEN található. (Lásd: Colman Gabriel GOSTONY: Dictionnaire D'Étimologie Sumerienne et Grammaire Comparée. Paris 1975. 155. old.) Gosztanyi szerint: UNUG a sumériai "URUK" város neve és "URU" - város. UNUG-URU vagy UNUG-URI jelentése Uruk városi, vagyis onnan eredő. Gosztanyi a kevésbé pontos onogur elnevezés alatt az észak-kaukázusi szabírokat vonatkoztatja. De ne változtassunk Al Maszudi elnevezésén és vizsgáljuk meg az általa írt nevet, amiben így fedezhetjük fel az ősi sumír eredetét: UNUGAR-DA, és ennek jelentése: UNUG-ÁR... URUKINÉP+DA... azaz az ittlévő, letelepedett urukiak.

Gosztanyi azon véleményét, mely szerint Közel-Kelet legrégebb bizonyítható nyelvében keresi a népnevek magyarázatát, feltétlen el kell fogadnunk itt és főként az UNUG-URU (onogur) esetében. Ugyanis Mezopotámia I. e. 3. évezredbeli és ma sumírnak nevezett lakóinak együttélése - ékiratos agyagtáblák tanúságával - bizonyítható a Káspi-tenger környékén települtekkel. Prof. Kramer ragasztotta egybe a három ékiratos töredéket az isztambuli múzeumban, mely "ENMERKAR és ARATTA KIRÁLYA" címen tudósít minket a mezopotámiai sumír és a Káspi-melléki Aratta népének - azonos nyelven lefolytatott dolgairól. Itt pedig nemcsak azonos nyelvet, hanem azonos valláshiedelmet is találunk INNANA Isten- Anya tiszteletének követésében. Gosztanyi a görögök által scytha-nak nevezett nép ősnyelvének véli ezt a ma sumírnak nevezett nyelvet, és a scytha szót a SAKA népnévből származtatja, mint annak elgörögösített formáját. Igen érdekes itt azt megjegyezni, hogy Gosztanyi könyvének megjelenése előtt három évvel ugyanezt írja a jeruzsálemi HEBREW UNIVERSITY professzora- M. AVIYONAH - is a "SCYTHOPOLIS" c. tanulmányában. (Megjelent: Israel Exploration Journal Vol. 12. No. 2. 125-126. old.) A korabeli helyzetet mutató térképek pedig pontosan a Káspi tenger környékén tüntetik fel a SAKA népet. Tehát éppen ott, ahol az ékiratok szerint ARATTA állama volt.

A mai hazai történészek egyszerűen nem veszik tudomásul ezeknek a görögül "scytháknak" nevezett ősnépeknek létezését, hanem az igen későn kialakult "turk" vagy "türk" vagy "török" népek rokonainak vélik a közel-keletieket és nyelvüket is a "csuvas" vagy "köktörök" nevekkel viszik a köztudatba, és azt hirdetik, hogy a magyarság innen vette nyelvének nagy részét természetesen kölcsönbe. Pedig ha Gosztanyi és a jeruzsálemi professzor megállapítását vesszük alapul, akkor mindenféle török nyelv is csakis ebből az ősi és "scythának" nevezett nyelvből fejlődhetett ki, hiszen akárhová nyúlunk Ázsiában, mindenütt rájuk akadunk. Ha előveszem összegyűjtött adataimat a scythákra vonatkozóan - nem is beszélhetek más népről az ázsiai és közel-keleti népek ősiségében. Ugyanis: a kínai annalesekben - JAO kínai patriárka már i. e. 2357-ben említi ezt a népet a Sárga-folyó mellett, és mondja, hogy "fegyveres, harcos nép és az egyiptomiaknál is régebbiek".

BRYANT: Mythology c. könyvében (Tomp IV. 38. old.) írja, hogy "Scythiát a görög forrásokból ismerjük, mint egy határ nélküli birodalmat, de ez a név - scytha - kollektív elnevezése az azonos nyelvű ázsiai népeknek.

Colchis, Iberos, Cimerios, Hyperboreos, ALANOS - görögösített nevek alatt egynyelvű scythákat kell felismernünk, nem pedig különböző népeket.

A hunok és avarok, akik az i. sz. IV. században megjelennek birodalmaikkal, szintén a scythákhoz tartoznak."

CALVIN CAPEHART: "Races of Mankind" c. könyvében így ír: "a bibliai KHÁM leszármazottai a kusok vagy scythák."

A kunokkal pedig már a magyarokhoz érünk, hiszen Lukácsy Kristóf: "A magyarok őseleji hajdankori nevei és lakhelyei" (Kolozsvár, 1870) c. munkájában azt írja, hogy a hun-magyarok azonosak a saka, dana, massagéta scythákkal, és ezek a népnevek egy azonos KUS népet jelentenek. "Káldeától Ister-Gamig" c. könyvem I. kötetében közlöm azokat az agyagtábla szövegeket, melyek az ékírást megelőző archaikus írással vannak agyagba vésve és ahol a ma sumírnak nevezett nép királyai magukat a KUSOK FIÁNAK és a NAPISTEN KUSÁNAK nevezik. Ezek valószínűsítik azt, hogy a ma sumírnak nevezett nép is önmagát HUN népnek nevezte. Tudjuk, hogy hatalmas királya volt a bibliai Nimrud (ékíráásban NIB-UR - hős párduc), és a Biblia Nimrudot KUS fiaként említi.

Mondakincsünk hagyománya szerint Nimrud két fia - Hunor és Magor- a hunok és a magyarok ősapja. Ugyanezt írja a Tarihi Üngürüs is. Ez a származás azonban nemcsak a hun-magyar népek hagyományában élt, hanem az ószövetség) gyökerű kereszténység is jól ismerte és vallásfilozófiai tanítása szerint ezek a kusiták (a Noé által megátkozott apjuk - KÁM - után) az egyháznak nem édes gyermekei. E sorok írója úgy érzi, hogy talán éppen ennek a kusita-magyarok felé nem barátságos felfogásnak köszönhetjük azt, hogy a római egyház hivatalosan bekapcsolódott a magyarok származási kérdésébe, mert egyetlen más nép származásával sem foglalkozott, hanem csak egyedül és kizárólag a magyarokéval. Aeneas Silvius Piccolinimi írásaira gondolok, aki a magyarokat a primitív finnugoroktól eredeztette, és amikor pápa lett, ezt urbi et orbi kinyilatkoztatta. Így indította meg a judai-kereszténység pápája a magyarok ellen azt a folyamatot, amit ma nyugodtan nevezhetünk antikuszitizmusnak. Valószínűleg ennek az antifikusitizmusnak a következő és tervszerű egyházi lépése az volt, hogy a jezsuita Sajnovics János "kiegészítette" Piccolinimi hipotézisét és "nyelvészeti" adatokkal szolgált az a teológus, aki nyelvészettel soha nem foglalkozott.

Ha ebből a valláspolitikai szemszögből nézzük a történeteket, akkor láthatjuk, hogy a magyarságra erőszakolt finnugor származási elmélet hirdetői, tanítói és a sok hamis tan kidolgozói nem a kusitákból kerültek ki, hanem a bibliai terminológiát használva, Noé másik két fia leszármazottainak korunkban élt és élő utódaiból. Így az egész finnugor elméletet nyugodtan nevezhetjük egy antikuszita teóriának és a faji diszkrimináció határán mozgó ideológiának, amit a mai hivatalos történészek is elkövetnek, amikor megmásítják, elhallgatják vagy hamis adatokkal igyekeznek behelyettesíteni az igazolható és bizonyított történelmi tényeket. A tudatosan hamis ösvényre való vezetés pedig ma egyre erősebb módszereket alkalmaz és igyekszik meggátolni minden kutatást és bizonyítást, mely az Árpádi Honfoglalást megelőző közel-keleti és közép-ázsiai igaz történelem felderítésével foglalkozik. Ez az antikuszitizmus nem engedi feltárni a Kaukázus alatti élettér magyar vonatkozásait. Az olvasó joggal kérdezheti, hogy miért nem engedik ezt meg a mai "hivatalos" történészek...?

Egyszerűen azért, mert ha elfogadják dr. Gosztanyi remek könyvének bizonyítékait - mely szerint a ma sumírnak nevezett ősszókita vagy inkább kusita nyelv volt "anyanyelve" mindazoknak a népcsoportoknak, melyeket ők ma "eltörökösítenek" -, akkor semmi probléma nincs. Igen, de akkor a töröknek nevezett nyelvekben található a kusita kölcsönszavak és ez a "kusita" nyelv a "Káldeától Ister-Gamig" c. könyvem II. kötetének fedőlapján közölt és a British Museumban lévő 18-7-27. 130. sz. ékiratos táblának megjelölt sorában EME-HU-MAHGAR (akkádul Lisan SU-ME-RI.. innen jön Oppert SUMER elnevezése) ékjelekkel van írva, ami a "hatalmas MAH-GAR nyelvet" jelent). Talán a régi népek jól ismerték ezt az elnevezést az általuk beszélt "egy-azonos" nyelv erejében, és éppen ezért nevezték a Kaukázust is régen MAGYAR HEGYSÉGNEK és a mai Fekete-tengert MAGYAR TENGERNEK

Kérem az olvasót, hogy ezt a MAH-GAR ősnyelvet ne vegye azonosnak a mai magyar nyelvünkkel. Ugyanis, ha ezt a nyelvet rögzíteni akarjuk - a honfoglaláskori magyar nyelvet kellene valamiképpen visszaállítani a meglévő nyelvemlékeinknek a sumírnak nevezett nyelvvel való összevetése által és az összes rovásírásos emlékeink bevonásával. De vegyünk néhány példát. Gosztonyi a "turk" elnevezés eredetijét a ma sumírnak nevezett TUR-KU vagy TUR-UG szavakban véli felfedezni, ahol TUR-KU - "kisebbik hatalom" és TUR-UG - "TUR-NEMZET" (Ug - ük). De a KUS névre is van elég bizonyítékunk. Pl. ha jól megnézzük a Káspi-tengert - egy emberi fülhöz hasonlít az alakja. KUS-PI.. az ősnyelven "KUS FÜLE". KAZ-ÁR... régi alakja KUS-ÁR.

Folytathatnánk a példák felsorolását, de egyrészt itt nem az a célunk, és másrészt a példák óriási száma külön tanulmányt követel. Itt csupán azt kívánjuk hangoztatni, hogy a közel-keleti magyar őshazából elindulva természetessé és logikussá válik Kunmagyaria és Dentumagyaria valósága éppen úgy, mint a kaukázusi Madzsar város létezése is. Megszűnnek a feltételezések tévhitel (amit még Padányinak is vallani kellett), hogy pl. Dentumagyaria népe magyarul, de a mellettük élő és Kazária szomszédságában vélt onogurok már törökül beszéltek volna. Viszont megerősítést nyernek az olyan megállapítások, mint Konstantiné arra vonatkozóan, hogy "a kazárok, magyarok és kabarok nyelve csak dialektikusan különbözik egymástól". Egyszerre érthetően elrendeződik a kaukázusi térben lévő eddigi történelmi zűrzavar.

Az "unug-uri" (onogur) magyaroknak a SUBAR-TU-i subar-subír-szabír néphez való tartozása is evidens, és megérthetjük az orosz évkönyvek tudósításait is, ahol a kazárokat fehér magyaroknak nevezik, hiszen az egész közel-keleti és kaukázusi térség népei a hatalmas MAH-GAR nyelvet beszélik, mely nyelvnek legősibb formáját a ma sumírnak nevezett nyelv ékíratai mutatják, de a "nyelvterület" elnevezése fennmaradt KHOREZM egykori nevében és ennek etimológiai lefejtésével prof. Djakanov is egyetértett ebben a formában: KU-MAH-GAR-RIES-IHA... vagyis a "hatalmas magyar-i-as-birodalom".

Meg kell fordítani tehát a történelemszemlélet kiértékelési módszerének irányát, mert a délről észak felé nyomuló kusitamagyar hatás minden későbbi nép hovatartozását és nevének értelmezését megmutatja. Be kellene vezetni tehát a déli irányú származástant. Igen, így kellene a kutatásokat folytatni és az erre vonatkozó hiteles történelmi adatokat és bizonyítékok láncszemeit összekapcsolni - de ennek végrehajtásához a "hivatalos"-oknak el kellene hagyni az antikuszitizmus érzelmi befolyásait és az IGAZSÁG magaslatára helyezkedni.

E sorok írója azonban aggódva nézi a fejleményeket, mert a valláspolitikai érdekképviseltek ismét célba vették a nimrudi őstörténetet - Nimrud alakját diszkriminálva - a Biblia eredeti szövegének megmásításával. Az USA-ban megjelent egy könyv "My Book of Bible Stories" címen angolul kétfélmillió példányban, és ugyanez magyar nyelven is "Az én könyvem a bibliai történetekről" címmel. Itt a kusok és magyarok ősapjáról Nimródról - a következőket olvashatjuk (12. old): "Az évek múltak. Noé fiainak sok gyermeke született. És a gyermekek felnőttek, és nekik még több gyermekük lett. Így nemsokára nagyon sok ember élt a földön.

Egy közülük Noé dédunokája volt. Nimródnak hívták és gonosz ember volt, aki állatra, emberre egyaránt vadászott, hogy megölje őket. Nimród királlyá tette magát, hogy a többi ember fölött uralmat gyakoroljon. Nimródot Isten nem szerette.

Az emberek abban az időben mind egy nyelven beszéltek. Nimród együtt akarta tartani őket, hogy uralkodhasson fölöttük. Tudod-e, mit csinált? Megparancsolta, hogy egy várost és a városba egy nagy tornyot építsenek. A képen láthatod, hogyan készítenek téglát.

Jehova Istennek nem tetszett ez az építkezés. Azt akarta, hogy az emberek szétszéledjenek és az egész föld színén éljenek. De az emberek ezt mondták: „Rajta! Építsünk várost és egy olyan magas tornyot, hogy a teteje az egekbe nyújon. Akkor híresek leszünk! Maguknak akartak dicsőséget szerezni, nem Istennek.

Isten ezért abba hagyta velük a torony építését. Tudod-e, hogyan? Hirtelen előidézte, hogy az emberek egy nyelv helyett sokféle nyelven beszéljenek. Az építők nem értették meg többé egymást. Ezért lett Bábel vagy Babilon a városuknak neve, ami zűrzavart jelent.”

(Nem kívánunk biblikus vitákba keveredni. Akit érdekel nézze meg az ószövetségben Mózes I. könyvének 10. és 11. fejezetét. Ott láthatja írva, hogy: "Nimród hatalmas vadász az Isten előtt", és megállapíthatja, hogy a szöveg nem Nimródot nevezi meg Bábel tornyának építőjeként. Mi csak annyit teszünk hozzá, hogy Babilon nem jelent "zűrzavart", hanem a semita-akkád nyelven BAB-IL-LA-NI a neve, és "Isten templomkapuja" az értelme.)

Csakis azért aggódunk, mert - miképpen Piccolinimi írásával indult meg egyházpolitikai megrovásunk eredményeképpen a finnugorizmus - attól félünk, hogy hasonló szándékú a nimródi hagyomány oly tendenciózus beállítása, hogy "Isten nem szerette Nimródot", Ennek köztudatba vitele nem fog ránk - Nimrud kései utódaira- bajt hozni, és nem a magyarságnak kell kiüríteni a keserű poharat...? Történelmünk és származtatásunk síkján mindenesetre már láthatók bizonyos "új vezérfonalak" dr. Bartha és dr. Róna-Tas felvetésében, akik a "KAZÁR REJTÉLY" előidézésével újabb zűrt kevernek a kaukázusi térben. Kezdjük neki-ismét együtt-a "Kazár Rejtély" felderítésének.

A KAZÁR REJTÉLY

Kazár rejtély cím alatt közöl az ÉLET és TUDOMÁNY 1988. nov. 11-i száma BARTHA Antaltól egy cikket, melyben neves történészünk "A Szent Kagán Országa" rövid történetét ismerteti. E cikk folytatása a következő számban (nov. 18.) jelent meg, ahol is RÓNA-TAS András igyekezetét észleljük "Egy kihalt nyelv nyomában".

A megnevezett írások tüzetes tanulmányozása után e sorok írója úgy véli, hogy a kazárok történetével és nyelvével kapcsolatos eddigi megállapítások érvényét a cikkírók-bizonyos érdekek szerint és NEM AZ IGAZ MAGYAR TÖRTÉNELEM szolgálatában- valóban rejtéllyé kívánják módosítani. Történelmi ismereteink gyarapítása céljából igen üdvös lesz, ha - a történelmi valóságokat alapul véve - vizsgáljuk meg ezeket a közleményeket. Kezdjük tehát Bartha Antal írásának böngészésével.

Dr. Bartha nagyon ismeri a kazárok történetét, hiszen ő értékelte ki a nagytudású orosz történésznek - M. I. ARTAMONOV: ISZTORIJA KAZAR (Leningrád, 1962) -munkáját. Tehát az, amit ír- tudatosan szerkesztett és fogalmazott vélemény. Amit mond - tudja, miért mondja, és ha tudatosan megmásítja előbbi véleményét vagy régebbi állításából fontos és lényeges részeket elhagy - szintén tudja, hogy miért teszi így. Olvassunk bele tehát a megnevezett cikkébe.

Dr. Bartha azon megállapítása, hogy: "a kazár népnév perzsa szó, törökül e népet szabírnak nevezték. ...Prokopiosz-a VI. századi bizánci historikus-tudott már a Kaukázusban, a Kúr folyótól délre lakó szabitokról. Biborban született Konstantin, a tudós bizánci császár, a X. század derekán pedig úgy értesült, hogy a magyarokat valamikor régen, amikor a kazárokkal éltek együtt, szavírnak nevezték: ez a szó a szabir névnek a változata"... - valójában kazár-szabir-magyar azonosságról tesz bizonyosságot. Tehát megerősíti azon véleményünket, mellyel mindezeket a népeket - ősiségük alapján kusitáknak neveztük, Lukácsy Kristóf bizonyítékaira hivatkozva. De maga Lukácsy is ugyanazt mondja megnevezett könyvében, mint Bartha: "A magyar faj valamint Közép-Ázsiában, úgy Kaukáziában is számos népfelekezetre ágazott el, melyeknek mindegyike külön nevet viselt. A magyar fajhoz számítanak a régiség-nyomozók egyhangú ítélete szerint: a kazárok, basilok, bolgárok, úzok, szabir-hunok." (180. old.)

Konstantin császár szerinti "valamikor régeni együttélés"-t a bizánci forrásokból megállapítani nem lehet, mert kazár nevű népet Kaukáziában a Kr. e. V. század előtt a régi világ görög és latin történelme nem ismert. Csak a VII. században találkozunk velük e forrásokban. Tehát azt kell mondanunk, hogy ez a kusita eredetű, magyar fajú népség azonos gyökerű, és még a X. század derekán Biborbanszületett Konstantin is kénytelen megállapítani azt, hogy nyelvük csak dialektikusan különbözik egymástól. Mily csodálatos egy nyelven beszélhettek 400 évvel előbb...? Ez az időszak viszont a hunok ideje. A logika megköveteli, hogy ide iktassuk Theophylactus írását, aki úgy véli, hogy: "SABIRI gens Hunnica ad Caucasum habitant...", vagyis: a hun-fajú szabírok a Kaukázusnál lakoznak.

Imhol találhatjuk az indokolást, hogy miért neveznek minket ma is a világ összes népei HUN-GAR-oknak. Ők nagyon jól tudják a hun-magyar faji és nyelvi azonosság valóságát..., csak az antikuszitizmust gyakorló otthoni történészek a kerékkötői ezen igazság tudatosításának. Ez csak egy példa a sok közül, ahol dr. Bartha kazár-szabir-magyar azonossági elméletét Theophylactus segítségével elmélyítettük a hunokig, és íme előttünk áll a kazár-szabir-magyar-hun azonosság. Nem kell mást tennünk, mint a régi történészeknek - a régiség-nyomozóknak-megállapításait egy csokorba kötni és elhinni azt, hogy ha léteznek semita és jafetita népek és nyelvek, úgy vannak és élnek kusita népek és nyelvek is.

Persze ha ezt a kusita vagy kosita (eredetileg KUS-KOS) létezését számításba vette volna dr. Bartha, talán az ujugurok 6. törzsének KOS-A nevét sem fordítaná "török"-nek. Talán elmélkedne e szó ősi jelentése felett, hiszen a kusitának nevezett és Nimrudot ősapjának valló népek szent állata a KOS volt, aminek egy aranyból készített, életnagyságú példánya éppen a sumírföldi (Kusföldi) UR városának királysírjaiból került elő. Ezt az életfával ábrázolt arany állatot minden kutató a vallás kultikus szent állatának nyilvánította. Ez így is van, de érdekes ehhez hozzátenni még azt, hogy csak a kusi-kosi népek tenyésztették ezt a juhajtát, melynek KOS-a dugóhúzószzerű szarvat visel, - olyant, mint a magyar racka juh. -A magyar fajú kusita, kosita népek múltjának vizsgálatánál talán mégsem lehet azt mondani, hol "az ujugurok és a kazárok - török - nyelvűsége nem jelent nyelvi azonosságot"... miképpen dr. Bartha teszi. Ugyanis a "kazár rejtély"-ben nem ismeri (mint mondja) a kazárok nyelvét. Az ujugurok pedig rovásírással írtak és nyelvemlékeik nincsenek megfejtve. Tehát az ő nyelvüket sem ismeri dr. Bartha. Milyen alapon állítja tehát azt, hogy "török nyelvűek" és nyelvük nem azonos... Nem megint csak az antikuszita érzelmeire alapozza állításait és nem a történelmi valóságokat értékeli...?

Ugyanis ha dr. Gosztonyi említett munkájában közölt "kazár szótár" szavait vizsgálta volna, megértené az egynyelvűséget, mert annak alapja a mai sumírnak nevezett kusita nyelv, melynek nyelvemlékei tesznek tanúbizonyságot a Közel-Keletre és Közép-Ázsiába vándorló

KOSI-KUSI népek egynyelvűségéről. Ehhez azonban az igazságot kereső tudós lelkiismeretének istenes voltára van szükség és nem fajgyűlöletre alapított antikusita értelmekre.

De kapcsoljuk most ki az érzelmeket és olvassunk tovább. Akármennyire is igyekezzünk azonban az elfogulatlanság érdemeit követni, megint gyanakodva kell megállnunk dr. Bartha írásának azon szakaszánál, ahol a kazáriai kereszténységet tárgyalja így: "A kazár állami méltóságok gyanakvással fogadták a bizánci keresztény térítők tevékenységét, mert a császári politika eszközét látták bennük. De bölcsen engedélyezték, hogy a krími Dorosban a konstantinápolyi patriarka érseki rangra emelje a püspököt, s annak hatáskörébe utalja a keleti térítő püspökségeket, sőt a kazár fővárosban. Itilben, bizánci keresztény püspökségek létesítését is lehetővé tették."

Feltételezhetjük-e dr. Bartháról, aki- majd az általunk felsorolandó írásaival - bebizonyította, hogy kitűnő ismerője Kazária történetének - ismétlem -, feltételezhetjük-e azt, hogy ismeretlen lenne előtte a "kazár önálló keresztény egyház" létezése...? Ugyanis Sz. P. TOLSZTOV így vélekedik erről a kérdéstről

("Az ősi Chorezm" könyve 230. old.): "Valószínű, hogy nem sokkal 751 előtt egyesült az Afrigidák két ága, a kazár és a chorezmi ág, s ekkor alakult meg egy hatalmas birodalom, amely a Krímtől és az Azovi-tenger mellékétől egészen Chorezmig terjedt. Ennek az egyesülésnek fontos dokumentuma az úgynevezett Notitia Episcopatum, egy VIII. századi írás, amely a keresztény püspökségek jegyzékét tartalmazza. A kazár keresztény egyház, amely ez idő tájt önálló metropoliát alkotott s központja a Krím félszigeten, Dorosban volt, hét püspökséget foglal magában. E jegyzéken harmadik helyen, a krími és itili püspökség után a chvaliszi, vagyis (az alán-chazar kiejtésnek megfelelően) a chorezmi püspökség következik, utána pedig négy észak-kaukázusi püspökség. Ezt a tényt csak Chorezm és Kazária politikai egységének világánál magyarázhatjuk meg."

Jól jegyezzük meg az időpontot, i. sz. 751-et írunk nyomozásunkban, és Tolsztovvval azt is meg kell állapítanunk, hogy ebből az időből származó kazár pénzérméken ez a felírás van: AZ ÁLDOTT KAZÁR KIRÁLY ÚR. Tehát a "szent kagán" uralkodott és nem tudjuk elképzelni, hogy dr. Bartha mire alapítja azt az állítását, hogy: "A szentnek tartott kagánt öregedésekor, vagy ha a népet nagy szerencsétlenség érte, rituálisan meggyilkolták."

Ugyanis ilyen rituális gyilkosságra éppen úgy nincs Kazáriából hiteles történelmi adat, aminthogy Álmos "feláldozásáról" sincsen más, mint az antikusita történészek tendenciózus kitalálása- talán másfajta gyilkossági lehetőség álcázása miatt. Dr. Bartha talán azért áldozza fel a "szent kagánt", hogy ezen érv besorolásával is indokolni tudja azt a történetét, hogy a kazárok

A ZSIDÓ VALLÁST VÁLASZTOTTAK.

Erről az áttéréstről vagy áttérítésről így tudósít (állításainak összesítése): "A kazár előkelők arra a felismerésre jutottak, hogy mindenképp valamelyik bibliai valláshoz, bibliai erkölcsi felfogáshoz kell csatlakozniuk. Nem a kereszténységet, nem is az iszlámot választották- bár ezek is bevett vallások voltak országukban-, hanem a zsidó vallást. Ez Bulán nevű kagánjuk idején történt, föltehetőleg 740-ben. Valójában a jobbra nehéz beszédű kézműves, kereskedő, paraszt és pásztor zsidók inkább példás életükkel, semmint vallási magyarázataikkal térítgethettek.

De miért így választottak a kazár vezetők? A zsidó hit fölvetelével nem kellett attól tartaniuk, hogy papjaik idegen nagyhatalom eszközei lesznek; épp megfordítva: a kazár állam lehetővé tette a zsidóknak a vallásukat.

A kagán rituális meggyilkolása azonban sehogy sem fért össze az életet és az élemedett kort tisztelő zsidó vallással. A változtatás szükségességét Obadiah fejedelem ismerte föl, s a VIII-IX. század fordulóján eltávolította az állam éléről a szent kagánt.

Érdekes azonban, hogy a X. századi arab szerzők még tudtak a szakrális kagánról. Ebből az sejthető, hogy Obadiah fejedelemnek engedelményt kellett tennie a pogányságban megmaradt alattvalóknak, s körükben a szakrális kagán meghagyása ennek az eredménynek lehetett része. Miért is ne élhettek volna ők is hitük szerint, ha a korániskolák, a mecsetek és a minaretek is hirdették: a kazár állam belenyugodott alattvalóinak sokhitűségébe. Nem tudjuk, milyen mélységben terjedt el a zsidó vallás a kazárok körében. Isztakhri úgy tudta, hogy a kazár király és a kazárok kisebbsége volt zsidó. Muoqadaszi ellenben azt írta, hogy sok zsidó kazár volt. A kérdés egyetemes történeti szerepe nem is ebben áll, hanem abban, hogy egy török nyelvű nép Európa keleti kapujában megvetette a lábát, s a legrégebb bibliai vallás elfogadásával eszmeileg is csatlakozni akart a magas civilizációhoz."

Dr. Bartha idézett szavainak véleményezését az olvasóra bízunk. Szükséges azonban kiegészíteni tudósítását azzal a történelemmel, mely a két említett kazár uralkodó személyéhez fűződik. Tudnunk kell tehát azt, hogy mit csinált BULÁN, és meg kell ismernünk azt a "kazár" hatalmast is, aki a szent kagánt eltávolította. Bartha OBADIAH fejedelemnek írja, de a történelmi munkák OBADJA néven ismerik, és ez a személy BULÁN unokája.

BULÁN történetének megismeréséhez át kell mennünk Khorezmbe, ahová betelepedett az arabok elől menekülő zsidóság. Tömegesen, és főleg a talmudisták, tehát a judaizmus ideológusai. Ide telepedésüknek fő célja az volt - az életmentésen kívül -, hogy a manicheus vallás okos mágusainak tudományát valahogyan megszerezzék. Itt tudni kell azt, hogy a manicheus hitet MAZDEK úgy szervezte át, hogy a hívőkből törzseket alakított. Ugyanis így az üldözött vallás híveit nem lehetett egyenként kiirtani, mert minden személy mögött a törzs ereje állt szembe minden veszedelemmel. Azt is állítják a mazdekisták, hogy csoportházasságokban éltek. Ennek azonban elfogadható bizonyítékai nincsenek. A VII. század fordulóján Khorezmben teljesen korrump állapotokat találunk, ahol az arisztokrácia teljesen zsidó befolyás alatt oly feudalizmust alakított ki - mint Tolsztov írja -, "melynek során az arisztokrácia a szabad közösség tagjait leigázta és a feudalizálódó nemesség félrabszolgáivá, a kialakuló földbirtok udvari cselédeivé tette". (I. m. 227. old.) A feudális kor előtti királyok egyik képviselője, akit Tabari, arab történetíró CHURZÁD néven említ, megszervezi a mazdakita, antifeudális felkelést, mely - mint a faluközösségek és a városi köznép mozgalma - a nagy várak tulajdonosai, a feudális életmódon hatalmaskodó nemesség ellen irányult. Miután a chorezmsáh (az uralkodó) hatalma ezen a feudálkapitalista és a betelepített zsidók által támogatott arisztokráciára támaszkodott, a chorezmsáh titokban felveszi a kapcsolatot az arabok vezérével - KUTEJBA-val - és segítségül hívja őt a saját népe ellen. Kutejba legyőzi a felkelőket, és a chorezmsáhhall kötött szerződés értelmében Churzádot és 4000 foglyul ejtett felkelőt kivégzik, valamint 10 000 marháat hadisarcként elvisznek. De KUTEJBA arab módszer szerint dolgozott. Mindent kiirtott, ami elébe került és nem tartozott az Iszlámhoz. Ezért írja Tolsztov idézett könyvének I. fejezetében, Al Birunira hivatkozva így: "Kutejba minden eszközzel üldözte és irtotta mindazokat, akik ismerték a

chorezmiek irodalmát, akik hagyományait őrizték, mindazokat a tudósokat, akik köztük éltek..."

Az arab vérfürdő után ismét lázadás tört ki Khorezmben és az áruló chorezmsáh is életét veszti. Kutejba ismét megjelenik. Feleségül veszi a chorezmsáh lányát, a megölt sah fia lesz a király, aki mellett Kutejba testvére a másodkirály-a "bagpúr". Úgy látszik azonban, hogy a gazdagokat és a zsidókat is üldözte, mert ezek is száműzöttek lettek, és Tolsztov így írja: "Kazáriába menekülnek a lázadó judaisták maradványai is, élükön az új bagpúrral, kit a zsidó-kazár forrásokból BULÁN néven ismerünk. A chorezmi száműzöttek Kazáriában gyorsan előtérbe kerülnek. Ők lesznek a kazár csapatok vezérei s végül az ő vezérük lesz Kazária tényleges uralkodója... A szinkrétikus chorezmi judaizmus lesz Kazária államvallása." (I. m. 229. old.)

Ez azonban a második menekülés Khorezmből Kazáriába. Az első menekültek a mazdakiták és a chorezmi papság, a mágusok. Itt azonban fel kell hívnunk a figyelmet egy nagyon fontos dologra, mely a kabarok hovatarozásának megállapításánál döntő szerepet játszik. Tolsztov helytelen kiértékeléséről kell felvilágosítanunk az olvasót, aki idézett munkájának 227. oldalán így ír: "A chorezmi papság, ugyanazok az írástudók, kik között Kutejba vérfürdőt rendezett Tabarinál, HABR (többször AHBÁR) NÉVEN szerepelnek. Ez a név pedig mind a régi, mind pedig a mai arabban egyformán zsidó írástudó, zsidó rabbi jelentésű."

Kérem az olvasót, hogy ellenőrizzük le együtt TOLSZTOV-nak ezen óriási tévedését. Felvilágosítást erről a szóról egy arab szótár nem tud adta. Az arab nyelvtanárokhhoz kell fordulni, mert az arab HABR egy nyelvtechnikai szó és jelentése: tudós pap és pápa. Tehát semmiképpen sem lehet zsidó írástudónak értelmezni, hanem csak "írástudónak", és ha nemzetiségekbe akarjuk sorolni, akkor melléje kell tenni a nemzetiségi jelzőt, tehát arab, zsidó, német stb. írástudó. Tolsztov tévedése érthetetlen, mert a HABR jelentése latinul "MÁGUS", és a többszámú AHBÁR - "MAGI". E megnevezés kétségtelenül a chorezmi mazdakita papságra vonatkozik, akik a régi mágus vallás tudósai, mágusai voltak, és népük hagyományait őrizték és tanították. E papi testületnek Kazáriába való menekülése - még minden judaizálás előtt-majd érthetővé teszi a kabaroknak kiválását a már judaizált Kazáriából.

Most, hogy megismertük BULÁN szerepét, rátérhetünk OBADJA működésének az ismertetésére. Előbb azonban rögzítsük le az időpontokat. Tolsztov szerint a CHURZÁD lázadás és BULÁN áttelepülése Kazáriába i. sz. 710-730 között folyt le.

Dr. Bartha által említett "József király levelének adatai szerint Bulán unokája, OBADJA, aki a VIII. század 60-as, 70-es éveiben uralkodott, nagyszabású politikai és vallási reformokat vezetett be. Megújította a királyságot és megszilárdította a hitet a törvény és szabály szerint. A zsidó talmudista papságra támaszkodott, mely Bagdadból, Chorászából és görög földről érkezett, és először vezette be Kazáriába a huszonnégy könyvet, a Misnát és a Talmudot.... a különféle országokból odasereglett tudós zsidó papság tekintélyére támaszkodva államcsínyt hajt végre". (Tolsztov 1: m. 232- 233. oldalakon.)

E történelmi tények ismeretében talán nem mondhatjuk azt, hogy a kazárok "a zsidó vallást választották"... miképpen dr. Bartha igyekszik nálunk olyan agyimosás féleségű történelmet elfogadtatni. hiszen Tolsztov is és Artamonov is államcsínyről talmudista államcsínyről tudósítanak.

Dr. ZAKAR András foglalta össze Kazária igaz történetét és a honfoglaló magyarság vonatkozásait a "KAZÁRIAI ÁLLAMCSÍNY" c. könyvében. (Turán Prinng, Garfield. NJ. USA. 1987.) Innen közöljük azokat az érdekes részleteket, melyek dr. Bartha mostani írásának és a menora közlésének szándékait is jól indokolják.

Így dr. ZAKAR: "Artamonov 700 körülre teszi Bulán kazár fejedelemnek azt az elhatározását, hogy megengedi országában a zsidó vallást. Igen jellemző, amit ezzel kapcsolatban a Cambridge-i Névtelen állít. Eszerint egy elkazárosodott zsidó vezető, aki rablóhadjáratban kitüntette magát, zsidó feleségével és apósával együtt győzte meg Bulánt ennek a lépésnek előnyeiről. A görögök és arabok tiltakoztak, de a kazáriai zsidók lelkesen álltak az eszme szolgálatába. Arra is utal egy hagyomány, hogy hajókon zsidók ezrei érkeztek Kazáriába és ott befogadást kértek, mert üldözöttek - amint mondták, Bulánnál kivívták, hogy távolítsa el a jövőmondókat- írja levelében József cár. Tehát azokat távolították el legelőször, akik a nem zsidó oldalon állottak és a türk nép hagyományait ápolták.

(Ezek a mazdakita "mágusok" voltak, akiknek vallási meggyőződését a talmudisták igen ellenségesen kezelték. A Szerk. beszúrása.)

Bulánon keresztül a talmudisták rábeszéltek a többi kazár fejedelmet, sőt magát a kagánt is, hogy zsidóvá legyen. Ezek után - folytatja József cár levele - Bulán fölsőbb sugallatra elhatározta, hogy épít egy templomot, és hogy megszerezze az ehhez szükséges kincseket, rabló hadjáratot szervezett egy Kaukázusban fekvő vidék ellen. Elpusztította azt, és nagy zsákmányt gyűjtött. A rabló hadjárat sikerével s a gyűjtött kincsekkel nem volt nehéz egy türk vezérhez zsidó nőt adni feleségül. Ezek leszármazottai pedig az állandó és céltudatos talmudista hatás alatt fokozatosan kezükbe vonták össze a tényleges főhatalmat, a türk kagánt pedig lassan csupán nemzeti szimbólummá sorvasztották. A Biblia tekintélyével is meg akarták erősíteni a viszonyt a talmudista fejedelem és a legerősebb kazár vezető, a tarchánok között. Ez a kettős fejedelemség Kazáriában nem volt régi hagyománymegőrzés, hanem új történeti képződmény, mely egy uralkodó dinasztianak egy másikkal való fölváltása során lépett föl, meghatározott körülmény között - állapítja meg Artamonov, majd így folytatja: az új állami szervezet összekapcsolódott a régi formával, melynek már régóta elveszett az eredeti jelentősége, jelentése. A türk birodalom szétesése a kazároknál akkor kezdődött, mikor a türk dinasztia kezéből a Talmudot tanult helyi kazár vezérekre támaszkodó fejedelem kivette a hatalmat a vallás és Isten nevében. A fejedelem számára ez a kisszámú vezetőréteg biztosította a privilegizált helyet az államban. A fejedelem viszont biztosította ennek a rétegnek a hatalmát saját népétől függetlenül, sőt a talmudizmussal kiszakította ezt a réteget abból a népi közösségből, melyből kinőtt, hiszen a kazár nép idegenül állt szemben a zsidósággal. Ennek a tanult rétegnek a jelentősége annyira nagy lett, hogy végül egyik képviselőjének sikerült saját kezében összpontosítani az államhatalom egészét, a kagánt egy hallgató bábbá téve, akit a népek mutogattak a bitorlás elleplezésére. A türk kagán kénytelen volt fölvenni az állam zsidó származású tényleges fejének a vallását, és ezt állami szimbólummá formálni inkább vallási, mint politikai téren. Ez a tényleges hatalmat biztosító zsidó egyéniség a kazár uralkodóház új alapítója lett. Előbb bek, azután kagán bek és azután cár. Ez volt Obadja, aki 800 körül a nyílt államcsíny végrehajtója lett, mindenkire kényszerítve a talmudizmust.

Az új zsidó cárok zsoldos katonaságra, azokra és besenyőkre támaszkodtak, és a maguk kezében tartották az összes jó állami állásokat és meggazdagodtak az átmeneti kereskedelem révén és hittestvéreiket megerősítvén a helyi vezetők rovására, De József cár az igazság ellen vét - mondja Artamonov -, mikor azt állítja, hogy a kazárok a zsidó vallás fölvétele után érték

el hódítási sikereiket. Éppen fordítva van. A nagy hódításokat a türk vezérek vitték végbe, és a IX. században a kazároknak csak honvédő és nem mindig sikeres háborúik voltak. Tehát megállapíthatjuk, hogy ebben a forrásban a monarchikus tendencia győz a történeti pontosság fölött.

Egy jó évszázad alatt Kazária megszűnt a laza szövetségben élő hatalmas türk nomád népek szabad országa lenni. A Talmud útmutatásai szerint egy aránylag kis csoport titkos összeesküvéssel fokozatosan beépült az egyes törzsekbe. Mikor Obadja a nyílt színre lépett, s meghirdette a mindenki számára kötelező új hitet, tulajdonképpen tudva-nem tudva a kazár nép kiirtását kezdte meg. Titkos megfigyelőin keresztül jól tudta, hogy a kazárok még idegenebbül állnak szemben a zsidókkal, mint mikor befogadták őket. Obadja a törzseket egymás ellen játszotta ki, buzgón sürgetve a Talmud elismerését. Behívta az uz és besenyő seregeket. Zsoldosaiá fogadta őket és Sarkel városában a véres háború végén már idegen zsoldosok őrzik a kazárok nélküli Kazáriában a mintegy 200 elzsidósodott kazár vezető család hatalmát és vagyonát...

A magyarok a fölkelők oldalára álltak. Jól megfigyelték a talmudista hatalomátvétel minden lépését... Ismét ősi gyakorlatuk szerint jártak el: kitértek a rájuk zúdított seregek elől és Etelközbe húzódtak... A kazáriai vezetőség azonban nem akart lemondani a magyarokról. Előbb nyájas szavakkal próbálkozott...

Mikor Álmos, a kazárok kievi helytartója látta a talmudista államvezetés makacsságát, fölkészült új hazába vonulásra. Kiadta az utasítást a fegyverkovácsoknak, hogy teljes erőből készítsék a könnyű és nehéz íjakat, egyenes és görbe kardokat (szablyákat), mások zablákat, kantárokat, kengyelvasakat, tarsolylemezeket, öveket, csatokat. Az íjak készítésében, a nyeregkészítésben többféle mesterségben jártas szakembereknek kellett együtt dolgozni: asztalosnak, tímárnak, szíjgyártónak, nyergesnek, kötélszövőnek stb. - A nők tejport, szárított húsfélét raktároztak, nagyszámú tömlőt készítettek el a folyóvizeken való átkelés számára, kötések a sebesültek számára, füveket a gyógyítás céljaira, továbbá a kocsikat, szekereket, sátorokat stb. készítették elő a hosszú utazásra. Az egynejtűséget szigorúan meg kellett tartani. Mindezekről Padányi Dentumagyaria című könyvében igen hozzáértően és részletesen szól, Így érkezett el az átkelés a Dnyeperen Kiev mellett, majd az Etelközből való továbbvonulás. Ezekhez a besenyő zsoldosok katonai nyomása egy, a látható tényező volt, a másik tényezőt, a láthatatlant, a kazáriai vezetőség talmudistává válását s azzal egy zsarnoki csoport embertelen hatalmi vágyát, a magyar katonai és politikai vezetőség kellő időben és kitűnő módon mérlegelni tudta, s az egyetlen helyes megoldást választva döntött az új hazába költözés mellett.

Mindezt lényegében Dunlop, Marquart, Mcartney stb. kutatók már megírták. Artamonov (Isztoria Kazár, Leningrád, 1962) a helyszínen végzett ásatásoknak gazdag leletanyagával tudta a részletesebb alátámasztást megírni, és több eddig ismeretlen részletet közölt a magyarság őstörténetére vonatkozóan is. E munkának hazai ismertetése során írta Bartha Antal a Századokban (1964. 4. 807. old.): "A magyar törzsek jelentős szerepet játszottak a VIII-IX. sz. fordulója körüli, a zsidó vallás és azzal kapcsolatos talmudi törvénykezés miatt kitört kazáriai belháborúban."

1968 tavaszán eljárás indult meg Artamonov ellen. Leváltották az Ermitázs igazgatásából, és csak a történelem egyetemi tanárságát tarthatta meg. Úgy látszik, ennek kell tulajdonítanunk, hogy Bartha Antalnak 1968 nyarán megjelent könyve (A IX-X. századi magyar társadalom) csak a jegyzetek néhány sorában meri ismertetni Artamonov megállapítását. A Történelmi

Szemle 1968. évi 1-2., de csak novemberben megjelent számában pedig már szégyenteljes visszavonulásra is kényszerítették olyan erők, melyekre világosan következtethetünk, azokkal kapcsolatban ugyanis, akiket még előzőleg az emberi szabadság és fejlődés szellemében a talmudista osztályuralom és annak zsarnoksága ellen föllépőkön mutatott be, ezt írja Bartha: "Nem vesszük bizonyosra, bár sejtjük, hogy a Kazár Kaganátus egyébként is turbulens elemei által kirobbantott, föltehetően a VIII. sz. második felétől a IX. sz. elejéig tartó háborúskodás a zsidó hit törvénykezés fölvetelével és terjedésével állhat összefüggésben. A kazár vezetők azonban képesek voltak helyes következtetésekre, mert a IX. sz. folyamán az állami politika és kormányzás rangjára emelték a toleranciát."

Hogyan lehet a hatalmat erőszakkal magához ragadó kb. 300 családot a tolerancia mintájává tenni? Ezt senki el nem hiszi Barthának, aki eléggé ismerheti az arab és keresztény forrás adatait erről a "toleranciáról". Aki pedig még a Talmudot is ismeri, az egyenesen szándékos megtévesztésnek nevezi

Barthának ezt az állítását, hiszen a Talmud egyenesen az alapvető, súlyos és hátrányos megkülönböztetést hirdeti meg minden nem zsidóval szemben. Éppen az ellenkező az igazság.

Bartha cikke éppúgy, mint az Artamonovval szembeni eljárás annak a bizonyítéka, hogy ma is érvényben lévőnek tekintik egyesek a Talmudot. A Talmud minden zsidókra nézve előnytelen kijelentést, függetlenül attól, hogy igaz vagy sem elnémítani és megbosszulni parancsol, nem pedig toleránsan megvitatni engedi.

Ibn Ruszta 870 körüli kazáriai állapotokat 930 körül írja le, és megállapítja a magyarokkal kapcsolatban: "Azt mondják, hogy a kazárok régebben körülsáncolták magukat a magyarok és az országukkal szomszédos népek ellen." (Györfy György: A magyarok elődeiről és a honfoglalásról. Gondolat, 1958. 54. oldal.)

A magyarok végleges elvonulása utáni állapotok már más képet mutatnak a kazár vezetőkről is.

Ibn Fadlán így ír a 921-922. évek állapotáról egyidejűen: "A kazár királyát kagánnak nevezik. Ő minden négy hónapban csak egyszer jelenik meg nyilvánosan. Egyébként teljes visszavonultságban élt. Őt magát a nagy Kagánnak, helyettesét Kagán bégnek nevezik. Az utóbbi vezeti a seregeket és igazítja az ügyeket... Mindennap a Nagy Kagán elé járul, megalázva magát Isten színe előtti alázattal. Csak mezítláb járul eléje... A nagy király szokásai közé tartozik, hogy nem ül le az emberekkel és nem beszél velük. Őhöz sem megy be senki azokon kívül, akiket említettünk." p. m. 61. oldal) "A király szokásai közé tartozik, hogy húsz feleséget tart. Feleségei közül mindegyik a neki alávetett királyok lányai közül származik. A király vagy jószántukból vagy erővel veszi el őket. Van még hatvan rabszolgája és ágyasa is... Ha a király kilovagol, akkor az egész sereg kivonul vele, tekintettel arra, hogy Ő kilovagolt, mégpedig úgy, hogy egy mérföld távolságra van tőlük. Ha őt bármelyik alattvalója megpillantja, teljesen arcra borul előtte, és nem emeli föl fejét addig, arcig el nem haladt mellette. S ha a király valahová sereget küld, az semmi szín alatt hátat nem fordít, mert ha megfutamodik, mindenkit megölhet, aki csak visszatér hozzá. A vezéreket és helyettesét pedig, ha megfutamodik, maga elé rendeli, odaviteti feleségeiket és gyermekeiket is, és szemük láttára másnak adja őket, s ugyanúgy tesz lovaikkal, ingóságaikkal és házaikkal is. Néha mindegyiküket kettévágatja vagy keresztre feszíteti, vagy nyakuknál fogva fára kötteti őket, néha pedig, ha kegyet akar gyakorolni velük szemben, lovásszá fokozza őket... A

kazárok és királyuk zsidó. A szlávok és a többi szomszédai is alattvalóik voltak, szolgai alázattal fordultak hozzájuk és engedelmességet tanúsítottak velük szemben."

Annak illusztrálására, hogy még a marxista történész, mint Bartha Antal, sem tudja könnyen kivonni magát a talmudizmus megtévesztő hatása alól, idézzünk már említett könyvéből. A kazár Kaganátusról írja: "Vizsgálódásainkat nem terjeszthetjük ki eszmetörténeti kérdésekre, de az olvasó figyelmét felhívjuk a Kaganátus államvallásának kérdésére."

Viszont minden marxista történeti munka telve van eszmetörténeti kérdések elemzésével és annak magyarázatával, hogyan születtek meg a különböző eszmék az emberek társadalmi helyzeteiből, osztályküzdelmekből. Pl, a kereszténységről mindig azt olvassuk, hogy teljesen természetes magyarázat: az elnyomottak szenvedéséből jött a másvilági boldogság remény adó hite. A vulgarizáló marxista irodalom nem óhajtotta megismertetni olvasóit, mit mondanak erről a kérdéstről a hozzáértő keresztény tudósok. Bartha ebből a szempontból mutat ugyan fejlődést, de a kényes pontnál, a talmudizmus megismertetésének kérdésénél ő is megtorpan: NEM terjesztheti ki erre vizsgálódásait. MIÉRT NEM? Hiszen a marxizmus mindig kiterjesztette vizsgálódásait eszmetörténeti kérdésekre, ha a nem talmudisták bűneiről, tévedéseiről volt szó. Itt meg kellett volna ismertetnie olvasóival, mit mond magáról a talmudizmus és a Talmud, és mit mondanak róla a kívülállók és a történelem. És éppen Kazária esetében. Akkor nem írta volna le a továbbiak során ezt a mondatot: "...egy államilag senki által nem támogatott, de szinte mindenki által gyűlölt, üldözött vallás hivatalos befogadásában nem véletlent, hanem a Kaganátus független politikájának egyik jelét kell látnunk". (U. o. 157.)

A független politika akkor jelent elismerést, amikor a függetlenséget a vezető osztály az egész nép javára használja föl. Kazáriában pedig a "független" talmudista vezetőség idegen zsoldosokkal irtotta ki saját népét. Bartha nem a magyarokat mondja üldözötteknek (hiszen a talmudizmus üldözte őket), de a talmudizmust siet "üldözött vallásnak" nevezni...

Éppen Kazária példája mutatja a talmudista módszert. Több mint évszázadnyi idő alatt legfeljebb 300 kazár vezető család vette föl a talmudi hitet, mely számukra mérhetetlen hatalmat, gazdagságot és kizsákmányolási lehetőséget biztosított "Isten" nevében.

Dr. ZAKAR András szintézisét, minden vélemény hozzáadása nélkül, azért közöltük, hogy az olvasó megismerje Kazária történetében a honfoglalásra induló magyar őseink társadalmi erkölceit, ténykedését és elhatározásuk indítékait. Láthatjuk, hogy Kazária történetében különbséget kell tenni a BULÁNI KORSZAK és az OBADJA KORSZAK államvezetési rendszere, törvényei és a köznép életfeltételeinek lehetősége között.

A BULÁN KORSZAK vezette be a zsidó vallást, de az vette fel, aki akarta, és Kazáriában vallásszabadság uralkodott.

Az OBADJA KORSZAK államvezetése törvényileg szünteti meg a vallásszabadságot, és Kazária minden lakosa részére kötelezővé teszi a zsidó vallást - annak törvényét (tóra) és e törvény végrehajtásai utasításának (a Talmudnak) alkalmazásával.

A kazár szövetségben lévő magyarok (illetve magyarfajú népek) saját vallásuk elleni rendelkezésnek minősítik Obadja diktátori működéséből származó sérelmeket. GYÖRFFY György ad igen áttekinthető képet a Közel- és Távol-Kelet népeinek történelmi eseményeiről "Napkelet felfedezése" c. könyvében. (Gondolat, Bp. 1965.) Itt a következőket olvashatjuk (9.

old.): "Midőn a kazárok egy része fellázadt a zsidó hitre áttért uralkodó osztály ellen, s a lázadást leverték, a lázadók a függetlenné vált magyarokhoz csatlakoztak"

Dr. Győrffy ezen megállapítása talán a legjobb cáfolat dr. Bartha említett cikkében alcímként kiemelt azon állítására, hogy a kazárok a zsidó vallást választották. Ha "választották" volna, akkor nem lázadtak volna fel ellene, mondja a logika. Lehetséges, hogy a nép - a Bulán korszak idején - közömbösen viselkedett a zsidó vallással szemben, és az érdekelt arisztokrácián kívül is volt olyan, aki - mint dr. Bartha írja: "a legrégebb bibliai vallás elfogadásával csatlakozni akart a magas civilizációhoz". Azt is elhisszük, hogy "a kazárok politika bölcsességét és szervezetségét Bizáncban és a Bagdadi Kalifátusban egyaránt nagyra értékelték", miként dr. Bartha írja- de milyen időpontra vonatkozik ez a megállapítás...? A következő mondat azonban kétségessé teszi ezt a gondolatot, mert dr. Bartha azt állítja, hogy a kazárok "eszmei és vallási ügyekben meglehetősen nagyvonalúak voltak". Nagyvonalúságnak lehet nevezni a vallásszabadság betiltását és egyetlen vallásnak kötelezővé tételét az állam minden lakosára...? Ha a kereszténység vagy az izlám vallásgyakorlatának kötelezettsége lett volna Kazáriában elrendelve - akkor is "nagyvonalúságot" fedezne fel dr. Bartha a kazár kormányzat erényeként...? Ezek olyan kérdések, melyek feleletet nem kérnek.

Felelet helyett azt kell megállapítanunk, hogy dr. Bartha történelmi kiértékelése Kazária tekintetében - igen "vonalas", és a zsidóság vallási felmagasztalásához simul. Dr. Barthának joga van ehhez, hiszen a gondolat szabad, és pontosan ma ezeket a gondolatokat - egyéni szempontból tekintve is - hasznos leírni. Mi csak azt nem értjük, hogy mi szüksége van a mai világot mozgató zsidóságnak arra, hogy a honfoglaló magyarok előtt dr. Bartha egy olyan népet lovagoltasson Dunacsébre, amelyik halottai sírjába olyan ékszereket és lószerszámokat rakott, melyeken "zsidó vallási jelképek vannak bekarcolva"?

De azt sem értjük, hogy eddig erről régészeink semmit nem mondtak, és az avar-magyar temetők nagy ismerője, dr. László Gyula sem írt soha arról, hogy a magyarok előtt hont foglalt volna olyan nép, mely zsidó vallási jelképeket használt hiedelemvilágában.

Mi is írunk "epilógust". Dr. Bartha cikkének díszítésére közölt egy vallási szertartásra használt, hétágú gyertyatartót - a zsidó menórát. Írja, hogy ez is Dunacsébről való. E kép felett leírja Árpád pajzsra emelését a következőképpen: "Bíborbanszületett Konstantin jegyezte föl annak a magyar politikai berendezkedésnek kazár eredetét, mely honalapításra képesítette a magyar népet. A bölcs és bátor nemzetségből származó Árpádot kazár követek jelenlétében, kazár szokás és a kazár törvények szellemében pajzsra emelve tették meg nagyfejedelemnek. A pajzs Itt az égboltozat kerek pajzsának, a NAPNAK a jelképe..."

Miután tudjuk azt, hogy mindez az OBADJA KORSZAKBAN történt, tehát akkor, amidőn Kazária államvallása a talmudi alapokon nyugvó zsidó vallás volt, és minden más vallást e korszak kazár államvezetése betiltott-Árpád pajzsra emelését a magyar ősvallás Napistenének imádatában végzett hitvallásnak tekinthetjük. Ugyanis a NAPISTEN neve a Bibliában BÁL, és a zsidó vallás üldözte a napkultusz híveit. Ez a kazár szokás azoknál a kazároknál élhetett csak, akik régen a kazár-magyar-szabír azonossági államszervezetben éltek, a régi kazár törvények és nem a pajzsra emelés idejében Kazáriában érvényben lévő mózesi törvények határozata szerint. Az említett "kazár követek" pedig csakis a dr. Győrffy által említett és a magyarokhoz csatlakozó kazár lázadókból adódhattak.

VIII.

UIGUR ROKONSÁGUNKRÓL

Az eddigi "hivatalos" történelem szemlélet igen felületes módon kezelte őstörténetünkben az uigur vonatkozásainkat. A szándék láthatóan ennek a témának a semlegesítésére és elhallgatására törekedett.

Foglalkozunk tehát ezzel a témakörrel is, mert abban a helyzetben vagyunk, hogy perdöntő bizonyítékokat tudunk az olvasók elé tárni.

1988-ban megalakítottuk az emigrációban a "Kőrösi Csoma Sándor Tudományos Alap"-ot, mely finanszírozta dr. Kiszely István antropológus által az uigurokhoz (jogarokhoz) vezetett magyar tudományos expedíciót. Nehéz volt a kutatók útja Kínában, de igen jó eredménnyel zárult, aminek fontos részleteit a következőkben ismertetjük.

Most az olvasó megkérdezheti, hogy miért foglalkozunk az uigurokkal is? Válaszunk az, hogy:

1. Léteznek olyan adatok, melyek szerint az Álmos-Árpádi hazatérők saját magukat ujugurnak "is" nevezték.
2. A Pártus Birodalom hanyatlása után a Káspi-Aral térség felé húzódó és a sasanida-perzsák elől menekülő pártus-hun manicheus vallású népünk nevezte vallását "ujgur"-nak.

Kínai forrásokból tudjuk, hogy Kína észak-nyugati és északi határán települtek a hunok, akiket a kínaiak "tingling" és "sziungnu" néven említenek. A hunok évezredes történetének egyik szakasza a kettészakadásuk, amikor egyik rész Közép Ázsiában (a Káspi Aral térségben) alkotott birodalmat, a kisebbik rész pedig a Kr. u. 4. században az Orkhon és Tien-San környékére került.

A kínaiak ezeket is "tingling"-ként ismernék, de "tielő" és "magas kocsi népének" is nevezték. Ezek viszont nem "népnevek", hanem a perzsák üldözése idején felvett vallási nevük, az "ujgur" maradt rajtuk népnévként, és ebből lett az "ui-gur", majd a "jogur" változat is. A kínaiakkal keveredettek pedig a "sárga jogur[^]".

De ez a nép is HUN eredetű - és ahogyan létezik hun-avar- magyar azonosság a nyugat felé való haladásban, ugyanezt találjuk kelet felé a hun-uigur (jogur) azonosság létezésében is.

De induljunk ki a hazai "hivatalos" álláspontból és ismertessük Róna-Tas turkológus írását, amelyet a "Népszabadság" közölt a nagyközönség felvilágosítására.

Róna-Tas turkológus megállapítja, hogy az ujugur-magyar rokonság csakis a névhasonlóságon alapszik. Ad egy szintézist is az uigurok történetéről, mely - sajnos - igen hézagos. Ez a tudatosan létrehozott hézagosság azonban igen értékes történelmi adatokat tár fel, és ezekből nagy távlatok nyílnak a szemléletben. Vizsgáljunk meg néhányat együtt Róna-Tas írásából, aki a következőképpen vázolja az uigurok történetének egy részét: "Egyébként ez az ujugurok által vezetett törzsszövetség 740 körül koalícióba lépett a szintén török baszmiokkal és karlakokkal, hosszú harcok után legyőzték a türköket, majd a baszmiokat és a karlakokat is legyőzve 740 és 759 között megszilárdították az ujugur birodalmat. Az idő tájt a kínai Szung dinasztia uralma lázadás miatt veszélybe került, s akkor az ujugurok segítségét kérte. Az

ujgurok nem haboztak, és 762-ben bevonultak a kínai fővárosba. De ott történelmi fordulat történt.

Az ujjur kagánnal manicheus papok megértették, hogy a vallás előnyt jelenthet terjeszkedésükben. A harcias nomádok ezután bekapcsolódtak az egyetemes műveltség világvallások által közvetített csatornáiba. Ám ezt a birodalmat 840-ben az északról támadó kirgiziek megdöntötték. Az ujjurok egyik csoportja lehúzódt a kínai határszélre, a mai Kanszu tartományba.

Belőlük lettek a sárga ujjurok, ők a mai napig buddhisták. A másik csoport-a többség-Turkesztán északi részén rendezkedett be, kultúrájuk tovább virágzott, mígnem 1200 körül a mongolok meghódították kaganátusukat, s átvették írásukat, melyet a mai napig használnak a cirill mellett. A következő századokban aztán az iszlámra áttért török törzsek megújuló támadása miatt ezeknek az ujjuroknak nagy része is elmenekült, kisebb részük felvette az iszlám hitet."

A fentiekből két fontos adatot emelhetünk ki:

1. Az ujjur kagánra gyakorolt manicheus papi befolyást és
2. azt a tényt, hogy az ujjuroknak még 1200-ban is megvan a saját írásuk, amit a mongolok a mai napig használnak.

1.-hez: Róna-Tas azt írja: hogy e manicheus befolyás eredményeképpen "a harcias nomádok bekapcsolódtak az egyetemes műveltség világvallások által közvetített csatornáiba".

Félreérthetetlenül a manicheus vallást nevezi így "világvallásnak". Semmi történelmi adatunk nincs arra, hogy az ujjurok nomádok lettek volna, hiszen minden történelmi kútfő magasra ívelt műveltségükről tudósít. A manicheus befolyás pedig oda utasít minket, ahol ez a vallás keletkezett és térítő útjára elindult. Ez a terület pedig a régi Pártos Birodalomból átfórmált Sasanida-Perzsia, ahol MANI-t kivégezték. (Mani a pártus Arsacida királyi házból származott.) Történeiszek tartózkodtak attól, hogy meghatározzák azt a területet, ahonnan az ujjurok Közép-Ázsiába kerültek, ahol 750-ben alapították birodalmukat.

Pedig e megállapítás és az ujjurok eredetének kikutatása nélkül eredményre jutni lehetetlen. Ugyanis népek kialakulásához időre van szükség. Az idő pedig mindig kultúrát fejleszt ki, s ha a kultúrtermékeket megtaláljuk, az eredetet a módszeres kutatás meg tudja határozni. Neves hazai turkológus tanárunk által adott történelmi leírás "türk"-öket említ, akiket állítólag az ujjurok legyőztek volna, de nem mondja meg, hogy miféle türköket, hiszen ez csak egy általános népmeghatározó szó - "türk". A magyarokat is így nevezi - ami sok tévedésre ad okot.

Bíborbanszületett Konstantin írása.

Az eredetkutatásban semmiféle fontossággal nem bír az, hogy az a nép, amelynek ősiségét keressük, ma milyen vallást követ, mert nem a MAI vallásuk, hanem máig megmaradt hagyományaik, népi hagyományaik vannak kapcsolatban a múltjukkal is és eredet forrásaikkal is.

A manicheus vallás is hagyományaikban van, és ha mai életükben található oly tárgyi emlékek, melyek irányítóként szolgálnak, régi hiedelemviláguk is az eredetük felé vezet.

Róna-Tas turkológusunknak azonban - úgy látszik - a fenti felfogásunkkal nem azonos a kutatási módszere, mert - szinte diktatórikusan - lehetetlennek véleményezi az uigur-magyar rokonsági kutatásokat, mint írja megnevezett cikke befejezésekképpen így: "A mai szincsiangi uiguroknak az egykori, nagy kultúrájú uigurokhoz alig van közük, hiszen egy másik török nyelvet beszélnek. A régi uigurok buddhisták voltak, a maiak pedig mohamedánok.

Ez a közvetlen, genetikus népi rokonságot kizárja. De a tudomány feladata a történelemfeltárása, és nem álmokképek kergetése. Az uigur történelem, kultúra és nyelv kutatásában olyan tudós elődök nyomát követhetjük, mint Vámbéry Ármin, Lóczy Lajos, Stein Aurél, Németh Gyula és Ligeti Lajos. Ezekre az ismeretekre és munkájuk folytatására szükségünk van, nemcsak azért, mert az egyetemes emberi történelem egyik egyedülálló fejezete, hanem azért is, mert annak a középkori török világnak fontos része, amelynek nyugati fele a magyarság történeti környezetét adta a honfoglalás előtti századokban."

E sorok írója őszintén bevallja, hogy sok töprengés ellenére sem sikerült megértenie Róna-Tas egyetemi tanár utolsó mondatát. Nem tudja megérteni azt, hogy "miként adhatta a magyarság történeti környezetét a honfoglalás előtti századokban a középkori török világ...?")

De talán inkább tárgyaljuk a pozitívumokat és állapítsuk meg azt, hogy STEIN Aurél hagyatékát a MTA még a mai napig sem értékelte kt. A többi - fent említett kutató - pedig nem jutott el az uigurokig.

Viszont azt, aki napjainkban felkereste az uigurokat - dr. KISZELY Istvánt - a cikkíró nem említi meg, és így "3" expedíciójának eredményeit valószínűleg nem is ismeri. Pedig dr. Kiszely kutatási eredményei megszüntették volna a hézagos és főleg az autoritás erejére támaszkodó történelemszemléletének hiányosságait. Dr. Kiszely hírlapilag is és számos előadás keretében beszámolt mind a három uiguri útjáról, melyek között a két utolsó, már mint előkészített expedíció, igen eredményes volt. Nemcsak igen gazdag leletanyaggal tért vissza neves antropológusunk, hanem a magyar televízió videofilmét is készített második útjáról, amit a budapesti TV többször is sugárzott. A filmen láthattuk- a néprajzosoknak valóban "csemegének" számító - népi hímzéseket, melyek csodálatos azonosságot mutattak a matyó, buzsáki és egyéb hazai motívumegyüttesekkel. A népszokások sok egyezése is látható volt, s mintha egy magyar falu valamelyik házában "első" szobájában lett volna az az uigur ágy, mely a mennyezetig érően volt párnákkal megrakva. Láttuk - a László Gyula által - "indás"-nak nevezett díszítő elemeket, melyek az uigur művészetben éppen olyanok voltak, mint az "első honfoglalás" avarjainak tulajdonában észleltünk eddig. Azonosságok sokaságát mutatta a gondosan készített videofilm, és valóban csodálkoznunk kellett akkor, amidőn a szamaras kocsit hajtó uigur gyerek úgy nógatta a szamarát, hogy: "GYÍ, GYÍ".

Amikor aztán dr. Kiszely társa- dr. Ceybert Gyula -bemutatta az uigur főzéstudomány (kulinária) magyarral való azonosságait, a paradicsom, paprika, fokhagyma, hagyma, sárgarépa stb. azonos felhasználását és feldolgozását, a pörköltkészítések titkainak azonosságait azoknál a szincsiangi uiguroknál, akiknek embertani képlete teljesen azonos a mai magyar népével-valóban édestestvéreknek éreztük ezt a kedves népet, melyet a sors oly messze sodort az ázsiai végtelenségbe. Mikor pedig a ma is használt szimbólumaik között láttuk a "turulos kést", és megtudtuk azt, hogy az uiguroknál is megtalálhatók - az eddig szkítának ismert- párdúc-, ló- és szarvas ábrázolások, valóban a csodálkozás némította el

gondolatainkat. Ma pedig azon kell csodálkoznunk, hogy egy turkológus egyetemi tanár azt mondja, hogy ennek a népnek alig van köze a nagy kultúrájú uigurokhoz, mert ezek ma mohamedánok, a régiek meg buddhisták voltak. A nagy kultúrájú uigurokról viszont azt írja bevezető mondataiban Róna-Tas, hogy a "manicheus világvallás" útján kapcsolódtak be az egyetemes műveltségbe. Valószínűleg ez abban az időben volt, amikor még a történelmi csapások miatt nem kellett szétválniuk.

Akárhogyan is forgatjuk a dolgokat az érthetlenség érdekében, mégiscsak oda kell jutnunk, hogy abban az időben, amikor a nagy kultúrájú UIGUR Birodalom létezett, a domináló vallásuk a manicheus hit volt.

További nyomozásunkhoz tehát két dolog tisztázására van szükség: a) a mani vallásának ismeretére - beleértve e hiedelem jelképeit is, és b) megvizsgálni a mai uigur maradványokat abból a szempontból, hogy hol lelhetjük fel a manicheus hit hagyományának maradványait.

MANI VALLÁSÁRÓL sajnos keveset tudunk. Talán éppen azért, mert ez is beletartozik annak az 500 évig uralkodó Pártos Birodalomnak a történetébe, amit az indo-európai és sémi történészek egyszerűen nem vesznek tudomásul. Hiába voltak a pártosok Róma legyőzői - a hálás utókor ezt sohasem tudja nekik megbocsátani, és így lassan elvesznek a régmúlt ködébe. Pedig a keresztény vallástörténet szempontjából is igen érdekes eredményeket hoz a kutatás, hiszen a názáreti Jézus minden tanítványa-vagyis az apostolok- itt működtek, és tanításaik nyomán Mani születésének évére - Kr. u. 215-re - a sumír mágus vallás Jézussal megújított hitének már 360 temploma van a Pártos Birodalomban. Eusebius legalábbis ennyinek lerombolásáról tudósít abból az időből, amikor a perzsa-sasanidák vették át az uralmat.

Jézus születésekor éli fénykorát a Pártos Birodalom. Itt a művelt Arsacida királyok teljes vallásszabadságot adtak a népnek. Ennek következtében a birodalomban négy különféle vallás létezését és gyakorlását észlelhetjük. Ezek között legerősebb a régi mágusvallásból lett Jézushit, mint megújított Mágusvallás. Az ószövetségi tudósításokból tudjuk, hogy ennek a vallásnak a "magaslatokon" épültek a templomai, ahol Bál (a Napisten) és Asthoret-Astarte (a Szűzanya) tiszteletében imádkoztak. A héber írások "a korrupció helyének" nevezik ezeket a templomokat, és ezek közé be van sorolva az Olajfák hegyén lévő templom is, ahová Jézus "szokása szerint" járt mindig imádkozni. Így írják az evangéliumok. Jézus Igéjével aztán BÁL imádata többé nem létezik, mert a "Világ Világossága" megjelent az emberek között, és beteljesedett a régi sumír prófécia. Ez a legerősebb vallása a Pártos Birodalomnak. Szervezetében a mágus papság tovább is a régi hagyományok önzője és a tudomány fejlesztője, tanítója és megtartója.

Mellette találjuk a Zoroaster vallását, a buddhizmust és a zsidó vallás szabad gyakorlatát is.

Mani - aki mint már említettem, az Arsák királyi ház leszármazottja - akkor lesz a mágus-főpapja a már több mint 200 éves gyakorlatra visszanező, Jézussal tökéletesedett ősvallásnak, amikor a hatalmat átveszik a sasanida-perzsák. Ezek természetesen a saját zoroasztrianizmusukat fejlesztik, és megindulnak a vallási nézeteltérések, amik egyre súlyosabb kimenetelűek lesznek.

Igen érdekesen iktatja be néhai neves történészünk- FEHÉR M. Jenő - a manicheus vallás terjedését az avarok történetébe. Itt adom Fehér tanulmányának részletét azzal a hozzáadással, hogy azokról az avarokról beszél, akik Kr. u. 570-ben már a Kárpát-medence birtokosai, és II.

Justinian bizánci császár 80.000 arany évi adót fizet nekik, amit utódja - Tiberius (578- 582) - is megújított .

Kivonat Fehér M. Jenő: "Korai avar kagánok" c. munkájának 76, és következő oldalairól: "A manicheizmus vallás kapcsolata történelmileg igazolható az avarság törzseivel. Maga MANI, aki kb. 10 évig zavartalanul terjesztette új tanait, sőt elérte a legnagyobb vélt célját: hitrendszerének, egyházi szervezetének államvallássá avatását is, I. SAPOR uralkodásának első évtizedében. A perzsák azonban föléje kerekedtek, és MANI maga is menekülni kényszerült. Így jutott el Turkesztánba, majd az Orchon-vidéki avarokhoz és a Tarimvölgyi törzsekhez, ahol nagyszabású kultúrtevékenységbe kezdett és maradandó sikereket alkotott. A papjai által gyakorolt ósszíriai, sogdfai írásból fejlődött ki a KÜL-TEGIN síremlékén felfedezett keleti rovásírás, a mai székely-magyar rovásírás elődje. MANI kb. 250-270-ig tartózkodott a török-avar népek körében, de utazásokat tett Tibet és Kína területein is, mindenütt tanítva. Legnagyobb fegyvere az újonnan felfedezett írás volt. Könyveit, levéltöredékeit és rendeleteit STEIN AURÉL. Le Cog és GRÜNWEDEL fedezték fel a láma-kolostorok romjaiban, valamint a Lop i Nor sivatag 28 újabban feltárt város romjai között.

De nemcsak a III. században állt a manicheizmus kapcsolatban az avarsággal, az "Uar" és "Chunni" törzsekkel, hanem a már erősen kifejlett sogdiani és baktriai kultúra közvetítőiként a 275-ben vértanúhalált halt MANI kívánsága szerint sémi ellenzékként, a judeokrisztinaizmust elvetve még a 6. század elején is sűrűn jártak Korasárig és az avarok nyugati birodalmáig a misszionáriusai.

THEOPYLACHT egyik helyén megemlíti, hogy az avar törzsek több tagja Perzsia északkeleti határán tanyázik (369., 257). Ugyancsak ilyen földrajzi megjelölést nyújt TABARI ("S. 32., 99. o.), aki adatai nyomán az Oxus folyó túlsó oldalára helyezi a Keleti Avar Birodalom magvát. Ugyanezt a földrajzi megjelölést adja W. B. HENNING is az általa kiadott manicheusi irattöredék után (SB-AV. 301-306). Ugyancsak megegyeznek az előbbiekkal földrajzi alapon SCHREDER "Iranica" c. tanulmányai is, amelyek mindegyike - hogy a jelzett vidék az "Abarsahr, "avarok országa" elnevezéssel azonos - közösen és külön megegyezik.

A földrajzi térbe helyezés azonban egy gyors mozgású, és ellenfeleitől, a törököktől, oly sokat üldözött és támadott avar nép állandó lakóhelyéről meglehetősen bizonytalan maradna, ha véletlenül reánk nem marad MARI AMU manicheusi hittérítő naplója úti élményeiről, amely az egyik legfontosabb írott forrás az avar-manicheusi kulturális és politikai kapcsolatokról.

MARI AMU és társa az 510-es évek végén került vándorútján Korasán határához, amelyet szerintük egy nagy folyó választott el "Abarsar", vagyis az avar kagán országától. Ezt a "nagy Folyót kétségtelenül az Oxusnak kell tekintenünk, amire sogdiai eredetű pénzérmék feliratai a legjobb bizonyítékok. BELENISHI A. M. tanulmány közöl erről képeket ("S. 50.). Ugyanez a szerző azonosítja az említett arany- és ezüstérméken szereplő "BAGARD" nevet a turkesztáni manicheus írástöredékekben szereplő "BAG-ARD" istennő nevével. S most visszatérve MARI AMU útleíráshoz, amely nagy részletességgel írja le az avarokhoz vezető útját, szintén szerepel ez a név. De idézzük a teljes idevonatkozó szöveget: "mikor a Kusán határőrséghez értünk, a chorazáni határőr szellem megjelent a folyónál egy leányka alakjában. Ezt a határőrző szellemet Bag Ard-rak nevezték.... (Henning, "S. 48. 305. 4 sor.) SCHREDER ugyanezen szöveg alapján a Kusán-érméken gyakorta szereplő "ARDBAKS" felírást és egy fiatal leány képét azonosnak tekinti a MARI AMU-féle elbeszélés alakjával, aki szerinte az Oxus istennője. Ugyanezt a véleményt formálta meg TOLSTOV a "Drevni Khorezm. c. tanulmányában (49. 198-200). Legtökéletesebben összegezte az erre vonatkozó eredményeket

BELENISHI (54 S.) "Bag-Ard as the guardian of the Manichaean missionary MARI AMU at the Kusan border. This spirit (vauk) appeared in the guise of a young woman "kauicag" tentatively identified as the Avestan 'Asi'. (BELENISHI, Central Asia, *Amarceologia Mundi* series Cleveland-NewYork 1968.)

Itt már lényegesebbet tágul az ismeretünk, főként azzal, hogy az orosz régész a Kusán határát is belevonja a folyam védőszellemének tevékenységébe, és megadja a szokásos BAGARD mellett a fiatal leány népies nevét is "kauicag" formában, amely kétségtelenül azonos a lenge, fehér tollú, gyönyörű folyami madár, a magyar "kócsag" nevével... Bár BENKŐ Történelmi Etimológiai Szótára tagadja a jelzett szó török eredetét, nem ismerjük el felületes és tudománytalan megállapítását, hogy "ismeretlen eredetű", már csak azért sem, mert a BAG-ARD kócsag a manicheista leírások szerint, és még inkább HENNING és BELENISKI okfejtései szerint ez a lenge víziszellem négykarú volt és a karjai (szárnyai) végén fehér fátyolt lengett.

Mindezekhez még meg kell említenünk a BAG-ARD vízi istennő, folyami szellem, sellő mítoszáét a magyar folyóneveknél, ahogy erre már IPOLYI ARNOLD Magyar Mythológiája felhívta a figyelmet. Szerinte a Vág, a Béga, a Vas megyei Bagárd patak és bizonyára sok más hasonló társa ennek az ősi vízi istennőnek.

MARI AMU manicheus hittérítő útleírásának részleteit ehelyütt nem szándékozunk tárgyalni, hanem csak a vidéket, tehát azt, amelyet Ő OXUS-on túli vidéknek, Abarsahr -nak nevez, amely az avarok nevét viseli. Az 'avar' megjelölés valószínűleg a népnévvel azonos, amelyről a görög források "Abaroi" formában emlékeznek meg, akiknek egyik szereplőjéről HERODOTOS, a történetírás atyja is megemlékezik 'ABAR' néven, mint aki egy nyílra kapaszkodva röpködött körül a világot. Ez az eredetileg iráni nomád népnek tekintett népnév maradt aztán továbbra is az avarok megjelölése. Az "abar" név többnyire a Sogdiánától északra és északkeletre lakozó török törzsekre vonatkozik. Ez az orchon feliratokon on-oq szerepel. Azt mondja róluk, hogy az országtól délre fekvő vidékre alkalmazható. Nagyon jelentős e tekintetben a híres ANNA v. GABAIN (51. ATG. 249) tanulmánya. Az "on-oq" a tíz törzs, amely az avarokra vonatkozhat...! A szerző szerint a vidéken szereplő törzsek közül még a 6. század vége felé is itt találhatóak. A mellékelt égtáji irány KÜL TEGIN feliratáról tisztán mutatja ezt.

Egy egészen véletlen körülmény nagyban elősegíti az avarság őshazájának földrajzi térbe helyezését. A nagy Keleti Türk Birodalom legutolsó és legnagyobb kagánjainak sírkövei. 2 és fél méter magas terméskövek, felsorolják ISTAMI, KÜL TEGIN és BILGE kagánok hősi tetteit és egyben megnevezik a temetésre érkező nevét is, megjelölve az irányt, amelyről érkeztek. A feliratok zöme ótörök és a székely-magyar rovással erősen rokon rovásírás. Eredetük ugyan már két századdal későbbi, mint az európai avarok elvándorlása, de mint a jelek mutatják, maradtak még részek Turkesztánban és Azerbeidzsánban is.

Igen messzire vitt minket hagyományaink színes világában a fehér kócsag, de láthatjuk a pártos birodalmi és így a sumír mezopotámiai hagyományok hozzánk való érkezésének egyik útját. Ismertetésünket ki kell egészíteni azzal a hozzáadással, hogy a kócsaggal jelképezett leány-istennő csak egyik tagja a magyar ősvallás szüzanya tiszteletében található hétféle anyaistennő képzeteknek. Annak, amit dr. Bobula Ida oly nagyszerűen leír "Ősvallásunk Istenasszonya" c. munkájában. A Pártos Birodalomban is és a manicheus vallásban is a Szüzanya neve: ANAHITA, aki szeplőtelen és éppenúgy hét leánya van, mint a sumír INANA-nak.

Zaratustra vallásában nincs anyaistennő-tisztelet. A jó Isten (Ahura-Mazda) mellett ott az Ármány (Ariman) - mint a rossz örök képviselője. Mindkét vallás - ez is és a manicheus is alaptételének ismeri el a "tűztiszteletet" - vagyis a szent tűz állandó életben tartását.

A "szent tűz" misztériuma emelte az Isteni Fényhez a hívőket, és a mai materialista gondolkodásnak szinte elképzelhetetlen az a hatalmas és népeken uralkodó erő, amelyet ez a hiedelem kitermelt. Gondoljunk csak arra, hogy HERAKLIOS bizánci császár (610-641) valláspolitikai hadjárata, mellyel az ún. "tűzimádókat" irtotta, szent helyeiket feldúlatta - tulajdonképpen Bizánc pusztulásához vezetett. Heraklios idejében Bizánc ellenfelei között két birodalmat találunk, ahol a tűztiszteletű államvallás gyakorlata volt. E két birodalom: a perzsáké és a Kárpát-medencei avaroké volt. Amikor Heraklios császár a bizánciaknak kötelezővé tette, hogy beleköpdössenek a "szent tűzbe", és ezt maga is megtette - megszületett a perzsa-avar szövetség Heraklios megbüntetésére és e két birodalomnak hadai Kr. u. 627-ben körülzárják a várost. Az avarok ostroma térdre kényszeríti Bizáncot és az avar kagán a perzsa hadak fővezérére bízta a kegyelmet kérő bizánci követséggel való tárgyalásokat.

A manicheus vallás terjedési útjának fürkészése márts igen érdekes adatokat mutatott nekünk. De Fehér M. Jenő azon közlése, hogy: "a manicheus papok által gyakorolt ószíriai és Bogdai írásból fejlődött ki a Kül-Tegin síremlékén felfedezett keleti rovásírás, a mai székely-magyar rovásírás elődje" talán most megkövetelné azt, hogy a Róna-Tas által említett uigur rovásírást összehasonlítsuk a napjainkban felfedezett szarvasi tűtartó avar rovásírásával. Hiszen most nem pár betű, hanem egészen hosszú szöveg áll rendelkezésünkre. Mindenesetre az összehasonlítás érdekes eredményre vezethet. Ugyanis ha azonos az írás - a szarvasi írás - azzal, amit a manicheus papok hagyatékeként és találmányaként az uiguroknál leltünk, ez annyit is jelent, hogy előbbi életük során, mielőtt mohamedánok lettek volna, ők is a manicheus vallást követték. Ugyanakkor azonban az avarokra vetített uigur hatás nyomaként azt is nyugodtan megállapíthatjuk, hogy az azonos rovásírást használó avarok is manicheusok voltak.

Így a 2. pont alatt kért kutatásunkhoz talán csak annyit kell még hozzáfűznünk, hogy ezek után teljesen érthető az is, hogy a nagyszentmiklósi aranykincs edényeinek rovásjelei miért hasonlítanak oly határozottsággal az ORKHON-i feliratok rovásbetűihez.

A hazai történészek tagadják a hun-avar- magyar azonosságot. Ily adatok, melyeket a fentiekben ismertettünk, azonban mintha megerősítenék azt a helyzetet, amit PTOLOMAIOS görög térképe feltüntet, ahol az avarok őshazája Közép-Ázsiában van. Ha ez így lenne, úgy a szintén Közép-Ázsiából keletre induló uigurok és a Kárpát-medencei avarok közötti rokonság érthető. Tehát az erre vonatkozó tárgyi bizonyítékok és hagyományegyezések, hiedelemvilági azonosságok hiteles történelmi módszerekkel igazolhatók.

Sajnos dr. Kiszely a szincsiangi uiguroknál végzett 2. expedíciójáról - azok hiedelemvilágára vonatkozólag- nem tudott oly különleges leleteket hozni, melyek azok ősi hagyományukba gyökereznének. Az Izlám kegyetlensége mindent kiirtott. Még igen nagy szerencse, hogy némi rovásírásos hagyatékok említődik, és - mint Róna-Tas közli - "a mongolok is átvették fölük ezt az írást, amit még ma is használnak".

Az uigur kutatásokban azonban minden kutató az ún. "sárga uigurok" hagyatékát véli gazdagnak. Azzal indokolják ezt, hogy ők nem kerültek az izlám térítésének hatókörébe és megtartották régi hiedelemvilágukat.

Pontosan ezzel az indokolással indult el dr. Kiszely a 3. expedíciójára-ezúttal a sárga-
uigurokhoz, vagy ahogyan ma nevezik őket: a jogarokhoz.

Dr. Kiszely célja ezúttal - az antropológiai vizsgálatok lefolytatásán kívül - a hiedelemvilág
felkutatása volt.

E sorok írója különös szerencsének tartja, hogy az expedícióban szerzett leletanyag csaknem
összes fényképének birtokosa lehet dr. Kiszely nagylelkűsége folytán, és így részt vehet
azoknak - a hiedelemvilágra vonatkozó - kiértékelésében. Úgy értesültünk, hogy dr. Kiszely,
indulása előtt, megbeszéléseket végzett a néprajzos és a hiedelemvilágok ismeretében jártas
kollégáival abból a célból, hogy tájékozódást nyerjen a kutatásokban alkalmazott
módszerekről, valamint arról is, hogy - a valószínűség szerint-mit is várhat a helyszíni
adottságtól...?

Tájékoztatása teljesen az északi, primitív finnugor népek hiedelemvilágának ismertetésén
alapult, mely szerint a - ma esetleg már a buddhista vallást követő - sárga uiguroknál és azok
hiedelemvilágában a sámánizmus megléte volt valószínűsítve. Nagyon meglepődött azonban
dr. Kiszely akkor, amikor Kínába érve, a sárga-uiguroknál sem sámánizmust, sem sámánokat
nem talált. Népi elbeszélés szerint- a régebbi időkben- akadtak néhány helyen ilyen
"gyógyítók" és jövendőmondók", de a nép sohasem hívta őket "sámánoknak". Nevük uigur
nyelven KÁM volt. Tehát sámánokról, révületben tántorgókról, sámándobokról vagy
sámánfárról az expedíció semmiféle adatot szerezni és így hozni nem tudott.

Dr. Kiszely a "MAGYAR NEMZET" hasábjain beszámolt expedíciójáról, és azt mondja,
hogy egész Juguriában egyetlen egy Kám (táltos) él még, egy 65 éves ember. Idős emberekkel
folytatott beszélgetés alapján ír egy "sámánhitről", mely leírás teljesen azonos azzal a
tananyaggal, amit az egyetemek Orientalista Iskolái tanítanak a "tibeti-mongol"
sámánizmusról. Ezeknek összevetése a magyar táltos leírásokkal-meddő dolog. Ugyanis
mindaz, amit Diószegi Vilmos írt - nem a magyarokra, hanem a finnugor népekre vonatkozik.
A magyaroknak sohasem voltak sámánjai - hanem csak mágusai-, és - mint látni fogjuk- e két
fogalom közt óriási különbség van.

Meg kell azonban állnunk itt- ennél az elnevezésnél- ahogy a sárga uigurok a "gyógyító,
jövendőmondó, tudóst" KÁM-nak nevezték. Ugyanis ez a szó beletartozik az ősi, sumír
mágus vallás szótárába. Magyarozatképpen közlöm dr. Kiszelyhez intézett információm erre
vonatkozó részletét: "A mágus vallás iszonyú erős szervezethez egyesíti a sumériai népet
és az északról telepedett eftalitákat, s így tudósíthat aztán jó későn Eusebius arról, hogy a
Pártos Birodalmat megdöntő sasanida-perzsa uralom 360 templomukat rombolta le,
kegyetlenül üldözve e vallás követőit. Az ARSAK vérű MAHI áll élére a vallásnak is, és a
tudomány átmentésének is legfőbb őre, de amikor kivégzik őt a perzsák, megindul a tudás
átmentése - tehát a mágus-papság kivándorlása. Éppen a mágus szó megmaradása a nyugat
felé vándorlóknál szolgál bizonyítékul arra, hogy a Kárpát-medencében már az avar korban
megtalálható máguspapok tulajdonképpen az ősi sumír tudást hozták magukkal a Pártos
Birodalomból, ahová Mezopotámia 500 évig beletartozott. De ugyanezt bizonyítják a Te
kutatásaid, mellyel megtaláltad azt, hogy a sárga uiguroknál a tudós-pap neve: KÁM. Ezzel
igazoljuk, hogy ezeknek hajdani elődei is ugyanon jöttek, mint a Kárpát-medenceiek,
csak hogy ők mint uigurok- keletre vándoroltak. KÁM a neve a sumír nyelvben a gyógyító
orvos általi gyógyítási rendelkezésnek is és a szükséges és kívánt gyógymódnak. Ez az
értelmezés a legősibb ékjelének magyarázatából született (L. 406.), ahol is a sumír hitvilág két

tökéletessége (AN-SAR és KI-SAR.. az égi és a földi tökéletesség) mellett a KÁM - mint MÁŠ-SAR, vagyis -más tökéletesség - magát a tudást jelentette.

Tehát hazánkban az ősi hitvilágunk mágus-papjai azonosak az Általad megtalált uigur KÁM-okkal, és ezek nem sámánok. Lehet, hogy az elmúlt 1000 év alatt már elfelejtették ősi hitüket is és tudásuk beszűkült a náluknál primitívebb népek hiedelméből származó démonizmus varázslatokat óhajtó ceremóniáival, és ezt az az állapot is elősegítette, miszerint az okos mágus-papoknak vagy KÁM-oknak- a tudást nem ismerő népnél - valahogyan meg kellett magyarázni gyógyítási képességüket, és ehhez a legegyszerűbb az volt, ha a betegségek okozójául a démonokat nevezték meg. A gyógyítást végző tudós (mágus) és a varázslatot üzni akaró sámán között aztán óriási különbséget az okozott, hogy a révületes sámán az emberi testbe vélte beköltözöttnek a betegség démonjait és azokat akarta megölni. E célból sokszor bele is szúrt a betegbe, és így pacienseiket sokszor megölték a meggyógyítás helyett. A mágus tudós is a betegség okozójának a betegség démonját mondta, de hozzátette, hogy a démon apró és emberi szemmel nem látható állatkáit teszi be az embert testbe, és ezeket kell onnan az orvossággal kiűzni, a démont pedig varázsszavakkal a házból eltávolítani. A varázsszavak hallatára a betegek megnyugodtak, és türelemmel, bizalommal adták át magukat a mágusok gyógyításának. Az ősi hiedelemvilágunk mágus-papjai tehát - már Mezopotámiában - ismerték a bacilust mint fogalmat. Persze ezek a dolgok csak a sumír ékiratoknak a megfejtésével kerültek napvilágra, és a Habsburg uralommal nyakunkra ültetett finnugoristák örömmel kaptak a finn Krohn Gyula: "A finnugor népek pogány istentisztelete" c. könyve után, hogy 1908-ban Bán Aladár fordításában - a MTA kiadja, és annak ellenére, hogy Krohn egy szóval sem említi könyvében a magyarokat, egész egyszerűen azt írják, hogy a pogány magyarok hiedelemvilága is éppen olyan volt, mint a primitív peremnépek sámánizmusnak nevezett kuruzslása. Ha a NYELV onnan jött - akkor a hiedelemvilág is azonos. Innen ered a népünkönél feltalált sámánizmus akkor is, ha a nyugati krónikák és az egyház is mágusokat ismertetnek a hun-avar-magyar hiedelemvilágban, és sohasem sámánokat.

A mágus vallásnak alapja tehát nemcsak hitbeli. Nemcsak az Isten ismerve, hanem beletartozik a tudás és a másiktól való gondoskodás - tehát a gyógyítás. A gyógyfüvek is a természeti erők hordozói, továbbítói csakúgy, mint a csillagsugárzás is. A hiedelemben lévő Istenanya-kultuszt ma sokan matriarchátusnak nevezik, bár ez nem volt soha női uralom vagyis ellenkezője a sémi-babilóniai patriarchátusnak. Az Istenanya tisztelet a nő, feleség és az édesanya különleges megbecsülését biztosítja és megszenteli a női hivatás teendőit az Istenanya hét lányának tiszteletében és a rájuk bízott köteleességek elvégzésének teljesítésében. (Lásd: dr. Bobula: Az ősvallás Istenasszonya.) A Te uigur KÁM fiaid már megkapták a nőt megvető régi buddhizmus befolyását, és nem érte el őket a ZEN reformációja, hanem csak az általában sámánizmusnak nevezett kuruzslásra korcsosult a régi KÁM-ok tudása. A KEMBÖŠ ékszer azonban visszavetíti önmagát a régi és elfelejtett hagyományokba, és ez a fontos az őstörténet szempontjából, nem a mai - már degenerált - állapot.

Mert minden nép a mágusok tudásából merített. Onnan ered az Izlam algebrája is, amit csak Khorezmben tudtak megkaparintani Muhhamad hívei."

A KEMBÖŠ ÉKSZER

Az előbb említett "Kembös Ékszer" külön fejezetet érdemel, mert dr. Kiszely expedíciójának ezzel egy - a sárga uiguroknál általánosan elterjedt és ma is gyakorlatban lévő - oly népszokást sikerült felderíteni, mely a legrégebb néphagyományba és az ősi mágus hiedelemben gyökerezik.

Dr. Kiszely a következőképpen írja le ezt az ékszert: "Ez az ékszer, amit a Csilien-hegységben és Minghuában élő jogarok hordanak, az asszonyok nyakában van. Ez a példány, amelyről a közeli képeket küldtem, éppen egy muzeális darab, legalább 300-400 éves, de lehet több is, mert igen kopottak rajta a gyűrűk. Úgy hordják a lányok (menyasszony kortól kezdve) a nyakukban, mint egy római katolikus pap a stólát, egy kicsit beakasztva az alját az övükbe. Legfelül a nyakuk körül van vagy 50-50 régi gyűrű, ez alatt egy szögletes, majd kerek ékszer - olyasmi, mint a honfoglaló magyarok mellkorongja -, aztán néhány ezüstveret ezekkel az indákkal, aztán megint egy szögletes és egy kerek ékszer, majd újra ezüstveret, és a végén egy piros bojt."

Itt - a Kembös ékszer tárgyalásánál - adok kifejezést annak a meggyőződésnek, mely szerint úgy vélem, hogy Mani kivégzése után, az üldözött és észak felé menekülő manicheusok nevezték magukat "ui-gur" néven. Ugyanis ettől az időtől kezdve jelennek meg az uigurok vagy jogarok Belső-Ázsiában és Kína belsejében. Azért nyúlok a "kembös" szó értelmezésénél a sumír nyelvhez, mert 500 éven keresztül Mezopotámia a Pártos Birodalomba tartozott, és a pártos uralkodók ápolták a sok ezer éves - ma sumírnak nevezett - hagyományait.

Így a mai jogur KEMBÖS szót a sumír RIM-BU-US - ötezer év előtti -elnevezésben látom, ami nyugodtan kiejthető KEMBÖS-nek, mert a sumír BU (4) (L. 51 l.) szóban az "U" magánhangzót a mai tudósok jelölik a "negyedik" u-nak. Ez a jelzés feltételezi egy másik magánhangzó itteni létezését, és ez feltétlenül az "Ö". Ugyanis e szó jelentése forrás, BŐ vízű forrás, tehát mindenképpen "BÖ". Ennek a jelnek Istenre vonatkoztatott változata azonban az "ösvizet" jelenti. A sumír Teremtés Történetben az "ösanya" - MAMMU - is ezzel az ékjellel van írva. A "BÖ" ékjele tehát elvisz minket az Istenanya-tisztelethez, melyet megtalálunk a Pártos Birodalomban, a manicheus vallásban is, ahol a vallás Istenasszonya: ANAHITA. Szent állata a fehér kócsag.

Nézzük most, hogy mit jelent a KIM vagy KEM...7 (L. 440) Jelentése; rítus, azaz "szertartás". A KIM-BÖS vagy KEMBÖS sumír nyelven tehát az "Istenanyához vezető beavatást (szertartást)" jelenti azzal a mitologikus tartalommal, hogy "a beavatottat ágyékának forrásából nemzedékei származnak".

Így jutunk el a jugar KEMBÖS ékszerrel a mi TURUL MONDÁNK-beli Emese álmához, akinek BÖS forrásából fakadt nemzetünk. Aki a KEMBÖS-t viseli, az már "beavatott" az Anyaistennő munkájának, vagyis az életet adásnak a folytatásában.

Ezt a hivatástudatot jellemzi az ékszer viseleti módja is. A felsőtesten, tehát az asszony öve fölött CSAK gyűrűk vannak, míg az öv alatt- az alsótesten - a "forrás" környéke ékszerekkel van körülakva. Az anyai hivatás felmagasztalása ez, amit talán a mai anyagi, korrupt és erkölcstelen világban kevesen értenek meg. De csodálatosnak mondható ez az őstörténeti adat. Csodálatos az, hogy az i. sz. 4., de talán már a 3. évszázadtól kezdve, a régi Pártos Birodalom most már sasanida-perzsa területté vált vidékéről észak felé menekülő manicheusok magukkal vitték vallásuk Istenasszonyának tiszteletét és vallásos hiedelmükben megtartották. És megtartották azok is, akik Kelet felé és azok is, akik Nyugat felé indultak.

Amikor a Kelet felé tartókat említem - ezekre a sárga-jugarokra (ui-gurokra) gondolok, és a Nyugat felé tartókban a Kárpát-medencébe már 560 körül beérkezett véreinkre fut vissza az emlékezés, akik magukkal hozták Boldogasszonyunkat mind a hét lányával.. Tudom, hogy elődeink népi ötvözetek többrétegű, de egyik - és jelentős - összetevőjét a Pártos Birodalomból jött hun-avarnak nevezett nép képezi, hiszen azért nevezik a nyugati krónikák a Kárpát-medencei megletelepülteket legtöbbször pártosoknak.

Ezek a "pártosok" pedig minden valószínűség szerint a manicheus vallás követői voltak. Miután templomaikat lerombolták, az üldözésük alatt és a hosszú vándorúton - amíg a Kárpát-medencébe értek - a szabadban tartották istentiszteleteiket. Tehát a "szent berkek és szent ligetek szent fája" között érezték magukat Isten közelében. Ezt a szokást pedig éppen így találjuk meg a magyarok ősvallásában is. Csodálatosan nagy hit és buzgóság kell ahhoz, hogy a természet világában közeledjünk Istenhez, hiszen valóban Isten templomában vagyunk így. Ennek boltozata pedig maga az ég, ahol Istent keressük.

A most megtalált anyagi kultúra leletei is bizonyítják az uiguroknál is és hazánk hajdani népelődeinknél is az Istenanya tiszteletét. Itt pedig azokra az egyszerű, közismert és minden népi hímezésen, kézimunkán megtalálható gyönyörű "tulipánokra" gondolok, melyek a mai napig megmaradtak. Ezek nem egyszerű díszítések, hanem magának az Istenanyának sok ezer éves jelképeként őrizte meg a néphagyomány az uiguroknál is és a mi népünkönél is. Dr. Bobula Ida kutatta ki és írta le ezt a régi szimbolizmust a következőképpen: "Az égi Istenek összevont jelvénye: függőlegesen egymás fölé helyezett rozetták, a félhold és tulipán, számos példányban került elő a nagy szittya népnek, a párthusoknak Hatra nevű városából... A tulipán forma az Élet Nagyasszonyának címere, a szív alak Dar-Mahnak, a Csodafiú-szarvasnak emblémája." (A rumin-magyar rokonság c. könyvének 72. oldaláról idézve.)

Vizsgáljuk meg tehát azt, hogy mi mutatnak

A KEMBŐS ÉKSZEREI A SZIMBOLIZMUS TÜSKÉBEN

Ha megnézzük az 1. sz. képet, láthatjuk, hogy a kembős miképpen van a nyakba akasztva. A gyűrők alatti első ezüstlemez, mely a rituális hordásnál az öv fölé kerül, egy kiterített tulipán szimbólumát mutatja. (2. kép). Ez után következnek a kembősön a négyszögletes és kerek ékszerek úgy, miképpen azt dr. Kiszely ismertetésében közli,

A kerek ékszerek: mind rozetták. Igen régi, sok ezer éves hagyományt tükröznek. Vizsgálódásunknál most nem az a fontos, hogy a szimbólum tartalmi jelentésének tudata megtalálható-e ma a tulajdonosánál, hanem a szimbólumok megőrzésén van a hangsúly. Ezeknek meglete ugyanis bizonyítja egyrészt a hagyomány mezopotámiai eredetét, másrészt az ősvallás Istenasszonyának valamikori, vagy talán még mostani tiszteletét is. Ezt majd a következő expedíciónak kell kikutatni. A kerek ékszerek mindegyike rozetta, mely a datolyapálma virágából eredő szimbólum, és az Istenanyától eredő megtermékenyítés törvényére utal. Ezt itt nem tudom részletesen kifejteni, mert mindez - a bizonyító adatok felsorolásával - megtalálható "Az Ister-Gami oroszánok titka" c. könyvemben. Nagyon érdekesnek látom azonban azt, hogy a kembős ékszerei között háromféle rozettatípust fedezhetünk fel.

1. A "nyolclevelű" pálmavirágra emlékeztetőt (3. kép). Ez a legrégebb rozettaszimbólum, mely a sumír ősvallás vénuszi kalendáriumának misztériumát is kifejezi. Az ékszer mai kiértékeléséhez tudni kell a mai uigurok hiedelméből azt, hogy időszámításukhoz milyen

kalendáriumot használnak, és csillagismeretüket is fel kell deríteni. (Fontos lenne ebbeli hagyományait megismerni.)

2. A többlevelű rozetta - melyet 12 ékkő vesz körül - már jelzi a 12 hónapos időszámítást, tehát az igen régi hagyomány felejtésével, már nem a régi hiedelem tudatos alkotása. Mind a kettő azonban tanúsítja az Istenanya vagy a Termékenység Istennőjének tiszteletét (4. kép).

3. A hármas egységbe összekapcsolt "forgó rozetták" (5. kép). A 3-6-9 számok összefüggéséből eredő számmisztika "szentháromsága". A mindig a "harmadik" napon új életre kelő Istenfiú (Dumuzi-Tammuz, Osiris, Jezus), a "hatos" számmal jelzett Istenanya és a "kilences" Napisten által törvényesített "örök élet" folyamatának jelképe. Csak olyan hiedelemben található, ahol a hívók imája a "MI Atyánk és Anyánk"-hoz szól, mert az Anyaisten Teremtő Erő nélkül nem szülehet új élet.

Igen csodálatosnak vélem, hogy ez a jogar nép megőrizte ezeket a mélyértelmű szimbólumokat. Biztosnak veszem, hogy mai hiedelemvilágukban még mindig él az Istenanya tisztelete, mert a hármas rozetta az "örök élet" szimbóluma.

Ezek után vizsgáljuk meg azt, hogy milyenek

A NÉGYSZÖGLETES ÉKSZEREK

Itt is háromféle a szimbólumos kifejezés.

1. A "hatlevelű" pálmavirággal fejezi ki az örökkévaló Termékenység Istenanyját a 6. képen bemutatott ékszer. A négyszögletes forma mindenkor a Nap-Világát jelképezi. Benne a "hatos" számmisztikára alapított jelkép, a hatlevelű pálmavirág, magát az Istenanyát szimbolizálja.

2. Lényegesen különbözik ettől a "négyszögletes" és "négyes" felépítésű ékszer (7. kép), ahol a stilizált és négy ékköves kereszt a Napkultusz hiedelemvilágnak kifejezője. A sarkokon látható "szív emblémák" a már említett Csodafiú-szarvas kifejezői a mítoszi történet szimbolizmusában. Ez az ékszer jelzi azt, hogy a téli napfordulót ünnepli az a néphit, amelyik ezt az ékszert készítette.

3. Az utolsónak bemutatott négyszögletes ékszer (8. kép) a "kilences" számmisztikai ábrázolást tükrözi. A közepén lévő ékkövet a négy sarokban övezi egy-egy drágakő és a külső sarkokon az ötleveles rozettát látjuk, melyek a Szűzanya pentagramjának virággá változott ábrázolásai. Ahogyan a vénuszi pentagram csúcsai között kilenc holdfordulós időszakot mutat a Vénusz szinodikus ritmusa, ugyanúgy az ötleveles rozetta minden levele között is egy új élet misztériuma lakozik. Öt ékkő és négy rozetta a Napkultusz "kilencese", de ez a szimbólum a Nap-erőben benne foglaltnak mutatja az Atyaisten és az Anyaisten együttesét. Csodálatosan megtartotta ez az ékszer az igen régi és sok ezer éves sumír hagyományt. A rozettákat összekötő vonaldíszek megtalálhatók a Louvre múzeumban kiállított páros-sasanida stukkóban, és így ékes útjelzői az uigurok vándorlásának.

Befejezve ezt a rövid ismertetést, kérem dr. Kiszelyt arra, hogy a legközelebbi expedíciója alkalmával ellenőrizze le adataimat a jugarok hitvilágából még megtalálható részletekkel. Ne térjen ki kérésem elől azzal, hogy szakmája az antropológia. A csontokon valamikor embert test volt, és a testben mindig ott él a Lélek. Aki akar, lát a lelkével is, és a hagyománykeresés,

a hiedelemvilág kutatása istenes munka is. Az emberek között pedig keresse az ötvösöket, akikben talán még él a táltosi erő. Az ismertetett szimbólumok erre utalnak és kizárnak minden sámánizmust.

Az eddig elmondottak már igen sok termékeny bizonyosságot szolgáltatnak az uigurokkal való rokonságunk elmélyítésére. Ki kell egészítenünk azonban a rokonsági adatokat azzal a sok népzenei egyezéssel, amit - dr. Kiszelynek társa a 3. expedícióban - dr. CSANG REI pekingi zenetörténész és népzene kutató végzett az uiguroknál és a jogaroknál. A gyűjtött anyagot dr. Kiszely bemutatta az 1988-ban, a salzburgi Mozarteumban rendezett nemzetközi zenekongresszusnak, és kiértékelése folyik.

Meg kell említenünk azonban a népzene kutatásban a pekingi állami zeneakadémia professzorát- DU YA-XIONG-ot-, aki múlt évben három hónapi tanulmányi időt töltött Budapesten. E sorok írója megküldte neki a San Francisco-i Berkeley Egyetem által megfejtett első sumír (hurrita) zenei ékiratos tábláról lefejtett "zsoltár" kottáját, melyet "A sumír-magyar dalazonosság" munkámban dolgoztam fel - megtalálva ennek a tritónikus dallamnak ugyancsak tritónikus magyar azonosát, a "Szivárvány havasán" c. és Kodály-gyűjtésű népdalunkban.

DU YA-XIONG professzor tovább folytatta az egyeztetést, és e háromhangú és recitáló formájú dallamoknak uigur és jogar azonosait közölte "A kínai-magyar népzene azonosságai" c. munkájában. Így jutottunk el a kutatásokat elmélyítve - a magyar-uigur zenei azonosságon át- a sumír Mezopotámiáig, és történelmi mélységben csaknem a Kr. e. III. évezredig.

Ezt a beszámolót - az uigur-jogurokra vonatkozólag - szeretnénk egy kellemes és meglepő csattanóval befejezni. Éppen ezért elsőként közöljük az olvasóval, hogy dr. Kiszelynek sikerült lefénképezni a sárga uiguroknál féltve őrzött és bronzba öntött jelképeket. Ezek meglepően hasonlítanak a luristáni bronzokhoz, és pontosan ugyanazok az állatfigurák vannak bronzba öntve, mint amiket a szkíta kincsek tárházából-az oxusi vidékről-jól ismerünk. Ezek a szarvas, a párduc és a ló, valamint a KOS alakja ismétlődik mindenféle változatban. Rogyott térdű szarvas ábrázolása is éppen úgy, mint a szkíta kincseken látható és hazánkban is. A kiértékelés és egyeztetés folyamatban van, de érdekes, hogy az a párducembrió-ábrázolás, melyet az Ermitázs Múzeum katalógusában találunk és mint szkíta kincs, természetesen aranyból van öntve - itt, a jogaroknál igen sok példányban található bronzban.

Boldogan közlöm még a kedves olvasókkal, hogy az uigurmagyar népzene rokonsági kutatásában részt vesz boldogemlékű Hatalmasunk - dr. Kodály Zoltán - özvegye, aki anyagi segítséget nyújtott a legismertebb uigur népdalénekesnő magyarországi tanulmányútjához. Biztosak vagyunk abban, hogy boldogult Kodályunknak tetszésére való cselekedet ez, hiszen ő mondta: "a magyar zene kialakulásának útja sem lehetett más, mint a nyelv, a népé, ami hatott a nyelvre, hatott a zenére is... Letörölhette az idő a magyarság arcáról a keleti vonásokat: lelke mélyén, ahol a zene forrása fakad, ott él még egy darab őskelet s összeköti oly népekkel, kiknek nyelvét már nem érti." (A magyar népzene, Bp, 1952.)

A KÁRPÁTMEDENCE VISSZAFOGLALÁSA - HONFOGLALÁS

KI VOLT PRIBINA...? SZVATOPLUK

ÁLMOSA KELETI MAGYAR BIRODALOMBAN ÁLMOS AZ ÁLDOZAT

A Kárpát-MEDENCE VISSZAFOGLALÁSA- HONFOGLALÁS

Az eddig érvényben lévő történelemszemlélet azt tanította, hogy Álmos-Árpád népe nemcsak "honfoglalást" hajtott végre, hanem az egész Kárpát-medencét vissza kellett foglalni, mert "az avarokat úgy elpusztították a frankok, hogy egy se maradt".

Tekintve, hogy az Avar Birodalmat-Baján nagy királyunk óta nemcsak a Kárpát-medence alkotta, hanem az Inn folyó volt nyugati határa, és a mai Ausztriának csaknem ez egész területe Avariához tartozott, nem valószínű, hogy a frank Károly eljutott volna az egész Kárpát-medence elfoglalásáig.

Itt bemutatom "HUNNIA-ABARICA" 1751-ből származó térképét a Kárpát-medencei "kilenc" avar védelmi "gyűrűvel" ("györrel", "ring"-gel). De a térképen fel van tüntetve az avar védelmi árok-sánc-rendszer is (Csörsz-árka, Ördög-árok stb.).

Most nézzük, mit találunk Keleten. El kell ismernünk, hogy ott létezik a nagy népességű és erős Dentumagyaria. Itt települt népeink, szabirok, onoguriak stb., tehát az egész Dantumagyaria és a kaukázusi Magyarország lakói, minden judaiságtól mentes Jézus-hitűek (manicheus, nesztoriánus, ujjur nevekkel ismertette a szakirodalomban), éppen úgy, mint a "Hunnia Abarica" avarjai is.

Dantumagyariát fenyegeti a kegyetlen sémi-arab invázió, és Kazáriával áll hadilábon, Avariát pedig a nyugat-római "szent birodalom" judai kereszténysége akarja elfoglalni. Tehát Keleten is és Nyugaton is népeink "pogányok" és "eretnekek" a sémi alapú vallásfelfogás szerint, akiket el kell pusztítani. Így a keleti népeink elleni kazár és arab támadásokkal egy időben indul meg Avar Birodalmunk ellen a "nagy" előnevű "Károly", a frankok uralkodója, a Kr. u. 790. évben. "Négy" hadsereggel támadja Avariát. A Duna jobb partján személyesen vezeti hadait, a bal parton Teodorik gróf a vezér, a Dunán hatalmas hajóhad úszik, és délről, Olaszország felől, fia - Pipin - támad. Ez az első hadjárat, de jön utána még kettő, mert az avarok bizony nagyon erősek. Miután "nagy Károly" által vezetett hadjáratot avarjaink jól kivédték, elsüllyesztették a dunai hajóhadat is, a második támadást már nem a császár, hanem 769-ben Erich, friauli herceg vezeti. Ez sem járt kellő eredménnyel, és így a harmadik hadjáratot (799-803) újra "nagy" Károly és fia, Pipin vezetik. Négy év alatt sikerül nekik elfoglalni a bécsi medencét és a Mura melletti "gyűrűt", miután a Pozsony előtti "gyűrű" TUDUN-ja, aki uralkodója volt a nyugati területeknek, behódolt a frank Károlynak. (Valószínűleg "nagy Károly" avar származású édesanyjának rokona volt.) Fel is vette a római kereszténységet, és 150 főnyi vezető társaival Achenbe érkeznek, ahol Nagy Károly teljes udvari pompával fogadja őket. A béke megpecsételődik azzal, hogy TUDUN római-keresztény lesz és a Kárpát-medencén kívüli, eddig avar területeket átadja a frankoknak. A római kereszténységben "Teodor" nevet kap, de megtartja avar "nagykán" rangját, és a Vág melletti, legészakibb "györ"-ben telepedik le. Nagy Károly tehát csak a Kárpát-medencén kívüli "Avaria" területét veszi birtokba és a két nyugati "györ"-t rabolja ki, de így is éppen elég kincset visz magával, mert az avarok ötvösipara szüntelenül és folyamatosan gyártotta a szebbnél szebb arany tárgyakat. Nagy lehetett a zsákmány, mert a négy évig tartó és hosszú háborúban Nagy Károly kirabolta a dunántúli avar településeket is. A "honvisszafoglalás" elnevezés tehát részben helytálló és a dunántúli részekre vonatkozik.

Dantumagariából irányított és a Don-Azovi-kaukázusi térségben elhelyezkedett és nemzeti vallásukban összeforrt népeink nagyon jól tudják, hogy mi történik a Kárpát-medencében, hiszen az avar futárok állandóan érkeznek és hozzák a segélykérés kiáltásait is. Itt tehát megindul a "honvisszafoglalás" előkészítése, melynek első lépése az, hogy a 765. évtől megszűnik minden kapcsolatunk Kazáriával.

A Dnyeper melletti "hat" városunkban (Gyana-Káta, Szaka-Káta, Szalma-Káta, Karakán-Káta, Tényő-Káta és Szabír-Ögyek (Zadorogyej) megindul az összes szükségletek gyártása, és Kievben Csaba fia - EDEMEN - megindítja a kardgyártást 790-ben. 810-től ÜGEH az uralkodó, akinek felesége a Khorezm uralkodó családból származó EMESE. a TURUL mondai Istenanyánk. (Itt meg kell jegyezni azt, hogy CSABA felesége is a Khorezm uralkodó család leszármazottja volt. Ez azért fontos, mert a khorezmi királyok SZIJAVUS-tól, azaz babilóni néven: NIMRUD- tól vezették le a családfájukat, és így az ó-magyar királyok is a nimrudi leszármazottak közé iktathatók.

Ügek kiépíti és megerősíti KIEV várát a kard- és kovácsipar védelmére, és 839-ben a testvérnépek szövetségében megtámadja a Bizánchoz tartozó aldunai telephelyeket. Ezzel tulajdonképpen arra az "egyességre" felelt, amit Bizánc a zsidó Kazáriával kötött 834-ben.

850-ben a megerősített KIEV-et fiára, ÁLMOS- ra bizza, és megindítja a "honvisszafoglalás" tervszerű előkészítését. Ezt nagyszerűen ismerteti PADÁNYI Viktor "DENTUMAGYARIA," c. könyvében.

E sorok írója csak annyit akar hozzáfűzni Padányi nagyszerű ismertetéséhez, amivel igazolható a hatalmas nemzetségünk egyfajtasága és chrestosi szellemű, minden judaiságtól mentes nemzeti vallása, mely erőt adott a magyarságnak a megmaradásra és minden nehézség leküzdésére.

Álmos és Árpád előtt teljesen ismert volt a Kárpát-medencei helyzet, és azt is tudták, hogy az avarok seregei lassan kivetkék a nyugatiakat a Dunántúlról, és a hazaszivárgó magyar csapatok segítségével a frankok ellen több hadjáratot is vezettek. Ezekre a nyugati krónikák a "magyarok" hadjáratai néven tudósítanak.

Az avarok "győr"-jei a hazatérő Álmos-Árpádi nép települései helyeiül szolgáltak, de a "bécsi medencét" is magába foglaló, hajdani "Hunnia Abarica" területét is visszafoglalták. Fekete Zsigmond történészünk 1882-ben kiadott "Magyarország a honfoglalás előtt" c. könyvében így számol be erről:

Amint őseink a hazába jöttek, itt igényt tartottak még Alsó-Ausztriára is, melyet örökség gyanánt tekintettek. Épp így tekintették Dalmáciát A honfoglalás mintegy maga beszéli el nekünk, hogy a magyarok itt mint valamely ismerős tájon jártak, mert itt az általuk ismert berendezésekre találtak, és az itt szétdobott avar testvérek velük kezét fogván, kalauzolással szolgálnak nekik. Ezen kalauzolást felismerni véljük a vezérek korabeli kalandokban is, melyekkel megtorolni akarták az avarok országának elpusztítását és kifosztását, s számon kérni azon kincseket a melyeket innen Nagy Károly katonái elhordtak. A kölcsönt valamennyi, Nagy Károly hadában szolgáló népeknek egyenként adogatták vissza legtöbbet kapott az áruló szövetséges: Bajorország, s még a hollandi frízeknek, akik nagy Károly hajóhadában szolgáltak, szintén jutott belőle. Az olaszok, kik Pipinnel az avar Csának (kagánok) kincseit zsákmányolták ki, aranyban és ezüstben a legnagyobb sarcot fizették. "

E hivatkozással csak az avar-magyar folytonosságot és összetartozást kívántam bizonyítani, melynek magától értetődő követelménye a hadműveleteknél nem nélkülözhető állandó futárszolgálat Avarország és Dentumagaria között. Itt jó, ha tudjuk azt is, hogy DAN-TU-MAGYARIN sumír-szabír-aram nyelven: "Erős-szabaddá tett Magyarhont" jelent.

Annak ellenére, hogy a nyugati források a Dunántúlon is Avaria-t bizonyítanak, a hazai történészek ezt egyszerűen elhallgatják. Érdekes betekinteni abba a térképbe, amit Dümmerth Dezső közöl "Álmos, az áldozat" (Panoráma, 1986.) c. könyvében, mert a Dunántúlra teszi ő is a nem létező "Pribina hercegségét", és a Kárpát-medence legnagyobb része - neki - lakatlan erdőség. Ide illesztjük tehát mi is a MI térképünket, mely az igaz helyzetet mutatja, és folytatjuk történelmünknek a legnagyobb problémájával, mely ebben az egyetlen szóban fejezhető ki: ÁLMOS

Ezen a térképen a Kárpát-medence fele lakatlan -erdőségnek van feltüntetve. Az ország közepén "Bolgár Birodalmat, a Felvidéken pedig "Morva Országot", a Dnyeszter mellett "orosz szlávokat" lát a térképet készítő "magyar" történész.

ÁLMOS "Álmos őstörténetünk kulcsa és döntő kérdése... Az Álmos komplexum felderítésével és tisztázásával fölgöngyölíthető egész történelmünk"... írja Padányi Viktor. ("Dentumagaria" 342. oldalon.)

Ezen idézet után következő mondatát - a magam véleményével kiegészítve - így közlöm: "A világsi fegyverletételtől 1994-ig eltelt 145 év alatt a történelemtudomány meddősége - Álmoskal kapcsolatban - csak a rituális gyilkosság tudományos megállapításáig volt képes eljutni!", vagyis történészeink Álmost "feláldozták" annak ellenére, hogy Álmos élete és működése a Kárpát-medencében hazatérő magyarság történelmének megoldója, tehát sokkal több, mint egy 74 éves korában is aktív, de ennek ellenére hívei által lemezárolt szakrális uralkodó szomorú árnyéka."

De ha jól megfigyeljük az Álmost feláldozó "történészek" módszereit, észrevehetjük, hogy kétféle úton jutnak el a rituális gyilkossághoz, mint "történelmi" megoldáshoz.

Egyik részük, mint a Hóman-Szekfü-féle "Magyar történet" sok hamis adatának elfogadói, pogány szertartásnak minősíti a "feláldozást", miképpen írják is. Íme az idézet: "...(a) nagy vállalkozás előestéjén-régi szokás szerint-áldozattal fordultak istenükhöz s az ősök varázshatalmú szelleméhez. A nemzetségi totem (!), a szent Turulmadár inkarnációjaként tisztelt öreg Álmost áldozták fel, hogy varázsereje, bölcsessége és bátorsága a földi béklyótól szabadulva, fia lelkébe költözzék, s azt betöltve, az ifjú fejedelmet képessé tegye nagy feladatának megoldására."

Azt egyik "történész" sem mondja ki, hogy milyen példával igazolható ősünknek az itt nevezett "régis szokása", hogy emberáldozatot mutatnak be istenüknek. Ilyet ugyanis a magyarokkal foglalkozó, sok idegen kútfőnek egyikében sem találunk meg, de még halvány vonatkozást sem!

A másik irányzat, melynek mai képviselője Nemeskürty István tanár, "A bibliai örökség" c. könyvében így vélekedik: "Álmost - a zsidók Áronjához hasonlóan - feláldozták, hogy ne léphessen be az Ígéret Földjére."

Nemeskürty tanár úr megállapításánál - baráti hozzászólásként - fel kell hívnunk a figyelmet arra, hogy ez a biblikus összehasonlítás vagy párhuzamosítás helytelen és oktalan.

Ugyanis Áron népének Jehova által "ígért" föld sohasem volt a zsidóké, hanem a kánaániaké, akiket éppen a biblikus történészek minősítenek sumer leszármazottaknak, és ezek kiirtását Jehova az ő népének, a zsidóknak elrendelte.

Az Álmos-Árpád nép saját ősi földjére jött HAZA. Ezt a földet, a Kárpát-medencét pedig semmiképpen nem lehet őseink "ígéret földjének" nevezni, hanem édes hazájuknak, amit jogosan vettek újra birtokba.

De ha a Nemeskürty-közlést elfogadnánk, ez annyit jelentene, hogy az Álmos-Árpádi népnek ismernie kellett Áron esetét, ami csakis úgy lehetséges, hogy már judai-keresztények voltak és nem pogányok.

Ugyanis csakis így tudták "utánozni" a zsidók szertartásához tartozó rituális gyilkosságot.

Ehhez az irányzathoz tartozik Dümmerth is "Álmos, az áldozat" című könyvében, amikor indoklását a Jézus-korabeli zsidó felfogásból indítja, és "a népért bemutatott egyetemes jellegű áldozatnak" próbálja értelmezni Álmos "feltételezett és nem bizonyított" feláldozását, és így írja le a saját véleményét (minden bizonyíték nélkül):

A bűnbak "itt egyszerre megelevenedik, embert személyyé lép elő, de csak azért, hogy meghalhasson". Azután igen megalázó módon Jézus urunkig megy ebbe a csúnya és Isten kegyelmét nélkülöző ügyben, így folytatva: "...aki Isten fiaként maga is Isten, és azért születik meg emberben, hogy fájdalmas halálával megválthassa az emberiséget, Ő, aki egyszerre isteni és embert személy, lehet csak elég magas rendű áldozat ahhoz, hogy halálát a világot teremtő istenség elfogadja, és a bűnbánó emberiség bűneit eltörölje".

Szeretném olvasóim figyelmét felhívni arra, hogy ez az álláspont teljesen Saul rabbi ideológiáját tükrözi, aki Jézust sohasem látta, sohasem hallotta, hanem-Jézus tanításával teljesen ellentétes jahveizmus megmentése érdekében- mint feláldozott bárányt, beiktatja az Istennek Fiát a zsidóság áldozati rítusába.

Hiszen éppen ezért nevezik a mai kereszténységet "judai kereszténységnek", mert Jézus urunk tanítása helyett kanonizálta Saul rabbi ideológiáját, vagyis egy zsidó rabbi elgondolását, aki sohasem látta és sohasem hallotta Jézust.

Hangsúlyozni kívánom azt, hogy Jézusra való hivatkozással semmiképp nem lehet és nem szabad "emberáldozatokat" indokolni és Istennek tetszőnek bemutatni, mert Jézus Urunk ennek éppen az ellenkezőjét tanította, amikor így szólt: "Irgalmasságot akarok és nem áldozatot." (Máté 9,13) Dümmerth írásában igen jól "áthallatszik" a csaknem 2000 év előtti Kajafás-mondás, érdek és álláspont: "jobb nekünk, hogy egy ember haljon meg a népért és az egész nép el ne vesszen," (János 11,50 és 18,14.)

Ma már azt valljuk, hogy Jézus Urunk keresztre feszítése a világ legnagyobb bűnténye volt, és ezt így tudta és hitte az Álmos-Árpádi népünk is - miképpen azt itt bizonyítani fogom.

Itt már az eddig elmondottak után azt a kérdést teszem fel, hogy miért "áldozzák fel" történészeink Álmost mindenáron?

Mert "pogány" hitetlenség értelmében is és a zsidó rítust átvevő judai-keresztény felfogás szerint megölik. -

Miért pusztítják mindenáron...? Miért törlik ki aktív személyét a "hazatérés" történetéből...?

E sorok írója véleménye szerint azért, mert attól a pillanattól kezdve, amint fiára- Árpádra bízta a Dnyeszter-Don-Krím és Kaukázus között elterülő "magyart ország" nagyfejedelemséget, a magyar nemzeti öntudat feltámadása ellen dolgozó "történészek" sehogyan sem tudják beilleszteni a történelmi igazságot eltitkolni akaró szándékaikba, az eddig aktív és a nemzetrendet megteremtő Álmosunk személyét.

Ezt főképpen azért is teszik, mert az Álmos személyével szorosan összefüggő történelmi valóság felfedi a "hazatéréssel" kapcsolatos területek népi összetételét. A Kárpát-medence lakosságáról és a Krím-Kaukázus-Dnyeszter-Don-Volga térség népességéről is érthető, logikus és pontos tájékoztatást nyújt. Vizsgáljuk meg tehát mind a két területet - a "hazatérést" közvetlen megelőző időben, az ott lévő lakosság szempontjából. Kezdjük a Kárpát-medencén!

Ha megnézzük azt a térképet, amit Dümmerth közöl (a Kárpátmedence a IX. század végén) tehát a "hazatérés" idejéről, meg is érthetjük azt a "meddőséget" (talán inkább "magyarellenességet"), amely ezt a valótlan adatokat tartalmazó térképet sugalmazta.

Első felháborodásunk: "Pribina szlovén hercegség" a Dunántúlon. Ezt az adatot Dümmerth valószínűleg a múlt századbeli Habsburg szellemi terror egyik "finnugoros" hatalmasságától, Hunfalvy (Hunsdorfer) hamisításából (Magyarország Etnográfiája) vette át. De talán meg kellett volna nézni a "nyugati" kútfőket is, Ezekből ugyanis pontosan az állapítható meg, mint amit dr. László Gyula is tanít, hogy: "a Kárpát-medencében a magyarok bejövele előtt szlávok nem találhatók!"

Ugyanis a hun-avarság a 791-802 közötti időben a Karolingokkal való harcok után is megmaradt függetlenségében olyannyira, hogy még a vatikáni iratok is "AVARIA" néven említik a Dunántúlt és a Balaton környékét. Az elnevezések tisztázására közlök régi tanulmányomból: "Nagy Károly és fia, Pipin, i. sz. 791-802 években lefolytatott többszörös küzdelem árán letörték az "avaroknak az Inn folyóig terjedő hatalmát". Így szólt a nyugati krónikás.

De - ha egy avar sem maradt- akkor miképpen lehetséges az, hogy a geszták még i. sz. 839. év után is AVARIA-ról beszélnek. és pl. az egyik adománylevél a passai püspöknek az avarok tartományában lévő helyet ajándékoz?

Egy másik, I. sz. 859- ből származó adománylevél a regensburgi szerzeteseknek adja TULN fiscalis birtokát PANNONIÁBAN. Láthatjuk, hogy itt az osztrák TULN van említve, aminek az a következménye, hogy Nagy Károly ideje alatt PANNONIA elnevezést már átruházták a római volt Pannoniától nyugatra eső osztrák-német területekre. Erre utal egy másik I. sz. 865. évből származó levél is, mely szerint Lajos király Adelvin salzburgi érseknek ajándékozta PANNONIÁBAN Labenza és Visitindort helyeket (Böhmer 74, 81. 83). Muchear nevű stájer író nyomozta ki, hogy mind a két említett hely a mai Stájerországban van.

Az altahi kolostor történetét író krónikás azonban tiszta vizet önt a pohárba, mert így írja: "Nagy Károly az avarok vagy hunok földjét nyolc évi folytonos háborúban elfoglalván, kiüzte

az avarokat, és Avaria magát, azaz Felső- Pannoniát, mely most Ausztria nevet viseli egészen Bajorország egyházai közt osztotta fel." (Peru: Monum. Germanum Tom. XVI. 369. old.)

A fenti adatokból megállapíthatjuk azt, hogy a római birodalom bukása után, a hunok megjelenésével:

1. A mai Dunántúl helyén létezett római Pannonia a nagy Hun Birodalom szerves része lett, és a hunok nem nevezték többé azt Pannoniának.
2. Az avarok léptek azután a hunok örökébe, és így a régi római Pannonia most AVARIA-hoz tartozik, de AVARIA a neve, és nem Pannonia.
3. Az i. sz. 8-900 évekből származó nyugati kútfők FELSŐ-PANNONIA alatt a mai AUSZTRIÁT értik, és ALSÓ-PANNONIA nekik a DRÁVA-SZÁVA KÖZÉNEK a tenger felé eső része.

Dehát ki volt ez a PRIBINA?

FEKETE Zsigmond: "Magyarország a honfoglalás előtt" (Bp. 1876.) c. könyvében olvassuk a megnevezett nyugati kútfők adatait, melyek szerint: "Pribina és Koczl nevek alatt ARABO és ISANRICH frank őrgrófokat kell tekinteni, akik pogányok voltak, és a már keresztény KARLMAN herceggel való viszálykodásuk miatt a morvákhoz menekültek, ahol a szintén pogány hűbéres - ZWENTIBOLD - uralkodott. A két menekültet azután Karlman testvére LAJOS visszafogadta, mert kívánsága szerint ezek megkeresztelkedtek, és így TULN-nál, a morvák ellen, őrgrófnak állította őket. Ez az ARABO a keresztségben PRIIN, vagy Bryno nevet kapott. Innen jön a PRI-VINA, melynek jelentése "várúr-szolga", azaz PRIBINA."

Azután idéz Fekete a salzburgi érsekség "névtelenjének" a krónikájából, aki pontosan megmondja, hogy hol volt PRIBINA hűbéresi birtoka: "PRIBINA hűbéresi birtoka a SANA folyó körül van, mely Stájerországban a Száva mellékfolyója." (Tehát SANA, és nem SALA v. ZALA.)

De perdöntő ebben az ügyben HANSITZ német író állítása, aki 1729. évben kiadta a salzburgi érsekség és több más püspökség történeti forrásait. Hansitz így ír (P. Marco Hansizio: Germ. Sasra. 1729.11. 129.): "Bizonyos, hogy PRIVINÁNAK adott tartomány alig lehetett más, mint az Alsó-Stírtához tartozó Cillei grófság, a régi Celeja falaitól nem messze folyó SANA körül."

Hunfalvy és szlávista társai ezt a SANA nevet SALA-ra változtatták, és így "betolták" Pribinát és birtokát a Dunántúlra.

A "finnugrista" szellemi terror a Habsburgok alatt (és sajnos még ma is) minden magyargyalázást "igaz" történelemnek hirdethetett.

Dümmerth térképén MOSEBURG mint ZALAVÁR van feltüntetve. Ez is egy káros és hallatlanul merész hamisítás. Ugyanis: VITTERBOI GOTTFRIED KRÓNIKÁJA szerint, és az idézett LAZIUS könyvében írottak szerint is MOSEBURG Karinthiában van és nem Magyarországon.

De "Morvaország"-ot is hazánkban "alapítják" meg ezek a kárunkra és vesztünkre dolgozó "történészek". Még "POZSONY" nevét is szlávul írják oda, ékes oktatásként a mai "agymosott" ifjúságnak. Ugyanis, aki ránéz erre a térképre, joggal kérdezheti: "hát hova jöttek HAZA a magyarok, amikor a Kárpát-medence vagy lakatlan, vagy idegenek uralják...?" - Szükséges tehát a felvilágosítás, nemzetünk történelmének hirdetése és tanítása.

Tudni kell tehát azt, hogy a múlt században elindult "magyar" történelemhamisítás fő célja az volt, hogy a finnugor származási elmélet hivatalosításával népünk kimaradjon a "szittyának" (szkítának) nevezett műveltségi kört alkotók és létrehozók sorából. Régészeink hiába találták meg pl. az ötvösművészet módszereinek és az őshagyományok jelképeinek azonosságát a szittyá-hun-avar-magyar leleteken, aranykincseken, történetírásunk ezeket is átengedte más népeknek. Főleg a nyugatiaknak. AVAR népünket is csak "pogány" és "barbár" jelzőkkel díszítik, annak ellenére, hogy pl. Thierry - közismert munkája 182. oldalán-így jellemzi őket: "Azért volt MAINZ kincseskamrája a legpompásabb, mert meg tudta őrizni a Nagy Károlytól kapott avar aranykincseket."

Ezt az óriási különbséget, mely a nyugatiaknak és az avaroknak a műveltségi foka között fennállt, a nyugati kútfők is elismerik, talán akaratlanul is, amikor az avar "kincsekről" szólnak. Íme egyik írásuk: "...az avaroktól zsákmányolt drágaságok pompája messze túl haladta azt, amit Nagy Károly népe elképzelni tudott." (Cron. Mogunt. 384. old.)

Így vagyunk a Felvidékünkkel is, amelyiknek a múltja a mai napig sem tisztázódott. A "hamisítók" egyszerűen "Morvaországot" illesztnek oda annak ellenére, hogy még a Budai Krónika is megemlékezik azokról a "hunokról", akik a felvidéki "Sziklamezőn" telepedtek meg. Tehát nem a morváké volt, akiknek uralkodójaként a germán Szvatoplukot teszik a "magyar" történészek. Ide iktatom be tehát régi tanulmányom adatait, melyek felfedik az igazságot Felvidékünkön - ismétlem - a "magyar" történészek által uralkodott Szvatoplukról, és így e cáfolatok is bizonyítják Atilla hunjainak a Felvidéken való állandó uralmát. De valóban ékes bizonyosságul szolgálnak a Felvidéken talált kincsek. A blatinkai aranyveretes "karoling" kard és fokos. A galgóci és szolyvai (Bereg m.) tarsolylemezek, a beregszászi, túróci és nyitrai sarkantyú, fokos. Ezek a példák. Ugyanis külön irodalma van a Felvidéken talált és a honfoglalás előtti időből származó régészeti leleteknek.

De Bíborbanszületett Konstantin is megemlíti a Felvidéken lakó hunokat, amikor a Kárpát-medencében "két" szomszédos "türk" birodalomról ír. Az egyik "türk" birodalom a Felvidéken volt, és ezt bizonyítják az ott élt nemzetségek hatalmas erődítményei, várai. (Tokaj, Boldva, Szerencs, Diósgyőr, a Mátrában PATA vára, Zólyom, és a Garam mellettiei, Ung, Barcs. Semte, Galgóc, Bolondóc, Bárt, Nyitra, és a trencsényi no meg a túróci VISEGRÁD, kb. 25 000 négyzetméter alapterülettel. (Ezt írja Lehoczky Tivadar: Túrócmezei emlékekről, Arch. Értesítő, 1893. 346. old.)

Morvaországot Nagy Károly hozta létre a mai AUSZTRIA területén, akkor, amidőn onnan kiszorította az INN folyóig országukat kiterjesztő avarokat. Ezeket rabolta ki legelőször. De ezek a "morvák" nagy Károly által összetereztetett ún. "esclavus"-ok (szolgák) voltak, "akik a germán vezetők parancsai szerint harcoltak ott, ahová rendelték őket, és ezek sohasem tudtak nemzetet alkotni. Szedett-vedett szolgák voltak, és a már említett "esclavus"-ból ered a "slavus", "slav" elnevezés."

Azután a "szlávisták" és Hunfalvi Zwentibold-ból "Szvatopluk"-ot csináltak, és mint "szláv" uralkodót, a sziklamezei hunokat meg sem említve, egyszerűen a Felvidékünket telepítik be ezekkel a "morvakkal".

És a mai napig ez az álláspont.

SZVATOPLUK

Most - a fentiek ismeretében -beszéljünk Szvatoplukról, akinek állítólag "birodalma" volt a Kárpát-medencében, és ennek a hamisságnak az alapján lépnek fel a szlávok területi követelésekkel. Ugyanez a koholmány lett a trianoni igényekbe is besorolva, mint "szláv őstörténeti valóság".

Hát ki is az a Szvatopluk, akiről a "szláv" mese azt állítja, hogy honalapító Nagy Árpád magyar király foglalta el a Kárpát-medencében lévő "szláv" országát?

Szvatopluk nevét a hiteles történelmi kútfők mindenütt ZWENTIBOLD-nak írják, és csak az elszlávosított formája e névnek a SZVATOPLUK. A SZLÁV érdekű történetíróink és a Hunsdorfer (Hunfalvy) Iskola egyszerűen "szlávnak" minősítik annak ellenére, hogy a geszták szerint marahan- tehát germán - nemzetiségű volt. Így írnak róla a nyugati kútfők: "a morvai örgrófság felett tanyázó Zwentibold és Rastiz a pannoniai német birtokokat háborgatták".

Tehát a mai ausztriai területekre törtek be, és nem voltak soha Magyarországon, mert - mint fent ismertettük - PANNONIÁ-nak a mai Ausztriát nevezték abban az időben.

Idézzük Fekete Zsigmond írásából (Hol volt - hol nem volt Pribina országa (Bs, As. 1978. 94. old.)): "Ludewit halála után nyugalom volt Pannoniában egészen 868. évig. Ekkor kezdett mozgolódni Zwentibold marahán herceg és nagybátyja, Rastez. Egyidejűleg a sorabok, kik ekkor már a morva örgrófság felett tanyáztak, valószínűleg azokkal szövetségben, a német birtokokat háborgatták. Ezek ellen II. Lajos hasonló nevű fiát küldi, amazok ellen pedig maga megy másik két fiával. 870. évben az alkura lépett Zwentibold maga elárulja nagybátyját, s II. Lajos őt, miután frankok, bajorok és szlávokból alkotott törvényszékkel ítéletet tartatott fölötte, megvakíttatja.

Úgy látszik tehát, hogy Zwentiboldnak vagy mint másként nevezik. Zvatopluknak, azon nagy szláv birodalma, melyről némely írónk annyit s oly ábrándosan szeret beszélni, csak a mesék országába tartozik.

Hogy a marahán Zwentibold hazánkban a Duna partján Pannoniába kiterjesztette volna hatalmát, annak a regesztákban semmi nyoma. Ugyanis, ha a Kárpát-medencében lett volna birodalma, azzal a nyugati történetírók ékesen dicsekednének. Ha pedig ezt nem teszik, és ilyet nem is említenek, ez annyit jelent, hogy Szvatopluk- Zwentiboldnak hazánk földjén országa sohasem volt.

Szvatoplukkal - illetőleg igazi nevén ZWENTIBOLD-dal - kapcsolatban azonban igen fontos leszögezni azt a történelmi valóságot, hogy nem szláv, hanem germán. Hiszen éppen azért szlávostították el nevét "Szvatopluk"-ká, hogy - a neve után kivilágoló - faji hovatartozását a szlávisták egyszer s mindenkorra eltöröljék. A következőkben azonban látni fogjuk, hogy éppen a Habsburgok azok, akik a német Zwentibold hagyományaként igényt emeltek azokra a német területekre, amelyekre rá lehetett fogni, hogy valamikor Zwentibold uralta, vagy

legalábbis "háborgatta" azokat. E területek azonban nem a történelmi Magyarország államtestén voltak.

De azt, hogy Honalapító Nagy Árpád tárgyalt volna valamikor egy Szvatoplukkal, akit Zwentiboldnak hívtak, cáfolja az a történelmi adat, melyet a fentiekben közöltünk, nevezetesen, hogy Zwentibold i. sz. 870-ben - megvakítva - eltűnik az európai történelem színpadáról. S ha eltűnt i. sz. 870-ben, akkor az Árpádi Honfoglalás idejében i. sz. 896-ban Árpádunk bizony Szvatopluk-Zwentibolddal semmiképpen sem találkozhatott.

Így tehát a XIV. század közepéről való és az idegen Anjou királyok korából származó KÉPES KRÓNKA, valamint az azonos tartalmú ÓBUDAI KRÓNIKÁBAN leírt azon elbeszélés, hogy Honalapító Nagy Árpád királyunk követeket küldött volna a "szláv" Szvatoplukhoz, és egy aranyozott nyereggel, aranyos fékkel és egy fehér lóval "megvették" volna tőle az ősi hont feltétlenül a magyarokon uralkodni akaró idegenek koholmánya.

Ugyanis az említett történelmi adatok bizonyítják azt, hogy Zwentibold- Szvatopluk már éppen "huszonhat" éve vak volt (és egyáltalán élt-e még...?), amikor Nagy Árpád elfoglalta a hunoktól és az avar-magyaroktól még mindig lakott ősi földjét. Ezek az idegen mesék pontosan azért lettek az idegen papok által kitalálva, hogy az idegen uralkodók teljesen eltöröljék a magyarok örökségét, vagyis az ősök által lakott területük birtokba vételének jogosságát, és a "Szvatopluk-mesével" hirdessék azt, hogy az ő jogos jussuk a Kárpát-medence uralma.

A XVI. században Csáti Demeter ferencrendi barát a "PANNONIA MEGVÉTELÉRŐL" szóló tudósításában már azt is tudja, hogy Árpád "Földedet adtad fejeér lovan" kifejezéssel "vásárolta" meg a magyar hazát. Bizonyíték persze erre semmi más nincs, mint az "idegen vallás" urai szolgálatában ájtatoskodó szerzetes által tovább gombolyított "Szvatopluk-mese".

De éppen azért íródott ez a tanulmány, hogy a nemes honszeretettel még rendelkező magyarok meglássák azt a valóságot, hogy ez a sok "gombolyítás" Trianonban végződött.

Az eddig elmondottakból tehát láthatjuk, hogy a Dunántúlt az avar nép, a Felvidékünket pedig Atilla itt visszamaradt HUN népének leszármazottai lakták és uralták. Ezt megerősíti Thierry (L, II. 193.) írása: TUDUN tulajdonában voltak a Dunától északra, a Vág környékétől keletre eső területek" - mondja.

Ezt megerősíti Bíborbanszületett Konstantin 949-beli irata, így: Tudun utódai őseik országát megtartották, ahol ma is még uralkodnak." (De Adm. Imp. 40.)

Ezekből az idézetekből megtudjuk, hogy a Felvidéket uraló Atilla leszármazottai HUNOK uralkodóját TUDUN néven ismeri a történelem, és az ő birodalma a Vágtól (Kis-Kárpátok) kelet felé terjedt és UNG vára is beletartozott az ő uralmába. Majd a későbbiekben meglátjuk ennek a névnek a fontosságát.

Most vizsgáljuk meg az AVAR Birodalmat. A "finnugoros" történészek térképe "avar szórványokat" tüntet fel, mert az vallják, hogy: "Nagy Károly úgy elpusztította az avarokat, hogy egyetlen egy se maradt."

Már tudjuk, hogy az ausztriai INN folyóig terjedő AVARIA településeit fosztották ki a frankok, és az avarokat keserves küzdelemben innen kiszorították. Hazánk területén már nem

tudtak a frankok könnyűszerrel hadakozni, mert az avar védősáncokon és "györökön" való áttörés nagyon sok áldozatba került. Itt nem tudom felsorolni a nyugatiak által is említett "kilenc avar györt" (gyűrűket", melyeket az Ördög-árok, Csörszárka és sok más védelmi gát övezett). Fekete Zsigmond így jellemzi az avar védelmi rendszert: "Az avar györök hivatva valának a folyók féktelenségét a külső oldalakra szorítani, hogy a völgyeket elárasztván, ellenségnek árhattak, de a györökön belül lakóknak nyugalmat biztosítottak."

Tekintve, hogy ezek a "györök" a Dráva- Balaton- Fertő- Nyitra vonaltól, a jászok földjén, Hevesben, és ha csak az ún. "ördögárok" vonalát követjük, mely Baja tájáról átmegegy a Kiskunságba, innen az alpári sík felett, a Tisza bal partján, majd Bihar megyébe, Nagyvárad felé - bizonyítva láthatjuk, hogy az avarok az Olt felé eső Erdélyig az egész Belső-Kárpát-medence tulajdonosai voltak. -Természetesen a Kárpát-medencei ősnép magába szívta a régen megtelepült "királyi népet", a sar-mata néven ismerteket, Atilla "gepidáit", akiktől már kimutattam, hogy a hunokkal azonosak, de harci hivatásuk szerint a "gyepük népe" elnevezést kapták (GE-PI-DA - sumír név. GE - "egy", fül, DA - helyhatározói rag. Így GE-PI-DA - "a fülelők (vigyázók) települése".)

Mindezek a népek most AVAR néven ismeretesek, és nem "törzsecskék", mint az otthoni hivatásos történészek látják, hanem - majd bizonyítom - nagy lélekszámú, hatalmas nemzetet képeztek.

Nem lehet elkülöníteni sem Atilla hunjainak leszármazottaitól, sem az avaroktól Erdély lakóit, akiket minden idegen kútfő "sicul" vagy "sekeles" néven emut. Itt már Kr. e. 1200 óta ez a nép lakik, és őket nevezük magyarosan székelyeknek. - A történészek nem akarják elismerni azt a valóságot, amit a Közel-Kelet népeinek kutatása eredményez. Ugyanis bizonyítva van az is, hogy ők a "föníciai" gyűjtőnévvel egy csoportba kötött ún. "tengeri népekből" váltak ki és hozták magukkal a "rovásírás" tudományát. Idézek "'The Interpreter's Dictionary of the Bible" (Abingdon Press N. Y. 1962. "P") 792. oldalról: "A tengert népek közül egyedül a filiszteusok telepedtek le a palesztinai partokon, és a TJEKEREK. A többiek: SHEKELES (siculi)... DUNAOL.. csak időlegesen ismerhetők fel. Ezek a népek egy nagy kiterjedésű népvándorlás következtében át lettek helyezve az ő eredeti hazájukból a Kelet-Mediterrán és délkelet-európai területbe a Kr. e. 2. évezred utolsó felében."

Ez a "székelyek" igazi eredete. Tehát több ezer éves, írással rendelkező kultúrnép, és a hunok, avarok előtt is lakják Erdélyt.

De a közölt térkép "Bolgár Birodalom" létezését mutatja a Tisza-tájon. Ezt a "hamisítást" megcáfolja az a másik- szintén tudatos - valótlanítás, amely azt mondja, hogy "Nagy Károly foglalta el ezeket az avar területeket". Hát most bolgár vagy frank birtok ez a terület? Egyiké sem, mert ez az avaroké volt és maradt. De ez a "bolgár" kifejezés is bizonytalan, mert Anonymus összekeveri a bolgárt a göröggel. Kézai pedig "Marót fia, Szvatoplukról" beszél. A "Marót" névhez a "történészek" még hozzáteszik a "mén" előnevet, és így nevezik el "Ménmarót", (mert mint mondják: sok felesége volt) a "kabarok" főjének. Az igazság pedig az, hogy Marót morva hűbéres volt talán a mai Csehország, vagy Ausztria területén. El kell hagyni tehát minden hamis, de eddig valóságnak hirdetett adatot. "Bolgárok" nem laktak soha a Kárpát-medencében, "Zalán" futása krónikás költészet, Gláddal és Geluval együtt.

A történelmi eseményeket tehát ennek a népi helyzetnek az összevetése határozza meg az Álmos-Árpádi. Kaukázus- Krím- Don- Volga térségben megtelepült azonos népünkkel.

De a módszeres kutatás logikájával meg kell állapítanunk a hozzávetőleges népi létszámot is. Ugyanis a Kárpát-medencében nem voltak lakatlan területek, miképpen Dümmerth térképén láthatjuk. A nagy létszámú avarság jelenlétét a temetők síranyaga bizonyítja.

Lássuk tehát most az Álmos- Árpádi népünk kinti helyzetét.

Történezeink az Álmos-Árpádi népünk hazatérését teljesen egyéni és rendszerint "önkéntes" formában közlik. Hivatkoznak ugyan krónikáinkra is, de Kelet hatalmas részét uraló nagy népünket apró "törzsecskékre" zsugorítják. Nagy cél: a minél kevesebb létszám kimutatása.

Ugyanezt teszik a Kárpát-medence népállományával is, mert miként mondják- "Nagy Károly kiirtotta az avarokat".

Ha az általuk vezetett történelem fonalán haladunk, azt kell észre vennünk, hogy magyari népeink mindig csak fogynak és sohasem gyarapodnak. Viszont a logika azt kérdezi: hogy ilyen "fogyatkozó" népbe tartozó hunok miképpen uralták mind a két római birodalmat...? - Hogyan és miért fizetett Bizánc az öt legyőző avaroknak olyan hatalmas "békeadót" (32 000 kg színaranyat), és Árpád-házi uralkodóink alatt (I. Istvánig) miképpen terjedhetett a Magyar Birodalom az Enns-től a keleti végekig...?

Miután írom és bizonyítom, hogy a mi őshazánk a Kárpátmedencébe, de a Káspi Aral térség és Mezopotámia népei is azonosak voltak a miénkkel, az évezredek küzdelmes átélését és nagy népünk megmaradásának valóságát akarom érthetően indokolni.

Az etnológusok azt mondják, hogy a X-XI. századbeli európai kultúra szintjén élő népesség "kétszáz évenként megkétszereződik".

Ezt alapul véve, én visszaugrok Sumériába, mert ott a Kr. e. 3. évezredben magasabb szinten találjuk a kultúrát, mint a X. századbeli Európában. Sir WOLLEY, Ur város kiásója, azt írja, hogy ebben az időben Ur városának kb. 350 000 lakosa volt, és a többi sumír városállamnak is kb. ennyi volt a népessége. Ebben a korban már "húsz"-on felül számolhatjuk a sumír városokat. De vegyünk csak "öt" várost ennyi lakóval... ez Kr. e. 3200-ban... 1 500 000 lélek, és 2800-ban 3 000 000, Kr. e. 2000-re érkező Sumérra lakossága már 50 000 000 ember.

Azért számolok Kr. e. 2000-ig, mert ekkor fejeződik be a semita Sargonidák pusztítása és a sumír népnek észak felé való menekülése.

Ha a semiták kiirtották a sumírok felét, még marad 25 millió nép. Igen nagy lélekszámúnak kellett maradnia Sumériának, mert a semiták legyőzése után, a sumír "újraéledés" korában SIR-LA-BUR-KI (Lagas) városban, tehát "egy" városban, GUDEA-papkirály 18 templomot épít, és - miként ránk hagyott írása közli - "egy" templom építéséhez 216. 000 munkást alkalmazott.

Dr. Érdy Miklós NARAMSIN korára (Kr. e. 2000 körül) feltételezi a sumírok visszavándorlását a Káspi Aral-térségen túlra, ugyanis a vízözön után innen (ARATTA-ból) mentek az Eufrátes mellé, és a HAHÖT-i múzeumban lévő turul madaras HUN királyi koronát említve, HUN-nak nevezi az ide érkezőket.

A sumír "renaissance" után megismétlődő semita terror (Hamurabi, majd az évszázados asszír kegyetlenség) elől, a sumériai nép igen nagy tömege kerül a Kaukázus fölé, akiket

"szkítának", "sarmatának" és sok egyéb néven neveznek a különféle nemzetiségű történészek. Itt azonban az érdekes, hogy minden nevük értelmet kap a sumír nyelv által.

Így az "onogur"-nak nevezett "UNUG-UR"-i, a "subar"--"sapír"-szabír. HUN, ABÁR, HEBDAL, MAHGÁR, MAGÁR. ÚZ, DAHA, GEPIDA, BULGÁR stb. nevéek mind-mind a Káspi Aral-Kaultázus-Azovi-Krím feletti térségben megtelepedett, de a déli feláramlásból származó, azonos nyelvű népeink tartozékai. És itt meg kell említenem a "bolgár" nevű népünket a Kárpátoktól keletre és délre.

Visszatérek KOVRAT-hoz, aki 630-ban az Azovi-tenger - Káspi-tenger - Volga-térségben szervezi meg a nagy Avar Birodalmat, és nem tudjuk, hogy miért nevezik ezt "BOLGÁR Birodalomnak", amikor fia - BAJÁN - a Kárpát-medencében, Aszparik pedig a Don mellett uralkodik, és BAJÁN országa nem "bolgár", hanem AVAR néven ismeretes a történelemben...?

Ezt a titkot felfedi nekünk a sumír nyelv, ahol "BÚL" vagy "BAL" (L. 9.) jelentése "királyi jelző", "dinasztia", "szembenálló" és "lázkodó" is. A helyes tehát a "BULGÁR", és láthatjuk, hogy a név valóban jellemzője a népnek, mely - sajnos - nyelvében és vallásában elszlávosodott, de sok nemes faji tulajdonságát megtartotta mégis.

Visszatérve a népesedést témánkra, mondhatjuk, hogy a Kárpát-medencében is ugyanaz a népfejlődési helyzet áll fenn, mint amit Sumériára vonatkoztattunk. A feltárt sírok emberanyaga is ezt mutatja. Tehát a lakosság megkétszereződési időtartamának tekintetében számolnunk kell az őslakoságnak a beérkezettekkel való külön szaporulatával is, hiszen Nógrád, Heves, Borsod, Abaúj, Zemplén, Sáros, Ung avarjai és hunjai jól összekeveredtek az őslakosággal, és ide nem tudtak betörni Nagy Károly csapatai.

Azt, hogy idáig nem értek el, bizonyítják a temetők, mert az itteniekből semmiféle "frank" vagy "germán" leletanyag nem került elő, pedig a harcokban ők is sokan elhullottak az avar kardoktól. Ilyen "germán" tárgyi és embertani leleteket csak az INN folyótól kezdve a Bécsi Medence sírjai mutatnak, hiszen Nagy Károly korában az INN folyó volt az Avar Birodalom nyugati határa.

De mégis fel kell tennünk ezt a kérdést is, hogy: miképpen tudta ez a Nagy Károly úgy kirabolni az erős avarokat, hogy a "művelt" nyugat egyházi kegytárgyainak csaknem mindegyike ezeknek a rabolt avar kincseknek átalakításával és felhasználásával készült...?

Sajnos ennek eredeti okát abban az áldatlan testvérharcban kell keresni, mely hatalmas népeink egy-egy részének, az ősi hagyományok elhagyása vagy felcserélése következtében cselekedeteit befolyásolta.

Így volt ez az ún. "sziklamezei hunoknál", akiknek Tudunja népét vallásilag is befolyásolja. Túrócban megalapítja a Szent Mária Egyházat, ahol "rovásfákról" és nem könyvből olvassák fel Jézus tanítását. Tudun kapcsolatot tart Nagy Károly püspökségeivel, és 795-ben fegyveres összeütközésbe viszi népét az avarokkal, akiket nem támogat Nagy Károly támadásának idején. Ez volt az egyik oka annak, hogy a frankok kirabolhatták az avarokat. A másik onnan eredeztethető, hogy ezt a "frank" Nagy Károlyt avar anya szülte. Tehát anyai rokonságán keresztül jó értesülései lehettek a hun-avar ellenségeskedésről, és így - jó előre - felderítette a tervezett hadjáratának lehetőségeit. Így aztán valóban sikeresen kirabolta az avarokat.

Rudnay azt írja, hogy ennek a hun-avar meg nem értésnek oka az lehetett, hogy Tudun népének első királya Atilla unokája Edömér - volt. Ennek következtében ATILLA földjét, HUNNIÁT, és e felett való uralkodást a "tudunok" saját maguk részére tartották jogosnak, mert az ide beérkezett avarokat a hajdani Pártos Birodalomból, a sasanida- perzsák üldözése miatt nyugatra kivándorolt uigur néven ismert népnek tartották, akik "ABARSÁR" nevű királyuk után. "ab-ár" (avar) néven maradtak meg a perzsa hagyományban. ("AB-ÁR" _ "atya-népe".)

De dr. László Gyula "A kettős honfoglalás" c. könyvében már a magyarokkal azonosítja ezeket az "avarokat", amit megerősítenek a nyugati kútfők is. Mindenképpen arra az eredményre jutunk, hogy egy-azonos a népi összetételünk a sokféle elnevezés ellenére is. Én úgy látom, hogy a népi meg nem értés egyetlen oka: Atilla öröksége, vagyis az a nemzetség követeli magának az uralkodás jogát, ahol "Atilla-leszármazott" a nemzetségfő, a "nagykirály". Ezért lehetett viszály a sziklamezei hunok és az avarok között, mert az avar kagánok maguk urai akartak lenni és maradni. A Nagy Károly-i "rablóhadjárat" után rájöttek a viszálykodó testvérnépek arra, hogy a Kárpát-medence uralmát csak az "egy akarat", a testvérnépek egysége és összefogása biztosíthatja.

Erre az "egységre való törekvésben" vették fel a kapcsolatot a Keleten megalakult nagy Magyar Birodalommal, mely magába egyesítette a ma különféle néven ismert nemzetségeinket. Történészeink itt állandóan a "Bíborbanszületett" VII. Konstantin (905-959) írására hivatkoznak, akinek felesége a zsidó kazár király lánya volt, aki egy magyarellenes, kazár környezetben felnevelkedve, királyi férjét egyáltalán nem bízta a magyarok dicséretére. Így Konstantin amit rólunk írt, azt mind csak "hallomás" alapján tette, mert sem Álmost, sem Árpádot nem ismerte. Ezt csak közbevetőleg kívántam megjegyezni annak a hangsúlyozására, hogy igenis létezett Keleten a Nagy Magyar Birodalom. Kazáriát pedig nem lehet olyan "nagy hatalomnak" tekinteni, mint ahogyan történészeink teszik, hiszen az arabok Chorezm elfoglalása után ide is betörnek, és ha volt egyáltalán "kazár" haderő a judaista államcsínnel uralt Kazáriában, arra szükség lehetett az arab invázió lekötésére. Történészeink erre azt mondják, hogy: "besenyő zsoldosaik" voltak. Talán kérdezzünk vissza: "hol volt a besenyők országa...?" Ki volt az uralkodójuk, hogy Kazáriának harci egységeit alkották, és még a honba visszatérő eleinket is "kergették"... amint azt történészeink állandóan hirdetik. E sorok írója még nem talált sem térképet, mely a "besenyők országát" feltüntette volna, sem ilyen ország leírását tartalmazó, érdemleges kútfőadatot.

De messzire kalandoztam a Kárpát-medencétől, mert történelmünknek ahhoz a fejezetéhez érkeztünk, ahol a "magyar egységre" törekvő és valójában nemzetpolitikai szándék elindul... a Kárpát-medencéből. Az "indíték" Nimrud büszke népének, a túr ivadékoknak, az atillai birodalmi hagyomány alapján való egyesítése.

Elindítója: a sziklamezei Atilla ivadék. EDÉMEN, aki Nagy Károly- i frank támadást megelőző hun-avar testvérharcot akarta a "Keleti Magyar" erők beavatkozása által megszüntetni, és ezért a Bodrogekben lévő, hun királyi központból Dentumagariába megy át. Az ő fia Ügek (nyelvünkön ÖGYÉK). aki majd feleségül veszi CHOREZM utolsó népünkbeli uralkodójának "ÉNE-DU-BÉLI-ANNA"-nak leányát- EMESÉT. (Krónikáink írói nem ismerték ősi nyelvünket, és hallomásból "Onedbeli" és egyéb neveket adnak Emese apjának.)

Olvasóim biztosan csodálkoznak, hogy EDÉMEN-t a Bodrogekben indítom és ott jelölöm meg a hun királyi központot. Ugyanis az avar főkagán központja az Ister-Gami vár

"szentélye" volt, ahol a "Hét páros oroszlán" jelképezte az uralkodói szentélyi "törvény-hagyományt.

Ismerjünk meg néhány bizonyítékot a "Bogrodközi Hun Királyi Központ" létezésére vonatkozólag. Érdekesen ír erről Lázár István: "Kiált Patak vára" (Szépirodalmi Könyvkiadó, 1979.) c. munkájában így: "Bodrogköz népessége nemhogy a honfoglalás óta, de sokkal régebben, az újkőkortól kezdve ott élt. Az élet itt megszakítás nélkül folyt legalább 5000 éven át. Ugyanakkor a legtisztább honfoglaláskori magyarságot itt mutatják a sírok. A "Verecke híres útján" anonymusi mondást legjobban igazolja a zempléni és sárosi homok, ahol a feltárt honfoglaláskori temetőknek térképbe való rajzolása mintha Árpádék útvonalát mutatná.

A bodrogi sírokban talált fegyverek és ékességek harcos, nagy vezérekre mutatnak. Egyik-másik sír mintha romantikus csataképekre, a Feszty- körképet hitelesítő anyagra utalna..."

E tárgyi leletek mind a Bodrogköz fontosságát hangsúlyozzák, és - majd mint látni fogjuk - sorsdöntő események színhelye lesz ez a vidék.

Annak ellenére, hogy elindítottam EDEMEN-t Dentumagyariába, és fiát. ÜGEK- et is említtem, mégis itt maradok még a Kárpát-medence eseményeinél. Ugyanis "történészeink" mindazoknak a hadjáratoknak az elvégzésére, melyeket a honba való visszatérésünk (Honfoglalás) előtt "magyar hadjáratnak" nevezik a nyugati kútfők. Álmos és Árpád népét lovagoltatják minden alkalommal a Dontól a Morvákig és vissza.

Így az a bizonyos "hadjárat" is, amit Árpáddal végeztet el a történettudományunk 862-ben, az "Annales Bertiniarti" szerint: "a Kárpát-medencében megtelepült magyarok közbelépése nyugaton".

Ugyanezek a "magyarok" 880-ban Salzburg környékén csapnak össze az érsekség hadaival, és ebben a csatában esett le Dietmar érsek is.

881-ben - az "Admonti Évkönyvek" - Bécs környékén jelzik a "magyarokkal" vívott harcokat, és az itáliai "SANUTUS" 881. évi krónikai feljegyzése a következő: "in questo tempo Hungari venuti di Asicia in Pannoni et li comenzone habita et fino al presente vi stano".

(Ebben az időben jöttek a magyarok Szkítiából Pannoniába, és itt kezdtek élni egészen a mostani időkig.)

REGING 888- ban, a "Garsteini Annales" 889, "MAGNUS" 890, a "poeta Saxo" és a "Fuldai Évkönyvek" 892-894 között említik a magyarok hadmozdulatait és támadásait. Ennyi hadműveletet lehetetlen "Etelközből" irányítani, vagy onnan érkező és oda állandóan visszatérő seregekkel végrehajtani. Tehát a Kárpátmedencében - az árpádi honvisszafoglalás előtt - léteznie kellett egy erős magyar hadseregnek és egy vezéri központban VEZÉRNEK - ennyi győzedelmes hadművelet végrehajtására. Annál is inkább feltételezhető ez, mert 892-ben Arnulf szövetséget köt velük.

Azt is meg kell említenünk, hogy a római judeo-keresztény egyház nem bírta kiterjeszteni felségterületét a Kárpát-medencére ebben az időben. Bizonyítja ezt METHÓD püspök esete, aki - a Nagy Károly által a "slavusokból" szervezett "morvákat" látogatta meg, és náluk "hét püspökséget" szervez a Jézus-Péteri vallás kiterjesztésében. Tehát Method nem volt követője a római judai- kereszténységnek. Ezzel a tetteivel önmaga ellen ingerelte a féltékeny bajor-

frank papokat, akik természetesen Rómához fordulnak elégtételért, és "Róma-ellenesnek" bélyegzik Metódót. Zsinatot erőszakolnak ki ellene, és azt Regensburgban - Német Lajos elnöklete alatt - tartják meg. Itt felelősségre vonják Metódót. A vád ellene az, hogy "milyen jogon mer működni és püspökségeket szervezni Felső-Pannoniában, vagyis a jelenlegi Ausztria területén...?" Metód így válaszol a vádra: "Ha tudnám, hogy ez a terület a tiétek, azonnal otthagynám. De ez nem a tiétek, hanem Szent Péteré. Ha ti hatalomvágyból a régi határaitokat kitégítjátok a megállapodások és kánonok ellenére, jól vigyázzatok, hogy csontkoponyákkal érchegynek menjetek és agyvelőtök szétloccsanjon."

(Metód szavaiból következtethető, hogy ez a terület az avaroké volt, akik nem voltak római-judai-keresztények, hanem a Jézus-Péteri "ázsiai kereszténységbe" tartozók. - Az idézetet átvettem: BALOGH ALBIN: "Művelődés Magyarország földjén a honfoglalás előtt" c. könyv 273. oldaláról.)

A zsinat botrányosan végződött, mert Metódót letartóztatják a római főpapok és börtönbe vetik Regensburgban, mert itt az ő területükön azt csináltak, amit akartak, ők voltak itt az "urak". A magyar történelemszemlélet, igen szűkszavúan csak annyit közöl, hogy "Metód a magyarok királyával találkozott". A mai finnugoros "történészek" pedig ezt a találkozást nem Metódra, hanem térítőtársára, "Cyril püspökre" mondják, és Kazária környékére teszik ennek a találkozásnak a színhelyét. Van olyan adat is, mely 860- ban a krími félszigetre.

A történelmi igazság az, hogy Metódót a magyarok szabadítják ki több évi börtönéből, valószínűleg 880 körül, a frank és bajor területeken végzett - csaknem állandósult hadműveleteik valamelyike alkalmából. Az így kiszabadított és a börtönben sokat szenvedett Metód püspököt a magyarok királya Metód egyházi méltóságának járó tisztelettel és szeretettel fogadta.

Ezzel a fogadással érkeztem tanulmányom legnagyobb kérdéséhez, mely így hangzik:

KI VOLT AZ A MAGYAR URALKODÓ, akinek seregei kiszabadították Metódót, hogy kiszabadulása után a "magyarok királya" színe elé járulhatott megköszönni kiszabadítását...? - A felelet végett át kell mennünk most Dentumagyariába.

KELETI MAGYAR BIRODALOMNAK KELL NEVEZNI azt a hatalmas területet, amely eddig ONOGURIA, DENTUMAGYARIA és ETELKÖZ néven volt részekre bontva. Ugyanis ezen a nagy területen "egynyelvű" népesség élt. A szabírok, úzok, ászok, onogurok, türkök, sarmaták, hunok, avarok, ujugurok, szkíták stb. néven csoportosítottak mind ősi "mahgar" (magyar) nyelvünket beszéltek, és saját nyelvükön ennek a hatalmas területnek a neve: "HUN-MAHGAR-RI-ES-MÁD".

ÁLAMOS A KELETI MAGYAR BIRODALOMBAN "Hogy mikor tűzte ki Edemen fia, Ügek kagán a hét lófarkat zaporogi kamlikjának kapuja elé, csak hozzávetőlegesen tudjuk megállapítani..." - írja dr. Padányi "DENTUMAGYARIA" c. könyvének 334. oldalán.

Bármilyen nagy megbecsülésben őrzöm emlékét mint jóbarátét és mint kiváló történészét, ezt a megállapítását nem fogadom el!

Edemen és Ügek korában sem voltak "sátorlakók" őseink, hanem városokat építettek éppen úgy, miként az ő őseik már évezredek óta tettek. De a Kaukázus feletti folyóközök területén nem lehet sátorban élni, mert igen kemény a tél. Tehát "fűtéssel rendelkező" házakra van

szüksége minden embernek az élethez. Hozzá kell tenni még azt is, hogy éppen a szabiroknál ilyesmi nem lehetett probléma, hanem az élet természetes tartozéka, hiszen a Kr. e. 6-7000-ből származó rézolvastzó kohókat ástak ki a régészek "Arpachijah", az ékiratokon "Árpád-ki-mah" nevű helyen. Tehát a "honvisszafoglalást" végző elődeink is egyik várost a másik után építették, gyorsan és rövid idő alatt.

Az "uralkodói méltóságot" sem a "hét lófarkok" jelezte, hanem, mint azt a tárgyi leletek mutatják - a szkítáknál, a Pártos Birodalom királyainál, utánuk a hunoknál; Atillánál is, az avaroknál és a magyaroknál is - mindég a királyi süveg vagy korona. - Bizonyíték erre az a mai kiértékelés, mely - az eddig "Szent István-i" tulajdonnak vélt Magyar Szentkoronáról megállapította, hogy az egységes, kozmikus terv szerint készült, és karizmatikus hatalmat hirdető kegytárgy, mely valószínűleg Atilla fején tündökölt legelőször. De a kínai HAHÓT múzeumában ott van a turulmadaras HUN királyt korona is. Hagyjuk meg a "hét lófarkat" azoknak a történészeknek a szégyenére, akik ezt a mi kultúrát teremtő őseink lebecsülésére, bepiszkolására találták ki.

Meg kell végre szabadulni attól a szándéktól is, mely őseinket állandóan "lovasnomád" népek nevezi, mert a mi "magyari" népeink nem "nomádok", hanem városlakó és lótenyésztő kultúrnépek voltak már sok-sok ezer éve. Éppen úgy, mint a mai magyarság is az volt addig, míg a marxista terror és az orosz megszállás meg nem szüntette az állami méneseket. Gondoljunk csak a híres "lipicai" lovainkra.

Abban sem értek egyet Padányival, hogy hatalmas népünket ő is apró törzsecskékre tördeli, és a végén csak néhány törzsszel végezteti el ő is a Honfoglalást - annak ellenére, hogy az ősgeszták "106" nemzetséget említenek hatalmas népünkbe tartozóan. Tehát az úzok, ászok, alánok, türkök, onogurok, szabírok, meg a sok egyéb nevűek, mind-mind a mi népünk részei éppen úgy, mint a bolgárok is. Mindaz pedig, amit "háborúnak" neveznek e népek között a "történészek", az belviszály, sokszor testvérharc, mely sokkal jobban örölte fel nagy népünk erejét, mint az ellenségekkel folytatott küzdelmek.

Éppen azért senki se csodálkozzon azon, hogy a sziklamezei EDEMEN a Keleti MAGYAR Birodalomban (így nevezem azt a területet, melyet történészeink Onoguria, Lebédia, Dentumoger, Eteköz stb. részekre bontanak), azonnal át tudta venni a hatalmat és uralkodott. Oka ennek feltétlenül az volt, hogy ezen a területen települt nemzetségek egyike sem volt Atilla leszármazott.

Mert - miként említettem - a Kárpát-medencében a "hunavar" testvéri viszálykodás fő forrása éppen az Atilla-ivadékok közötti elsőbbségi jog megszerzése volt. Ugyanis a sziklamezei hunok első tudója - EDÖMÉR - valószínűleg a gepida-ági Atilla-leszármazott volt, aki nem akarta elismerni az avar- BAJÁN uralkodónak az atillai eredetét. Pedig Baján KOVRAT (Kürt) családja az IRNIK (Ernák v. CSABA) leszármazottságot tudta és vallotta. A meg nem értés gyökere tehát itt keresendő. (Meg kell itt azt jegyeznünk, hogy őseinknél a "Kürt-ünnepe" a kenyér és a víz szertartásos és vallásos kegyelettel végzett vétele volt.)

A fentiek ismerete után tehát kellően indokolt és elfogadható az a valóság, hogy a Keleti MAGYAR Birodalomban megjelent "Atilla-ivadék" minden nemzetségfő által a hűség és engedelmesség ígéretével fogadott és uralkodónak elismert személy LETT.

Azt már tudjuk Padányitól is, hogy Ügek és apja szervezték meg és építették fel a Dnyeper melletti "hét" Káta nevű várost, de a felettük lévő KIEV-i vár alapítása, valamint a még

északabbra lévő "Győr" is Ügek alkotása. (Bemutatom itt ezeknek a földrajzi helyzetét, átvéve dr. Padányi említett könyvében közölt térképet.)

KIEV-et igazi várrá és erőddé azonban csak Ügek fia- ÁLMOS - építi fel, aki egy évtizedes kievi tartózkodása alatt Kievet a kardgyártás központjává teszi. -És itt, pontosan a "kardgyártásnál" kell hangsúlyozni azt, hogy Álmos (819-895) pontosan ezekkel a csodálatos kardokkal jelenik meg észrevehető és domináló erővel történelmünkben.

Fontosságát erősíti karizmatikus származása, mert apja halála után ATILLA- IVADÉK. Édesanyjának - EMESÉNEK- apja pedig az utolsó hajtása NIMRUD családfájának. Vagyis annak a királyi háznak a fia, amelyik ős-Mezopotámiából kiindulva a Pártos- ARSÁK uralkodók vérét vitte CHOREZM-be, és onnan a semita arab és a judaizált kazáriai üldözések elől, Dentumagariában talált otthonra. Itt talált a főpapnői hivatás-hagyomány szerint nevelt EMESE lányának pedig "Atilla- ivadék"-életpárra. - Így kelt EMESÉBEN életre az a vallásos kegyelettel őrzött hagyomány-hiedelem, amit híven megőrzött a "TURUL- MONDÁNK".

Álmosra tehát úgy tekintett a HUN-MAH-GAR-RI-ES-MA megszámlálhatatlan sokaságú népének minden tagja, mint egy karizmatikus "Égi- Küldött" méltóságával és bölcsességével megáldott uralkodóra.

Foglalkoznunk kell még a nevével is, mert az "ÁLMOS" elnevezés az évszázadokkal utána leírt torzítása az ő igazi nevének, mely az ősi nyelven GAL-MAH-US volt. Ennek jelentése: "Nagy- Bölcs-Ős", vagyis az "ősi bölcsök bölcse". Valóban igazi "papkirályi" elnevezés.

Az ún. "Honfoglalás" hiteles történetére vonatkozóan nekünk a 880 és 890 évek közötti időszak a legfontosabb. Viszont pontosan ezekből az évekből igen gyér adatokkal rendelkezünk. Történészeink hallgatnak feltehetően azért, mert éppen Álmost kellene a történések középpontjába állítani. Megemlékeznek azonban arról, hogy a Kárpát-medencéből "küldöttségek" érkeznek a Keleti Magyar Birodalomba, miként Anonymus is írja: "Árpád 888-ban Kievben fogadja az avar küldöttséget."

Ebből következtethető, hogy:

1. Kievben még folyik a kardgyártás Árpád intézkedései szerint, és
2. Álmos már nincs Keleten.

Nagyon jól tudjuk, hogy a kievi kardgyártást Álmos szervezte meg, és már kievi fejedelemsége korában szállított kardokat a Kárpát-medencébe. Miután pedig a "kard", a híres "kievi kardok", olyan nagy értéket képviseltek, azokat nem "kereskedők" vitték, hanem Álmos mindig fiatal magyar harcosokból álló hadsereggel küldte a szállítmányokat a mai Vas, Zala, Somogy és Sopron megyékben települt avar kaganátusoknak. Így igazolódnak a nyugati kútfőknek azon adatai, hogy: "Pannoniában 862-ben végzett hadjáratokat a keletről jött magyar csapatok hajtották végre." Azt nem mondják, amit a logika sugall, hogy természetesen azokkal az "avar" seregekkel együtt, akiknek Álmos a "mágikus" magyar kardokat küldte, és itt hivatkoznom kell őseink "kard-kultuszára", mely Álmosnak a kardgyártást végző "mágus-kovácsai" által itt is hiedelemmé lett. Ez a "mágikus kard" pedig biztos győzelmet hozott!

Álmos uralkodásának történelménél elsősorban azt kell figyelembe venni és állandóan szem előtt tartani, hogy a Keleti Magyar Birodalom lakosságának száma legalább 7-8 millió lélek! -

Miután az arabok már 825-ben legyőzik a kazárokat, és egyre fenyegetőbbben közelednek, a mi népeink már 850-től kezdődően szivárognak át a Kárpát-medencébe, és Álmos már 860-tól kezdve rendszeres "áttelepüléseket" hajt végre mindenkor jelentős fegyveres erővel és kardszállítmányokkal biztosítva az áttelepülésre rendelt köznép-részleget.

Álmos bölcsessége és előrelátása tehát már évtizedeken át telepíti "haza", a Kárpát-medencébe a Keleti Birodalom "magyarjait", akik beolvadva, beházasodva a Kárpát-medencei testvérnépekbe, 880-ra- amikor átadja fiának, Árpádnak, véglegesen a Keleti Magyar Birodalom uralmát, és ő maga. Álmos is, végleg hazatelepül - a Kárpát-medencében már valóban létezik az a hatalmas magyar erőközpont, melyről a nyugati kútforrások írnak. Itt van annak a történelmi "zavarnak" megoldása, mely eddig a "nyugat" ellen végzett "magyar" hadműveleteket végrehajtókat csaknem minden évben Etelközből Pannoniába és vissza "lovagoltatta". Ugyanis teljes bizonyítottsággal állíthatjuk, hogy: "mindazokat a magyar hadműveleteket, melyekről 880 óta a nyugati kútfők tudósítanak. Álmos saját maga irányította - valószínűleg az Ister-Gami királyi várból, amit székhelyének választott."

Álmos seregei szabadítják ki Metód püspököt is regensburgi börtönéből, és így szintén Álmos az a "magyar király", akinek színe elé járul Metód, hálájának és köszönetének kifejezésére.

Álmosal tehát ugyanez történik most a Kárpát-medencében, mint a Keleti Magyar Birodalomban nagyapjával - Edemennel. Ott nagyapját, itt- hazatérve a Kárpát-medencébe - őt ismeri el az eddig hun, avar, székely, vagy másképpen nevezett, de egybeötvöződött népesség uralkodónak.

Mint uralkodó, minden erejével "egységet" akar teremteni a "magyar" Kárpát-medencében, és állandó kapcsolatban van az egész nagy nép végleges hazatelepülését előkészítő fiával, Árpáddal, a Keleti Magyar Birodalom urával, aki apjához méltóan szervez, dolgozik és intézkedik.

A Dnyeper-menti "hét" Káta városunk - szakmákra osztva, teljes erővel végzi a szükséges előkészületeket. Hadd soroljam fel őket, hiszen ezzel valójában őseink magas kultúráját ismertetem. A szíjgyártók és nyergesek, szövőipar, vízhatlan-nemez készítő, csizmadiák, ruhakészítők, kerék- és kocsigyártók, fémöntés, kengyelek, zablák, kések, kardok, török, íjak, nyilak, tejpor, húspor, aszalt gyümölcs, szárított gomba, tarhonya, füstölt és szárított húskok stb. mind-mind szükséges a hosszú vándorútra. Hát ezeket készítették a "Káták"!

Jönnek is minden évben a hazatérők a Borgó, Tölgyesi, Uzsoki, Vereckei átjárókon, és a székelyek segítik az OLT mentén feljövöket.

Meg kell változtatni végre azt a felfogást, hogy Álmos-Árpádi őseink állandóan "menekültek", mert az ősi mondai hagyományunkban nyoma sincs "honfoglaláskori" ellenségek említésének. "Besenyő", "bolgár", "bajor": "morva" nevek mondáinkban nem szerepelnek. Pedig, ha lett volna olyan ellenségtől való állandó "félelem", mint amiről a kárunkra és vesztünkre tudósító "történészeink" írnak, a nép ajkán biztosan fennmaradt volna. De ilyen NINCS, tehát nem is létezett. Anonymus pedig a "saját korának helyzetét vetíti vissza az Álmos-Árpádi időkre".

Krónikáink arról is írnak, hogy a "kunok" a Kárpátmedencéből Kievig mentek Árpád elébe. (Kézai I. IV. és Anonymus.) A nyugati kútfők nem "kunoknak", hanem "magyaroknak"

nevezik az ide-oda járókat. De kérdem: "miért kellett Árpád elibe menni...?" Megnehezíteni az amúgy is nagy tömeg hazatérő útját...? Ennél a tudósításnál csak az "irányt" kell megváltoztatni. Nem a Kárpát-medencéből mentek kifelé. hanem egyre többen és nagyon sokszor "hazafelé".

Abban a reményben, hogy olvasóim előtt sikerült történelmünk igaz színterét és az események valóságos és logikus indokát feltárni és bemutatni, most már rátérhetek valódi témám ismertetésére, feltárva azt a nagy titkot is, melyet ez a kifejezés rejt magában:

ÁLMOSS- AZ "ÁLDOZAT"

Tanulmányomat azokkal a hivatkozásokkal kezdtem, amelyekkel vádoló történelemhamisító "történészeinket" Álmosnak mindenáron való "feláldozása" miatt. Itt, a befejező sorokban hangsúlyozni kívánom azt a valóságot, mely szerint: a "magyarnak" nevezett történetírás judai-keresztény hitet valló, annak szellemében író és mindenkor a judai érdeket szolgáló -mondhatni "magyarelles" - papok tollából táplálkozik, mint Inchoffer Menyhért és Pray György jezsuiták és az őket követő Timon Sámuel. Kiegészítette ezt - az így szinte dogmává tett - történelemhamisítást 1917-ben Róheim Géza, aki az anarchista elveket valló FREUD hatására, "a magyarság jövőjének érdekében, pogány rítus szerint, szintén "feláldozottnak" hirdeti Álmos nagykirályunkat".

Ennek a "rituális gyilkosságnak" indokolására még a misztika értékeinek jelentését is megváltoztatják. Erre nagyszerű példát szolgál Dümmerth (az említett könyvének 126. oldalán), ahogy így ír: "Istenségnek tetsző áldozat csak oly személy feláldozásával mehet végbe, aki az Istenség előtt kedves. Ennek az Istenség előtti *kedvességnek* jele a KARIZMA- Isteni kegyelem. "

Tudatos meghamisítása ez az axiómák, tehát változtathatatlan és félreérthetetlen meghatározások egyikének, mert: A KARIZMA: a teokratikus uralkodási rendszer hiedelme szerint: "Istentől kapott, földi uralkodásra való küldetés, Isten jóságának és Igazságának érvényesítésére és gyakorlatára való kiválasztás, hogy úgy legyen minden a földön, miképpen a Mennyben is, irgalmassággal és áldozat nélkül."

A magyarság igaz történelme azt mutatja, hogy népeink egységét és jólétét mindenkor a karizmatikus származásukat valló uralkodóink biztosították. Olyanok, akik hittek küldetésükben. Akik az "ÉG FIAI" voltak hitük szerint, és Isten kegyelméből nyert hatalmukat valóban "istenesen" gyakorolták. Népeink ezt a "karizmat" a NIMRUDI eredettel ismerték el uralkodóik Istentől nyert kiválasztásának, és ennek legnagyobb és a fél világot uraló birtokosa éppen ATILLA volt. - Így válik érthetővé a Keleti Magyar Birodalomban és a Kárpát-medencében lefolyt "Atilla-ivadékok" elismerése és vetélkedése is. És pontosan itt van és ebben a "vetélkedésben" lelhető meg Álmos igaz története is.

Nagyon nehéz ma már megállapítani az akkori események történelmi sorrendjét, mert-erre vonatkozólag-csak a szájhagyomány és a földrajzi elnevezések őrzik azok emlékét.

Annyit biztosan tudunk, hogy a régi, sziklamezei hunok fejedelmi leszármazottai székhelyüket a Bodrog környékén, Zemplénben és Ungváron erősítették meg és itt, az Álmos idejében élő "OND" -Atilla-ivadékként -Álmosal egyenrangúnak tartotta magát. Nem ismerte el Álmost uralkodó királyának.

Álmos az Ister-Gami székhelyéről irányította az ország ügyeit és megteremtette az "egységes nemzetet", de a Bodrog-Zempléni hunok elkülönítették magukat ettől az "egységtől". Álmos bölcsességének sikerült áthidalni minden meg nem értést és minden igyekezete az volt, hogy végleges békességet teremtsen, hiszen egyre jobban közeledett a régóta tervezett és Árpád által vezetett végleges hazatérés ideje. Éppen ezért személyesen akart találkozni OND fejedelemmel és vezértársaival. A zempléni és bodrogi nép szájhagyománya szerint: "az árpádi hazatérést váró és elébe induló nagykirályt Álmost - OND vezér törbecsalta".

Erről a törbecsalásról megemlékezik a 14. században írt Kálti Márk Krónikája, és a szintén ebben az időben készült Nestor Krónika is említ egy Álmos elleni lázadást.

A szájhagyomány szerint OND találkozóra hívja Álmost Zemplénbe és Ungvárra, de a Bodrognál orvul megtámadja a nagykirályt, Álmost, és jelentős számú harcosokból álló kíséretét.

A "Bús-Mező" őrzi ennek az orvtámadásnak emlékét a Bodrognál lévő SZOMOTOR mellett. Álmos és kis serege szembeszáll a nagyobb erejű orvtámadókkal, de Álmos itt leli hősi halálát karddal a kezében.

Utána jövő vezéri sereg - BORS vezérlete alatt - átkel a Bodrogon. Elfogják a lázadó OND-ot és lefejezik.

Álmos halotti torát a TOR-HEGYEN tartották, és SZOMOR-on temették el. Ebből lett a néphagyományban TOR + SZOMOR - SZOMOTOR.

Ne gyalázzuk meg tehát Álmos emlékét azzal, hogy őt saját népe áldozta fel, mert a testvérharc hősi halottja ő, a "testvérharc" áldozata. Nem láthatta meg hős fiát - Árpádot -, akinek fogadását előkészítendő indult OND találkozájára. Legnagyobb hősünk ő, aki "hetvenen" felüli életkorában is karddal a kezében, a magyar igazság és a magyar egység védelmében halt hősi halált.

Ezt a szomorú és a néphagyományban így fennmaradt történetet igazolja dr. Dienes Adorján, pápai kamarás könyve: "A honfoglalás története Erdélyben és Bodrognál" (Nagykövesd, 1933.), melyben azt írja, hogy: "II. Endre királyunk 1213-ban meglátogatta Álmos sírját Szomotoron." Anonymus szerint: "Árpád az Ung folyónál veszi át a fejedelemséget Álmostól." Ez valóban így lehetett, mert hazaérkezve, itt tudta meg az UNG-nál, hogy mi történt, és apja sírjánál lett az új fejedelme a Kárpát-medencei Magyar Birodalomnak, mint egyetlen Atilla-ivadék.

Szeretném még azt az érdekességet itt említeni, hogy a BODROG ötagú. Az OND, Tapoly, Laborc, Latorc és Ung folyócskákból tevődik össze. Olyan "vezérhez" illő nevek ezek, és - tekintve, hogy OND volt a lázadók fője - talán ezek a nevek őrzik a testvérharc vezéreinek az emlékét. Árpád hazatéréssel az országnak ez a része valószínűleg szakrális területként lett tisztelve, mint Álmos utolsó küzdelmének és sírjának helye. Azért rendelkezik oly gazdag sírleletekkel, miképpen azt az előbbieken említettem. De nézzük meg azt is, hogy mit mondanak korunk régészeti felfedezései és hogyan értékelték ki azokat a szintén valamilyen "érdek" szolgálatában dolgozó "szakemberek"...

Zemplén határában, a Szélmalom-dombon a szlovákok honfoglaláskori sírokat találtak 1964-ben.

Egy "lefejezett" fejedelem sírhelyét, és hozzá közel egy tömegsírt ástak ki. A kiértékelésre meghívták a magyar régészeket is, mert a fejedelmi sírt Álmos sírhelyének, a tömegsírt pedig szláv szolganépekének vélték. -A magyar régészek között Fettich Nándor is ott volt, akivel éppen amiatt szakadt meg minden kapcsolatunk, mert Fettich is úgy vélte, hogy valóban Álmos sírhelyét találták meg.

Nem tudtuk megérteni Fettichnek ezt az állásfoglalását, mert abban a sírban, amit ő is Álmos nagykirályunkénak ismert fel, egy lefejezett. tömzsi, kicsi ember csontváza volt. Levágott feje a lábánál, és kardja, markolatával a bal lába alatt, keresztben, távol a jobb kezétől volt, de a ruházati díszítések maradványai valóban nemzetségsírt jellemeztek. Fettich korunk legkiválóbb régésze és történésze volt, aki tökéletesen felismerte és elsajátította a hun-avar-magyar ötvösművészet módszereit is, tehát tudnia kellett azt is, hogy:

Anonymus és a Method-legenda Álmosról azt írja: "egy fejjel magasabb volt harcosainál". Tehát Álmos nagykirályunk nem volt tömzsi, kis termetű emberke, mint akinek maradványait a zempléni sírban találták. Így ez nem Álmos sírja, hanem a "lefejezett" lázadó Ond vezéré, akiről a néphagyomány is megőrizte azt, hogy- mint becstelen lázadót- "lefejezték", és a sírban fejét a lábához tették. - Így a tömegsír sem szláv szolganépeké, hanem OND hunjaié, akiket Álmos vezérei, a lázadóknak járó elhantolással, tömegsírba dobáltattak.

Persze az évszázados "magyarelles" történetírás azonnal közhírré tette a "feláldozott Álmos" sírjának "bizonyítékait", és a hírlapok (Tükör és Népszabadság) is "cikkeztek" róla, az "Élet és Tudományban" pedig egy Jánossy István "Árpádot apagyilkossággal vádolja".

Felfedezhetjük itt ugyanazt a "receptet", mellyel ATILLA nagykirályunk nagyságát, egyéniségét, "Európát látok" szándékú bölcsességét egy műveletlen barbár szintjére kívánta süllyeszteni. Hát ugyanez vonatkozik arra a szándékra is, mely a magyar népet istentelen csürhének akarja beállítani. Olyannak, akik rituális gyilkossággal vetnek véget nagykirályuk életének. Ne hagyjuk nemzeti önbecsülésünket ily mélypontra vinni, mert nálunk - már Nimrudtól kezdve - szakrális királyok uralkodtak az Istent mindig dicsérő népünk felett. Rituális királygyilkosság a semita népek sajátja. Ott fojtották meg selyemzsinórral a nekik meg nem felelő uralkodókat - teljesen függetlenül attól, hogy öreg volt vagy fiatal. A magyar népek mentesek voltak minden "semitizmustól" mindaddig, míg - vesztünkre - I. István nyakunkra nem tette a judai-kereszténység szolgajármát. És pontosan ez a judai-keresztényi szolgajellemű gondolkodás befolyásolta történelemszemlélet akarja mindenáron szakrális nagykirályunkat. Álmost. az "Ég Fiát" -Jehova kedvére valóan- lemészárolni.

Ne hagyjuk! - Védjük meg a MAGYAROK Istenének méltóságát!

HONFOGLALÁS VAGY "HAZATÉRÉS"...?

Talán szokatlan, hogy ennek a fejezetnek a címét egy kérdéssel adom meg, de az elhatározást erre egy köztisztelőben álló és igen megbecsült tudósunk- dr. Makay János - írása adta meg, amit az "Új Demokrata" ez évi 14. számában így olvastam: "Summa summarum, a múlt század végén parlamenti törvénybe iktatott honfoglalás-elmélet a kiegyezés utáni liberális konstrukció. Néhány érdeme ellenére nemcsak liberalizmusa miatt járt el felette az idő, hanem életkora miatt is. A tudományok rohamos fejlődésének évtizedeiben elméletek a maguk teljességében nem maradhatnak változatlan érvényben száz évig...

..a magyar őstörténetet, a honfoglalást és további sorsunk útját egy másik, valóban magyar nemzeti elmélet jobban le tudja írni. Ez nemcsak nyelvünk eredetét veszi figyelembe, hanem bonyolult etnikai és embertani származásunk minden ágát-bogát, sőt még az 1896. VII. cikkellyel törvénybe iktatott, liberális tudósok által kifundált honfoglalásmodell egy részét is.

Ez a millenniumi elmélet azt mondja, hogy talán még 894 őszén, de legkésőbb 895 elején a magyar törzsek, élőkön Árpád fejedelem lovasságával a Vereckei-hágón át leereszkedtek az Alföldre, aminek emlékét a magyar hagyomány mint Árpád diadalmas honfoglalását őrizte meg. Ez a százéves honfoglalásmodell uralja mindmáig a tankönyveket, nemzeti tudatunk jó részét és a tudományos közéletet, csak erről tud az esetenként némileg azért gyanakvó külföldi. Mai liberálisaink is ezt fogadják el nemzeti alaptantervük számára, hiszen jórészt liberális elődeik csinálták, bár felgyülemlett tudományos buktatóin és magyarságán csak mosolyognak, sőt egyre inkább gúnyolódnak.

(Lásd éppen a millenniumi emlékművel vagy a Feszty- körképpel kapcsolatos gyalázkodásaikat.) Felmerül tehát a kérdés: nemzetünk eredetével bárki származása és igénye szerint és a tényektől függetlenül azt csinálhat, amit akar? Legújabbban a kora Árpád-kori tömegekből, a köznépi temetők magyarjaiból Kristó Gyula egyszeriben csak úgy szlávokat gyárthatott? Megindult volna a végső támadás a magyar létezése ellen? (MAKKAY JÁNOS Demokrata 1996/14)

Ebből a közleményből én azt értelmezem, hogy dr. Makkay a magyar létezést a történelmi igazság, vagy jobban mondva igaz történelmünk ismeretének és tudásának függvényévé teszi, és ez igaz!

Ugyanis a "honfoglalás" definíciót a minket elnyomó Habsburg hatalomtól kaptuk és ugyancsak ők engedték meg azt, hogy a "Vereckei szoroson" szivároghattunk be Atila földjére, miután a történelmi ködből elővarázsolt besenyőkkel jól megzavartatták őseinket.

Ezt nevezi dr. Makkay "honfoglalás-modell"-nek, mely máig is uralja a tankönyveket.

De ebben a - történelemnek tanított - "honfoglalás- modell"-ben igen nagy hézagok vannak, és ezek érvényét igen fellazítják. E "lazaság" következményeként teszi fel dr. Makkay azt az időszerű kérdést, hogy: "nemzetünk eredetével bárki származása és igénye szerint és a tényektől függetlenül azt csinálhat, amit akar?"

A "tényeket" ismerve, jelen írásomban javaslatot teszek ebben a "honfoglalás-modellben" észrevehető a történelmi folytonosságot megszakító és a logikát nélkülöző adatokban lévő hiányok betöltésére. Olyan hézagok ezek, amelyeket a feltett kérdésekre adott történelemhű feleletek tudnak csak betölteni, és így alaposan megváltoztatják az eddigi hiányos "honfoglalás-modell" erőszakos megállapításait.

Igen nagy szükség van igazságos és hiteles történelmünk tanítására. Olyan történelemre, mely nem a judai- kereszténység szemszögéből nézve értékeli ki a hajdani eseményeket. Szinte figyelmeztetésként mondom ezt, mert a Magyar Katolikus Püspöki Karnak az 1100. évfordulóra adott körlevelében így olvasom:

"A magyarok letelepedését segítette az európai népek mélyszégyen válsága is. Kelet és Nyugat keresztényei között szakadás támadt. Róma és a pápaság politikai krízisektől szenvedett, Nagy Károly keresztény birodalma szakadozott. A történelem ura nagy megrázkódtatások

között készítette elő Európa megújulását. A keresztény nemzetek vallási megtisztulása, az új nemzetek Krisztus hitére való megtérése ebben az évszázadban vajúdott és született meg. E folyamatban lett a kalandozó magyar nemzetségekből országot alapító keresztény nemzet. A magyar nép megtérése hozzájárult Európa békéjéhez, megújulásához, és új rendjének megszilárdításához.

A magyar honfoglalás és letelepedés ideje egész Európa evangélizációjának nagy korszakához tartozik... Egykor a honfoglaló magyarok közé bátor és áldozatos misszionáriusok érkeztek. Ma arra van szükség, hogy a magyar keresztények papok és világiak - áldozatos szeretettel segítsenek mindenkit, aki hazánk polgára és vendége, vagy aki itt talál menedéket."

E körlevél a Szent István-i térítés után 1000 évvel is "pogánynak" minősíti Árpád hazatérő népét, és nem ismerik el ma sem, hogy őseink Jézus-hitű, igazhitű keresztények voltak, és 1000 év után is segítik és előnyben részesítik a "vendégeket", akik nem magyarok.

Ajánlom itt a "Betlehemi Herceg - a Pártus Jézus" című könyvemet olvasásra, melyben ismertetem őseink Jézussal megújult vallását is.

Itt most a következő kérdésekre fogok feleletet adni:

I. Mi volt "Álmos" eredeti neve, mert ily nevet hagyományaink nem ismernek. Ezt az utókor adta, hivatkozva Emese álmára

2. Ki volt ennek az "Álmosnak" a felesége, vagyis ki volt Árpád édesanyja? - Valószínűleg a "rovásfákon", melyeket I. István térítése elégetett, ez mind rajta volt, és ezek az adatok talán nagyon hátráltatták a "térítés" menetét. Tehát el kellett pusztulniok.

3. Ki volt Árpád felesége? - Igaz lehet-e Padányinak az a feltevése, hogy kétszer nősült?

4. De megkérdőjelezem az Árpádi honfoglalás útvonalát is. Valóban "Verecke híres útján" jöttek be a Kárpát-medencébe? -Lehetséges ott olyan ökrös szekerekkel átjönni, mint amilyeneket a Feszty-körképen látunk?

Hát ezekre a kérdésekre keresem a feleletet. Jó forrásadatokra támaszkodom. De - ha nagyon ellenkeznek állításaim az eddigi ismeretek adataival -, vegye az olvasó egyszerű "forgatókönyvnek" írásomat, hisz a "Honfoglalás" megfilmesítésére legalább féltucat "forgatókönyv" van készen, mindegyik a saját történelmi "nézetével". Előadom tehát itt hézagöltő javaslataimat az alábbiakban.

ÁLMOS

Az a történelmi személy, akit ilyen néven ismerünk, Kárpát-medencei létünk legfontosabb alakja. A hiedelemmé vált "Turul hagyomány" megtestestítője, az isteni eredetű szakrális nagykirály. Tehát lényegtelen a valóságot feltáró történelemszemléletben az, hogy szülei milyen nevet adtak neki, de ősi nyelvünk szerint a nevekben rendszerint ott van a hivatásra való rendelés is. Így talán többet megtudhatunk ennek a "nagykirályunknak" valóban hézagos történetéből akkor, ha az eredeti nevét is megismerjük. Azért gondolok itt a névben fellelhető hivatásra, mert szinte párhuzamos szándéka az Emese álmára vonatkozó és abban gyökerező

"Álmos" elnevezés, melyet talán a rovásfákat elpusztító, idegen érdekű történelemírás munkájának gyaníthatunk.

Nagy Sándor Kászon szerint Álmos eredeti neve: "Ögyéd" (Egyed?) Nyelvészetileg elemezve ez összetett szó, így: "ögy(egy)+éd(ed)". "Egy(ögy)" jelentése ma is "egy". "Éd(ed) sumer-magyar nyelvünkön: "kiválasztott"-at jelent. (Akkád "elu". Innen a főpap - "elu-kalu", mely a mai "előkelő" őse. [L. 381.]

Tehát "Ögy-éd"(Egy-ed)jelentése: "egyetlen kiválasztott", és ez a név tökéletesen jelzi a mai "Álmos" nevű szakrális királyunknak a hivatását, amit ő életében, csodálatos bölcsességgel, be is töltött.

Hogy a 2. pont kérdésére felelni tudjunk, megint Nagy Sándor Kászon kinyilatkoztatásához kell nyúlnunk, ahol ő Álmosnak (azaz Ögyéd) feleségét "Mártának" nevezi, aki görög származású és ez a Mária Árpád édesanyja. -Tudom, hogy igen nagy meglepetés az olvasónak ez az adat, de már hivatkozhatunk egy másik feltevésre, amit Padányi ír le a "Dentumagyararia" c. könyvében, ahol a "történelmi logikára" hivatkozva állítja, hogy "Álmos valamelyik onogur törzs uralkodójának a lányát vette feleségül, és így biztosította a politikai szövetséget".

E sorok írójának véleménye az, hogy az "onogur" elnevezés önkényes, és ez a nép azonos volt Dentumagyararia szabírjaival. Nem "onogurok", hanem "unug-uri" (azaz a sumír Uruk városból származók), és itt nem volt szükség "politikai szövetségre". - Talán forduljunk Bizánc felé. Ugyanis a Kaukázustól a Donig elterülő DENTUMAGYARIA hatalmas és vitéz harcos nép Bizáncnak és a talmudista államcsinnnyel zsidó állammá változott Kazáriának volt ellensége. Amikor aztán Harun al Rasid utóda - Mamun Kalifa - 825-ben megveri a kazárokat, valószínűleg már létezik egy arab-szabír megegyezés a kazárok ellen, mert Álmos apja, Ügek, még az arabok Kazária elleni támadása előtt elfoglalja a Krím-félszigeten lévő SZUROS-t a kazároktól, és 834-ben a kazárok már védelmi vonalat építenek ki az alsó-Donon a szabírok, azaz dentumagyari hatalom ellen. Ne felejtsük el azt, hogy a század eleje óta Kievben hatalmas szabír kovácsipar létezik, ahol a "mágikus kardokat" gyártják a szabír "tarjánok" (kovácsok). Ezt külön törzs, a "tarchán" (tarján) végezte, és éppen ez a "kardszállítás" az alapja az arab- szabír baráti viszonyoknak. A kardgyártás biztosítására Ügek Kievet erőddé alakítja át 838-ban (Egyesíti az eddigi Csák, Keve és Geréb nevű várakat), és megfelelő helyőrséggel látja el minden esetleges támadásnak kivédése ellen. Ez fontos is, mert a kardgyártás hatalmas ütemben folyik. A következő évben kiélesedik a bizánci- szabír ellentét, és így Ügek 839-ben támadást intéz az aldunai bizánci települések ellen és azokat elfoglalja. Itt sok bizánci foglyot ejt, köztük az aldunai települések kormányzóját is, aki a bizánci császári ház egyik tagja.

Most Itt következik talán a legnagyobb történelmi hézag, mert Ügek fia- Álmos (Ögyéd) - megnősül, 840-ben már Kiev ura, ahol 841-ben születik első fia, Árpád. És a kievi kovácsipar kardjaiból Bizánc is kap. A történelemírásunk nem közöl erről semmit, és talán ezért panaszkodik Moravcsik, hogy a magyar történelemkutatás elhanyagolja a bizantológiát és nem foglalkozik a bizánci okiratok olvasatával.

Talán azért teremtődött meg ez a negligencia, mert van egy császári oklevél, a St. Danis-i papirusz. mely hivatkozik "császári szinten" létesített "turk- bizánci" kapcsolatokra.

Ha ezt az adatot hozzákapsoljuk Nagy Sándor Kászon írásához, akkor készen van a foratókönyvbe is beillő történelmi esemény, melynek innen is látható részlete az, hogy

Álmos feleségül veszi az alduvai bizánci települések foglyul ejtett kormányzójának a leányát, aki mint a bizánci császári dinasztia tagja, személyesen kéri Álmostól édesapjának szabadon bocsátását. Közismertek voltak szépségükről a bizánci hercegnők, és történelem nincs romantika nélkül. Így viszi Álmos Kievet feleségét, Mária görög hercegnőt, aki 841-ben megszüli első fiát, Árpádot, -Azt hiszem, meg kell változtatni a "krími háború" nevezetű esemény indokait. Erről azt tanítja történelemtudományunk, hogy Bizánc és a szabírok között történt és a szabírok elfoglalják az egész Krim-félszigetet. Itt valójában Bizánc remek politikája érvényesül, mellyel biztosítja Krim birtoklását és megóvja attól, hogy azt az arabok elfoglalják. Bizánc tudja, hogy Dentumagaria és a kalifák között békés megegyezés van, és így a szabír birtokot képező Krim nem fog kapni arab támadást. Tekintve, hogy ez az időpont (860.) már Árpádnak nagykorúsági idejébe esik, ez valószínűsíti Árpádnak szoros kapcsolatát a bizánci császársággal és érthetővé teszi az ún. "Honfoglalás" megtörténtének körülményeiben a bizánci szövetséget, de nem úgy, amint azt történészeink kiagyalták. Ennek részletezése előtt azonban talán a 3. kérdésre kell feleletet adnunk és közölni "forgatókönyvünkben" Árpádra vonatkozó történéseket, melyek alapjául azt a tényt kell vennünk, hogy édesanyja bizánci hercegnő, és így a császári házzal rokonságba került idegen fejedelmeknek megvolt a "helyük" a bizánci udvar protokollja szerint létező ún. "uralkodók családjában". Ebben a méltóságban elfoglalt helyüket a császár részéről őket megillető megszólítások különböző árnyalatai határozták meg. (Testvérem, barátom, fiam stb. - de lehetett "komes" vagy "dux" is.) Valószínű az, hogy Árpád címe a bizánci császári házban "dux" volt, mert a bizánciak ezt használták még az István által felnagyelt Koppányra is: "dux Kopan".

De éppen itt kell egy összehasonlítást végeznünk a dentumagyariai magyarság hitvilági minősítése tekintetében. Miképpen lehetséges az, hogy Bizánc, ahol a császár nemcsak a világi hatalom legfőbb birtokosa, hanem bizánci felfogás szerint Krisztus földi helytartója is, aki a patriarcha és a klérus felett áll, kinevezi a püspököket, zsinatot is ő hív egybe... sohasem nevezte Dentumagaria lakóit "pogánynak", és annak ellenére, hogy Bizánc közös világi és egyházi feladata volt a "térítés", Dentumagyarla "furk" népét sohasem nevezte "pogánynak" és "megtérítése" érdekében semmiféle intézkedést nem tett?

Ugyanakkor Róma a Kárpát-medencébe visszatért Álmos-Árpádi véreink ellen a legkegyetlenebb inkvizíció segítségével végzi a "térítést", miután I. István meglazult dereka meghajolt a "kereszténységnek" nevezett római vallás előtt. Ez csak úgy értelmezhető, hogy Bizánc felfedezte a szabír- magyarság istenes hitében a jézusi tanításoknak a doktrínáit, és ez azonos volt a bizánci kereszténységnek az ún. "képrombolási" időszakában érvényesített vallási felfogással, így a "turkok együtt imádkoztak a bizánciakkal". III. Michael császár 843-ban kelt rendelete visszaállította a képek, szobrok tiszteletét ugyan, de a két nép közös formájú imarendszerén ez már kevés változtatást hozott addig, míg népünk "hazatérési" és az ázsiai visszamaradottaknak az elrendeződési mozgása megkezdődött.

Így érthető meg az, hogy Álmos (Ögyed) és fia, Árpád, a bizánci császári családban keresztény uralkodókként kapták meg helyüket és az ezzel járó tiszteletet és támogatást is. Ez a helyzet pedig még jobban megerősödött akkor, amikor 867-ben a Makedon dinasztia kerül uralomra, melynek első uralkodója a lovászfőből lett I. Basileus volt. Pedig az ő címe "divus imperator", azaz "szent" volt, aki egyenlő az apostolokkal. VI. (bölcs) Leó (886-912) is fenntartotta ezt a kapcsolatot, és majd látni fogjuk, miként segíti a Kárpát-medencébe hazatérő népünket. Az arabok bizonyos "fékentartása" volt a dentumagyariak válasza Bizánc kedvességének viszonzására, és ez Álmos és Árpád politikai éleslátásának és államférfiúi nagyságának bizonyítéka. Ebben viszont az araboknál garancia volt a kazár-szabír ellenséges

viszony is, hiszen egyrészt szabír fegyverekkel voltak a kalifák seregei felszerelve, másrészt a szabír-magyarok nemcsak ellenségei voltak a kazároknak, hanem a kazár felkelőket, a talmudi törvények bevezetése ellen fegyverrel tiltakozó szabadságharcosokat is támogatták. Így addig, míg Dentumagyarria létezett, az arabok mérsékelték Bizánc elleni magatartásukat és az elzsidósodott Kazáriát háborgatták.

De Álmosnak a bizánci császári házba való "benősülését" akarta a zsidó kazár kagán ellensúlyozni, amikor a Bíborbanszületett Konstantinhoz sikerült zsidó leányt feleségül szerezni. E sorok írója itt látja a gyökerét mindannak a "turk"ellenességnek, melyet - jó 100 év elmúltával - ez a "Bíborbanszületett" a turk népről mond és ír.

Ezért nem lehet bizonyítéknak elfogadni Konstantin írásait a magyar múltra vonatkozóan, de az elmondott bizánci kapcsolatunk azt is megmagyarázza, hogy a finnugoros történetírásunk lapjain Árpád és népének "hazatérése" egy üldözött és szervezetlen népség menekülésének van feltüntetve. A végnapjait élő zsidó Kazária viszont "hatalom" itt ebben a "magyar" történetírásban. és az a bolgár cár- Simeon-, akit a Hóman-féle Magyar Történet "vaskezűnek" említ, majd csak a 10. század elején foga az agyondicsért bolgár "virágkort" fokozatosan és lassan kibontakoztatni. Árpádról csak annyit tudunk, hogy fiai: Levente. Tarhos, Üllő és Jutas. Feleségéről sehol adatot nem találunk. Egyedül Nagy Sándor Kászon írja, hogy "Árpád felesége sabír- magyar fajtából való" (ő "médgyőr"-nek nevezi), de azt is megtudjuk tőle, hogy "Árpád beszélt a bizánciak nyelvét", tehát tudott görögül.

Ez a bizánciakkal való közvetlen tárgyalások lehetőségét biztosítja, ami annyit jelentett, hogy Árpád - minden tolmács nélkül - közvetlenül magával a császárral tárgyalhatott, hiszen mint "dux"-nak ehhez joga volt a bizánci törvény szerint. De Árpádnak Zsolt nevezetű fia majdnem 20 évvel később születik az élő és legfiatalabb gyermeke után. Ebből következteti Padányi, hogy Árpád felesége meghalhatott, és ő özvegyen maradván másodszor is megnősült. Miután pedig Zsoltnak a születése ideje (893) közvetlenül a normannak nevezett vikingeknek Kiebben való megjelenése után következik be, és Zsolt kinézésében is rájuk hasonlít, az északi viking faji külsőségeket mutatja, Padányi úgy véli, hogy Árpád második felesége (Zsolt anyja) viking hercegnő volt. Ez lehetséges is, hiszen közvetlenül Zsolt születése után indul meg hatalmas népünknek átcsoportosulása, nagy részének a Kárpát-medencébe való "hazatérése", és az eddig féltve őrzött KIEV, világhíres kovácsiparával a vikingek őrizetére és kezelésébe megy át, de a tarjánoknak nagy része ott marad továbbra is, hiszen 100 év múlva még Géza is innen, Kievből kapja a mágikus kardokat. Megerősítik ezt az arab írók is, akik szerint a kievi magyar kardokat a vikingek szállították le a kalifátusoknak. Árpádnak ez a második házassága- viking részről- egy jól előkészített és politikai célokat is szolgáló elgondolásnak lehetett a megvalósítása, ahol a feleségnek szánt "hercegnő" már készülhetett erre, hiszen a krónikák arról emlékeznek, hogy Zsoltnak az édesanyja magyarul beszélt. Persze a "forгатókönyvünkéből" nem hagyhatjuk ki a romantikát itt sem. és ne csak "politikai házasságra" gondoljunk, hanem egészséges és szerető szívek találkozására is.

Mindezek ismeretében most már együtt dobhatjuk az eddigi "magyar" történetírás felé azt a hatalmas kérdőjelezést, hogy valóban

VERECKE HÍRES ÚTJÁN TÉRTEK HAZA ŐSEINK...?

Hogy a valóságnak megfelelő feleletet tudjunk adni erre a kérdésre, meg kell ismernünk a korabeli politikai helyzetet, és az abból logikusan és a magyarság érdekeit szolgáló módon

kiértékelhető lehetőségeket megtalálni. Tudom, nehéz feladat ez, de alapul azt kell elfogadnunk, hogy Álmos és Árpád legalább olyan államférfiak és ország-, nemzetvezetésre alkalmas uralkodók voltak, mint a bizánci császárok vagy a hatalmassá lett Arab Birodalom kalifái.

Pontosan itt, az arab terjeszkedésnél kell legelőször alapos körütekintést végeznünk. Ugyanis az arabok nemcsak meghódították már a VIII. században a bizánci birodalom keleti részét, hanem kapcsolatba kerültek a bizánci kultúrával is. Így a damaszkuszi és a bagdadi kalifák a görög filozófia és természettudományi irodalom sok termékét arabra fordították (Aristoteles műveit is), és a görög kultúrát asszimilálva alakították ki a sajátjukat. Így pl. a mecsetek építésében is felhasználták a tulajdonképpen "pártus" eredetű díszítő elemeket és a VIII. században Bizáncban is építettek az ott lévő mohamedánoknak egy mecsetet. Ez Bizánc valláspolitikai nagyságát és bölcsességét is mutatja, mert a bizánci ortodoxia nem vette át azt a judai szellemet, mely a római kereszténységet jellemezte és ma is jellemzi. És mindez abban az időben történik, amikor Bizánc kemény harcokban küzd az arabokkal, akik már elfoglalták Szíriát, Palesztinát, Egyiptomot. Afrika északi partvidékét, és csak a IX. században, minden valószínűség szerint a szabír- arab kazárelleses szövetség következtében, mérsékelődik az arabok Bizánc elleni hadművelete. De Álmos és Árpád ismerik jól az arab erők jövőbeni következményeit, és éppen ez az egyik indokuk az áttelepülésre, Atilla földjére való visszatérésre.

Ezt az áttelepülést Bizánc is támogatja valláspolitikai szempontból. Ugyanis a két "keresztény" központ- Bizánc és Róma egymással szemben nem a "szeretet" törvényét gyakorolják, hanem a lelkeken való uralkodásért vívják szellemi síkon egymással az Ideológiai háborút. Így megy a görög Metód püspök a morvák térítésére az alakulásban lévő Moraviába (a mai bécsi medence), de a rómaiak "zsinatra" invitálják, melynek vége az, hogy Regensburgban bebörtönzik. Tehát Bizánc helyesnek véli a Kárpát-medence elfoglalását olyan nép által, kinek fiai nem római- keresztények. Miután Álmos és Árpád személyileg a "császári házhoz" tartozók, és népük hitvilágát jól ismeri a bizánci ortodoxia, Bizánc támogatása biztosra vehető. Ez pedig az áttelepülés útjának megválasztására döntő érveket nyújt. Ugyanis a dunai hajózás monopóliuma Bizánc tulajdona, és a Duna torkolatánál állomásozó bizánci flotta évenként felhajózik a Dunán a Szávaig. De már Álmosnak apja, Ügek biztosította a Duna torkolatánál a szabír végvárat, és ez ott, bizánci és bolgárnak nevezett "turk" környezetben, már 839 óta működik. Történészeinknek az a kitalálása, hogy létezett egy bizánci-szabír szövetséges háború a bolgárok ellen, az eseményekkel nem indokolható. Ugyanis a Duna bal partját valóban nem szláv, hanem a "mi" fajtánkhoz tartozó népek lakják (valószínűleg kunok), és ezeket nevezik MA, egy évezred után, bolgároknak. Mint már írtam, a "vaskezű" Simeon "bolgár cár sem létezik még ebben a formában. Tehát nincs háború és közös bizánci- szabír hadművelet a bolgárok ellen, mert csak Alpár telepedése szándékozik "Bulgáriát" létrehozni a Tisza torkolatánál.

Ez a korabeli helyzet, mely befolyásolja Álmos és Árpád elhatározását. De nemcsak az övékét, hanem az egész hatalmas népünkét, mely a Volgától a Kaukázusig települt. Közéjük kell számítani azokat a besenyőket is, kikkel a finnugoristák "zavartatják és üldöztetik" hazatérő elődeinket. Nincs külön "Besenyőország" sehol. A "mi" népünk tartozékai ők is. De meg kell állapítanunk azt, hogy ezen a nagy területen települt és nem nomád hatalmas népünk ugyanabban a "háborús lázban", nyugtalanságban él, mint korunk népei is élnek ma. Az arab hódítás és kegyetlenség, a zsidóvá lett Kazária állandó intrikája, északról jövő viking-normannok megjelenése, és felettük a ma "ruszoknak" nevezett nép mozgolódása okozta

mindezt. Így történt, hogy Álmos-Árpád vezérlete alatt álló hatalmas népünk három részre szakadt.

1. A legnagyobb rész: a Kárpát-medencébe áttelepülni szándékozók.
2. A kaukázusi Magyarországra visszatérni akarók és
3. A "tarjánok", a kievi kovácsipar népe, és az északiak, akikből megalakul majd Magna Hungária népe, ahová 200 év után Juliánus barát is ellátogat.

Álmos és Árpád tehát a következő megállapodásokat, talán szövetségeket kötött az indulás előtt: a) Az északi normann- vikingekkel a kievi kardgyártás védelmére és a kovácsipar folytatására. Ezt indokolja Árpád második házassága a viking hercegnővel, akitől Zsolt születik. b) Az arab kalifákkal arra, hogy hozzájárultak a kaukázusi Magyarország további létezéséhez, azt nem háborgatják. Ennek feltétele a további viking fegyverszállítás és a kaukázusi Magyarországgal való kazárellenes szövetség.

Hogy a Dnyeper melletti "Káta" városok népe csatlakozott-e a hazatérőkhöz, azt ma nem tudhatjuk. Nehéz a szép házakat otthagyni és útra kelni. (Ezt mi tudjuk legjobban, mi, emigránsok.) Azért teszem fel ezt a kérdést, mert ezek a városok szerepelnek a Bíborbanszületettnek kései írásában. De "Zadorogye". vagy helyesen "Szabír-Ögyék" igazolja Álmosnak azt a nevet, amit születésekor a szüleitől kapott. Tehát nem tudjuk, hogy ezekben a városokban települtek csatlakoztak-e a hazatérőkhöz. Mindenesetre ellátták őket tarhonyával, liszttel, tejjel és szalonnával, meg mindennel, aminek gyártását ők végezték.

Úgy vélem, ezek után megkereshetjük a "hazatérés" igaz útját.

Ide illeszttek egy szemléltető térképet. (Finnugoros készítmény.)

A krónikáink úgy mondják, hogy "őseink Etelközben telepedtek át a Kárpát-medencébe". A mai "hivatalosok" által készített térkép mutatja, hogy ez az "Etelköz" pontosan ott van, azon a területen, ahová a honfoglalás korában még nem létező "vaskezű" Simeon bolgár cár még nem terjeszthette ki "birodalmát", és így nem gátolhatta a magyarságnak a Kárpát-medencébe való hazatérését, bármennyire is szeretnék ezt a valótlanságot a hazai "történészek" valóságként elhíttetni velünk.

Így Álmos és Árpád népének az a része, amelyik a Kárpát-medencébe akart hazatérni, itt, Etelközben, tehát a Duna és a Déli Kárpátok közti "folyóközben" gyülekezett, ami logikus, hiszen - mint már tudjuk - Ügek már előkészítette a Duna torkolata környékén lévő áttelepülési központot, épületekkel, szállási és "áttelelést" biztosító építményekkel, és embernek-állatnak védelmet nyújtott a téli hideg ellen.

A térképre néző és logikusan gondolkodó olvasó most azt kérdeheti: "innen mentek volna északra őseink, hogy a vereckei szoroson összezsugorodva átmásszanak a hegyeken?"

A felelet előtt vizsgáljuk meg a Vereckei- szoros földrajzi helyzetét és helyi adottságait.

A "hágó" magassága 758 méter. Tehát a síkságról 758 méterre kellene "felmászni" embernek, állatnak. Ló és lovas könnyen megteszi, de nem lovas hadseregnek való, hiszen a szoros két oldalán vannak a hegycsúcsok. Északon 1830 m és délen 1130 m magasságúak. Maga a

szoros az ÉK- í Beszkidek tartozéka. A Latorca és a Strybe ömlő Oder forrásait köti össze és hossza: 150 km. Kérdezem: lehet-e itt ökrös szekerekkel átjönni és 150 kilométeres úton velük 758 méterre "felmászni"? És miért kellene a Duna bal partján lévő síkságot, ahol víz és legelő is van az állatok részére, hegyes dombvidékkel felcserélni ? (Azért talán, hogy Nemeskürty megírhatta "Verecke híres útjain..." című könyvét?) Itt, a Duna mentén egyedüli nehézség a Vaskapu vidéke, és veszélyesnek is bizonyult a hazatérés idején, mert itt Alpár és bolgárjai valóban megtámadhatták népünket. Ezt azonban Árpád "fürkészői" már jól felderítették, és így az ellene való támadás is előre elgondolt terv szerint ment végbe. Vereckének ily jellemzése után- ismét a logikus gondolkodásra való hivatkozással-felteszem a nagy kérdést:

MIKÉPPEN TÖRTÉNHESETT A "HONFOGLALÁSNAK" NEVEZETT HAZATÉRÉS?

Sajnos itt meg kell kérdőjeleznem Padányi azon elgondolását is, mely szerint kora tavasztól késő őszig sikerült az általa 400.000 főre becsült elődeinknek Dentumagyariából a Kárpátmedencébe átvándorolni.

E sorok írójának meglátásai a következők:

1. Álmos minimális öt évvel az áttelepülés előtt már a Kárpát-medencébe jön, sereggel és nagy kardszállítmánnyal. Itt mint Atilla-vérű egyetlen uralkodó - egységet teremt, és csak a zempléni, volt sziklamezei hun vezérek az ellenlábasai. A nyugatiak által tudósított és leírt ellenük irányuló "magyar hadjáratok" nem Dentumagyariából, hanem a Kárpátmedencéből indultak, Álmos parancsai szerint. Tekintve, hogy Álmos kardszállítmányokat küldött Kievből, az ő áttelepülése valószínűleg két utat használt a hazatérésre.

Egyik: Kievből egyenesen a Vereckei-hágón át a lovas harcosok és málhás lovaik (szekerek nélkül) és másik: a Duna bal partján az Olt folyóig, és a mellett a 325 m magas Vöröstoronyi-szorost használva, a Marosig (30 km)l, és tovább nyugatnak a Maros völgyében. Itt szekerekkel is jól lehetett "hazatérni", Azért gondolom, hogy Álmos és kísérete erre jött, mert ő előbb megszemlélte a Duna torkolatának vidékén létesített szállás-telepítést, ahol majd a bizánci flotta fogja hajóin szállítani a hazatérők szekereit, ökreit öregestül, asszonyostól és gyerekestül. Ez volt a történészeink által említett szabír- bizánci szövetség és nem a kiagyalt "bolgár háború", ahol a bizánciakkal "cserbenhagyatják" őseinket a történészek.

2. Árpád népének hazatelepítése ennél nehezebb feladat volt, és ezt Árpád - apjának utasítása szerint- két ütemben hajtotta végre.

Első év tavaszától kezdve: gyülekezés Etelközben, az elkészített szállások elfoglalása és a saját (fűthető és szállítható) kamlíkok felállítása, az áttelelés előkészítése itt, az enyhébb éghajlatú Duna mentén, amit történészeink másképpen "Kis Szkitiának" (Schytia menor) neveznek. Ide tért vissza szerintük Atilla fia. Csaba is.

Második év tavaszán: megindul a "hazatérés" a Dunán, a bizánci hajóhad szállítmányaként és a Duna mentén. Ne feledjük, hogy "felfelé" hajózni a Dunán csak sokevezős hajókkal vagy a partról lovakkal húzatott hajókkal lehet. Hát így is történt. De Árpád fia- Levente - seregével a Vöröstoronyi-szoroson és a Maros völgyén tört előre, és váratlanul hátba támadta Alpár seregét. Alpár maga is megsebesült. A mi harcosaink nem ölték meg, hanem sebeit ápolva gondozták. Így. Alpár és maradék serege is csatlakozik a hazatérőkhöz, és a Vaskapun való

átjövetelnek így semmi akadályja nem volt. Itt tért HAZA népünk és telepedett le ősi földünkön, a Kárpát-medencében.

A "hazatérés" áldozata Levente lett, aki halálos sebet kapott az Alpár elleni csatában.

Nagyon jól tudom, hogy a "besenyők által hazazavart" népség hamis történetét borítom fel állításaimmal, de végre tegyük Álmost és Árpádot legalább olyan magasra, és tudatosítsuk mai utódaikban azt, hogy ők is voltak oly tanultak, műveltek, államférfi bölcsességűek, jó hadvezérek, okos királyok, mint pl. a germánok által a "nagy" jelzővel dicsért germán "Károly". De azt nem írják hozzá, hogy ennek a "Nagy Károlynak" ez édesanyja avar "királylány" volt. (Azért írom, hogy "királylány", mert "Nagy Károly" apja valószínűleg nem házasodott a rangján alul.)

A "Honfoglalás"-nak nevezett eseményünk eddig hirdetett történetének cáfolatára irt tanulmányom csak "kiegészítése" annak a sok bizonyítéknak, melyeket az igazság feltárására törekvő magyar-lelkű kutatók egyszerűen csak a magyarság elleni "merényletsorozatnak" neveznek. Hadd idézzek valamit írásaikból (Pap Gábor "bevezetőjéből", Bradák Károly: "Fehérvár - Fehér folt" c. könyvének [Design & Quafity, Budapest, 1995. kiadás] 12. oldaláról): "Vádoló kövek" - idéztük Andrassy Kurta János keserű szójátékát fejezetünk elején. Később merényletsorozatról beszéltünk, nyelvi- területi- történelmi feldarabolásaink kapcsán. De hát miről is lehet szó konkrétan? Ha valóban egy önmagát korról korra megújítani képes, magasrendű erkölcsiséggel és nem kevésbé magasrendű műszaki ismeretanyaggal felvértezett népség élt ezen a tájon a szkíta- hun- avar(korai)-magyar időkben, akkor napjainkban miért nem ugyanezt tapasztaljuk? Mi tette mára szőszegénné és finnugorrá a nyelvét, hogyan szakadhatott előbb három, majd hat, s legújabbán már nyolc részre az országa, mitől vált földdel egyenlővé királyi központja, különmemű részekből sebtében és durván összetákolttá az uralkodói fejéket? ...a pilisi kövek valóban vádolnak, és a vádlottak vagy akik vádolhatók (esetleg már csak egyenes ági örököseik), valóban köztünk járnak- kelnek, sőt regnálhatnak ma is, a merényletsorozatnak pedig koránt sincs még vége..."

Pap Gábor szövege után talán jobban megérthető, hogy miért kap a "Honfoglalásnak" nevezett hazatérésünk története ma is olyan beállítást, mely ebbe a "merényletsorozatba" beilleszthető. Így a valóság felderítése a nemzeti öntudat megerősítését szolgálja.

Fontos tehát a "hazatérés" előtti, alatti és utáni történéseinknek az ismerete. Persze abból kell kiindulnunk, hogy azon a hatalmas területen, ahol magyar őseink a "hazatérés" előtt éltek, nem szőrványos módon "nomádkodtak", hanem a saját maguk által épített városokban települtek le. Így a hazatérők száma biztosan 2-3 millió léleknél is több volt, hiszen még "két Magyarországot" hagytak vissza a Kaukázus hegyeitől a Volgáig elterülő részen. Természetesen népeink közé sorolnak a besenyők és a kunok is, hiszen a "merényletsorozat" térképein pl. Etelközben hol "besenyőket", hol pedig "Kun-országot" láthatunk a Duna és a déli Kárpátok között.

Ahogy a szkíta, szabír, sarmata, alán, unuguri, hun, avar nevek egy azonos hatalmas népet jelentenek, úgy hagyománykincsük, Istenszemléletük, szokásaik, harcmódoruk, magasra fejlett műveltségük, remek fémtechnikájuk, csillagismeretük azonossága is saját tulajdonuk, melyet generációról generációra megőriztek és utódaiknak továbbadtak.

Ezt mentette át a hazatérő Álmos-Árpádi népünk, és az így "hazatért" tudás és műveltség ellen indult meg és 1000 éve tart az a "merényletsorozat", melynek még "koránt sincs vége".

Így a "Honfoglalás"-nak nevezett "hazatérésünk" ügyében is tiltakoznunk kell annak hirtelen és menekülésszerű beállítása ellen, mert az valójában hosszú évsorok folyamatosan és tervszerűen végrehajtott eseménye volt, melynek csak utolsó fázisaként kell hirdetnünk Álmos és Árpád hazajöttét. De - miképpen már elmondtam - Álmos évekkel Árpád előtt jött a Kárpátmedencébe az egység megteremtése végett. Vele nemcsak a Dentumagyariában gyártott fegyver- és mágikus kard-szállítmányok érkeztek, hanem az "urusok", azaz a gyógyító táltosok, mágus papok és papnők (bábák) és a gyógykovácsok is. Nagy népünk társadalmának az "életrendjét" kikövetkeztethetjük az időszámításukban található "hét" napjainak nevéből és az eszerint ismétlődő kötelezettségekből, ami napjaikhoz csatlakozott. Vegyük sorra az "ósi" hétnapot:

1. nap a Hét fője: "hétfő", mely a "felkelő Nap" köszöntésével veszi kezdetét. Külön tanulmány szükséges ahhoz, hogy itt, a "felkelő Napban" őseink Jézus Urunkat és a Napba öltözött Boldogasszonyt köszöntötték. Mondhatjuk máris azt, hogy a Jézus Urunk által földre hozott "szeretet- vallás" tudatosítva élt náluk, hiszen Karácsonykor ünnepelték az "új Fény" érkezését a kisded Jézus születésére emlékezve.
2. nap az "urus"-ok (orvosok) napja. Ilyenkor végezték a gyógyításokat, betegek látogatását és orvoslását. Gyógyszerek és gyógyfüvek, kötszerek előkészítését, műtéteket. Az asszonyserég és a "bábák" a gyermekek gondozását végezték, s egyben a Boldogasszonyhoz való imádságos fordulás napja is ez volt, a gyermekek és édesanyák, várandósok oltalma végett. Asszonyok e napon ruhamosást nem végezhettek. A családápolás, bajok gyógyítása és heti nagy tisztálkodás napja volt ez.
3. nap a "szer-adó" (a mai szer-da). Házasságok kötése, született gyermekek "családba fogadási szertartása", eljegyzések, ünnepélyes fogadalmak, szerződések kötése mind e napon történt.
4. nap a boldog munkálkodás napja. Vagyis: mindenki törekedett jól és érdemesen elvégezni a kötelességét.
5. nap Kenyerünk Napja. Az asszonyok e napon sütötték a családnak a kenyeret, és megszegés előtt megköszönték azt Urunk Istenünknek.
6. nap ősapákra való emlékezés és hagyománytisztelet napja. Az elhunytak sírján mécsesst égettek, regősök jártak házról házra dicsérni a dicső eleinket és múltunkat.
7. nap vásár-nap. Az adás-vevés napja. Beosztották városonként és falunként a "nagy vásárok" rendezését is.

Ezt a szokást népünk sokáig megőrizte, de a római kereszténység aztán "búcsú" formájában folytatta, és a "vásárnap" a "templomba járás" kötelező napja lett. Ha betekintünk I. István dekrétumaiba, láthatjuk, hogy mily kegyetlen büntetés kapott az, aki elmulasztotta a "vásárnapi templomozást".

Szükségesnek tartottam azt, hogy ne csak a történelmi eseményeket ismerjük meg, hanem őseink lelkivilágába is betekintsünk egy kissé.

Most szeretnék még egy égi üzenetet továbbítani annak érdekében, hogy bekövetkezzen hamarosan

MAGYAR NÉPÜNK LELKI ÚJJÁSZÜLETÉSE

Mi, magyarok, Túr nemzetsége vagyunk. Istent keresők, tökéletességre igyekvők; a nagy világosság, az örök fényforrás: Napunk felé tekintők.. "Fel, fel tehát a magasságba!" Lelketek sorsdöntő pillanatában napbíró tekintettel, sasokként szárnyaljatok! Egykoron mégiscsak vége lesz a hosszú csatának és eltakarodik a rossz, mivelhogy nem bírja elviselni a jóságnak ragyogó, tiszta tekintetét. Fel tehát a küzdelemre: legyőzni a rosszat és úrrá tenni a Jót.

Ti pedig, akiknek értelme immár megvilágosodott - ne tétlenkedjete, hanem menjete el mindenfelé, ahol magyarok élnek. Tudásotokból adjatek mindenkinek.

Istenünkért, országunkért, népünkért éjete és munkálkodjatek mindenkor és minden időben. Így lesz egész életek és halálotok is áldott.

(Közlöm ezt az "üzenetet" Nagy Sándor Kászton tolmácsolása szerint.)

Szükségünk van megújulásra. Éppen úgy, amiként Bánk bán idejében is történt, amikor a magyar nemzeti újjáéledéssel létrejött nemzeti egység szabadította meg a népet a merániaktól.

De ennek a megújulásnak alapja csak szent hagyományaink ismerete, vallásos kegyelettel való ápolása és igaz történelmünk tudatosítása lehet.

XI.

ÓSVALLÁSUNK NYOMÁBAN GUDEÁTÓL- JÉZUSON ÁT- A "RIDEG VALÓSÁGIG"

Az IGAZ "MAGYAR VALLÁS"

Foglalkoznom kell ezzel a témával is. Ugyanis mind az emigrációban, mind pedig Magyarországon nagyon sokan élnek olyanok, akiknek a lelki szükségletét nem elégíti judai-keresztény hitvilág.

Megindult tehát már régen egy olyan jószándék, az olyan Istenhez vezető út keresésében, aki a Magyarok istene IS és NINCS kiválasztott népe. Magam is tevékeny részt vettem ebben az útkeresésben, és hosszú évek tapasztalatával jöttem rá arra, hogy "magyar nemzeti" egyház megteremtésének egyetlen alapja van, és ez: a TUDÁS.

(Így, nagybetűvel írva, mert nagy tudásra, bölcsességre van itt szükség.)

Csakis a "tudók szövetsége" képes erre, mert másképpen az egyesült "jószándék" két úton kerül lenyakazásra.

Az egyik úton: a jószándék lelkiismeretlen ügyeskedők (opportunisták) kezébe kerül, akik a "megvalósításhoz" anyagi segítséget kérnek a rendszerint tőlük távollévő "jóhiszeműektől", és - bizony sokszor tetemes összegeket zsebre vágva - maguknak jólétet és sokszor egzisztenciát biztosítanak, "nemzeti egyházi" szolgálatot hirdetve. Megy is aztán ez addig, amíg a jóhiszeműek rá nem jönnek arra, hogy itt valójában Jézus Urunk szent nevét cégérnek

használó, "egyszemélyes" egyház létezik, csak a szép "levélpapíron", amit a lelkiismeretlenek küldenek szanaszét a világba az adakozóknak.

A "lenyakazás" másik útja: ősi hitvilágunk tartalmának felhasználása a zsidóság jelenlegi hatalmának erősítésére.

Ezt a módszert alkalmazva indította "nemzeti egyházát" 1974- ben Homonnay Ottó János. Itt van előttem levele, amelyben értesít erről az "Egyházalapításról", és - többek között - azt is kéri, hogy az általam szerkesztett "Ősi Gyökér szünjön meg és legyen a "szittyakürt" c. újságnak egy "4 oldalas" havi melléklete.

Szándékát és "hittételeit" leírta a "Rideg valóság" c. könyvében, amelyet az alábbi tanulmányban vizsgálok meg részletesen. Azért tartom szükségesnek e könyv alapos kiértékelését, mert szerzője az ősi, és Sumeriából eredő hitvilági elemeket is igyekszik "elirányítani" a magyar hagyományokból. De az igazság rögzítését azért is fontosnak vélem ebben az ügyben, mert sajnos - ennek a "Rideg valóság"-nak terjesztői és hívei otthon is működnek. Szükséges tehát a "félrevezetés" módszerének és útjának ismerete, amit itt meg is teszek, de a "Lelkiismeret Aranytükrének" vetületében bemutatom a "Rideg Valóság"-gal ellentétes és szembenálló "Igaz Magyar Vallás"-t is úgy, amint azt látom és érzem.

GUDEÁTÓL JÉZUSON ÁT A "RIDEG VALÓSÁG"-IG

Ezek a sorok tulajdonképpen egy könyvet említenek, amelynek szerzője azt a címet adta: "A RIDEG VALÓSÁG".

A szerző megmondja, hogy mit akar könyvében kifejteni, és a célt, amelyért könyvét írta, így fejezi ki: "Melyik az az istenképzet, melyik az a vallás, mely a magyar számára biztosítja a teljes lelki békét, az istenhit és a nemzeti érdek azonosságában formálja feladatát egy közös nevezőre...?" (19. old.)

Természetes tehát, hogy igen nagy érdeklődéssel vettem kezembe ezt a munkát.

Különösképpen fokozta az érdeklődésemet az utolsó oldal amint mondja: "TÉRJÜNK VISSZA ÚJRA A MAGYAROK ISTENÉHEZ, TÉRJÜNK VISSZA ELHAGYOTT ŐSI VALLÁSUNKHOZ..."

Miután azt hirdetem, hogy a Magyar Nemzet Új Ezerévéhez feltétlenül szükségünk van a magyar nemzeti vallásban való lelki megújulásra. Igen nagy reménységgel fogtam hozzá a megnevezett könyv olvasásához. Az 56. oldalon olvasottak azonban valami kellemetlen érzést keltettek bennem, amikor a szerző arról tudósít, hogy: "ősi hitünk elhagyása, keresztény mivoltunk tulajdonképpen a rákfenéje minden történelmi baklövésünknek, nemzeti dicsőségünk elmúlásának. Kereszténységünk történelme és mai helyzetünk éppen ezért történelmileg elválaszthatatlan a zsidóságtól."

Letettem a könyvet és gondolkodni kezdtem azon, hogy hol is olvastam ehhez hasonló mondatot? Vágtattak a könyvcímek és a sok összeolvasott adat keresztül-kasul cikázott fejemben, míg végre felálltam és teljes biztossággal nyúltam Köstler könyve után ("The Thirteenth Tribe"), és ebben ugyanígy van írva: "a magyarság történelme elválaszthatatlan a keleti-zsidóságtól."

Igen sok könyvet kell átolvasnom. Mint minden egyetemi tanárnak, úgy nekem is megvan már a gyakorlatom abban, hogy "kiszedjem" a velejét egy könyvnek az első olvasással. Itt is így tettem. Mint a nyomozó kerestem az adatokat erre az "irányított" történelmi szemléletre, és nem csalódtam.

A könyv a dicséretet halmazát hozza egymás után... a zsidókra. A "magyar ősvallást" keresi és a zsidókat "magyarosítja", Nézzük csak jól meg az ilyen célú mondanivalóját: "Míg hazánkban a zsidó lassan kivetkőzik fajtájának elzárkózottságából, s velünk minden tekintetben azonosítja magát... "

A zsidók bevándorlását a felsőbb hatalmak nem akadályozták meg, és ezek a bevándorlók bizony úrrá lesznek a földeken, a falusi népen. Alapjában véve kinek a hibája ez? A bevándorló zsidóké, vagy azé, aki az országba beengedte?" (57-58. old.)

Ezek a kitételek azonban csak "idézetek". A szerző teljesen önálló és bizonyíthatatlan történelmi "kiértékelése" a zsidókat "honfoglalókká" teszi a Kárpát-medencében, és ez azért érdekes, mert eddig ezt senki sem merte így "Rideg valóság"-nak hamisítani így: "Úgy a hun, az avar, majd a IX. századkori utolsó magyar bevándorlások, a honfoglalás idején, minden keletől jövő vándorlás alkalmával jöttek nemcsak zsidó vallásra tért, de fajilag is tiszta zsidó népcsoportok. Az Árpádok uralmának megszilárdítása után... Balkánról már régebben a bolgárság között élő zsidók nagy csoportjai is vándoroltak hazánkba."

Mindez pedig "állítás - mint rideg valóság" minden történelmi kútfőadat és hivatkozás nélkül. Ilyesmit a hunokról még maga Jordanes sem merte írni, pedig ő valóban igazi zsidó volt. De mit értsünk azalatt, hogy "fajilag tiszta zsidó csoportok"... midőn prof. Henri V. VALLOIS, a Sorbonne tanára. "Les Races Humaines" (Presses Universitaires de France, Paris. 1944.) c. könyvében így tanítja: "a zsidók nem mondhatók "faj"-nak" (36. old.)

De menjünk tovább a "Rideg valóság"-nak nevezett írásban. Ugyanis találunk benne olyan kitételeket is, melyek teljesen a mai Magyarország zsidó szellemű és magukat "kazár-zsidó" ivadéknak nevező urainál valóban nagy tetszést arattak, hiszen Nagy Árpád népével egyenrangúnak dicséri fel a zsidókat, és ez talán már túlmegy a türelmes, de magyar lelkű olvasó "rideg valóság-érzetén" is, amint az írva található az 50. oldalon, a következőképpen: "a magyarokkal bejött zsidók egyenlő hódítókként léptek fel az itt talált zsidókkal szemben, és ugyanúgy, mint a honfoglaló magyarok, idegennek tekintették őket.

A honfoglaláskor magyarokkal bevándorolt zsidók erősen különböztek a meghódított Dunántúlon talált zsidóktól. A keletől jövőek főleg fegyverforgatók voltak... "

Kérdezem a kedves és magyar olvasótól: ..."mi ez...?" Honfoglaló és vérrel hazát szerző árpádi őseink "honfoglaláskori magyarok" CSAK és éppen olyan "hódítók" CSAK, mint a "fegyverforgató zsidók"...? És ezek A HONFOGLALÓ őseink a "Rideg valóság" írójának is CSAK POGÁNYOK, és úgy véli, hogy "őseinknek nem volt "Jézushite" e "pogány" korszakban..." (51. old.)

E kitételekből láttam, hogy történelmi ismereteiben igen nagy hézagok vannak, és ezt könyve ki is mutatja.

Az ŐSI GYÖKÉR 1980. 3. számában - "AZ IGAZ MAGYAR VALLÁS" című értekezésben bizonyítom azt, hogy nemcsak az árpádi magyar nép, hanem az előttük a Kárpát-medence

"avarnak" nevezett magyarajkú népe és Atilla hunjai is "Jézushitűek" voltak, és az ázsiai HUN BIRODALOMBAN már hét püspökség létezett, melyek az ún. "ázsiai Jézus-hitű" egyházhoz tartoztak.

Ez a könyv- "A rideg valóság" - "ridegen" és "valóban" kizárja Jézust a magyar lélekből. Őt zsidónak hirdeti. A magyar ősvallást keresi, de ugyanakkor, mint "fegyverforgató, bevándorolt és árpádi jogokkal rendelkező zsidóságot" hirdet és tanít, s ez ellen semmiféle tiltakozást nem tűr, mert imperialista tónusban kijelenti, hogy: "újabb ezeréves keresztény magyar államot antiszemita politikai elméletek szerint nemhogy fenntartani, de megvalósítani sem lehet " (131. old.)

Viszont ha te tiltakozol azon elmélet ellen, mellyel a zsidókat Árpáddal egyenlő jogú honfoglalóknak jelenti ki, akik "fegyverrel" szereztek meg a Kárpát-medencét, akkor te antiszemita vagy.

Egyszerű anakronizmusnak (kortévesztésnek) nevezhetjük teljes jóindulattal - mindazt a történelemszemléletét is tehát, amit a könyv 65%-ában a zsidók és zsidóság életének leírására fordít. De miért is? Miért ír zsidókról, amidőn "magyar ősvallást" keres és akar tanítani. Miért van ebben a "rideg" könyvben csak 2% "VALÓSÁG" az árpádi magyarság honfoglalásának történetéről...? Miért nincsen megfordítva... hogy a könyv nemcsak a zsidóknak szánt 65%-os mennyiséget fordítaná a MAGYAR ŐSVALLÁS TÖRTÉNETÉRE, hanem a 100%-os tartalmat, és akkor minek foglalkozni egyáltalában a zsidókkal...? A zsidóság nagyszerűen leírja a saját történelmét anélkül, hogy egyetlen szót vagy hivatkozást vesztegetne a magyarokra... Egyetlen teória a Köstleré, aki azért, hogy turáni és magyar leszármazott legyen, megtagadja zsidó mivoltát, és e könyv "rideg valóságához" hasonlóan így ír: "a mai modern zsidóságnak ősei nem a Jordántól, hanem a Volgától jönnek, és nem Kánaánból, hanem a Kaukázusból... és fajlag ezek sokkal szorosabban tartoznak a HUN és magyar törzsekhez, mint Ábrahám, Izsák és Jákob fájához."

Bármilyen nagy jóindulattal forgatom tehát ezt a "Rideg valóság" című könyvet - "rideg valóságnak" kell elfogadnom azt a paralelizmust, mely felfedezhető benne a köstleri ún. "turáni zsidóság" történelmi létezésének igazolása érdekében írt kitételeiben.

Ennek a tendenciának elködösítését szolgálják azok a fejtegetések, melyek a "Judai-kereszténységet" "rákfenének" nevezik. Ugyanis a judai-kereszténység a judaiságtól el nem választható, hiszen a judai-vallás szent könyve - a Thora - képezi a judaikereszténységben az "őszövétséget". A 138. oldalon a zsidó rabbi - Saul-Pál - által szerkesztett és alapított judai-kereszténységet "friss kereszténységnek" nevezi és érdekes beállításban tünteti el éppen az ősi "mahgar" Istenszemlélet egyik összetevőjét, amikor azt egyszerűen "Perzsiában" játszátja le - így írva: "E friss kereszténységre azonban a legnagyobb veszélyt nem a zsidó nézetkülönbségek közötti harc jelentette, hanem a Közép-Keleten újjáéledő perzsa feltámadás- elmélet, a MIDRÁS- féle vallási felfogások.", és ezt a "Midrást" az i. e. 5. században "születteti" Perzsiában, egy barlangban, december 25-én.

De ki ez a MIDRÁS...? (Ez héber szó és a "talmudi vizsgálatot" jelenti.)

Ennek ismerete aztán véglegesen tisztázza a "Rideg valóság" igazi tendenciáját, mely minden Sumeriából eredő mahgar ősvallási elemet elirányít a magyar hit hagyományaiából,

Ugyanis, ha csak egyetlen részletben betekintünk az ősi - ma sumírnak nevezett - mahgar hitvilágba, felállított dominóként hull le minden és kerül napvilágra az egész ősvallás minden szépsége, hiszen a hit-elemek láncszemekként vannak egybefűzve.

Ugyanezt mutatja meg nekünk a helytelenül "MIDRÁS"-nak nevezett "feltámadás elmélet" is. Ugyanis ezt a "MIDRÁST"... MITRA néven ismeri a mahgar ősvallás, és semmi más, mint a kozmogonikus Istenszemléletben meglévő azon "meleg valóság". amikor a "téli napfordulóval a NAP- MITRA, vagy TUR- ULLU- feltámad, vagyis visszanyeri erejét".

Ez nem "perzsa feltámadás-elmélet", hanem Sumériában is, a Kárpát-medence őslakosainál is és az egész Római Birodalomban, jóval a római judai- kereszténység bevezetése előtt létező, a Naptiszteleten alapuló, nagyon tiszta és erkölcsös vallásszemlélet, mely bizony nem ölt bárányokat, hanem az "Égi bikát" győzte le mindig a papkirály egy földi bika megölésével, amiből a hívek, a téli napforduló ünnepén, lakomát csaptak. Ez azonban csak egyszer volt egy évben. A jóságra való törekvésük jelképes megnyilatkozása volt az "agapé" - a kenyér és a víz ivásával- mint "szeretetvendégség".

A téli napforduló ünnepe a római birodalomban "a legyőzhetetlen Isten napja" nevet viselte. Ezt az ünnepet azonban a zsidók nem ismerték. Egyszerűen azért, mert vallásuk - éppen úgy, mint a judai-kereszténység is - az embert állítja a vallás központjába. Így a vallás az ember, a nép érdekében szerkesztett politikai elvű alapokon áll, nem pedig a természet ritmusához igazodó, azaz kozmogonikus szemlélete. A zsidók soha sem szerették a NAP-ot, a fényt.

A "naptisztelet" univerzális, vagyis a Nap mögött lévő Istenalak mindenkié, hiszen a Napot senki sem tudja kisajátítani. Aki nem ilyen "Istenalakot" alkot magának - hanem "titkos, láthatatlan és csak egy néppel szövetkező Istent" ismer - az valláspolitikai és nem Istenhit.

Mitra sumír szó, és PA-SU-ULLU jelentésű, három fogalomjeggyel van az ékiratokon. Értelme: "Fényt ad a Gondoskodó", (lásd: DSL 295/ 138.). Tekintve, hogy ez az Isten-képzet Perzsia létezése előtt már jó 2000 évvel van leírva az ékirásos sumír-mahgar vallási Iratokban - innen vette át minden nép. Egyetlen kivétel ebben az a lehetőség, hogy a Kárpát-medencei őslakoságnál már azelőtt megvolt, mielőtt a mezopotámiai deltába a település megtörtént.

A "rideg valóság" azon tendenciája, mellyel a nem létező "midrási bárányvért" hozza kapcsolatba a názáreti és nem zsidó Jézusnak "báránként" való feláldozásával - a judai rítus azon törvényét feledteti el, mely szerint "egyszer egy évben a főpap egy kost áldoz magáért és a nép bűneiért" (2 Móz. 30. 10. 3. Móz. 9-19. Pál Zsid. 9. 7.).

A judai- kereszténység Saul-Pálja megmondja, hogy "abban" az esztendőben Jézus feláldozása vitte el a nép bűnét, hiszen "véröntés nélkül nincs bűnbocsánat" (Zsid. 9, 22.). Jézus mint KUS FIA- a "KOS", az "áldozati állat".

Hasonlóképpen a "sátán, mennyország és pokol" fogalmak származása is a judaiságból jön és nem az "etruszk" mitológiából.

A félrevezetések központja most már kezd kibontakozni, és a "főcél" is ugyanúgy megvilágosodik vele, ami nem más, mint a "sumír-mahgar ősiségünknek megsemmisítése".

Így lesz a sumir-mahgar MITRA-TURULLU - "perzsa" "midrás", a sumír-mahgar Szűzanya-AMA-HIT (Anahita, Anyahite) szintén "iráni". Tehát van mindenféle örökségünk, csak sumir-mahgar nincs.

Pedig csak egyetlenegy krónikát kell elővenni, mely a perzsák és zsidók történetének egy részét nagyon jól elmondja, és ékírással van agyagtáblára vésve. A British Museumban található a "neo-babylonian chronicles" között (B. M. 35382. számú). Ugyancsak a British Museum kiadásában jelent meg egy könyv erről - D. J. Wiseman: "Chronicles of Chaldaean Kings" címmel (London, 1961.).

A minket érdeklő krónika "Nabonidus Krónikája" címet viseli és a következő érdekes szöveget tartalmazza: "Tasritu hónapban történt, amikor Cyrus (Kúrás) megtámadta URI-KI (akkád) hadseregét, a Tigris menti OPIS- ban, az ország lakosai fellázadtak, de Nabonidus lemészároltatta a lázadókat.

A hónap 14. napján elfoglalta SIPPÁR- t minden küzdelem nélkül. Nabonidus elmenekült. A hónap 16. napján UGBARU - GUTIUM kormányzója - és Cyrus serege bevonult Babilonba ellenállás nélkül. Nabonidust Babilonban letartóztatták..." Cyrus felvette az ősi királycímeket a régi hagyomány szerint és így nevezte magát: "Én vagyok Cyrus, a világ ura, a nagy király, Babilónia uralkodója, SUMER és AKKÁD királya, a Négy Világrész Ura."

Ebből az ékíratból megtudjuk az alábbiakat:

1. "Az Ister-Gami oroszlánok titka" c. könyvemben kus népnek és így sumírnak igazolt GUTIUM (ősi anyanép országa) még Cyrus idejében is (tehát 539. év október havában i. e.) létezik.
2. Még mindig tündöklő királyi titulus a SUMER és AKKÁD királya cím (i. e. 539.).
3. A "kus nép" kormányzója UG-BAR-U. ősi, sumír nevet visel, melynek jelentése: UG (ük) - "ősnép", BAR (pír) - fény, tündöklés. UG-BAR tehát a "nemzet szemefénye", uralkodója volt. (Megjegyzés: Nabonidus azonos a bibliai Dániel Könyv "Belsezar"-jával.)

Szándékom az, hogy meggyőzzem az olvasót a sumir eredetű hagyománykincsünk ápolásának szükségességéről. Ugyanis teljesen egyetértek a "Rideg valóság" azon kitételével, hogy: "a magyar vallásban tudni kell. Nem hinni." (231. old.)

Abban is, hogy: "A magyar vallásban a meggyőződés váltja fel a hitet... de meggyőződni csak a valóság ismerete alapján lehet." Sajnos ebből a könyvből hiányzik az alapos tudás, és a "meggyőződés" igen felületes.

Igen kár, hogy a "Rideg valóság" alapindítéka valami elégedetlen gyűlölet-féleség, mert a szeretettel való írás talán több és nagyobb eredményt tudna felmutatni. Ugyanis kevés ez a könyv a gyászos és szenvedéssel teli magyar történelemnek a megírására. Igen sok oldalt és kötetet lehetne telehínteni annak a bizonyítására, hogy minden bajunk oka bizony a MAGYAR NEMZETI VALLÁS elhagyása volt. A "Rideg valóság" igen jól és könnyörtelenül írja le a római judai- kereszténység intézményeinek, királyainak és hatalmasainak uralmát édes hazánkban. De nem tudok egyetérteni azzal a szándékával, hogy tudni akarásában és az általa magyar vallásnak nevezett meggyőződésében nem akarja megismerni azt a valóságot,

hogy a názáreti Jézus zsidó sem volt és "messiás" sem volt, hanem a judai- kereszténység szent iratainak zsidó írói tették Őt azzá.

Kérdezem: hogyan lehetséges az, hogy egy oly sokoldalú ismerettel rendelkező író, mint a "Rideg valóság" szerzője, nem vett fáradságot ahhoz, hogy a tucatjával megjelenő és erre vonatkozó könyvek valamelyikét elolvassa?

Hogy nem tűnt fel neki az, hogy Jézus apostolai mind galileaiak, tehát nemzsidók voltak, ellentétben az Újszövetség íróival, akik nem apostolok, hanem - Márk evangélista kivételével - mind zsidók, és a názáreti Jézust soha sem látták.

(Itt azt a hipotézist alkalmazzuk, mely szerint János evangéliumát nem János apostol írta.)

A zsidó rabbinak, Saulnak, aki az Újszövetség Pál apostola, fogalma sem volt arról, hogy a názáreti Jézus mit tanított, hiszen soha nem hallotta, soha nem látta ŐT, és Jézus tanítványaitól semmit nem tanult. Nem akart tanulni tőlük, és ezt leveleiben mondja is.

A szerző kiváló intellektuális képességeinek ismeretében tehát azt kell feltételeznünk, hogy ezeket a "valóságokat" tudatosan hagyta el a MAGYAR VALLÁS- ra való tudási törekvéséből.

Ismerve a szerzőnek egyéniségét, én feltételezem, hogy teljesen egyetértett a judai- keresztények Pál apostolával, amikor az- mint rabbi Saul, a zsidó kabalisták egyik tudósa - megalkotta a zsinagóga vezetőivel azt a rendeletet, mely a templomi jegyzőkönyvekben így van héberül írva: "jimmach semó vezikronb"..., azaz "irtassék ki neve és emléke" (Jézusé). Saul irtja is nevét és emlékét a Jézus-követőkkel együtt s aztán - a "pálfordulás" idejétől- bizony a nevét sem ejti ki így: "HÉ-IZ-U" (Jésu). hanem CRISTOS lesz az ő neve a "Szent Pál-i" iratokban. Ugyanígy a "Rideg valóság" is csak Krisztusként- azaz messiásként- említi meg a magyar vérű és magyar SZERETETVALLÁS TANÍTÓJÁT.

Ha jól körülnézünk MAI világunkban, megértjük ezt az irányzatot.

Ma- a nem zsidó Jézus (arámi nyelven Hé-Iz-u, azaz az "Isten Lelkének Temploma") ebben a világban, ahol a judaizmus uralja a kapitalista és a marxista rendszerű államokat, az első számú közellenség, mert Életre kelésével, korunkban NEM ZSIDÓKÉNT ÉS NEM ÁLDOZATI BARÁNYKÉNT VALÓ MEGJELENÉSÉVEL, porba hull a messianizmus, a judai- kereszténység "szenvadás-ideológiája" és maga a judai- kiválasztottsági tévtan is eltűnik szemünk elől, akkor megjelenik a NAP FIA, aki úgy mondta magáról, miképpen azt az ősi mah-gar ékiratok előtte 3000 évvel írják a "Lélek Istenéről" aki így van írva "ÉN-LIL" (En- lélek) : ÉN VAGYOK A VILÁG VILÁGOSSÁGA.

(És azon sem szabad csodálkozni, ha ez a NAP-FIA olyan "szűrt" hord, mint a mi régi MAGYAR HITÜNK papjai hordtak, hiszen ez volt a mah-gar nép közhasználati ruhadarabja is, miként azt az UR sumír- mahgar városból származó ún. "mozaik standard" táblán láthatjuk a British Múzeumban. De miért szebb a római vagy görög ruha ennél?)

Nem szabad tudás nélkül és meggyőződés hiányában handabandázni Ósvallásunk Istenalakjának megalkotásában, miként azt az "Rideg valóság" teszi egy "ős-ten" emlegetésével.

Nem lehet a mai magyarságot egy olyan nemlétező ősvallásba beleterelni, mely kizárja a sumír- mahgar GUDEA- tól jövő és az ugyancsak "turáni fajtájú" názáreti Hé-IZU-val (Jézussal) feltámadt SZERETET-VALLÁST. (Itt a "turáni fajt" azért említem, mert Vallois prof. említett könyvében így található, mint embertani szakkifejezés.)

Nem volt sohasem olyan ősvallása a magyarok elődeinek, amelyben TEN lett volna a lemérhetetlen és kifejezhetetlen egy igaz Isten. Ez a szerző elmélete. A magyarság mindig IS-TEN tudó volt, ahol az "ÍZ" ma is az "Isten-lélek" szava, hiszen minden teremtett dolognak és lénynek van "ÍZ-e". Ugyanígy a másik összetevő - a TEN - már 6000 év óta írásban szerepel, mint a "kezdet mozdulatlansága". (Nyelvünk ma is TEN- te, baba. TEN- te dallal ringatja csendre, alvásra, mozdulatlanságra a kisdedet.) Ugyanis, ha a mozdulatlanság megmozdul, ez nagy GAR-ral jön bizony, és így lesz a TEN-GÁR (ten-ger), ami nemcsak vizet jelent, hanem a mozgásban lévő sokaságot, hiszen ugye, így mondjuk: "tengernyi dolgom van".

Jó lesz talán, ha egyszer s mindenkorra elintézzük ezt a "Jézus ügyet".

Két eset lehet. Vagy élt és "feltámadt" Jézus - vagy nem élt.

Ha nem élt, akkor hagyjuk az egészet. De ha nem élt, akkor a zsidók miért gyártják egymás után az ő személyét kicsúfoló filmeket és azokban miért hártják a "meggyilkolása" miatti felelősséget teljesen a római Pilátusra...? Most, amikor e sorokat írom - itt, Buenos Airesben - éppen három különböző "Jézus-story" megy a moziban, és az egyiknek a rendezője azzal hívja fel a figyelmet a filmjére, hogy annak minden szereplője zsidó színész.

Tehát azt kell mondanunk, hogy élt a názáreti Jézus és FELTÁMADT -vagyis LEGYŐZTE A HALÁLT. Így ember feletti képességéhez kétség nem fér. Ugyanis mi, emberek, "halandók" vagyunk. Nem tudunk "feltámadni". A galileai nem zsidó Jézus feltámadásáról azonban megvan a jeruzsálemi zsidó hitközség jegyzőkönyve, mely szerint a Galileába nyomozásra kiküldött két rabbi, akik Péter apostol köré összegyűlt "tíz" apostol mellé szegődtek, kijelentik és jegyzőkönyvileg okmányosítják azt, hogy látták a názáreti Jézust a hegyen fényalakban megjeleni a tanítványainak, és azt is, hogy ez az emberi alakot vett fény lassan emelkedni kezdett és eltűnt szemük elől a felhőkben. "Az igaz magyar vallás" c. tanulmányban leírom a British Múzeum azon kéziratának tartalmát, mely azt állítja, hogy: "Jézus fényből született. A felülről sugárzó fény összesűrűsödött csecsemőtestté."

E világra való jövedele és távozása tehát tökéletesen megegyezik a természettudományok azon törvényével, ahogy az energia anyaggá alakul át. Ezt az átalakulást azonban nem emberi, hanem - eddig ismeretlen - természeti hatalmak (erők) irányítják.

Jézus születését, feltámadását és fényé válását tehát nyugodtan nevezhetjük a "tudás egyik tartalmának" azzal a hozzáadással, hogy a tudásnak ezt a magas fokát eddig más "ember formájúnak" nem sikerült megismerni és elsajátítani. Miután a turáni vérű Péter és a vele lévő "tíz" meggyőződtek Jézus effajta felsőbbrendűségéről, látták és tudták, megtanulták azt, hogy a Hé-IZU (Jézus) valóban a VILÁG VILÁGOSSÁGA

Így az ázsiai népek tanításánál (akarattal nem használom a "térítés" szót) - akik úgy hitték, hogy az Isten a NAPPAL nyilatkozza ki életet adó örök szeretetét - semmi nehézségük nem volt annak a megértésével, hogy Jézus a NAP FIA, hiszen ők is annak tartották magukat.

De miért ítéli halálra mindezt a "sumír- mahgar hagyományt" a "Rideg valóság"? Miért csúfolja ki? Miért nem vizsgálja " igaz lelkiismerettel" mindnyájunk örömeire?

Mert ugyan ki legyen a MAGYAR NEMZETI VALLÁS alapítója, feltámasztója és életre keltője...? Lehet-e más, mint aki a vérünkkel lett a "fényből", aki legyőzte a halált és maga is "feltámadt"...? Lehet-e más, mint a nem zsidó, hanem galileai (azaz: galil hag gojimi - "idegenek földjének fia") Jézus?

Kérem olvasóimat, hogy fogadják el azt a valóságot, hogy Kárpát-medencei és általunk történelmileg elérhető őseink - hunok-avarok - és az árpádi magyarok éppen úgy, miként a pártos birodalmi elődeink és a Duna-medencében lakozó - velük (a pártusokkal) azonos - "DAHA" nép is a Naptiszteleten alapuló s majd a jézus- péteri tanítással megújított (mondhatjuk úgy, hogy "aktualizált") "Jézushitnek" voltak követői.

Ez a vallás nem épített színházszerű templomokat, hanem az "égi tudás ismeretére szolgáló" körkörös "Napházakat" és "csillagvizsgálókat", miként a sumír-mahgar földi "zigurat"-ok voltak.

NEM KELL MÁST TENNÜNK az erre való visszatérésben, mint elhagyni a judai szokásokat. NEM ÁLDOZNI, HANEM ISTENBEN ÉLNI és LELKIISMERETET VIZSGÁLNI MINDENNAP.

Egyetértek a "Rideg valóság"-gal abban, hogy "legnehezebb elhagyni a tévhiteket". Kérem tehát azokat, akik meg akarnak maradni eddigi vallásformájukban, hogy ne tűzzék maguk elé céltáblának azokat, akik keresik és építik a MAGYAR NEMZETI VALLÁS- t.

Maradjanak meg ott, ahol vannak, de gyűlölet nélkül éljenek. Igyekezzenek talán a "nemzetestvéri szeretetet" gyakorolni.

Hiszen mai, felfordult világunkban éppen az a baj, hogy a családi élet már nem rendelkezik olyan családi tűzhellyel, ahol az Isten is mindig jelen van és ahol a család együtt - pap nélkül is - tud imádkozni. Ugyanis az ilyen "családi hit és ima" nélküli fiatalokat hamar elviszi a szél akármerre, s ez éppen az egyik oka a mai fiatalság irányítatlanságának.

A másik ok pedig ott van a nyugati, judai- kereszténység világában, hogy ennek minden szektája vagy felekezete vallási öntudatra neveli a hívőt és a nemzeti öntudat itt nem fontos. Az egyháztag tehát egy "nemzetközi" egyház szolgálója.

Most ha véletlenül (miként az esetek 60%-a bizonyítja) az egyház dogmatikus tanításaival összeütközik az igazságot kereső fiatal "józan gondolkodása", otthagyja a vallást, de a nemzetköziségre való nevelés megmarad. Így keletkeznek aztán a különféle felforgató eszmék "nemzeti zászló nélküli" partizánjai. Mindezt pedig főképpen - mint azt a "Rideg valóság" ismerteti - az a szadista vallásszemlélet eredményezi, mely szerint egy "női teremtő erőt" nem szükségelő, egyedülálló férfi Isten - mint "ATYA" - örömmel veszi, hogy neki "egyszülött" fiát feláldozzák. Megöljék azért, hogy elvegye az emberiség állítólagos "bűnét". Ezt egy józanul gondolkodó és a természet csodálatos szépségében gyönyörködni tudó fiatal lélek bizony "bevenni" nem tudja, hanem szabadulni akar attól a patológikus gondolattól és elindul másfelé.

Ilyesmi azonban az "ázsiai kereszténységként" jelenik meg a Hun Birodalom hitvilágában, hiszen az Ő feltámadása idejében éli aranykorát a Hun Pártos Birodalom, mint Róma egyetlen tiszteletre méltó ellenfele. Azt tudjuk, hogy a Pártos Birodalom "nyugati" határa ebben az időben az Eufrates vonala, de az északi határt eddig még történész nem határozta meg. Ugyanis az Altájon át a kínai falig és a Kárpát-medencében is azonos nyelvű és azonos fajú nemzetségek élnek. Ezek között hirdette Péter és Jézus apostolai a Jézushitet, melyet mai nyelvünk "evangéliumnak" nevez, de egész biztos, hogy Jézus másképpen nevezte.

Így került be Jézus az "ázsiai kereszténység" hun hitvilágába, hiszen a náluk létező "szentháromság" azonos volt az égen is és a földön is így: ANYA-ATYA-FIÚ.

NAP-FIA és ISTEN-FIA ebben a hitvilágban egy és ugyanazt jelentette. Az "Isten- Fia" pedig az Istennel él és az ANYA-ATYA-FIÚ égi és földi "szentháromsága" maga a SZERETET, mely "fönről" árad és "terjed" itt a földön is. Az a jelkép, ahol egy "háromszögben" egy szem formát látunk, ennek a "földi szentháromságnak" szimbóluma, ahol a szem az Isten örökké való gondoskodásának, gondviselésének és szeretetének a kifejezője. Ha aztán egybe teszünk "két háromszöget" - úgy, miként a zsidók által használt ún. "Dávid-csillag" - ez az égi és földi ANYA- ATYA- FIÚ, tehát a "kétszeres hármasság" ábrázolása, mely a "miképpen a mennyben - úgy a földön is" törvény kifejezője, és az emberiség első - UR NAMMU sumír-mahgar papkirálynak - törvénytáblája homlokzatán látható. (Tehát a zsidók innen "sajátították" ki.)

Nem szabad tehát a magyar ősvallás keresésében a "kereszténységet" CSAK "judai-kereszténységnek" venni. Mint sokszor leírtam már-a kereszténységnek két formája van.

Egyik: a judai-kereszténység, aminek alapítója Saul rabbi, a judai-keresztények Pál apostola, akit Jézus sohasem látott és őt "apostolnak" nem nevezte ki.

A másik: A Jézus-Péteri kereszténység, melyet mi "ázsiai kereszténységnek" nevezünk. Ez a "Jézushit" az Úr által kinevezett, megbízott és tanított APOSTOLOK munkájának eredménye, de az ő írásaikból a hozzánk nyugatról érkezett "római judai-kereszténység" semmit nem örözött meg, hanem mindent elpusztított,

Mi a különbség a kettő között? Judai- kereszténység a zsidó hitvilág áldozatra épített doktrínáinak folytatása. Itt a legfontosabb a "büntől való megváltás". tehát Jézus meggyilkolása rituális áldozati aktusnak van szentesítve, mely minden mise alkalmával újra megismételtek - a büntől való megváltás judai tanának megerősítésére.

A jézusi "ázsiai kereszténységben" nincs áldozat és nincs "eredendő bűn". Az Isten fiai büntelenek s oly tisztán és világosságban kell élniük, miképpen ez Isten Erejeként őket éltető NAP.

TÖRVÉNYÜK: egymás szeretete - vagy ahogy írva van "atyádfia szeretete és megbecsülése". Tehát a "nemzettestvéri szeretet" a legnagyobb köteletség.

És mindez az ősi sumír-mahgar szeretetvallás Jézussal megtisztult és "feltámadt" formáját képezi.

Minden vallás fejlődik. Alkalmazkodik az emberi társadalom intelligenciájának fejlődési fokához. Aktualizálódik. Ezt megtaláljuk az összes keleti vallásoknál, mert pl. ha Buddha ma megjelenne, bizony csodálkozva látná tanainak kifejtését.

Elmélyülnek és megtisztulnak ezek a vallások. Nem úgy, mint a judaizmus és a judai-kereszténység, mely csökönnyösen megmarad a "hamis tanoknál". Hisz éppen az a gyűlölet fakasztója, hogy ezek a vallási szervezők érzik tudásbeli hiányaikat. Maguk is tudják, hogy érvekkel, igazsággal nem tudják meggyőzni a másik - a mi - oldalunkon állókat, mert nincsen náluk igazság. Tehát megjelenik a "bosszúállás", az elnémítás és az igazak elpusztítása.

Nem szabad nekünk abba a hibába esnünk, hogy őseink Jézus előtti Istenszemléletét elválasszuk annak Jézus megerősítésétől és valóságos szeretetté való alakításától. Ugyanis Jézus előtt senki sem hangsúlyozta az atyádfia-nemzetestvér elsődleges szeretetének kötelezettségét. A régi sumír-mahgar világban ez azért nem került így lefejezésre, mert egynyelvű és egyfajú világban éltek. Volt ellenségük, akik országukat akarták elvenni, de Istenhitükre senki sem tört.

A "fekete fejűek" azonban felfedezték, hogy a lelki uralom a valláson keresztül történhet csak, és megváltoztatták a tiszta és istenes képzeteket.

A sumír-mahgar SZŰZANYA is más értelmezést kapott. A "szűzi" forma lett a "harc istennője", és az "ÉDESANYÁBÓL" "szerelem istennőt" csináltak a sumír-mahgar földön. Jó 1000 év kellett ahhoz, hogy az "ázsiai fény", az ősi föld és KU-MAHGAR erő visszafordította a tartalmat megint és a méd mágus Gaumata (Dárius legnagyobb ellensége) - aki Esmeris személyében archemeruda királyként uralkodott- 444-ben i. e. szeplőtelennek kanonizálja a méd-perzsa hitvilágban az egyiptomi ISIS-Szűzanyát. s ezzel ugyanilyen tartalmat kap az iráni élettér ANAHITA ja is. Visszatért az "édesanya" tekintélye és a női hivatás szentesítése ezzel így: "előbb szűz-majd a családdal édesanya". Visszatért tehát megint az ősi hitvilág tartalma: "Az ISTEN és a Család".

Iszonyú nagy erő kellett ennek a tartalomnak a megtartásához, és a galileai Jézus az, aki tisztán látja, hogy népe a politikai Isten-képzetek rabszolgaságában forgácsolódik szét. Látja, hogy ezek a "tévhitke" éket vernek testvér és testvér közé. Ezért kapcsolja össze az Istentudást az atyádfia-nemzetestvér feltétlen szeretetével, mindennél előbbre valóbbnak és fontosabbnak hirdetve ezt a testvért ragaszkodást.

Az apostolok munkája, az, amit az "ázsiai kereszténységben" végeztek, nem hasonlítható a római judai- kereszténység látható szervezetéhez. Ugyanis ők a láthatatlan lelki, nemzetestvéri összekötő erőt, az Istenben élő nemzeti öntudatot helyezték a hitvilág központjába, ahol az Isten Fia- Napfény- tisztasága és ereje volt a mindenkifeletti indíték.

És hogy ez micsoda egységet és hatalmat adott ennek a népnek, azt bizonyítják a fölrésznyi birodalmaik, melyeket harccal, de nem kegyetlenséggel alapítottak ennek a nemzeti vallásnak a segítségével.

De el is pusztultak ezek a birodalmak abban a pillanatban, amikor megbomlott a nemzeti vallás összetartó ereje. Amikor "más" vallást véltek jobbnak a magukénál.

Atilla is és az avar-magyar királyok is Jézushitűek voltak és hitték azt, hogy a NAPFIA visszatért oda, ahonnan jött. Ez az "égi" Jézus alakja. Amint azonban a "földi és keresztre

feszített Jézus" keresztyével közelítettek hozzájuk a judai-keresztények - keletkeztek azok a történelmi események, amiket olyan kegyetlenül leírt a "Rideg valóság".

Nehéz idők előtt állunk. A judaiság uralmát és a mai élet minden rekeszében való megtalálhatóságát igen jól tükrözi a "Rideg valóság". Ha nem állunk össze a MAGYAR NEMZETI VALLÁS EGYSÉGÉBEN - elvész a magyarság, és "turáni magyarok" lesznek azok a zsidók, akiket eddig összetartott és megerősített a nemzeti öntudatra épített hitviláguk.

Viszont ha én azt hirdetem, amit ők, vagyis, hogy a MAGYARSÁG-nak hasonló nemzeti öntudatra NEMZETI VALLÁSRA van szüksége, "új messiánizmus" bevezetésével vádolnak. Soviniszta, másokat uralni akaró hitviláguk prófétájaként csúfolnak ki, pedig én semmi mást nem kérek, mint azt, hogy: mindazok a nemzetek, akik elfogadják az atyádfia- nemzet- testvér elsőbbségi szeretetének, támogatásának és szolgálatának Jézus által elrendelt szükségességét, helyettesítsék be

SAJÁT TÖRTÉNETÜKKEL ÉS HAGYOMÁNYTISZTELETÜKKEL AZ EDDIGI JUDAI ÓSZÖVETSÉGET és azt adják vissza a zsidóknak.

Így a Jézushitben valóban "nemzetköziek" vagyunk, mert minden nemzet követi Jézus tanítását, vagyis: A CSALÁD SZENTSÉGÉBEN ISTENBEN VALÓ ÉLÉST és minden nemzet VALLÁSOS KEGYELETTEL ÁPOLJA SAJÁT NEMZETI HAGYOMÁNYAIT és ezek a NEMZETI HAGYOMÁNYOK a NEMZETI VALLÁS HITVILÁGÁNAK kánonját képezik.

Ezzel a Jézushittel tiszteljük és becsüljük - mint minden nemzet - saját nemzeti hagyományainkat, és senki sem kötelez bennünket más nemzet hagyományainak tiszteletére - miként azt eddig a judai- kereszténységben tennünk kellett.

Egy AZ ISTEN. Akinek kinyilatkoztatott ereje az életet adó NAPUNK, mely földünk és kis életünk megtartója. Feléje fordulunk éppen úgy, miként a galileai Jézus is tette mindég.

Legyen naptisztelő őseink SZENT HAGYOMÁNYA hitvilágunk egyik tartalma. Ismerjük meg az Ég Törvényeit és éljünk a természet ritmusa szerint, az ISTEN és CSALÁD szent egységében.

Ez a NEMZETI VALLÁS és semmi több.

Végezetül pedig azokhoz szeretnék néhány szót intézni, akik a "Rideg valóság" írójának elgondolása szerint kialakított Isten-modellt "ŐS-TEN"-ként tisztelik és "egy"-házba csoportosulva tartják tiszteleteiket.

A hinduk "Bhágavad Gitá"-ja igazságát idézem, amikor - szerintük- így nyilatkozik meg az Isten: "...az emberiség sok-sok úton tart Felém. De bármelyiken is közeledik, szívesen fogadom- hiszen az összes ösvények Enyéme".

Ez így helyén való - az Isten felé való haladásban. Én csak egy kérelmet teszek ehhez a bölcsességhez.

Azt kérem, hogy az Isten által "övének" mondott egyik út-a MI UTUNK- MAGYAR ÚT LEGYEN, amelyen haladva tartsuk első törvénynek NEMZETÜNK és

NEMZETTESTVÉREINK szeretetét. Ahogy Hé-Izu mondta: "hagyd ott az oltár előtt a Te ajándékodat és menj el, elébb békélj meg a Te nemzestestvéreddel" (Máté, 5, 24.).

Az ősi hit ősi törvénye ez, melynek tartalma a NAPISTEN és a CSALÁD vallásos kegyelettel való szolgálata volt. A "KIS" család, a Tied, a NAGY pedig a NEMZETED.

Világpolgársági szempontból másodlagos kérdés tulajdonképpen az, hogy valaki befogadja-e szívébe Jézust, vagy nem. Hogy elismeri-e Őt "Napbaöltözött Prédikátornak", aki fényből jött és fényvé lett. Az Ő elfogadása mindenkinél személyes ügy valóban... Mindenkinél, aki nem magyar.

A magyar népnél más a helyzet.

Ugyanis az "ősi gyökerünk", fajtánk legszebb hajtása Jézus, és ha az ugyancsak turáni fajtánk egyéb "nagyjait", mint Buddhát és Zarathustrát, olyannyira elismerjük, hogy tanaikból sokat veszünk át, akkor miért zárjuk ki hitvilágunkból azt a Jézust, aki minden elődjének igazságát megerősítette? Hiszen Ő az egyedüli embertestben megnyilatkozott Isten-Lélek, Istenfiú, aki betöltötte megjelenésével azt a sumír földi próféciát, melyet - már ő előtte 5000 évvel - így hirdettek és írtak a

Mah-Gar nép "mah"-jai: "a Szűzanyától született Isten-fia (EN-LIL) anyagi formát véve leszáll a földre".

E sorok írója úgy véli, hogy JÉZUS (Hé-Izu) beletartozik a mahgar- magyar őstörténetbe, és a nélküle haladók útja MAGYAR ÚTNAK NEM NEVEZHETŐ.

AZ IGAZ MAGYAR VALLÁS

A magyar lelki megújulás perzselő lángjának élesztgetésére és erősítésére - alkalmoszerűnek mutatkozik egy rövid vizsgálódás lefolytatása - a rendelkezésre álló hiteles adatoknak egyszerű felsorolásával. Ennek érdekében nézzük meg együtt, hogy milyen is volt

A HONFOGLALÁSKORI Kárpát-MEDENCE NÉPÉNEK ÉS A HONFOGLALÓ MAGYAROKNAK A VALLÁSA...?

Mind a két kérdésre feleletet adnak:

1. A Kárpát-medencének - mint vallási területnek hovatartozandóságára vonatkozó történelmi adatok és
2. Nagy Árpád és népének letelepedésekor itt talált és az árpádi magyarság által is használt templomok.

Az 1. pont vizsgálata:

Az 1848 előtti népiskolai és középiskolai oktatást szolgáló "magyar történelem könyvek" hun- avar-magyar azonosságról beszélnek és 1848-ig a magyarok egyáltalában nem tudják azt, amit a szabadságharcot eltipró "osztrák Bach-korszak és Habsburg érdek" kényszerített az oktatásba, vagyis, hogy a magyarok finnugorok. Így vissza kell kanyarodnunk a régiek

hiedelméhez annál is inkább, hisz László Gyula "Kettős honfoglalásában" ugyanazt bizonyítja, vagyis hogy az avarnak hitt nép is magyar volt.

De ugyanezt mondja a középkori krónikáinkat sok száz évvel megelőző ősgesztánk is, melyet I. Szulejmán személyi titkára és tolmácsa - Terdzsüman Mahmud - ültetett át török nyelvre TARIHI ÜNGÜRÜSZ (Magyarok története) címen.

A Geszta idevonatkozó szövege a következő: "amikor abba a tartományba érkeztek, látták, hogy csodálatosan bőséges folyamai vannak nagy számban, sok gyümölcs és bő termése van annak az országnak és az ő nyelvükön beszélnek... "

A geszta a Kárpát-medencét nevezi "annak az országnak", és HUNOR népének megtelepedéséről számol be, mondhatjuk tehát, hogy a "hunok" találtak a Kárpát-medencében olyan népre, ahol az ottlakó ősnép az ő nyelvükön beszélt. Ha a "hun áradat" Pannoniában való letelepedését a történelmi események időrendjében keressük, úgy meg kell állapítanunk azt, hogy Pannonia megszállása már az i. sz. 375, táján megindul... Ázsia felől. És itt fontos annak a rögzítése, hogy "Ázsia felől", ugyanis a Közép-Ázsiában létező NAGY HUN BIRODALOM-ban ebben az időben már hét keresztény püspökség létezik. Ezek a "keresztények" azonban nem tartoznak a "római valláshoz", hanem Péter és a többi apostolok által szervezett ún. "keleti kereszténységhez".

Egészítsük ki ismereteinket ennek a "kétféle" kereszténységnek a megmagyarázásával.

A JÉZUSI HIT, a SZERETET TÖRVÉNYÉNEK VALLÁSA Jézus apostolainak munkája útján terjedt el, melyet ŐK Jézus rendelkezése szerint végeztek. "Péter és Jakab, János és András, Filep és Tamás, Bertalan és Máté, Jakab, az Alfeus fia és Simon, a zelóta és Júdás, Jakab fia... és Mátyás, aki a tizenegy apostol közé számláltaték." (Ap. Csel. 1, 13 és 26.)

Ez a "tizenkettő" kapta meg a "szentlelket" Pünkösöd napján. "És megtelének mindnyájan Szent Lélekkel, és kezdenének szólni más nyelveken, amint a Lélek adta neki szólniok." (Ap. Csel. 2, 4.)

Jézus által kiválasztott és a Szentlélektől megszállt apostolok közül azonban egyetlen egy sem hirdette az Úr Igéjét a Római Birodalom területén. Ennek az oka egyszerű és érthető. Mindenkinek, aki a Római Birodalom területére akart menni és nem volt római állampolgár, az illetékes konzultól vagy terület helytartótól kellett engedélyt szereznie. Miután a "názáreti", tehát galileai és nem zsidó Jézus tanítása a rómaiakkal nagyon jó barátságban lévő zsidó állam politikai és egyházi vezetőinél a legnagyobb ellenszenvet váltotta ki és itt üldözni kezdték az apostolokat annyira, hogy Herodes Agripa Jakab apostolt kivégezteti és Péter apostolt tömlöcbe zárátja (Ap. Csel. 12.), természetes az, hogy az apostolok innen elmenekülnek és - mint galileai állampolgárok - menedéket találnak a Római Birodalom egyetlen egyenrangú ellenfelénél - a Pártos Birodalomban. Itt szeretettel fogadják őket, és Babilonban is és Antiochiában is (mely ebben az időben szintén Pártos Birodalmi Kormányzó fennhatósága alatt állt) "egyházi központot" tudnak létesíteni. Innen terjed el ez a "keleti kereszténység" a Jézushit - minden judaiságtól és ma ószövetségnek nevezett ideológiáktól mentes - egyszerűségében és tisztaságában.

Ez lett az ún. "ÁZSIAI KERESZTÉNYSÉG", és ennek tudásával és ismeretében megérthetjük az önmagát "apostolnak" kinevező Saul-Pál szavait, aki Timotheushoz írt 2. levelében mondja: "elfordultak tőlem az Ázsiaiak mind..." (II. Tim. 1. 15.), és azt is, hogy

Saul-Pálnak fogalma sem volt arról, amit az Úr Jézus tanított, hiszen az Urat sohasem látta. Saját maga készítette "evangéliumot" hirdetett, azt igaznak, sőt "Krisztus (- Messiás) Evangéliumának" nevezte, és a Jézus által tanított és választott, valódi apostolok igehirdetését és a Jézus által nekik tanított "evangéliumot" tagadta. A rabbinizmus ügyes dialektikájával még átkot is szór erre a jézusi és szerinte "más evangélium" hirdetőire, mondva: "Csodálkozom, hogy... ilyen hamar más evangéliomra hajlottatok. Holott nincs más, de némelyek zavarnak titeket és el akarják fordítani a Krisztus evangéliumát... de ha... mennyből való angyal hirdetne is nektek valamit azon kívül, amit nektek hirdettünk, legyen átok." (Pál levele a galacbeliekhez, I. 6, 7. s.)

Igazi "judai és átkozódó" szavak ezek, de megérthetjük belőle máris a későbbi egyházi történések indítékát. Ugyanis: Péter és az apostolok a galileai Jézus Evangéliumát hirdetik és tanítják. Ennek lényege:

1. "Új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek." (János 13, 34.)
2. "Én nagyok a jó Pásztor... az én juhaim hallják az én szómat... és én örök életet adok nekik... az Isten Fia vagyok... én és az Atya egy vagyunk." (János 10, 14, 27, 28, 30, 36.)
3. Aki hisz énbenem - amint az írás mondotta - élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből" (János 7, 38.)

(Az "írás", amelyre Jézus hivatkozik, az Gudea ékirata, ahol is az "A." cylinder szövegében ugyanez található, és a Louvre-ban látható egy szobor is, ahol szemléltetve van az "élő víznek folyama". Gudea tart a szíve fölött egy kelyhet, melyből áramlanak a "víz folyamai" és a szöveg szerint a szív szeretetének kell így a szívből eredni és áramlani.)

Ez a "szeretetideológia" képezi az alapját az "ázsiai-kereszténységnek", ahová a hun püspökségek tartoznak. Ez a "szeretet-törvény" található meg a "Jézus Evangéliumában", mely nem azonos a Saul-Pál által szerkesztett "Krisztus,.. azaz Messiás.., evangéliumával". (Messiás héberül van. Görögül - Christos... Krisztus... politikai elnevezés, mely alatt a politikai elnyomástól való "megszabadítót" értik.)

Az "ázsiai-kereszténységben" nincs "áldozat", és így e hit szerint Jézus sem "áldozta fel magát" a világ bűneiért, miképpen azt a judaizmus folytatásaképpen Saul-Pál tanította és a judai-kereszténység ma is hirdeti és vallja. Ugyancsak nem eszik és nem ették az "ázsiai keresztények" a kenyeret a "bűnök bocsánatára", hanem - miképpen az Úr meghagyta - "eledelként az életre". Nem "embertestet" vesznek magukhoz ezzel, hanem az - "Én és az Atya egy vagyunk" ideológia szerint a kenyérben lényegül át az a hatalmas isteni erő, melyet a hívő eledelként vesz magához azért, hogy ennek az "isteni erőnek" birtokában megerősödjön a jóra és legyőzze a gonoszágat mindenütt.

Ugyanezt találjuk meg Gudea ékiratain ("A" Cyl. II. 7. NINDAGIS-BI-SUH... "megtöri a kenyeret") az Úr Jézus előtt 2000 évvel leírt vallási szertartásként. A régi sumír-magyar "mágus vallásból" ezt az "átlényegülési tant" megtartja és megerősíti a názáreti Jézus a kenyérnek vételére. Így lesz tovább is a kenyér az "élet"... az "örök élet eledele".

Az "élet vizét", melyet Gudea "hintett, ivott és itatott" (Gudea "A" Cyl. II. 6. IM-TI-A-TA) azonban-mint a Pártos Királyi Házból eredő herceg - átváltoztatja ennek a királyi háznak "fogadalmi pecsétjeként" gyakorolt VÉRSZERZŐDÉSSÉ, és vérét csöppentve a vörösboros pohárba, "vérszerződést" köt tanítványaiával. Az Úr Jézus királyi származásának emlékét megőrizte a magyar néphagyomány a karácsonyi pásztorénekekben. Így:

"Üdvözlégy, szép gyermekecske, gyermekecske
Bethlehemi hercegecske, hercegecske..."
és "Kirje-kirje kisdedecske
Bethlehemi hercegecske." stb.

Így érthető meg a honfoglaló őseink "vérszerződésének" szentséges tartalma, mely szerint nemcsak a szerződő népek uralkodói (eddig csak "törzsfőnököknek" nevezte őket a történelemírás) fogadtak egymással "véri" szövetséget, hanem egymás vérében az Úr Jézussal is "szerződtek", kérve az "istenit erőt" a fogadalom megtartására.

Ilyen "ázsiai keresztények" voltak a hunok, akiket a római hitű történetírók legfeljebb "áriánus eretnekeknek" neveznek, de megemlítik, hogy "kelet és nyugat templomai hunokkal telnek meg"... írja Orosius i. sz. 418-ban. (Tarracoit Orosius: Historla Adversum Paganos... a Corpus Scriptorum Ecclesiasttorum Latinorum-ban.)

Ma már tudjuk, hogy Jézus evangéliuma a hunok írásával volt fára róva, és "aranszájú szent János" maga is a hunoknak prédikál az i. sz. 4. században, és Zakariás rétor- az i. sz. 536. év körül - "hun nyelvre" fordítja le a "római szentírást". (Church History - Arens and Krüger 1899, a Corpus Scriptorum Chrstianorum Orientalum harmadik sorozatában.)

Így kétségtelen bizonyítást nyer az a tény, hogy a pannoniai hunoknál fellelhető egyházi szervezetek, melyeket a mai egyháztörténet - legjobb esetben - "görög szertartásúnak" mond, mind ennek az "ázsiai-péteri jézusi-igaz-kereszténységnek" voltak a szervezetei, ahol a Saul-Pál féle és "áldozatra épített" ún. "Krisztust" sem és a Saul-Pál által szerkesztett "Krisztus evangéliumot" sem Ismerték. Tehát a "terület hova tartozandósága" ismert és világos: NEM A RÓMAI JUDAI-KERESZTÉNYSÉG TERÜLETE, hanem a Jézus-Péteri egyházhoz tartozik. Még az i. sz. X. században sem sikerült Rómának a Kárpát-medencei területek "megtérítése", vagyis a judai-keresztény egyháztanítás és oktatás e területen történő hivatalosítása és meghonosodása, hiszen Metód püspök és társa, Cyrill a felsőpannoniai morva-szláv lakosságra is (tehát a Kárpát-medencén kívülre is) kiterjeszti ezt a Jézus-Pétert egyházkerületet, és a morva-szláv vidéken ő is "hét" püspökséget alapít. De ezzel a hatalmas eredménnyel felkeltette a nyugati bajor és frank papok féltékenységét. Ezek - természetesen - Rómához fordulnak és "Róma-ellenesnek" bélyegezik Metódot. Zsinatot erőszakolnak ki ellene, amelyet Regensburgban - Német Lajos elnöklete alatt - meg is tartanak... A zsinaton kérdőre vonják Metódot, hogy milyen jogon és milyen megbízásból mer működni Felső-Pannoniában...? Metód így felelt a vádra: "Ha tudnám, hogy az a terület a tiétek, azonnal ott hagynám. de nem a tiétek, hanem Szent Péteré. Ha ti hatalomvágyból a régi határaitokat kitégítjátok a megállapodások és kánonok ellenére, jól vigyázzatok, nehogy csont koponyákkal érchegynek menjetek s agyvelőtök széttoccsanjon." (Átvettem: Dr. Balogh Albin: "Művelődés Magyarország földjén a magyar honfoglalás előtt" c. könyvéből, 273. old.) A zsinat botrányosan végződött, mert Metódot a római katolikus főpapok letartóztatták és börtönbe vetették- hisz Regensburg az ő fennhatóságukhoz tartozott, ahol kényük-kedvük szerint garázdálkodhattak.

Miután Metód a hazatért papkirályunkkal -Álmos-Ögyeddel - is találkozott kiszabadulása után, mondhatjuk, hogy a Kárpátmedence és Felső-Pannonia közvetlenül a magyar honfoglalás előtt hivatalosan elismert péteri terület volt, ahol a judai-keresztény szertartású római egyház nem tudott lábat vetni. A mai egyháztörténészek azt mondják, hogy "görög szertartású" egyházak működtek itt, de nem mondják meg, hogy a Kárpát-medencei templomok és egyházak semmiféle "görögséget" nem tartalmaztak, hanem az állam hivatalos

nyelvén, tehát magyarul imádkoztak. (Mondhatnánk úgy is, hogy "hun nyelven" meg "avar nyelven"... Miután azonban, László Gyula közlése szerint, mind a három népelem ugyanazt a nyelvet beszélte akármelyik néven nevezhetjük a "nem görög" nyelvű Istentisztelet egyházi nyelvét.)

Ez volt az "igazi magyar vallás".

Tartalma pedig nem áldozat - miként a Saul-Pál római vallásnál -, hanem - csak így egyszerűen kifejezve - az ISTEN és a CSALÁD szeretete, tisztelete, vallásos kegyelettel való ápolása és az érte, benne, vele való TISZTA ÉLET.

A magyar címerben a kettős kereszt a hármashalmon nem címerjel, hanem a MAGYAR ŐSVALLÁS SZENT TARTALMÁNAK A SZIMBÓLUMA.

A KETTŐS KERESZT: merőlegesen az Isten jele. A felső vízszintes az Isten égi, az alsó vízszintes a földi mindenhatóságát nyilatkozta. Rovásírásunkban is az "egyetlent" jelenti így a kettős kereszt.

A HÁRMASHALOM: eredetileg úgy van jelképezve, miképpen a sumír-magyar "KÚR" (hegység, magasság) képjele mutatja. A baloldali csúcs jelentése: APA. A jobboldalié: ANYA, és a középső kisebb: a FI (fiú, gyermek). A színek is ugyanezt adják, mert a PIROS az APA színe, FEHÉR az ANYA és a ZÖLD a gyermek.

Nemzeti jelvényünk, nemzeti színeink is az IGAZI MAGYAR NEMZET VALLÁS TARTALMÁT mutatják. Nem kell tehát itt semmi újat kitalálni, csak vissza kell térni oda, ahonnan eltérítették minket.

Boldognak és örömtelienek kell lennünk, hogy megtaláltuk az IGAZI MAGYAR VALLÁST így. Annak ősi jelképeiben benne van a magyar jövő, hiszen a kettős kereszt - az Isten, mint az égi és földi ügyek Mindenhatója - a "kishegyen" - a Fiún -, a MAGYAR IFJÚSÁGON ÁLL.

A terület hovatartozóságának vizsgálata tehát azt a kétségtelen eredményt mutatja, hogy még az i.sz. X. században sem sikerült a "római vallást" a Kárpát-medencére kiterjeszteni. Viszont Atilla Birodalmának megszűnése után (i. sz. 469.) az egész Felvidéken és Felső-Pannoniában a visszamaradt "sziklamezei hunok" uralkodtak, akik ezt a területet megtartották még az Árpádok alatt is, és csak I. István az, aki valóságos háborút indít ellenük és őket s "meg akarja téríteni". Erről a "hun uralomról" nem maradt fenn krónikás írás, egyszerűen azért, mert ilyen a németeknél nem volt. (Az első német krónika Widukindé a X. századból.) A "saját" történetírás fára volt vésve, és ami hozzánk elért vagy elérhetett volna, azt hiába védtek a magyar tudósok - mint Jerney János -, a "császári finnugorizmus" ügynökei eltüntettek és megsemmisítettek minden felvidéki emléket. Jerney Jánosnak erre vonatkozó tanulmányait sem lehet sehol megtalálni, és "elégtek" azok a levéltárak, ahol már "papírra írt hivatkozások" voltak a "túrói fa-evangéliumról".

Jézus evangéliumát is elégették a "krisztust-áldozók", és különösen azért is, mert ez rovásírással volt fára vésve, és ezt a "rovásírástudó" népet még I. István is "pogánynak" nevezte.

A 2. pont vizsgálata:

Nagy Árpád és népének letelepedésekor Magyarországon talált templomok kevés számúak, Ebből sok Róma-hitű egyház történész azt következteti ki, hogy nem volt itt kereszténység, és abban igazuk van, hogy római judai-kereszténységet Magyarországon I. Istvánig nem lehet találni. Miként az előbbieken ismertettük - itt "ázsiai kereszténység" volt Péter apostol tanítása szerinti jézusi szeretet-vallásban gyökerezve. Miután ez - mint IGAZI MAGYAR VALLÁS - mentes minden judaiságtól, a vizsgálatánál sem lehet azokat a módszereket alkalmazni, melyek a Saul-Pál szerkesztette római judai-kereszténységben mértékadónak vannak elismerve.

A "templomokra" vonatkozólag azzal kell kezdenünk a vizsgálódásunkat, hogy fel kell ismerni a szertartásbeli különbséget is. Saul-Pál a zsidók szertartását megtartja, és Krisztust a zsidók által várt Messiásnak hirdeti. A zsidó vallás ceremonális része így egyszerű kiegészítést kap a "Jézus feláldozásával", és ezzel megerősödik a zsidó vallás azon törvénye, hogy érvényes imádság csak a templomban végezhető. Vagyis az egyháztagnak csak a hivatalos és "felkent" pap által végzett és a vallási törvény által előírt "mise" közvetítésével jut kapcsolatba az Istennel, és itt nyer feloldozást is bűnei alól. Ebből logikusan következik az a megállapítás, hogy templomok nélkül nincs vallás, mert csak a templom az "Isten háza". Ezért találunk a judai-kereszténység vallásának területén olyan sok templomot.

A Jézus-Péter által alapított "ázsiai kereszténység" azonban nincs kapcsolatban a zsidó vallással és mentes minden judai befolyástól. Így tehát a ceremóniáiban nincs áldozat és "minden ház az Isten háza lesz, ahol imádkoznak". Nem ír elő semmi megkötöttséget sem az Imádkozásra, sem az Isten keresésre és Istennel való találkozásra, hanem azt tanítja, hogy minden ember Isten gyermeke - aki KÖTELES megtalálni az egyéni és közvetlen kapcsolatot az Istennel, úgy, miképpen azt a názáreti Jézus tanította.

Ez a közvetlen kapcsolatfelvétel mindenkivel megtörténik, aki felfedezi a természet szépségeit. Isten mindenütt megnyilatkozik a természetben. Ezért az ősvallás szent helyei nem színházszerű templomok, hanem a virágokkal és növényekkel teli "berkek" és "kertek", és főképpen szigetek, olykor dombtetők voltak, de kultuszhely volt mindig a tiszta vízű forrás is. Volt ott mindig egy alkalmas "szent fa" is, amelynek ágai közül - mint "szószékről" - hirdette a táltos az "igét". (Tulajdonképpen ezek a "szent fák" a mai templomi szószékek elődei.)

Ne keressük tehát az "ázsiai kereszténység" területein a templomok sokaságát. Ne hasonlítsuk magyar hitű őseinknek Istenhez vezető útját semmi olyan szokáshoz, mely a zsidóságból eredeztethető.

Mert csak a nemzetségek székhelyein fogunk találni egy keletre tájolt Nemzetségi Szentélyt, és amiből több van, az a "kör alakú templom"-nak nevezett "'TÖRVÉNYHÁZ" , mely a Teremtő égi törvényeit közli.

Ezeket már megmagyaráztam "Az Ister-Gami oroszlánok titka" című könyvemben. De hivatásuknak megértéséhez szükséges megemlíteni azt, hogy a Kárpát-medencében is meghonosodott "ázsiai kereszténység"-nek megvolt a saját használt ünneprendje. Mind a két egyház Jézus születésétől IS számolt... jobban mondva az IS csak a római egyházra vonatkozott, mert az "ázsiai keresztények" CSAK Jézus születésétől számították az éveket. A római egyház nem hagyta fel sem a "Róma alapításának idejétől", sem az "olimpiádok kezdetétől" való számítást, sőt még helyenként megtartották a zsidók évszámolását is, vagy számoltak "Nagy Sándor halálától" is és "Julius Caesar uralkodásának kezdetétől" is. Ezek a "számítási kiinduló pontok" és a rájuk való emlékezés megtalálható a római egyház

ünneprendjében és ez az ünneprend kizárólagosan a földi történéseket tartalmazza. Nincsen bennük semmi a kozmikus szemléletből.

Az "ázsia kereszténység" ünneprendje viszont pontosan az ellenkezője a judai-római vallásban találhatóak. Megemlékeznek Jézusról, de ünnepei kozmikus eredetűek. Évszámításuk a téli napfordulótól indul, és éppen ezek - az Isten TÖRVÉNYÉRŐL TUDÓSÍTÓ "TÖRVÉNYHÁZAK" (kör alakú templomok) szerkezeti építése a NAPJÁRÁS útján közli az "égi rendelkezéseket".

Talán ismét helyénvaló lesz, ha megemlítjük - ezzel a tárgykörrel foglalkozó - néhány szakembernek a véleményét is az alábbiakban: "...a római katolikus egyház valóban ma is "üzemeltet" kerek templomokat, de ezek, éppen sajátos alaprajzi elrendezésüknél fogva, végeredményben mégiscsak alkalmatlanok a bennük jelenleg lezajló szertartások befogadására. Ez a tény pedig mindenképpen gondolkodóba kell hogy ejtse a szakembereket. Újra és újra felvetődik ugyanis a kérdés: milyen megszorításokkal tekinthető lényegileg azonosnak az az "egyház", amelynek liturgiája a kerektemplom-formát mint határozott és nagyon is célratörő funkcionális formát létrehozta azzal a másikkal, amelyik túri ugyan, de ha egyáltalán meghagyja eredeti formájában és nem told hozzá hosszajót, akkor is csak aránytalanul csekély hívő-lélekszám mellett tudja rendeltetésszerűen funkcionáltatni (újabb kérdés, hogy ennyi beférő személy számára egyáltalán érdemes lett volna-e kialakítani ilyen méretű, anyagú és kiállítású épülettípust?), s ha újat épít ugyanebben a formában (pl. Esztergom, Székesfehérvár stb. klasszicista körtemploma), ilyenkor a belső tér elrendezése már alapvetően eltér a korai példákétól, amennyiben a külső falgyűrű csupán kulisszája a belső, lényegileg hosszanti elrendezésű, s így az ekkori szertartást már tökéletesen kiszolgáló térnek. (Ismét konkrét példát idézve: az esztergomi Szt. Anna templom esetében a centrális alaprajz legexponáltabb pontja, a kör középpontja, teljesen kihasználatlanul, sőt, jelöletlenül marad az alapvetően lineáris sodrású belülső térben!)

Hogy mindenféle centrális alaprajzú templom eredetileg csakis az alaprajznak megfelelő, azaz körkörös nyomvonalú rituális cselekmény befogadására épülhetett, azt az ez irányú kutatás már régóta sejtí. Cserregi József Közép-Európa román kori centrális templomainak építéstörténeti kérdései c. tanulmányában (Építés- és Közlekedéstudomány Közlemények IV/3, 323-348, o.) arra is felhívja a figyelmet, hogy az alaprajzba beírható - általa apotropaikus, azaz bajelhárító jelekként értelmezett - ábrák alapvető fontosságúak lehettek az idézett templomok felépítése szempontjából, hiszen a statika rovására is érvényre juttatták őket az építők, vagyis a szó szoros értelmében beleíródtak a templomépületbe. Márpedig ha az építetők ekkora fontosságot tulajdonítottak nekik, nehezen képzelhető el, hogy a rituális cselekményben, annak koreográfiájában ne tükröződtek volna ezek a- hangsúlyozzuk: centrális templomtípusoknál minden esetben centrális elrendezésű- ábrák."

(Egy ilyen körkörös koreográfiájú szertartás nem mutatható ki a római egyház hivatalos szertartásrendjében. A szerző megjegyzése.) "De hogy egy ilyen alapmozgás minden Nap-központú szertartásnak szükségszerű és elengedhetetlen velejárója - a bújj, bújj, zöld ág-játékoktól a külön, az egyéb napfordulós vagy napéjegyelőségi körtáncokon, körmeneteken át a modern műszeres napszolgálatig (Ez utóbbi szakkifejezés a jelenkori, nemzetközileg összehangolt naptevékenység-megfigyelést felöli a tudományos szóhasználatban), az kétségbevonhatatlan tény.

Hogy a római egyház valóban nem találhatta egészen megfelelőnek a maga szertartásai számára ezt az épülettípust, azt mint már utaltunk rá - abból a körülményből is gyaníthatjuk,

hogy az idők folyamán rendre átépítette az általa birtokba vett körtemplomokat, megtoldván őket kisebb-nagyobb, egyszerűbb-bonyolultabb hosszanti terekkel - ésszerűen, hiszen szertartásrendjében a lényegileg új éppen a közönség beengedése a templomépületbe, amivel szükségszerűen együtt jár, hogy az eredetileg egységes tér kettéváljon színpadra. (a szertartás lebonyolódásának színterére), illetve nézőtérre, amikor is terjedelmét tekintve ez utóbbi lesz a domináns építészeti egység. Ahol viszont megmarad az eredeti körforma, ott a legtöbb esetben mindmáig ki lehet mutatni, hogy az épület alkalmas volt (néhol még ma is alkalmas) a naptevékenységgel kapcsolatos fontosabb események megfigyelésére. (Továbbá esetenként egyéb égitest-mozgások figyelemmel kísérésére is, de az utóbbi kérdéskör részletesebb taglalása már túlvezetne témánk keretein.) Sőt, az épület és a külső-belső díszítés alapformáiból következtetve: mintha egyenesen ilyen megfigyelések céljára alakították volna ki!

Vannak olyan, aránylag épségben ránk maradt emlékek, amelyek azt is elárulják, miképpen folyhatott le a Napút (évi, ill. napi látszólagos kórut) szemmel tartása a körtemplomokban. Tapasztalati tény, hogy a Nap sugarai, megfelelő negatív formán (maszkon) átengedve, karakterisztikus fényfoltot képeznek a nyílással szemközti falfelületen. Ha most már ezt a szemközti falfelületet úgy alakítjuk ki, hogy valóban mindig szemközt legyen a beeső fényvel, akkor olyan háromnegyedkörívét kapunk, amelynek (domború) szöge az illető hely földrajzi szélességének függvénye lesz. (Ez az adat azután a horizontmagasság szögétől függően kisebb-nagyobb módosulást szenved.) Ha pedig a "maszkot" is úgy toljuk odébb-odébb, hogy mindig a lehető legfőbb fényt engedje át a szemközti falfelületre, akkor egy második, az előbbivel koncentrikus külső háromnegyed kört kapunk. Ha ezek után a belső henger alakú építmény palástjára (ez lehet bárminemű oszloptörzs, centrális alaprajzú oltárépítmény vagy kút stb. külső felülete is) összefüggő ábrasort viszünk (ez ismét lehet festmény, dombormű, mozaik, fülkeszobor-sor, továbbá lehet elbeszélő, ábrázoló fellegű vagy elvont, jelszerű elemekből álló együttes is - a lényeg csupán az, hogy valamiképpen a Napjárás logikája szerint alakuljon a menetel!) - akkor a külső falgyűrű ablak-résein (maszkok) beeső fény bizonyos, előre meghatározható ritmusban fogja "életre kelteni", aktualizálni a belső falfelületen sorakozó figurákat, rendre megvilágosítván értelmüket. Olyan, a legtagabb értelemben vett tájékoztató, eligazító rendszerhez jutunk így, amely minden pillanatban (különösen pedig a közösség szempontjából megkülönböztetetten jelentős pillanatokban) képszerűen, s ezért jól megjegyezhetően tudósít róla, hol is helyezkedünk el éppen a parttalan időben (meg a térben, hiszen láttuk, hogy az építészeti-tárművészeti együttes legalapvetőbb formája, a háromnegyed-kör éppen a földrajzi helyzetről tudósít!), s ehhez képest mik is a teendőink, mint egyéneknek s mint egy közösség tagjainak."

(Átvéve PAP Gábortól: "További észrevételek és kiegészítések a ludaspusztai kereszt tárgyában" c. tanulmányából. Művészet, 1975/3.)

***

Az így ismertetett egyházi szertartás "koreográfiája" kétségteleníti azt, hogy a körtemplomok nem a "földi történéseket" szolgálták (miképpen azt a római egyház templomairól megállapítottuk), hanem az "égi történések színhelyei voltak". Az IGAZ MAGYAR VALLÁS kozmológikus szemléletét tükrözik, melynek alapja az Isteni Gondviselést teljesítő NAP járásának, helyzetének és a földre sugárzott "áldásának" ismertetése és tanítása. Nem szabad ezeket a szemléleti fontosságokat a mai judai-keresztény világ materialista felfogásával lekicsinyelni, leértékelni, hiszen tulajdonképpen ezeknek az "égi történéseknek" földi utánozása, a megbízhatóságában és az Isten Törvényeinek földön is való

érvényesítésében rejlik a "keresztény" MIATYÁNK értelme, mert az "égi történések" ismerete nélkül nem létezhet "miképpen a mennyben - úgy a földön is".

Mindenesetre - a mi vizsgálódásunk számára- ezek a körkörös templomok végérvényesen bizonyítják azt, hogy egy másik keresztény egyházat szolgáltak és semmi esetre sem sorolhatók be a római judai-keresztény vallás hatáskörébe.

Ugyanerről győznek meg minket a temetők is, ahol nemcsak egy-szintén más "koreográfiájú" -temetkezési rendet találunk, mely az "örök élet"-ben való hit elemeit tartalmazza minden részleteiben. Ezért találjuk meg a halottak mellett mindazt, amit az "élethez" szükségelt. Csak szeretettel és hálával gondolhatunk ezekre a tisztalelkű elődeinkre - legyenek hunoknak, avaroknak vagy magyaroknak nevezve a mai kutatók által -, mert a sírok leletanyaga szolgál bizonyítékul arra vonatkozólag is, hogy a kultúra milyen magas fokán volt az a társadalom, amelynek esztétikai igényét elégítette ki az a sok "műremek", mely a sírokból előkerül.

Nyugodtan mondhatjuk azt, hogy ez a műveltségi fok egy igen fennkölt Isten-szemléletet is magába foglalt, mely nem dogmákon, hanem a természet törvényein alapult. Ma a természet törvényein alapuló felfogást "kozmológikus szemléletnek" mondjuk. Tekintve, hogy a názáreti Jézus is olyan vallási környezetben nőtt fel, mint Édesanyja, aki a "magaslatok egyik templomában" nevelkedett - (zsidó templomok - zsinagógák sohasem neveltek leánygyerekeket. A zsidó nő csak a "sátor pitvarába" léphetett be), Jézus minden tanítása szintén ilyen szemléletű... Ezért nem tartotta követendőnek és jónak a zsidóság "politikai isten-szemléletét". Jézus tanítása tehát megkövetelte a hívőinek az "ÉG"-hez (azaz a természetben megnyilatkozó Isteni Akarathoz és Törvényhez) való igazodását. Igehirdetésének alapja így az "égi rendnek és tisztaságnak" az emberi lélekben való tükröződését kívánta és ennek a kívánatos és magasztos összhangnak mértékéül a lelkiismeretet fedeztetni fel minden emberrel. Ezeket, akik így a lelkiismeretük tisztaságával élnek, ezeket nevezi "Isten Fiainak".

Jézus tanításának ezzel a valóságával igazolódnak mindazok a vallási adatok, melyeket - a szerető lelkek égi közösségébe távozott - Magyar Adorján írt le "A lelkiismeret aranytükre" c. munkájában. (DUNA Kiadó, Fahrwangen - Svajz.) Magyar Adorján elmélkedő ember volt, aki a néprajz és néphagyomány csalhatatlan adatait szedte össze egy életen át. Ezt a néphagyományt- éppen a lelkiismeret aranytükrére vonatkozólag- igazolni tudjuk a régészeti leletekkel. Mert miről is tudósít minket Magyar Adorján? Így mondja:

"Az isteni szózat avagy megnyilatkozás őseink észjárása szerint a Napisten (aki a tulajdonképpeni magyar törzsek Magyarok Istenének is neveztek) - azaz a lelkiismeret, a lélek szava is. Őseink tehát jelképesen szólva, azt mondták, hogy erkölcsi és vallási törvényeiket nekik a Napisten adta."

A kerek aranytükör a Napra hasonlít, amiért őseink a Nap jelképének is tekintették. De mivel a tükör nekünk az arcunkat megmutatja s ezért a tükröt arcunk, azaz testünk gondozásához használjuk. Ugyanúgy a lelki tükröt, azaz a lelkiismeretet lelkünk gondozásához kell használnunk. A Nap, azaz a Napisten és a lelki tükör egymással a legszorosabb eszmei összefüggésben vannak, mivel a lelkiismeret szava nem más, mint a Napisten szava.

Vagyis: amit a Lelkiismeret Aranytükre mond - az Édesatyánk, a Napisten tanítása

Ha szavát követjük: a helyes útról sohasem tévedünk, megelégedettek leszünk. Ez volt magyar őseink erkölcsi és vallási felfogásának legfőbb alapja. Ez pedig oly nemes és fennkölt felfogás, hogy megismerése őseink iránt nem csupán a legmélyebb tiszteletet kell ébresszen, de amit ma is követendő példának kell tekintenünk."

Az ősvallás hagyatékaképpen így az "ázsiai kereszténység"nél bizony megtaláljuk a "lelkiismeret tükeit", és van aranyból is, de a régészek annyit ástak ki belőlük, hogy a közhasználatuk felfedezéséhez kétség nem fér. Minden magyar hitűnek volt ilyen tükre, és társadalmi helyzete szerint aranyból, ezüsből, vagy rézből, bronzból, de VOLT.

University of California Press (Berkeley and Los Angeles) kiadott egy könyvet a hunokról. Otto J. MAENCHEN-HELFEN: "The World of the Huns" címen. Ha az ember elolvassa az előszót, akkor máris látja a könyv tendenciáját, hiszen nyíltan bevallják, hogy a "csodálatos római történész" -Ammianus Marcellinus nyomdokain haladnak a kiértékelésben. Miután ez a "csodálatos" római azért valóban "csodálatos" a rómaiaknak, mert semmi jót nem talált a hunoknál, és a "történelemírásban" a világhódító, évezredek győztesként átlovagoló és a tudás hatalmával birodalmaikat megtartó kultúrnépről -a hunokról-csak rosszat közöl. Amit mond, azt is a legnagyobb szeretetlenséggel - mondhatni gyűlölettel- teszi. Így bizony ebben az "árja és indogermán" dicsőséget vadászó könyvben is felfedezhetjük a "római csodálatos" mester elfogultságát. De a sok jó adat igazságos kiértékelése és annak az igaz történelemben való helyezése mégiscsak világra hozza a hunok nagyságát és felsőbbrendű voltát és az a régészeti anyag logikus kiértékelésébe is beiktatott "tagadás" kelti fel a jóakarátú olvasó vagy kutató igazságérzetét. Így a 337. oldaltól a 354. oldalig tárgyalja a "tükröket", s azok között is legterjedelmesebben "a felfüggesztésre alkalmas lyukkal ellátott fémtükröket", amelyek megtalálhatók a kínai faltól Kievig, Chorezmen át Kubánig, a Don és Dnyepertől és Kárpát-medencéig. Tehát a Kaukázustól északra mindenütt, ahol a sarmaták, hunok, sakák, dahák, szabírok, úzok, avarok, magyarok stb. éltek. Kovrig Ilona kiértékelésére alapítja a Kárpát-medencei adatokat, melyek szerint a felső Tisza-vidék, a Felvidék, a Dunakanyartól a bécsi medencéig terjedő területen találták rendszeresen és legtöbbször ezüst fibulák kíséretében. A Nagyalföldön már kevesebbet. Természetesen a "gótok és a gepidák" voltak a főtulajdonosok - e könyv szerint, és minden, minden "germanic". Hiába hozták a hunok keletről, és bár az indoeurópai tudósok ezeket a tükröket östliche Nomadenspiegel (keleti nomádtükrök) néven ismerik a szakirodalomban - a "keleti barbárok" mégsem lehettek ezeknek sem kitalálói, sem tulajdonosai.

Bemutatjuk itt a megnevezett könyv 350. oldalán közölt és a Volga-Dnyeper területről származó bronz tükröket, melyeknek hátoldalán lévő jelképeket tünteti fel a szerző. A jelképek csaknem mindegyike ismert a magyar néprajzból és a "rovások" a magyar "palóc" rovást mutatják. S éppen a rovások tanúsítják, hogy ezek a nyakban hordott, láncra vagy zsinórra akasztott tükröcskék - melyek legnagyobbika 7 cm átmérőjű - bizony a lelkiismeret vizsgálatára szolgáló "kegytárgyak" és a Naptiszteleten alapuló ősvallás tartozékai. Elárulják tehát azt is, hogy a "Napisten vallása" a kínai faltól a Kárpát-medencéig lakó népek tulajdona volt. Ez a tény - a vallásszemlélet egységessége is megerősíti az ékiratok azon jelentését, mely szerint ez az "ázsiai néperő" birodalmát KU-MAH-GAR"RI-ES-MA névvel nevezte, ami a mi értelmezésünk szerint "Hatalmas tudós Nemzetség Földjét" Jelenti.

Természetesen társadalmakra osztódtak.

Ezek a társadalmak azonban nem "törzsecskék" voltak, hanem földrésznyi birodalmak, melyeknek uralkodói "...akinek feje volt... meghajtották, akinek térde volt- földre

kényszeríténék."... mondja Bilge avar kagán és Kül-Tegin "türk" kagán emlékoszlop rovásfeliratának hozzánk érkezett refrénje. A birodalmak szervezett társadalomban éltek, ahol a vallás, népeltetés, termelés, földművelés, állattenyésztés, ipar, népművészet, fegyvergyártás, kocsigyártás, építészet, képző- és ötvösművészet létezett egy magas fokra fejlődött állapotban. Ha csak pl. a kunbányai avar fejedelmi sírleleteket vesszük figyelembe, az ott talált ötvösművészeti kincsek valóban "beszédes történelmi forrásnak" nevezhetők. Mint fémművességi termékek, felvonultatják előttünk e korszak által ismert összes fémmegeg munkálási eljárást: "a lemezes poncolt munkától az öntésig, a rekeszes, kőberakásos és formába kalapált, bordázott és gyöngyözött elemek alkalmazásáig. A tárgyak kivitele nagy hagyományokkal, kitűnő felkészültséggel s rendkívül tiszta anyagokkal dolgozó ötvösműhelyre vall. Meglepő és elgondolkodtató az a fölényes technikai tudás, amely a tucatnyi, sőt több elemből összeépített tárgyak összeállításában, a leheletfinom forrasztásban megmutatkozik s mely ugyanakkor szerves egységbe foglalja az alkotás elemeit" (írja H. Tóth Elvira a "MŰVÉSZET" 1975. 6. számában).

A hunoknál sem volt másképpen, és ezt a fentiekben részletezett "lelkiismereti tükrök" is igazolják, mert a különböző helyeken talált tükrök idejét az i. sz. 2. és 4. századokba is teszik-ez pedig valóban a "hunok világának" az ideje.

Mindezekből kiértékelhetjük azt a valóságot, hogy a kárpátmedencei őslakoságnál Jézus megjelenése előtt is létezett egy Naptiszteleten alapuló "ősvallás", mely a "tükör" segítségével már kapcsolatban volt a saját lelkiismeretével. Azt is nagyon jól tudták, hogy ennek kiegészítője volt az "anya-tisztelet", hiszen a karjában kisdedet szorongató "anyaistennő"-szobrokat talált a régészet ugyanitt az ókori lakóépületek házi oltárain. Jézus tanítása és az apostolok útjani evangéliumi hirdetés mindezt a tiszta lelkiséget csak megerősítette. De nem helyezte az "ázsiai kereszténység" templomaiba Jézus szobraikat, vagy "istenként való imádatát" sohasem. Jézus mindvégig a Mah-Gar vérből lett legtökéletesebb Isten-Fia maradt az "ázsiai keresztényeknél", Hitték azt, hogy legyőzte a halált. Hitték azt is, hogy a "fényből" lett, és azt is, hogy a "fénybe tért vissza". Ezért azonosítja könnyen az "ázsiai kereszténység" Jézust a NAPPAL, a régi "Napistennel", és nevezi a liturgiában "Fényes Napjának". Érdekes megjegyezni itt azt, hogy a judai-kereszténység ún. apokrifos evangéliumainak egyike leírja Jézus születését..

A British Múzeum "Codex Arundel 404" jelzése okmányában, mely "LIBER DE INFANTIA SALVATORIS" címen ismert - a következőket olvashatjuk:

(Mária szülésénél segédkező szülésznő beszél): "amikor bementem, hogy a hajadont megvizsgáljam, úgy találtam, hogy arcát az ég felé fordította és imádkozott. Hozzá érve mondtam neki:

-Mondd, lányom... nincs-e valami szerencsés kellemetlen érzésed vagy nem fáj-e valami..?

Ő csak folytatta imáját, és mint egy sziklakő, mozdulatlan maradt, mintha semmit sem hallott volna.

Amikor eljött az óra - megnyilatkozott Isten ereje. A hajadon, aki az égre szegezte tekintetét, mintha tekében lévő szőlőtővé változott volna, és amikor megjelent a FÉNY, dicsérte AZT, akitől megáldatott. A gyermekből sugárzott a FÉNY- épp úgy, mint a Napból. Ez a Fény úgy született, miként a harmat az égből leszáll a földre.

A csodálkozás kábulata töltött el és elfogott a félelem, mert szemem oda szögeződött ahhoz a ragyogáshoz, mely a most született Fényből áradt. És ez a Fény egyre jobban sűrűsödött, gyermek formát vett lassan addig, míg olyanná lett, mint egy emberi csecsemő. Ekkor bátorságot vettem, lehajoltam, megfogtam, nagy vigyázattal karomba vettem, és az volt a csodálatos, hogy semmi súlya nem volt, annyi se, mint egy újszülötté.

Megvizsgáltam és láttam, hogy testén nincs nyoma a szülésnek tiszta volt, könnyű és ragyogó. Mialatt én azon csodálkoztam, hogy nem sír, mint a többi újszülöttek, ő pislogva nézett - majd kedvesen rám mosolygott, rám nézett és a szeméből olyan fényesség áradt, mintha villám lenne."

Az "Újszövetségnek" négy evangéliumában nincs benne az Úr Jézus teljes tanítása, mert olyanok írták, akiket Ő nem tanított.

A "szentírás" mind a négy evangéliuma "zsidó szemszögből" és zsidó hitvilági alapon foglalkozik az Úr Jézussal. Csak akkor ismerhetnék meg a valódi jézusi tanítást, ha előkerülnének az Ő apostolainak az írásai. Ugyanis, akiket a "Szentlélek" megszállt, azok nemcsak beszéltek minden nyelveken, hanem írtak s és az általuk alapított "ázsiai egyház" szervezeteiben valószínűleg ez az írás képezte az igehirdetés alapját. De "semmi sem maradt"... mondják az egyháztörténészek... Valóban... semmi sem maradt, mert a gyűlölet, a judai-kereszténység inkvizitorai éppen úgy tűzre hányták az apostolok iratait, miképpen az általuk hirdetett rovásírásos evangéliumokat is a Kárpát-medencében. Így bizony a 12 apostol munkájából semmi sem maradt, de gondosan megőrződtek, kiegészítődtek, megmagyaráztattak, hirdettettek és taníttatnak a mai napig Saul-Pál ideológiái.

Az, aki az IGAZ MAGYAR VALLÁST óhajtja és keresi, elmélkedjen Péter apostol azon szavain, amiket Saul-Pálhoz intézett, és amit ide írunk (átvéve: Pseudoklemens, Hom. Kap. 17-19.)

(Péter mondja a jeruzsálemi egyháztanács előtt Saul-Pálnak): "Ha Jézus egy látomásban megjelent neked, ez csak úgy lehet, ahogy őt minden ellensége látja. De miképpen lehet képesítve valaki a tanításra egy látomás útján...? És ha te azt mondd, hogy lehet, akkor miért foglalkozott velünk- megvilágosodottakkal - a Mester egy egész éven át...? Miképpen higgyük azt, hogy ő egyáltalában megjelent neked? De hogyan tudott megjelenni , mikor te - az Ő tanításával - pontosan ellenkezően gondolkozol és vélekedsz.

Ha azonban az Igazságért akarsz dolgozni, akkor tanul meg először azt tőlünk, amit mi Jézustól tanultunk."

Saul-Pál azonban nem tanult semmit Péteréktől, hanem a zsidó rítust követve "áldozatot" csinált abból, aki azt mondta:

"Én vagyok az Út, ez Igazság és az Élet."

És valóban - az IGAZ MAGYAR VALLÁS ősi hagyományai szerint is Ő az ÚT. A magyar lelki megújulásban az IGAZSÁG és a magyar jövőben az ÉLET.

A fentiekben igyekeztem az IGAZ MAGYAR VALLÁS tartalmát megvilágítani. Mindenki észlelheti, hogy itt bizony nincsen sem "pogányság", sem "lóáldozás", hanem az állandó lelkiismeret-vizsgálaton alapuló Istenben való élet.

Ezt kell tehát visszaállítani, és ezt bizony csak úgy lehet elkezdni, ha az Istent a természet szépségeiben keressük. Ha felfedezzük megint, hogy az ISTEN TEMPLOMÁNAK fedele a felettünk lévő égbolt, és gondviselésének állandó megnyilatkozása az égbolton tündöklő Napunk. Ha megismerjük megint az " eget " és alkalmazkodunk az égi világ által rendelt és teljesített ritmushoz.

Ha megtanuljuk újra és tiszteljük mindazt az ősi hagyományt, mely ebből az "égismeretből" táplálkozik.

Tegyük ugyanazt, mint a vérünkkel testet öltött Jézus Urunk cselekedett... hiszen az Ő "temploma" is a természet volt. A "folyó vizében" született újra "víztől" és lélektől, a "hegyen" és a "tónál" hirdette az Isten Igéjét és a "kőtemplomból" kikorbácsolta a kufárokat. Sajnos nincs meg a jézusi erőnk a kőtemplomok megtisztítására, hát kövessük őt a természet templomába. Menjünk a forráshoz, imádkozzunk a "hegyen" és a "tónál" és építsük fel a saját templomunkat az egyéni, tiszta lelkiismeretben, mert bizony itt kezdődik az Igaz Magyar Valláshoz való visszatérés útja.

BÚCSÚ E KÖNYV OLVASÓITÓL

Az 1995. esztendőnek az utolsó napján írom e sorokat, Köszönöm olvasóim türelmét, és biztosan tudom, hogy e könyvemben írottak sok nemzettestvér lelkében felélesztették a reményt és a magyar feltámadásban való hitet. Az volt a céloom, hogy a mai - aléltáság sugallta és szinte változhatatlannak vélt állapotból a fénybe serkentsen és a fényben való összefogásra buzdítsam mindazokat, akik megtartották magyarit voltukat, az elpusztításunkra törő merényletsorozatok idején is.

Most ide teszem annak a "feszületnek" a fényképét, amit otthon jártamban ebben az évben kaptam egy előadásom hallgatóitól. Az ágyam felett van és minden reggel VELE imádkozom. Nem "kegytárgy" ez, hanem figyelmeztető, mely - ha ránézel - így mondja neked: "A te népedet is így akarják keresztre tenni a gonoszok!"

De biztató imádságra is int, hiszen Jézus Urunk legyőzte a gonoszok keresztjét: életre támadt és örökké él!

Tegyétek ki hát mindenüvé az Ő "feszületét" a védelemre, hiszen a gonoszok félnek tőle!

De imádkozzatok is Hozzá így: "Urunk! Jézusunk! Szabadíts meg minket a gonoszoktól!"